

MIC. # 9782 (RAB. 2496)

MIDRASH HA-GADOL.
LEVITICUS.

MIDRASH HA-GADOL LE-VA-
YIKRA.

מדרש הגדול לויקרא.

YEMEN: [15--]
YEMENITE SCRIPT

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע



R 2496
ML 19782

היה יצא שיהן מנוקין מאותו צד וכן היה אצל בני ישראל
מלך דבר שהיה בהן לדעה הז' מקריבין אותו לפני מלך ה' חונא
בעם ל' שמואל בד' נחמץ חונא מוצליח הג' יעל מאותו המעשה
עליו עשו ישר את העגל לא הגדים שעל עמון שעשו והיו מונין
את ישר ואומ' להן לא אהיך ישר אמר ל' יודה כתיב עשר וקנהו ב' ישר
שדל לא ילל ולא איך ער ער שדל בעקב ורכושיה פי
איל עמי אותה לא ידעו בנים ספלים המה ולא נבונים חכמים חסדן
המה להרע והטוב לא ידעו ולא היו ידעין לא שדל בעקב
ורכושיה והיא לא ידעה כי אנכי נתתי לה הרגל והכרש ולא
זו ידעה לא שדל בעקב ד' ברכיה תתה הן אתם מאין
ופעלכם מאפע תועבה יבחר בכם הן אתם מאין מלך כלום
מלכה סנחה ופעלכם מאפע ממאה פעילות שהאשה פועל
בשעה שהיא יושבת על המשבר תשעים את שעה למיתה ואחד
לחיים תועבה יבחר בכם אעפ' שדל נזק זה יוצא ממעי אמה
מלא ידיים גרים הכל מחבדין אותו ומנשקי אחתו ופ' ואת
הם היה זכר לא הן אתם מאין ה' ברכיה חונא לעוץ יוני הוא
היך דתימר הנבא אתם לי מאומות העו' מאין מאותו האומות
שבת בהן כל הגוים מאין ופעלכם מאפע אמר ל' כל נבואת
טובות ונחמות שהקבה עתיד לעשות עם ישר אינן לא בשכר
פעילה אחת שפעלתם להנבאי ואמדתם כל אשר דבר יי
נעשה ונשמע' תועבה יבחר בכם אותה התועבה שבת בה
עשו להם עגל מסכה מאותה התועבה תביאו לפני קרבן לכן
מא' מן הבקר תחלה שבמה שהטאו בו נתרפאו לא מן הבמה
הז' כלל מן הבקר ומן הצ' תרי זה פרט סלל ופרט מאין אתה
דן לא כעין הפרט מיכאן ערכנו לשלש פעמים מדות שהתנה
מדיעות בהן כד' פתח ל' ישמעל בתורת פה ל' ישמעל

היה יצא
למה לא
היה יצא
ישר
תע
ורכושיה
פי איל עמי
לא ידעו בנים
ספלים המה
נבונים חכמים
חסדן
למה להרע
והטוב לא ידעו
לא שדל בעקב
היו ידעין לא
שדל בעקב

ויחזק אהרן הקהן לומר ענין כי ויחזק שכל ואלתענה בזה
 דין וחשבון ומה הלאיתך אמר ל בלתיך ששאל פרוצה
 שלו למדינה מה עשו כלבני המדינה נטלו אותה ועשו
 גליהן ופרעו את ראשיהן וקראו אותה באימה ויראה וי
 בדיע כך אמר הקהן לומר בני הרא קדית שמע סודגמא ש
 היא לא הטרחתי עלכם ולא אמרתי לכם שתהיה קדית אותה
 לא עומדין על גליכם ולא פורעין ראשיכם לא בשבת ובבית
 בלכתך בזה דא ומה הלאיתך אמר ל יהודה של סימח אמר
 הקהן עשר בהמות טהורות מסדתי לך שלש ברשותך ושבע
 אינן ברשותך או שהן ברשותך שור שה כש ושה עזים וא
 שאינן ברשותך אילו צבי ויחמ כן לא העברתי שנים ודא
 אמרתי לכם לעלות בהרים ולא להתיגע בשדות כדי שתבי
 ל קדבן מאן שאינן ברשותך לא מאן שהן ברשותך ומן הגיד
 על האיבוס שלך לך נא מן הבקר ומן העז אתה לך
 למה שור שה כשבים וטה עזים שור בדבות אבד ואיבוס דין
 אבד כשבים בדבות אבד יצא וירא והנה איכל עזי בדבות יצא
 לך נא אל האל אמר ל ברביה טובים לך וטוב לבניך שעל ידיהן
 נתפסו לבניך ביום הכסו דבת כי ביח הז יסל עלי בא ודא
 טלח פתח הכת בקרבן תחלה לא בקר אמר ל לוי מה דא הקהן
 לעשות שגר זאיל ראש לכל הקרבנות לא למה הד דומ למטות
 אחת שיעא עליה שם דע עם אחד מגדולי מלכות ובדק
 בדברים ולא מצא בהן ממש מה עשה עשה סעודה גדולה
 והושיב לאותו האיש בראש המכובין כל כך למה להושיב
 יצחק בדברים ולא מצא בהן ממש לפי שהיו אומות לעולם
 מצא את ישראל ואמר להן אתם עשיתם את העגל ובדק הקהן
 מצא בדברים ממש לפיכך נעשה ראש לכל הקרבנות

2174.

ומה לזה חצי נדבך ודפוסה וכל בית ידעת מה חמט
 שכל המדך בית יורשת שתי מטות לא יזו שאביה ממטה
 מה ממטה אהרן ומתנו ידעתן אין לי לא בתבן מנח אמרת
 ודומ ומה בת-שורדע בוחה בנכסי האב יפה בוסה בנכסי
 אב בן שיפה ומהו בנכסי האב אינו הין שיפה בוחו בנכסי
 ס' ומהקום ששאת מה להלן בן קודם לבת אף כאן בן
 דם לבת זאון אומדן דין לבא מדהדין להיות בנידון
 ומה מעלת גרה בבהמה אותה תאכלו הא שאינה טהרה
 תאכלו ולאן דבין מכלל עשה עשה אין לי לא בעשה בלא
 עשה מנח תל אף את זה לא תאממע הגל וממס ספר את הגמל
 את הארנבת ואת דג אין לי לא גמל ושפן וארנבת שהן בלא
 עשה יתר על עשה שאר בהם טמא מנח אמרת קל וחומר מה
 גמל וארנבת שיש בהן סימן טהרה הדין הן בלא תעשה
 על עשה שאר בהם טמא שאין בהן סימן כלל אינו דין
 יהא בלא תעשה יתר על עשה מגדירה שוק כיצד
 לא ישמע מנח לעדל שאסור לאכל בתדומה דין תורה
 תושב ושכיר בפסח ונא תושב ושכיר בתדומה מיד
 ושב ושכיר האמור בפסח עדל אסור בו אף תושב ושכיר
 אמור בתדומה עדל אסור בו תושב ושכיר לגזירה שווא
 ודכותיה מוסנה להקש ולדון ממנו לגזירה שווא נא לא
 דחה קר ברעם לחייב על כל הדאשי ונא לא תשימו קר
 עיניכם למת וכי מה עורך בין עיניכם והלא כבוד נא
 לא יתרחק קרבדא לחייב על כל הדאש בבין העיניכם
 הדיקה מהדא מוסנה להקש ואינו עורך מקומו נא לא
 מנח לגזירה שווא לעקום אחד נא בין עיניכם והלא
 עיניכם בין מה בין עיניכם ומה בין עיניכם

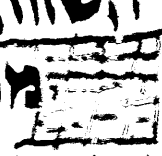
ושפן

תושב ושכיר

של עשיית מצות שהיו נדרשת בהן נמסרו לו למשה ב
ואז הן מקל וחומר מגזירה שווה מבני אב מכתב אחר
מבני אב משני כתובים מכלל ופרט מקרט וכלל מכלל ופרט
וכלל ואין אבה הן אף כעין הפרט מכלל שהוא צריך לפרט
ומפרט שהוא צריך לכלל מדבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל
ללמד ולא ללמד על עצמו בלבד יצא לא ללמד על הכלל כולו
יצא מדבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל לטעון טעון אחר
שהוא בענינו יצא לחלל ולא להחמיר מדבר שהיה בכלל ויצא
מן הכלל לטעון טעון אחר שלא בענינו יצא לחלל ולהחמיר
מדבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל לדרך בדבר חדש ואין
אתה יכול להחזירו לכלל עד שיחזירו הכתובים הכלל בפרט
דבר למוד מענינו דבר למוד מסופו שני כתובים המכחישים
זה את זה עד שיבוא שלישי ויהדיע ביניהן

מקל וחומר כיצד ואביה ידן ידן בזה לא תכלה שבעתימים
קל וחומר לשכינה ארבעה עשר יום לא דין לבא מן הדין
להיות כנידון תסגל שב יח מחוץ למח ואחר תאסר ודמותה
וכי יגף שור איש את שור בעל חצו את כספו תנן התם
נגזר נגף נשך דבץ בעט בדשות הדבים משלם חצי נזק
בדשות הנזק ל טרפון אומ נזק שלם וחכ אומ חצי נזק
אמר להן ל טרפון מה אם במקום שהקל על השן ועל הגל
בדשות הדב שהוא פטור החמיר עליהן חבית בדשות הנזק
לשלם נזק שלם מקום שהחמיר על הקדן בדשות הדבים
לשלם חצי נזק אינו דין שנחמיר עליהן בדשות הנזק
לשלם נזק שלם אמרו לו דין לבא מן הדין להיות כנידון
בדשות הדבים חצי נזק אף בדשות הנזק חצי נזק
חצי נזק בהדיא כת אתא קל וחומר אית נזק שלם חצי נזק

אפקיה

ע. את הנרות כהרי פרשת שילוח טמאין ולא פרשת שילוח
טמאין כהרי פרשת הנרות זו כח לשענתה ולא כח לדורות וזו כח
לדורות ולא כח לשענתה. מנ ליתן את האמור שלזה בזה ואת
האמור שלזה בזה תל עולה צד השווה שבהן שהן בצד מידולדות
אף כל שהוא בצד יהא מיד ולדורות ודכותיה נא בפרשת מומי
אדם או גבן אורך או תכלל בעינו או גרב או ילפת ונא בפרשת
מומי בהמה עורת או שבור או חרוץ או יבלת או גרב או ילפת
לא פרט מומי אדם כהרי פרשת מומי בהמה ונא פרט מומי בהמה
כהרי פרשת מומי אדם הצד השווה שבהן מום מום נא בפרשת
מומי אדם כי כל איש אשר בו מום לא יקרב ונא פרט מומי בהמה
כל מום לא יהיה בו מנ ליתן את האמור שלזה בזה ואת האמור שלזה
בזה תל מום מום ילפת ילפת נא במומי אדם שבו רגל או שבו
אף גבן אורך או תכלל בעי מה שאין כאן במומי בהמה ונא בפרשת
מומי בהמה עורת או שבור או חרוץ או יבלת ומעק ופחת מה שאין
כאן במומי אדם הצד השווה שבהן כל מום קבוע או עובר כח
כחולין באדם ובהמה  מכלל ופרט ומפרט וכלל נא אדם
יחיד ב מכם קר ליי מן הבהמה הרי זה כלל מן הבקר ומן העז
פרט כלל ופרט אין בכלל לא מה שבפרט ודכותיה איש איש אל
כל שאר בע לא תק הרי זה כלל עדות אפיך ועדות אמך עדות
הרי זה פרט אין בכלל לא מה שבפרט ודכותיה מפרט וכלל
וכי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה הרי זה פרט וכלל
כלל עשה את הכלל מוסיף על הפרט ודכותיה לאיש אילו ממה
גד בקר ועל לא יש בו הרי זה פרט ככל חמת המסח יעשו אתי קר
זה כלל ריבה זו חקות שבגינו שלפסח מ מכלל ופרט כח
אף אתה דא לא בעין הפרט כיצד ונתתה הפסד בכל אשר תהיה
פסד הרי זה כלל בבקר ובצאן ובעל הרי זה פרט ונתתה

אֶת־בֵּן־עֵינִי הָאֶמּוֹד כֹּאן מִקּוֹם שֶׁעַד בֵּין עֵינִי בֵּין
לְגִזְדִּיהָ שׁוּוֹה וְדַכּוּתָהּ אֶל־תִּבְיַת גִּזְדִּיהָ שׁוּוֹה יָדָהּ בֵּין
שֶׁהָרִי בָּבוּ גֹף תּוֹדָהּ וְלֹא לִימְדָהּ הַפִּלְסָא בְּגִזְדִּיהָ שׁוּוֹה
אֶתִּיא הֵנָּה הֵנָּה אֶתִּיא דָּמָה דָּמָה בֵּת עֲלֹת בֵּת בֶּנֶךְ אֶן
בֵּתָךְ לֹא תֵגַע עַל סִי עַל הֵנָּה וּכְתֹב עֲלֹת אֶשָּׁה וּבֵתָהּ לֹא אֶת
אֶת בֵּת בִּנְהָ וְאֶת בֵּת בֵּתָהּ שֶׁאֵלֶּה הֵנָּה מֵהָ הֵנָּה הָאֶמּוֹד בֵּת
וּבֵתָהּ בֵּתוֹ בְּכָל־לֵךְ אֶף הֵנָּה הָאֶמּוֹד בְּעֲלֹת בֵּת בֶּנֶךְ בֵּתוֹ בְּכָל־לֵךְ
הֵנָּה לְגִזְדִּי שׁוּוֹה וּמִן שֶׁחַן בְּשַׁלְפָה אֶתִּיא דָּמָה דָּמָה בֵּת בֵּת
בֵּת בֶּנֶךְ הֵנָּה וּכְתֹב בְּעֲלֹת אֶשָּׁה וּבֵתָהּ שֶׁאֵלֶּה הֵנָּה וּכְתֹב בֵּת
הִיא וּכְתֹב וְאֶשׁ כִּי יִקַּח אֶת אֶשָּׁה וְאֶת אִמָּה דָּמָה הִיא בֵּתָהּ
אֶתִּיא וְאֶתִּיא מֵהָ דָּמָה הָאֶמּוֹד כֹּאן שַׁלְפָה אֶף דָּמָה הָאֶמּוֹד
שַׁלְפָה אֶתִּיא הֵנָּה הֵנָּה אֶתִּיא דָּמָה דָּמָה וְדַכּוּתָהּ בֵּת
גִּזְדִּי שׁוּוֹה קִלָּה בְּעֵינֶיךָ שֶׁהָרִי פִּיגּוֹל תּוֹדָהּ וְלֹא לִימְדוֹ הֵכֶת
בְּגִזְדִּי יִשְׁוֶה שֶׁהוּא בְּכָל־כֹּת בְּכָל־לֵךְ וְהֵנָּה הָאֶמּוֹד מִמֶּנָּה
תִּשְׁאֵל וּכְתֹב בֵּת בֵּתָהּ וְאֶתִּיא עֹנֵה יִשָּׁא כִּי אֶת קֶדֶשׁ יְיָ הֵלֵךְ
מֵהָ עֹנֵה הָאֶמּוֹד כֹּאן בְּכָל־לֵךְ אֶף עֹנֵה הָאֶמּוֹד לְהֵלֵךְ כִּלְכֵּל עַל
עֹנֵה לְגִזְדִּיהָ שׁוּוֹה מִבְּנִין אֶב מִכְתָּב אַחֵר מִבְּנִין אֶב
בְּתוֹבִים כִּי עַד נֹא וְסִמֵּךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ חֵל וְסִמֵּךְ יָדוֹ עַל דֹּא
הָאֶשׁ שׁוּמַע אֶנִּי שֶׁהִסְמִיכָה בִּיד אַחַת תֵּל וְסִמֵּךְ אֶתִּיא אֶתִּיא
יָדוֹ כֵּת וְתִנֵּן מִיָּדָה עַל הָאֶשׁ בְּשֵׁת יָדוֹ הִרְיָחָה בֵּת
אֶב כֵּל מִקּוֹם שֶׁנָּ וְסִמֵּךְ יָדוֹ הָרִי כֹאן שְׁתֵּים עַד שִׁפְלָה לֵךְ
אַחֵר וְדַכּוּתָהּ נֹא בְּמִקְלָל אֶבִּיו וְאֶמּוֹ קִלָּל דָּמִיו בֹּו וְנֹא בֵּת
בְּיָדֵם רִמְיָהם בֵּס וְנֹא בְּמִיָּחָה אֶת הַבְּהֵמָה עֲלֶיהָ דָּמִי בֵּס וְנֹא
יָדָהּ בְּמֵה מִיָּתֵן הָרִי הוּא אֶמּוֹ בְּעַל אֶב וְיִדְעוּ מִוֹת מִוֹת
בְּאֶבִּי יִדְעוּ מִיָּתֵם דָּמִיָּהם בֵּס הָרִי זֶה בְּנִין אֶב כֵּל מִקּוֹם שֶׁ
אֶתִּיא הָרִי בְּכָל־לֵךְ וְיִדְעוּ מִיָּתֵם אֶב מִשְׁנֵי שְׁתֵּים עַד

התינוקות או אפסודוס" שגבב אחד מן היצמ ומכרו יהוא חייבין
 תל וממנה בידו פרט ללן שהן מצויין בידן או ומכרו יכולתם
 מכרו לתרובו יהא חייב תל מאחיו עד שיפדיו מאחיו או ומכרו יכול
 אפ לא נשתמש בו תל והתעמד בו ומכ עד שישתמש בו ואחר כך
 ימכדנו מדבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ולמד ולא ללמד על
 עצמו בלבד יצא לא ללמד על הכלל כולו יצא כיצד הנקש אע"ת
 בע מצב השלם אע"ל ליי וטמ' עלונכ' והוא שלמים בכלל כל הקדשים
 היו ויצאו מן הכלל ללמד ולא ללמד על עצמן בלבד יצאו לא על
 הכלל כולו יצאו לא מן שלמים מיוחדין שקדושתן קדושת מזבח
 אף איז לי לא דבר מיוחד שקדושתו קדושת מזבח לאפוקי קדשי
 בדר הבית ודכותיה דבכ' לא יחרם דביתה בכלל היתה ויצאת ללמד
 מה דביתה מיוחדת שכיזא בה לשם וחייבין עליה בין שהוא עובד
 ובין שאינו עובד אף כל שכיזא בו עובדין לשם וחייבין עליו
 שהוא עובד ובין שאינו עובד ודכותיה מנלאה תדי על ארץ
 לא יביא מן החולין תל וזבחת פסח ליי לא יצא ובקדש לא יצא
 בא לא מן הכבש ומן העז אם כן למה נא יצא ובקדש לא יצא
 הבא מן העז ומן הבקר לפסח מה פסח שהוא בא חובה אינו בא לא
 מן החולין אף כל שהוא בא חובה לא יבוא לא מן החולין ופסח ארץ
 מנא לו דמן החולין הוא בא דבת ועבדת את הפד' הז' בחי' הזה
 מקיש שיאז כל עבודות שלחדש זה כזה מה פסח האמור במצרים
 לא בא לא מן החולין אף פסח האמור לדורות לא יהא בא לא מן החולין
 ודכותיה לא תבערו אש והלא הבערה מכלל מלאכות היתה ולגב יצאת
 להקיש אליה מה הבערה מיוחדת שהיא אב מלאכה מאדבעים מלאכות
 חסד אחת וחייבין עליה בפע עצמה בין עשה לעצור בין שלא לעצור
 כך שאר מצות מלאכות חייבין על כל אחת ואחת בפע עצמה בין לעצור
 בין שלא לעצור מיכאן אמדן מלאכה שאינו צריך גופה חייב עליה

אשר תשגך נפשך הדי זה כלל כלל ופדט וכלל ואין אתה רץ לא
 בעין הפרט לא לך מה פרט מפורש דבר שהוא ולד ולדות הארץ
 אף אף לי לא דבר שהוא ולד ולדות הארץ וסבותיה על כל דבר
 פועל כלל על שור על חמ על שם על שלמה פרט על כל אברה כלל
 כלל ופדט וכלל ואין אתה רץ לא בעין הפרט מה הפרט מפורש
 דבר המיטלטל וגוסס וצמחאף כל דבר המיטלטל וגוסס מחמץ
 ורכותיה אמר דאבינא אמרי במעבא כל מק שאתה מוצא שני כללות
 הסמוכין זה דזה הטל פרט ביניהן ודונם בכלל ופרט במים כלל
 במים ובנחלים פרט במים כלל כלל ופרט וכלל ואין אתה רץ לא
 בעין הפרט מה פרט מפורש מים הנובעין אף כל המים הנובעין
 מאי דבי חריצין ונעיצין לאיסורא ומאי מעיט בודות שיחין ומעלות
 להתבא ורכותיה ולקחת כלל מדע פרט ונתת באדנו ובדלת
 חזר וכלל ואין אתה רץ לא בעין הפרט מה הפרט מפורש שלמותכת
 אף כל שלמותכת מאי דבי דבי שאר מתכות מאי מעיט מעיט
 סילוסירה מכלל שהוא צריך לפרט ומפרט שהוא צריך לכלל
 כיצד קדש זה כל בכור יכול אף הנקבה במשמע תל הזכר או
 זכר יכול אף יצאת נקבה לפניו תל פטר רחם יכול אף נולד ואחר
 יוצא דופן תל בכור זה הוא כלל שהוא צריך לפרט ופרט שהוא
 צריך לכלל ורכותיה ואם תקל מנ בכורים שיכול אפלו יחיד
 במשמע יכול להקריב מנחת העומר תל והבאתם את עמ' דא קצי'
 לימד שהעבור מקריבין מנחת העומר או יכול אם דעה יחיד
 להקריב אחריהן מקריב תל מנחת בכורים הא כיצד מנחת
 בכור היא קריבה ואינה קריבה לאחד מיכאן כל עיקר לא בעיבוד
 ולא ביחיד ורכותיה וגנב איש ומכרו ונמ' בידו מות' ונמ' יכול אין
 לי לא אש' אשה קטן קטנה מנ' תל כי ימצא איש גנב נפש' יכול
 אפלו אב' שגנב אחד מבניו או מלמד תינוקות שגנב אחד מבני

מקום

מקום

מקום

מקום

מקום

מקום

היינו אומ' בתי עדי חומה כדין שדה אחזה וכשיצא לטעון טעון אחד
שלא פענינו יצא להקל ולהחמ' להקל שאם רצה לגאול ביום מכירתו
גל וגול כל שנתו ולווה וגול ומוכר בדחוק וגול בקדח' ולהחמ' שאם לא נגל
כל שנתו שוב אינו גל לעולם ואינו חוזר ביובל שנ' ואם לא יצא עד חג
לו שנה תמ' ותם הב' אש בעיד אע' לא חמה לא יצא ביובל' מדבר
שהיה בכלל ויצא לידון בדבר חדש באין אתה יכול להחזירו לכללו עד
שיחזירו הפת לכללו בפידוש' ביצד ושחט את הכבש במק' אע' יע' את
החטא ואת העולה שאין תל' כי בחטאת האשם הוא לכהן לא לפי שיצא
לידון בדבר חדש בבהז' יד בבהז' דגל ובאוזן ימנית' יכול לא יטעון מתן
מזבח תל' כי בחטא האשם הוא והחזירו הפת לכללו בפידוש' לומ' מה חטאת
טעונה מתן מזבח אף אשם מצודע' יטען מתן מזבח' ודכותיה נא
בשור שהמית את האדם השור יסקל וגם בע' זמ' ויצא לידון בדין חדש
בדין עבר ואמה שיתן את הקנס הקצוב' כסף שלשים שקלים יתן לאדני
יכול ואין השור בסקלה הפת החזירו לכללו בפידוש' והשור יסקל'
דבר למור מענינו כיצד ואיש כי ימדט ראשו קרח הוא טה' הוא יכול
יהא טהור מכל מיני טומאה כשהוא אומ' וכי יהיה בקדח' או בגב' גגע' לבן
אדמ' דבר למור מענינו שאינו טהור מכל טומ' לא מטומאת נתיקים בלבד
ודכותיה אם יקום והת' בחוץ על משע' ונקה המטה' יכול נקי מן המיתה
ומז' התשלומין תל' רק שבתו יתן ולפא ידפא ניתקו מן המיתה לתשלומין
ודכותיה ואת התנשמת ואת הקאת ואת הדחם' תנו דבגן תנשמת
זו בואת שבעופות אומ' בואת שבעופות או אינו לא בואת שבעופות
אמדת צא תאמר למור לך משלש עשרה מדות שהת' נדרשת' דבר למור
מענינו במה הפת מדבר בעופות אף כאן בעופות' ותניא אידך והחמט
והתנשמת זו בואת שבעופות אומ' אתה אומר בואת שבעופות או אינו
לא בואת שבעופות אמדת צא למור לך משלש עשרה מדות שהת' נדרשת'
דבר למור מענינו הפת מד' בעופות אף כאן בעופות' דבר

מדבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל לטעון טעון אחד שהוא
כענינו יצא להקל ולא להחמיר כיצד ובעד כי יהיה בו בעדו
שחזר בו בעד כי יהיה בעדו מכות אע"י והלא השחץ והמכוח
בכלל כל נגעים חזוכים יצאו לטעון טעון אחד שהוא כענינו
יצא להקל ולא להחמיר להקל עליהן שלא ידונו במחלה ושלם ידון
לא בשבוע אחד ודכותיה כל מכה נפש לפי ערים ידעו את
הדעו הדי האורג בעגלה בכלל שופכי דמים כשהוא חום ואשר
לא צדה והנה לדי הדי יצא לטעון טעון אחד שהוא כענינו
יצא להקל ולא להחמיר להקל עליו לידונו בגלות ולא להחמיר עליו
שאם הדגו גואה דם בגבול עיר מקלטו נהדג עליו אע"פ שלא מצונו
לו מקדא מלא ענינו למדין לדינו מן המקדא הזה ואם יצא יצא
הדי את גבול עיר מקדא ומצא אותו גואה דם מחוץ לך עיר מקדא
גואה דם את הדעו אין לו דם מחוץ הוא דאין לו דם הא לפנים יש לו דם
מדבר שהיה בכלל לטעון טעון אחד שלא כענינו יצא להקל ולא
כיצד ואיש או אשה כי יהיה בו נגע בדאש או בזקן והלא דאש
וזקן בכלל עוד זכר וזכר היו וכשיצאו לטעון טעון אחד שלא כענינו
יצא להקל ולהחמיר להקל עליהן שלא ידונו בשיער לבן ולהחמיר עליהן
שידונו בשער צהב ודכותיה וכי ימכד איש את בתו לאמה
והלא מכירת האמה בכלל כי ימכד לך אה העבדי או העבד וכשיצאת
לטעון טעון אחד שלא כענינו יצאת להקל ולהחמיר להקל עליה
שהיא יוצאה בסימנין ולהחמיר עליה שאם דעה האדון ליעדה מיעדה
ואין לה קידושין אמה עבדיה נמכרת קטנה עבד עבדי נמכד גדול
ודכותיה נא בדין מוכד שדה אחזה במספר שני תבואת ימ לך
אינו פודה לא לאחר שתי שנים ונכדית בגרעון כסף ואינו לווה
וגוא ואינו לווה בדחוק וגוא בקדוש ולא בדע לביתה ואם לא נסדיה
יוצאה ב' וכל דבת בשנת היוכל ישוב השדה לו שתק הכת מדין דבתים

ויצא

הקבה שמים העליונים על ראש ההר ודבר עמהן מן השם על ראש ההר
וכן הוא אומ' ויט שמי' ויזעזעל תחת רג' ודכותיה כות ובבא משה לאהל
מועד לך אהו' וכת ולא יכול מע' לב' לאהל מועד אפסד לומד ובבוא שפכד נאמ'
ולא יכול אפסד לומ' ולא יכול שפכד נא ובבא הכרע כי שכן עליו הענן' כל
זמן שהיה הענן לא יכול נסתלק ובבא' ודכותיה ויקח דוד את הגלגל בכסף
עקלים חמשים וכת ויתן דוד לאדנן במקום שקלי זהב משקל שש מאות
אפסד לומ' חמשים שהי' נא שש מאות ואי אפסד לומ' שש מאות שהדי'
נא חמשים אמור מעתה שנטל דוד חמשים מכל שבט ושבט חמשים משון
הדי' הכל שש מאות וכן הוא אומ' באחד שבטי' ואומ' מכל שבטים כדכתבנן
לעיל' מן הבקר ולא כל הבקר' מן הצאן ולא כל הצאן' והקציא רבע
ונרבע ומקצה ונעבד ואתנן ומחיד ועל ויוצא דופן ודומין' דא' מן
הבקר כל שהוא מין בקר בין מדבדי' בין ישוביה' פלוגתא דל' זסי ורבע
דכבנן אמרי' שור הצר מין בהמה ל' יוסי אומ' מין חייה' תנו רבנן
חמשה רבדים נא בשור הצר אסור משום אותו ואת בנו וחלבו אסור
ויקרב על גבי' המזבח וחייב במתנות ונלקח בכסף מעשר לצדי' שלמים
אבל לא לבשר תאווה והדי' הוא כבהמה לכל דבר' ל' יוסי אומ' שור הצר זה
הוא תאו' האמר בתו' ומותר משום אותו ואת בנו וחלבו מותר ופסול לגבי'
המז' ופטור מן המתנות ונלקח בכסף מעשר לבשר תאווה אבל לא לצדי'
שלם' והלכה כחכ' וכן המריא מין בהמה וכן הוא אומ' שבעתי עולות אילים
וחלב מדי' מראשדיה לקדשן שמע מינה מין בהמה הוא' ומן הצאן להביא
כל מיני צאן' דא' מן הבקר ומן הצ' תקל בין גדו' בין קטנים' הגדולים בבקר
עד שלש שנים והגדו' בצאן עד שתי שנים' והקטנים מיום שמיצ' ללירית
ולמעלה' תקדיבו מלמד שהיא באה נדבת שנים' הלוא דין הוא עולת העוף
באה בגדל' ונדבה ועולת בהמה בגדל' ונדבה' מה עולת העוף שהיא
באה בגדל' ונד' באה נדבת שנים' דכת ואם מן העוף עולה קל לוי' והק' אף
עולת בהמה שהיא באה בגדל' ונדבה תבוא נדבת שנים' הולכה לך לדרך הוא'

וייד

שמן כהן
היה

במזבח

למור מסוכו כיצור ונתתי נגע על בבית ארץ אחד ממשמע בית שיש
בו אבנים ועפר ועצים ואם אין בו אבנים ועצים ועפר במשמע ופשהא
אומ' ונתן את הב' את אב' ואת עצמות כל עפר הבית רבד למור מסוכו
שאין הבית מוטמא בנגע עד שיהיה בו אבנים ועצים ועפר ודכותיה
רבד אל אה אח ואיבא בכל עת אל הקדש ביצאת יבוא אה אל הקדש יכול
אימתי שידעה יבוא כדור הזה ויבוא רבד למור מסוכו והיתה זאת לכם
לחקת עולם לדרת' אחת בשנה הוא נכנס אינו נכנס כל זמן שידעה
ודכותיה ואם ביום שמוע אישה יבוא אותה והפך את גרדה אשר עליה
יכול כל נדרים ושבויות הבעל מפד' רבד למור מסוכו כל נדר וכל שבן
אסד לענות נפש אישה יקיה ואישה יכ' ולהלן הוא אומ' בין איש לאשתו
רבד למור מסוכו שאין הבעל מיפד לא דברים שיש בהן ענוי נפש או
דברים שבינו לבניה בלבד משני כתובים המבחישי' זה את
זה עד שבוא שלישי ויכדיע ביניהן כיצד כל הבכור אשר יולד בבן
ובת' וזה וכת' אחד אומ' אך בכור אשר יבכר ליי' בבהמה לא יקדיש
איש אותו אי אפשר לומר תקדיש שכבר נא' יקדיש' האב' מקדישו
אתה לבכורה ואין מקדישו ורבד אחד מיכאן שאין משני' את הקדשים
מקדושה לקדושה ודכותיה ובגבלתם לא תג' וכת' ולאלה תטמאו או יכול
אם מצא נב ילך ויטמא לה תל' ובגב' לא תג' הא כיצד דשות' וזה שנ' ובגב'
לא תגעו בגב' כלל שכל ישראל חברים בגב' שנ' בבוא כל ישר' כולן ראויין
לביאה ודכותיה בקדטן שללוי' אותה מוציא עשרים ושנים אנה' אותן
שלש מאות להיכין הלכו שלש מאות בכורים היו ואין בכור פודה בכור
ודכותיה כל חרם בישל לך יהיה וכת' כל חרם קדש קדשים הוא ליי' או
איפשר לומר ליי' שכבר נא' לכהנים ואי אפשר לומר לכהנים שכבר נא' ליי'
אמור מעתה סתמן לכהנים ופידושן לברך הבית ודכותיה וידד' יי' על
הר סיני אל ראש ההר וכת' אתם דאיתם כי מן השם רבד עמ' הכדיע פון
השם השמאך את קלו ליסרך ועל הארץ הק' את אשו הגדו' מלמד שהדכין

כת' אחד אומ'

אין אפשר לומר
יקדיש שכבר
תקדיש הא
יצא עד

יכול אם
נגע חרם
בגב' לה
סופג את
האדבעים
תל' וללא
תטמאו
ושלש
ות
ולק

הקדש

כשם שאם אינו תמים אינו לרצון כך אם אינו כענין הזה אינו לרצון
תמים יקריבנו תמים יקדישנו ל' יוסי אומ' תמים יקריבנו יבקרנו
ויקריבנו מיכאן אמרן מבקכין את התמיד ואחד כך שוחטין אותו ל'
זסי אומ' שמעתי בשוחט תמיד בשבת שאינו מבוקר שחייב חטאת וביא
תמיד אחר אל פתח אהל מוע' מיטפל בו ומביא אל פתח אהל מועד' ומה תל'
יקריב מנ' אתה אומ' נתעבבה עולה בעולה עולה בתמורה עולה בחולין יקריב
כולן תל' יקריבנו יקריב יכול אפלו נתעבב בפסולין תל' יקריבנו את שהוא
ראוי להקדשה יצא פסולין שאינן ראויין ליקרב' ואנ' אפ' נתעבב בחטאות
החיצונות אוציא את שנתעבב בחטאות החיצונות שלו ונח' עליו ואלו למטע'
ומנ' אפ' נתעבב בחטאות הפנימיות אוציא את שנתעבב בחטאות הפנימיות
שלו בפנים ואלו בחוץ' ומנ' אפ' נתעבב בבכור ומעשר ובפסח אוציא את
שנתעבב בבכור ומעשר ובפסח שלו מתן אדבע' ואלו מתנה אחת' ומנ'
אפ' נתעבב בשלם ובתורה אוציא את שנתעבב בשלם ובתורה שלו קדש
קדשים ואלו קדע' קלים יכול אפ' נתעבב באשם תל' יקריבנו לבדו קדש
קרב לא שנתעבב באהל לא כולן יקרו בממוץ וביא בדמי היטה שבהן
מפל מין' ומה ראית לזה עולה בעולה שהוא שם אחר עולה בתמורה
שהתמורה קריבה בעולה עולה בחולין שהוא יכול להקדיש את החולין
ולעשותו עולה יקריב אותו מלמד שזופין אותו יכול על כוונה תל'
לרצונו הא כיצד כופין אותו עד שיאמר לו צה אני וכך אתה אומ' בגמ'
נשים כופין אותו עד שיאמר לו צה אני' ולמי יי' וסמך אין סמיכה בבמה
למי יי' וסמך אעפ' שסמך מבחוץ יחזור ויסמוך מבפנים וסמך ידו
לא ביר בנו ידו לא יד עבדו ידו לא יד שלוחו מיכאן אמרו הכל סומכין
חוץ מחדש שוטה וקטן וסומה ונכדי ועבד ואשה ושליח וסמך ידו
קרבן יחיד טעון סמיכה ואין קרבן ציבור טעון סמיכה כל קרבנות
היחיד טעונים סמיכה חוץ מן הבכור והמעע' והפסח וכל קרבנות ציבור
אין טעונים סמיכה חוץ מכר העלם דבד ושעיר המע' ידו על ראש

עפ"י פסוק
אין עפ"י פסוק

מנחה באה בנדר ונדרה ועולת בהמה באה בנדר ונדר מה מנחה אינה
באה נדבת שנים אף עולת בהמה לא תבוא נדבת שנים נדמה למי דימה
דנין דבר שכולו לאשים מדבר שכולו לאשים ואם תוכיח מנחה שאין כולה
לאשים הולכה לך לדרך הזו דנין דבר שהוא בא חובת ציבור מדבר
שהוא בא חובת ציבור ואם תוכיח עולת העוף שאינה באה חובת ציבור
תל תל מלמד שהיא באה נדבת שנים ל אומ' הדי הוא אומ' אשר יקל
קל לכל נדר וכל נדר אשר יק' לוי' לעו' כל הקדשים באין בשותפות אלא
שסילק הכת את המנחה את קרבנם מלמד שהיא באה נדבת ציבור
מיכאן אמרן תנאי בית דין על כל המותרות שיקדשו כולן עולות נדבה אפ'
תדמות הלכ' כולן לעולת נדבה והן הנקראין קיץ המז' לא תק' את
קרב' ממקום שהיחיד מביא משם ציבור מביאין אם עולה יכול חובה
עליו לנדר עולה תל אם עולה מכני מה לא פתח הכת לא בעולה שהיא
מעלה את ישראל מדין גהנם חביב הוא קרבן נדבה שלא פתח הכת לא בו
וכן הוא אומ' ונשלמה פרים שפתינו יכול פרי חובה תל אלקא משפתינו
אף נד' פרי נדבה ולא פרי חובה הא חביבה נדבה וכן הוא אומ' אבוא
ביתך בעולות אשלם לך נדרי ואם באו שערי בתורה חצרותיו בתהלה
לא עולה ריבה הכת יכול לא יהא כל הפסולין הללו נוהגין לא בעולת
נדבה עולת חובה מנ' אמרת עולה עולה ריבה הכת שכל הפוסל בנדבה
פוסל בחובה ומנ' שהוא נוהג אף בשלמים ודין הוא גא הביא עולה והביא
שלמים מה כל הפסולין האלו נוהגין בה אף שלמים יהא כל הפסולין האלו
נוהגין בהן קל וחומר מה אם עולה שכשרה לבוא מן העוף כל הפסולין
האלו נוהגין בה שלמים שלא כשרו לבוא מן העוף אינו דין שיהא כל הפסולין
נוהגין בהן לא אם אמרת בעולה שלא כשרה לבוא נקבות כזכרים תא'
בשלמים שכשרו לבוא נקבות כזכרים הואיל וכשרו לבוא נקבות כזכרים
לא יהא כל הפסולין האלו נוהגין בהן תל קרבנו לנדבת השלמים מן הבקר
זה שא' להוציא את הטל זכר לא נקבה זכר לא טומטם ואנדדג' תמים

דבת ונדר
סי' תקדב

תקדב

מותר

שעולה על כל
הקדשות
שם עולה
יהי

תל

עולה

שאמר

כשם

טיפסר עליו אמר ל שמעון את שהוא עליו חייב באחדותו ואת שאינו
 עליו אינו חייב באחדותו זה המדע בין נרדים לנרבות וסמך ושחט
 במקום שסומכין שוחטין ותכף לסמיכה שחיטה וסמך ושחט מה סמיכה
 בטלולים אף שחיטה בטלול ושחט שחיטה בסל כשרה בזרים בנשים
 ובעבד ואם בקדשי קדש או אינה לא בכהן וכי מנ באת מכלל שנ ואתה
 ובניך תשמרו את כהנתכם לכל דבר המזבח אף לשחי' וכשהוא אומר והקדשו
 בני אה את הדם וזרקו מיכאז ואילך מצות כהונה אבל שחיטה כשרה בכל
 אדם בין הבקר לפ' אף השוחט לפני יי' שמעון התימני אומר מנ שתהא
 ידו שלשוחט לפני מן הנשחט תל' בן הבקר לפני יי' והלכתא סתיה
 דא ושחט תנו דבנן כיצר שוחטין מותר הצואה ומולך הסכין
 ומביאה עד ששוחט מני הני מלי אמר שמי דאמ' קדא חץ שחוט לסתם
 תנא דבי ל ושחט אין ושחט לא ומשך' וכן הוא אומר זהב שחוט ואומר חץ
 שחוט לשונם מאי ואומר וכי תימא האי זהב שחוט זהב שנטוה כסוט הוא
 תא שמע חץ שחוט לשונם וכת שוחט לבא בדיק ליה גידא לבני יואה
 בד תחליפא ושחטי ביה עופא בהדי רפדא ודלמא עבדי חלדה דחזינן
 גדפיהן דמיתרמי והוא בעי כסוייה וכי תימא דמכסי ליה והוא אמר
 ל זורא אמ' דב השוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה דמזמין
 ליה עפרא דכולה פקתא דא ושחט תנו דבנן מקום העשוי מן החי
 הוא הע' מני הני מלי אמ' דב כהנא מנ לשחי' מן הצואה שנ ושחט את בן
 הבק במקום ששח חטיו מאי משמע דהאי חטיו לישאני דאכשורי
 הוא דכח וחטא את הב ואי בעית אימא מהפא תחטאני באזוב ואטהר
 ואימא מזנבו שח מכלל דזקיף בענן והאי שח ועומר תא ואימא מהפא
 בעינא דם הנפש וליכא ואימא דקרע ואזיל עם דם הנפש ולטעמך
 שהיה דדסה חלדה הגועיך מני לן לא גמאדא שחיטה מן הצואה נמי
 גמאדא וקדא למאי אתא דלא ל' שוייה בסטרא לב ימד אם קדא וצבחת
 במקום שזב חטיו מאי משמע דהאי חטיו לישנא דמיתבד הוא דכח

ידעו

פ
 ימתחן
 אסרם
 בלא יכח
 מתלמוד

שח ושח
 אצדש
 בעצ' עכנ
 נאמ' לאבע
 מלמד שחי
 עדיך שיתן
 כלום עפר למטה
 עפר ועמר למטה
 חותו
 מקום
 מזמנו
 לכסוי

פ' גרפיהון דמיתרמי ע' ע' אגמחיהם וקת' אין תכנן מפתחה

לא ידו על גב ידו על דאע לא גל הצואד ידו על ראש לא על הגבין
אוציא את כולן ולא אוציא את החזה ודין הוא ומה אם ה~~שמש~~ שאינו טעון
תנופה טעון סמיכה החזה שהוא טעון תנופה אינו דין שיטען סמיכה
תל על ראש לא על החזה יכול אין לי טעון סמיכה לא עולה נדבה עולה
חובה מן ודין הוא נא הבא עולת מן הבקר והבא עולה מן העאין מה עולת
בקר טעונה סמיכה אף עולת העאין טעונה סמיכה לא אם אמרת בבין
הבקר שנתדבה בנסכים וקחם בבין העאין שנתמעט בנסכים וואלתתמעט
בנסכים לא יטען סמיכה תל עולה אחר עולת בקר ואחר עולת העאין
וזו וזו טעונות סמיכה יכול אף עולת העוף תיטען סמיכה תל העולה
פלט לעולת העוף דא וסמך ידו מלמד שכל אחד ואחד סומך זה
חומר בסמיכה מבהנופה שהחובדין סומכין ואין החובדין מניפין
לא אחד מעוף על ידי כולן ונדצה לו מלמד שהמקום דוצה לו ועל
מה המקום דוצה לו אם תאמ' על רבדים שהייבין עליהן מיתת בית דין
ומיתת בידי שמים וכדת בידי שם ומלקות ארבעים וחטאות ואשמות
הדי עונשן אמר ועל מה המקום דוצה בו תאמ' על מצות עשה וער
מצוה בלא תעש שיש בה קצם עשה ל שמעון אומ' ונדצה לו ונזבחו
אעפ' שלא סמך הזבח מדצה והלכתא מעלין עליו כאלו לא כיסד
ונדצה לו לכפר במכפר איזה הוא מכפר דה דם שנ' כי הדם הוא
בנפש יכפר אין לי לא בטהור בעמא מנ' כשהוא אומ' ונשא אהדן את
עון הקדש אע' יקרי בני ישל' לוי' איזה הוא עון שנושא אס' תאמר עון
סגול ונותר כפר נא בהן לא ידצה לא יחל' ואיזה עון שנושא עון טומאה
שהותר מכלל טומ' לציבור אין לי לא עונת עבדים מנ' הקומץ והלבונה
מהקטרת ומנחת כהנים ומנחת כהן משוח ומנחת נסכים תל לכל מתנות
קדש אין לי לא שלאנשים שלנשים מנ' אין לי לא שלישל' שלגרים מנ'
ושלעבדים מנ' תל עון הקדש ליבה הואיל ומצינו שאין כפרה לא בדם
מה תל וסמך ונדצה לא ללמד שאם לא עשה סמיכה שידי מצוה כאלו לא

פ
גבי
הצואד
שהן
מול
העודף
מנ'
ורין הוא
נא הבא עולה
נדבה והבא עולה
חובל מה עולה
נדבה טעונה
סמיכה אף
עולה חובה
תיטען סמיכה
אין לי לא עולת
קד עולת העאין

ביתר

שמואל

תל

שוחטין

שמי

וכן הוא אומר בשמואל ותביאנהו בית יי שילן זה מקדש שילן עדיה בית
של אבנים מלמטן ויריעות מלמעלן ההד ויטש משכנ שילן קרי ליה
בית וקרי ליה משכנ והנער נער בן שתי שנים היה עליו אמר שלמה
גם במעליו יתנפל נער בא שמואל ומצאן עומדין על קרבנותיהם
אמר להם מה אתם עומדין למה אין אתם מקריבים אמרו לו
הרי אנו ממתניין לכהן עד שיבוא וישחוט אמר להם עמדו ושחטו
לא כן תנינן שהשחטה כשדה בזדים בנע ובעבד אפ בקדשי קדש
שנ והקריבו בני אה עמדו ושחטו כחן שבא עלי מצאן ששחטו אמרמי
התיר לכם השחי אמרו לו נער אחד התנד לנו אמר להן הביאנהו לי ההד
וישחטו את הנער וביאו את הנער אל עלי ביקש לעגשו אמר זה קודה
הלכה בפני רבו וכל המורה הלכה בפני רבו חייב מיתה באת אמו
ונשתטחה על רגלי ותאמר חי נפשך אדני אני האשה הנצבת עמך בא
להתפלל ליי אמר לה הלא אבא עליך ואתא ימות ואנא מצלי ואני בד
אחדין אמרה לו אל הנער הזה התפללתי בדם מק דא ומק דא לא דיר
ולא דידך הוא אנכי השאתיהו ליי כל הימים אשר היה הוא שאול ליי
באותה שעה נצנצה בו רוח הקדש ואמר כל ימים ששמואל קיים שאול
קיים בני אה יכול אפ חללים תל הכה יצאו חללים אוציא חללים
וארבה את בעלי מומין תל בני אה מה אהדן כשר אף בנו כשרים
יצאו חללים ובעלי מומין והקריבו בני אה הכה את הדם מה תל
דם דם מנ אתה אומ נתעבד דם עולה בדם עולה דם עולה בדם עולה
דם עולה בדם חולץ יקדבו תל דם דם ברא שיפול דם החולץ לתוך
דם הקדש ואומדין אותו לא היה מים ראויין לבטל דם שבמדדק עד
שלא יהיו מדאין מדאה דם הרי זה לא יזה ממנו ואם אינן ראויין
לבטל מדאין יזה ממנו יכול אם נתעבדו לו יקדבו שכן אם נתעבדו
חיים יקדבו מנ אפ נתעבד באשם אביא את שנתעבד באשם שאול ואן
קדשי קדש הן מנ אפ נתעבד בשלמ ובתורה אביא את שנתעבד בשלמ

ס
 יחיד ביתו
 א
 יחיד
 אסמאן
 מ
 סב
 אטע

ואת הקדד

۱۲۵

מִיָּד אֶמְאֵת
הִדְאָשׁ

מלמ-

נתן

לא פסולה כיצח מנתח כרתנן לא היה שובד את הדגל לא היה נוקבו
מתוך ערקובו ותולה בו היה מעשיט ויורד עד שהוא מגיע לחזה הגיע
לחזה חתך את הראש ונתנו למי שזכה בן חתך את הכרעים ונתנן למי
שזכה בהן מידן את ההשטן קדע את הלב והוציא את דמו חתך את
הידיים ונתנן למי שזכה בהן עלה לדגל ימנית חתכה ונתנה למי שזכה
בה ושתי ביצים עמה קדעו ונמצא כולו גלוי לפניו נטל את הפרד ונתנו
על בית שחיטת הראש מלמעלה נטל את הקרבים ונתנן למי שזכה בהן
להדיחן נטל את הסכין והפריש את הריאה מן הכבד ואצבע הכבד מן
הכבד והכבד לא היה מזיזה ממקומה נקב את החזה ונתנו למי שזכה
בו עלה לדופן הימנית היה חותך ויורד עם השדרה ולא היה נוגע בשזזה
עד שהוא מגיע לשתי צלעות רכות חתכה ונתנה למי שזכה בה והכבד
תלויה בה בא לו לגרה הנח בה שתי צלעות מיכאן ושתי צלעות מיכאן
חתכה ונתנה למי שזכה בה והקנה והלב והריאה תלויות בה בא לו לדופן
השמאלית והנח בה שתי צלעות רכות מלמעלה ושתי צלעות רכות מלמעלה
וסך היה מניח בחבדניה נמצא מניח בשתייהן שתיים מלמעלה
ושתיים מלמטה חתכה ונתנה למי שזכה בה והשדרה עמה והטחול
תלוי בה והיא היתה גדולה לא שלימין קולאין אתה גדולה שהכבד תלוי
בה בא לו לעוקץ חתכו ונתנו למי שזכה בו והאיה ואצבע הכבד ושתי
כליות עמה נטל רגל שמאלית ונתנה למי שזכה בה נמצא כולן עומדין
בשורה והאיבריין בידן זה הוא הניתוח האמ' בכל מקום ונתנו בני אה
הכהנים אש על המז' אפ"פ שהאש יורדת מן השמים מצוה ליתן אש מן ההדיוט
בני אה הכ' אש על המז' אמ' ל' יהוד' מל' להצית האיתנה שלא תהא לא צדקה
כשר וכלי שדות תלו ונתנו בני אה הכ' אש על המז' אמ' ל' שמעוני ופי עלת על
לב שהזר קרב על גבי המז' אם כן למה נא הכהן בכיהונו וכן הוא אומר
בבניו הכהנים בכיהונם לימד על כהן גדול שעבד בבגדי כהן הדיוט
וכהן הדיוט שעבד בבגדי כהן גדול שתהא עבודתן טה' ועלכו עינים

זאת היתה צורת הניתוח אשר עשה המלך דוד

שלא יזבח תל אש על המז'
בני אהרן הכהן אש
על המז' לימד על
הציתת האש שלא
תהא לא בכהן כשר
ונתנו בני אהרן הכהן
מה תל הכהן אמר מע
שכ אהרן אינו יורד
שהוא כהן אם כן
למה נא הכהן בכיהונו

לפי שהיה המז' אש על קטע אפ"פ ונתן כל תחת אע"פ אן לכבירה לתשעלה

מה שביב האמר
להלן מתן שנים
שהן ארבע אף
כאן מתן שנים
שהן ארבע

ובתורה שאן מתן ארבע. מניין אפלו נתעבד בזכור ומעשר ובפסח
תל רס רס יכול אף נתעבד בפסולין תל רמו' אוציא את הפסולין לאת האטאות
הנעמיות ואת האטאות החיצונות שאין מקומן שוה' וזרקו יכול
זריקה אחת תל סביב' יכול יקיימו כחש' תל וזרק הפסח ארבע מתנות
סביב ל' ישמע אומ' נא כאן סביב ונא להלן סביב' מה להלן סביב הפסח
ארבע מתנות אף סביב האם כאן הפסח ארבע מתנות כיצד הוא עושה
בעולה ולקח את הדם במזרק וזורק ממנו שת זריקות על שת זויות
המז' באכסון מחצי המז' ולמטן על קדן מדרחית צפומת ועל קדן מערבית
דרומית ומתכוון שיהא הדם מקיף כמיז גס ושיידי הדם נשפך על גג
היסוד הדרומי' הדם על המז' הדם על גבי המז' אין הזורק על גבי
המזבח' וזרקו את הדם בזריקה על גבי המז' ומנ' אף הבשר
תל ועשית עלתך הבט והדם מה הדם בזריקה אף הבט בזריקה ומה אף
מקיים וערך עליה העו' "בתחלה בזריקה ולבסוף בהערכה" לאחד
שזרקו אחד ומסדרין בסודין' המז' סביב בזמן שהוא סביב לא
בזמן שניטל קדנו של מזבח האם ניטלה קדנו של מזבח ועבר עליה
עבד פסו' אשר פתח אהל מועד לא בזמן פידוקו ולא בזמן שגילה הדוח
את הידעה ל' יסי הגלילי אומ' מה תל אשר פתח אהל מועד לתי שני ונתת
את הכיור בין אהל מועד ובין המז' יכול בין אהל מועד ובין המזבח הא
הכיור נתון תל המז' פתח אהל מועד אין הכיור פת' אהל מועד ואיכא הא
נתון בין האולם והמז' משוך כלפי הד' דום' והפשיט ונתח יכוליפשיט
אבל אבר ומנתח תל את העולה מפשיטה כולה ואחר כך מנתחה יכול
אין טעון הפשיט לא עולת נדבה עולת מנדין הוא נא הבא עולה נדבה
והבא עולה חובה מה נדבה טעונה הפשטה אף חובה טעונה הפשטה
מן לרבות עולת צאן ועולת נשים ועולת גדים תל את העולה מכל מקום
ונתח יכול ינתח נתחיה לנתחיה תל אותה' אותה לנתחיה אין נתחיה
לנתחיה יכול אף הפסולה תהא טעונה הפשט וניתוח תל אותה' אותה כש
לא

מה שביב האמר
להלן מתן שנים
שהן ארבע אף
כאן מתן שנים
שהן ארבע

העולה

חובה

הנתונים להיות אש ופי כל העצם כע למעשה הן כל העצם כשרך
חוץ משלדית ומשלגפן ל לעזר מוסיק אף שלחבול ושלדקל ושלשקמה
ושלמיש ושלגפן אבל באו היו רגילין במודביות שלתחנה ועלמאש ושלגן
שמך יכול אף עני סתירה כע תל עצים אשר על האש אע על המד מה
מזבח שלא נשתמש בנהדיוש אף עצים ראש שלא נשתמש בנהדיוש זה
דברי ל לעזר אמר לעזר ביד שמעון יכול המזבח עולה יהי עצים
ואשה עמה תל על העצים אע על האש אע על המז מה מזבח משלגבול
אף עצים ואש משלגפן דא על העצים אע על האש אע על המז תגרא
גזריז שעשה משה אמה ארכז ואמ לחבן ועביג במחק גדיש שלסמה
וכמותן עושיך לדורות אמר ל ידמיה באמה גרמיה אמר לב וסוף אי הכי
היגו דכח על העצים אע על האש אע על המז שלא יהא עצים ויצפון
כלום קרב ידחך והכדע ידחך יכול מה להלן בארבעים סאה אף סאה
בארבעים סאה תל במים במים כלשהן במים ולא ביין במים ולא במז
במים להכשיר את כל המים קלוחומד למי כיוור הפרס מדיחין אמה
בבית מדיחין כל צורה והקרבנים מדיחין אותן שלשה פעם במעטה על
השלחנות שלשיש שבין העמודים זהקטיד אעפ פגול אעפ יצא דופן
אעפ בותר אעפ עמא יכול כשהן למטן תל המז כשהן בדאש המז אמה
לא כשהן למטן שאם עלו לא ידעו אבל איז מעלין אותן לכתחלה
והקטיד תל את הכל מלכס עכחז אחד מקטיד את הכל זורקת אבר
אבר על האש וחודד וסודדן את הכל לרבות העצמות והגידן הקדנים
וחטלפים והעמל שבדאשי כבשים ושעוד שבזקן תיישים יכול אעפ
פידעו תל ועשית גלתיך הבשר שהדס יא ועט עלת הפע והדס יכול יחלץ
גידים ועצמות ויעלה בשער על גבי המז תל את הכל דיבה האש יורה
בדמון שהן מתובריץ עלו פידשו אעפ שבדאש המז ידעו עלה לשם עלה
אשה לשם אשים יחל לשם רים נוח לשם נחת רוח לוי לשם ששה
את העל ולהלן הוא אמר עולה הוא לשם על הקרבן מי כחז אמרו המקדש

פ
קצבין
שגל
לכין
פ
לכין
שגל
לכין
פ
לכין
שגל
לכין

פ
יתירה

פ
יחיד
אחל
מז
תגל
ג
מדיחין
וקר
יחיד
כחש
אחל

על האש עיצים על גבי האש ולא האש על גבי עיצים אמר שמעון מנ
 ולכות שני גזרי עיצים למערכה עם תמיד שלבין העדנים תלו עדכו עיצים
 על האש ועדכו בני אה הכה את הנתח יסול מאה תל ועדך הכהן אותם
 או ועדך הכה אותם יהא כהן אחד עורך את כל האבדים תלו עדכו
 הא כיצד כהן אחד עורך שני איברים וכמה הן איברים עשרה ואחר
 בקדבים נמצא הטלה עולה בששה דברי ל ישמעאל ל עקי אומ ועדכו
 שנים בני אהרן שנים הכה שנים מלמד שהטלה עולה בששה הדאשון
 בדאש והדגל הדאש בימינו והוטמו כלפי דודעו וקדנו בין אצבעותיו
 ובית שחיטתו מלמעלה והפרד נתון עליה והדגל שלימים בשמאל ובית
 עורה לחוץ השני בשתי היד שלימים בימינו ושלשמאל בשמאל ובית עורן
 לחוץ השלישי בעוקץ ובדגל העוקץ בימינו והאיה מדולת בין אצבעותיו
 ואצבע הכבר ושתי פליות עמה והדגל שלשמאל בשמאל ובית עורן לחוץ
 הדבני בחזה ובגדה החזה בימינו והגדה בשמאל ועלעותיה בין אצבעותיו
 החשישיות הרפנות שלימים בימינו ושלשמאל בשמאל ובית עורן לחוץ
 הששי בקדבים נתונן בבזך ובכרעים על גביהן מלמעלה ואחר בסלת
 ואחר בייץ נמצאת למד כבש קרב בשמונה איל קרב באחד עשר
 הבשר בחמשה והקדבים והסלת והיין בשנים שנים פל קרב בעשרים
 וארבעה דגאש והדגל הדאש באחר והדגל בשנים החזה והגדה
 באחר והגדה בשלשה שתי הידות בשנים ושתי הרפנות בשנים הקדבים
 והסלת והיין בשלשה שלש ברא בקרבנות הצבוע אבל בקרבנות היחיד
 אם רצה להקריב מקדש הפשיט וניתוחן שלא ואל שוויז הכל מעלין
 אותן ומכחן מחצו כבש ולמטה במערכו ומולחין אותן ויודרין
 את הנתחים מה תל את הדאש ואת הפרד מלמד שאין הדאש והפרד
 מן הנתחים לא שיהא פודם את הפרד על בית שחיטתו שהוא דרך כבוד
 מלמעלה ומן שהדאש והפרד קודמין לכל האיברים תל את הדאש ואת הפרד
 ועדך אותם הכהן מלמד שהן קודמין על העצים אשר על האש עיצים
 הנתנים

העוקץ והדגל
 העוקץ בשנים
 הדגל בשנים

אותן

הצפון ואחת עשרה מק הדדום נמצא המז מכון כנגד ההיכל וכתליו
ואיזה הוא צפון מקדו שלמד הצפון עד כותל העזרה הצפוני אף
כנגד המזרבי ל יסי ציל יהודה רבי זעזל מוסיף אף מכנגד צין
האולם גמל עד כותל העזרה צפוני ל מוסיף אף מכנגד מקו
רדיסת דגלי ישר אף מכנגד מקום רדיסת דגלי הכה ועד כותל העזרה
צפוני אבל מכנגד בית החלישות ולפנים הכל מוריס שהו פסול נמצאת
אומ' מכותל צפוני שלעזרה עד כותל המז שהא לוחב ששים זמחה
וכנגדו מכותל האולם עד כותל מזרחי שלעזרה שהוא אורך ששה
ושבעים כל המדבע הזה הוא הנקרא צפון והוא המקום ששוחטין בו
קדשי קדש יונתח אהו כשר ולא פסול אתו לנתחין ואין נתיח לנתחין
את ראשו ואת פדיו שלמד שהראש והסד קודמין לכל האיסדי
ועדך הסהן אהם כסדרן על העצים אע על האש אע על המז שלא
ישנה בהן מקום המערכה והקרב והכל ירחץ במ כלמעלן והקרב
הבהן את הכל לבש והקסיד ואעפ פסול ויוצא דופן ופגול ונותר
אם עלו לא דרו' עלה אעפ שלא הפטיט אעפ שלא ניתח' או יכול אעפ
שלא שחט בצפון תל הוא מה ראית לחשיר בהפשט ובניתוח ולפסול
בצפון אחד שריבה הבהן מיצט מפני מה אני מכשיר בהפשט ובניתוח
שהן לאחד הרציה ופוסל בצפון שהוא לפני הרציה עלה אעפ שלא
שמך והלא סמיכה קודם הרציה ומה ראית לחשיר בסמיכה ולפסול
בצפון מכשיר אני בסמיכה שאין הסמיכה נוהגת בכל העולות עלה
שלא עלה אשה לשם אשים ריח לשם ריח ניחח לשם נחת רוח לא
לשם מי שעשה את העולם ואם מז העוף עוף עולה איזה עוף זבחי
שלמים מז העוף לא כל העוף לפי שנ זכר תמ' בכבד ובצידים תמורת
וזכרות בבקמ' אין תמות וזכ בעוף יכול אף שיבש גפה ושנמית עיה
ושמטעה דגלה תל מן העוף לא כל העוף טומטום ואנדגנים פסול לפי
שהוא בדיה ואינו לא בכלל זכר ולא בכלל נקבה קרבנו היחיד מביא

ב"ד שמעון

פ
זדיק
פוסל
בצפון
שהצפון
נוהג בכל
העולות

עולה צדיק להתכוון לשם ששה דבר לשם הצדקה ולשם הצדקה ושהצדקה
לשם צדקה ושיקטילו לאשים ושהקטלתו לדין בלבד ושליח זה נחת
רוח לפני המקום בה ובחטאת ובאשם לשם אותו החטא והשלמים
לשם שלמים ואם הדין זה מוסיף על ענין הדאשון ולמה הופסק
ליתן דוח למשה להתבונן בין פרעה ולדע' ובין ענין לעג' והלא דבר
קל וחומר מה אם מי שהוא שומע מפי הקב"ה ומדבר בדוח הקדש
צריך להתבונן בין פדע' לפדע' על אחת כמה וכמה הדיוט מהדיוט
ואם מן הצאן קל מן הכבש או מן העדים הדין לו מיעוטי' כדע'
לזקן ולחולה ולמזוהם קרבנו להוציא את הגזול כבשים ועדים
להוציא את הכלאים לכך נאמרו המיעוטי' הלו' ל' שמע אמונה תל'
כבש לעולה עדים לעולה לדבות את התמורה' זכר תמים קריבנו'
פלימלי' ושהט אתו בצפון' אין העוף בצפון אותו בצפון אין קדש'
קלים בצפון' ל' ח"א אומ' אותו בצפון' אין השוחט צריך להיות עומד
בצפון לפי שמצינו שהמקבל צריך להיות עומד בצפון ומקבל בצפון
ואם עמד בדרום וקיבל בצפון פסול' יכול אף השוחט כן תל' אותו'
אחיו בצפון אין השוחט צריך להיות בצפון' על ידך המזבח צפונה
שהידך בצפון' ואיכך פנים לדרום' הא למדנו שהכבש בדרום' ל'
יהודה אומ' ומעלתהו פנות קדים שיהא העולה לו פונה למזרח למזרח
הא למדנו שהכבש בדרום' המז' צפ' שהמז' כולו דאוי להיות צפון
שאם שחט בדאשו קדש' קדש' כשעדים רבדי' ל' זסי' ל' יהודה אומ'
מחצ' המזבח ולצפון בצפון' ומחצ' המז' ולדרום בדרום' הלכתא
המז' לב' עשר כנגד פתחו של המזבח ושת' אמות בצפון ועשרים אמה
בדרום' צפ' לפני יי' שהצפון כולו פנוי דאמ' ל' איעד בן יעקב
המז' מכאן כנגד חצי פתחו של המזבח ושת' אמות בצפון כנגד אחת
מז' הדלתות משוך כלפי הדרום' דבי' יהודה אומ' המז' ממוצע באמצע
העזרה' שלשים ושתים אמה עשר כנגד פתחו של המזבח אחת עשרה מז'
הצפון

כל מקום שנ' השחתה אינו לא דבר עדות ועז' וכל שהמוס פוסל בו
דבר עדות ועז' פוסל'ין בו כל שאין המוס פוסל בו אין דבר עדות ועז' פוסל
בו' והני עופות הואיל ולא כסיל בהו מומא באחד מר תמות וזכרות בבה
ואין תמות וזכרות בעופות' אימא דבר עדות ועז' נמי לא ליפסול בהו קא
משמע לך' קדבנו תורים ובני' יונה אין הכשרה תורים ובני' יונה' הלא דין הוא
מה אם הצמד'ין שלא כשח' לכמד בפנים כשדו' לכמד בחוץ תורים ובני' יונה
שכשדו' לכמד בפנים אין דין שיכשדו' לכמד בחוץ תל' קדבנו' תורים ובני' יונה
יונה ואין הכשרו תורים ובני' יונה קל וחומר' הצמד'ין שיכשדו' לכמד בפנים
מה אם תורים ובני' יונה שלא כשדו' לכמד בחוץ כשדו' לכמד בפנים' צדדים
שכשדו' לכמד בחוץ אינו דין שיכשדו' לכמד בפנים תל' והקל מן התורים
או מן בני' ה' את קר' אין לך שקרב בעוף לא תול' ובני' יונה' אמ' ד' יחנן מפני
מה נשתנו תורדין ובני' יונה מכל עופות לא שאין לך מורד'ם בעופות יתד'
מתול' ובני' יונה ולא הכשיר הכת' לקר' לא ה' והקריבו מה תל' לפי שנ' והקד
מן התול' או מן בני' ה' יכול אין נחות משתי פריד'ין תל' והקריבו אפ' פריד'ה
אחת והקד' הכ' מה תל' הכהן ומלך מלמד' שלא תהא מליקה לא בכהן הלא
דין הוא מה אם עולת בהמה שקבע לה צמון לא קבע לה כהן מליקת עוף
שלא קבע לה צמון אינו דין שלא יקבע לה כהן תל' הכהן ומלך שלא תהא
מליקה לא בכהן' יכול ימלקנו בסכין ודין הוא מה אם שחיטה שלא קבע לה
כהן קבע לה כלי מליקה שקבע לה כהן אינו דין שיקבע לה כלי תל' הבא
ומלק' אמ' ל' עקבה וכי' עלה על לב שהידד קרב למד' אם כן למה נא' הכהן
ומלק' מלמד' שלא תהא מליקה לא בכהן' יכול ימלקנו בין מלמעל' בין
מלמתן ודין הוא בהמה שחטאתה למעלן עולתה למטן עוף שחטאתה
למטן אינו דין שתהא עולתה למטן תל' ומלק' את ראשו והק' המד' המטן
אמור' לענין הקטרה ולענין מליקה מה הקטרה למעלן אף מליקה למעלן
ומלק' מליקה ממול' העורף יכול מכל מקום הרי' אי' דין נא' כאן מלמד'
ממול' העורף' אף מה מליקה האמרה להלן מולק' ואינו מצדיל אף כאן

מליקה ונא' להק'
מליקה

עוף אין הציבור מביא עוף יכול כשם שאין באה נדבת ציבור לא
 תבוא נדבת שנים תל והקדיב מלמד שהוא באה נדבת שנים יכול כל
 עוף כולו יהא כשר תל והקדיב מן התרים או מן בני היונה את קרבנו
 אין רק בעוף לא תורים ובני יונה תורים גדול ולא קטנים ומה בני יונה
 שלא כשרו לבוא קטנים כשרו לבוא גדול אינו דיין שיכשרו לבוא קטנים
 תל תרים גדול ולא קטנים בני יונה קטנים ולא גדול הלא דיין הוא ומה אם
 תורים שלא כשרו לבוא קטנים כשרו לבוא גדול בני יונה שכשרו לבוא
 קטנים אינו דיין שיכשרו לבוא גדול תל בני יונה קטנים ולא גדול יכול כל
 התרים כולו ובני יונה כולו מן התרים ולא כל התג מן בני היונה ולא
 כל בני היונה כדט לתחלת הציבור שבזה ושבזה ותנו לבני
 תורים גדולים כולו וקטנים כסולין בני יונה קטנים כש וגדול כסולין נמצא
 כשר בתורים כסולין בני יונה והכשר בפני יונה כסולין בתורים מאי
 תלמודא אם דבה לא לישתמיט קרא ולכתוב מן בני התורים או מן
 בני היונה ואימא בני יונה דבת דתמנא בני קטנים אין גדול לא תורים
 איבעי ליבעי גדולים ואי בעי קטנים דית דומיא דבני יונה מה בני
 יונה קטנים אין גדולים לא אף תורים גדול אין קטנים לא יכול כל התורים
 וכל בני יונה כשרים תל מן כדט לתחלת הציבור שבזה ושבזה כסולין
 מאימתי תורים כשרין משיציהבו ומאימתי בני יונה כסולין משיציהבו
 תנו יעקב קדחא מאימתי בני יונה כש משיעלעול הוא תאני לה והוא
 אמר לה ואפלוהו יעלעול דם אימתי אמר אביי מכו שמיט גדלסא ואת
 מניה דמא בעא דבי זורא הדי עלי עולת העוף מן התורים אומא בני
 היונה והביא תחלת הציבור שבזה ושבזה מה הוא ספיקא האוי ונפיק
 או דלמא בדיא האוי ולא נפיק אמר דבא תא שמע כדט לתחלת הציבור
 שבזה ובזה שפיקול אי אמרת בשלמא בדיא האוי שפיק אילא אי אמרת
 ספיקא הרי אי איעדיך קרא למיעוטי נדבע ונעבד סלקא דעתא
 אמינא המחיל וכת כי משחתם בהם מום בם ותנא דבי לישמעאל

לבוא גדולים
 כשרו לבוא
 קטנים תורים
 שנים לבוא

תל והקדיב
 מן התרים
 או מן בני
 היונה את
 קרבנו

אין פ
 פ
 יתק
 תתק
 לדין
 לדין

כי אעטריך
 קרא למיעוטי

כל
 בכה

הפסול אתו בשיסוע אין עולת בהם בשיסוע בבנפיו להכשיר את
העור לא יבדיל יכול אם הבדיל פסל תל והקטיר או והקטיר יכול אעפ
שמולקו בסכין תל אותו מה דאית להכשיר בהבדלה ולפסול במליקה
אחר שריבה הכת מיעט מפני מה אני מכשיר בהבדלה שהיא לאחר
ההדציה ופסול במליקה שהיא לפני ההדציה עולה אעפ שמיצה דם
הגוף ולא מיצה דם הראש או יכול אפ מיצה דם הראש ולא מיצה דם
הגוף תל הוא גבולה לשם עולה אשה לשם אשים ריח לשם ריח נוחח
לשם נחת דוח לוי לשם מי שעשה את העולם ונא בעולת בהמה לשם
ריח נוחח לוי ובעולת העוף אשה ריח נוחח לוי מלמד שאחד מדבה
ואחד ממעט ובלבד שיכוין אדם את דעתו לשמים ונפש זהש
להחיות דוח שפלים אמר ל יצח בוא וראה כשהזכיר הקבה קרבן בהמה
שהוא קרבן עשיר לא הזכיר נפש בעליה ולא שמים לא אדם כי יקריב
אבל כשהזכיר קרבן מנחה שהוא קרבנו שלעני חיבה ונדסמה ואמ
ונפש כי תת כלו נפשהקל תדע לך הדי שלא היה לו לא קאה חשים למחת
ביתו בעלה וטחנה ועשאה סלת והביאה קרבן ונשאר בלא כלום העלה
עליו הכת כלו נפש הוא מקריב לכך נא ונפש כי תק נפש לדבות כהן
משיח שיביא מנחה נדבה יכול אף הצבור מביא מנחה נדבה ולא
עוד לא כל מי שהוא מקריב אותה מעלה עליו הכת כלו הקריב מסנה
העולם ועד סמו שני כי ממדדח שמש ועד מבואו לא ונפש כי תק
מה הנפש יש בה חמש הדגשות ראיה שמיצה ריח וטעם ומישוש
כך המנחה יש בה חמשה מיני מנחת סלת מנחת מצות מנחת
דקיקין מנחת מחבת מנחת מרחשת נפש תק יכולגדידה תל כי
תקל אינה לא לשות קרבן מנח כל קרבן בעו הדי הוא כמנחת מנח
אם מתנדב אדם ונודד לבונה בפני עצמה יין בפני עצמו שמן בפני
עצמו ואכלו עצים בפני עצמן על ולקרבן העצים וכמה אם לבונה
לא יפחות מז קומץ ואם יין לא יפחות משלשת לוגין ואם שמן לא יפחות

לפי מה שכתבנו
לפי מה שכתבנו
לפי מה שכתבנו

כלל דין חטאת
הוא שיהיה מביא
מנחה בזה בכלל
מביא מנחה נדבה
משיח שהוא מביא
מנחה חובה בכל יום
אין דין שיביא
מנחה נדבה לא חס
אמרת ביחיד שהוא
מביא מנחה על שם
מקדש וקדש שיון תאמר
במשותף שיהיה
מנחה על שם שם
וקדש הוא שם
מנחה על שם שם
מקדש לא יביא מנחה
נדבה תל מנחה
נדבות כהן נפש
שיביא מנחת מסיו
וכלל מנחה נדב
מנחה על שם שם
יחיד מביא מנחה
הצבור מביא מנחה
מביא

ימלוק ולא יבדיל תל' ומלק את ראשו והקטיד המז' ונמצה דמו אפסד לוא
בן מאחד שהוא מקטיר יהא מוצא לא מולקו כדרך הקטרתו מה מצינו
בהקטרה הראש לעצמו והגוף לעצמו אף מליקה הראש לעצמו והגוף לעצ'
מן להקטרה לראש לעצמו כשהוא אומ' למטין והקט' אתו הכ' המז' הדי הקטרת
הגוף אמרה הא אינו אומ' כן את ראשו והקט' לא וזו הקטרה לראש לעצמו
כשם שהקטרת הראש לעצמו והגוף לעצמו כך מליקת הראש לעצ' והגוף
לעצמו ונמצה דמו דם כולו' אוחז בראש ובגוף ומוצה משניהן על
קיד המז' לא על קיד הכבש ולא על קיד היסוד ולא על קיד ההיכל לא על
קיד העליון יכול אף על קיד התחתון תל' ומלק והקט' ונמצה דמו על קיד
המז' אמור לענין הקטרה ולענין המצייה מה הקטרה למעלה אף המצייה
למעלה כיצד היה עושה עליה בכבש ופנה לטובב בא לו לקדך דדומית
מזרחית היה מולק את ראשה ממזל עדמה ומבדיל ומוצה את דמה על
קיד המז' ואם עשייה למטה מדגליז אפ' אמה אחת כשדה ל' נחמיה ול' לעד
בן יעקב אומ' כל עצמה אינה נעשית לא בראשו שלמזבח והסיר את
מז' זה זפק יכול יקוב בשפי' ויטלנו תל' בנצתה יטלנה עם נצתה אומ' ל'
יוסי בר חנן נוטל את הקורקבני' עמה' השליך אותה כשדה לא פסולה
אותה לא חטאת העוף אותה בהשלכה אין עולת בה' בהשלכה הלא דין
הוא מה אם במקום שהכשיר את העור פסול בה את הדעי' מקום שפסול
העור אינו דין שיפסול בה את הדעי' תל' אותה אותה בהשלכה אין עולת
בה' בהשלכה אצל המזבח שמוך למז' קדמה במזרחו שלכבש אל
מקום הדשן ששם יהא נותני' את הדשן ל' חטנה בין אנטגנס אומ' שני
בתי דשני' היו שם אחד במזרחו שלכבש ואחד במזרחו שלמזבח זה
שבמזרחו שלכבש שם היו נותני' מוראות העופות ודישון המז' הצנימי
והמנודה וזה שבמזרחו שלמז' ששם היו שורפי' פסולי קדשי' קדשים
ואימתי קדע' קלים אומ' אביי מוראה ונוצה ודישון המזבח הפני' ודישון
המנודה כולן נבלעין במקומן ומעשה נס היה' ושם אותו הכשר לא
הפסול

שמן ופתן על לבנה והביאה מלמד שהיציקה והבלילה כשדין בכל
 אדם בין היתה עשדון בין היתה ששים עשדון ואם פירש פלי לכל
 עשדון מביא כמו שגדל אל בני אהרן אפלו הן לבחות וכן הוא אומר
 בדב עם הדדת מלך הכהן וקמץ מלמד שקמיצה מצות כהונה יכול
 מצוה שיקמצנה כהן ואם קמצה דתהא כשדה תל שוב והדים הכהן
 קבעה שאם קמצה זר תהא פסול וקמץ קומץ אחד לעשדון אחד קומץ
 אחד לששים עשדון וקמץ משם ממקום שרגלי הזר עומדות מיכאן
 אמרו קמיצה שש בכל מקום מן העזרה בן בתירה אומ' מנ' שאם קמץ
 בשמ' יחזור ויקמוץ בימין תל משם ממקום שקמץ כבוד מלוא קמצו
 מבורץ תל בקמצו או בקמצו יכול בראשי אצבעותיו תל מלוא קמצו
 כיד קומצי אנשי הא כאיזה צד חותה שלשה אצבעותיו עד פסת ידו
 וקומץ במחבת ובמרחשת ומוחק בגדלו מלמעלה ובאצבעו הקטנה
 מלמטה וזו היא עבודה קשה שבמקדש זו היא ותולא והא איכא מליץ
 והא איכא חפינה לא אימא זו היא עבודה קשה מעבודות קשות שבמקדש
 מלוא קמצו סלת יכול מקום הקמיצה סלת והשאר קמח תל מסלתה
 שתהא כולה סלת ומשמנה שתהא כולה שמן דא ומשמנה ממקום
 שנתדבה בשמן תל מסלתה שאם חסר סולתה כל שהוא פסול ומשמנה
 שאם חסר שמנה כל שהוא פסול דא מסלתה לא מסלת חבדתה
 ומשמנה לא משמן חבדתה מיכאן אמרו שתי מנחות שלא נקמצו
 ונתעברו זו בזו אם יכול לקמוץ מזו בפני עצמה ומזו בפני עצמה
 כע ואם לאו פסולות מלוא קמצו מסלתה שאם קמץ ועלה בדיו צדוד
 או גדגד מלא או קרע של לבונה פסול וכמה שיעור הקומץ אין פחות
 משתי דיתים מסלתה ומט' על כל לבנ' שתהא שם לבנתה בשעת קמיצה
 לא שמסלקה על כל לבנתה והקט' שילקט הלבונה כולה ויעלה לאשים
 והקמץ והלבונה מעכבין זה את זה והקטיף הקמץ נקטע והשוליים
 נאכלין אי כדתה נזכרין בקמיצה נזכרין בלבונתה והנותנת יעל

והביא והביאה
 שלא יבאנה חציות
 לא כולה בכל אחד

יכול מלוא קמצו

מטפח
 אי כגיד

מלוג ואם עמים לא יפחות משני גזרין יכול אף היחיד מתנדב בקטרת
תל לא תעלו על קט דדה יכול יתנדב ויביא על המד החיצון תל שמן
המטחה ואת קט הסמ' אין שמן המט וקט הסמ' קדבין לא בפנים מנחה
ליתן את האמור כאן בכל המנחות ואת האמור בכל המנחות כאן סלת
יהיה קל לימד על כל המנח שהן סלת חוץ ממנחת שוטה שהיא קמח שעו'
נא כאן סלת ולהלן סלת חטים מה להנץ מן החטין אף כאן מן החטים
תנן התם כל המנחות באות סלת חטים חוץ ממנחת העומר שהיא סלת
שעור כל קדבנות הציבור והיחיד באות מן הארץ ומחוצה לארץ מן
החדש ומן הישן חוץ מן העומר ומשתי הלחם שאינן באין לא מן החדש
ומן הארץ וכולן אינן באין לא מן המובחר ואיזה הוא מובחר שלהן
מכמש ויבחה לפי לסלת שניה לה חטין בבקעה וכל הארצות היו
כעדין לא מכאן היו מביאין אין מביאין לא מבית הזבלים ולא מבית
השלהין ולא מבית האילן ואם הביא כער כיצר הוא עושה נדה שנה
ראשונה ובשניה זורעה קודם לפסח שבעים יום והיא עושה סלת
מדובה כיצר היה צורך לגזבר מכנים ידו לתוכה עלה בה אבק נש
עד שיצפה ואם התליטה פסו כל המנח טעונות שלש מאות שיסות
וחמש מאות בעיטות שיפה בידו ובעיטה בדגל ובבצק כעין דגל עד
שיתקלפו יהיה קל יחיד מתנדב מנחה ואין הציבור מתנדב מנחה
קדבנו ולא שותפין כשם שאין שנים מביאין מנחה נדבה כך אין
מביאין לא יין ולא לבונה ולא עמים אבל מתנדבין עולה ושלמים
ובעוף אמלו פרידה אחת ויצק עליה שמן על כולה ונתן
עליה לבנה על מקצתה מה ראית לומר שמן על כולה מפני שהוא נבול
עמה ונקמץ עמה ונתן עליה לב' חין פחות מקומץ לבונה לכל מנחה
בין היתה עשדון אחד בין היתה ששים עשדון ונתן עליה לבנה על
מקצתה שאצה לא נבללת עמה ולא נקמצת עמה ל יהודה אומר אם
מיעט לבונתה כט אבל השמן מיעוטו מעכב את כולו ויצק עליה
שמן

המנחות

פ' חפרים
מתעוררה
גליו
מנחה
לסל ילבה
תלג
מחלמדתם
ותלפין

ובלילה אף קדבנך אמר למטן טעון יציקה ובלילה מה קדבנך אמר
למטן טעונה מתן שמן בכלי קורם לעשותה אף קדבנך אמר כאן
טעונה מתן שמן בכלי קורם עשייתה הא כי צד נותן שמן תחלה
בכלי ונותן הסלת עליו וחוזר ונותן שמן על הסולת ולש אותה בפושלין
ואופה במחבת או במרחל ופותת ונותן בכלי ועק עליה שאר השמן
ונותן עליה לבונתה ומגיש לה חודה שלקדן וקומץ ומקטיד והשאר
נאכל לחדי בהונה סלת בל בע שמן לא נא לא בשמן לדבות שמן
למטן ושמן למעלה מצה תהיה יכול למצוה תל תהיה הכת קבעה
חובה סתות יכול שתים תל סתים או סתים יכול יעשה כפידודין
תל אותה אותה לסתים אין סתיה לסתים מיבאן אמרו מנחת ישראל
כופל אחר לשנים ושנים לאדבעה ומבדיל ומנחת כהנים כופלו
אחר לשנים ושנים לאדבעה ואינו מבדיל מנחת כהן משיח כופלה
לשנים בלבד ואין סתיה פחותה מכזית ואם הגדיל או הקטין כשה
סתות אותה סתים מנח היא לדבות כל המנחות לסתיה יכול אף
שתי הלחם ולחם הפנים תל אותה מה דאית לדבות את כל המנחות
ולדו ציא שתי הלחם ולחם הפנים אחד שריבה הכת מיעט מה אלו
מיוחדות שיש מהן לאשים יצאו שתי הלחם ולחם הפנים שאין מהן
לאשים ויצקת עליה שמן מנחה היא לדבות כל המנחות ליציקה
יכול אף מנחת מאפה תנוד ודקי קין תל היא וכולן נאפית עשר חלות
ביץ לחלות ביץ לדקי קין ביץ למחבת ביץ למרחשת ואם ליבה או מיעט
כשרין ואם מנחת מרחשת קדבנך מה ביץ מחבת למרחשת
לא שהמרחשת יש לה כסוי אבל מחבת אין לה כסוי דבדיל יוסי
הגלילי ל חנניה בן גמא אומ' מרחשת עמוקה ומעשיה דוחשיץ ומחבת
צפה ומעשיה קשיץ ומחבת ומרחשת היו בעזדה ושתייהן מכלי שרת
ותנוד שלמקדש היה שלמתבת כדי שלא יקבל טומאה ואף עניות
במקום עשדות סלת בשמן תעל מלמד שהיא טעונה מתן שמן

ולבניו במחלוקת
באהרן מה אהרן
בהר גדול אובל
אלא במחלוקת

[illegible]

תהיה לא יהיו בל תקטילו חמץ תל כי כל שאר דבש לא תקטילו איז לי
 לא המלכה הממועט מנתל וכל דבש איז לי לא הוא עצמו עידובו מנ
 תל וכל דבש איז לי לא דברים שאיז הדבש יפה להן דברים שהדבש
 יפה להן כגון שהפטימין אומ' יפה הדבש לקטרת תל וכל דבש מה תל
 כל שאר ומה תל כל דבש לפי שיש בשאר מה שאיז בדבש ובדבש מה
 שאיז בשאר שאר הותר מכללו למקדש דבש הותר בשיידי מנחות
 ושאר לא הותר בשיידי מנחות הא לפי שיש בשאר מה שאיז בדבש
 ובדבש מה שאיז בשאר צדך לומר כל שאר ועדך לומר כל דבש ומנ
 המעלה מבשר חטאת ומבשר חשם ומבשר קדשי קדש ומבשר קדש
 קלים ומתד העומר ושתי הלחם ולחם הפ' ושיידי מנחות מן השאר ומן
 הדבש עובר בלא תעשה תל כי כל שאר וכל דבש לא תקט' כל שיש ממנו
 לאשים הרי שאדיתו בבלתקטילו קרבן ראשית שיהא ראשית לכל
 המנחות וכך הוא אומ' והקרבנות מנחה חדשה ליי' שתהא חדשה לכל
 המנחות מיכאן שאיז מביאין מנחה מן החדש קודם עצדת ואם
 הביא כשר יכול אם קדמן דבר אחד לא יקריבו תל תקדי' יכול לא
 קרבו בעצדת יקדמו לאחר עצדת תל אותם יכול יביא תל כיוצא
 בהן נדבה תל אותם יכול לא יביא יחיד כיוצא בהן נדבה שכן הן
 מביאין כיוצא בהן חובה תל אותם המקדש לא יעלו איז לי לא דמז
 מנ' לדבות הכבש תל ולא המז לא יעלו יכול לעבודה ושלא לעבודה תל
 לדיח נוחח לא אמרתי לא לעבודה אבל אם העלה שאר ודבש לעצים
 מותר וכל קל מנ' לו נאמר על כל קל תק מלח הייתי אומ' אף על העצים
 ועל הדם ועל הייז שלנסכים כשהוא אומ' קרבן מנחתך מה קרבן מנחתך
 דבר שאחרים באין לו חובה יצא העצים והדם שאיז אחרים באין לו
 חובה להן יכול תהא כל המנחות טעונה מלח תל קרבן הקומץ טעון
 מלח איז מנחה כולה טעונה מלח איז לך לא הקומץ מנ' לדבות את
 הלבונה מדבה את הלבונה שהיא באה עם המנחה מנ' לבונה בפכ'

דבש לא הותר
 מכללו למקדש

אינן מביא
 כיוצא בהן
 חובה אבליביא
 עיבוד כיוצא
 בהן נדבה
 שכן

בכלי קודש לעשייתה והבאת או נא והבאת אל יענ מלה לוי והקדש
אל הכהן והגשה יכול אין לטעון הגשה לא הקומץ בלבד ומנ לרבות
את המנחות כולן תל את המנחה בין מנחת נדבה בין מנחת חובה
בין מנחת שוטה בין מנחת העומר כולן טעון הגשה יכול אף שתי
הלחם ולחם הפנים תל מלה אחד שריבה הכת מיעט מה או מיוחדות
שיש מהן לאשים יצאו שתי הלחם ולחם הפנים ~~שתי הלחם לאשים~~
והלא מנחת נסכים כולה לאשים יכול לטעון הגשה תל והקדשה אחד
שריבה הכת מיעט מה או מיוחדות שהן בגלל עצמן יצאת מנחת נסכים
שאינה באה בגלל עצמה אשר יעשה מלה מלה אתה מביא אין
אתה מביא חוץ מלא מיכאן אמרו שתים עשרה מיני מנחות נא בתו
שלש לציבור ולז הז' העומר ושתי הלחם ולחם הפנים ותשע ליחיד
מנחת חוטא ומנחת שוטה ומנחת חינוך לכהנים ומנחת כהן משיח
וחמש מנחות באות בנדר ונדבה מנחת סלת מנחת מצות מנחת
לקיץ מנחת מחבת מנחת מרחשת לא פחות ולא יתר והרים
יכול בכלי תל להלן בקומצו מה הדמה אמורה להלן בקמצו אף כמין
בקמצו כל המנחה או נא אל תק לוי לא תעשה חמץ יכול אין לי לא
בלא תעשה חמץ לא הקומץ בלבד מנ לרבות את המנחה תל מנחה
מנ לרבות כל המנחות תל כל המנחה אין לי לא מנחות ששידיהן נאכלין
מנחות שאין ששידיהן נאכלין מנ תל כל המנ אל תק לוי לא תע חמץ
ל יוסי הגלילי אומ להביא לחם הפל עק' אומ להביא מנחת נסכים לא
תע חמץ יכול לאו אחד לכולן תל לא תאפה חמץ אפייה בכלל היתה
ולמה יצאת להקיש ליה מה אפייה מיוחדת מעשה יחיד וחייבין עליה
בפני עצמה אף אני ארבה לישתה ועדיכתי וכל מעשה ומעשה שיש
בה לחייב עליו בפני עצמו שאר לא תקטידו אין לי לא המדובה הממועט
מנ תל כל שאר אין לי לא הוא עצמו עידובו מנ תל כי כל שאור יכול
מנחות שהן במצה תהיה היו בכל תקט' חמץ מנחות שאין בהן מצה
תהיה

מנ לרבות אומ
המנחה תל מנחה

באת

לא בכוונה וכן הוא אומ' מי גם בכס ויסגל דלתים ולא תאידו על מדבחי
חנם ובכוונה הוא אומ' נעלמה לוי' מנחת יהודה ויחשם אה' ל שמואל
בר נחמני אה' ל יוחנן מא' רבת שמר רגלך באשר תלך אל בית גלות
שמור עצמך שלא תחטא משתחטא ותביא קרבן לפני' וקחב לשמוע
מתת הפס' לים זבח הוי קדוב לשמע רבדי חס' שמביאין קרבן
עושי' תשובה כי אינם יודעים לעשות דע' אי הכי צדיקים גמורים
נינה לא הכי קא אה' אינן יודעים אה' על טובה הן מביאין אה' על דעה
הן מביאין אה' הקבה בין טובה לדעה איך מבחינים קרבן מביאין לפני'
ל אסי וי' תימא ל חנינה צד' פמא אה' שמור רגלך שמור נקבך בשעה
שאתה עומד בתפלה לפני' דא' שמור רגלך אה' פ' שמן בר נחמני
כך אה' הקבה שמור רגלך מן החטא שלא תביא לפני' לא בדגלים וכן
הוא אומ' הוקד רגלך מבית דעיה' אה' סן בית דעך קל וחמ' מקום
השכינה כל זה גדולה לשמור רגלך והנודא וכן הוא אומ' זבח תורה
יבדנני' זבח תורה ולא זבח עולה לא אה' ל יהוה בן לוי כל הזבח
את יצדו ומתודה עליו מעלה עליו הכת' כאלו כיבד להקבה בשני' עולה
אחד העו' הזה ואחר העו' הבא שנ' זבח תורה יסבדנני' ומה שכתו
ועם דרך ארמנו בישע אהים ואה' ל שמעון בן לוי בזמן שבית
המקדש קיים אדם מקריב עולה שכה' עולה בידו מנחה שכה' מנחה
בידו אבל מי שרעתו שפלה מעלה עליו כאלו הקריב כל הקדבנות כגון
שנ' זבחי' אהים דנח נשברה' ולא עוד לא שאין תפלתו נמאסת שכן
לכ' נשבר' אה' אלהים לא תבזה' ואם תקריב מנחת בכורים לוי'
ל יהודה אומ' עתירה מנחת בכורים לפסוק ולחזור וכן הוא אומד
ואם יהיה היובל לבני ישראל עתיד הוא היובל לחזור אחד שנקסס' ל
שמעון אומ' ואם תקריב מנ' ככל לוי' מנחה זו באה חובה יכול נדבה
כשהוא אומ' והבאתם את עמר דאט' קצי' אל הכהן מלמד שאינה באה
לא חובה אה' כן למה נא ואם לומ' אה' מביאין אתם אותה לרצון מעלה

ואל תהי
פכסילים
שמביאין
קרבן ואינן
עושי' תשובה

מש
תל

תלכא

2

עולה

ב
אתלמוד
שם
מקום

מלה
שאתה
שואבת
בין
לך
עלמך
יג
נחל
בקרע



1952

100

71

١٢٥

המה

20

4

מנחת

מה בכורים לויי האמוד להלן משליבוך אף בכורים לויי האמוד כחן
משליבוך ונתת עליה שמץ עליה שמץ לא על לחם הפנים
ושמת עליה לבנה לא על מנחת נסכים מנחה לדבות יום שמיני ללבונה
היא מדט ולשתי הלחם שלא יטענו לא שמץ ולא לבונה ואם זבח
שלמים קרב ל יהודה אומ' כל המביא שלמים מביא שלום בעולם ואין
לי לא שלמים מנ' לדבות התורה אדבה את התורה שהיא מין שלמים ומנ'
לדבות את העולה אדבה את העולה שהיא באה בנדר ונדבה ומנ' לדבות
את הבכור והמעשר והפסח אדבה את הבכור והמעשר והפסח שאין באין
על חטא ומנ' לדבות חטאת ואשם תל' זבח ומנ' לדבות את העוף והמנחה
והייץ והלבונה והעצים תל' שלמים קרבנו' הא כל המביא קרבן שלמים
מביא שלום לעולם לא שלמים שהכל שלמים בהן הדם והאימורין
למזבח והחזה והשוק לכהנים והבשר והעור לבעלים ל שמעון אומר
מי שהוא שלם מביא שלמים ואין האונן מביא שלמים אין לי לא שלמים
שהן מין שמחה מנ' לדבות את התורה אדבה את התורה שהיא שמחה
בשלמים ומנ' לדבות את העולה וקרבן שלמים קרבנו' הא כל קרבן שהוא
מביא ~~למזבח~~ מביא' היה אונן אינו מביא' הבקר לדבות אחד עשר
לענין מעשר מן הבקר להוציא את התשיעי' מה דאית לדבות את
אחד עשר ולהוציא את התשיעי' אחד שריבה הכת מיעט שתמצא אומ'
אימתי הקדש עושה תמורה לפניו או לאחריו הוי אומ' לאחריו מדבה
אני את אחד עשר שהוא לאחר הקדושה ומוציא אני את התשיעי' שהוא
לפני הקדושה' הוא מקריב' היחיד מביא שלם נדבה אין העיבוד מביאין
שלם נדבה' זכר לדבות את הולד' נקבה לדבות את התמורה אין לי לא
ולדות ותמורות שלבעלי מומין מנ' תל' אם זכר לדבות ולדות בעלי מומין
כל שקדם הקדישן את מומן הא אם קדם מוס קבוע להקדישן ונפדה
הרי לו כהקדש כספים ל יהודה אומ' הרי הוא אומ' ארי ורוב דבה עשיר
אין לי לא ארי ורוב מנ' לדבות את הארי עם הרוב ואת הדב עם הארי

שלטמיהם
ולדות ותמורות

אלו
בעלי
מומין

אני עליכם כאן לא הבאתם לא לצורך עצמכם וכך הוא אומ' ונחם
נחלי וכדמל לא תאכלו עד עצם היום הזה עד הביאכם את קרבן להיכם
אם תקריב מנ' בכו ליי' מנחת העומר מנ' היא באה מן השעורים
יכול מן החטים אמ' לעזר נא כאן אביב ונא במצ' אביב מה אביב
האמ' במצ' שעורים אף כאן שעורים יכול מן החטים פשהוא אומר
בעשתי הלחם שמקריבין ביום עצרת סלתת' חמץ תאפינה בכו ליי'
נמצינו למדין שבכורים שנאמרו בפסח שעורים הן שאם אין אתה
אומ' כן אין שתי הלחם בכורים ל' ישמעאל בנו שלד' יוחנן בן בלוך אומ'
יכול הבא מן הסומי' ושכולת שועל והשיסון שלא כשדו לשאל מנחת
אינו דין שלא יכשדו למנחת העומר שעורין יוכיח שלא כשדו
לשאל מנחות וכשדו למנחת העומר לא אם אמרת בשעורים שמנחת
שועל באה בהם תאמ' בכוסמי' ובשכולת שועל ובשיסון שאין מנחת
שועל באה בהן יצאו החטים מן הפת' ושכולת שועל והשיסון מקלוחם
אביב קלוי באש מלמד שהן מהבהבין אותן באש כדי לקיים בו
מצות קלוי דבדי ל' מאיד' וחכ' אומ' לשון קלוי לא בלשון דבד אחד
ואצוב שלקליין היה שם מנוקב' כמי' נפה כדי שתהא האד שולטת
בכולו אביב קלוי באש הפסיק הענין כדמל דך מל וכך הוא אומר
ואיש בא מבעל שלישא יבא לאיש האלים לחם בכורים וכדמל
בעקלנו דך מל בעקלנו בא ויצק לנו ואכלנו וכו' היה וכך הוא אומ'
כנף רגלים געלסה נשא ועלה ומתחטא וכך הוא אומ' נתעלסה באהבים
וכך הוא אומ' כי ידע הדדך לנגדי יראה דאתה נטתה כולן לשון נטתין
תקריב מנ' בכו מה תל' לפי ש' כדמל' כדמל מצוה להביא דך מל לא
מצא דך מל יביא יבש' מצותו לביא מן הקמה לא מצא יביא מן הקציד'
ומניין אף מן העלייה תל' תקריב את מנ' בכו מכל מקום בכוריק יכול
בכורי כל יחיד ויחיד תל' בכוריק מלמד שאינה באה לא מן העבוד
דבדי ל' עקבה ל' שמעון אומ' נא כאן בכורים ליי' ונא להלן בכורים ליי'
מה

נרבה הבאתם
אותה ואם אין
אתם מביאין
אותה לדעון
מעלה אני
עליכם כאן

ורין הוא ומה
אם החטים
שכשדו לשאל
מנחות לא כשדו
למנחת העומר
כוסמי' ושכולת
שועל והשיסון

אין
בוסאט
גדש דבד
שקול
יכלנו
אביב בול
תלנו גדש
ל' באש
לישא וליבן
ונתחטא
עראה באהבים

הולכת לא לאחר העובר את החלב המכסה את הקרב מה תל כל חלב
 ליה כל חלב וכל דם לא תא כי כל אכל חלב וכל יכול אף חלב דמנות בכל
 תל את החלב המ' את הק' אוצ' את חלב החולץ ולא אוצ' חלב המוקדשין
 תל את החלב המ' את הק' יכול לא יהא ענוש כדת אבל יהא בכלל אזהרת עמוד
 את החלב המ' את הק' יכול לא יהא ענוש כדת אבל יהא בכלל אזהרת עמוד
 הקרב תל את החלב המ' את הק' לא שעל הרמנות ואיזה זה זה שעל הכרס
 והמסוס ובית הכוסות ואת כל הח' אל על הק' ל' ישמעל אומ' להביא את
 החלב שעל הקיבה ל' עק' או להביא את החלב שעל הקיבה חלב הקבה
 תלתי קאוי חמצא נכד חמצא חר סתים וחר לא סתים ולא ירענא הי
 מניח' ל' חונא ול' חנפ' ורב חונא בריה דרב נחמן תלויקו משמא דרב
 נחמן אמ' בד חמצא סתים חמצא לא סתים אמ' לב טאבות וסימנך יפה
 כח הבין מכה האב הי חמצא והא בד חמצא תא שמע דאמ' לב נחמן
 אינהו אכלי לרידן מסתם נמי לא ליסתום דאקשתא כולי עלמא לא
 פליגי דאסיד דתי תדא אייא אמ' ל' אמ' מקמצין וכין אמ' ל' ינאי משום
 זקן אחר מקמצין אמ' אייא הוה קאימנא קמיה דל' אמ' וקמין ירבי
 ליה ואכל שמאעיה דל' חנינה הוה קאים קמיה דל' חנינה אמר ליה
 קמין הב לי חנינה דהוה קא מה' סיס אמ' ליה בבלאי אתגאב שדי
 ואת שתי הכליות לא בעל כוליה אחת ולא בעל שלש ואת החלב אע"פ
 לא ~~שעל הכליות~~ ולענין איסור ואת הח' אל על' לא שבתוס' כד אמרין
 לבין שבתוך הכוליה ל' ול' אייא חר אסר וחר שדי ל' אבא ממרטיט ליה
 ל' יוחנן ממרטיט ליה אמ' דחמנא שעל הכליות לא שבתוך הכליות
 אשר על הכס' זה חלב שבין המקוללות דברי ל' עק' צבה ל' צסי הגלגל
 אומ' להביא את החלב שעל העוקץ ל' ישמעל אומ' מה חלב המכסה את הק'
 קדום נקלף אף אין לי לא קדום נקלף ל' עק' אומ' מה חלב המכסה את הק'
 תותב וקדום אף אין לי לא תותב וקדום ~~ל' אשר על הכס' דלא שבתוך~~
 הכס' איני והא דאמ' ל' אבא אמ' לב יהור' אמ' שמו תרבא דתות' חתני אסתי

בכלל אזהרה
 אצל יהא בכלל
 הקרב תל

שליח

יצערה

פ' מהשנים
 ארבעה
 ואעטני
 איאצ
 פ' זמנאולה

יצערה

ע' קרי

המכתבים יהו שתי מכתבים
 והו' ל' סמאד
 נקלף תרבא דתות'

של העוקץ ל' אגז והו' חלב שעל הכסלים תותב' פ' ידיר יבין ל' חרב כ' אס' ב' אבות תלג' ש' מל' תותב'

תל גם את האדי עם את הדות הכה עבדך וסמך ידו לא יד בנו
 ולא יד עבדו ולא יד שטחו ידו על ראש לא ידו על גב ידו על ראש לא
 ידו על הצואה כל מעלה מלמד שסמך בשתי ידיו בכל כוחו על ראש
 הבהמה ואם עליה שירות והוראות לשם קדבנו קדבנו קדבנו לרבות
 כל בעלי קדבן הלא דיין הוא מה אם תנופה שהיא נוהגת בתיים ובשוחטין
 נתמעה בחובדין סמיכה שאינה נוהגת לא בחיים אינו דיין שנתמעה
 בחובדין תל קדבנו קדבנו קדבנו לרבות כל בעלי קדבן קדבנו קד
 לא הבכור והמעשר והפסח ושחטו ושחט אותו ושחט אתו מה תל לפי
 שנ כי ידחק ממך המקום וזבח את ברחוק מקום אתה זבח איך אתה זבח
 במקום פרט לחולין שלא ישחטו בעזרה איך לי לא תמימיץ שהן כשרדין
 לקדבן מן לרבות בעלי מומין ארבה את בעלי מומין שהן מין כשר
 מן לרבות את החיה ארבה את החיה שהיא בשחיטה כבהמ' מן לרבות
 את העופות תל ושחטו ושחט אותו אתה שוחט במקום איך אתה
 שוחט חולין במקום יכול לא ישחוט ואם שחט יהא מותר באכילה תל
 כי ידחק ממך המקום וזבח את וזבח את מה שאתה זבח ברחוק מקום
 אתה אוכל איך אתה אוכל מה שנשחט במקום פרט לחולין שנשחטו
 בעזרה יכול לא יאכלנו אבל יטילנו לכלב תל לכלב תט אתו אתה
 משליך לכלב חולין שנשחטו בעזרה פתח אהל מועד לפני אהל מועד
 להכשיר את כל הרוח קל וחומר בצמח לזיעד אומ' פתח אהל מועד
 להכשיר בצמח אם כן למה נא פתח אהל מועד שיהא ההיכל פתוח
 ואם נשחטו קודם פתיחת ההיכל פסולין והקריב מזבח אף על פי
 שנשחטו שלא לשמן השלמים אעפ' שלא סמך עליהן אשה ליי אשה
 לשם אשים ליי לשם מי שעשה את העו' מיכאז אמרו הזבח לשם ששה
 זבדים נזבח לשם הזבח לשם הזבח לשם השם לשם אשים לשם
 ריח לשם נחת חטא לשם חטא אמ' ל' יסי אף מי שלא היה
 בלבו לשם אחר מכל לו כשר מכני שהוא תנאי בית דיין הוא שאין המאשה
 הולכת

איך אתה משליך
 לכלב
 לפני
 אהל
 מועד

בטוחות חכמה הן אמת חכמת בטוחות טוחות לו הכליות שהן בטוחות
ואומרות אבדך את יי אשר יעניי אף לילות יסדוני כליותי את
החלב במכסה חת הק ואת כל הח אט על הק מה תל שיכול יתרבה בחלב
דפנות תל את החלב המכ את הק איך נך לא מה שאמור בענין משום
ל ישמעל אמרו לפי שיצא לדון בדבר חדש החידו הכת לכלול והקטילו
שלא יערב חלבים בחלבים לחם אשה ליי לימד על החלבים שהן
קדוין לחם ואם עז קדבנו הפסיק הענין שלא תהא העז טעונה
אליה והקריב ממ מן המובחר קל אשה ליי את החלב המ את הק ואת כל
החלב אל על הקרב מה תל שיכול יתמעט מכולן הוא ל ונתמעט בשמים
תל את הק המ את הק לדבות את כולן והקטירם כולן כאחת לחם אשה
לדיח ניהח כל חלב ליי לדבות החלב למעילה דא כל חלב ליי משום
ל ישמעל אמרו הרי הוא אומ אך בכור שור אן בכור כשב אן בכור
עז לא תסדה קדש הם את דמם תזרק על המז ואת חלבם תק למדנו
לכבוד שהוא טעון דמים וחלבים למז למעשר ולנסח מנ וכשהוא אומ
ודם זבחוק יע על מז יי והבשר תא שיכול איך לי לא דמם חלבם מנ
תל כל חלב ליי חקת עולם לבית העולם לדתכם שינהוג הדבר לדות
בכל מוט בארץ ובחו לארץ כל חלב וכל דם לא תא ל יהודה אומ חלב ודם
הקיש החלב לדם מה החלב בשני לאויץ אף הדם בשני לאויץ וחכ אמ
אידבין לא אזהרה אחת יכול אף דם פסולי המוקד שץ יהא חייבין
עליהן משום שני לאויץ תל דק דם לא תאכלו איך בהן לא אזהרה אחת
איך לי לא דמם חלב מנ תל חלב ודם הקיש חלב לדם מה הדם בלא
אחד אף החלב בלא אחד בתוך שיצא הבכור מכלל פסולי המוקד שץ
יכול יהא חייבין עליו משום שני לאויץ תל דק את דמולא דמולא דמולא
לא אזהרה אחת איך לי לא דמו חלב מנ תל חלב ודם הקיש חלב לדם
מה הדם בלא אחד אף החלב בלא אחד דבר לבני ישראל בני ישראל
מביאין חטאת איך ערך לומר על מצוות שלא נצטוו עליהן בני נח

הואיל ונתרבה
בליה יתרבה
בחלב דפנות

איך הגוים מביאין
חטאת

אֵל אֲבִי בְהִמָּה בְּחַיִּיה פְּרוֹקִי מִסְּפָקָא אִם ל' יוֹחֲנָן אֵנָּה לֹא טַבָּאחָא
וְלֹא בִר טַבָּאחָא אֵנָּה לֹא נִהְיָנָא כִּי הָיָה בִּי מִדְּרָשָׁא בְּהִמָּה בְּחַיִּיה
פְּרָקִי מִפִּדְקָא וְאֵת הִיתְדָת עַל הַכְּבֹד דְּבִר שְׁקוּל שִׁיטוּל מִן הַכְּבֹד
עַל הִיתְדָת אוֹ מִן הִתְדָת עַל הַכְּבֹד וּכְשֶׁהוּא אוֹמַר וְאֵת הִיתְדָת עַל הַכְּבֹד
מִן הַחֵט הָאֵל הַמֵּד לִימָד שִׁיטוּל מִן הַכְּבֹד עַל הִיתְדָת יְסִידָנָה מִלְמָד
פְּסִיכָא אוֹתוֹ וְהִקְטִירוֹ אוֹתוֹ וְהִקְטִירוֹ וְהִקְטִירוֹ מֵהַ תֵּל וְהִקְטִירוֹ אוֹתוֹ
הַכְּשֶׁר לֹא הַפְּסוּל וְהִקְטִירוֹ שֶׁלֹּא יַעֲבֹב חֲלָבִים בְּחֲלָבִים וְהִקְטִירוֹ כּוֹלֵן
כֹּאחֲתִי נֹא בִּזְקֵן אֵשָׁה וְלֹא נֹא לֶחֶם וְנֹא לֶמֶץ לֶחֶם וְלֹא נֹא דִּיחַ נִיחָח
וְנֹא לֶמֶץ לְדִיחַ נִיחָח וְלֹא נֹא לֶשֶׁם מִן לִיבָן אֵת הַמֹּר בְּכוֹלֵן בְּכָל
אַחֵר וְאֵת תֵּל תֵּשֶׁה אֵשָׁה לְבָרִי שׂוּהָ מֵהַ תֵּל שְׁלָמִים מִן הַבְּקָר וְהָאֵל
שֶׁלֹּא מִן הַצֶּאֱזָן לִפִּי שִׁישׁ בִּבְזֵן הַבְּקָר מֵהַ שְׂאִיז בִּבְזֵן הַצֶּאֱזָן
מֵהַ שְׂאִיז בִּבְזֵן הַבְּקָר בִּזֵּן הַבְּקָר בְּנִסְכִּים בִּזֵּן הַצֶּאֱזָן בְּתַדְבָּה בְּעִבּוֹר
וּבִזֵּן הַבְּקָר נִתְמַעֵט בְּצִיבּוֹר הָאֵל לִפִּי שִׁישׁ בִּבְזֵן הַבְּקָר מֵהַ שְׂאִיז בִּבְזֵן הַצֶּאֱזָן
וּבִבְזֵן הַצֶּאֱזָן מֵהַ שְׂאִיז בִּבְזֵן הַבְּקָר צִדֵּךְ לֹא שְׁלָמִים מִבְּזֵן הַצֶּאֱזָן
אוֹ נִקְמָה הַזֵּכֶר וְדָאִי וְהַנִּקְבָּה וְדָאִית לֹא טוֹמֵטִים וְאֵנְדְּרִינִס וְשִׁישׁ
וְלֹא נֹא כֶּשֶׁב לְדָבוֹת פֶּסַח לֵאמֹר וּבְשֶׁהוּא אוֹמַר אִם כֶּשֶׁב לְדָבוֹת פֶּסַח
שֶׁנֶּבֶר זְמָנוֹ וְלְדָבוֹת הַשְּׁלָמִים הַצֶּאֱזָן מִחֲמַת הַפֶּסַח לְכַלֵּיתָם שְׁלָמִים
שִׁיטְעֵנוּ סְמִיכָה וְנִסְכִּים וְתִנּוּכַת חֲזָה וְשׁוֹק וְהָאֵל הַיְחִיד מִבִּיא שְׁלָמִים
נִדְבָה וְאִיז הַצֶּבֹר מִבִּיא שְׁלָמִים נִדְבָה וְהִקְדִּישׁ מִזְבֵּחַ הַשְּׁלָמִים
כְּלָמְעֵלָה חֲלָבוֹ הָאֵלִיָּה לְהַבִּיא אֵת הַחֲלָב הַסְמוּךְ לֵאמֹר זֶה חֲלָב שְׂבִיץ
פְּקוּקָלוֹת דְּבָרִי ל' עֵקִיבָה ל' יְהוּד אוֹמַר חֲלָבוֹ הָאֵלִיָּה הַקִּישׁ חֲלָב לֵאמֹר מֵהַ
חֲלָב בְּשֶׁנִּי לְאוֹיֵץ אֵךְ לֵאמֹר בְּשֶׁנִּי לְאוֹיֵץ אֵלִיָּה יְכוּלִּי יְקִיִּים בּוֹ מִצּוֹת לֵאמֹר
תֵּל תְּמִימָה אוֹ תְּמִימָה יְכוּלִּי יְטַלְנָה עִם הַשְּׂדֵרָה תֵּל לְעִמַּת הַעֲצָה אוֹ
לְעִמַּת הַעֲצָה יְכוּלִּי לֹא יִכְנֵס לְפָנֶיךָ מִן הַעֲצָה תֵּל יְסִידָנָה יִכְנֵס לְפָנֶיךָ
מִן הַעֲצָה מֵאִי עֲצָה עַד מִקּוֹם הַכְּלִיּוֹת עֵצָה מִקּוֹם שֶׁמִּמֶּנּוּ עֲצָה
יוֹצֵאָה וְאִיזוֹ אוֹ כְּלִיּוֹת רִתְנִיָּא כְּלִיּוֹת יוֹעֲצוֹת וְכֵן הוּא אוֹמַר מִי עֲצָה

זכור
חלב
שביעית
המתנים
החלב
הזה
נדא
כשהיא
בחיים

ובן העצן נתמעט
בנסכים

מבן הבקר
ועדך לומר
שלמים

בטוחות

את המגרף והמקבל ע"ז בזה תל אשר לא תעט יצאו לו שאין בוק מעט
או יכול שאני מדבה מכה אביו וגבב נפש ונביא שקר וזקן ממלא
ומקלל אביו והרצח ומכשף תל תורה אחת יהיה לכם לעט בשג הדילכל
העושה כע"ז מה ע"ז מיוחדת מעשה שחייבין על זדונה כדת ועל שג
חט אף כל מעשה שחייבין על זדונו כדת ועל שג חט יצאו לו שאין
בהן כדת מיכאן אמרו שמונה וארבעים עבדות בתו שחייבין על
זדונן כדת יצאו מהן פסח ומילה שהן מצוות עשה ואין חייבין עליון
חטאת והמגרף לפי שאין בו מעשה וטומ' מקדש וקדשין בקרבן עולה וזר
ועולה ואינן בחטאת קבו' נמצאו כל העבדות שחייבין על שגגתן חט
קבועה שלש וארבעים ולא הן הבא על אמו ואם אשתו ואם אביה על בתו
ועל בת בתו ועל בת בנו ועל בת אשתו ועל בת בתה ועל בת בנה על
אחותו ועל אחותו מאישות ועל אחות אביו ועל אחות אמו ועל אחות
אשתו ועל אשת אביו ועל אשת אחי אביו ועל אשת בנו ועל אשת אחיו
ועל אשת איש ועל הנדה ועל הזכור ועל אביו ועל אחי אביו ועל הנדה
והאשה המביאה את הבהמה עליה העובד ע"ז והנותן מזרעו למו"לך
בעל אוב ובעל ידעני המחלל את השבת העושה מלאכה ביום הפסחים
האוכל ושותה ביום הפסח האוכל חמץ בפסח האוכל חלב האוכל דם
האוכל נותר האוכל כיגול האוכל קדשים בחוץ המעלה קדשים בחוץ
המפסס כמות שמך המל' הסך בשמן המל' המפסס את הקטרת ומזא
הקרבן אם בע"ז שגג מביא שעידת עזים בי' שהיה הדיוט או נשיא או
כהן משיח ואם בשאר הארבעים ושנים שגג אם הדיוט הוא מביא
כעבה או שעידת עזים ואם נשיא הוא מביא שעיר ואם כהן משיח
הוא מביא פר לחט וזה הקרבן הוא הנקרא קרבן חט קבועה בכל מקום
ועשה אחת יכול עד שיכתוב את פל השם או עד שיארוג את
כל הבגד או עד שיעשה את כל הנפה תל מאחת או מאחת יכול אפילו
כתב אות אחת אפילו אדג חוט אחד א"כ עשה בית אחד ונפדה

(אם אמה)

אֵל אֶף מִצְוֹת שֶׁנִּצְטָווּ עֲלֵיהֶן בְּנֵי נֹחַ אֵין מְבִיאִין עֲלֵיהֶן חֲטָאת
אוֹ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לְרֵבּוֹת אֶת הַגְּדִים וְאֵת הַעֲבָדִים תִּלְנָסֶשׁ כִּי תַחֲטֹא בְשֶׁגֶר
עַל הַשִּׁגְגָה הוּא מְבִיא אִינוֹ מְבִיא עַל הַזְדוּן נֹא כֹאן בְּשִׁגְגָה וְנֹא
בְּשִׁעִיר בֶּטֶל וְנֹא בְּשִׁעִירָה בְּשֶׁגֶר מֵהַ תֵּל לִפִּי שֵׁישׁ בִּסְרֵל מֵהַ שֶׁאֵין
בְּשִׁעִיר וּבְשִׁעִיר מֵהַ שֶׁאֵין בְּפֶדֶר וּבְשִׁעִירָה הַשִּׁעִיר נִתְּרָה בְּצִבּוֹר
וְהַשִּׁעִירָה לֹא נִתְּרָה בְּצִבּוֹר שִׁעִירָה נִתְּרָה בְּעֵץ וְשִׁעִיר לֹא
נִתְּרָה בְּעֵץ לִפִּי כִּי נֹא בְּשֶׁגֶר בֶּטֶל בְּכֹוֹן מִצְוֹת יי' וְלֹא מִצְוֹת הַמֶּלֶךְ
וְלֹא מִצְוֹת בֵּית דִּין מִכָּל מִצְוֹת יי' וְלֹא כָּל מִצְוֹת יי' פֶּדֶר לִשְׁמִיעוֹת
הַקּוֹל וּלְבָטוֹי שְׁפָתַיִם וְטוֹמָאת מִקֹּדֶשׁ וְקֹדֶשׁ מִכָּל מִצְוֹת יי' שׁוֹמֵר
אֵן בֵּין עֲשֶׂה בֵין לֹא תַעֲשֶׂה תֵּל אֲשֶׁר לֹא תַעֲנֶה אוֹצִיא אֶת מִצְוֹת עֲשֶׂה
הַקֹּל וְלֹא אוֹצִיא אֶת הַחֲמוּדָה תֵּל אֲשֶׁר לֹא תַעֲשֶׂה אוֹצִיא אֶת כָּל מִצְוֹת
עֲשֶׂה שֶׁאֵין חַיִּיבִין עֲלֵיהֶן כִּדְתוּלָא אוֹצִיא אֶת הַפֶּסַח וְאֶת הַמִּילָה שְׁחִיבִין
עֲלֵיהֶן כִּדְתוּלָא אֵן לֹא תַעֲנֶה עַל מִצְוֹה שֶׁהִיא בְּלֹא תַעֲנֶה חַיִּיבִין עֲלֵיהֶן וְאֵין
חַיִּיבִין עַל מִצְוֹת עֲשֶׂה אוֹ יִכּוֹל שׁוֹמֵר אוֹצִיא אֶת מִצְוֹת עֲשֶׂה שְׁבִנְדָה
תֵּל כִּלְדִּיבָה מֵהַ דֹּאִית לְהוֹצִיא אֶת כָּל מִצְוֹת עֲשֶׂה וְלִהְיוֹת מִצְוֹת עֲשֶׂה
שְׁבִנְדָה אֶחָד שְׁדִיבָה הַכֹּת מִיעַט מוֹצִיא אֵן אֶת כָּל הַמִּצְוֹת שֶׁאֵין
בְּהֶן לֹא תַעֲשֶׂה וּמְבִיא אֵן מִצְוֹת עֲשֶׂה שְׁבִנְדָה שֵׁישׁ בֶּה בְּלֹא תַעֲשֶׂה
וְאִידוֹ הִיא מִצְוֹת עֲשֶׂה שְׁבִנְדָה שֶׁהִיא מִשְׁמַע עִם הַטְּהוֹרָה וְאִמְרָה
לֹא נִטְמָאתִי אוֹמְרִין לוֹ פְּדוּשׁ בְּאֶבֶר מֵת וְאִם שֶׁשֶׁן בְּשִׁיחַ חַיִּיבֵי חֲטָאת
כְּבוֹעַל נְדָה אֲשֶׁר לֹא תַעֲנֶה יִכּוֹל דְּבָרִים שֶׁזְדוֹנִן כִּדְתוּלָא וְדְבָרִים שֶׁאֵין
זְדוֹנִן כִּדְתוּלָא לְהֵלֶן תּוֹרָה אֶחָד יִהְיֶה לִכְסֵּל עַל בְּשֶׁגֶר הַדִּי כִּלְהַעֲשֶׂה בְּשֶׁגֶר
כִּדְתוּלָא מֵהַ עֵץ מִיּוֹחֲדָת שֶׁהִיא מַעֲשֶׂה שְׁחִיבִין עַל זְדוֹנוֹ כִּדְתוּלָא וְעַל
שְׁגִיגָה אֶף כָּל מַעַל שְׁחִיבִין עַל זְדוֹנוֹ כִּדְתוּלָא וְעַל שֶׁגֶר חֲטָא אוֹ מֵהַ עֵץ
מִיּוֹחֲדָת שְׁחִיבִין עֲלֵיהֶן מִיתָת בֵּית דִּין אֶף אֵין מִלְּבָה לֹא אֶת מַחֲוִיבֵי
מִיתָת בֵּית דִּין תֵּל וְנִעְלָם דְּבָר וְנֹא כִּי יִפְלֹא מִמֶּךָ דְּבָר וְנִשְׁפָּט בֵּין
דָּם לָדָם מֵהַ לְהֵלֶן דְּבָר שְׁחִיבִין עַל זְדוֹנוֹ כִּדְתוּלָא יִכּוֹל שׁוֹמֵר מִלְּבָה

בשגגה

מצות יי'

אין כאן
דבר
שחייב
על זדון
כדל

את

אחד בחנוך בעולם אחד אינן חייב אחת על כולן או אחת על כל אח ואח
 אמרו לו לא שמענו אמ' ל יהוה שמעתי באוכל מדבח אחד בחמשה תמחויין
 בעולם אחד שהוא חייב על כל אחד ואחד משום מעילה ולואיז חנו את
 הדברים קל וחומר אמ' ל שמעון לא כך שוין ל עקי לא באוכל נותר מחמשה
 זבחים בעולם אחד שהוא חייב אחת על כולן או אחת על כל אחד ואחד
 אמרו לו לא שמענו אמ' ל יהוה שמעתי באוכל מדבח אחד בחמשה
 תמחויין בעולם אחד שהוא חייב על כל אחד ואחד משום מעילה ואני
 רואה את הדברים קל וחומר אמ' ל עקי אם הלכה נקבל ואם לדין יש תשן
 אמרו לו השב אמ' לו לא אם אמרת במעילה שעשה את המאכיל כאמור
 ואת המהנה כנהנה וצידק את המעילה לזמן המדובה תאמר בנותי שאך
 בו אחת מכל אל חומר במעילה שהתמחויין מחלקין במעילה ואיין
 התמחויין מחלקין בנותי ואף מחמשה זבחים וכן הלכה אמ' ל עקי
 שאתי את ל איעזר העושה מלאכות הדבה בשבתות הדבה מעין מלאכה
 אחת בעולם אחד מהו חייב אחת על כולן או אחת על כל אחת ואחת
 אמ' לי חייב על כל אחת ואחת מקל וחומר ומה אם הנדה שאין בה תוצאות
 הדבה וחטאות הדבה חייב על כל אחת ואחת שבת שיש בה תוצאות
 הדבה אינו דין שיהא חייב על כל אחת ואחת אמרתי לו לא אם אמרת
 בנדה שיש בה שתי חזהרות שהוא מוזהר על הנדה והנדה מוזהרת
 עליו תאמר בשבת שאין בה לא חזהרה אחת וחייב על כל אחת ואחת אמרתי
 לו לא אם אמרת בבא על הקטנות שאם ע'פ שאין בהן עכשו יש בהן לאחד
 זמן תאמר בשבת שאין בה לא עכשו ולא אחד זמן אמ' לי הבא על קטנה
 יוכיח אמרתי לו הבהמה בשבת שעמא רמילתא כשם שהנדה הימים
 שבגתים מחלקין שאם בא עליה וטהרה ונטמאת וחזר ובא עליה
 בעולם אחד חייב על כל אחת ואחת שהימים מחלקין כך השבת הימים
 שבגתים מחלקין ונמצא חייב על כל שבת ושבת אע"פ שהן מעין מלאכה
 אחת משיח יחטא יכול זה המלך תל' הכהן או הכהן יכול המזבח

אמ' לי הבא
 על הקטנות
 יוכיח שאין
 בה לא חזהרה
 אחת

תלו עשה אחת' הא כי צד עד שיעשה אחת מהנה רבד הנקדא הנה
 עד שיכתוב שתי אותיות עד שיאדוק שני חוטיץ עד שיעשה שני
 בתים בנפה וכברה ועשה מאחת מהנה מלמד שהוא חייב על כל
 אחת ואחת בפני עצמה שאם עשה כולן בעולם אחד חייב ארבעים
 ושלוש חטאות' לא מאחת מה לחייב על כל שם ושם ולחייב על כל גוף
 וגוף שאם בעל ביאה אחת שיש בה שמות הרבה חייב על כל שם ושם
 ושם בעל גופיץ הרבה משום אחד חייב על כל גוף וגוף' אמ' ל עקיבה
 שאתי את רבן גמ' ואת' ל יהו' באטלים שלא ימאזם שהלכו ליקח בהמה
 למשתה בנו של רבן גמלי' הבא על אחותו ועל אחות אביו ועל אחות אמו
 בעולם אחד מהו חייב אחת על כולן או אחת על כל אחת ואחת אמרו לו
 לא שמענו אבל הבא על חמש נשין נדות בעולם אחד שהוא חייב על
 כל אחת ואחת ודואיז חנו שהרברים קל וחומר תאני שאלץ גוף אחד
 ושלשה שמות השיבוהו שלשה גופיץ משום אחד ולא סלקא להו והיכי
 משכחת לה בדשיעא בד דשיעא כגון הבא על אמו וילדה שתי בנות
 בא על אחת משתי הבנות וילדה בן והלך הבן ובא על חמש נשין נדות
 בעולם אחד שהן משום אחד חייב על כל אחת ואחת אחותו שהיא אחת
 אמו שהיא אחות אביו שהן שלשה שמות אינו דיין שחייב על כל אח ואחת
 מה לחמש נשין נדות שהן גופיץ מוחלקיץ תאמ' באחותו שהיא אחות
 אביו שהיא אחות אמו שהיא גוף אחד תל עדות אחת גלה לחייב על
 אחותו שהיא אחות אביו שהיא אחות אמו הואיל וגלי דחמנא עדות
 אחותו מלמד שהוא חייב על כל שם ושם ועוד שאין לעקיבה אבד
 המדולדל בבהמ' מהו אמרו לו לא שמענו אבל שמענו באבד המדולדל
 באדם שהוא נהוד שכך היו מוכי שחץ בידוע עושיץ הולך לו ערב
 פסח אצל הדופא וחותרו עד שהוא מנח בו כשעו ותוחבו בסידה
 זכמשך הימנו והלא עושה פסחו והדופא עושה פסחו ודואיז חנו
 שהרברים קל וחומר' ועוד שאין לעקי' השוחט חמשה זבחים חייב

פי
 מגידה
 בלד
 אימעות

אחות אמו שהיא
 אחותו ואחות
 אביו ואחות אמו
 אמרו לו ומל' הבא
 על

אחת

גכ

את הפר' פר הוא מביא אינו מביא חלפין' וסמך ידו על ראש הפר
לדבות פר יום הכסול לסמיכה הלא ריץ הוא מה אם זה שאינו טעון
ודוים' וטעון אלא טעון סמיכה' פר יום הכסול שהוא טעון שני
ודוים' וטעון אלא אינו ריץ שיטען סמיכה' לא אם אמרת בזה שהוא
בא על עבדות מצוה ידועה תאמ' בפר יום הכסול שאינו בא על עבדות
מצוה ידועה תאמ' ואינו בא על עבדות מצוה ידועה לא יטען סמיכה
תלוסמך ידו על ראש הפר' לדבות פר יום הכסול לסמיכה' ושחט את
הפר' תכף לסמיכה שחי' לפני יי' בצפון' ולקח נא כאן לקיחה ונא להלן
לקיחה מה לקיחה אמורה להלן בכלי אף כאן בכלי' ולקח המשח אין לו
לא המשוח בשמן המשחה מדונה בבגדים מן תל' הכהן' אם סופינו לדבות
כהן אחד מה תל' ולקח המשח לא מצוה שיקבל כהן משיח ואם קיבל
כהן אחד עבודתו כע' מרם הפר' מרם הנפש לא מרם העוד ולא מרם
התמצית' והביא אתו כשר לא הכסול' אתו אל אהל מועד' למעט שאר
קרבנותיו שלא ינתן מרמץ על מזבח הזהב' וטבל לא המספג' וטבל
והזה על כל הדייה טבילה' אצבעו נא כאן אצבעו ונא להלן אצבעו
מה אצבעו אמורה כאן הימנית המיומנת שבימין אף אצבעו אמורה
כאן הימנית המיומנת שבימין' בדם כדי טבילה' והזה לא המטיף
והזה לא הזורק' מן הדם שבענין' שבע פעם לא שבע טפיץ' שבע פעם
שיהא מונה שבע פעם לא אחת ושבע' שבע פעם מלמד שכולן מעכבין
שכל ההדיות שבפנים מעכבין זו את זו' לפני יי' יכול על כל הבית תל'
את פני הפרכת' יכול כולה תל' הקדש מלמד שהוא מכוון כנגד הבריים
ונתן הכהן מן הדם שבענין' על קדן קרנות הדי שתיים' ולמטן הוא אומ'
על קדן קרנות הדי ארבע רבדי' שמעון' ל יהודה אומ' אשר באהל מועד'
מזבח קט' שיתחנך בקטרת' קטרת שתקח משלביבזר' סמים שיהא
כל שממני' להוכה' לפני יי' מה תל' אומ' ל נחמיה לפי שמצינו בפר'
הבא ביום הכסול שהוא עומד לפניו מן המזבח ומזה על הפרכת

שיהא בדם
מן
דם
את פני הפרכת
פי
למיעוטי
שמים
שבאצבע
כל קרנות
שבאצבע
מועד

בבגדים תל' משיח' איז ביז כהן משיח למלוכה בגדים זא פד הבא על
כל המצוות בלבד' או משיח יכול משוח מלחמה תל' המשיח שאיז
על גביו משיח' יכול יביא על הקודמות תל' משיח יתעא שיחטא והוא
משיח' לא כשיחטא ועדהו הדיוט' אבל אם חטא והוא הדיוט אפלו
נודע לו אחר שנתמנה אינו מביא לא תלבץ הדיוט' משיח יחטא
יכול בזידה עליו שיחטא תל' אם יחטא כ'חטא' לאשמת העם' הרי משיח
כציבור מה ציבור אינו מביא לא על העם דבר ועם שגגת המעשה'
מיכאן אמרו אינו חייב עד שיודה לעצמו ויתלה בשגגת עצמו ויודה
לבטל מקצת ולקיים מקצת כציבור ואם לאו פטור' או מה הציבור אם
הורו ועשו אחרים על פיהן חייבין יכול אף משיח אם הורה הוא ועשו
אחרים על פיו יהא חייב תל' אשר חטא על שחטא הוא מביא לא על
מה שחטאו אחרים' והקדיב על חטאתו' מלמד שהוא מביא חטאתו
משעבד' שאיז ביז כהן העובד וביז כהן שעבד זא פד יום הכסודים
ועשידיית האיפה שבכל יום אבל לפד הבא על כל המצוות שניהן שווין
הואיל והוא משיח' יכול אם חטא עם הציבור יביא פד לעצמו תל' אשר
חטא ~~לעצמו~~ ~~לעצמו~~ פד יכול זקן תל' בן או בן' יכול קטן תל' פד
הא כיצור בן שלש כרברי חכ' ד מאד אומ' אף בני אדבע ובני חמש כנ'
זא שאז מביאין את הזקנים מפני הכבוד' ל' יום הגלילי אומ' מה תל'
ופד שני בן בקר תקח לחט' אם ללמד שהן שנים כבד נא ועשה את
האחד חט' ואת האחד עולה ליי' ואם כן למה נא פד שני בן בקר
שיהא בן שתי שנים' ל' שמע אומ' כל מקום שנ' עגל סתם בן שנה
שנ' ועגל וכבש בני שנה' מלמד שהוא כבש מה כבש בן שנה אף
עגל בן שנה' בן בקר בן שתי שנים שנ' קח לך עגל בן בקר לחטאת
ואיל לעולה תמי' תמימים אף בשנים' מה איל בן שתיים אף בקר בן
שתיים' פד סתם בן שלש אף בני ארבע אף בני חמש כשדין זא שאין
מביאין את הזקנים מפני הכבוד' והביא אף לאחר יום הכסוד

אף משיח
לא יביא
לא על העם
דבר ועם
שגגת המעשה'

הא כיצור חטא
לעצמו מביא
לעצמו חטא
נא העבד
התפטר לו
נא העבד

ועלה בקדש שלא זכה במתן דמך אבל קדשים שזכה במתן דמך
יזכה בהקטר חלבן תל והקט' הכ על מז העו' לא על מזבח הפנימי

ואת עול הפד ואת כל בשרו על דא והוציא מלמד שהוא מוציא
כולו כשהוא שלם יכול יוציאנו שלם וישלחנו תל ראשו וכדפי' מה
ראשו וכדפי' אמודין להלן על ידי ניתוח אף כאן על ידי ניתוח

מה ראשו וכדפי' אמודין להלן על ידי הפשט אף כאן על ידי הפשט
תל וקדשו וכדפי' אל מחוץ למה חוץ לשלש מחנות' או חוץ למחנה
אחת כשהוא אומ' בעדה אל מחוץ למה שאין תל שכבד נא ושדה אתו
כאשר שדה את הפד הראשון אם כן למה נא אל מחוץ למה שאין תל

שכבד נא ושדה אתו כאשר שדה את הפד הראשון אל מקום טהור אל
שפך הדשן ואם כן למה נא אל מחוץ למחנה ליתן לו מחנה שלישת
אל מקום טהור שיהא מקומו טהור אל שפך הדשן ואם כן למה נא

אל מחוץ למה ליתן לו מחנה שלישת אל מק' מה ואם טמא יטהרנו' שיהא
מקום מתוקן והן לכך אל שפך הדשן שיהא שם דשן שיהא מקום
את הדשן שם יהא נותן את הדשן ל' איעזר בן יעק אומ' שיהא מקומו

משופך ושדה אתו הכשר לא המסול על עצים באש מה תל שכבד
נא שריפה בפנים ונא שריפה בחוץ מה שריפה אמורה בפנים עעים
כש למערכה אף שריפה אמורה בחוץ עצים כש למערכה תל עצים

לדבות כל משמע עצים אכלו בקש ובגבזה אכלו בתבן באש לא בסיד
ולא בדמץ ישדה אעפ שאין שם דשן ישדה אעפ שהוא מצית את
האור בגומו' ישדה אף בלילה ואם הרי זה מוסיף על הראשון שתמצא

אומ' כר משיח ופר עדה עומדין כר משיח קודם למד עדה בכל
מעשיו דאמ' קרא התקו' ששן וששן ואמ' מד קשט עצמך ואחל כך
קשט אחרי' וכך את מוציא ביום הכפור וכפר בעדו וב' ציתו בעד
כל קהל ישראל שאינו בדין שיבוא חייב ויכפר על החייב עדת ישראל
יכול בכל העדה הכת מדבר תל העדה ולמה נא עדה מה עדה

אומ' חוץ לשלש מחנות
ליתן לו מחנה
שנייה
וכשהוא אומ'
בדשן
אל מחוץ
למה שאין
תל ש' ב' דא

תע
לא יבוא זכאי
ויכפר על החייב

בשעה שהוא מזה וכך מזה על הקדנות יכולתה זה כן תל מצב
קטרת הסם לפני יי איך הכהנים לפני יי ואת כל דם הפך ישפך
לדבות דם פד יום הכפור לשפכה ישפך לא יטיף ישפך ולא יזה
ישפך ולא ידחיק אל יסור מצב העולה לא על יסור מצב הפנימי
הלא ריץ הוא מצב החיצון זכה במתן דמים ומצב הפנימי זכה
במתן דמים מה מצב החיצון מקום מתן דם קדנו אף שם מתן
דם יסורו אף מצב הפנימי מקום מתן דם קדנו שם מתן דם
יסורו תל אל יסור מצב העולה וכשהוא אומ' בעדה אל יסור מצב
העולה שאין תל לא ללמד שאין יסור לפנימי עצמו וכשהוא אומר
בנשיא אל יסור מן העולה שאין תל אם את שידיו לא קיבל מצב
הפנימי שידיו מצב החיצון הוא מקבל לא וכי יש יסור לפנימי
עצמו ואם כן למה נא אל יסור מן העולה שיהא היסור מצב שלעולה
אל יסור המז' את פת אה מן זה יסור מעדבי ואת כל חלב פד החט
לדבות חלב פד יום הכפורים לשתי כליות וליתדת הכבד החטאת
לדבות שעירי עז לכל האמור בענין ידים מן המחובר כאשר
יודם משור זבח העולה מה פירש בזבח העולה שאין מפוסד שכן לא
מה שלם לשמן אף זה לשמן מה שלם מביאין שלום לעו אף זה יביא
שלם לעו או מה שלם טעונו הפרש אליה אף זה יטען הפרש איה
תל משור זבח לשלמי שור הקשתיו לא הקשתיו לשלמי כבש ידור
בן שמע אומ' מה שלם מביאין שלם לעו אף זה מביא שלם לעו או
מה זבחי שלמי ציבור רוחין את השבת ואת הטומ' אף זה ידחה את
השבת ואת הטומ' תל משור זבח לשלמי שור הקשתיו לשלמי כבש
והקט הכהן על מד העולה לא על מצב הפנימי הלא ריץ הוא מצב
החיצון זכה במתן דמים ומצב הפנימי זכה במתן דם מה מצב
החיצון מקום מתן דם קדנו שם הקטד חלביו אף מצב הפנימי מקום
מתן דם קדנו שם הקטד חלביו מה אני מקיים לא תעלו עליו קטרת זרה
ועלה

הוא
הוא
הוא

הוא
הוא
הוא

כאן מכל מצות יי' לא כל מצות יי' פקדו לשמיעת הקול ולבטוי
שפתים ולטומאת מקדש וקדשיו אע"פ לא תעשי ואשמנו כשם שנקדעין
מן היחיד כך נקדעין מן הציבור ונודעה ידעו שהודו וענו מה הקול
יכול יהא חייבין תל' ונודעה החל לא שידעו החוטאים אשר חטאו וקדשו
חטאו שני שבטים מביאים שני פדים חטאו שלשה מביאים שלשה או
אינו לא חטאו שני יחידים מביאים שני פדים חטאו שלשה מביאים שלשה
תל' הקהל הקהל חייב וכל קהל וקהל חייבין הוא כיצד חטאו שני שבטים
מביאים שני פדים חטאו שלשה מביאים שלשה ושאר שבט לא חטאו
מביאים על ידיהן פד שאף לא שלא חטאו מביאים על ידי החוטאים למך
נא הקהל לחייב על כל קהל וקהל דברי ל' יהודה ומנ' שכל שבט ושבט
קדו קהל שני ויעמד יהושפט בקהל יהודה תנו לבנות פד העולם דבר
של ציבור ושעירי עז כתחלה גובין להן הא כיצד הודו בית דין ועשו
כל קהל או רובן העושים פטורין ובית דין חייבין גובין מכל השבטים כ' פ'
מכל שבט ושבט ומביאים שנים עשר פדים שני והקריבו הקהל כל שבט
ושבט קדו קהל וכולן חטאות ואם בעז שגבו מביאים שנים עשר פדים
לעולה ושנים עשר שעירים לחטאת והן הנקראים שעירי עז הודו בית
דין ועשו מיעוט הקהל בית דין פטורין והעושים על פיהן חייבין וכל
אחד ואחד מביא חטאתו תנא בין רוב בנין בין רוב מנין העושים פטור
ובית דין חייבין כיצד רוב בנין חטאו שבעה שבטים ואע"פ שהם מיעוט
ישל במנין האיל והן רוב השבטים בית דין חייבין כיצד רוב מנין
חטא שבט אחד והיה מנינו רוב כל ישראל בית דין חייבין האיל והן רוב
ישל במנין ואין קדו קהל לא ישל שבאדף ישל שני ויעש שלמה בעת
החיא את החג וכל ישראל עמו קהל גדול מלבוא חמת ועד נחל מצרים
הללו קדוין קהל ואין שבתונה לארץ קדוין קהל ושבט מנשה ואפרים
אינן חשופין לשנים בענין זה וסמכו דקני' תנו דפנן יכול דקני'
מן השוק תל' דקני' הערה יכול קטנים המועטים שבערה תל' הערה

ד' ב'

מל' ב'

אמורה להלן בית דין אף כאן בית דין או מה עדה אמורה להלן עשדים
ושלשה אף כאן עשדים ושלושה תל עדת ישר עדה המיוחדת בישור
ואיזו זו סנהדרין גדול היושבת בלשכת הגזית היה אחד מהזגר או
ממזר או נתין או זקן שלא ראה בנים יכול יהא חייבין תל כאן העדה
ולהלן הוא אמר העדה מה עדה אמו להלן כולן דאייין להודא אף עדה
אמורה כאן עד שיהא כולן דאויין להודא לא היה מוסלא שלבית דין
עמהן או אמר אחד מהן איני יודע או שאמ להן טועין אתם יכור
יהא חייבין תל עדת ישר עד שישגו כולן ישגו יכול יהא חייבין על
שגגת המעשה תל ישגו ונע דבר הא אינן חייבין לא על העלם דבר
עם שגגת המעשה ונעלם דבר עד שתעלם מצוה כולה כיצד אמרו
אין נדה בתו איז שבת בתו איז עץ בתו יכול יהא חייבין תל ונע דבר
שאכשד שיעלם ואיזה זה דברי קבלה מיכאן אמדן איז בית דין חייבין
עד שיורו בדבר שאין הצדוקין מורין בו זה שאין לו מקרא מפורש
תנו דבנן אמדן יש נדה בתו אבל הבא על שומדת יום כנגד יום
פטור יש שבת בתו אבל המוציא מדשות לרשות פטור יש עץ בתורה
אבל המשתחוה פטור יכול יהא פטור דין תל ונע דבר דבר לא כל הגוף
קא קשיא אמרת דבר לא כל המצוה ואיזה זה דבר שאין הצדוקין
מורין בו והדר אמרת הבא על שומדת יום כנגד יום והמוציא מדשות
לרשות והא הני נמי כולו קריי כתיבי בהו לא אימא בשומדת יום
כנגד יום תפטר שדאת בלילה ולא דאת ביזם וקרא כי אמ ימים רבים
אמ משמע יום ולא לילה וכפן מוציא מדשות היחיד לרשות הרבים
תפטר באדיקה וקרא כי אמ אל יצא איש ממקו וכו' המשתחוה לעץ
תפטר כגון שהשתחוה בלא פישוט ידיים והג וקרא כי אמ לא תשתחוה
להם אמ משמע בפישוט ידיים והג ואילא לא הולו בית דין ועשו יכול
יהא חייבין תל הקהל ועשו ההודייה תלויה בבית דין והמעשה תלוי
בקהל מצות יי' לא מצות המלך ולא מצות בית דין מצות האמורות

לא שתעלם מצוה
כולה ונעלם דבר
דבר

הדם שאינן מעכבין את הכפרה ומוסל בהזיות שהן מעכבין את הכפרה
והוציא את הכד' אל מחוץ למ' חוץ לשלש מחנות' ושרף כאשר שרף
מיכאל אתה אומ' פר משיח ופר העדה עומדין' פר משיח קודם לפר
העדה בכל מעשין' האיש קודם לאשה להחיות ולהשב אברה' והאשה
קודם ל'איש בכסותה ולהוציאה מבית השבי' ובזמן ששניהן עומדין
בזקלה האיש קודם לאשה' חטאת הקהל הוא לדבות שעידי' עז' לשדמה
בנין אב הוא לכל חטאות הקהל שישדמו' והלא שעידי' דגלים שהן חטאת
הקהל יכול' שדמו תל' הוא' מה ראית לדבות שעידי' עז' ולהוציא שעידי'
דגלים אחד שדיבה הכת מיעט' מדבה אני שעידי' עז' שהן באות על
עבדות מצוה ידועה ומוציא שעידי' דגלים שאינן באין על עבדות מצוה
ידועה והלא כד' יום הכפור אינו בא על עבדות מצוה ידועה וטעון
שדיסה מה זה מיוחד שדמו נכנס לתנים יצאו לו שאין דמן נכנס
לתנים' חטאת שיהיו כל מעשיו לשם חטאת' הוא פרט לששחטו שלא
לשמו' אשר נשיא יחטא' אמ' ל' יוחנן בן זכאי אשרי הדור שהנשיא
שלו מקריב חטאת על שגגתו' אם הנשיא מקריב חט' על שגגתו מהו
הדיוט על אחת כמה וכמה על שגגתו הוא מביא צדק לומ' על דדונו
נשיא יכול נשיא שבטים פנחשן תל' ועשה אחת מכל מצות יי' אהיו
להלץ הוא אומ' ליד אה את יי' אהיו' מה אהיו אמור להלץ נשיא שאין על
גביו לא יי' אהיו אף אהיו אמור כאן נשיא שאין על גביו לא יי' אהיו
נשיא יחטא מה תל' שיכול יביא על הקודמות תל' נשיא יחטא כשיחטא
הוא נשיא לא כשיחטא והוא הדיוט ואם חטא ועודהו הדיוט אעפ'
שלא נודע לו לא אחד שנתמנה מביא קדש הדיוט' ועשה אחת
לחייב על כל אחת ואחת כי צד חלב וחלב משום אחד ובשני העלמות
או משני שמות בעלם אחד חלב ונתר חייב שתי חטאות' מצות יי'
לא מצות המלך ולא מצות בית דין' המצות האמורות כאן' אשר לא
תע' בגגה' מלמד שהוא מביא על שגגת המעשה' ואשם' מלמד

במשיח ובעדה
הן המצוות
האמורות

המיוחדין שבצורה וצורה הן וסמכו שנים זקני שנים אין בית דין
שקול מנספין אחד הלי חמשה דברי ל יהודה ל שמע אומ' זקני
שנים אין בית דין שקול מנספין אחד הלי שלשה ול שמעון האיי
וסמכו מאי עביר ליה ההוא מבשי ליה לגופיה ול יהודה נמי נבעי
ליג לגופיה לא צריך נמקא מוסמכו את ידיהם על ראש הפר' ול
שמע לגופיה לא צריך דאם כן לכתוב לחמנא דהני הערה ידיהם
על ראש הפר' מאי וסמכו שמע מינה דמוציאנא ול שמעון אומר
מהאיי אהוה נהי אמינא מאי על על ב' סמוך אמ' לחמנא סמוך
כדי סומכיה ול יהודה סמך יליף ראש ראש מעולה ורבי שמעון
ראש ראש מעולה לא יליף תניא סמיכה וסמיכת זקנים בשלשה
מאי סמיכה וסמיכת זקנים מי סמך סאבי וסמיכת פדים כולו
בשלשה וכן הלפתא ידיהם יד כלי חיד וחד' על ראש הפר'
פר' טעון סמיכה חק שיערי ע' טעונן סמיכה ושחט את הפר'
לפני יי בצפון כלמעלה את פני הסוכה נא כאן מ' דכח וטא להלן
פני פרכת מה פני סוכה אמור להלן פני פרכת הקדש בין שני הצידי
אף כאן בין שני הצידי ועשה כאשר עשה כן יעשה לוימה צורך
לצביון ההדיות ולמד שאם חיסר אחת מהן לא עשה כלום שכן
מתן שבע מעכבות בכל מקום ומנ' למתן ארבע שלפנים שאם חיסר
אחת מהן לא עשה כלום תל' כן יעשה לו ועשה למד לדבות סד' יום
הכסוד כאשר עשה לפר לדבות כהן משיח' החטאת לדבות שיערי
ע' או יכול שאני מדבה שיערי דגלים תל' מה דאית לדבות שיערי ע'
ולא יציא שיערי דגלים אחר שדיבה הכת מיעט' מדבה אני את שיערי
ע' שהן באין על עבירות מצוה ידועה ומוציא שיערי דגלים שאינן
באין על עבירות מצוה ידועה וכפר עלי' אע"פ שלא סמכו ונמלה להם
אע"פ שלא נתן שיערי הדם מה דאית להכשיר בסמיכה ובשיידי דם
ולכסול בהדיות אחר שדיבה הכת מיעט מכשיר אני בסמיכה ובשיידי

פ' ואינו
צריך
ליגע
בצדק

סמיכה
ימי

ואיך ידוע אם בשבת עשה ואם ביום הכסוף עשה או על העושה ואיך
ידוע מחידו מלאכה עשה ל' איננו מחייב חטאת' ול' יהושע פוטל'
אמ' ל' יהודה פוטל' היה ל' יהושע אף מאשם תלוי' ל' ישמעאל השדור' ול'
שמעון אמ' לא נחלקו על דבר שהיה משום אחר שהיה חייב ועל מה
נחלקו על דבר שהוא משע שמות ל' איננו מחייב חטא ול' יהושע פוטל'
אמ' ל' יהודה אף בדבר שהוא משום אחר היה ל' יהושע פוטל' הא כיצד
שתי נשיו ושתי אחיותיו עמו בבית נתכוון לבוא אצליו ובא לו אצל
זו' תאנים וענבים לפניו ונתכוון ללקט תאנים וליקט ענבים
וליקט תאנים שחודות וליקט לבנות לבנות וליקט שחודות ל' איננו
מחייב חטאת' ול' יהושע פוטל' תמיה אני אם יסמוך בזה ל' יהושע אם כן
למה נא' אשר חטא בה' פרט למתעסק' זה הכלל כל שהוא משום אחר
ושגג בו ואיך ידוע אם זה עשה או זה כגון שתי נדות שתי אחיות
שני תמחוייץ חלב ונסתפק לו אם בא עליו או עליו אם אכל מתמחוי
זה או מזה חייב' אבל בשבת מלאכת מחשבת אסרה תורה ואינו
חייב עד שילקט כמו שחישב' והביא אף לאחר יום הכסוף' קרבנו
בקרבנו הוא יוצא אינו יוצא בקרבן אביו יכול לא יוצא בקרבן אביו
כשהפריש מקלה לחמורה ומחמורה לקלה אבל יוצא בקרבן אביו
כשהפריש מקלה לקלה ומחמורה לחמורה תל' קרבנו בקרבנו הוא יוצא
אינו יוצא בקרבן אביו יכול לא יוצא בקרבן אביו אבל יוצא בקרבן
עצמו תל' קרבנו קרבנו על חטאתו שיהא קרבנו לשם חטאו יכול לא
יוצא בקרבן עצמו כשהפריש מקלה לחמורה ומחמורה לקלה אבל משה
לקלה ומחמורה לחמורה כשר תל' קרבנו על חטאו מיכאן אמ' הפריש
בהמה על דם שאכל לא יביאנה על חלב שאכל ולא עור לא אם הפריש
על חלב שאכל אמש לא יביאנה על חלב שאכל היום' אשר חטא בה
והביא את קרבנו' שיהא קרבנו לשם חטאו' שעיר לא שעירה עזים
לא חלופיך דבר לא נקבה' תמים לא בעל מום' וסמך ירז על ראש הע'

שחא מביא אשם תלוי על לא הודע לו מה שאין כאן במשיח' הודע
 לו לא שיאמרו לו אחרים איך לי לא בזמן שאמלה לו שפחה מנאמלה
 לו אשה אוציה את שאמלה לו אשה שאין האשה כשרה לעדות ומנ
 אפ אמרו לו קרובים אוציה את שאמרו לו קרבים שאינן כש להעיד
 ומנ אפ אמר לו עד אחר אוציה את שאמר לו עד אחר שאינו מחייב
 ממנ לא שבועה ומנ אפ אמרו לו שנים תל הודע לו ולא שאמרו לו
 אחרים שיכול לומר מזיד הייתי ויפטד או יכול אעפ שאינו מכחיש
 תל או הודע לו חט ודביא איך לי לא שהעידוהו שנים ושתק מנ אפ
 אחד אפלו קרובים אפלו אשה אפ שפחה ושתק תל או הודע לו חטאתו
 והביא אמר מזיד אפ הביאהו שנים למיתה חמודה לא יביאוהו לקרבן
 הקל אמר לו ל יהודה וכי היאך את אום לו עמוד והתורה והוא אום
 כל ענימי לא חטאתי ל שמעון אום יאמר מזיד אני והוא פטור אום ל
 מאיד אם כתחלה אמר מזיד אני שומעין לו אבל אם היה דין עמהן
 כל היום ובאחרונה אמר מזיד אני אין שומעין לו כיצא בו אמר ל
 מאיד אמרו לו נזיר אתה ואם תנאי היה בלבי שומעין לו אבל אם
 היה מיגען כל היום ובאחרונה אמר תנאי היה בלבי אין שומעין לו
 אשר חטא מה תלימנ אתה אום אשתו נדה ואחותו עמו בבית
 ושגג באחת מהן ואין ידוע באיזו מהן שגג חלב ונותן לפטנו אבל
 אחר מהן ואין ידוע איזה מהן אכל שבת ויום הכסול לפטנו ועשה
 מלאכה בין השמשות ואין ידוע באיזה מהן עשה ל איעזר מחייב
 חטאת ול יהושע פוטרי אמר ל איעזר מה נפשך אשתו נדה בעל חייב
 אחתו בעל חייב אכל חלב חייב נותר חייב שבת חילל חייב יום הכס
 חילל חייב אמר לו ל יהושע ואם כן למה נא אשר חטא בה מלמד
 שאינו חייב עד שתודע לו חטאתו אמר לו ל יוסי לא נחלקו עד
 העושה מלאכה בין השמשות שהוא פטור שאני אום מקצת מלאכה
 עשה מהיום ומקצתה למחר ועל מה נחלקו על העושה בתוך היום

פ

בה

ואין

1

דין הוא משיח מוצא מכלל הציבור ונשיא מוצא מכלל הציבור
 מה משיח רש חטאתו נכנס לפניו אף נשיא יהא דם חטאתו נכנס
 לפניו תל על קד מל העו לא על קד מדבח הפעמי כיצד עושה נחל
 הדם במזרק ועולה לכבש ופונה לקד דרומית מזרחית וטובל אצבעו
 ומחטא על הקד בחרדה שלקד ואם נתן סמוך לה כשר וכך על קד
 מזרחית צפונית צפונית מערבית מערבית דרומית ושיידי הדם
 שופך על יסוד דרומי תנו רבנן ואת דמו ישפך אל יסוד מז העו
 לא על יסוד מז פנימי אמר ל ישמעל מה אם שיידי חט שאין מכפרין
 ניתנין על היסוד תחלת עולה שהיא מכפרת אינו דין שתתתן על היסוד
 אמר עקי מה אם שיידי חט שאינן דאויין ואינן דאויין לכפר ניתנין
 על היסוד תחלת עולה שהיא מכפרת ודאוייה לכפר אינו דין שתתתן
 על היסוד ואם כן למה נא אל יסוד מז העו שיהא יסוד מזבחה
 של עולה אל יסוד המז אל לפני יי אל בא מו זה יסוד דרומי או
 יכול זה מעדכי אמרת לאו מה מצינו ביציאתו מז ההיכל אינו נותן
 את הדם לא על יסוד הסמוך לו אף ביציאתו מז המזבח אינו נותן
 לא על יסוד הסמוך לו אף ביציאתו מז המז אינו נותן לא על יסוד
 הסמוך לו ואיזה זה יסוד דרומי ואת כלל יקטיל מש כח זה העו
 מה פירט בדבח העלמים חלב תותב וקרום נקלף ושתי כליות ויתדת
 הכבד אף כאן חלב תותב וקרום נקלף ושתי כליות ויתדת הכבד
 וכפר עליו שתהא כפרה לשמו שלא יכפר לשנים כאחת הכהן
 שהכפרה תלויה בכהן לא הכהן ושיהא כהן מכפר על ידי עיניו
 ונסלח לו מיד איך תולין לו ליום הכפר או יכול אעפ שישיב ולא הביא
 תל לו ואם נפש אחת תחט אמר ל יצח תלה הכת החטא בנפש
 לומרך שאין הגוף כדאי לא לדכות ולא לחובה ואינו לא כלי לנפש
 בלבד חטאת היא נענשת זכת היא מקבלת שכר וכך הוא אומר את
 מחתות החט הזה בנפ מושלין אותו משל למלך שנתן לעבדו צפור

פ
 שיהא
 מתכות
 של עולה
 קרובות
 ליסוד

לדבות שניר נחשון לסמיכה דברי ל יהודה ל שמעון אומ' לדבות
שעירי על לסמיכה של שמעון אומ' כל חטאת צבור שדמה נפנס
לפנים טעונה סמיכה ושחט אתו לא תמורתו ולמטן הוא אומר
ושחט אותה לא ולדה ולא חליפתה ולא תמורתה מיכאן היה ל שמעון
אומ' חמש חטאות מיתות ולד חטאת ותמורת חטאת וחט שמתו בעליה
וחטאת שכיפרו בעליה ושעבדה שנתה וכולן ביחיד ואין את יכול לומר
ולד חטאת הציבור שאין הציבור מביאין נקבה ולא תמורת חטאת
הציבור שאין הציבור ממדיין ולא חטאת שמתו בעליה בציבור שאין
הציבור מתים אף מי שכיפרו בעליה ושעבדה שנתה יכול הוא מיתות
בציבור אמרת לאו ילמדו סתומות מן המפורשות מה מפורשות ולד
חטאת ותמורת חט וחטאת שמתו בעליה ביחיד לא אבל לא בציבור
אף מי שכיפרו בעליה ושעבדה שנתה ביחיד לבדים אמורים אבל
לא בציבור והלכתא ארבע חטאות בלבד מיתות ולד חטאת ותמורת
חט וחט שמתו בעליה וחט שכיפרו הבעלים אבל חט שעבדה שנתה
תרעה עד שיפול בה מום ויפלו דמיה לרבה וכיצד מיתות נועל
הרלת בפניהן ולא יספק להן לא מדון ולא מים עד שימותו מאילהן
ושחט אתו במקום אע"פ את העו לפני יי ואיכן העולה נשחטת
בצפון אף זה בצפון וכי מאיכן אני למד והלא כבדנא במקום אני
תשחט העו תע החט לפי יי ולמה יצא מעתה לקבעו שלא תהא שחיטתו
לא בצפון ואם נשחט שלא בצפון פסול יכול זה בלבד מצוה לשחטו
בצפון ואם לא נשחט בצפון יהא פסול אבל שאר כלהחטאות מצוה
לשחטן בצפון ואם לא נשחטו בצפון יהוא כשרות תלושחט את
החט במ העולה בנין אב לכל חטאות שאם לא נשחטו בצפון פסולות
חטאת שיהוא כל מעשיה לשם חטאת הוא פרט לששחטו שלא לשמו
ולקח באצבעו ונתן באצבעו ולקח שיקבל בימיו באצבעו ונתן
שיתן בימיו ונתן על קד מד העו לא על קדנות מזבח העומ' הוא

להז חטאים תרדף דעה שאלו לנבואה החוטא מהו עונשו אמדה להז
 הנפש החוטאת היא תמות שאל לתודה החוטא מהו עונשו אמדה להז
 יצא קרבן ויתכפר לו שאל להקבה החוטא מהו עונשו אמ' להז יעשה
 תשובה ויתכפר לו ההד טוב וישר יי' אמ' ל' פתחם למה הוא טוב שהוא
 ישר ולמה הוא ישר שהוא טוב על כן יורה חט בר שהוא מורה חטאים
 דרך שיעשו תשובה ואם נפש אחת תח' בל' בעט הרי' לו מיעוטיין
 העושה על פי עצמו חייב לא העושה על הודיית בית דין עם האדן
 כרט לנשיא מעם הא' פרט למשיח' מעם הא' פרט למשומד' אם תאמר
 כבר יצא משיח לידון בפד והנשיא בשעיר שיכול על העלם דבר
 ועל שגגת המעשה יביא כעבה ושעירה תל' עם הא' פרט לנשיא מעם
 הא' פרט למשיח' מעם האדן פרט למשומד' ל' שמעון בן יוסי אומ'
 משום ל' שמעון מרה תל' אשר לא תעל' בט' הע' לו מידיעתה חייב
 על שגגתה יצא משומד שאינו שב לו מידיעתה מיכא' אמרו או משומד
 לע' או מחלל שבת בכרהס' יא הרי הוא פחות מן הגוי ואין מקבלין ממנו
 קרבן כלל לא חטאת ולא עולה אבל משומד לשאר עבדות מקבלין
 ממנו שמה יחזור בתשובה ומשומד לאכול גבלה לתיאבון כשחזר
 לשאר עבדות הוא ואין מקבלין ממנו על אותו דבר בלבד' מני
 הני מלי דבת אדם כי יקריב מבם' מבם' ולא כולכם להוציא את המשומד
 וגבי חטאת הוא אומ' אל' לא תעל' בעג' הע' לו מידיעתה יצא משומד
 תנן התם הכל שוחטין אמ' דב' אשי הכל שוחטין ואפ' ישר משומד למאי משומד
 לאכול נב' לתיאבון וכרדבא דאמ' דבא ישר משומד לאכול נב' לתיאבון
 בורק סכין ונותן לו ושוחט ומותר לאכול משחיטתו לא בורק סכין
 ונותן לו לא ישחוט ואם שחט בורק סכין אחריו אם נמצאת סכין
 יפה מותר לאכול משחיטתו לא נמצאת סכין יפה אסור לאכול משחט'
 אמ' דב' ענן אמ' שמואל ישר משומד לע' מותר לאכול משחט' שכן מצינו
 ביהושפט שנהנה מסעודתו שלאחאב שנ' וידב' לו אחאב עוז וברק

אתה אומ'
 לכך נאמרו
 המיעוטיין
 האל או אינו
 אומ' לא ליחיד
 שעשה חייב יצא
 שנים ושלושה פל'
 שעשו יהוא על
 פטורין תל' שגגת
 עם אפרו המעד
 הן מלובין יצא

למאי משומד

מל'

ואמר לו הזהר בצכור שאם את מאבדו נכשך את מאבד שאני גובה
ממך לא ממון ולא מכות לא נכשך וכן הוא אמר כי לא יבדל דק הוא
מכס כי הוא חייבם ולא תשובה שברא הקב"ה בעולמו לא היה
העו כדאי לעמוד וכן הוא אמר אם עונות תשמך יהי מי יעמוד
אם דוד לפני הקב"ה רבו שלעו אם אתה עושה עונותי חבילות חבילות
איני יכול לעמוד לא למען שמך העבד נא את עון עבדיך העבדך
לאשון ראשון כי עמך הסליחה למען תודא ונא כחסדך זכר לי
אתה למען טובך יי' ובי איז טובה גרו מזו שאם חטא אדם חטא
לו הקב"ה הבא לפני קרבן ומתספר לך ממי הוא כפרה ממי שאמר
היה העו' אמר חמא בד חכמה פגעת את שש ועשה צדק בדרכיך
יזכרה הן אתה קצפת ונחטא בהם עולם ונושע כך אמר ישעיה וטע
הקב"ה רבו העו' אבות הראשונים היית מביא עליהן יסורים והיו ששים
בהן ומצדקין עליהן את הדק שג פגעת את שש ועושה צדק בדרכיך
יזכרה על מדה ומדה יורו לך ויברכו את שמך אבל אנו איננו
כח לעמוד בכך הן אתה קצפת ונחטא אתה קוצץ ואנו חוטאים
אנו חוטאים ואתה קוצץ מאיז תהיה ישועה בהם עולם ונושע לא
עשה למען שמך שני אם עונונו ענונו יי' עשה למען שמך
עשה עמנו כמו שעשית לדאע שג בעשותך גוראות לא נקוה
ידדת מפניך הדים נזולו ומעולם לא שמענו ולא האזינו אם עשית
כן כדאי אנו יכולין לעמוד ואם לאו כביכול תקשיח לבינו מידאתך
ונמצינו נופלין ומה תעלה יש לך וכן דוד אמר כי השתות יהרס
צדיק מה פעל אם ישל שהן משתותין שלעולם בטלין צדיק מה פעל
מה נשתכר צדיק עולמים בכל פעולה שפעל משעת ימי בדאשת
לא עשה עמנו למען שמך וסלחת לעוני כי רב הוא שמך רב
ועוני רב נאה לרב לסלוח את הרב אמר ר' ברכיה מאי רבת טוב ויש
יי' על כן יזדה חט בדרך' שלא לחכמה החוטא מהו עונשו אמרה
להן

ושע
ד

ד

ישעיה

ש

ישעיה

תל

פ

אמאסאת

תרי גבדי די הו שנסבו עורבים מאי דא כתב ויהרגו את עורב
בצור ואת זאב ואגו שיקא זאב וכל זמאדומא תרי גבדי הו
מתדמו ליה דהו שמהו עורבים מתקין ליה דב יוסף ודלמא על שום
מקומן מאי לא שג וארם יצאו גידים וישבו מארץ של אצעה
קטנה וקשיא לן קרי ליה נערה וקרי ליה קטנה ואי רב פסח קטנה
דמן נעורים אם כן ערבים מבעי ליה לימא מסייעא ליה הכל שחטין
ואפ כותי יאפ עמל ואפ ישב משומר מותבי אדם כי יקדיב מכס
מכס ולא כולכם להוציא את המשומר מכס בכס חלקתי ולא באומות
העו מן הדמה להביא בני אדם הרומין לבהמה מיכאן אחרו מקבלין
קדבנות ממושעי ישל כד שיחדרו בתשובה חוץ מן המשומר
והמנסך יין והמחלל שבת בפדהסיא הא גופיה קשיא אמדת מכס
ולא כולכם להוציא את המשומר והדרת מקבלין קדבנות ממושעי
ישל הא לא קשיא רישא במשומר לכל התורה כולה מציעתא
במשומר לרבד אחד אי הכי אימא סופיה חוץ מן המשומר היכי
דאמי אי משומר והמנסך יין והמחלל שבת בפדהסיא האיי משומר
היכי דאמי או משומר לכל התו כולה תנו ליה רישא או משומר לרבד
אחד קשיא מציעתא לא לא רבי קאמ חוץ מן המשומר לנסך יין
ולחלל שבת בפדהסיא לא משומר לעז האוי משומר לכל התו כולה
ותיבתא דרב ענן תיבתא והאיי מיהכא נפקא מדאמר לחמנא
מכס ולא כולכם מהתם נפקא מעם הא פרט למשומר ל שמעון
ביל יוסי משום ל שמעון אל לא תעל בע ואשם שב מיריעתו מביא
קרבן על שגגתו לא שב מיריעתו אינו מביא קרבן על סגגתו
ואמדינן מאי ביניהו ואמ דב המנונא משומר על החלב והביא קרבן
על הדם איכא ביניהו חדא בחטאת וחדא בעולה וצריכה דתיבתא
דחמנא בחטאת משום דלא תהוי ליה כפרה אבל עולה דבמזג היא
אימא לקביל מניה ואיבתב לחמנא בעולה משום דדבח על תעבה
לי קביל

מל
עורב
שום
מל

לֶחֶם וְלֶעָם אֲשֶׁר אֵתוּ וַיִּסִּיתֵהוּ לַעֲלֹת עִמּוֹ דְּמֹת גִּלְעָד וּדְלֵמָא מִזְבַּח
 זֶבַח מִיִּכְל לֹא אֲכִיל וַיִּסִּיתֵהוּ כֵּת בְּמֵה הַסִּיתוֹ בְּזִבְיָהּ וּדְלֵמָא
 בְּדַבְדִּים אִין הִסְתִּיה בְּדַבְדִּים וְלֹא וְהָא כֵּת כִּי יִסִּיתֵךְ אַחִיר בִּין אֲמִר
 בְּאֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה וְהָא כֵּת וְתִסִּיתֵנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ חֲנָם לִמְעַלְבֵּי שְׁאֵנִי וּדְלֵמָא
 בְּשְׁתִּיָּה מֵאֵי שְׁנָא שְׁתִּיָּה דְּמִשּׁוּמְדִּי לְדַבֵּר אַחֵד לֹא הוּא מִשּׁוּמְדִּי לְכַל
 הָתוּ כֹּלָה וְלֹא כִילָה כִּיִּין דְּמִשּׁוּמְדִּי לְעֵז הוּא מִשּׁוּמְדִּי לְכַל הָתוּ כֹּלָה וְלֹא כִילָה
 הִשְׁתָּא הָתָם סָתָם יִינֵהָן וְעַד יִיֵּן לֹא נָאסֵד יִיֵּן שְׁלֵגִיִּים זֶה אֲכִילָה
 כִּיִּין דְּמִשּׁוּמְדִּי לְעֵז מִשּׁוּמְדִּי לְכַל הָתוּ כֹּלָה אִי בְּאֵת אִימָא וְאוֹ דְּרַכִּיה
 דְּמִלְכָּא לְמִשְׁתִּי בְּלֹא מִיכְלָא אִי בְּעִית אִימָא וְיִזְבַּח וַיִּסִּיתֵהוּ בְּמֵה הַסִּיתוֹ
 בְּזִבְיָהּ וּדְלֵמָא עֹבְדִיָּה הוּא דְּזֶבַח לְרֹב כֵּת וְעֹבְדִיָּה לֹא הוּא סְפִיק
 וּדְלֵמָא שְׁבַעַת אֲפִים דְּכֵת וְהִשְׁתָּא דְּתִי בִּישְׁדָּא שְׁבַעַת אֲפִים טַחֲלִי הוּא
 מִיטְחִי וּדְלֵמָא גְבַדִּי דְּאֲחָא הוּא מִעֲלִי לֹא הוּא מִעֲלִי מִשְׁלֵמָא שְׁבַעַת
 עַל שְׁפַת שְׁקָד כִּל מִשְׁדַּתְנוּ לְשַׁעִים וּדְלֵמָא גְבַדִּי דִּיהוּשְׁפֵט לֹא הוּא
 מִעֲלִי מִשְׁלֵמָא שְׁבַעַת עַל שְׁפַת שְׁקָד כִּל מִשְׁדַּתְנוּ לְשַׁעִים הָא מִקְשִׁיב
 עַל דְּבַר אֲמַת כּוֹלֵם צְדִיקִים וּדְלֵמָא זֶבַח גְבַדִּי דְּאֲחָא וְאֲכִילָה גְבַדִּי
 דְּאֲחָא וְזֶבַח גְבַדִּי דִּיהוּשְׁפֵט וְאֲכִילָה גְבַדִּי דִּיהוּשְׁפֵט לֹא אִיסְרִיג
 מִנִּיה מִכָּא לֵן אִילִימָא מִדְּכֵת כְּמוֹנִי כְּמוֹךְ כְּעַמִּי כְּעַמְךָ הַכִּי נָמִי
 כְּסוּסִי כְּסוּסִיד וְאִילָא מֵאֵי דְּסִלְקָא אַעֲמִיָּה תִּסְקֵי אַעֲמִיךְ וְמֵאֵי
 דְּסִלְקָא עֲלִיה וְעַל סוּסִיָּה תִּסְתַּעֲלֵךְ וְעַל סוּסֵךְ זֶה מִיִּהֲכָא וְיִמְלֵךְ
 יִשְׁדָּא וִיהוּשְׁפֵט מֶלֶךְ יְהוּדָה יוֹשֵׁבִים אֵישׁ עַל כְּסֵאוֹ מְלֻבָּשִׁים בְּגָדִים
 וְיוֹשֵׁבִים בְּגוֹרֵן בְּשַׁעַר שְׁמֵרוֹן מֵאֵי גִדֵּן אִי כְּמָא גוֹרֵן מִמֶּשׁ וְכִי
 שַׁעַר שְׁמֵרוֹן גוֹרֵן הִיא לֹא בְּגִדֵּן כְּדֵתֵנָּן סְנַהֲדֵרִין הִיא כְּחַצִּי
 גִדֵּן עֲגוּלָה כְּדִי שִׁיהוּא רוֹאִין זֶה אֶת זֶה לִימָא מִסִּינֵי אִיָּה וְשְׁמֵרוֹנֵם
 מְבִיאִים לֵךְ לֶחֶם וּבֶשֶׂר בְּבִקְרָא וְלֶחֶם וּבֶשֶׂר בְּעֶרְבָא וְאִם לֵב יְהוּדָה אִם
 דְּבִי מִטְבָּאֵי דְּבִי אֲחָא מִיִּהָא עַל פִּי דְּבַר שְׁאֵנִי מֵאֵי עוֹדְבִים
 אִם דְּאֲבִיכָא עוֹדְבִים מִמֶּשׁ לִיָּה דְּבִי אֲדָא בְּדִי מִימֵי לְדָבָא וּדְלֵמָא

א"י

פ
 מא באק
 יכט יזכ
 גמיע
 מל
 מש
 כסדים

מל

מל

מל

תרי

נשקף על היסוד והן נשפכין לאמה' ואת כל חלבה יסיר כאשר
הוסד חל מעל דבח העולם מה פידש בזבח השלם חלב ותותב וקדום
נקלף ושתי כליות ניתל יאף כאן חלב ותותב וקדום נקלף ושתי כליות
ותלת' וכפר עליו שתהא כפרה לשמה ושלא יכפר לשנים כאחת
ושיהא בהן מכפר על ידי עצמן' ונסלח איז מעיידין לו ליום הכפר
או יכול אעפ שישב ולא הביא לו תל' ח' ואם כשב יביא קרב לחט
ד שמע אומ' כבשים קורמין לעזים בכל מקום יכול מפני שהן
מובחדין מהן תל' ואם כשב יביא קל לחט מלמד ששניהן שקולין
תודין קורמין לבני יונה בכל מקום יכול מפני שהן מובחדין מהן תל'
ובן יונה או תל' לחט מלמד ששניהן שקולין האב קורם לאם בכר
מקום יכול שכבוד האב עדיף על כבוד האם תל' איש אמו ואביו
תידאו מלמד ששניהן שקולין אבל אם חס האב קודם לאם בכל
מקום מפני שהוא ואמו חייבין בכבוד אפי' מה תל' יביא' יביא חס
אתה אומ' המפריש חטאיו ואברה' והפריש אחרת תחתיה ואחר
כך נמצאת הראשונה והדי שתהן עומדות מנ' שיביא את אחרונה
שירצה תל' יביא' יכול יביא שתיהן תל' ביאנה' אחת הוא מביא אינו
מביא שתים יכול לא יביא שתיהן על שני חטאים אבל יביא שתיהן
על חטא אחד תל' ביאנה' אחת הוא מביא אינו מביא שתיהן
וסמך ידו על ראש החט לדבות חטאת נזיר וחט מצאע וחט מטמא
מקדש וקדשיו לסמיכה ושחט אותה לחט שתהא שחית' ולשם חטאת
ולקח הכ' מדם החט שיהא קיבול דמה לשם חטאת' וכפר עליו הכהן
מחט' שתהא כפרה לשם חטאת' מיכאן אמ' שחט שלא לשמה קיבל
שלא לשמה הלך שלא לשמה דדק שלא לשמה כסו' ואת כל חלבה
יסיר כלמעלה' וכפר עליו וכפר עליו' מה תל' שאם לא נתן לא מתנה
אחת כיפר' הלא ריז הוא נא דמים למטן ונא דמים למעלן מה דמים
אמורדין למטן אם נתנן מתנה אחת כיפר' אף דמים אמורדין למעלן

וכפר עליו

ל' קבל אבל חטאת רממונה דכהנא הוצ' דאיכא גביה אימא לקביל מניה
 עדיכה אמ' חר מן הבהמה להביאבכי אדם החמיץ לבהמה וכל
 היכא דכח בהמה גליעותא היא והא צות אדם ובהמה תושיע יי
 ואמ' דביהודה אמ' רב א' בני אדם העמיץ בדעת ומשימין עצמן
 כבהמה שאני התם דכח אדם וכל היכא דכח אדם מעלייתא היא
 והא כח ודרעתי את בני ישראל ואת בית יהודה זדע אדם בהמה
 זדע הפסק הענין בעשותה התולה בעצמו חייב והתולה בבית דין
 פטור אחת העושה כולה ולא העושה מקצתה כיצד שנים אוחדין
 בכדור ושוכטין בקולמוס וכותבין בקנה והוציאוהו לדעות הרבים
 יכול יהא חייבין תל' בעל אחת העושה כולה לא העושה מקצתה
 בעיגול שורבילה והוציאוהו בקורה ל יהודה אומ' אם אין אחר
 יכול להוציא והוציאוהו שנים חייבין מצות יי לאמצות המלך
 ולא מצות בית דין ואשם מלמד שהוא יי אשם תלוי על לא
 הודע לו הודע לו לא שיאמרו לו אחדים או יכול אלפ' שאינו
 מבחיש תל' או הודע אליו חט' והביא את קל שעי' עדים כל מקום
 שנ' שעי' שעי' שנתים וסמך ירו' על ראש החט' לדבות
 חטאת ע' לסמיכה נשחט את החט' במק' היחשלא תהא שחיטתה
 לא בצפון במקום העולה ולקח שלא יהא קיבול דמה לא בצפון
 מיכאן אמרו שחט בצפון וקיבל בדלום שחט בדלום וקיבל בצפון
 פסול עד שישחוט בצפון ויקבל בצפון ונתן על קר מלמד שהיא
 טעונה מתן ארבע קדנות ואם נתן על שלש או על שתיים או על
 אחת לא עיבב אמ' דחמנא קדנות קדנות קד' קד' ארבע למצוה
 וחד לעכב ואת כל דמה מה תל' ואת כל דמה שאם קיבל דמה
 בארבעה כוסות ונתן אחת מכל אחד ואחד שיירי כולן נשפך
 על היסוד יכול אפלו לא נתן לא מאחד מהן במתן ארבע יהא
 כולן נשפך על היסוד תל' למעלה ואת דמו ישפך הא כיצד הוא

וזרע

פ'
 אשכנז
 עדי
 לזחוק

נשפך

והנפש שהודה היא וממקום שהדה היא ויודעת תחלתה וסופה לכך
אני תולה לא בה' ונפש כי תחטא ושמעה ל' לוי אומ' אוי להז
למחבר פין ולמגד פין שהן אומ' בדברים שמחטיאין אותן ואם שומעיהן
ש' נפש כי תחטא ושמ' ונפש כי תחטא זה שעומד בגסות רוח ומחזק
ומגדף למעלה וכז הוא אומ' אל תתן את בשלך' ושמעה קול אלה
זה שיש בידו למחות ואינו מחכה' והוא עד או דאה או ידע' זה
שזרע באדם שהוא חוטא או דאה או ידע' והוא נושא פנים לו ואינו
מוכיחו בדברים כדי להחזירו למוטב' אם לוא יגיד ונשא עונו'
מה יהיה סופו על שלא הוכיח סופו שנתנס בדעותיו ונדרון בדינו
וכן הוא אומ' הוא לשע בעונו ימות וכו' מידך אבקש ל' פיתוס
פתר קדייה בישל שעמדו עליה סיני' ונפש כי תחטא ש' אנה מע
העם הזה חט גדו ויעשו להם אלהי זקב' זה עגל מסכה והו מעשה העגל
ושמעה שכבד שמעו לא יהיה לך' אחד' והוא עד' אתם עדי נאם
י' או דאה' אתה הראית לדעת' או ידע' ודעת היום והל' אם לוא
יגיד ונשא עונו' אם לא יגידו ישר שבת' ונפש ונפלאותיו
ויקדש' שמו בי' אומות העו' הדי' ה' עונן וכז הוא אומד
וכי יאמרו איכס דרשו אל האבות' נפש ונפלאותיו
והמהגים אמרו להז הוא עם אל אלהיו' ונפש עד החיים אל
המתים היאך נניח חי העולם ונשא מן המתים אם עשיגם כז
כל הנותר בציון והנשאד בידושלם' ונפש לו כל הכתוב ונפש
בידושלם' ונפש לו אמ' ושמעה יכול מי שאמ' לו חבירו נלך ונעבוד
עז והוא שומע ושותק ויהא חייב תל' ושמעה קול אה' איז אלה לא
שבועה וכז הוא אומ' והשביע הכ' אותה בעל האה' איז לי לא שבועה
שיש עמה אלה שבועה שאין עמה אה' מנ' תל' ושמעה קול אלה
כל קול שבועה' ל' עקי אומ' איז לי לא מפי עצמו מדיר מפי עצמו
שווגג מפי אחרים מדיר מפי אה' שוגג מנ' תל' והוא עד' או דאה או

פיה לחטיא
את

ישעיה

אם נהגך מתנה אחת כי פל' או שמא נאמרו דמים בפעם ונא דמים
בחוקיה דמים אמורים בפעם אם חיסר אחת מן המתנות ללא
ביסוד אף דמים אמורים בחוץ אם חיסר אחת מן המתנות לא כיסר
נראה לומר דימה דנידמים שבחוץ מדמים שבפנים ליופיהו הפעמים
שהן בפנים ולדרך אחת דעין דמתנות על הקדנות מן חטאות
ואל יופיהו התחנות שאינן דם חטאות על הקדנות בלזכר על
אעפ' שלא נתן לא שם זכר על אפיה לא נתן לא מתנה אחת
ונפש כי תחטא יתנה הכת הסדחוף בנפש ולמה שהכר תלוי
בה ובשבילה יורה תוכה מן חטא כדי לא זמירה שלא תכשול בעונות
שנ' נד' לדלי דבליב ואור לזתבתי ואם אינו עוסק בה כדאורי
סופו נכשל וכך הוא אומ' דרך ששים באפלה לא ידעו בזה יבשלו
ושמא יאמרו החוטא אינו לבדי שטא יתלונפש כי תחטא וזה לך הוא
אומ' ויהי כל נפש מלמד שטא אחר כן חייב את הכל' וסך
את מוצא בעבון הלוא עכץ בן זמא מעל בחרם ועל כל ערת ישראל
היה קצף וכך הוא אומ' אם תכ' המלך יחטא לאט העם כזה הוא מאשים
את כל העם שהוא מכדיעץ לחובה לפי שהיחיד נדון אחד דובו וכן
העו כידון אחד דובו' זכה אחד זכו כולן חב אחד חבו כולן ונפש
שהעווי הוא לנפש והיא החוטאת לכך היא מקבלת את הדין והגוף
טפילה לה' היה ל' לוי אומ' מושלו לכהן שנשא שתי נשים אחת
כונה בת תלמיד חכ' ואחת הדייטת בת עם אדץ פעם אחת נכנס
והן אוכלות תלום בטומ' התחיל כועס ודוגז ומכה בת תלמיד חכ'
אמרה לו אדוני שנינו עבדנו ונטמינו מפני מה אתה כועס עלי
ודוגז וזו איך אתה דוגז ומקפיד עליה אמ' לה את כהנת בת תלם
חכ' יודעת טהרת התלומה ודין אכילה וזו בת עם אדץ אינה
יודעת כלום לכך איני כועס לא עליך כך אמ' הקצף הגוף ממקום
טומאה בא מן העפר וסופו לעפר ואינו יודע לא תחלתו ולא סופו
והנפש

שבחוץ

וכפר עליו אפלו
לא נתן לא שמים

תל
מש

יהוה
כ

יכול השביעין בבית דין חמשה פע' ופסלו יהוא חייבין על כל אחת
 ואחת תל' אם לוא יגיד ונשא עונו יצא זה' אם ל שמעון מה טעם
 מטע שאין יכולין לחזור ולהורות מיכאן אם עשרה רבדים יש
 בשבועת העדות אם נתקיימו כולן הרי זו שבועת העדות שחייבין
 על זדונה מכות ועל שגגתה קרבן עולה ויורד ואלו הן שיתבען התובע
 ושתהיה עדות ממון וסיהיה ממון המיטלטלי ושיתחייב הנתבע בעדות
 לבדה ושיכפרו אחר התביעה ושיכפרו בבית דין ושתהיה השבועה
 בשם או בכנוי ושתקרום ידיעת העדות לשבועה ושייחד ערוך בשם
 השבועה ושישביעין בלשון שהן מכירים אותה או נפש אשר
 תגע בכל דבר טמא זקנים הדאע הין אומדין יכול אם נגע אדם במגע
 טמאות יהא חייב תל' בנבלת חיה ובנב בהמה ובנב עדץ מה לו מיוחדין
 שהן אב הטומא יצא דבר שאינו אב הטומאה ל עקי אומ' יכול אפלו נגע
 באוכלין ובמשקין ובכלי הדס יהא חייב תל' בהמה מה בהמה מיוחדת
 שהיא אב הטומא יצאו לו שאינן אבות הטמאות בנבלת חיה מה תל'
 טמאה שיכול אין לו לא כולה כזית ממנה מל' טמאה כרי טמאה
 בנבלת בהמה מה תל' טמ' שיכול אין לו לא לבדה עצמה קדשה שעדה
 חיבורה מל' תל' טמ' כל שהוא מיטמא בה בנבלת עדץ מה תל' טמא
 שיכול אין לו לא בשרו דמו צידו עידובו מל' תל' טמא ונעלם ממנו
 ונעלמה ממנו הטומאה או יכול ונע ממ' מקדש תל' ונע ממ' והוא טמא
 על העלם טומאה הוא חייב לא על העלם מקדש רבדי ל עקי' ל' ויעזר
 אומ' העדץ ונע ממ' על העלם עדץ הוא חייב אינן חייב על העלם מקדש
 ל' ישמעא אומ' ונע ממ' ונע ממ' שתי פעם לחייב על העלם הטומא ועל
 העלם מקדש' מיכאן אם חכ' ידיעות הטומא שנים שהן ארבע שנים
 ידיעה הטומאה קדש וידיעה הטומאה דמקדש' שהן ארבע קדש
 ומקדש' כיצד נטמא וידע שנטמא וידע שזה מקדש ונעלם ממנו
 הטומא או המקדש ונכנס ואחר כך נודע לו שהיה טמא ושזה מקדש'

מקום שאם
 יגיד ויעיל
 שם אם לוא
 יגיד ונשא
 עונו
 על זדונה
 ועל שגגתה
 קרבן עולה
 ויורד ואם
 לא נתקיימו
 הרי זו שבועת
 ביטוי שחייבין

ידע לדבות את כולן יכול שלה להן ביר צנו ביר עבדו ביר שלוחו
או שאם להן הנתבע משביע אני עליכם אם יורעין אתם לו עד
שתבאו ותעידוני יכול יהוא חייבין תל' ושמ' קול' לה' והוא עד
עד שישמע מפי התובע יכול אם לשנים משביע אני עליכם
שתבאו ותעידו לי והן יורעין לו עדות עד מפי עד או שהיה אחד
מהן קרוב או פסול יכול יהוא חייבין תל' ושמ' קול' לה' והוא עד
בזמן שהן כל' לעדות לא בזמן שהן פסולין יכול עמד בבית הכנסת
ואם משביע אני עליכם שתבואו ותעידוני יכול יהוא חייבין תל'
ושמעה קול' לה' והוא עד שיהא מתכוון להן יכול אם משביע אני
עליכם כשתדעון לי עדות שתבואו ותעידוני יכול יהוא חייבין תל'
ושמעה קול' לה' והוא עד בזמן שקדמה עדות לשבועה ולא בזמן
שקדמה שבועה ~~לשבועה~~ ומנ' שאינו מדבר לא בתביעת ממון
אם ל' לעמד נא כאן איום ונא איום בפקדון מה איום אמור
בפקדון ממון המיטלטל אף כאן ממון המיטלטל ל' יוסי הגלילי
אומ' מה תל' והוא עד אצאה או ידע' לא אמדתי לא בעדות שאמנתי
לה שתתקיים בידיעה ושלם בדאייה בדאייה ושלם בידיעה ואיזו
זו תביעת ממון מל' עני עליכם שתבואו ותעידוני שאם איש
כל' ליתן לו מאתים איז' ולא נתן יכול יהוא חייבין תל' נפש כי תחט
ולחלץ נפש כי תחט לגזי שוה' מה נפש כי תחטא האם להלן תביעת
ממון ויש לו אף נפש כי תחט האמור כאן בתובע ממון ויש לו יצא
תובע ממון שאינו ו' לא זכה בו או יכול המשביע עירי קנס וכסדו
יהוא חייבין תל' והוא עד אם לוא יגיד ממון היוצא בעירותין בלבד
חייבין יצאו עירי קנס שאין מו' איין ממון בעירותין לבדה לא עם
כפירת נתבע יכול העשביע עליהן חמשה פעם חוץ לבית דין ובא
לבית דין והודו יכול יהוא חייבין תל' והוא עד אם לוא יגיד ונשא לא
אמדתי לא במקום שאם מגיד יתחייב זה ממון ואיזה זה בית דין
יכול

יהא חייב תל' להדע או להיטיב מה הטבה דשות אף הדעה דשות יצא
 הנשבע לעבור על המצוה ולא את הנשבע לקיים את המצוה תל'
 להדע או להיטיב דבר שיש בו הדעה והטבה יצא דברי מצוה שאין
 בהן לא לבטל ולא לקיים אין לי לא דברים שיש בהן הדעה והטבה
 דברים שאין בהן הדעה והטבה מנ' תל' לבטל אין לי לא לבטל לשעבר
 מנ' תל' לכל אפי' בטא האדם בט' פדט לאנוס ונעל ממ' פדט למזיד בשבועה
 ונעל ממ' על העולם שבועה הוא חייב על העולם החפץ זו היא שבועת
 בטוי שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה קדבין עולה ויורד ומניין
 שהוא חייב על כל אחת ואחת תל' לאחת חייב על כל אחת ואחת
 יכול טומ' מקדש וקדשיו שהן בכרת חייב על כל אחת ואחת
 שמיעת הקול ובטוי שפתיים שאינן בהכרת לא יהא חייב לאחת תל'
 לאחת לחייב על כל אחת ואחת כיצד היו חמשה תובעים אותו ואמ'
 לו בוא והעיד לנו שיש לנו ביד כל מקדון ותשומת יד וגזל ואבדה
 שבועה שאני יודע לכם עדות שיש לכם ביד כל מקדון ותשומת יד
 וגזל ואבדה ומנ' שהוא חייב על כל אחת ואחת תל' לאחת יכול מפני
 שהן חמשה ומנ' אפי' אחד אמ' בוא והעידני שיש לי ביד כל מקדון ותש'
 יד וגזל ואבדה ומנ' שהוא חייב על כל אחת ואחת תל' לאחת יכול
 מפני שהן חמשה תביעות ומנ' אפי' לו בוא והעידני שיש לי ביד כל
 חטיץ ושעורדין וכוסמין שבועה שאני יודע לך עדות שיש לך ביד
 כל חטיץ ושעורדין וכוסמין ומנ' שהוא חייב על כל אחת ואחת תל' לאחת
 יכול מפני שהן חמשה הדבה מנ' אפי' לו בוא והעידני שיש לי ביד
 כל חטיץ שהפקדתי אצלו אמש ושלפניו שבועה שאני יודע לך עדות
 שיש לך ביד כל חטיץ שהפקדתי אצלו אמש ושלפניו ומנ' שהוא חייב
 על כל אחת ואחת תל' לאחת יכול שמיעת הקול שעשה בה את המדיד
 כשוגג חייב על כל אחת ואחת תל' לאחת שבועת בטוי שלא עשה
 בה את המדיד כשוגג לא יהא חייב לא אחת תל' לאחת כיצד

חייב חייב

שבועה שאני
 יודע לך עדות
 שיש לך ביד כל
 מקדון ותשומת
 יד וגזל ואבדה

באדם
זה המה

נעמא וידע שניטמא וידע שזה קדש ונע ממ' הטומ או הקדש ואכל
ואחד כך נודע לו שהיה טמא ושאל קדש הרי זה מביא קרבן עולה
ויודר' או כי יגע' בטמא אדם זה טמא מת באדם זה המת טמא
לדבות צבים וזבות נדות וולדות איין לי לא אלא חומלץ ימי קולץ מנ
תל לכל טמא אשד יטמ' לדבות בועל נדה בה לדבות בולג נבלת העוף
הטהור אם נאמרו הקלות למה נא החמודות שאן נאמרו הקלות לא
נאמרו החמודות הייתי אומ' על הקלות בעולה ויודר ועל החמודות
בקבועה צדך לומ' החמודות או אילו נא החמודות ולא נא הקלות
הייתי אומ' על החמודות יהא חייב ועל הקלות יהא פטור צדך לומ'
הקלות וצדך לומ' החמודות תנו דבנן מנ שאינו מדבר אלא
בטומאת מקדש וקדש דין הוא הואיל והזהיר וענש על ידי טומאת
חייב קרבן על ידי טומ' מה כשהזהיר וענש על הטומ' על טומ' מקדש
וקדש אף כשהייב קרבן על הטומאה על טומ' מקדש וקדש ומנ שאינו
חייב לא על שיש בה ידיעה בתחלה וידיעה בסוף והעלם בנתיים תל
נע ממ' שתי פעם דברי ל עקי' ל אומ' אינו צריך הרי הוא אומ' ונע
מכלל שיהע והוא ידע הרי פתח שתי ידיעות ימה תל ונע לחייב על
העלם מקדש' או נפש יכול הנודר בנזיר ובקרבן מביא קרבן זה
תל פי תשבע על השבועה הוא חייב לא על שגדר בנזיר ובקרבן
יכול המהדהד בלבו יהא חייב תל בשפתים לא בלב או יכול שאני
מוציא את המהדהד ואני מוציא את הגומר בלב תל לבטא יכול
הנשבע להדע לאחדים יהא חייב תל להדע או להטיב מה הטבה דשות
אף הדעה דשות יצא הנשבע להדע לאחדים יכול הנשבע להדע
לעצמו יהא פטור תל להדע או להיטיב מה הטבה דשות אף הדעה דשות
אף אני מביא את הנשבע להדע לעצמו שיהא חייב שאעפ' שאינו
דשאי אינו מתחייב או יכול שאני מוציא את הנשבע להיטיב לאחדים
וכשהוא אומ' או להיטיב אף לאחדים יכול הנשבע לעבור על המצוה

יהא

עוף יש לו חילופין שעירה זו שיש לה חילופין עוף אין לו חילופין
 שעירת חטאת מצודע תוכיח שיש לה חילופין שעירה לא אם אמרת
 בחטאת מצודע שאין לה חילופין עשירית האיסה תאמר כזו שיש
 לה חילופין עשירית האיסה אם ידבה לעשירית האיסה לא תדרך
 לשעירה: אם כן למה לא כשבה או שעירת עזים לחטאת שיהיה
 בדין שיבוא עמה עולה הלא דין הוא זה מן השג יד ומצודע מביא
 מהשג יד מה מצודע מביא שנים תחת שנים אף זה הוא אילוהענין של
 מביא שנים יהא העשיר של מביא שנים תל כשבה או שעיר עזים
 לחטאת אחת הוא מביא אינו מביא שתיים מחט אט חטא מה תל
 מנ אתה אומ' מביאין מהקדש כשבה שעירה מהקדש שעירה כשבה
 ומהקדש כשבה ושעירה תורין ובני יונה ומהקדש תורין ובני יונה
 עני האיסה כיצד הפרש. וכשבה או לשעירה והעני יביא עוף העני
 יביא עשירית האיסה הפרש האיסה והעשיר יביא עוף העשיר יביא
 כשבה הפרש כשבה או לשעירה ונסתאבה אם לזה יביא בדמיה
 עוף הפרש שנת העוף ונסתאב לא יביא בדמו עשירית האיסה שאין
 לעוף קדיון כלל וכך נא מחט אט חט ואם לא תגידין דישה
 אין אומדין לו ללוות ולא לעסוק באומנותו יש לו שיה ואין לו צרכו
 מנ שיביא קרבן עני תלדישה והביא את אשמו שתי תורים שנים
 הוא מביא אינו מביא אחד אחד לחטאת ואחר לעולה שתקדום
 חטאת לעולה אחד לחט ואחר לעו שממין חט תביא עולה שלא יביא
 פרידה תור ופרידה בז יונה אחד לחט ואחד לעו שיכול הואיל ושנים
 באין תחת חטאת יהיו שניהם חט תל אחד לחט אין שנים לחטאת
 ואחד לעו אין שנים לעולם אחד לחט ואחר לעו והביא שיפדישן הכהן
 אחד לחט ואחר לעו ומנ אם הפדישן הוא זה הפדישן תל אחד
 לחט ואחר לעו והביא אותם אלה הכהן והביא אותם אין לעוף קדיון
 אל הכהן מלמד שהוא חייב בטיפול השאתן והקריב את אשר לחט

ושעירה:

שבועה שלא אוכל פת חטין וסת שעורדין וסת כוסמיץ ואכלומנ שהוא
חייב על כל אחת ואחת תל לאחת שבועה שלא אשתה יין ושמן ודבש
ושתה ומנ שהוא חייב על כל אחת ואחת תל לאחת ומנ שהוא מביא
אחת על דבר הדבה תל אחת על חטאתו אשר חטא כיצד שבועה
שלא אשתה ושתה משקין הדבה ומנ שאינו חייב לא אחת תל
אחת על חטא אט חט שבועה שלא אוכל ואכל אכלין הדבה ומניץ
שאינו חייב לא אחת תל אחת על חטא אט חטא יכזל שבועת בטוי
שלא עשה בה את השוגג כמזיד אינו חייב לא אחת שמיעת הקול
שעשה בה את המזיד כשוגג יהא חייב על כל אחת ואחת תל על
חט אשר חטא כיצד היה אחד תובעו ואומ' לו בוא והעיד כ'
שיש לי ביד פל חטין ושעורדין וכוסמיץ שבועה שאינו יודע כך
עדות מנ שאינו חייב לא אחת תל אחת על חטא אט חטא והוא הדין
לתובעין הדבה ולתביעות הדבה והוא הדין לטומאת מקדש קדש
נטמא וידע ונעלמה ממנו טומ' ואכל קדש ואחר כך נודע לו אינו
חייב לא אחת זה הכלל כלל אינו חייב לא אחת סלח חייב על כל
אחת ואחת והיה מיד מה יעשה והביא ומנ שהוא טעון ודוי תלוותיה
ומנ שודוי על חי נא כאן ודוי ונא להלן ודוי מה ודוי האמור להלן
על חי אף כאן על חי ומנ שהוא טעון סמיכה תל עליה על חי מה
עליו אמור להלן סמיכה אף עליה אמור כאן סמיכה והביא אף
לאחר יום הכפור אשמו נא כאן אשמו ונא להלן אשמו מה אשמו
אמור להלן מותדו נדבה אף אשמו אמור כאן נדבה נקבה לא
טומטם ואנדרג'נס צאן לדבות כל משמע צאן אף החדשת
והשוטה אף הננסת מן הצאן לא הפילגס כשבה או שעידת עז
לחטאת מה בא זה ללמדינו אם ללמד שאם לא מצא כשבה
יביא שעידה ומנ שאם מצא שעידה יביא כשבה הלא קל וחומר
הוא מה אם החטאת הבאה על כל המצוות שאין להן חילופין

שמו

שמגיע לו שט או לקנה הגיע לו שט או לקנה חותך סימן אחד
או דובו ודוב בשל עמו ובעולה שנים או דובין אמר דב יהודה אמ
שמוא נשברה מפרקת ודוב בשל עמה מטמאה באהל ואם תאמר
אותו מעשה דעלי דמפרקת בלא דוב בשל היה זקנה שאני שנויה
בהדכיו את אלוז האלהים ופל מעל הכסא אחלנית בעדיד השער
ותשבד מפרקתו ומת כי דקן האיש תנו רבנן כי צד מולק חט
העוף אחז שתי רגליה ביין שתי אצבעותיו ושני גפיה ביין שתי אצבעותיו
ומותה צואה על דוחב שתי אצבעותיו ומולק בצמודן שלגור לו ויורד
זו מעבודות קשות שבמקדש והיכן נעשית למטה בקדש דרומית
מעבדת ממול עדמו ולא בדיל ואם הבדיל פסול והזה מדרם הקט
באצבעו על קיד המז צפנה מעצמה שלחטאת על קיד המז לא
על קיד הכבש ולא על קיד היסוד ולא על קיד ההיכל על קיד התחתון
לא על קיד העליון ודין הוא בהמה שעולתה למטה חטאתה למעלה
עוף שעולתו למעלה אינו דין שתהא חטאתו למעלה תל והנשאר
בדם ימצה איסור המז קיד ששידי הדם שלו מתמצין על היסוד
ואיזה זה קיד התחתון חטאת שיהא כל מעשיה לשם חטאת הוא
פלט לשמלקו שלא לשמו ואת השני יעשה כמל' כמשפט עולת בהמה
מה עולת בהמה בדוב שנים אף זו בדוב שנים או יכול כמשפט חט
העוף כשהוא אומ' והקדיב חלק עולה מן החט' ל' ישמע אומ' כמשפט
כמשפט חט העוף מה חטאת העוף ממול עדמו אף עולת העוף ממול
עדמו ל' איצד ביד שמעון אומ' כמשפט כמל' חטאת העוף מה חטאת
העוף מזה ומזה אף עולת העוף ממצה מזה ומזה ואם לא תשיג
ידו והביא עשירית ל' יהודה אומ' חביבה מצוה בשעתה שכך הוא
מביא עשירית ואיך נפטר ואין ממתינין לו עד שיעשיר ויביא כעבה
או שעידה ל' איצד אומ' חביבה מצוה בשעתה שכך בערביין מביא
סלע ונפטר ואין ממתינין לו עד שיעשיר ויביא חמשים סלע ל'

ממנה

ראשונה מה בא זה ללמדנו אם ללמד שתקדום חטאת ועולה לכל
 מעשיה והוא כבר נא זאת השני יעל עולה כמשפט אם כן למה נא
 והקריב את אש לחט ראש בנז אב לכל החטאות הבאות עם העולות
 בין חטאת העוף עם עולת העוף בין חט העוף עם עולת בהמה
 חטאות קודמות לעולות הבאות עמהן ושלך את ראש ממנו עדפון
 ממול הדואה את העורף תכן התם השוחט מז הצדדין שחי בנ
 המולק מז הצדדין מליקתו פסו המולק מז העורף מליקתו כשדה
 והשוחט מן העורף שחי פסו מאי עורף אילמא עורף ממש מאי
 אריא שוחט אף מולק נמי ממול עדפון אמ' דחמנא ולא עדפון אמ'
 מאי עורף מול עורף צדקא תנו סופה וכל העורף כשר למליקה
 תנו לבנך ממול עדפון מול הדואה את העורף וכן הוא אומ' ויפנו
 אלי עדף ולא פנים מאי ואימא עורף גפיה לא ידעינן היכא דלידע
 מול ידיה דא תא שמע ויפנו לי עדף ולא פנים אמרי בני ד' היא
 מצות מליקה מחזיר סימנין לאחורי העורף ומולק איכא דאמרי
 אף מחזיר ואיכא דאמרי דוקא מחזיר ומסובבא כמאן דאמר
 אף מחזיר אמ' רב כהנא מצות מליקה קוצץ ויורד וזו היא מצותה
 סבר ל' אבון למימר קוצץ ויורד וזו היא מצותה או מוליד ומביא לא
 אמ' ליה ל' ידמה כל שכן מליך ומביא במליקה דכשר ומאי זו היא
 מצותה אימא אף זו מצותה תנו דאמי בר יחזקאל איז עיקור סימנין
 בעורף לא אמרן לא במליקה אבל שחי יש עיקור אמ' זעירי נשבדה
 מפדקת ורוב בשר עמה נבלה וכי מתה עומד ומולק אמ' אביי
 אימור וכך הוא עושה חותך שדרה ומפדקת בלא רוב בשר כי סליק
 ל' דודא אשכחיה לר' יוסי דיתב קא אמר ליה להא שמעתא אמ'
 ליה וכי מתה עומד ומולק אשתומם בשעה חדא אמ' ליה אימור
 כך הוא עושה חותך שדרה ומפדקת בלא רוב בשר תניא נמי הא
 כיצד מולקין חט העוף חותך שדרה ומפדקת בלא רוב בשר עד

ובין הוא
 אומ' והוא
 ישב ממלי

אמ' דאביי
 אמ' ל' דביא
 בד' ק' סי' הא
 דתאנידאמי
 בד' יחזקאל
 איז עיקור
 סימנין בעורף

שמיני

לידון בדרך הדש שאינה טעונה לא שמץ ולא לבונה יכולתה כולה
 לאשים תל והיתה לפי כמנ החזירה הכת לכללה בפירוש ששייכה
 לכהן כשאר מנחות דא והיתה לפי כמנ שתהא עבודת ממה שלכהן
 שלו או אינו אומ' לא להחיד עשי האיתה שלכהן מה אנ מקיים וכל
 מנ כהן כליל תה לא תא במנחת נדבתו אבל מנחת חובתו תאכל
 תל והיתה לכהן כמנ הרי היא כמנחת נדבתו מה מנחת נדבתו אינה
 נאכלת אף מנחת חובתו לא תאכל נפש כי תמעל' לדבות כהן
 משיח למעילה כי תמעל מעל איז מעילה לא שנוי וכז הוא אומר
 וימעלו בזה אבותם וכז הוא אומ' בשוטה איש איש כי תשטה אשתו
 ומעלה בו מעל כי תמעל מעל וחטאה בע' מלמד שהיא מצטרפת אל
 לזמן מדובה כי תמעל מעל לדבות נהנה ומהנה ולדבות את השלח
 כי תמעל מעל מקדשי יי' ער שיהנה ויכבדו ברבד שהוא ראוי לפגום
 אבל בדבר שאינו ראוי לסגם משנהנה בו במדוטה מעל מקדשי יי'
 אעפ' שלא הוציאו לחול פגון שהביא קני זבים קני צבות קני יולדות
 חטאתו ואשמו ופסחו ממעות הקדש שקל שקלו מז הקדש הרי
 זה מעל לכך נא כי תס' מעל ריבה בשאגה פרט למדיד' קדשי יי'
 קדשים המיוחדים לשם יצאו קדש קלים שאינן לשם איז לי אגל
 פדים הנע ושעירים הנשרפים שכולן לשם ומנ לדבות העולה ארבה
 את העולה שכולה לאשים ומנ לדבות שאר קדשי קדש כשדן ואימורין
 לפני זריקת דמים ואימוריהן לאחר זריקת דמים ואימורי קדש קלים
 לאחר זריקת דמים תל קדשי יי' ריבה יכול כל שהוא לאשים יש בו
 מעילה ושאינו לאשים איז בו מעילה ומנ לדבות את החלב למעלה
 תל קדשי יי' ריבה או יכול שאני מדבה את הדם תל מקדשי יי' מעט
 מה דאית לדבות את החלב ולהוציא את הדם אחר שריבה הכת מיטע
 מדבה אני את החלב שהוא שווה לבשר בפגול ובנותר ובטמא ומציא
 את הדם שאינו שווה לבשר בפגול ובנותר ובטמא ל' ישמע אומ' הדם

שמעון חזק חציבה מצוה בשעתה שהקטר חלבים כשרים כל הלילה
ודוחיץ את העבת בשעתן ואיך מחתניץ להן שיחדבו ומוציא שבת
והביא את אט אשר חט עט האיפה איץ לי לא קרבץ חובה עשירית
האיפה ומנ לקרבץ נדבהו עשירית האיפה כל קרבנו עשירית האיפה
ועשירית האיפה אחר מעשדה ועשירית שהן שבעת רבעים ועוד סל
מה סלל אמורה להלן מן החטיץ אף כאן מן החטיץ לחטאת שיהא
הפרש מעות לשם חט לא ישים עליה שמן נותן הוא על שיריה לא
ישים על שמן ואם נתן פסל ולא יתן על לבנה יכול אם נתן פסל תל
כיהט או כי חטאת יכול אם נתן עליה שמן תהא כע תל היא מה ראית
להבשיר בלבונה ולססול בשמן אחד שריבה הכת מיעט מבשיר אני
בלבונה שהוא יכול ללקטה ופוסל בשמן שאינו יכול ללקטו או אינו
מדבד לא בשני כה תל עליה עליה בגופה שלמנחה הוא מדבד או
מדבד בשני כה אינו אומ' לא שלא יתן כלי על גבי כלי תל עליה
עליה בגופה שלמנחה הוא מדבד לא שיתן כלי על גבי כלי לא ישים
עליה שמן ולא יתן על לב' לחייב על השמן בפני עצמו ועל הלבונה בפני
עצמה כי חט היא אמ' ל יהוד' הא מנחת כהן גדול אינה חטאת וטעונה
לבונה והביאה אל הכהן וקמץ מלמד שהקמיצה בכהן מלוא קמץ
יכול מבדק תל בקמץ או בקמ' יכול אף בדאשי אצבעותיו תל קומצו
כיד קומצי אנשי' תנו לבנן מלוא קמ' שלא יעשה מדה לקומץ
את אדכרתה מלמד שגזכדין בה' והקטיר המז' על אש יי' שיהא
מקטיר לאשים ומתכווניץ לשם כי חטאת שיהיו כל מעשיה לשם
חט' היא פרט לשקמצה שלא לשמה' וכפר עליו הכ' על חט' אע' חט'
מאחת מזה מה תל שיכול החמודין שבהן יהי בכשבה ושעירה
והקליץ יהוא בעוף הקליץ שבקליץ יבין בעשירית האיפה תל מאחת
מזה להשוות את הקליץ לחמודין בכשבה ושע' ואת החמודין לקליץ
בעשירית האיפה והיתה לכהן כמנ' משום ד' ישמע' אמ' לפי שיצאת

לשלוש

שמן

מזאת
מזה

לידון

ודבות פחות משנה פדוטה שיכול האיל ואין חיבין עליו מעילה
 לא הוא חיבין עליו בתשלומין תל מן הקדש יט נדבות שזו פדוטה
 או גחות נמנ שהוא משלם חומש ואשם בתשלומין הללו וכל הקד
 ישלם זאת חמשה סף עליו שיהא הוא חומשו חמשה ונתן אתו
 בהן פדולות נאות המיתות שאין בהן מעילה ונתן אתו לפהן והם
 מה תל שצבול האיל ומעילה באה על ידי כהן לא יחא בהן מועל בה
 תל ונתן אתו בהן והם מלמד שאף הכהן מועל וחייב והכהן כפל
 עליו באיל האל מה תל מנ אתה אומ הביא מעילתו ולא הביא את אשמו
 לא יצא תל באיל האשם הביא את אשמו ולא הביא את מעילתו לא
 יצא תל האשם שיכול כשם שהאיל והאשם מעכבין כך יהא החומש
 מעכב תל באיל האשם ונסלח לו איל ואשם מעכבין אין החומש
 מעכב ונסלח אין משידין לו ליום הכסו או יכול אעפ שישב ולא
 הביא תל לו אמר פנחס מאי דבת יורוד יי כל מלכי ארץ שני
 דברים שמעו מלכי אומ העולם מפי הקבה ועמדו מכסאיהן וקילסו
 אותה בשעה שאמ ואת אשר חטא מן הק יט ואת חמית יסף עליו
 אמרו בנימוסות שלנו כל מאן דנסיב צנודא מן קיסר הוה ביה סיכא
 רפדן וזה מכדיד ואומ ואת אט חט מן הק יט ואת חמית יסף עליו
 ולא עור לא שהחמיר בהדיוט יתד מבגבזה שבגבזה כת נפש כי תמ
 מעל וחת בט עשאו שוגג הדיוט כת נפש כי תחט ומע מעל ביי
 עשאו מזיד ועמדו מכסאיהן וקילסו אותה שנייה לה כבד את
 אביך כדכת לעיל ואם הדי זה מוסיק על ענין ראשון הראע אשם
 ודאי וזה אשם תלוי הראשון בא על שגגה ועל זדון וזה אינו בא
 לא על שגגה ולא על זדון לא על שגגת שגגה הא כיצד חלב ושומן
 לפניו אבל אחר מהן ואין ידוע איזו מהן אבל אשתו ואחיו עמו
 בבית שגג באמת מהן ואין ידוע באיזו מהן שגג שבת ויום חול
 לפניו ועשה מלאכה באחד מהן ואין ידוע באיזה מהן עשה וכן כל
 כיוצא בזה

קל בתחלתו וחמור בסופו הנסכים חמור בתחלתו וקל בסופו הדם
 בתחלה אין מועלין בו יצא לבחל קדרון מועלין בו מסני שהחמור
 לגננים לדבול הנסכים בתחלה מועלין בהן ידרו לשית אין מועלין
 בהן ומנן לרבות קדשי ברח הבית למעילה תל קדשיי ריבה אין
 לי לא בזמן שהקדיש למזדבד שהן דאויין למז והקדיש לבדק הבית
 דבול שהן דאויין לבדק הבית מנן הקדיש למזבח דבול שהן דאויין
 לבדק הבית והקדיש לבדק הבית דבול דאויין למז הקדיש לזה ולזה
 דבול שאינו דאויין לא לזה ולא לזה כגון ציד וחומץ דגים וחגב תל
 קדשו מזבח ריבה מיכאן אמרו הקדיש תודנגולת למזבח מועלין
 בה ובביצתה חמור למז מועלין בה ובחלבה תורים לבדק הבית
 מועלין בהן ובביצתה הקדיש בוד מלא מים אשפה מלאה זבול
 שובך מלא יונים אילן מלא פירות שדה מלאה עשבים מועלין בהן
 ובמה שבתוכן אין נדרבד שבקודש שאין בו מעילה לא קול ומלאה
 וריח שלשתן לא נהנין ולא מועלין והביא אף לאחר יום הכסול
 איל קשה בין שתי שנים צאן לרבות כל משמע צאן אף חדש אף
 השוטה אף הננס מן הצאן לזה פילגס ומאימתי נקרא איל משוטה
 בשנה שנה אחד ושלשים יום אבל בתוך שלשים יום אינו דאוי
 לא לכבש ולא לאיל ליד דטון קודאהו פלגס בין עזאי קודאהו
 נוקד לישמעאל קודאהו פלגס בלגמא הקדישו מביא עליו נסכי איל
 ואינו עולה לו לא משום איל ולא משום כבש בעדכך כסף
 יכול אף דינר תל שקלים יכול שקלי נחשת תל שקלים כסף או
 שקלים יכול בפלית מדיות קטות קטות תל בשקל הקדש סלעים
 שלקדש סלע צוריות לאשם שיהא הקדש מעות לשם אשם יכול
 אם לא מצא איל בשתי סלעים יביא בסלע ויתכפר לו תל כסף
 שקלים לאשם בזמן שהוא בכסף שקלים הוא אשם ואם לאו אינו
 אשם ואת אשד חטא מן הקדש יניי שלם לאותו הקדש ומנן
 לרבות

פי
 חלה
 בין
 חלתין
 פי
 דאעו
 אגנס
 נעמדנהא
 מן חלה
 לו חלה

והדי רבדים
קל וחומר אם
כך קרא למי
שהרג בשגגה

הגולה למדי מקלטם לנפש שמה כל מכה נפש בשגגה הדי הכת
קרא מכה נפש למי שהרג בשגגה קל וחומר שיקרא צדיק למי
שעשה מצוה בשגגה ואם הוא עושה בשגגה קראו הכת צדיק קל
וחומר למתבונן ומתקן עצמו למצוה שמדת טובה מרובה ליומי
אומ' נפשך ידב' מ' שכן של מצוות לעתיד לבוא צא ולמד מאדם
הקדמוני שלא נעשה אלא על מצוה אחת בלא תעשה ועבד עליה
כאה כמה משה מקנשו לו ולדורות גדולות דורותיו עד סוף כל
הדורות ובי איזו מדם מחבה מדת העובד או מדת הפורענות הרי
אומ' מדת הפורענות שהיא מעוטה דאה כמה מיתות נקנסו לו מדת
הטוב מרובה והעובד לו מזה קליף והנותנין והמתענה ביזם הכסן
על אחת כמה וכמה יצא ודורותיו ולדורות דורותיו עד סוף כל
הדורות ל' ע' אומ' הרי הוא אומ' על פי שנים ערים אן שלושה עד
אם מתקיימת העדות בשנים רמה פירט לך הכת בשלושה וא לאביא
את השלישי ולהחמיר עליו ולעשות דינו כיוצא באלו ואם כך ענש
הכת לעיטפל לעובדי ע' על אחת כמה וכמה ישלם שכר לעיטפל לעושי
מצוה ל' אומ' הרי הוא אומ' ואשר יבא את דעהו ביער לחטב עצים
ונשל הבדל קבע הכת נפש למי שבאת על ידו ספק נפש אכזר
מעתה המגבה את הצדקות והמפדנס את העניים והגומל את החסדים
על אחת כמה וכמה תינתן לו נפשו ל' לעזר בן עזריה אומ' הרי הוא אומ'
כי תקצר קצ' בש' וע' בשדה למען יבדכך יי' הכת קבע בדכה למי
שבאת על ידו מצוה בלי יודע אמור מעתה יהיה סלע צדורה בכנסו
ונפלה ממנו ומצאה העני והלך ונתמכרם בה הדי הכת קבע לו בדכה
כשוכח עמר בשדה אם כך קבע הכת לשוכח על אחת כמה וכמה ישלם
שכר לעושה בדעת ל' ליעזר אומ' מפני מה ענש הכת למי שהרג
בשגגה ואת מי שחטא בשגגה כדי לעשות סיג לתורה כדי שיאמר
אדם אם פשעני שוגג אני מתחייב קל וחומר כשאני מדיד' ונמצא

אבל אשהו נמה ואחותו עמו בבית שגג באחת מהן ואין ידוע
באיזו מהן שגג חלם זכותו לפניו אפוא את אחת מהן ואין
ידוע באיזה מהן אבל לילי עמד מחייב ל' יהא פטר נמצא
חומרו אלו שנ כי תחט ולא ידע פרט לזה שידע שחטא והביא
אשם אי אפשר שהדי ידע שחטא ואין מביאין אשם לא על
שלא הודיע להביא חטאת אי אפשר שאינו יודע עצמו שחטא
נמצא דווקא על נפשו כל ימיו ועשתה אחת לחייב על כל אחת
ואחת מכל מצות יי' מצות האמורות והלן מוכאן אמרו כל
שחייבין על זדונו כדת ועל שגגתו חט קבו חייבין על להודיע
לו אשם תלוי ולא ידע ואשם ונשא עונו אמרו עליו על דבן
יחנן בן זכאי כשהיה מגיע לפיקוק זה היה בוכה ואומר ומה
אם במקום שהתורה מעידה לו ולא ידע אעפ"כ נא בו ולא ידע
ואשם ונשא עונו המתכוון לחטא על אחת כמה וכמה ל' יוסי הגלילי
אומ' נפשו לידע מתן שכרן של מצות צא ולמד ממחויבי אשם תלוי
שנ בו ולא ידע ואשם ונשא עונו והביא חיל הדי הכת ענש את מי
שאינו יודע אם כן ענש את מי שאינו יודע על אחת כמה וכמה יענוש
את מי שהוא יודע ואם על אחת כמה וכמה יענוש את מי שהוא יודע
על אחת כמה וכמה ישלם שכר למי שהוא יודע ועושה מצוות שמדת
הטוב מדובה ל' יעקב אומ' האוכל חלב מביא חטאת בסלע ספק
אכל ספק לא אכל מביא אשם תלוי בשני סלעים אם כן ענש הכת
למי שבאת על ידו ספק עבירה על אחת כמה וכמה ישלם שכר לעושה
מצוה ל' מנחם ביר יוסי אומ' הנהנה שווה פלוטה מן ההקדש מביא
מעילה וחומשה ומביא אשם בשתי סלעים צא וחשוב כמה פלוטות
בשתי סלעים קרוב לאפים אם כך ענש הכת לשוגג על אחת כמה
וכמה יענוש למדיד אם כן לעונשין על אחת כמה וכמה ישלם שכר
לעושי מצוה ל' אומ' נפשו לידע מתן שכרן של מצוות צא ולמד

שבת ויום
הכפולים
לפניו ועשה
מלאכה באחד
מהן ואין ידוע
באיזה מהן עשה

תל אשם לכהן או אשם לכהן ליי. הא כיצד מותר אשמות נופלין
לגדבה ולוקחין בהן עולות הבשר לשם והעול לכהנים איין לי אלא
מותר אשמות מן מותר חט מותר עשי האיקה מותר קני זבים וזבין
וקני יולדות מותר קרבנות מצורע המקדיש נכסיו והיו
בהן דברים לאויין למד יונות שמנים וסלות ועופות מן שימכרן
רצדיכי אובו המיץ ויביא בדמיהן עולות תל אשם אשם זה הכלל
כל שהוא בא משום חטא ואשמה ילקח בו עולות הבשר לשם והעולות
לכהנים זה מדרש רדש יהודע הכהן אשם הוא אשם אשם ליי.
נמצאו שני כתובין קיימין אשם ליי ואשם לכהנים ואומ' כסף אשם
וכסף חטאות לא יובא ביתי יי שאין נופל ממנו כלום לבדק הבית
לאשם שפחה חרופה שיבוא בכסף שקלים תל אשם אשם או ימכר
שאני מדבה אשם נזיר ואשם מצורע תל הוא מה דאית לדבות אשם
שפחה חל ולבוציא אשם נזיר ואשם מצורע אחד שריצה הכת מיש
מדבה אני אשם שפחה חלו שהוא איל ומוציא אני אשם נזיר ואשם
מצורע שאינו איל נפש כי תחט ומע מעל ביי מה תל עמיתו
עמיתו שני פעם עמיתו פרט לגבוה עמיתו פרט לאחדים וכחש
יכול האומ' לחבירו אכלתי היום והוא לא אכל הלכתי לעיר פלו והוא
לא הלך תל כי תחט וכחש לא אמדתי לא בכחש שקדמו חטא
יצא כחש שלא קדמו חטא ר' אומ' מה תל וכחש בעמי בפק או בתש
יד או מצא אברה וכחש בה ונשבע על שקר מה לו מדוחדין שיהן
שלממוץ יצא דבר שאינו שלממוץ ומעלה מעל ביי ר' עקי אומ' מה
תל ומע מעל ביי לפי שכל מלוה ולוה ונושא ונותן אינו לא בעדים
ובשטר לפי כך בזמן שהוא מכחיש מכחיש בעדים ובשטר אבל
המקדיר אצל חבירו אינו דוצה שתרע בו נשמה לא השלישי שבהן
הוא יתברך שמו לפי כך בזמן שהוא מכחש מכחש בשלישי שביניהן
לפיכך נא ומע מעל ביי כלל לא מעל לא בשם ומחש בעמיתו יכול בדברים

פסוק

פסוק

(שחט)

מעמיד צפון מן המזרח זרע שלם וטעם המעמד
ויפשה כן פסם גנייה ואמר מה הדמיון נדע כי
השניים נדע כי זנבצא משה קבב חסא : ובביאור
בן שתי גנייה צאן לדבות כל משמע צאן אף החדש אף השונה
אף הקבב : ומן צדבאן לדבות את הפילגם בעד כן מה עד כן
אמר וכלן בשם שקלים אף כאן בספק שקלים : לא שם שיהא
הפדע צדעית תחלה לשם אשם : וכפר על הפדע שג אשר שגג
והוא לא ידע מה תל בא לפינו ספק חלב ודם וזותר ופאןל בעולם
אחד מכשהוא חייב על כל אחד ואחד תל על שגגתו : לחייב על
כל שגגה בא לפינו ספק חלב ולא ידע ספק חלב ולא ידע ופאןל
ידע מנ שאינו חייב לא אחת תל אשר שגג בא לפינו ספק חלב
וידע ספק חלב וידע ל אומ כשם שהוא מביא חט על כל אחת ואח
כך הוא מביא אשם תלוי על כל אחת ואחת ולא ידע פדע לשאמו
לו אחריים או יכול אעפ שאינו מבחיש תל והביא : והוא לא ידע
ונס לו : הא אילו ידע אינו מתכפר לו עד שיביא חטאתו הא למה
זה דומה לעגלה עדוסה שאעפ שנעדרה ואחד כך נמצא ההודג
הרי זה יהרג : אשם הוא אשם אשם לויי : מה תל מנ אתה אומר
הביא אשם תלוי וזדק את הדם ואחר כך נודע לו שחטא ודאי
או נודע לו שלא הניח אשם חייב כלל מנ שהוא מותר באכילה
תל אשם אשם מכל מקום יכול אעפ שלא נזדק הדם תל הוא מה
יעשה לו הדם : שפך והבשר יצא לבית השדפה הא נזדק הדם
הבשר יאכל או יכול אעפ שלא נשחט תל הוא מה יעשה לו יצא
וידעה בעד דברי ל מאיר : והכ אומ ידעה עד שישתאב וימכר
ויפלו דמיו לנדבה מפני שלבו של אדם דווי על עונותיו והאיר
ועל ספק הפדעיו וגמר בלבו להקדישו : אשם לויי יכול אפלו יפול
לזדק הבית תל אשם לכהן או אשם לכהן יכול ינתן כולו לכהן
תל

הגזילה עומדת בעיניה מחזירה ואם לאו מחזיר רמיה והשיב את
הגזילה מה תל' אשר גזל יכול ישרם חומש ואשם על גזל אביו תל' אשר
גזל על מה שגזל הוא משלם חומש ואשם לא על מה שגזל אביו יכול
לא ישיבנו כל עיקר תל' והשיב את הגזל או אבד עשק מה תל' אשר עשק
יכול ישרם חומש ואשם על מה שעשק אביו תל' אע"פ עשק עשמה שעשק
הוא משלם לא על מה שעשק אביו יכול לא ישיבנו כל עיקר תל' והשיב
את הע"א או את הפס' מה תל' אע"פ הפקד אביו בידו שהוא עמו ישרמנו ואם
אינו עמו יפייס על דמיו או מכל אע"פ על לט' אפ' מדיד זו היא שבועת
הפקדון שחייבין עליה אשם ודאי בין על שגגתה בין על זדונה עליו עד
שיהא מדיד בפק' עליו בעשק ושלם אינו משלם קדן וחומש ואשם לא
אם כפר ונשבע והודה אבל אם עדיין לא נשבע אינו משלם לא קדן בלבד
ושלם אביו אותו הוא משלם אינו משלם תשלומי כפל על אחת מכל
בחייב אחד אתה מחייבו איך את מחייבו בשני חייבין או ציאת תשלומי
בכפל ולא או ציאת תשלומי ארבע וחמט' תל' בדאשו הוא משלם אינו
משלם תשלומי ארבע וחמט' יכול יהא הגנב משלם קדן וכפל וחומש
ואשם תל' בדאשו וחמט' המשלם בדאשו משלם חומש איך המשלם
תל' ארבע וחמט' מוס' חומש וחמישיתיו ליבה הכת חמשי' הדבה
מלמד שהוא משלם חומש על חומש עד שיתמעט החמשה פדוטה
וחמישיתיו יס עליו שיהא הוא וחומשו חמט' לאשר הוא לו יתננו יתננו
לשלוהו ששילחו לו יכול לא יתננו לשלוהו בית דין או ליודש תל' יתננו
ביום אע"פ בית שמאי חמ' ילקה בחסד וביתר ובית הלל אומ' בשעת הוצאה
ואת אשר יביא אפ' לאחר יום הכפון איל קשה בז' שתי שנים צאן לרבות
כל משמע צאן מן הצאן לא הפילגס בעדכך מה עדכך אמוז להלן כסף
שקלים אף כאן כסף שק' לאשם שיהא הפרש מעות לשם אשם וכפד
עליו הכ' לפט' ונס' לו על אחת מנ' שהוא חייב מנ' שהאחייב על כל אחת
תל' על אחת מכל אשר יעשה כי צד היו חמשה תובעין אותו ואומ' לו

כפל

אשמתו

פ
עש

תל' בסקדון מה פקדון מיוחד שהוא שלממוץ יצא דבר שאינו שלממוץ
או מה פקדון מיוחד שאין לו דעות ולהוציא מלח שיש לו דעות להוציא
מנ' תל' או בתל' יד אדב' מה' אן מיוחדים דברים שיש בהן מהנת יד
גזל שאין בו מהנת יד מנ' תל' או בגזל' או מה' אן דברים שאין נטלן
מדעות הבעלים הכובש שפד שפיד שאינו נטל כלום כדל' מדעות
הבעלים מנ' תל' או עשק חת עמיהו או מה' אן דברים שרעת
שניהן יורעת בהן' אבד' שאין דעת שניהן יורעת בה מנ' תל' או
מצא אבד' וכחש בה לא במוצאה' בן עזאי אומ' שלש אבדות הן
היודע בה ובמוצאה' במוצאה' ולא בה' בה' ולא במוצאה' או מה
אן ואלו מיוחדים דברים שאפשר לך לדעתן דברים שאי אפשר לך
לדעתן מנ' כגון המענה מים בייז מי גלב' יה בשמן מי מעיז בדבש
חלב חמוד בקטף מנ' תל' על שקר על כל אשר ישקר' או מה' אן ואלו
מיוחדים דברים שאינו משלם עליהן לא קרן' מנ' תל' שלומי כפל ותע
אדבעה וחמשה האונס והמפתה והמוציא שם דע מנ' תל' ומע מעלב'
ליבה' אחת בה בהנה מכל הדי' אן מיעוטיץ פדט לאומ' לחבירו חבלת
בי בשבת והוא אומ' לא חבלתי הדלקת את גרישי בשבת והוא אומ' לא
הדלקתי יכול יהא חייב תל' אחת בה בהנה מכל הדי' אן מיעוטיץ מה
ראית לדבות את אן ולהוציא את אן אחר שריבה הכת מיעט' מדבה
אני את אן שאינו נידון עליהן בנפשו ומוציא את אן שהוא נידון עליהן
בנפשו ל' שמעון אומ' יכול האומ' לחבירו אנסת וסתית את בתי והוא
אומ' לא אנסתי ולא סתיתי המית שודך את שודי והוא אומ' לא המית
המית שודך את עבדי והוא אומ' לא המית אומ' לו עבדו הסלת את שני
וסמית את עיני והוא אומ' לא הסלתי ולא סמיתי יכול יהא חייב תל'
וכחש בעמי' בפק' או בתל' יד או מצא אבד' וכחש בה ונג' על שקר'
מה' אן מיוחדים שאינן קנסות יצאו לו שהן קנסות' והיה מיד מה
יעשה והשיב זו מצות עשה אינה שם מה יעשה תל' ושלם שאם

הגזילה

ומרחמיך שני וצדיק חונן ונותן וכל פרוטה ופדיון שנותנין מעולה
 עליהן הכתב בלא חנו נפשות וכך הוא אומ' ולקח נפשות חכמים ולמה שהן
 מידמיך ליוצאן שני להחיות דעה שפ' ולהח' לב' נדבאים ולפי כד הקנה מבדן
 הן וזרען וזרע זרען עד לאין קץ רבת כל היום חונן ומלך וזרעו וזרעו
 אלהים יבדכינו ויחיד עיננו במצות ויט' לבנו מלעדנותו רבת הט' לבי
 אל עדותיך אל אל בצע כן יחמד בעל הרחמים

פרשת צו

מרטות לוכב שמים בגאותו
 בבוהו לגע הים וגערותו
 ונטה כדק שמים באמרתו
 ידמה לחתן יצא מחופתו
 להוריע לבני האדם גבותו
 יסד ארץ על מכונתו בחכמתו
 ושרת חול סביב מסוכרתו
 לשמש שם אהל במעונותו
 ישוש עלי אורח כגבור במרוצתו
 כי לא יועף ולא ייגע איז חקר לתבונתו

יעזרינו השם אשר לבוש הדד והדר

יחיד עיננו לגלות בתורתו כל נפלא וסוד
 ישמיד איבנו ותחת כבודם יקרי יקור
 ישלח להושיעינו מושיע ורב ונגיד ודור
 נדנן במחוס ציון ובשעריה בתורה נעמד
 יעזרינו בטה ויסיד מרגליו נוע ונוד
 יקרא להם מסביב מגור שבר ושור
 יהפוך אבלינו לששון ושמע קול לנה פאת
 ונשמור מצותיו ואותו בכל לב נעבד
 ככת אתה צוית מקוריך לשמור מאד

מח' תול תורת העולה

זהשה אתה צוית מקוריך לשמור מאד רבנן אמרי איזו היא מצוה
 שציונו בה הקבה לשמדה מאד הוי אומ' זו מצות תמידין שכן הוא
 מצוה בה בספר הדבית וזה אשר תעל על המד' כבט בני שנה שנים ליום
 תמיד' ובתודת כה הוא אומ' ען את אה זאת תורת העו' היא העו' בשתי
 עולות הכת' מד' בעולת השחר ובעולת ביז העדבים שאיבדיה מתאכלין
 כל הלי שני על מוקדה על המד' כל הלי' ובחומש הפקודים הוא אומ' תשמרו
 יחק' לי במע' היא הפרט אמרה לחלץ והיא הפרשה אמורה כאן ולמה הוא

מח' תול תורת העולה
 היא העולה

תן לנו פקד ותע יד וגזל ואברה שיש לנו בדרך שבועה שאין כלם ביד
 פקדון ותע יד וגזל ואברה מנ שהוא חייב על כל אחת ואחת תל על אחת
 מכל אנ יעשה יכול מעני שהן חמשה מנ אפלו אמ לו אדם אחד תן
 פקדון ותע יד וגזל ואברה שיש לי בדרך שבועה שאין לך בידי פקדון ותע
 יד וגזל ואברה מנ שהוא חייב על כל אחת ואחת תל על אחת יכול מעני
 שהן מיני תביעות מנ אמ תן לי חטיץ ושעול וכוסמ שיש לי בדרך
 שבועה שאין לך בידי חטיץ ושעול וכוס ומנ שהוא חייב על כל אחת ואח
 תל על אחת יכול מעני שהן מיניץ הדבה ומנ אמ לו תן לי חטיץ
 ושעול שהפקדתי אצלך אמש ושלפניו שבועה שאין לך בידי חטיץ
 שהפקדתי אצלי אמש ושלפניו מנ שהוא חייב על כל אחת ואחת תל
 אחת ומנ שהוא מביא אחת על דבר הדבה תל אחת על כל אשכ כיצי
 היה אחד תובעו ואמ לו תן לי חטיץ שהפקדתי אצלך אמש ושלפניו
 שבועה שאין לך בידי כלום מנ שאינו חייב לא אחת תל אחת על כל
 אנ יעשה והוא הדין לבולן זה הכלל כלל אינו חייב לא אחת פדש חייב
 על כל אחת ואחת אשד יעשה לאשמה בה עד שיהיה בו כדי אשמה
 וכמה פלוטה אבל פחות מפלוטה אינו חמוץ ואין בו כדי אשמה
 מיכאן אמ אין בית דין נזק קיץ לפחות משוה פלוטה הוזקקו לשווה
 פלוטה גומדין עד לפחות משוה פלוטה תנא ל יבסי אומ בוא ודא
 כמה סמיות עיניהן שלגזלנין ושלעשקנין בשביל פלוטה אחת נקדא
 חוטא ונקדא גדלן ונקדא עשיקז ונק אשמן ומביא אילבשתי סלעים
 וצדיק ודוי ותשובה עד שיתכפר לו ולא עוד לא מעלה עליו הכת
 כלא נטל נפש וכז הוא אומ כן ארחות כל בצע בצע את נפש
 בעלי יקח נפשו שלמי דב חננא ודב חסדא חד אמ שנגזלו וחד אמ
 שלגזלי מאן דאמ שנגזל דבת כז ארחות כל בצע בצע את נפש בעלי יקח
 ומאן דאמ שלגזלן דבת אל תגזל דל כי דל הוא כי יי ידיב דבם וקבע
 את קובעיהם נפש אבל צדיקים אינן כן לא נותנין ומותדין חוננין
 ומרחמיין

ושלפניו

ושלפניו

ושלפניו

משום

משום

כה אמר יי' צב עור ישמע במקום הזה קול ששון מביאים תורה
 בית יי' פי אשים את שבות אמר יי' הא למדת שאין מתעסקין תחלו
 לא במצות שמטיין ויובלות ולא בתרומות ומעט ולא בבנין ולא בקנין
 לא בקמת תחלה וכן את מוצא בשעלו בימי עזרא לא נתעסקו תחלה
 לא בקבוצות וכן הוא אומר ויקם יעוץ בן יוצר ואחיו הכהנים ויבנו
 את המזבח על מכונתו ויעלו עליו עולות ליי' עולות לבקר ולערב מיום
 אחד לחמש השביעי החלו לעלות עולות ליי' והיכל יי' לא יסד לפיכך
 אין מתחילין לא בהין וכן את מוצא לא התחיל הכת בסדע לא בעולת
 תמידין תחלה ולבסוף שאר הקרבנות מפנימה שקדינו בענין צו
 את אהרן זאת תורת העולה דא זשה שנה תעורר מדנים
 ועל כל פשעים תכסה אהבה שנה שנהנו ישר ביניהן לבין אביהן
 שבשמים היא עורדה עליהן דיני דינין ואמ' ל שמואל כל נחמן קדוש
 לתשע מאות שנה היתה השנה כבושה בין ישר לבין אביהן שבשם
 מיום שיצאו ממצ' עד שנתעוררה עליהן בימי יחזקאל דכא ואמר
 אליהם איש שקוצי עיניו השליכו הם לא עשו כן לא וימרו בי ולא
 אבו לשמוע אלי ועשיתי עמהם בעבור שמי הגדול שלא יתחלל
 בגוים שנ' ונעש למען שמי ועל כל פשעים תכסה אהבה אהבה
 שנהב הקבה את ישר שנ' אהבתי אתכם אמר יי' דא שנהב
 תעו מר שנהב שהטיל אהרן בין ישר לאביהן שבשם במעשה העגל
 היא עורדה עליו דיני דינין דאמ' ל יוסי מלמד שהיה אהרן נוטל קודש
 ופוחסו לפניהן ואומ' להן דעו שאין בו ממש הוא שמשא אומ' לאהרן
 מה עשה לך העם הזה אמ' לו מוטב שידונו שובגין ולא ידונו מזידין
 ותניא שלשה דינין נידונו ישר במעשה העגל מהז בסיף ומהז
 במגפה ומהז בצדעת כיון שנאה משה דינין קשיין שנידונו והכל בשביל
 אהרן דכא על אשר עשו את העגל אט' עט' אה ודא מדת הדין שהיא
 מתורצה עליהן מיד עמר בתפלה ואמ' רבו שלעול אני הוא הדועה

זכרון

עזר

לבעלות

משנה
בכ' תש"א
מנצב

תע"כ

מסדקה

פ' עירובין
ומלכות

אומרה ושונה ומשלשה ל' יורה ול' נחמיה ורבנן ל' זבה אומ' שלא
יהא ישר אומדין לשעבר היו המסעות נוהגין והתמידין צוהגין
פסקו המסעות פסקו התמידין לכך אמ' הקב"ה למשה וא' אמר לו של
עיהו נוהגין בתמידין ול' נחמיה אומ' לפי שהיו ישר מגוגלין בתמידין
כל ארבעים שנה פעמים מקדיבין פעם איך מקדיבין לכל צדך הכה
ואמ' תשמרו לה' לי במע' ורבנן אמ' כאן לתלמוד וכאן למעשה
ל' אחא בשם ל' חונא בד פסא אמ' שלא יהיו ישר אומ' לשעבר היו
מקדיבין קרבנות והיו מתעסקין בהן עכשו שאין אנו מקדיבין
קרבנות מהו שנתעסק בהן אמ' הקב"ה זאת התו לעולה שכיון
שאתם מתעסקין בהן מעלה אני עליכם כאלו אתם מקדיבין אותן
ל' חונא פשט בה תדתי אמר איך הגליות הללו מתקבצות לא בשכר
משניות דבת גם כי יתנו בגוים שבה אקבצם אם כולן נעשין תנאין
עתה אקבצם ל' חונא אמ' אוחדי כהן כי ממזרח שמש ועד מבוא
גדול שמי בגוים ובכל מק מקט מג' לט' ומנ' טה' כי גד' שמי בג' וכי יש
מנחה טהורה בבבל לא אמ' הקב"ה הואיל ואתם מתעסקין בהן כאלו
אתם מקדיבין אותן שמוא אמ' ואם נכלמו מכל אנ' עשו עו' הבית
ותב' ומוצאי' ומוצאי' את כל צור' ואת כל חס' ועשו אותם וכי יש
לנו בית עכשו וכי יש לנו קרבן לא אמ' הקב"ה הואיל ואתם מתעסקין
בו מעלה אני עליכם כאלו אתם בונים אותו ומקדיבין בתוכו אמ' ר'
יוסי מפני מה מתחילין לתינוקות מפד' תורת כה' אם כן יתחילו
מבראשית לא אמ' הקב"ה מה התינוקות טהורין הקרבנות טהורין
יבואו טהור ויתעסקו בטהו' דא' מפני מה מתחילין לתינוקות
בקרבנות כדי שידעו סדרי קרבנות וכל העבודות כדי שתבוא
הגאולה בימיהן ויעלו ויקריבו כסדר שאין הגליות מתעסקין תחלה
לא בקרבנות וכך הוא אומ' והביאותים אל קדשי ושחתיים בבית
תפילתי עולותיהם וזה ל' ציון על מז' ואומ' אבוא ביתך בעולות ואומ'

נתחייבו שונאיהן של ישראל כל יום ל שמוע בן יוחי אומ' והלא כל
המשתתף שם נאמרים בדבר אחד נעקר מן העו שובלת ליי' לברו
לא מה תל אשר העלוך שאת' לזהות הרבה ען את אה' תנא'
למה לא נא בדיבור ואמירה לא בצוואה שהיא לשון ידידות מיד
ולדורות שלש פרשיות נאמרו בצוואה שהן קבעות מיד ולדורות
פדע נדות ופדע שילוח טמ' ופדע תמיד' פדעת נדות ואתה תצוה
את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך קבועה מיד ולדורות אעפ
שחרב מקדש ובטלו הנדות הדי' בת' כנסיות ובתי מדרש שמדליקין
בהן והן הנקראין מקדש מעט שנ' ואהי להם למקדש מעט ^{צוה} ^א
פדעת שילוח טמ' צו את בני ישראל וישלחו מן המח קבועה מיד ולדורות
וכן הוא אומ' והשמותי את מק אעפ שהן שוממין בקדושתן הן
עומדין וטמא שנכנס למקום שאסור לו להיכנס חייב איז לך דוק
יחד מרדו של יהודים בן אחאב ואעפ כן מה כתבו ואדבעה אנני
היו מצול פתח הע' אעפ שהן שדויין במצור ברעב ובצמא ובחסד
כל הן משלחין מצורעים מן העיירות המוקפות חומה פדעת
תמיד' ומוספין צו את בני ישראל ואמרת להם את קדבלחמי לאשי
קבועה הכת מיד ולדורות אעפ שחרב בית המקדש ובטלו הקרבנות
בעונותינו והדי שמנה עשרה צרכות שתקנו חכ' להתפלל בהן
בכל יום חשובים בקרבנות שנ' קחו עמכם דבדים ושובו אל יי'
ונשלמה פדים שפתנו הדי רחישת שפתנו מקום פדי קרבן' וכן
בפדשה הזאת ירד על התמיד' שנ' צו את אה' זאת תודת העולה
יכול עולה נדבה או עולה חובה תל היא העולה על מוקדה עולה
שהיא קדיבה בכל יום ומתאכלת כל הלילה ואיזו זו עולת תמיד'
צו את אה' ואת בני' איז צו לא מיד ולדורות והיא לשון זידוד
אמ' לשמעון ביותל כל מקום שיש בו חסדון כיס' זאת תורתו
ל יוסי הגלילי אומ' לפי שהוא אומ' כל הנוגע במד' יקדש שומע אני

והמה הענין אם תשא חטאתם מוטב ואם איך מחני נא מספרך אל
כתבת ולא יאמרו לא בצאן ולא בדועה השיבו הקבה מי אשר חט
לי אמה מספ' אמ' ל' סינחס בשם ל' ח' מלמד שהיה הקבה קופח על
דאשו שלא ואומ' אה חטא לי אמחנו מספ' כיון שראה משה מרת
הדין שהיא מתקשה על אה מיד הגד מתניו ועמד בתפלה וביקש על
אה יתן מכל ישר וכן הוא אומ' ובאה דין התאנה יי' מאד להשמירו
ואתפלל גם בעד אה בעת הה' ל' יהוה רסכני בשם ל' ח' אומ' אין
לשון זה השמדה לא כדאמ' ואשמיר פ' ממ' ומנ' שנתלחץ אה דין
שכן את מוצא מתחלת הספר ועד כאן והקדימו בני אה ועלכו בני
אה וזרעו בני אה והביאה אל בני אה ואהדן עצמו לא נזכר עד שעמד
משה וביקש עליו דחמ' ואמ' לבן העו' באר שנאמר ומימיה חביבין
עצים שלגפן וזית נחלק להן כבוד שאין נוטלין מהן למערכה
דתנן כל העצים כע' חוץ משלגפן ושלדית ולמה שמהן מביאין יין
ושמן לנסכים אה דין אחי שחטא שלא לדעת אין אתה חולק לו
כבוד בשביל בניו לבניו אתה מקרב ולו אין אתה מקרב מהו אומ'
וישמע אי גם כפ' הה' אמ' לו הקבה בשבילך ובשביל כבודך אע' מוחל
לו ומקדכו ולא עוד לא שאני עושה אותו עיקר ובניו טפלה הוי ועל
כל פשעים תכ' אה' בשביל חיבתו שלמשה נפסה עונו שלא אהדן
וכן את מוצא לא הקדיש בפד' צווי' לא אהדן תחלה ולבניו בסוף
שנ' צו את אה ואת בניו אמ' ל' תנחום בן נחילאי מועלהיה אהדן
מאותו החטא ולא נתכוון לא לצד זכות דבת ולפני התגלע הדב'
נטוש כ' וידא אה ויבן מז' לפ' מה דאה' אמ' ל' בנימין בן יפת אמ' ל'
אעזר דאה חוד שדבוח לפניו אמ' לא שמעט להו וקאיימנא לא פיהו
עבדו לי כחוד ומיקדים בהו אם יהרג במקדש יי' כהן ונביא יאלו
לאתר ולא הויא להו תקנתא לעו' לא מוטב ניהא להו עבדו לעיגלא
אפשר דהויא להו תקנתא לאתר בתשובה אמ' ל' יוחנן אמר וי' שבהעלך

נתחייבו

את ב על מותיך מעל גבי המז וכן הלכה יכול אף הנסכים שנתקנו
אם על לא עזב תל עולה מה עולה מינחת שהיא באה בגלל עצמה
יצאו הנסכים שאינן באין בגלל עצמן שתמצא אומ' היה הקדש
כגד והנסכים כסו הנסכים כשהתקדש פסול אם זה וזה פסול הקדש
לא ידד והנסכים ידדו בתוך שנ כל הנוגע במז יקדש למדנו שהמז
מקדש את הראוי לו ומן שהסלים מקדשין את הראוי להן תל וקדש
אותם והיו קדש כל הנוגע בהם יקדש כלי הלח מקדשין את הלח
וכלי היבש מקדשין את היבש אף כלי הלח מקדשין את היבש ולא
מהות היבש מקדשין את הלח כלי קדש שניקבו אם עושין מעין
מלאכתן שהיו עושין והן שלמים מקדשין אם לא אינן מקדשין
וכולן אינן מקדשין לא במקדש הלא העו על מזק על המז כלהלי
שיהא נותן מבוא השמש והן מתאכלין כלהלי על גבי המז אין לי
לא דבר גוף ראויין ליקרב בליטה שהוא נותן מבוא השמש והן
מתאכלין כל הלילה דברים שאינן ראויין ליקרב בלילה כגון הקומץ
והלבונה ומנחת כהן גדול ומנחת כהן משיח ומנחת נסכ תל צו את
אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העו כל הלי ער הבקר סמכו לבקר
שלבקר מיכאז תורמין את המז כל הלילה תנן התם איברים
ופדרים שפקעו מעל גבי המז קודם חצות יחדרו ומועלין בהן אחד
חצות לא יחזיר ואין מועלין בהן מעי הני מלי אם לב פת אחד אומ'
כל הלי והקט וכת אחד אומ' כל הלי והרים הא כיצר תלקיחו חציו
והקטרה וחציו להדמה מותיב רב כהנא בכל יום תורמין את המזבח
מקריאת הגבד או סמוך לו או מלפניו ואחריו ביום הכסול מחצות
וברגלים מאשמורה דגאשונה ואי סלקא דעתא מחצות דאודיתא
היא היכי מקדמינן והיכי מאחדינן לא אם ל יחנן ממשמע שנ
כל הלי איני יודע שער הבקר ומה תל ער הבקר תן לו בקר לבקר
שללילה הולכך בכל יום תורמין את המז מקריאת הגבד או סמוך

ומנ שהכבש
מקדש את
הראוי למזבח
תל המזבחה

דברים שאינן
דאויין למצבה

יצי

דבר

דברים שהן דאויין למצבת'ל להלן וזה אע"ת שיש על המד' כבשים
מה כבע' מיוחדין דברים שהן דאויין למצ' יצא דבדמשיכו דאוי
למצ' ד' עקי' אומ' לפי שהוא אומ' כל הנזכר במד' יקדש שומע אני
דבר שהן דאויין למצ' דבר שאינו דאויין למצ' תל' זאת תו' העו'
מה עולה מיוחדת שהיא דאוייה למצבה יצא שאינו דאוי' למצ'
ל' יהוה אומ' כל הדאוי' לאשים אם עלה לא ידר' שנ' היא העולה
על מוקדה' מה עולה מיוחדת שהיא דאוייה ולאשים אם עלת לא
תדר' אף כל דבר שהוא דאוי' לאשים אם עלה לא ידר' דבז' גמ'
אומ' כל הדאוי' למצבה אם עלה לא ידר' שנ' היא העולה על מוק'
על המד' דבר הדאוי' למצ' איך בין דבר' דבז' גמ' לדבר' ל' יהושע
לא הדם והנסכים ערבין גמ' אומ' לא ידרו ול' יהושע אומ' יקדו ל' יהוה
אומ' זאת היא העו' הרי' לו מיעוטי' פדט לשנשחטה בלי ושנשפך
דמה ושיצא חוץ לקלעים שלא יעלו לכתחלה ובז' הנפתח
ל' שמעון אומ' עולה איך לי לא עולה כע' מנ' לשנשחטה בלי ושנשפך
דמה ושיצא דמה חוץ לקלעים הלך והיוצא והטמא ושנשחט חוץ
לזמנו וחוץ למקומו ושיקיבלו פסולין וזרקו את דמו הניתעץ
למטה שניתנו למעלה והניתעץ למעלה שניתנו למטה והניתעץ
בחוץ שניתנו בפנים והניתעץ בפנים שניתנו בחוץ הפסח והחט
ששחטן שלא לשמן מנ' שאם עלו לא ידרו תל' תולת העו' תודה
אחת לכל העולות שאם עלו לא ידרו יכול אף הדובע והנדבע
והמוקצה והנעבד והאתנן והמחיד והטל והכלאים ויוצא דופן
ובעלי מומין אם עלו לא ידרו תל' זאת העו' הרי' לו מיעוטי' מה
ראית לדבות את לו ולהוציא את לו אחד שדיבה הכת' מיעוטי'
מצבה אפי' את לו שהיה פיסולן בקדש שתמצא אומ' כלל שר'
עקי' אומ' כל שפיסולו בקדש הקדש מקבלו חוץ מבעלי מומין מפני
שבעל מום בעוף כשר' ל' חנניה סגן הכה' אומ' דוחה היה אבה

ומהוציא את לו
שלא היה
פסולן בקודש
לא
היה
פיסולן
בקודש
איך הקודש
מקבלו

את

כא
מפול
מפול
מפול
מפול

שלתינוק ומצאנו כשהוא מפלפל אמר הרי הוא כמדתכם ועדיין
בני מתלמד ולא נטמאת הסכין ללמד שקשה עליהן טהרת כלים
יתר מעשי דמיזכר הוא אומ' וגם דמיזכר שטע' מנשה הרבה מאד
שמעת מינה שפי דמים בקד' טהרת כלים בדקיימא קיימא זכיון
שראנו חס כך התקינו שלא יהא דגול מיד לא בפייס' כיצד תודמין
מישזכה לתדום טובל ולבש בגדי הדמה ומקדש ידיו ורגליו ואמ' יין
לו הזהר שלא תיגע בכלי ער שתקדש ידיך ורגליך ואחר כך לוקם
המחתה ושלכסף היתה והיא נתונה במקצוע ומכנה את הגחלים
הילך והילך וחזתה מן הגחלים המאובלות ויורד למטה לארץ צמח
פניו לצמח ומהלך למזרח הכבש כמו עשר אמות וצובד את הגחלים
על גבי הר צפה לחוק מן הכבש שלשה עשר במקום שנותנין מוראות
העומות ודישון המז' הפנימי ודישון המנודה ואחר שידר לצין
אחיו הכהנים ומקדש ידיו ורגליו ונוטלין את המגדיפות ואת
הצנודות ועוליץ לכבש המז' וכל איבדין ופרדיון שלא נתאכלו סונחין
אותן לצדי המז' ואם אין הצדדין מחזיקין נותנין אותן בכבש
כנגד היסוד ואחר כך גורפיץ את הדשן ומעמידין אותו עדימה
כמיץ תסוח ומורידין ממנה פסכת' בכל יום ובדגלים לא היו מורידין
לא מניחין עדימה גבוהה באמצע נואי למזבח ואש המזבח
תוקד בו אמ' ל פינחס תוקד עליו אין כת לא תוקד בו' בו היתה האש
מתיקדת' תנו בשם ל נחמן קרוב למאה ושש עשרה שנה היתה
האש מתיקדת בו ועינו לא נשרף ונחשתו לא ניתך ותימר דהוה
גליל' תנו בשם ל הושעיה כענבי דיצר גוליאניץ היה בו אמ'
ל שמעון בן לקיש ועשית מזבח להקטיד קט' אין כת לא מקטד
קט' המזבח היה מקטד הקטרת' ודבנן אמ' ובכלי הבקר בשללום
הבשר אין כת לא בשללום הבשר היה מבשל את הכלים דא ואש
המז' תוקד בו' תנו דבנן מנ' לאש המזבח הפנימי שלא תהא לא במז'

בין כבש למזבח
במערכו של כבש
ונטל את המחתה
ועולה לדאש המז'

סונחין
פי
ימילאה

פ
אנא
כביר

גליל'
פ
מנסוב
גליל'
לבשר

לו או חלפנו ומאחדיו סגיא ביום הפסול דאיכא חולשא דפדון
 גדול עבדינו מחצות וברגלים דנפיש ישר ונפיש קרבנות
 עבדינו מאשמודה בדאשונה כי דיקא תנו טעמא לא היתה קריאת
 הגבר מגעת עד שהיתה העזרה מגליאה מיעל נדאי קריאת
 הגבר דב אמי קרי גברא רב שילא אמה קרא תולנגלא תניא
 כותה דל שילא היוצא קורם קריאת הגבר דמו בדאשו ל' ושיה
 אומ' עד שישינה ויש אומ' עד שישלש ובאיזה תולנגול אמרו
 בתולנגול צינני תנא כותיה דרב כדוד מהו אומ' עמדו כותים
 לעבודתכם ולוים לדוכנכם וישלש למעמדם והיה קולו נשמע בשלש
 פסאות מעשה באגדיס המלך טהיה מהלך בלי ושמע קולו בשלש
 פסאות וכשפאל לביתו שיגר ול מתנות הרבה ואעפ' כן כהן גדול
 משובח ממנו דאמ' מר כשהוא מזכיר את השם ביום הפסול
 נשמע קולו בדיחו אמ' דבא ברצל חונא מידוע לדיחו עשר נדסאות
 הויא עג דהיכא איכא חולשא והיכא ליכא חולשא ואעג דהכא
 יממא והכא ליליא - תנו דבנן הרמת הדשן מצותה בכל יום
 בדאשונה כל מי שהוא רוצה לתרום את המזבח תורם בזמן שהן
 מדובין דציץ ועולין בכבש וכל הקודם את חבדו לתוך ארבע אמות
 זכה ואם בץ שניהן שוין הממונה אומ' להן הצביעו מהן מוציאין
 אחת או שנים ואין מוציאין גודל במקדש מעשה שהיו שנים
 דציץ ועולין בכבש ורחק אחד את חבדו ונסל ונשברה דגלו וכשחזר
 בית דין שהן באין לדי סכנה התקינו שלא יהא תורמין לא בפנים
 תנו דבנן מעשה בשני כהנים שהיו שניהן דציץ ועולין בכבש
 קדם אחד מהן לתוך ארבע אמות שלחבדו נטל סכין ותקע
 בלבן עמד ל' צדוק על מעלות האולם ואמ' אחאנא בית ישראל שמעו
 הרי הוא אומ' כי ימצא חלל באדמה ויצאו זקניו על מי להביא
 עגלה על ההיכל או על העזרות געו וכולן בבכיה בא אביו

ש"י

א"ו

שלתינוק

מקום שפך הדשן ואין להוצאתו לחוץ פייס לא כל הכוונה ומעולם
לא נתעצלו מכך ואעפ שאין הוצאתו עבודה אין בעלי מומין ג
מוציאין אותו וכשמוציאין אותו חוץ לעיר מניחין אותו במקום
מוצנע במקום שאין הדוחות מנשבות בו ואין הגשמים גורפין אותו
שנ' ושמ' ואסור ליהנות בו והאש על המזתוב בו אמ' ל יהוד' מנ
להצית האש שלא תהא לא בדאשו שלמד תל' והאש על המזתוב בו
אמ' ל יוסי ומנ עשה מעדכה אחרת לקיים האש תל' והאש על המז
תו בו לא תכבה מלמד שכל המכבה צובר בלא תעשה ובעד עליה
עצים לרבות שני גזרי עצי' עם תמיד שלשחר' בבק' בבק' נא
נא בעצים בבק' ונא בתמיד בבק' ואיני יודע איזה יקדום יקדום
דבר ש' בו בבק' בבק' לדבר שלא נא בו לא בבק' נא בעצים בבק'
בבק' ונא בקט' בבק' בבק' ואיני יודע איזה מהן יקדום מי מכשיר את
מי עצים מכשירין את הקט' אף הם יקדמו את הקט' נא בקט' בבק'
בבק' ונא בנדות בבק' בבק' ואיני יודע איזה יקדום וישהא את בבק'
בהיטבו את הנדות יקט' סמכו הכת' שימ' לקטרת אף הם יקדמו את
הקטרת' ומנ עשה מעדכה גדולה שתקבל את כל העולות תל' עליה
עולה מנ לאימור' חטאת אימור' אשם אימור' קדשי קדשים
אימור' קדש קלים תל' עליה חלבי' מיכאן אמ' הקומץ והלבונה
ומנ כה' מנחת נסכים תל' עליה והקטידם כל הקטידים הוא עליה
יכול אף אש הקטרת תהא עליה תל' ובעד על ועדך על עשה הצעה
אחת לנסכים ומנ שלא יהא דבר קודם לתמיד שלשחר' תל' עליה
עולה ומנ שלא יהא דבר מתעכב לאחר תמיד שלבי' העדב תל'
עליה חלבי' השלם מתחילין בתמיד ופוסקין בתמיד חוץ מקדב' נסח
תמיד אף בעבת' תמיד אף בטומ' לא תכ' אף במסעות ומה היו
עושיין לה כופין עליה פסכתל דבדי ל יהוד' ל ישמע' אמ' בשעת
המסעות היו מדשנין אותה שנ' ודשנו את המז' ל יהודה אומ' שנים

פ' ו' יהודה

מכדש
ודשנו
מלשון
ואכל
ושבע
ודשן

פ' פסכתל אמ' כבד מן נחש' תל' סילות' פסכתל ומה

החייצן תל-ואש המד תוקד בן אש מחתה ומנוחה מן ודין הוא
מה נא תן אש במה הפעמי ונא תן אש במחבה ומנוחה מה אש
מזבח הפעמי ממזבח התרומה אף אש מחתה ומנוחה ממזבחי
הזלכה לך לדרך הזו נא תן אש במזבח הפעמי ונא תן אש במחבה
ובמנוחה מה אש במזבח הפעמי ממזבחי שחצה לו זה מד הקטרת
שהוא משוך מבין שניהן לחוץ תל-ואש תמ תוקד על המזבח אף אש
שאמרת לך תהא תמיד רבת להעלות נר תמיד לא תהא אף במזבח
החייצן ולבש הכהן כדור מדרו כמדתו בד שיהי שרשן בד
שיהיו חדשים בד שיהי כפולין בד שלא ילבש עמהם בגד אחרים
יכול לא ילבש עמהם בגדי פשתן אבל ילבש עמהם בגדי צמר תל
בד יכול לא ילבש עמהם בגדי קדש אבל ילבש עמהם בגדי חול
תל בד ומכנס בד על בט מה תל ילבש להביא את המזבחות
והאבנטי דבדי ל יהודה ד שמעון אום ממעמיע שאחד הכתוב בד
שומע אני ארבעה כלים שנ' ולבש את בגדי הקדש בגדי הקדש אם
כן למה נא מדרו כמדתו ומכנס בד על בט לא רטייה על בטו
וכשהוא אום להלן יהיו שלא יהא דבר קודם למכנסים והדים אשר
תאכלהאש יכול ערים תל עולה או עולה יכול איברי עולה תל אשר
תא האש הא כיצר חותה מן האבילות ומן הפעמיות ויורד ושמו
בנחת ושמו כולו כאחת ושמו שלא יתפזר אעלהמז' סמוך למד
ופשט ולבש יכול במצות יום הכפון יהא פושט ולבש תל בגדי בגדים
מקיש בגדים שיהא פושט לבגדים שהוא לובש מה בגדים שהוא
פושט דאויץ למלאכתו אף בגדים שהוא לובש דאויץ למלאכתו אם
כן למה נא אחרים כחותני מהן וכך בגדי הדמה כחותני מבג עבודה
שאין דרך ארץ שימדוג כוס לבו בבגדים שבישל בהן קדשה ללבו
והוציא את הדשן כל מי שרצה מן הכהנים ממלא מן הדשן שהולידו
למטה ומוציא חוץ למחנה זה חוץ לחומת ירושלם והוא הנקרא

מקום

ריבא אכילתה בכל מאכל שירצו יאכלוה שיאכלו עמה חולין
 בתרומ' בזמן שהיא מעוטה אהרן וחלה ואחד כך לבנים לאהרן
 שלא במחלוקת ולבניו במחלוקת מה אה כהן גדול אוכל שלא במחלוקת
 אף בניו בהנעם גדול אוכל שלא במחלוקת מצות תאכל מצוה לפי
 שהיתה בכלל התר ונאסדה וחפדה והותרה יכול תחזור להתירה
 הדאשון תל מצות תאכל מצוה כיצא בה יבמה יבוא עליה מצוה
 לפי שהיתה בכלל התר ונאסדה וחפדה יכול תחזור להתירה
 הדאשון תל יבמה יבוא עליה מצוה תאכל מה תל לפי שג' יאכלו איך
 לי לא כולה מנאף מקצתה תל תאכל כל שהוא במקום קדוש
 יכול במחנה לוייה תל בחצר אף אהל מועד איך לי לא בחצר אהל
 מועד מנ' לדבות את הלשונות הבניות בחול ופתוחות לקדש תל
 במק קדוש יאכלו שלא יאכלו עמה חולין בתרומ' בזמן שהיא
 מדובה לא תאפה מה תל לפי שנ' לא תעשה חמץ יכול לאן אחד
 לכולן תל לא תאפה חמץ אפייה בכלל היתה ולמה יצאת להקיש לז'
 מה אפייה מיוחדת ומעשה יחירי חייבין עליה בפני עצמה אף אנ'
 אדבה ליעשה ועדיכיה וכל מעשה ומעשה שהיה בה לחייב עליו
 בפני עצמו חלקם נתתי אותה מאשי לימד אף לחלקה אינן בשאין
 לא לאחד מתנות האשים איך לי לא זו בלבד ומנ' לדבות כלהקדשים
 תל כי קדש קדש יכול אם חילקה תהא כסו תל היא הדי היא בקדושתה
 יכול אף הפסולה תהא במחלוקת תל אותה לא כסו כחטאת מה חטאת
 מן החולין וביום וביר ימעת או מה חטאת אם נשחטה שלא לשמה
 פסולה אף זו אם נקמצה שלא לשמה תהא כסו תל וכאשם מה אשם
 אם נשחט שלא לשמו כע' אף זו אם נקמצה שלא לשמה תהא כע'
 ר' שמעון אומ' יש מהן כחטאת ויש מהן כאשם מנחת חטאת ומנחת
 שוטה הדי הן כחט לפי כך אם נקמצו שלא לשמן פסולין מנחת
 נדבה הדי היא כאשם לפי כך אם נקמצה שלא לשמה כע' כל זבד

כשדה

פני
 חולין
 יבמה
 יבוא
 עליה
 מצוה
 תאכל
 מה
 תל
 לפי
 שג'

מערכות בכל יום ושלש ליום הכפור אחת למערכה גדו ואחת
לקטרת ואחת שמוסיפין ביום הכפור ל יוסי אומ שלש בכל יום
ואדבע ליום הכפור אחת למערכה גדו ואחת לקטרת ואחת לקיום האש
ואחת שמוסיפין ביום הכפור ואחת לאיכל ופרדים שלא נתאכלו
מבערב ל יוסי אומ איבריז ופרדים שלא נתאכלו גותין בצידו
מערכה גדו ואינן צריכין מערכה בפני עצמן תורת המנחה
לצית העו זאת אינה נהגת בבמה תורת המנ תורה אחת לכל
המנחות שיטענו שמן ולבונה וכי מן יצאו מכלל שני יצק על
שמן ונתן על לבנ והנותנת מן המנ לאה ולבנו שיכול אין לו
טעונות שמן ולבונה לא מנחות ששיידיהן נאכלין מנחות שאין
שיידיהן נאכלין מן תל תורת המנחה תורה אחת לכל המנחות שיטענו
שמן ולבונה הקרב כולה כאחת אותה כש לא פסו בני אה לא בנות
אה לפע יי יכול במערב תל אל פני המז או לפע המז יכול בדרום
תל לפע יי הא כיצר מגיעה לקרן דרומית מערבית ל אעזר אומ
גישנה לדרומה שלקדן או למערכה אמרת לאו שני כתו אחד
מקיים עצמו ומקיים חבירו ואחד מקיים עצמו ומבטל את חבירו
תופסין את המקיים עצמו ומקיים חבירו ואחד מקיים עצמו
ומבטל את חבירו אם אומ אותה לפע יי במערב ביטלת אל פני
המז בדרום קיימת לפע יי במערב הא כיצר הוא עושה מגיעה
לדרומה שלקדן ואינה הלכה והדים ממ מן המזבד שלא יביא
עשרון אחד בשני כלים בקמצו שלא יעשה מדה לקומץ
מסלת המנחה לא מסלת חבדתה ומשמ לא משמן חבדתה
מסלתה ומשמ ואת כל הלב שתהא שם לבונה בשעת קמיצה ואת
כל המזבד אט על המנ והקטיר שילקט כל לבונתה ויעלה לאשים
והקטיר המזבד ריח ניחח ליי אזכרתה ליי נזכרין בה נזכרין
בקומצה נזכרין בלבונתה והנותנת מן המנ כע לא פסו יאכלו

ל מאיר אומ
אדבע בכל יום
והמש ביום הכפור
אחת למערכה גדו
ואחת לקטרת
ואחת לקיום האש
ואחת שמוסיפין
ביום הכפורים

אעזר את המזבד
אומ אומ

שאתה אומ אלפי
מזבח בדרום

דיבה

מביא בערב כי צד הוא עושה מביא עשרון שלם וחוצהו ומקדש
מחצה בבקר ומחצה ביז העד נטמא חציו שלבין העל או שאבר
יכול יביא חצי עשרון מביחו תל מחציתה בערב מחציתה משלם
הא כיצד מביא עשרון שלם וחוצהו ומקדש מחצה ומחצה אבר
וכהן שהקדיש מחצה בשחדית ומינו כהן אחר תחתיו יכול יביא
חציו עשרון מביחו או חצי עשרון שלדאשון תל מחציתה בערב
מחצי משלם מביא בערב הא כיצד מביא עשרון שלם וחוצהו
ומקדש מחצה ומחצה אבר נמצאו שני חציין אובדין על מחבת
מלמד שהיא טעונה כלי בשמן להוסיף לה שמן אחר יתל על
כל המנחות ואינו יורע כמה הדיני דין זו טעונה שמן ומנחת נספ
טעונה שמן מה מנחת נסכים שלשת לוגין לעשרון אף זו שלשת
לוגין לעט הולכה לך לדרך הזו טעונה שמן ומנחת נדבתו
טעונה שמן מה מנחת נדבתו לוג לעשרון אף זו לוג אחר לעשרון
נדאה למי דימה דנין מנחה שהיא באה תמיד ורוחה את השבת ואת
הטומ' אל תופח מנחת נדבתו שאינה באה תמיד ואינה רוחה את
השבת ולא את הטומ' הולכה לך לדרך הזו דנין מנחת יחיד ובאה
בגלל עצמה וטעונה לבונה ממנחת יחיד וטעונה לבונה ובאה בגלל
עצמה אל תוכיח מנחת נסכים שאינה מנחת יחיד ואינה טעונה
לבונה לישמע בנו של יוחנן בן ברוקה אומ' וכשהוא אומ' סלת
מנחה תמ' היא לך כמנחת תמידים מה מנחת תמידים שלשת לוגין
לעשרון אף כאן שלשת לוגין לעט תעשה מדבכת מלמד שהיא
נעשית בדותחין כל צורכה איך לך רבוכה לא זו רבוכה שבתורה
ושבמלואים עבה וכיצד הוא הדיבור חולטין אותה בדותחין ונותנין
עליה שמן ולשה ואופה אותה בהנול מעט ואחד כך קולה אותה בשמן
על המחבת ואינו מבשלה כל צורכה לא תהא ביז בשלונא שבת תפיני
דא תפיני שתהא יפה ונאה לפי כך היא רוחה את השבת שאם תעשה

והחז

קליבין ושני חציין

ממנחה שהיא
באה תמיד ורוחה
את השבת ואת
הטומאה

ואינה באה בגלל
עצמה

בתורה

כצל עבדה
נא

לדבות כל בעלי מומין למה נא אם לא כילה כבר אמודין אם כן
 למה נא כל זכר ודבות בעלי מומין במחלוקת יאכלנה בשנה
 לא נסו חק עולם לבית העולמים לרדת שיהוג הדבר לזר
 מאשי יי' איין להן בה לא לאחר מתנוגדהאשים כל אשר יגע
 יכולתם נגעולא פבלע תל בהן עד שיבולע או יכול אכלו נבלע
 במחצית הכפר יקדש כולו תל אע יגע בהם הנוגע בלבר הא
 כיצד נוטל מקום הצלע מה היה בו יקדש להיות כמזה אם נסו
 פסול ואם בע כשר יאכל כחומר שבה זה קדש אה זבג
 יסוד אה זבג כאחת יהיו מביאין קרבן זה תל קדש אה זבג אשר
 יקריב הא כיצד אה מביא לעצמו ובניו מביאין לעצמן ובניו או
 כהנים גדיוטים או ובניו או כה גדו כשהוא אומ' למטה והכהן המע
 תח מבנ הדי כהן גדול אמור הא מהאני מקיים ובניו או כה גדיוטים
 כשהכהן מתקרב בתחנה לעבודה מביא עש האית משלו ועובדה
 בידו אחד כהן גדול ואחד כהן הדיוט וזה היא הנקדאת מבחת
 חינוך ואחד כהן גדול ואחד כהן הדיוט שעבדו עד שלמהבאו
 על האיקה שלהן עבודתן כע' ביום המל' אתו ביום ולא בלילה
 ביום המל' איין מושחין כהן גדול לא ביום אתו איין מושחין כהגים
 גדו שנים כאחת ביום המשח אתו יכול ביום שנמשח הא מביא
 על האית ומפסיק תל מנחה תמיד הא מה אני מקיים ביום המשח
 מיום שנמשח מביא פע האית עד לעו' ליוחנן בשם ד שמעון
 בן יהוצדק מלמד שעשידיית האית מעכבת לכהונת אה ובניו עשו
 האית אחד מעשרה לשלש סאין שהן שבעת דבעין ועוד סלת
 מה סלת אמורה לחלץ מן החטיץ אף כאן מן החטיץ מנחה הדי
 היא ככל המנחות ללבונה תמיד אף בשבת תמיד אף בטומאה
 מחציתה בבק' או אה מחצית בבק' ומחצ' בערב יכוליביא חצי
 עשרון בבק' וחצי עשרון בערב תל מחצ' בבק' ומחצית מחצית

פ
 סמך
 קרבן
 לאהרן
 וסמך
 יקריבו
 לבניו

משלם
 מחציתו בדקל
 מחציתה משלם
 מביא בבק' ומחציתו בערב

שחרית ועט עדבית עד שימנורכהן רבדי ל עקי ל שמע אומ אינה
באה לא משליצבור שנ חק עולם ממי שאמ' והיה העו' כליל תקטל
כולה להקטרה וכל מנחת כהן כליל תהיה לאתא' מנחת כהן אינה נאכלת
ומנחת אשת כהן אינה נאכלת מתני חלק בעלה ואינה קריבה כולה
מפני חלקה לא כיצד עושיין בה הקומץ קרב לבדו והשוידיץ מתפזרין
על הדש' מנחת כהן איין לי לא מנחת נדבהו מנחת חובתו מנ' תל
וכל מנחת כהן כליל תה' מהתל לתי שנ לא תא' איין לי לא כולה ומנ' אף
מקצתה תל תהיה אף כל שהוא ומנ' שאיין לי לא העליונה בכליל תקטל
והתחתונה בכליל תה' ומנ' לעליונה בכליל תה' והתחתון בכליל תקטל
כליל כליל לגדי שוה ל' לעזר אומ' כליל תה' לא תא' כל שהוא בכליל
תה' ליתן עליו בלא תעט על אכילתו וידבר רבד אלאה זאת תורת
החט לבית העולם זאת אינה נוהגת בבמה תורת החט תורה אחת
לכל החטאות שיהא דמן טעון כיבוס וכי מנ' יצאן מכלל שנהכהן
המחטא אובה יאכל ואט' יזה מדמ' תכ' שיכול איין לי דמן טעון כיבוס
לא חטאות החיצונות חטאות הפנימיות מנ' ודין הוא מה קדשי קדש
ששוו לחטאת החיצונות למדיקה ולשטיפה לא שוו להן לפיכך
תנא' הפנימיות שלא שוו לחט' החיצונות למדיקה ולשטיפה אינן
דין שלא שוו להן לפיכך תל' תורת החט' תורה אחת לכל החט' שיהא
דמן טעון כיבוס יכול אף חטאת העוף יהא דמה טעון כיבוס תל'
זאת בנשחטת לא בנמלקת במקום חט' תט' העו' תל' החט' לפני יי'
זה הוא שאמדו לדבות כל החטאות שלא תהא שחיטתן לא בצפון
קדש קדש לדבות זבחי שלמי ציבור שלא תהא שחיטתן לא בצפון
היא קדש לתורה ולאייל נזיר במקום חט' תט' העו' תל' החט' ל' ל'

בשם ל שמעון בן לקיש אומ' מיכאן שאיין מקדס מיין את החטאים
כדי לקדשן לתשובה הכהן המחטא אותה יאס' קדש לטבוליים ולמחוסר
כפו ולאונץ' אותה כט' לא פסו' אותה שיתן דמה למעלה לא שיתן דמה
למטה

מערב שבת אינה נאה ולא עוד לא שהיא נפסלת בלינה בכלי שנת
וכיצד היתה נעשית מביא עשרון שלם מביתו וחוצהו בחצי עשרון
שבמקדש ומביא שלשת לוגין שמן ומחלק אותן ששה עשרה
רביעיות בלביעיות שבמקדש ואותה מכל חצי עשרון שש חלות
כל חלה וחלה לשה וקולה אותה בלביעיות שמן וחוזר וחוצה השתים
עט חלות כל חלה וחלה לשנים ומקריב חציין עם תמיד שלשחר
וחציין עם תמיד שלביץ העל וזו היא מנחת חבתין האמורה בכל
מקום תביאנה לפני המוספין וכשהוא אומ' תקריב אף לאחד הנסכים
תפיני ל אומ' רבה דיוסג אומ' נויי מנחת פתים מלמד שהוא
כופל אחד לשנים ומבדיל ופותת תק דיה נחח יכול אף בניו כן
תל זה קרבן אה מה אה מביא בכל יום אף בניו מביאין בכל יום
תל זה או מה אה דוחה את השבת ואת השום יכול אף בניו כן תל
זה או מה אה מביא חציים אף בניו כן תל זה או מה אה מביא
שלשת לוגין לעט אף בניו כן תל זה או מה אה מביא דבוכה אף בניו
כן תל זה והכהן המט אף לי לא המשוח בשמן המע המדובה בנג
מנ תל והכהן או יכול שאני מדבה משוח מלחמ' תל תחתיו מבניו את
שבנו עומד תחתיו מביא עשי האית יצא משוח מלחמ' שאין בניו
עומד תחתיו ומנ למשוח מלחמ' שאין בניו עומד תחתיו תל שבעת
ים ילבע הפ תח מב אט יצא אהל מו לש בץ את שהוא בא אהל מו
לשרת בץ בניו עומד תחתיו יצא משוח מלחמ' שאינו בא אהל מו
לט בץ מבניו יעשה אותה מלמד שהבן קודם לכל אדם יכול לעט
שאינו ממלא מקום אביו תל ואשר ימלא את ידו בזמן שהוא ממלא
מקום אביו הוא קודם לכל ואם אינו ממלא מקום אביו יבוא אחד
וישמש תחתיו ומכ לכהן גדול שמת ולא מנו כהן אחד תחתיו
תהא מנחתו קדבה משליד שיץ תל מבניו יעשה אותה יכול
יביאנה חציים תל אותה כולה אמרתי מלמד שמקריבין עשרון
שחדיית

וְאֵל בְּגֵד מִן לְרֵבּוֹת אֶת הַשֶּׁקֶט וְכָל דָּבָר שֶׁהוּא דָּאוֹי לְקַבֵּל טוֹמָאָה
 תֵּל אֵל עֲלֵיהָ תִכּוּן שֶׁאֵין מִדְּבָר אֶת הַעֲמֵד הַקָּשָׁה תֵּל בְּגֵד מִן בְּגֵד
 הַמִּינְיָה שֶׁהוּא דָּאוֹי לְקַבֵּל טוֹמָאָה וְדָאוֹי לְכִיבּוֹס יֵצֵא דָּבָר שֶׁאֵין דָּאוֹי
 לְקַבֵּל טוֹמָאָה וְאֵין דָּאוֹי לְכִיבּוֹס יֵצֵא וְהוּא לְכָל עֵץ וְכָל מִתְּבוֹת שֶׁאֵין
 דָּאוֹי לְכִיבּוֹס תִּכְבֵּס בְּמִקּוֹם קָדוֹשׁ מִלְּמַד שֶׁהַכִּיבּוֹס בְּמִקּוֹם קָדוֹשׁ
 אֵין לִי אֵל שֶׁהַכִּיבּוֹס בְּמִקּוֹם קָדוֹשׁ מִן אֵף שֶׁבִּירַת מִלִּי חֲדָם בְּמִקּוֹם קָדוֹשׁ
 תֵּל תִּכְבֵּס בְּמִקּוֹם קָדוֹשׁ וְכָל חֲדָם יֵשֶׁבֶר תִּכְבֵּס בְּמִקּוֹם מִלְּמַד שֶׁהוּא
 מִכְּבָּסוֹ יִפְהַיֵּר שֶׁלֹּא יֵשֶׁבֶר בּוֹ דּוֹשֵׁם דָּם וְכָל שֶׁבַע הַסִּמְמָנִין
 שֶׁהַעֲבִידִין עַל הַכֶּתֶם מַעֲבִידִין עֲלֵיו חוּץ מִמִּי דְּגָלִים שֶׁאֵין מִכְּבָּסוֹ
 מִי דְּגָלִים לְמַקְדָּשׁ תִּכְבֵּס בְּמִקּוֹם קָדוֹשׁ אֵין כִּיבּוֹס אֵל בַּעֲדָהּ וְכָל כָּל
 חֲדָם שֶׁנִּתְּבַשְׁלָה בּוֹ אֵין שֶׁמֶדִּין אוֹתוֹ אֵל בַּעֲדָהּ שֶׁנִּתְּבַשְׁלָה בְּמִקּוֹם קָדוֹשׁ
 מִשְׁאֵן אִמָּה בְּגֵד שֶׁיֵּצֵא חוּץ לְקָלְעִים נִכְנָס וּמִכְּבָּסוֹ בְּמִקּוֹם קָדוֹשׁ
 נִטְמָא חוּץ לְקָלְעִים קוֹבְעֵי זִמְנָה בְּכַדִּי מַעֲכֹלֶת וְנִכְנָס וּמִכְּבָּסוֹ
 בְּמִקּוֹם קָדוֹשׁ כֹּל שֶׁיֵּצֵא חוּץ לְקָלְעִים נִטְמָא בְּכַדִּי שׁוֹדֵשׁ וְנִכְנָס
 וְשׁוֹבְרוֹ בְּמִקּוֹם קָדוֹשׁ כֹּל נִחֲשֵׁת שֶׁיֵּצֵא חוּץ לְקָלְעִים נִכְנָס וּמוֹדֵק וְשׁוֹטֵט
 וְשׁוֹטֵט בְּמִקּוֹם קָדוֹשׁ נִטְמָא חוּץ לְקָלְעִים כּוֹחֶתוֹ וְנִכְנָס וּמוֹדֵק וּמוֹדֵק
 וְשׁוֹטֵט בְּמִקּוֹם קָדוֹשׁ כֹּל חֲדָם שֶׁנִּתְּבַשְׁלָה בּוֹ יֵשׁ אֵין לִי אֵל כָּל חֲדָם מִן
 לְרֵבּוֹת כָּל נִתְּבַשְׁלָה בְּמִקּוֹם קָדוֹשׁ כָּל נִתְּבַשְׁלָה בּוֹ אֵין לִי אֵל
 שֶׁיֵּשֶׁל בּוֹ עֵידָה לְהַכּוֹ דּוֹתָהּ מִן תֵּל אֵל תִּבְשֵׁל בּוֹ יֵשׁ אֵין לִי אֵל כָּל חֲדָם
 שֶׁעֵידָה לְהַכּוֹ דּוֹתָהּ כָּל נִחֲשֵׁת שֶׁעֵידָה לְהַכּוֹ דּוֹתָהּ מִן תֵּל אֵל
 גִּבְשֵׁל בּוֹ יֵשׁ וְאֵם בְּכָל נִחֲשֵׁת שֶׁזֶה חֹמֶר בְּחִטָּאת מִכָּל הַקִּדְּבָנוֹת
 שֶׁמֶה טַעֲמוֹ כִּיבּוֹס וְכָל חֲדָם שֶׁנִּתְּבַשְׁלָה בּוֹ יֵשׁ כָּל נִחֲשֵׁת אֵין לִי
 אֵל כָּל נִחֲשֵׁת מִן לְרֵבּוֹת כָּל מִתְּבוֹת תֵּל וְאֵם בְּכָל נִחֲשֵׁת מִלְּמַד
 שֶׁהוּא מִבְּשֵׁל וְשׁוֹטֵט וּמוֹדֵק וּמוֹדֵק מִן קָדוֹשׁ אֵין לִי אֵל כָּל
 נִחֲשֵׁת שֶׁהוּא מִבְּשֵׁל וּמוֹדֵק וּמוֹדֵק וּמוֹדֵק מִלְּמַד וּמוֹדֵק וּמוֹדֵק
 חֲדָם שֶׁהוּא מִבְּשֵׁל וּמוֹדֵק וּמוֹדֵק וּמוֹדֵק וּמוֹדֵק מִלְּמַד וּמוֹדֵק וּמוֹדֵק

נִכְנָס וְשׁוֹבְרוֹ
 בְּמִקּוֹם קָדוֹשׁ
 נִטְמָא חוּץ
 לְקָלְעִים

בְּשֵׁל

במקום קדוש יכול במחנה הלוים תל בחצר אהל מואין לי לא
בחצר אהל מוא מן לדבות את הלשכות הבנויות בחולות ופתוחות
לקדש תל במקום קדוש כל יגע בהם יקדש אעפ שלא בלע תל
בבשר יער שיבלע יסול אם נגע במקצת הככר יקדש סגול תל
אע יגע קדש הנוגע בלבד הא כיצד חותך מקום הבלע בבשר
לא בעצמות ולא בגדיץ ולא בקרנים ולא בטלפים יקדש להיות
כמה אם פסו נפסל ואם כע תאכל כחומד שבה ואע יזה מדמ
מדם הכל לא מדם הפסו ל עקי אומ אם היתה לה שעת כושד
ונפסלה דמה טעון כיבוס ל שמע אומ אם היתה לה שעת כושד
ונפסלה איך דמה טעון כיבוס שנ מדמה הכשרה לא הפס וכך
הלכה מדמה לא מדומה הלל דיץ הוא מה אם הדם שאינו
טעון מדיקה ושטי טעון כיבוס הדומה שהוא טעון מדיקה ושטי
אינו דיץ שיטען כיבוס תל מדמה לא מדומה מדמה לא מדם
קדשי קדש שהיה בדיץ מה אם חטאות הפנימיות שאין בהן מדין
ושטיב דמן טעון כיבוס קדשי קדש ששוו לחטאות החיצונות ומדין
ולשטיב דיץ הוא שישוו להן לכיבוס תל מדמ לא מדם קדשי קדש
מדמה על הבגר נתן על מקצתו שלבגר יכול יהא כולו טעון כיבוס
תל אע יזה על תפ מקום הדם טעון כיבוס איך הבגר כולו טעון
כיבוס נתן מן הצואר על הבגר יכול יהא טעון כיבוס תל אע יזה
על תפ הדם הכשר להדותו עליה טעון כיבוס ושאינו כשר להדותו
עליה אינו טעון כיבוס נתן מידו שלמה עד שלא היזה טעון
כיבוס משהזה אינו טעון כיבוס מפני שהוא שיידיים נשפך על
הרצפה ואספו אם מן הכלי טעון כיבוס ואם מצואר בהמה אינו
טעון כיבוס שניזה על הבגר לא מבגר לבגר בגר איך לי לא בגר
מן לדבות העור משהופשט תל אשר יזה עליה תפ יכול משאני מזה
את העור עד שלא הופשט רברי ל יהודה ל אעזר אומ בגד איך

אעפ שלא בלע תל
בבשר יער שיבלע יסול
אם נגע במקצת הככר
יקדש סגול תל

תל בגר שרץ לעור שלא הופשט

דמה בשני פוסות יצא אחד מהן לחוץ הפעמי כשר נכנס אחד
מהן לפנים אמר יוסי הגלילי מבטיר בחיצון וחכ פוסלין אמר ל
יוסי הגלילי מהאם במקום שהמחשבה פוסלת בחוץ לא פסל דם
שבחוץ דם שבפנים מקום שאין המחשבה פוסלת בפנים אינו
דין שלא יפסול דם שבפנים לדם שבחוץ תל אשר יבא מדמה
אם מקצת דמה אמר להן קל וחומר ליוצא מעתה מה אם במקום
שאין המחשבה פוסלת בפנים פסל דם שבפנים לדם שבחוץ מקום
שהמחשבה פוסלת בחוץ אינו דין שיפסול דם שבחוץ לדם שבפנים
תל אט יובא הנכנס פוסל אין היוצא פוסל אהל מועד אין לי אלא
אהל מועד ומנ לדבות שילן ובית העולמים תל לכפר בק נכנס
לכפר אעפ שלא כיפר פסל דבדי ד עקי אמר ל יעקב נא כאן לכפר
ונא להלן לכפר מה לכפר אמור להלן בשלא כיפר אף לכפר האמור
כאן אעפ שלא כיפר ד שמעון אומ נא כאן לכפר בק ונא במקום
אחר לכפר בקדש מה להלן שכפר כיפר אף כאן עד שיכפר ד
יהודה אומ אם הננים שוגג פטור עד שיכפר וכן הלכה בקדש
באש תשדף מלמד ששדפתה בפנים אין לי זה זו בלצר ומנ לדבות
פסולי קדשי קדש ואימורי קדשים קלים תל פל בקדש באש תשדף
תנו לבנין שלשה מקומות לשדפה אחר בעזרה ובו שודפיין כל
פסולי המוקדשיין ואחד בהר הבית ובו שודפיין פדים ושעיר הנשל
בזמן שאירע בהן פסול אחד שיצאו מחומת העזרה ואחד חוץ
לירוש ובו שודפיין כל החטאות הנשדפיין בזמן שנשדפיין במזותין
ד לגזר אומ לא תאכל באש תשדף כל שהוא טעון שדף ליתן עליו
בלא תענ על אכילתו ד יוסי הגלילי אומ אין כל הענין הזה מדבר
לא בפדים הנשדף ושעי הנשדף ליתן עליהן בלא תענ על אכילתן
וללמד שפסוליהן נשדפיין בבית השדפה אמרו לו ומנ לחטאת שאם
נכנס דמה לפנים תהא פסו אמר להן הן לא הובא את דמה אהם פעמה

נא
הבירה

אשר תבשל ביושעד ואם בכלי נחש בש ל טרסח אומ אם בישור
מתחלת הדגל יבשל בר את כל הדגל וחכ אומ עד דמן אכילה כח
שלא יגעילו מדיקה ושיטה מדיקה כמדיקת הכוס ושטי כשטיח
הכוס מדיקה בחמץ ושטיכ בצונץ איין לי לא בעל החט בלבר
שהוא טעון מדיקה ושטיכ מן לבבות בשד כל קרע קד יכיל
ובשד קדש ים תל בשלה ומדק ושטף כל כלי שנת בשול בו במדק
טעון מדיקה ושטיכ עקב אכילה איין לי לא כלי בישול מן לבבות
השקדין והאסכליות שכולין עליהן תל בשלה כל כלי בישול מכל
מקום ומדק ושטף במ יכול מה שיטה אמורה והלן בארבעים
סאה אף כאן בארבעים סאה תל במ חים כל שהן במים לא ביי
ולא במדג במים להכשיר את כל המים קל וחומ וכמו כיוצא
אף הפסולה תבא טעונה מדיק ושטיכ תל ומדק ושטף במ וסאה
לו כל זכר בכהנים יאכל אותה כשדה טעונה מדיק ושטיכ איין
פסו טעונה מדיק ושטיכ בישול בקדש וחולין או קדש קדשים
וקדש קלים אם יש בהן בנות נעם הדי הקלין נאכלין כחמורין
וטעונין מדיק ושטי ופסולין במצע כל דבר לבבות בעלי מומין
ולמה אם לאכילה כבד אמורין ואם למחלוקת כבד אמורין אם
סן למה נא כל זכר שיכול איין לי לא בעל מום קבוע בעל מום
עובר מן תל כל זכר יאכל אותה כע לא פסו קדש קדש מה תל
שיכול איין לי לא טעונה מדיק ושטי לא חטאת העוף בלבר ומן
לבבות כל הקדש תל קדש קדש יכול אף התדומה תל היא קדש לתל
חטאת איין לי לא חט ומן לבבות את כל הקדשים תל וכל חטאת
דבדי ל עקיבה אמרו לו לל עקי אכלן את מרבה כל היום איין כאן
לא חטאת בלבר אם כן למה נא כל שיכול איין לי לא חטאת יחיד
חטאת עיבור מן איין לי לא חטאת זכר חטאת נקבה מן תל וכל
חט אף יוצא מדמה אכלו מקצת דמה מיכאן אמרו חטאת שקין

דמה
וה

זכר יאכלנו כשר לא הפסול קדש קדש לדבות זבחי שלמי ציבור
 שלא יאכלו לא לדברי כהונה הוא פדט לתורה ולאל נזיר כחט
 כח מה חטאת מן החולין ביזם וביד ימנית אף אשם מן החולין ביזם
 וביד ימנית תורה אחת להם לסמיכה הכהן אשר יכפר בו לוי יהיה
 פדט לטבול יום ולמחוסר כפור ולאונן והכהן המק את עולת איש
 פדט לעולת קדש ואיזה זה המתקיס עולתו לבדק הבית עולה לבדק
 הבית עולת איש איז לי לא עולת איש עולת גרים עלת נשים ועבד
 מן תל עוד העולה ריבה אם כן למה נא עלת איש עולה שעלת לאיש
 פדט לשנשחטה חנוך לזמנה ותוץ למקומה יכול אף שנשחטה שלא
 לשמה הוא לא עלת לבעלים לא יזכו הכה בעולה תל עוד העולה
 ריבה עוד העולה איז לי לא עוד העולה עורות קדשי קדש מן תל
 אשר הקדיש או יכול שאני מדבה עורות קדש קלים תל עוד העולה
 מה עולה מיוחדת קדשי קדש יצאו קדשים קלים ל אומ כל עצמיתו
 לא צרכנו לא לעוד העולה בלבד שבכל מקום העוד הולך אחר הבטח
 פדים ושעיריז הנשרפ עורותיהן נעדרין עמז שנ ושלתו באש את
 עודתם ואת בליאת פדט חטאת ואשם וזבחי שלמי ציבור ניתנין
 מתנה לכהנים לעולם רצו להפשיט מפשיטין דע לאכול אוכלין
 אותן ואת עודתם אבל עולה שנ בה והפשיט את העולה צדך הכתוב
 לומר עוד העולה אט הקדיש לכהן לו יהיה פדט לטבול יום ולמחוסר כפור
 ולאונן יכול לא יחלוסו בבשר שהוא לאכילה אבל יחלקו בעורות
 שאינן לאכילה תל עוד העולה אט הקדיש לכהן לו יהיה פדט לטבול
 יום ולמחוסר כפור ולאונן וכל מנחה אל תאפה בתנור אמר ר' יצחק
 בן יהודה מנ לאומר הרי עלי מנחת מאפה לא יביא מחצה חלות
 ומחצה דקיקין תל וכל מנחה אל תאפה בתנור וכל נעשה במדחט
 ועל מחבת מה כלל הכל האמורין למטן משני מינין מיכאן אמרו
 המתנרב מנחת מצות יביא מצות דקיקין מחבת יביא מחבת מדחשת

אף כל וכל
 האמורין כאל
 משני מינין

ב"א ד"א

וזה תורת האשם לבית העולמים זאת אינה נוהגת בצמח
תורת האשם תורה אחת לכל האשמים שיהא דמן טעון למטק ופי
מנבא מכלל שנ כי כתט האשם הוא לכהן מה חסאת דמה טעון
למעלן אף אשם יהא דמו ניתן למעלן תל קדש קדש ואת דמו
ידק לדנות כל האשמות ואשם מצורע שיהא דמבניתן דמטון
ומנ דרם האשם שנתערב בדם שלם ידוק תל קדש קדש זאת
המו ידק יכול אף נתערבו הים תל הוא מה יעשו להן ידעו ער
שיסתאבו ויביא ברמי היטה שבהן ממין זה זבדמי היטה סבון
ממין זה ויפסיד המוהד מביתו ל שמעון אום אשם שנתערב
בשלמים שניהן ישחטו בצמון זה יקרב לשם מה שהוא וזה יקרב
לשם מה שהוא אמדו לו והלא שלם טעונץ תנופה ואין האשם
טעון תנופה אמ להם מה בכך ינוף אשם אמדו לו והלא אשם
כאכל ליום אחד ולדכדי כהונה במק קדוש ושלמים נאכלין לכל
ישל לשני ימים במקום טהור ואין מביאין קרשים לבית הקיסול
הוא המ קרב ואין תמורתו קריבה במקום אשר ישחטו ויצה כאן
שחטין הדבה אף הגד אף הנשים אף העבדים ואין לשון שחיטה
לא משיכה עגזהב שחוט מה להלן בצמון אף כאן בצמון
קדש קדש לדבות זבחי שלמי ציבור שלא תהא שחיטתן לא בצמון
יכול אף בתורה ואיל נזיר תל הוא ואת דמו ידק מלמד שהוא
מתן שתיים שהן ארבע כדם העולה והקטיר את הכל המזבח
אשם הוא אשה ליי אשם אעפ ששחטו שלא לשמו אשם אעפ שלא
סמך עליו או יכול אעפ שלא שחטו בצמון תל הוא כל זכר
לדבות בעלי מומין ולמה אם לאכילה כבד אמודין ואם למחלוקת
כבד אמודין ואם לבעלי מומין קבועין כבד אמודין ואם לבעלי
מומין עובדין כבד אמודין אם כן למה נא כל זכר שיכול אין לי
לא שנולד תמים ונעשה בעל מום נולד בעל מום ממעי אמו תל כל

הוא אשה

לפי כך

לא ללישה ולא לאפייה הייתי אומ' יחלקו אותה מנחה כנגד מנחה
לפיכך פירש הכת' וחדשה לכל בני אה' תה' שיחלקו אותה בפני עצמה
וכל כך למה מפני שאכילתו שלקדש' כמדה לבעלים ואינו יודע איזה
הוא הזכאי באכילתה שתבוא כמדה לבעלים על ידו אמ' הכת' שיהא
כל דבר ודבר מתחלק לכל אנשי בית אב כדי שיזכה מי שיזכה
ונמצאת הפסדה באה מכל מקום ° וזאת תורת זבח השלם
תורה אחת לכל השלם שהן טעונים סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק
וכי' מנ' יצאו לפי שם אם על תורה יקר והקד' על זבח השלם חלות קואל
והיא טעונה לחם לא תיטען סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק תל' על
תורת זבח השלם תורה אחת לכל השלם מפני ד' שמעל אמרו לפי
שיצאה לידון בדבר חדש יכול אף לו לא חידושה תל' זבח השלם
אם על תורה מה שלם טעונים סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק
תורת זבח השלם אם על תורה מלמד שהתורה נשחטת לשם תורה
ולשם שלמים יכול אף שלם ישחטו לשם שלם ולשם תורה תל' זאת
תורת זבח השלם על תורה מה שלם באיז' מן המעשר אף תורה תבוא
מן המעשר אמ' הרי אני מביא תורה סתם יכול יביא מן המעשר תל'
תורת זבח השלם על תורה מה שלם פירש מן המעשר יביא מן המעשר
לא פירש מן המעשר אינו מביא לא מן החולין אף התורה פירש
מן המעשר יביא מן המעשר לא פירש מן המעשר אינו מביא אלא מן
החולין ומנ' ללחם תורה שיבוא מן המעשר תל' שלם אני יקריב
מה שלם באיז' מן המעשר אף הלחם יבוא מן המעשר הנסכים בכל
מקום לא יבואו לא מן החולין ומחזא אומ' תורה יקריב מנ' אתה או
המפדיש תורתו ואברה והפדיש אחרת תחתיה ואחר כך נמצאת
הדאשונה והרי שתהן עומדות מנ' שיביא את איזו מהן שידעה
יביא עמה לחם והשניה תבוא בלא לחם תל' תורה יקריב יכול
יהא שתהן טעונות לחם תל' יקריב אחת טעונה לחם איז' שתים

אף תורה תיטען
סמיכה ונסכים
ותנופת חזה ושוק

יביא מרחשת סלת יביא סלת המתנוד סתם ואינו יורע יביא מחמשת
 חמש מנחות מכל אחת מלשלימה בתנוד וכל נעני במרחש מה
 תנוד כלי אף מחבת ומרחשת כלי מה צין מרחשת ומחבת
 מרחשת עמוקה ומעשיה רוחשין ומחבת עקה ומעשיה קשיין
 מאי טעמא אילימא מרחשת משום דאתא אדחשושי הלב דכח
 רחש לבי רבד טוב מחבת דאתיא אמחבואי הקה כד אמרי אינשי
 קא חבת בהדי כלום שיצא הדבור בפיו אימא איסכא מחבת דאתיא
 אמחבואי הלב דכח למה נחבאת לבדוח מרחשת דאתיא אדחשושי
 הקה כד אמרי אינשי קא מרחשי ספונתיה לא אמ קדא וכל מנחה
 אשר תאפה בתנוד וכל נעשה במרחשת מה תנוד עמוק אף מרחש
 עמוקה ואומ' ועל מחבת דעילאי איתה תוך לא איתה לכהן
 המקריב אותה לו תהיה יכול לו לבדן תל לכל בני אה תה' או לכל
 בני אה תה' יכול לכולן תל לכהן המקריב אותה לו תה' הא כיצד לזה
 בית אב מקריבין אותה ומל שאין חולקין מנחות כנגד זבחים
 אבל יחלקו מנחות כנגד עוקות אבל יחלקו עוקות כנגד זבחים
 תל ועל מחבת לכל בני אה תה' יכול לא יחלקו עוקות כנגד זבחים
 יחלקו מנחות כנגד מנחות תל וכל מנ' בלו בט' לכל בני אה תה' יכול
 לא יחלקו מחבת כנגד מחבת ומרחש כנגד מרחש תל וחדבה לכל
 בני אה תה' יכול לא יחלקו בקדשי קדש אבל יחלקו בקדשי קדש
 וחזה ושוק כנגד חזה ושוק תל איש כאחיו תהיה כשם שאין חולקין
 בקדשי קדש כך אין חולקין בקדש קלים איש כאחיו האיש חולק
 אעפ' בעל מוס' ואין הקטן חולק אף תמים אם כן למה חלק הכתוב
 במנחות שבאפויות נא לכהן המקריב אותה לו תה' ונא במנחת הסלת
 לכל בני אה שהייתי אומ' האכילה חולקין אותה כל אנשי בית אב
 שאם יגיע לכל אחד כזית דאוי לו לאכלו אבל הסלת אם יחלקו אותה
 כל אנשי בית אב יגיע לכל אחד קדש טוב סלת מה יעשה בואינו דאוי

תל

תל וכל מנחה אשר
 תאפה בתנוד לכל בני
 אה

תל וכל מנחה אשר
 תאפה בתנוד לכל בני
 אה תהיה יכול לא
 יחלקו מנחות
 כנגד זבחים

מנחה	מחבת
כנגד	כנגד
מרחשת	מרחשת
מנחות	מנחות
כנגד	כנגד
עוקות	עוקות

לא

אם צביחה' על זבח תורת' מלמד שאין הלחם מתקדש עד
שתהא צביחה לשם תורה' מיכאן אמרו שהטה לשמה וזרק
דמה שלא לשמה הלחם מתקדש ואינו מקודש בדרי ל' אעזר
ביר שמעון אומ' אינו מקודש' שלמיו לדבות שלמי נזיר
לעשדת קבים ידושלמיו ולדביע שמץ' או אינו אומ' שלמיו לא
לדבות שלמי נזיר לכל האמ' בענין כשהוא אומ' בו מצות מצות
הוא בא אינו בא חמץ' הא מה אני מקיים שלמיו לדבות שלמי
נזיר לעשדת קבין ידושלמיו ולדביע שמץ' והקריב ממ' מז
המחומר' אחד שלא יטול פדס' מכל קר שיהיו כל הקרבנות
שעמו שווין ושלא יטול מקרבן לחבירו' תדומה ליי' איני יודע
כמה הן הדיבנות נא כאן תלו ונא תדומה בתרומת מעשר
מה תרומת מעשר אחד מעשדה, אף זו אחד מעשדה' הולכה
לך לדרך הזו נא כאן תדומה ונא תדומה בבכורים מה תדומה
הבכורים אין לה שיעור אף זו אין לה שיעור' נדאה למי דימה
דנין תדומה שאין אחדיה תדומה מתדומה שאין אחדיה תדומה
אל תוכיח תרומת הבכורים שיש אחדיה תדומה' הולכה לך לדרך
הזו דנין תדומה הנאכלת במקום מתדומה הנאכלת במקום' אל
תוכיח תרומת מעשר שאינה נאכלת במקום תל' תדומה ליי' לגז'
שווה' מה תדומ' יי' אמור להלן אחד מעשדה אף תדומ' ליי' האמ'
כאן אחד מעשדה' נמצא מביא עמה ארבעים חלות עשדה מצות
עשדה דקיקין עשדה מרבכת עשדה תמץ' כדי שיקח הכרין
אחד מעשדה מכל מיץ שנ' אחד מכל קר' הרי למדנו לתדומה
שיהא אחד מעשדה ושהן ארבעים חלות אבל איני יודע כמה
היא חלה דנין דן נא כאן חלות ונא חלות בלחם הפנים מה
חלות אמורות בלחם הפנים שני עשרונות לחלה אף חלות אמו
כאן יהיו שני עשרנים לחלה' הולכה לך לדרך הזו נא כאן

טעונות לחם ומנ' לדבות את הולדות ואת התמודות תלאם עלתוח
יכול יהוא כולן טעונין לחם תורה תורה טעונה לחם לא ולדה ולא
חליפתה ולא תמודתה טעונין לחם והקריב על זבח לחי' על
כל זבח וזבח שאם אמ' הרי עלי שתי תודות צדיק להביא שתי
תודות ולחמן והקריב על זבח התודה חלות מצות בלו בשמן
ודק' מצות מע' בש מה תל בשמן בשמן שני פעם לדבות בשמן השני
סלת בלו בש השלישי אמ' ד עק' או נא בשמן אחד הייתי אומ' הרי
היא ככל המנחות ללוג וכשהוא אומ' בשמן בש שתי פעם מיעט
שאיין דבוי אחד דבוי לא למעט מיעטה לחצי לוג יכל' ישתלש
חצי לוג זה לשלשת המינין הללו לחלות ולדקיקין ולדבוכה תל
וסלת מרבכת חלות בלו ריבה שמן לדבוכה כיצד הוא עושה
נותן דביעית לדבוכה ודביעית לשני מינין דביעית שהוא נותן
לשני מינין נותן מחצה לחלות ומחצה לדקיקין מחצה שלחלות
לש אותן בו ומחצה שלדקיקין מושח בו את הדקיקין אחד האמ' י
אמ' לו ל' לעזר בן עזריה ל' עק' אפ' את מרבכה כל היום בשמן
לדבות בשמן למעט איני שומע לך א' חצי לוג שמן לתורה
ודביעית יין ונזיד ואחד עשר יום שביין נדה לנדה הלכה למ' ו
מסיני סלת מרבכת למדנו לדבוכה שהיא סלת ומנ' לכולן שיהי
סלת תל חלות מה חלות אמורות בדבוכה סלת אף חלות אמורות
בכולן סלת והלא דקיקין לא נא בהן חלות ומנ' שיהי סלת תל
מצות מה מצות אמורות בכולן סלת אף מצות אמורות בדקיקין
סלת אס' נפשך לומ' סלת מל' הרי את כמוסיף על דבוכה מה
דבוכה סלת אף כאן סלת כולן על חלות לחם חמץ כנגד חמץ
תביא מצה מה חמץ עשרה עשרות אף מצה עשרה עשרות
על חלות לחם חמץ מלמד שאין הלחם מתקדש עד שיקדמו
פניו בתנור והקריב קד על זבח מלמד שאין הלחם מתקדש

בשמן

ולי לרע תזבחו ביום הה יאכל שאיך תל שכבר נא לא אם אינו ענין
 לאכילה תנהו ענין לזביחה שאף תחלת זביחתו לא תהא לא על מנת
 ליאכל ליום אחר איך לי לא תודה ומנ לכל הנאכלין ליום אחר שלא
 תהא זביחתן לא על מנת ליאכל ליום אחר לא יניח ממ' עד בקר
 לימר על כל יום האמור בקרע הלילה הולך אחר היום לא יניח ממנו
 עד בקר אוכל הוא כלהלילה אם כן למה אמ' חפ' עד חצות לא להרחיק
 מן העבודה אבל חזן חייבין עליהן משום נותן ואיך המחשבה פוסלת
 בהן משום פיגול עד שיעלה עמוד השחר ואם נדר או נדבה וזבח
 קד ביום הקד את זב יאכל וממחרת הרי זה בא ללמד על הנאכלים
 לשני ימים שיהא נאכלין לשני ימים איך לי לא שלמים ומנ לדבות
 את החגיגה ושלמי שמחה הבאין בזמן והבאין לאחד זמן וחגיגה
 הבאה עם הפסח ושלמים הבאים בתוך המועד ולאחר המועד תל עיר
 ואם נדר איך נדבה ואם נדבה מנ לדבות את הולדות ואת התמורות
 תל נדר ואם נדבה ואם ומנ לדבות את הבכור ואת המעשר תל זבח
 קד ביום הק' את זבח יאכ' איך לי לא אכילתו לשני ימים ומנ שאף
 תחלת זביחתו לא תהא לא על מנת ליאכל לשני ימים תל וכי תזבח
 זבח שלם ליי לרע תז ביום זבח יאכל וממח' שאיך תל לא אם אינו ענין
 לאכילה תנהו ענין לזביחה שאף תחלת זביחתו לא תהא לא על מנת
 ליאכל לשני ימים איך לי לא שלמים ומנ לכל הנאכלין לשני ימים לא
 תהא זביחתן לא על מנת ליאכל לשני ימים תל וכי תז שלם וכי תז זבח
 לדבות זבחים הנאכלין לשני ימים שלא תהא זביחתן לא על מנת ליאכל
 לשני ימים ביום הק' את זב יאכל מצוה לאכל ממנו ביום הראשון
 יכולתל וממח' יכול מצוה לאכול ממנו לשני ימים תל והנותן
 אם הותיד הותיד או והנותן ממ' יאכל יכול אם הותיד כולו לשני
 ידא פסול תל יאכל אפלו כולו זה הכלל יתכוון לאכלו בשני ימים ולילה
 בנתיים יאכל אף לאור שלישי וריז הוא זבחים הנאכלים ליום

תל וכי תזבח
 זבח תודה
 וכי תזבח זבח
 לדבות זבחים
 הנאכלים ליום
 אחד שלא תהא
 זביחתן לא על
 מנת ליאכל ליום
 אחר

כולו

לחם חמץ ונא לחם חמץ בשתי הלחם מה לחם חמץ אמור בשתי
הלחם עשרון לחלה אף לחם חמץ אמור כאן עשרון לחלה
נדאה למי דימה דנין מנחה שהיא באה חמץ ובאה עם הזבח
ממנחה שהיא באה חמץ ובאה עם הזבח אל יוכיח לחם הפעם
שאינו בא חמץ ואינו בא עם הזבח הולכה לך לדרכך הזו דנין
מנחה שהיא באה מהאדץ ומחוצה לאדץ מן החדש ומן הישן
ממנחה שהיא באה מן האדץ ומחוצה לאדץ מן החדש ומן הישן
אל יוכיחו שתי הלחם שהן באות לא מן החדש ומהאדץ תל' לו
ממושב תבי' לחם תנן שתי שני עט שאין תלת ביאן לא מה שאת
מביא ממקום אחד הרי הוא כזה מה זה עשרון לחלה אף זה
שאת מביא ממקום אחד עשרון לחלה או מה הללו שני עשרנים
בלבד אף הללו שני עשרנים בלבד תל' תה' הללו שני עשרונות איין
הללו שתי עשר' למדנו לחמץ שהוא עשדה עשדו ומנ' למצה שהוא
עשדונות תל' על חלות לחם חמץ כנגד חמץ הבא מצה מה חמץ
עשדה עשדונות אף מצה עשדה עט' שבמצה לא יהוא כולץ מין
אחד לא חלות ודקיקין ומרבכת וכן הוא אומ' והק' ממ' אחד מכל
קרבן תל' ליי' נמצא שלשה עשדונות ושלש חלות ושלשה ושלש
לדקיקין ושלשה ושלש למרבכת ונמצא כל חלה מהן שלוש עשרון
ונמצא לחם תורה ארבע חלות נוטל מהן ארבע ונותנן לכהן
לכהן הזרק את דם השלם לו יהיה והשאר נאכל לבעלים ובשר
זבח תורת שלמין ביום קד' יאכל' הדי' זה בא ללמד על הנאכלין
ליום אחר שיהיו נאכלין ליום איין לי' לא תורה ומנ' לדבות את
הלחם עמה תל' קרבנו' ומנ' לדבות את התמורות והולדות תלו' ובשר
ומנ' לדבות שלמי ציבור ושלמים הבאין מחמת הפסח תל' שלמין
ביום קד' יא' איין לי' לא אכילתו ליום אחר ומנ' אף תחלת זביחתו
לא תהא לא על מנת ליאכל ליום אחר תל' וכי תזבחו זבח תורה
לוי'

תה"ע"ה

עשדה

בדבר הכשר לעבודה ובמי שהוא ראוי לעבוד ובמקום שהוא כשר
לעבודה יכול איך לי מחשבה פוסלת לא באכילת אדם מן הדבות
דריקת דמים והקט' חלבים ואיבדי עולות תל' ואם האכל יאכל בשתי
אכילות הבת מדבד' אכילה לאדם ואכילה למז' חישב לאכול רבדים
שאנין דאניין לאכילה לאדם לאחר זמנן כגון שחישב לשתות דם
קדש למחר או לאכול אימורין למחר או לאכול מבשר העולה למחר
או מן הקמצים והלבונה למחר יכול יהא פגול תל' ואם האכל יאכל עד
שיחשב דבר הראוי לאכילה מן הקרבן חישב להקטיד על המז' דבד
שאנין דאניין להקטדה למחר כגון שחישב להקטיד כזית מבשר
הטאת ואשם או משיירי מנחות או מבשר חטאות הנשרפות יכול
יהא פגול תל' ואם האכל יאכל עד שיחשב למז' בדבד הראוי למז'
ואם האכל יאכל איך אכילה פחותה מבזית חישב לאכל כחצי זית
למחר או להקטיד חצי זית למחר יכול יהא פגול תל' האכל יאכל איך
לשון אכילה פחות מבזית חישב להקטיד כחצי זית למחר ולאכול
חצי זית למחר דבד כשר שאין לשון הקטדה ואכילה מצטרפין
או אפלו חישב לאכול חצי זית למחר ולאכול המז' חצי זית למחר
לא יהא פסול תל' ואם האכל יאכל לשון אכילה אחר הוא בין אכילת
אדם בין אכילת מז' למדכו לזבחים הנאכלין לשני ימים שהמחשבה
פוסלת בהן בשלושי מן לכל הנאכלין ליום אחד שהא המחשבה
פוסלת בהן בשני ודין הוא זבחים נאכלין לשני ימים וזבחים נאכלין
ליום אחד מה הנאכלין לשני ימים המחשבה פוסלת בהן בשלושי אף
הנאכלין ליום אחד תהא המחשבה פוסלת בהן בשני או דין לבא מן
דין להיות בגדון מה לו שלשה אף לו שלשה אני אדיננו דין אחד
זבחים נאכלין לשני ימים וזבחים נאכלין ליום אחד מה הנאכלין לשני
ימים אחד זמן אכילת המחשבה פוסלת בהן בשלושי אף הנאכלין
ליום אחד אחד זמן אכילת תהא המחשבה פוסלת בהן בשני הין

(אכילת)

אחד וצבחים נאכלין לשני ימים מה הנאכלין ליום אחד לילן אחדיו
 אף הנאכלין לשני ימים יהא לילן אחדיו תל עד יום הוא נאכל אינו
 נאכל לאור שלישי יכול יתחיל ישרוף מיד ודין הוא צבחים נאכלין
 ליום אחד וצבחים נאכלין לשני ימים מה הנאכלין ליום אחד תכף זמן
 אכילתן שריפתן אף הנאכלין לשני ימים תכף זמן אכילתן שריפ
 תל ביום ההוא ביום הוא נשרף אינו נשרף בלילה או אינו אומ' לא בשלישי
 ישרף עבר שלישי לא ישרף תל ישרף אפ' לעולם מבשר לא מן
 העצמות ולא מן הגידין ולא מן הקר והטלף הצבח פרט לעובר ולשליח
 ביום הג' באש ישר' בנזן אב לכל הנשרפין שלא יהא נשרפין לא ביום
 ואם האכל יאכל מבני צבח שלם ביום הג' לא ירצה אומ' ל' איעזר כוף
 אדנך לשמוע שהשוחט צבחו על מנת לאכל מה בשלישי הרי זה בלא
 ירצה ל' עקי' אומ' שומע אני ואם האכל יאכל באוכל מצבחו ביום השל
 לא ירצה אפ' שר' לומר כן מאחד שהוכשר יחזור ויפסול היז אם מצנינו
 בצב ובצבה ובשומדת יום כנגד יום שהיו בחזקת טהרה וכשראנו
 סתרו אף זה הואיל והיה בחזקת החר אס' אכל ממנו בשלישי יהא
 פסול למסדע תל המקדיש בשעת הקדבה הוא נפסל אינו נפסל ביום
 השלישי או אינו אומ' המקדיש לא זה כהן המקדיש תל אותו בצבח
 הוא מדבר אינו מדבר בצבחה אחדים אומ' לא יחשב לימד שבחשנה
 הוא נפסל אינו נפסל בשלישי לא לא יחשב מיכאן שאסור לחשב
 מחשבה שאינה נכונה בקדש ולא יגדוש להן פיסול יכול אין לי מחשבה
 פוסלת לא בצריקה ומנ' לרבות שחי וקיבול הדם והולכתו למז' תל
 ואם האכל יאכל ביום הג' לרבות שחי וקיבול הדם ל' מאיד אומר
 המחשבה פוסלת בהילוך שאי אפשר לעבודה בלא הילוך ל'
 שמעון אומ' אין המחשבה פוסלת בהילוך שוחט בצרי המז' וזורה
 ל' איעזר אומ' המהלך במקום שהוא צריך להלך המחשבה פוסלת
 ובמקום שאין צריך להלך אין המחשבה פוסלת שאין המחשבה לא

שאי אפשר
 לעבודה שלא
 בשחיטה ושלא
 בקבלה ושלא בזריקת
 אבל אפשר שיהא
 בהילוך

בדבר

אשר הם מקדישים לי אני יי' לדבות את כולן אחד שרבינו רבדים
שהן בשלמים ורבדים שאינן בשלם למה נא שלם מעתה אן מה שלם
מיוחדין שיש להן מתירין בין לאדם בין למד אף איני מדבה וא כלדבר
שיש לו מתירין בין לאדם בין למד כגון עולת העוף שיש לה מתירין
לאדם ולמד ואת מה אני מוציא הקומץ והלבונה והקטרת ומנ כהנים
ומנ כהן משיח ומנ נסכים שאין לה מתירין לא לאדם ולא למד מיכאן
אם הכל מדבר שיש לו מתירין חייב כדת אכלמן המתיר עצמו
פטור שאין מתיר למתיר ותנן אין חייבין לא על דבר שיש לו מתיר
אבל המתיר עצמו פטור שאין לו מתיר תנו להן שלש מחשבות
פוסלין בקדש מחשבת שנוי השם ומחשבת שנוי המקום ומחשבת
שנוי הזמן מחשבת שנוי השם כיצד כגון ששחט עולה לשם שלום
או שלם לשם עולה או שלם לשם אשם או אשם לשם שלם הדבא כשר
ולא עולה לבעלים חוץ מן הפסח והחטאת דתנן כל הזבחים שנשחטו
שלא לשמן כע לא שלא עלו לבעלים משום חובה חוץ מן הפסח והחטאת
החט הפסח בזמנו והחט והאשם בכל זמן אמר ל' איצד החטאת צאה
על חטא ואשם בא על חטא מה חטאת פסול שלא לשמה אף יהא אשם פסול
שלא לשמו תנו ל' איצד אומ' נא בחטאת חטאת היא ונא באשם אשם
הוא מה חטאת פסולה שלא לשמה אף אשם פסול שלא לשמו אמר לו
חטאת נאמרו בה מיעוטי' יתירין וסמך ידו על ראש החט ושחט אצבע
לחט ולקח מדם החט וכפר עלי הכהן מחטאתו לא נאמרו לבוין אלא
למעט שהחטאת בלבד היא שהמחשבה פוסלת בה שלא לשמה ואין
אתה מוצא באשם מיעוטי' יתירין לפיכך אם עשהו שלא לשמו כשר
אמר ל' שמעון בן עזאי מקובל אני מפי שבעים ושנים זקנים בשערה
שהושיבו את ל' לעזר בן עזריה בישיבה שכל הזבחים הנאכלין שנזבחו
שלא לשמן כע לא שלא עלו לבעלים משום חובה חוץ מן הפסח והחטאת
ולא הוסיף בן עזאי לא העולה ולא הדו לו חכ' מחשבת שנוי המקום

כגון חטאת העוף
שיש לה מתירין
לאדם ואין לה
מתירין למזבח
כגון עולת העוף
שיש לו מתירין
לאדם ואין לה
מתירין למזבח
כגון חטאות
ואשמות שיש
למזבח

והחטאת בכל זמן
ל' איצד אומ' אף
האשם הפסח צא
והחטאת

הוא פסלה המחשבה בשלישי שאינו כשר לאכילת כל דבא
תפסול המחשבה בשני שהוא כשר לאכילת קדשים קלים ולוא
האכל יאכל ביום לרבנות זבחים הנאכלין ליום אחד שתהא המחשבה
פוסלת בהך בשני יכול אין פוסלת לא חוץ לזמנו חוץ למקומו מ'ב
ור"ן הוא הזמן פוסל והמחיצה פוסלת מה הדמך מחשבה פוסלת
אף המחיצה תהא המחשבה פוסלת בה' ה"ן ה"א אם פסלה המחשבה
בדמך שהזמן נוהג בבמה תפסול המחשבה במחיצה שאין המחיצה
נוהגת בבמה תל' בפדע קדש ואם האכל יא ביום הע' פיגול הוא לא ידעה
שאין תל' לא אם אינו ענין חוץ לזמנו תנהו ענין חוץ למקומו יכול
יהא חייבין עליו תל' בשלישי עונן י"ע חוץ לזמנו בהכרת אין חוץ
למקומו בהכרת לא באזהרה ואיכן הזהיר לא תאכל כל תועבה מפי
השמועה למ' שבפסולי המוקדשין הכת מדבר כל דבר שנפסל בקדש
ביך במחשבה בין הלץ והירמא והטמא כולץ בכלל לא תא פלתוע חוץ
ממחשבת הזמן שהוא פיגול והוא בהכרת תנו דבן יכול אין
לי לא בלא ידעה לא שנשחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו מ'ב ושנשחט
בלילה שנשחט דמה ושיצא דמה חוץ לקלעים והלץ והיוצא והטמא
נשקבלו פסולין וזרקו את דמו והניתנין למטף שנתנן למעלץ והניתנין
למעלץ שנתנן למטף הניתנין בפנים שנתנן בחוץ והניתנין בחוץ
שנתנן בפנים והפסח והחט ששחט שלא לשמן תל' לא ידעה ולא יחשב
יכול יהא חייבין עליהן כרת תל' ואכליו עונן ישא אותן בהכרת אין
אן בהכרת יכול אין לי חייבין כרת לא על פיגול שלם בלבד מ'ב לדבות
את כל הקדש תל' וינזדו מקדשי בני ישר' או אינו מביא לא כיוצא
בשלם מה שלם מיוחדין שנאכלין לשני ימים אף כלהנאכל לשני ימים
הנאכלין ליום אחד מ'ב תל' בשר אין לי לא בשר ששייריו נאכלין
עולה שאין שייריה נאכלין מ'ב תל' זבח מיני זבחים העופות והמנחת
שאין מיני זבח עד שתהא מדבה להביא לוג שמן של מצודע מ'ב תל'

המחשבה

אשר

וילפינן חוץ מבפנים ול שמעון בן לקיש אומ' מותרת אין מחשבין מעבודה
 לעבודה ולא ילפינן חוץ מבפנים ואזדון לטעמיה דאיתאם שחטה לזדון
 דמה שלא לשמה ד' יוחנן אומ' תייב' ל שמעון בן לקיש אומ' פטור ל' יוחנן
 אומ' תייב' מחשבין מעבודה לעבודה וילפינן ממחשבת פיגול ל' שמע
 בן לקיש אומ' פטור אין מחשבין מעבודה לעבודה ולא ילפינן ממחשבת
 פיגול תניא כותה דר' יוחנן השוחט את הבהמ' לזדון דמה לעז ולחטוי
 חלבה לעז הרי אן זבחי מתים אמא מחשבין מעבודה לעבודה וילפינן
 חוץ מבפנים וילפינן ממחשבת פיגול שחטה ואחר כך חישב עליה
 לעז זה היה מעשה בקסדין ובא לפט חכ' ולא אמרו בו לא איסור ולא
 התר שאנו אומ' שמא לא חישב לא בסוף שאין מחשבתו כלום שכל
 נשחטה הבהמ' או שמא מתחלה במחשבה זו שחט ולא גלי והשתא
 הוכיח סגפ' על תחלתו הוה ליה ספק וכל ספיקא דאיסורא לחומרא
 והנפש לא הדיח' האכלת לא האכלת עונה תשא פת הכא עונה תשא
 וכת' להלץ ואכליו עונ' ישא צא ולמד מגידה שויה מה עונ' ישא
 האמור להלץ ענוש כדת אף כאן ענוש כדת והבשר אע' יגע בכלטמא
 יכול יהא הטמא מטמא את בשר הקדש במשא ודין הוא מה אם אפר
 חטאת שאין טבול' וטמא מטמא במגע מטמא במשא בשר קדש שטבול
 יום מטמאו במגע אינו דין שיהא הטמא מטמאו במשא תל' אשר
 יגע במגע מטמא במשא אינו מטמא אין לי לא הטמאות הקלות טמאות
 החמורות טמא מת ובוטל נדה וכל המטמאין את האדם מנ' תל' בכל
 טמא בכל טמא אפלו במחוסר כפודים אמ' ל' יוסי מנ' לרביעי בקדש
 שהוא פסול ודין הוא מה אם מחוסר כפודים שאינו פוסל בתדומ' פוסל
 בקודש השלישי שהוא פוסל בתדומה אין דין שיפסול בקודש למדנו
 לשלישי מן הכתוב ולרביעי מקלוהו לא יאכל באש ישרף שיכול
 אין לי טעון שרפה לא הטמא והנותר שלשלם וחטאת שנכנס מרמה
 לפנים ומנ' לדבות את כל הנותדין תל' ואם יותר מבשר המ' ומן החלב

פ
 ולכא
 על
 טעם
 שלהן
 לשמה

ולפי כך

כיצד כגון שחישב להקדישו בחוץ או לאכלו חוץ למקום אכילתו פסול
 ואין בו כרת כדתנן השוחט את הזבח לזרוק דמו בחוץ או במקצת
 דמו בחוץ להקטיד אימורין בחוץ או מקצת אימורין בחוץ לאכול
 בשדו בחוץ או כזית מבשדו בחוץ אף לאכול כזית מעור האליה בחוץ
 ואין בו כרת מחשבת שנוי הזמן כגון שחישב להקטיד חלבון
 למחר או לאכלו חוץ לזמן אכילתו הרי זה פגול ואין חייבין עליו
 כרת דתנן השוחט את הזבח לזרוק דמו למחר או מקצת דמו למחר
 להקטיד אימורין למחר או מקצת אימורין למחר לאכול בשדו למחר
 או כזית מבשדו למחר או לאכול כזית מעור האליה למחר פגול וחייבין
 עליו כרת ואין המחשבה פוסלת לא אם חישב באחת מאדבע עבודות
 בלבר בשעת שחיטה או בשעת קבלת הדם או בשעת הולכה או בשעת
 זריקה אבל בשעת הפשט וניתוח ושאר מלאכות אין המחשבה פוסלת כלל
 דתנן זה הכלל כל השוחט והמקבל והמוליך והזורק לאכול דבר
 שדרכו לאכלו להקטיד דבר שדרכו להקטיד חוץ למקומו פסול ואין
 בו כרת חוץ לזמנו פגול חייבין עליו כרת ואין הולכין לא אחד
 מחשבת בעל הקרבן כדתנן השוחט לנכדי שחי' ול' איעזר פוסל
 שסתם מחשבת נכדי לעז' אמ' ל' יוסי קלו וחומ' הדברים ומה אם במקום
 שהמחשבה פוסלת במוקדשין אין הכל הולך לא אחד העובר במקום
 שאין המחשבה פוסלת בחולין לא יהא הכל הולך לא אחד השוחט
 ל' איעזר סבד שמעתי שהבעלים מפגלין ול' יוסי סבד אע"פ דשמענה
 לבעלים דחשיב אינה כלום זה מחשב וזה עובר לא אמדינן הנז' ט"א
 דאתו ל' אוקניא יהיב דכדי לטבאחי ישר אמרי להו דמא ותדבא לרדן
 משכ' ובשרי לרדכו שלחה דב טובי בר דב מתנה לקמיה דרב יוסף
 כי האויגונא מאי שלח ליה הכי אמ' רב יהודה אמ' שמו' הלכה כל יוסי
 איתלמד השוחט את הבהמ' לזרוק דמה לעז' ולהקטיד חלבה לעז' ל' יוחנן אמ'
 אסורה ול' שמע' בן לקיש או מותרת ל' יוחנן או אסורה מחשבי' מעבודה לעז'

פסול

כין
 דעובר
 לא אחד

פ
 מיני
 פ
 שם
 מקום

יולפינן

גודר כל מקום שיצא וחותר בקפיס שאין בהן שפירת עצם
כל טהור יאכל בשר מה תל ופי שנודם זבחיך יע על מז יי אהרן
והבש תא שיכול לא יאכלנו זבח לא בעליו וקל דחום הוא מפסח תל
כל טהור יאכל בשר לימד שהכל לאויין לאכלו והוא שיהיו טהורין
והנפש אט תא בע מז הנ יכול יהוא חייבין עליו משום טומא בז
לפי דריקת דמים בין לאחר דריקת דמים תל כל טה יאכל בשר וסמך
ליה והנפש אט תא בטומא על ונכ את שהוא מותר לטהורין חייבין
עליו משום טומא הא קודם דריקת דמים הואיל ואינו מותר לטהור
לא יהוא חייבין עליו משום טומא או יכול שאני מוציא את היוצא הלן
שלא יהוא חייבין תל משום טומא הואיל ואינו מותר לטהור תל אטל
לדבות את היוצא והלן או יכול שאני מדבה את הפיגול ואת בעלמא
אחר שריבה הכת מיעט מדבה אני את היוצא ואת הלן שהיה להן
שעת כושד ומוציא אני את הפיגול ואת בעל מוס שלא היה להן
שעת כושד ל יהוה אומ הפסח שנשחט בטומא ואכלו ממנו דבים
וזבות נדות ויולדות יכול יהוא חייבין עליו תל כל טהור יאכל בשר
והנפש אט תא בע מז הנ הנשחט לטהור חייבין עליו משום טומא
והנשחט לטמא אין חייבין עליו משום טומא ל אעזר אומ דחוק פגמו
יכול יהוא חייבין תל וישלחו מן המח כל צדוע וכל צבוע וכל טמא לנפש
בשעה שטמא נפש חייב אין דבים ומצורעים חייבין וטמאתו פלי
טומאת הגוף יכול טומאת הבשר תל וטומא עליו ונכ טמאתו עליו לגמרי
שווה מה טמאתו עליו אמור להלן בטומאת הגוף דיבד לא דיבד
בטומאת הבשר אטל אמור כאן בטומאת הגוף דיבד
לא דיבד בטומא הבשר ל אומ ואכלו טמא על ונכ בטומא הגוף דיבד לא
דיבד בטומא הבשר ל חייא אומ נא קדשים לשון דבים ונכ טומא לשון
יחיד הא מה אני מקיים וטומא על בטומא הגוף לא טומא הבשר אחד אומ
וטמא על לא דיבד לא במי שטומאה פולחת ממנו יצא בשר שאין

תלמה שלמים
מיעט מה דאית
לדבות את הלן
ואת היוצא ולהוציא
את הפיגול ואת
בעל מוס

טמאתו עליו

פ
פודשת
ממנו
בטבילה

עד הבקד ושדפת באש מה תל את הנותד לא זה בניז אב כל שהוא
טעון שדפה איז לי לא נותד ומנ לשנשחטה בלילה ושנזדק דמחבל
ושיצא חוץ לקלעים זהלז והיוצא והטמא ושנשחט חוץ לזמנו וחוז
למקומו ושקבלו פסולין וזדקו את דמו והנתיני למעלה שנתבין
למטן והנתיני למטן שנתנן למעלה הנתיני בפנים והפסח והחטאת
שנשחטו שלא לשמן מנ תל לא יאכל כי קדש כל שהוא פסול טעון
שדפה יכול אף שהפילו ושמהו ושנשחטו בחוץ ישדפו תל הוא
ל יהורה אומ יכול אף חולין שנשחטו בעזרה תל הוא הללו טעונים
קבורה והללו טעונים שדפה והבשר אע יגע בכל טמא באש יש
יכול בפנים בין בחוץ תל בקדש באש תע מלמד ששדפתה בפנים
איז לי לא זו בלבד ומנ לדבות טמא ונותד וכל פסולי המקדשין
תל בקדש תע כל בקדש באש תע מיכאן אמ בשד קדשי קדשים
שנעמא בין באב הטומ בין בולד הטומ בין בפנים בין בחוץ בית
שמאי אומ הכל ישרק בפנים בית הלל אומ הכל ישרק בחוץ חוץ
משניטמא בולד הטומ בפנים ל עקי אומ את שהוא נטמא בפנים
בין באב הטומ בין בולד הטומ ישרק בפנים ואת שניטמא בחוץ
בין באב הטומ בין בולד הטומ ישרק בחוץ אמ ל חנניה סגן
הכה מיהן שלכהנים לא נמנעו מלשדוף את הבשר שניטמא
בולד הטומ עם הבשר שניטמא באב הטומ אעפ שמוסיפין לו
טומ על טמאתו הוסיף ל עקי מימיהן שלכהנים לא נמנעו מלהדלין
את השמן שנפסל בטבול יום בנר שניטמא בטמא מת אעפ שמוסיפין
לו טומ על טמאתו והבשר כל טהור יאכל בשר לדבות בשד הפנים
שיהא מותר הלא דיז הוא הואיל והטמא פסול אף היוצא הואיל
ויצא מקצתו יהא כולו פסול תל והבשר לדבות בשד הפנים שהוא
מותר מיכאן אמ אבד שיצא לחוץ בפסחים חותך עד שהוא מגיע
לעצם והולך עד שהוא מגיע לפדק ומתירו מן הפדק וחותר וצמח ודש

שנתנן בחוץ
והנתיני בחוץ
שנתנן בפנים

פסול והיוצא מקו
מיטמא אם נטמא
מקצתו כולו פסול

אמ"ל אצל ר' זכאי
יש כוונת חייב אם
כך למה נאמר אשר
י' קרב

כח ומה כהן משיח ומנה נסב תל' אלה הקדש אט' יקדישו לדבות את כולן
יכול יהא חייבין עליו מיה תל' אט' קרב"ע עד שיוכשר לוקרב מיכאן
אמ' דבר שיש לו מתירין אין חייבין עליו משום טמאה עד שיקדשו
מתירין ודבר שאין לו מתירין עד שיקדש בפלי' אחר שדבין ודברים
שהן כשלם לדברים שאינן כשלם ולמה נאמרו שלם מעתה פרט לדם
שאין חייבין עליו משום טומ' ל' שמע אומ' מה שלם מיוחדין שאין ראויין
לאכילה יצאו העצים והלבונה והקטרת שאינן ראויין לאכילה דא
למה נא' שלם מה שלמים מיוחדין שהן קדשי מזבח חק כל קדש
להוציא קדשי דרך הבית ונכרתה הנפש לא העביר ההיא לא אבוסה
ולא שובגת ולא מטעה מעמיה ועמה בע' וידבר דבר אלבני עש
בני ישראל מוזהרין על החלב הלא דין הוא מה אם אבד מן החי שאין
חייבין עליו בדת איסורו נוהג בבני נח כישל' חלב שחייבין עליו כח
אינו דין שיהא איסורו נוהג בבני נח כישל' תל' בני ישראל בני ישראל חייבין
על החלב אין הגוים מוזהרין על החלב או בני ישראל אין לי לא בני ישראל
מנ' לדבות את הגוי' את העבד תל' כי כל אכל חלב כל חלב שחוטט
ועז לא תא' פד' לבהמה טמאה ולחיה ולעופות הלא דין הוא מה הדם
שאין חייבין עליו משום סיגול ונותר וטמא נוהג בבהמה טמאה ופסול
ובעופות חלב שחייבין עליו משום פגול ונותר וטמא אינו דין שינהג
בטמאה ובחיה ובעופות תל' כל חלב שור וכט' ועז לא תא' פד' לבהמה
טמאה ולחיה ולעופות כל חלב שור וכט' ועז חלב העווה בשור וכט' ועז
יצאת איה שאינה שווה בכולן ל' שהודמה לקרבן יכול תהא אסורה
תל' כל חלב שור וכט' ועז להוציא את האיה שלא נקדחת חלב לא לענין
דבן שהוא משמע הטוב והיפה כדא' בהדים את חלבן מ' אין נקדחת
חלב סתם לא חלב הקרב והמסוס והכליות והכסלים כל חלב שור וכט'
אין לי לא חלב שור וכט' המיוחדין מנ' לדבות את הכלאים תל' פס' ו
ועז דבריו ל' עק' אם נפטר לומר מן הבהמה לדבות את הכלאים מנ'

טומאה פוקעת ממנו וכדתה בין שהיה הבשר טהור בין שהיה
טמא הואיל והאוכל טמא הרי הוא בהכרת או יכול טביל ולא העדים
שמשו יהא בהכרת תל וטמאתו עליו ונכרתה יצא טביל יום שאין
כל טמאתו עליו הרי הוא באזהרה בלבד ונכרתה הנפש לא תצטרך
היא לא אנוסה ולא שוגגת ולא מוטעה מעמיה ועמה בשלום
ונפש כי תגע בכל טמא לאחר שאמר טומאה חמוכה חזר ואמ
טומאה קלה שהיא טומאת מגע בכל טמא אפרו בטמא מת
בטומאת אדם ולבנות כל הטמאות הפורשות מן האדם כגון זוב
הזב ודיקו ושכבת זרעו ומי מי דגליו ומשכבו ומדכבו ומושביו
בבהמה טמא בגבלתו או בכל שקץ טמא לאחר מיתתו שאין לה
מי שמיטמא והוא חי ומטמא והוא חי לא האדם והוא שיהיה ישרא
וכי מאחד שהוצרכו חמורות למה הזכיר הקלות ומאחד שהזכיר
הקלות מה צורך לחמורות לא לו נא חמורות ולא נא קלות היית אה
על החמורות יהא חייב ועל הקלות יהא פטור או לו נאמרו קלות ולא
נאמרו חמורות הייתי אומ' על הקלות בכרת ועל החמורות במיתה
צדק לומר הקלות וצדק לומר החמורות ואכל מבשר ז' הע' וטמ' על
ונכר מה תל לפי שנ' והנפש אשר תאכל מבשר ז' הע' ונכ' והלא שלמים
בכלל כל הקדשים היו שיכול אין לי שהייבין כרת משום טומ' לא
על השלם בלבד ומנ' לבנות כל הקדש תל אמר אליהם לרדתי כל איש
כל איש אט' יק' מכל זל' אל הקדש או אינו מביא לא כיוצא בשלמים
מה שלם מיוחדין הנאכלין לשני ימים הנאכלין ליום אחד מנ' תל
אשר תא' מבט' או בשלש ששיידין נאכלין עולה שאין שיידיה נאכלין
מנ' תל דבח מיני דבחים העופות והמנחות שאינן מיני דבחים עד
שמהא מדבה להביא לוג שמן של מצורע מנ' תל אט' יקרב מכל זרע
אל הקדש או יכול כל שחייבין עליו משום פגול יהא חייבין עליו
משום טומאה ואם לאו לאו ומנ' לבנות הקומץ והלבונה והקט' ומנחת

וידבר דבר אל בני ישראל המק בני ישראל מניפין איז הגוים מניפין נכח
איזו מדה מרובה מדת הסמיכה או מדת התנופה מדת הסמי מרובה
מדת התנופה שהסמיכה נהגת בכל החובדין איז התנופה נהגת
בכל החובדין אם מיעטתים מסמיכה מרובה לא אמעטם מתנופה
המעוטה או כיצר איזה מרובה מדת התנופה ממדת הסמיכה
שהתנופה נהגת בדבר שיש בו דוח חיים ואם מיעטתים מסמיכה
מעוטה אמעטם מתנופה מרובה הא כיצר לפי שיש בסמי מה שאין
בתנופה ובתנופה מה שאין בסמי ערך לומר בני ישראל מניפין איז הגוים
מניפין בני ישראל מניפין איז בנות ישראל מעטות איז הגוים מניפין אם
יוסי מה מצו שלא חלק הכת בין קדבנות הגוים לקדבנות הנשים
לתנופה מה לי לא חלק בין קדבנות הגוים לקדבנות הנשים לסמיכה
שאין סמיכה לא בבעלים נחלוק בין קדבנות הגוים לקדבנות הנשים
לתנופה שהדי תנופה ביר כהן תל בני ישראל בני ישראל מניפין איז בנות
ישראל מעטות לעולם איז תנופה בנשים לא בשני מקומות בלבד שוטה
ונזירה שאר תנופות יהיו על ידי כהן או בני ישראל איז לי לא בני ישראל
לדבות את הגדים ואת העבר תל המקריב או אינו אום המקריב לא זה
כהן המקריב שהוא אום ידיו תביאנה לדבות ידי הבעלים יכול כל
הקדבנות יטענו כולן תנופה תל דבא יצאו העוסקות והמנה שאינן
זבחים אוציא את העוסקות ואת המנחות שאינן זבחים ולא אוציא
את הזכור ואת המעשר ואת הפסח שהן זבחים תל דבא לא כל זבחים
אוציא את הזכור ואת המעשר ואת הפסח שאינן טעונין סמיכה ולא
אוציא חטאת ואשם שהן טעונין סמי תל שלמיו אוציא את החטאת
שאינן למינה תנופה ולא אוציא את האשם שיש למינו תנופה תל שלמיו
אוציא כל האשמות ולא אוציא אשם מצודע ודין הוא מהאם שלמי
יחיד שאינן טעונין תנופה חיים טעונין תנופה שחוטין אשם מצודע
שהוא טעון תנופה חי אינו דין שיטעון תנופה שחוט תל שלם לא אשם

ובדבר שאין בו
לוח חיים והסמיכה
איעה נהגת לא בדבר
שיש בו לוח חיים

לסמיכה כך לא
נחלוק בין קדבנות
הגוים לקדבנות
הנשים

הא כיצר כהן מעט
ידות תידי הבעלים

לרבות את הכלאים תל כשב ועד מן לרבות את הכור והסחורת מכירת
 לאזהרה תל כל חלב וחלב נבול וחלב טר נבולת בהמה טה חלב
 מרובד אבל הטמ חלבה כבשדה אתה אומ בבהמה טה הכת מרובד
 אף בטמ כשקוא אומ וחלב טר יצאת בהמה שאין לה טר וחלב נב
 וחלב טר מלמד שאיסור נב וטר חל על איסור חלב ונמצא חייב עליו
 משום שני עמות משום חלב ומשום נב טר יעשה למלאכה מה
 תל לכל מלאכה ד יסי הגלילי אומ יכול למלאכת הקדש יהא ממנה
 גלמלאכת החולין לא יהא מותר תל לכל מלאכה ד עקי אומ יכול
 למלאכת החולין יהא טהור ולמלאכת הקדש לא יהא טהור תל לכל
 מלאכה אכלו למלאכת הקדש לימד על החלב מן הנב ומן הטמא
 שאינו טמא טומ נב כבשלה נמצאת אומ בהם טמי שמתה אחת
 בשדה ואחר חלבה מטמא טומ נב לא חלק הכת בטמא בין בשדה
 לחלבה אבל בהם טהורה שמתה או נתנבולה חלבה טהור ואין בו טומ
 כלל ובשדה מטמא טומ נב או יכול אף חלב חייה שכנגדו בבהם
 טהורה יהא טהור בחייה תל ואכל לא תאכלו חלב שהוא אסור באכיל
 טהורתי לך יצא חלב חייה טה שהוא מותר באכילה לא תאכלו
 יכול לא יאכילו לאחרים תל ואכול מאכילו אתה לאחרים או ואכל
 יכול חלב שהוא מותר בהנייה יכול לא יהא טהור תל כל חלב כי
 כל אכל חלב מן הבהם אש יקר ממ קד אשה לוי אין לי אלא חלב
 תמימין שהן כע ליקרב חלב בעלי מומין מן תל מן הבהם אש יקר
 ממ אשה לוי חלב שכמותו כשר ליקרב אמדתי יצא חלב רפנות
 שאינו כשר ליקרב ונכ הנלא העיבור הנכש להביא את השותה
 האכלת לא המאכלת האכלת כרי אכילה שהיא כזית מעמיה ועמ
 בט וכל דם לא תא יכול דם מהלכי שתיים דם שרצים דגים
 דם תגב הכל בכלל תל לעוף ולבהמה לעוף כל משמע עוף ולבהמה
 כל משמע בהם וחייה בין טמ בין טהור זה חומר בדם מבחלב

טמא

יהא טהור וחלב שור
 הנסקל ועגלה ערופה
 שהוא אסור בהנייה

וירבד
 חפ

מו' הצואה למטה עד הכרס וחותר שתי צלעות אילך וחילק ואיזב
 הוא זרוע מפדק שלארכובה עד כף שלד שהן שני איברים מעודין
 זה בזה וכנגדה בדגל הוא השוק האמ' בכל מקום ומנ' שאין אהרן
 וצני' זכאין בחזה ושוק לא לאחר הקטר חלבים שנ' זהקטי' הכהן
 אתהחזה והיה החזה לאה ולבניו נטמאו אימורין או אברו יכול
 יהוא אה ובניו זכאין בחזה ושוק תל' והיה וכן הוא אומ' בבני עליגם
 בטמ' יקטי' דין את החלב ובא נער הכהן ויאמר אליו האיש קטר
 יקטי' דין פיוס החלב וקח לך כחשך תאווה נלעב ואמר לו תתן
 ואם לא תתן לקחתי בחזקה מהוא אומ' בהן והיה חטאת הנעלים
 גדולה מאד ואת שוק למדנו על השוק שינהוב בעלמים תתן
 תרומה זה הוא הנקרא מורס משלמים מזבחי שלם זה הוא שסמרו
 לרבות זבחי שלמי ציבור שיטענו תנומה שחוטין המקדיב את
 דם השלם ואת החלב לא בא הכת לא לומר שאם היה טמא בשעת
 זריקת דמים וטהור בשעת הקטר חלבים שאינו חולק בבשר שנ'
 המקדיב את דם השלמים אצב שאול אומ' ומנ' לטהור בשעת זריקת
 דמים וטמא בשעת הקטר חלבים שאינו חולק בבשר תלואת החלב
 מבני אהרן לו תהיה שוק הימין למנ' עד שיהיה טהור מתחלה
 ועד סוף המקדיב מבני אה' לו תהיה שוק הימ' למ' ל שמעון אומ'
 כל מי שאינו מורה בעבודה איז לו חלק בכהונה אמ' ל שמעון
 ולא זו בלבד ומנ' לרבות היציקות והבלילות והתנופות וההגשות
 והקמיצות והמליקות וההקטרות הקבלות ההזיות והשקית שוטה
 ועגלה עדופה וטהרת מצודע ונשיאות כפים ביץ בפנים ביץ בחוץ
 תל' בני אה' כל עבודה שהיא מסורה לבני אה' אם אינן מורין בה
 איז להן חלק בה לו תהיה שוק הימין למנה בחילוק וכן היה ל שמע
 אומ' הרי הוא אומ' מיגס בכס ויסגר דלתים ולא תאידו מזבחי תנש
 שני דברים משמשין את הגוף איז נמנעין מלעשותן ואיז נוטלין

שמו' ב

כי עתה

מזודע כשהוא אומ' שלמי' לדבות שלמי' נדיר ושלמי' באין מחמת
הפסח שיטענו תנופה שחוטין' וכשהוא אומ' מזבח' שלמי' לדבות
זבחי שלמי' ציבור שיטענו תנופה שחוטין' הלא דין הוא מה אם
שלמי' יחיד שאינן טעונין תנופה חיים טעונין תנופה שחוטין' זבחי
שלמי' ציבור שהן טעונין תנופה חיים אינו דין שיטענו תנופה
שחוטין' אשם מזודע יוכיח שהוא טעון תנופה חי ואינו טעון
תנופה שחוט' אף אתה אל התמה על זבחי שלמי' ציבור שאעפ' שהן
טעונין תנו' חיים לא יטענו תנופה שחוטין' וכשהוא אומ' מזבח' שלמי'
לדבות זבחי שלמי' ציבור שיטענו תנו' שחוטין' יכול כלה' זבח כולו
יטען תנו' תל' חלב' אין לי לא חלב' מנ' לדבות את החזה תל' את החלב
על החזה' אין לי לא חלב' וחזה וכשהוא אומ' יביא לדבות את האליה'
אש' יי' לדבות שתי הכליות' יביאנו לדבות יותדת הכבד' למדנו
שהן טעונין תנופה כולן' ומנ' שיטענו תרומה תל' שוק' ומנ' לדבות את
כנף' תל' וקדש' את חזה התנופה ואת שוק התרומה אל' הונף ואש' הודם'
לא זה בנין אב' כל שהוא טעון תנופה טעון הדמה' או אינו מביא
לא כיוצא בזה מה זה אילן קשה בן שתי שנים וטעון לחם ומנ' לקש'
ואינו טעון לחם' ומנ' לך' ענך שתהא מדבה להביא את הבקר ואת
הבשמים ואת העצים מנ' תל' כי תדום הוא ותלומה יהיה מאת בני
ישראל מזבח שלמי' לדבות את כנף' בטמאו כולן' ונשתייד אחד מהן
מנ' שהוא טעון תנופה תל' החזה להניף אותו אפלו כוליה אחת יניף'
תנופה לא תנופות' לפעמי' במזרח' כי צר היה עושה נותן את החזה
על ידי הבעלים ואת החזה ושוק למעלה מהן ואת שתי הכליות
ואת יתדת הכבד למעלה מהן ואש' יש שם לחם מניח את הלחם
מלמעלה ומוליך ומביא ומעלה ומוריד שנ' אל' הונף ואש' הודם'
תנופה היתה במזרח והגשה במערב ותנופות קודמות להגשות
בכל מקום' תנו' לבנן' א' זה הוא חזה כל הדואה את הקרקע'

כ
שלמי
יניף
כל
אחד
מהן
צפני
עצמו

במתנות תל' ואתן אותם לזה הכ' ולב' וזה עולם חי' לך לא מה שאמר
בעצ' זאת משחת אה' ומט' בטו' אמ' ל' שמע יכול צלי' נצטדפה זכות א' לא
אהדן וזכות בניו כאחת לא זכו בשמ' המע' תל' מע' אהדן זאת ומשח
בניו זאת כדאי אהדן לעצמו וכדאי בניו לעצמן אמ' ל' יהודה יכול לאה
ובניו עדיכין שמן המשחה לעתיד לבוא תל' מע' אהדן זאת ומט' בניו
זאת כדאי אהדן לעצמו וכדאי בניו לעצמן ומה אני מקיים אלה שני
בני ה' עומדים על אדון כל האדן זה אהדן ודוד שח' ד' י' י' י'
לגדולתן לעתיד לבוא שכל זמן שהמלכות נהגת כהונה גדולה נהגת
נסתלקה זו נסתלקה זו וכז' הוא חום ד' המ' צנפת והדס העטרה
ר' ש' עזרא זמנין אמר לה משמח דרב אמ' וזמנין אמר לה משמח
רב אסי מאי רבת כה אמר יי' הסר המ' צנפת והדס זאת העטרה
זאת לא זאת הושעלו הגבוהים והגבוהים השפלים בשעה שאמ' ד' י' י'
הסר המ' צנפת והדס העט' אמרו מלאכי השדת לפע' הקבה לבוץ העולמים
זאת לה' לישל שהקדימו לפניך נעשה ונע' עלהד סיני זאת לה' שיעמקו
מ' המלכות ומ' הבהונה אמ' לה' ולא זאת לה' לישל שהשפילו את הגבוה
והגבוה את השפל והעמידו עלם בהיכל מי גרם לה' עונות שעשו גרמו
לה' אמ' ליה ריש גלותא לרב הונא כלילא מני לן דאסיר אמ' ליה מדבנן
דתנן בפולמוס שולאס פסיבוס גזרו על עטרות חתנים ועל האידנים קם
ליה ריש גלותא לאתנויי אמ' ליה רב חסדא קרא כת הסר המ' צנפת והדס
העטרה ובי מה עטרה אצל מ' צנפת לא כל זמן שהמ' צנפת בדאשו שלפון
גדול תהא עטרה בדאש כל אדם נסתלקה המ' צנפת בדאשו שלפון גדול
נסתלקה עטרה בדאש כל אדם בהדיקא אתי שמעיה אמר ליה האלהים
מדבנן אסיר וחסדא שמך וחסד' מילך ראבינא אשכחיה לרב אשי
דקא גדיל כלילא לבדתיה אמ' ליה לא סבר לה מ' כה אמר יי' הסר המ' צנפת
והדס העט' אמ' ליה דומיא דכהן גדול בגבדי כת אבול שלגדיל מותד
לפלה מאשי יי' מלמד שאף האשים סייעו ציום דק אותם לפנה ליה

ויאמר תע' דב' ט'

יח' ט' דב'

פ' ונאיה
פ' מן
פ' אגוא
פ' זמ' למוסיקא

פ' כולחמך
פ' סמל

פ' תלג
פ' פיר אומר
פ' ואלהיה

עליהן שכל אדם אומ' לחבירו הרלק לו את הנד הזה והגף לי את הדול
אחריו איך נמנעין מלעשותן ואין נוטלין עליהן שכל' והלא רבדים
קל וחומר מה אסרבים שאין נוטלין עליהן שכל' לא עשיתם עמי
הנס' על אחת כמה וכמה רבדים שנוטלין עליהן שכל' המקריב
ל' אי עזר ביד שמעון אומ' בא טבול יום ואמר לכהן תן לי מז' המנחה
שאוכל אמר לו מה אם במקום שיפה כוחך בחטאתך דחיתך מחטאת
ישראל מקום שהודע כוחך במנחתך אינו דין שאדחק ממנחות ישראל
אמר לו מה לי דחיתני מחטאות ישראל שהדי יפה כוחך בחטאתך
תרחיני ממנחות ישראל שהדי הודע כוחך במנחתך אמר לו הבהן
המקריב אותם לא תהיה בוא והקרב ואכול אמר לו ואם לאו תן לי
מז' החטאת אמר לו מה אם במקום שהודע כוחי במנחתי דחיתך
ממנחות ישראל מקום שיפה כוחי בחטאתי אינו דין שאדחק ממנחות
ישראל שהדי הודע כוחי במנחתי תרחיני מחטאות ישראל שהדי יפה כוחי
בחטאתי אמר לו הבהן המחטא אותה יאכלנה בוא סטא ואכול אמר
לו מה אם במקום שיפה כוחך בקדשי קדש שכולן לך דחיתך מהן
מקום שהודע כוחך בקדשי קדש שאין לך בהן לא חזה ושוק בלבד
אינו דין שאדחק מהן אמר לו מה לי דחיתני מקדשי קדש שכולן
שלי שהדי הודע כוחי בהן לאכילת נשי ועבדי תרחיני מקדש קדש
שהדי יפה כוחי בהן לאכילת נשי ועבדי אמר לו לכהן הזרק את דם
השלמים לו יהיה בוא זרוק ואכול יצא טבול יום קוליו וחומרי על נאשו
אונן לי מינו ומחוסד כפורים לשמאל כי את חזה זה חזה התנופה
זו תנופת הסל' ואת השוק זה השוק התרומה זו תרומת תורה
לקחתי מאת בני ישראל ראויין היו לישראל וכשנתחייבו ניטלו מהן כך
אם יזכו להן תל' ואתן אותם לאה הכה ולב לחק עולם ניתען הז' לכהן
לעולם מאת בני ישראל מרצון בני ישראל יכול יהוא חייביץ אף במתנות
ודין הוא מה אם החולין שאין חייביץ בחזה ושוק אינו דין שיהיו חייביץ
במתנות

אמר לו מה לי
דחיתני ממנחות
ישראל
כוחי
אמר לו
לך
תן לי
חזה
ושוק
שלמים

פ
שלמים
עיתון
לכהנים
יכול
כשם
שנתחייבו
ניטלו
מהן
חייביץ
במתנות
קדשים
שחייביץ בחזה ושוק

שחייביץ בחזה ושוק

כולן שטענענדיג בלייב אער צוה יי אה מע בהר סיני ביום צו למדנו
 לדברות מרבד סיני שלא נאמרו לא ביום ומלך לדברות אהל מועד
 שלא נא לא ביום שנ ואלה תולדת אה ומלך ביום רבד יי למע בהר סיני
 ומלך לדברות אהל מועד שלא נא לא ביום שנ וירבד יי אל מע במר סיני
 באה מו הקיש לדברות מרבד סיני לדברות אהל מו מה דבר סיני
 דברות ביום אה דברות אה מועד ביום וידברקח את אה ואת בנו
 מה תל לפי שנ ויגף יי את העם על אע עשו את העג אע על אהרן היה
 במשמע שנתדחק אה וכשהוא אומ קח את אה ואת בנו ידע משה
 שנתקרב אה ומנ שהיה בלבו של משה שנתדחק אה שנ ובאהרן התאנף
 יי מאד להע ואתפלל גם בער אה בע הה והרי נא וישמע יי לו גם בע
 הה וכז בישל הוא אומ וישמע יי לו גם בע הה וכיון שנכאן קח את אה
 ואת בנו ידע מע שנתקרב אה ומנ שהיה בלבו שלא שנתדחק כשהוא
 אומ צמח הענין קרב אל המז ועשה את חט ואת עלתך והלא כנד הסדיר
 מע לפני כמה עבודות ולמה צדך לה קרב ועט לא שהיה בלבו לדבר
 אחר וכיון שאמ לו קרב אל המז ידע אה שנתקרב דא קח את אהרן
 ואת בנו אתו מה תל והלא במקומות הדבה נא בו במשה לקיחות בני
 אדם שנ ולקחת את הלויים לי אני יי ואומ ויקח מע ואה את האנע הא
 ואומ ולקחת אותם אל אה מוע ואומ קח לך את יהוש בן נון וכי משעיל
 היה בני אדם לאחוריו לא אמ לו קחם בדברים שלא יהא לבם לדבר אחר
 וכז הוא אומ ויקח יי את האדם ויבא ר אומ עילה אותו ואת הבגדים
 לו הבגדים שהפקדתך עליהן כמו שנ ועשית אותו שמן משחת קדש
 ואת פד החטאת כשם שלא שינה בבגדיו לא שינה בקרבנותיו ואת
 פד החט שהפקדתך עליו כמה שנ והקרבנות את הפל לפני אהל אהרן
 ואת שני האילים כמו שנ ואת האיל האחר תקח ולקחת את האיל האחר
 ואת סל המצות כסדר האמ להלן כך אמוד כאן ואת כל העדה תקח
 עשה במעמד כל העדה שיהיו נוהגים בכהונה בקדושה ובכבוד ולא

זה שכל העל לקוחים
 למנות לו שני בע אהרן
 שהיו נטויים למיתה
 אמ לו חנין כח ויקח
 מידם ויצר אותם
 בחרט תצוה קיחה
 שלכאן ותעמוד
 על קיחה שכל
 קח את אהרן
 דא קח את אהרן

משה

כמה שנ ולא
 הבגדים אשר
 יעשו ואת שמן
 המשחה זה שם
 המשחה שהפקדתך
 עליו

מלמד שאף היום סייע אשר צוה יי לתת להם ביום משחן אותם
מהר סיני נצטוו ישר שיהיו מדישיך מתנות כהונה ולא זכו בהן
אח ובניו עד שחכו בשמן המע שכל אשר צוה יי לתת להם ביום משחן
אותם מאת בני ישר מרצון בני ישר לדתם שינהוג הדבד לדודות
זאת התו לעולה למנחה ולחט ולאה ולמלואים מה מלואים נאמרו
כללותיהן ורקדוקיהן מסיני אף כולן נאמרו כללותיהן ורקדוק מסיני
או מה מלואים קרבן ציבור אף אין לי לא קרבן ציבור קרבן יחיד
מב תל ולאשם או מה אשם קרבן יחיד אף אין לי לא קרבן יחיד
קרבן ציבור מנחל ולמלואים שתמצא לעולה לעולה יחיד
ולעולה ציבור למנחה למנחת יחיד ולמנחת ציבור ולחטאת לחטאת
יחיד ולחטאת ציבור ולזבח השלם ולזבח יחיד ולזבח שלמי
ציבור לא זאת התו לעולה למנח אמר רב חונא כל העוסק בתורת
הקרבנות מעלה עליו הכת כאלו הקריב עולה מנחה וזבח ואשם ושלם
ולא ענה לא כאלו הקריב מלואים ונתקדש כאהרן ובניו שנא ולמלוא
גדול הוא השלום שלא חתם בקרבנות לא בשלום סג ולזבח השלם
לפיכך תיקנו חכמי חזקוני התפלות כולן שלום אשר צוה יי
את משה בהר סיני ביום צותן את בני ישר להק את קר לדבות הבכור
והמעשה והקסח שכולן נא כללותיהן ופרוטותיהן ורקדוקיהן מסיני
אשר צוה יי את משה בהר סיני ביום צותן למדנו על כל הקרבנות שאין
פס לא ביום רבי ישמעל בנו של ר' יוחנן בן בדוקה אומר הרי הוא אומר
יטח מל חצי הדם וישם באגנות למדנו לעולת הד סיני שהיא טעונה
כלי ומנ לעולת הדודות שתיטען כלי תל עולת תמיד להל פתא לאו
עולת תמיד העט בהר סיני הקיש עולת סר סיני לעולת הדודות מה
עולת הד סיני טעונה כלי אף עולת דודות תיטען כלי אין לי לא
עולה מנ לדבות את כולן תל זאת התו לעולה למנחה ולחטאת ולזבח
ולל השלם אשר צוה יי את משה בהר סיני ביום צותן לדבות את
כולן

אמ' לאחא למלך
שכנס למדינה
ונכנס עמו
טובות טובות
שלל ימים אמר
לחבדיה כמה רחיל
הריץ שלטונה אמר
ליה חבדיה אפיס טמי
דידך תהי טבא ולית
הא את רחיליני כן
א כיון ששמעו שלא
פלשת הקרבנות
התעסקו בתורה ואין
אתם מתיראין מן
הקרבנות רבות זאת
התורה לעולה ולמנח
שלמים באין באחרונה
אמר ר' סימון כהר"א
שקלא מיתא שהיא
באה באחרונה ומה
שיש בה מינין הרבה
כן השלמים הדם
והאימורין למזבח
והחיה והשוק וכדומה
והעור והבשר לבעלים
לא זאת תעלה

האומר
האומר

אפלו פהן גדול עון משיחה ואין מושחין מלך בן מלך ומפני מה
 משחור את שלמה מפני מחלתו שלא רנה ויואש מפני מחלתו שלעתיו
 ואת יהואחד מפני מחלתו שליהויקים אחי שהיה גדול ממנו שתי
 שנים וכולו קיים לעתיד לבוא שנ' משחת קדש יהיה זה לי לדרתכם
 ומנ' לכהן גדול שטעון משיחה תל' זה הכהן המט' תח' מב' ומנ' שאין
 מושחין מלך בן מלך אמר דב' אחא בד' יעק' אמ' קדא למען יאריך
 ימ' על מלכותו הוא וב' מלמד שהמלכות ידועה לבנים ואם היה עם
 מחלוקת מושחין ומנ' שמושחין לסלק המחלוקת אמ' דב' פפא דאמר
 קדא הוא ובניו בקדב' יעד' בזמן שהשלום בישל' ומשח את המשכן
 ואת כל אשר בו ויצק משמן המט' על ראש זה לא כמשיחת אה
 ובניו משיחת כל הכלים משיחת אה ובניו מאחד שהוא מלבי' עין
 חוזר ומושחין שנ' כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהין
 או יכול שמושחו עד שלא ילבישו תל' שיוורד על פי מדותיו ומשיחת
 כל הכלים כלכלי וכלי טעון משיחה בפני עצמו שנ' וימשח את המז
 ואת כלכלי הא' למדת שכל כלי וכלי טעון משיחה בפ' עצמו ויצק
 משמן המט' על ראש זה כסדר האמור להלן כך אמר כאן תנו
 לבנן כאיזה צד מושחין את המלכים כמיין נדר ואין נכה כמיין
 כי אמ' דב' מנשיא בד' גדיא כמיין כ' יוני' תנו לבנן כ' מנשיא
 מוציקין לו על ראשו ואחד כך נותן לו בין דיסי עיניו ותניא
 בתחלה נותן לו בין דיסי עיניו ואחד כך מוציק על ראשו תנא ר' יוחנן
 דתניא דאיכא מאן דאמ' ריש בדישא ואיכא מן דאמ' בין דיסי עיניו
 בדישא מאי טעמא מאן דאמ' ריש בדישא אמ' אביי דכתיב ויצק מע
 המט' על ראש זה והרד וימשח אותו ומאן דאמ' בין דיסי עיניו בדישא
 קא סבר משיחה עדיפה הואיל וישנה אצל בגדי כהנהגה כתיב ויצק
 וימשח מאי וימשח כבוד משה אמ' דב' פפא מאי דכתיב כשמן הטוב
 על הראש יורד על הזקן זקן אהין תנא כמיין שני טעין שמואל

בן בן גרול

תל' מלך

פור לא אף כל שדרת הציבור תהא במעמד פלגצרה שיהי נהגין
 בעדה זכרונה בקדושה ובכבוד שנ ויקח את זהו זמנדרה
 לפני לעזר הכ ולפ כל הע ויעש מט כשם שהסדיד מטעבודת בית
 המקדש כך הסדיד עבודת כהונה ולויה ובגדי כל אחד ואחד לפי
 מה שהן ויאמר מט אל העדה זה הדבר נא כאן זה הדבר נא
 להלן זה הדבר מה זה הדבר אמור להלן בקידוש אה ובניו אף זה
 הדבר האם כאן בקידוש אה ובניו הכת מר ויקדב מט את מהלך
 ואת בניו וידחץ אותם במים באותה שעה זכו בקידוש ידים וג
 ובאותה שעה זכה בטבילה וקדושיז שליום הכפן ויתן על את הכת
 מלמד שנעשה משה סגן לאה הוא היה מקשיטו והוא היה מלבישו
 וכשם שנעשה לו סגן בחייו כך נעשה לו סגן במיתתו שנ קח את
 אה ואת לעזר בנו והפשט את אה את בגדיו כדכתבנן לדע
 ויתן עליו את הכת תנו דבנן סדר לבישה מלכסיים תחלה
 ואחריהן הכתנת ואחריה האבנט ואחריה המעיל ואחריה חשן
 ואפור ואחריה המצנפת ואחריה העיץ וישם עליו את החשן
 סדעה זו כלמדה לשעתה וכלמדה לדורות כלמדה לשירות יום
 יום ולשירות יום הכפן שבכליום ויום הוא משמש בבגדי זהב
 וביום הכפול משמש בבגדי לבן וישם את המצ כאן עזה יי את
 מט נא כאן צווי ונא להלן צווי מה צווי האמור להלן אמור כאן
 כן מסדרין ולהלן מסדרין כן מסדר את הבגד ולאחר מיכאז את
 הבגד ויקח מט את שמן המע ל יהודה אומ שמן המע שנעשה
 משה במדבר מעשה נסים נעשו בו מתחלה ועד סוף מתחלה לא
 היה בו לא שנים עשר לוג שני ושמן זית היז ואם לסוך בו את הכלים
 לא היה סופק על אחת כמה וכמ עצים בולעין שורף ויגד בולע
 שממנו נמשחו אה ובניו בעבעת ימי המלכות שכן וכל אשר בו
 והמז דכל כליו והשלחן וכל כליו והמנוחה וכל כליו וכל כלים

הכת מדבר

נא
לשעתה

ולאחר מיכאז את
הקדבנות ולהלן
מסדר את הקדבנות

וא היה לא לוי שנ הלא אהרן אח הלוי וכשנבחר להיות כהן גדול לא
מ הקבה למשה אתה תשמענו עד שעה שילמד היה משה שוחט ואה
רואה אחיו יודק ואה רואה אותו מזה ואה רואה אותו מקטא ואהרן
רואה אותו יוצק ואה רואה אותו מכפר ואה רואה אותו שנ ויקח משה
את הדם ויקדע לכפר עליו כפרה זו אינו יודע מה היא אם ספרה
אהרן אם ספרה ציבור אמור מעתה שלא היתה ספרה זו לא בטעה
שיצא כדוד להתגרב לבית המקדש אם משה שמא ירחיק בני ישראל
זה את זה ביין איש ביין אשה ויביאו שלא בטובה לא ספרה זו תהא כדי
שלא יהא דבר גדול קרב במקדש וכך הוא אמר כי אני יני אוהב משפט
שונא גדול בעולה אשה משה ואהרן בכהניו ושמואל בקראו שמן
ל יורד בשם ל יוסי ביל יהודה ול ברכיה בשם ל יהוש בן נחמה כל
אותן ארבעים שנה שהיו ישר במד לא נמנע מט מלשמש בטהרה
גדולה ההר משה ואה בכה ל ברכיה בשם ל סימון שמע לה מהר ין
קרא בני עמדם אהרן ומשה ויבדל אהרן להקדישו קדש קדשים הוא
ובניו עד עולם ומשה איש האלים בניו יקראו על שבת הלוי אבל גופה
כהן היה אם ל אעזר ביל יוסי פשיטא לן שבחלוק לבן שימש משה
במד אם ל תנחום ביל יורד ותני לה בשם ל יהוש בן לוי כל שבעת יומי
המלואים היה משה משמש בטהרה גדו ולא שדת שכי עליון פריסבא
אה ולבש בגדי כהונה ושמש בטהרה גדו ושדת שכי עליון שנ כיהים
י נל איכם יכול לאר שמו כהן ויה תל ושמואל בקוראי שמו מקוראי
בשמו מן הלויים היה שהיה משמש בקול דא ושמואל בק שמו זה
קרא ונענה וזה קרא ונענה בעמוד עץ ידבר איהם שמענו במשה
שנידבר עמו בענן שבידד יי בענן וידבר לו ובאהרן נידבר עמו
בענן שנ וידד יי בעמוד ענן ויעמד כתח האהל ויקרא אה אבל שמו
לא שמענו ובאיכז שמענו מן הרין קריא ותענינה אהותאמיש
הנה לפ ל יורד בשם מד בד יעקב אמרו להן אנשים איך אתם דואין

ישעיה
תל צט

זה פג
בניו יקראו על שבת
הלוי

שמענו
פ

2

של שמן תלויות לו לאהרן בזקנו כשהוא מספר עולות וזבחות בעיקר
זקנו והיה משה דואג ואומ' שמא מעלתי בשמן המע' יצאת בתקול
ואמרה לו כטל חרמוץ שידר עלהדרי ציון מה טל איז בו מעילה אף
שמן שעל זקן אה איז בו מעילה ועדיין היה אה דואג ואומ' למשה
משה לא כהנה ואני טהנתי שמא מעלתי יצאת בתקול ואמרה
מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד מה משה לא מעל אף אה לא מעל
ויקרב משה את בני אה וילבשם כתנ' מלמד שכשם שנעשה משה
סגן לאה כך נעשה סגן לבניו וכשם שפיקדו עלבגדי אהרן כך פיקדו
עלבגדי בניו שנ' ועשית בג' קדש לאה אחיך ולב' ואומ' ואת בניו תקדש
והלבשתם כתנ' ויגש את כד החט בתחלה לא נקרא כד החט שנ' וזה
הדבר אט תענ' להם לקדש אותם לכהן לי לקח כד אחד בן בקד' וכשהוא
כורט את מעשיו היה נקרא כד החט שנ' ואת בשד הפך ואת עודו ואת
כרשו תשדך באש מחוץ למח חט הוא ואיני יודע אם חט אה ובניו
הוא אם חט העיבור הוא וכשהוא אומ' קח את אה ואת בניו אתו ואת
הבג' ואת כד החט הוי חט אה ובניו היה לא חט העיבור היה ויסמכו
אה וב' את ידיהם וכי אהרן ובניו סומכין ידיהן על כל הקדבנות לא
מכני שהוא קרבנן סמכו עליו כמו שסומך כל אחד ואחד על קרבנו
דא ויסמכו אה וב' להקיש קדבנותם לקדבנות העיבור מה קדבנות
טעונין סמיכה אף קדבנות העיבור כהן גדול סומך על האבירים
ואחר כך מקטידין ואיז סמיכה לאיפדין לא לכהן גדול בלבד
וישחט ויקח מע' מן הדם ויתן כל שבעת ימי המלואים היה משה
משמש בכהונה גדולה הוא היה שוחט הוא היה זורק הוא היה מזה
הוא היה מחטא הוא היה יוצק הוא היה מכסד שנ' וישחט ויקח משה
את הדם מושלו משל להר' לבת מלכים שנעשת כשהוא קטנה
ופסקו עם אמה שתהא משמשתה עד שעה שתגדיל ותלמד ותשמש
את עצמה והיתה משמשתה עד שעה שלמדה אף כך אהרן בתחלה
לא

חטאת

בשמחה נעשו יום טוב משל למי שפדע את חופו ועשה יום טוב
אף כך אהוב כיון שהשלימו עבודתו וקידושו ועבודת כל הכלים
וקידושו וחטוי המד וספדה וזריקות דם העו הביאו אילוסמכו וידעו
עליו בשמחה ועשו יום טוב וישחט ויקח משה מר שלשה דמים אמורין
בפרשה אינן דומין זה לזה במעשה הראשון טעון מתן ארבע קדנות
ויצא על היסוד והשע טעון מתן שתיים שהן ארבע והשליש נמלק
לשתי דוחות וטעון מתן בהונות לכך נא וישחט ויקח משה מרמוות
על תנוד אחז אה הימנות זה גרד האמצעי ועל בהן ירו הימ זה פרק
האמצעי שלגורלה גדל ויקרב את בני אה ויתן משה מן הדם על
תנוד אהנס הימ זה גרד האמצעי ועל בהן ירו הימ זה פרק האמצעי
ועל בהן דגלם הימ זה פרק האמצעי ושי מתן בהונות היו אהרן ובעו
טעונין לא כל כך ללמדן היאך יהיו מטהרין את המצורעים ויקח את
החלב את האיה איז לך דבר שאין בו מצוה למקום פירות הארץ ישבם
מצוות הדבה התרומות והמעשרות והחלה והביכורים והלקט והשכחה ופ
טלית יש בה מצוה למקום שנ גדלים תעשה לך בגדים יש בה מצוה
למקום שנ לא תלבש שעטנז שערי הבתים ושערי המדינות יש בהן
מצוה למקום שנ וכתב על מזו בי ובעי בהמה טה יש בה מצוה למקום
שנ כל הכבוד את יולד בהמה טה יש בה מצוה למקום שנ ופטל חמור
תפשה חייה הגדילה במדבר ועוף הפורח באויר הזהיר עליהן הכת
לכשיבאו לדרך לא יהא מחוסרין מצוה שנ אשר יצור ציד חיה או עוף
אשר יאכל ושפך את דמו וכ בעפר ושאר בהמה וחיה שלא פידט חבת
שמן עשין כלל שלא יהא מחוסרין מצוות שנ אך כל חכם אשר יחם
א לוי מכל אשר לו קדשי המקדש כולן קדש ויש בהן מעלות אחד
מעלות כיצד פרים הנע ושעי הנש שאינן נאכלין אמ הכת יהא דבן
ואימוריהן למד קדשי קדשים הנאכלין לבהנים אמ הכת יהא דבן
ואימוריהן למד שנ ויקח את כל החלב זו היתה תרומתם למזבח העולה כולה

האמצעי שלגורלה
ועל בהן
דגלו זה
פרק

כליל לאשים אמ הכת יהא עולה מתנה לבהנים שלמים נאכלין לצעלים אמ הכת יהא
דמן ואימוריהן למזבח שנ ויקח את כל החלב זו היתה תרומתן למזבח ויתן

תל

מלא

ענין קשור למעלה מחצירו ואין יש לא ענין שני ויש אשר יהיה ענין
שמו עזרתו וחק נתן למי שמענו במשה שכתבה תורה לשמו ש
זכרו תורת משה עבדי ובשמו נכתב לו ספר בשמו שני ויסתבבם
וינח לפני יי אבא אהרן לא שמענו לא מלמד שניתנה להפדשת פדה
אדומה שלא תזוד ממנו ולא מבניו ולא מבני בניו עד עולם ועד סוף
הדורות דבת זאת חקת התורה דבר אל בני ישראל ויקחו לך פדה אדם
מלמד שנקראת על שמו ויקח את כל הח' תנח כל שלא נתפדש
בשתי הפרשיות הללו אינו נוהג לדורות שהייתי אומ' פדים הנשקפין
ושע' הנג' הואיל ואינן נאכלין יהוא כולן נשרפיץ ולא יהא מהן למד
כלום תל ויקח את כל החלב זו היתה תרומתן למד ושאר הפד' ישראל
שנ' ואת הפד' ואת עורו ואת פרשו שדף באש' ויקרב את איל העולה
ויסמכו מיכאן למדנו סמיכה לעולה וישחט ויזרק משה את הדם
מיכאן למדנו דריקה לעולה ואת האיל נתח לנתחיו כל המפורש
בעולת יחיד מטרש כאן חוץ מן הפשט' ויש אומרים אין נידון
בלא הפשט שנ' והפשט' ונתח ואת האיל נתח לנתח' מיכאן למדנו
ויקטר משה את הדאש כמו שנ' להלן את דאשו ואת סדרו ועדך הב'
מיכאן למדנו ואת הקרב ואת הכדע דחץ כמו שנ' להלן וקר' וכדעו
ידחץ במים מיכאן למדנו ויקטר משה את כל האיל המז' כמו שנ'
להלן והקטיד הכהן את הכל המז' מיכאן למדנו עולה הוא דוח נוח
אשה הוא לוי' מלמד שהחלבים מלמטץ' וכולן ניתנין עלגבי האשים
ויקרב את האיל השני' והלא כבר דיוג הכת' שנ' אילים זה כנגד זה
אם כן למה נא ויקרב את האיל השני' שאם הביא פר' או אחד מן האילים
לא יצא ידי קדושתו שנ' אילים ולא הביא פר' לא יצא ידי קדושו שנ'
אילים ופר' ולא הביא סל המצות לא יצא ידי קדושו' ולמה נקרא איל
המלואים שהוא משלים עם הכל למד' שהמלואים משלים למד' לאהרן
ולבניו' ויסמכו אה' וב' את ידיהם מלמד שסמכו ידיהן עליהן

בשמה

בהזיית הדם עליהן ויחמר מעה חלואה בשלנו את הצטפת את המוע
 לימד על איל המלואים שהוא קדשי קדש לפי כך צריך ביעשול לפנים
 מז הקלעים והוא הדין לכל קדשי קדש שאינן מתבטלין לא בפנים וכן
 הוא אומ' ויחמר אי זה המלואים אשר יבשלו עמם הכהנים את האשם ואת
 החטאת אשר יאפו את המנחה (ועם תאכלו אותו כאש צוית)
 היכן צוה ואכלה וב את האיל והנותר בבשר ובלחם באש
 תשר מלמד שהמלואים מותרין בשדקה ומפתח אהלמו לא תצאו
 גזירה שלא יצאו כי שבעת ימים ימלא את ידם כמה שנשבים ימלא
 ידם מיכאן אמ' בעשרים ושלשה באדר קדשו המלואים עשירי ושלשה
 ושבעה הרי שלש ובאחד בניסן שלמו המלואים כל שבעת ימי המלא
 היה משה מעמיד את המשכן ומפקדו ובשמיני העמידו ולא פירקו
 כאשר עשה ביום הזה כשם שלא כשרו בני אה' לעבודה עד
 שפירשו שבעת ימ' והן מלאו שלהן כך צוה הכת להפריש כהן השוה
 את הפדה וכהן העובר ביום הכסו מפרישיז אותן שבעת ימים כהן
 להוסיף טהרה על טהרתן ובהונה על כהונתן ומלוי על מלוין וכן האמ'

כאשר עט בי ה' צוה יי' לעט זה מעשה פדה לכפר עלי זה מעט יום
 הכסו מיכאן אמרו שבעת ימ' קודם ליום הכסו מפרישיז כהן גדול מביא
 ולשכת פלחדיז וכשם שמפרישיז כהן גדול מביא כהן מפרישיז כהן
 גדול השורה את הפדה מביא ולמה מפרישיז אותו כל שבעה שמים
 תמצא אשתו ספק נדה וידחה שב ימ' אחרים צוה יי' לעט לכפר עלי
 אמ' להן כפרה זו תכפר עליכם עד שיחיו המתים ופתח אהלמו תש
 ימ' ולי מה צורך והלא כבר נא ומפתח אהלמו לא תע שב ימ' עד יוסמו
 ימי מלו שומע אני ביז ביום ביז בלילה ומה תל' ופתח אהלמו תש לא הדי
 זה מוכנה להקש ולדון ממנו לגדי שווה נא כאן תש ימ' ולי ונא להקש בעדות
 תש שבע ימ' יכול ביום ולא בלי תל' תשבו תש לגדי שווה מה תשבו האמור
 כאן ביום ובלילה אף תש האמ' להקש ביום ובליל' ושמדתם את משמדת

יחזיק

בכל בקר ובקר
 ומקריבין קרבנותיו
 עליו

ויתן את הכל על כפי אהרן ועל כפי בניו וללמדך היאך מניפין מורשמן
השלמים זמן התורה ופאיל נזיר דא ויתן צלכפי אה ופי בלהקדנות
כולן ניתנין על ידי הבעלים לא ללמדך היאך מעקין השוטות ומטהדין
את היוולדות והמצודעין וינח אותם תנו ולפי יי הוא הדין ללמדך
תנופת הקדנות ויקח משה אותם מעל כפי הוא הדין ללמדך היאך
כהן נוטל את המנחה מעל ידי השוטה ומצפה מלואים הם וליח נחח
הדי רבד קל וחומ ומה אם מלך בער ורם קונה לו אוהב ועושה יוסטות
הקבה שהעמיד כהן גדול להיות משמשו על אחת כמ' אשה הוא
לוי מלמד שניתנין על גבי האשים ויקח משה את החזה ויניפהו ופי
החזה בלבד טעון תנופה והלא כולן טעונים תנופה לא מה החזה טעון
אף כולן טעונים למשה היה למנה מלמד שאין המקום מקפח שכד
כל בדיה ופן הוא אומ' מי גם בכס ויסגר דלתים ולא תאידו על מזבחי
חנם מלמד שאין כהן עובד עבודת חנם לעולם אין דך כל עבודה
ועבודה לא ויש להן חלק בה והלא רבד קל וחומ ומה אם מלך בער
ורם שהיה לו מגדסן וביטל לו תבשיל אינו זד עד שמטעימו ממנו
כדי שלא יתעסק לו באנגדיא מלך מלכי המלכים בה על אחת כמה
וכמ שאינו מטריח בדיותיו בחנם לא ושלמתי פעלתם באמת ובדית
עולם אכדת לכם מאיל המלואים למשה היה למנה והלא רבד קל
וחומ ומה אם משה ששימש בכהונה שעה אחת נטל חלקו בה
המשמשין בכהונה לעולם ולעו עולם על אחת כמה וכמ ויקח
משה משמן המע מלמד שנתן מן הדם עשרים ושתים מתנות חמש
עשרה מתנות תחלה שלשה באהרן תבוך אצן ובהן יד ובהן דגל ושתים
עשרה בארבעת בניו תבוך אונזן ובהן יד ובהן דגל לכל אחד ואחד
ומהן שתים שהן ארבע למז' וחדד ועידב דם ושמן והיזה עלאה ועל
ארבעת בניו נמצאת אומ' עשרים וארבע מתנות ניתבן מאיל המלוא
ויז ויקדש את אהרן הא למדת שלא שלם קידוש אהרן ובניו לא
בהזית

ג

פ
טבאך

ז'ע'ה צא'נה ודא'נה בנות ציון במלך שלמה צא'נה ודא'נה בנות ציון
 בנים המצוינים לצוראן במילה ובתגלחת ובציון במלך שלמה מלך
 שהשלוש שלו דא' במלך שלמה שהשלוש מעשיו לבדיוותיו השלוש
 אש לאבי אבד השלוש הדב לאבי יצחק השלוש מלאך לאבי יעקב
 דא' במלך שלמה המלך שהוא עושה שלום בבדיוותיו אמ' ל' יוחנן כת
 המשלוחים עמו אמ' ד' עק דכפר חנין המשל זה מיכאל ופחד זה גבריאל
 עמו שהן מושלמים זה לזה לא זה מזיק את זה ולא זה מזיק את זה
 אמ' ל' יוחנן מימיה שלמה לא ראה פגמה שללכנה ולית מזל קדים
 לחבריה ולית מזל חמי מא דקמוי אמ' ל' לוי כולהו סלקין הפיכין
 כהדין דסלקין בסולמא הפוך וכל כך להשלים ביז בדיוותיו בעטרה
 שעיטרה לו אמו אמ' ל' יצחק חידדנו על כל המקרא ולא מצינו בת
 שבע שעיטרה לשלמה בנה לא זה אהל מועד שהוא מעוטל בתכלית
 ואדמק ובתולעת שני ובשש שעטרה לו אמו אין אמו לא ישרא' של
 ולאמי אי' האדינו אמ' ל' חונא שא' ל' שמעון בן יוחי את ל' לעזר ביד
 יוסי אמ' לו אפשר ששמעת מאפיך מהוא בעטרה שעטרה לו אמו
 אמ' ל' אין אמר לו למלך שהיתה לו בת יחידה והיה מחבבה יתר
 מדאי והוא קורא אותה בתי לא זז מחבבה עד שקרא אותה אחותי
 לא זז מחבבה עד שקרא אותה אחי כך בתחלה חיבב הקבה את ישר
 והיה קוראן בתי שנ' שמעי בת ודאי לא זז מחבבן עד שקרא אותן
 אחותי דכת פתחי לי אחותי רעיתי לא זז מחבבן עד שקרא אותן
 אימא דכת פתחי עמי ולאמי אי' האדינו ולאמי כת עמר ל'
 שמע בן יוחי ונשקו על ראשו אמ' לו לו לא יאבאתי לעו לא לשמוע דבד
 זה מעך כדאי ביום חתנתו ביום ששרת שכינה בישל וביום
 שמחת לבו ביום שידרה אש חדשה מן המדום וליחכה עלגבי המז
 אתה עולה ואת החלבים ואיזה יום זה יום השמיני ששימש אה' בבהונה
 ג' מנ ממה שקרינו בעעץ ויהי ביום השמיני קרא מעה לאה ולבנו

ישע

יום

ויזלח תמותו הזהיר וענש כאחד והדי דכל קלוחו מהאם המקיץ
 דבדי בער ורם קונה לו אהב והמלך מקבל המקיץ דבדי המקום על
 אחת כמ' וכמ' ויעש אה וב את כל הרב מלמד עדיה אה ובנו ששים
 ושמיחין כששומעין דבדים מפי מע כששומעין מפי הגבורה וכך
 נא ויעש אה וב את כל הרב אשר צוה יי את משה כדאי השלח
 למשלח וכדי המצוה למי שנצטוה וכשם שעשה הקצה לאה ולבנו
 מלואים עד שכשרו לעבודה ומלואים למז עד שכשרו לקרבנות
 כך עתיד הקצה לעשות להן מלואים לימות המשיח ואחד כך יכשרו
 לעבודה וכך הוא אומ' ונתת אל הכהנים הלויים אשר הם מזבחי צדוק
 הקדשים אלי לשרתני פרצו בקר לחטאת שבעת ימים יכשרו את
 המזבח וטהרו אותו ומלאו ידיו ואומ' ויכלו את הים והיה ביום השמיני
 והל יעשו הכה על המז את על ואת שלח וצ צאתי אתכם נאם יי כיבה
 קהרם בפרץ העשרה יפ

ואומ'
 שבעת
 ימים
 תעשה
 שער
 חטאת
 ליום

מרשות מלך יושב על כסא דם ונשא
 מעוז לל ולנפש אביון אשר בו חסה
 שבר מוטות עולם אשר לבבם המסה
 יהיה להם למושיע בעת כי אמונה נסה
 נתן חמר אוניהם למז למשסה
 אז ידעו הכל כי כל אשר חפץ יי עשה

חמדת

יעזרנו השם על מעשה רצונו למען שמו
 יאיר פניו אבנו ויפדנו עלינו סגפתי שלמו
 ישיבנו לקדמותינו ויבנה לשון הדגמו
 ישלח בם חרון אפו וכקש יאכלימו
 יגלה מלכות משיחינו ויהי משלה על שכמו
 הנה מלפך בא צאי לך בעקבי פעמו

ישיקף ברחמינו לבדכינו משמי מלומו
 יעורר אהבת הורנו ויזכור כי אהבנו עמו
 ישובד לב אבינו וישפך עליהם זעמו
 ישיב לב כל לעברו וישתחו לו איש ממקומו
 יתן מבשר לירושלם וכה יאמר בנאמו
 ככת צאנה ואינה בנות ציון במלך שלמה

בידכם תחלה ויש בידכם בסוף יש בידכם תחלה חטא מכירת יוסף
 שנ' וישחטו שעיר עזים ויש את הכת בדם ויש בידכם בסוף עון
 מעשה העגל עשו להם עגל מס' יבוא שעיר ויכפר על מעשה שעיר
 יבוא עגל ויכפר על מעט עגל ושור ואיל לשלם לפי שנידמית עבירה
 שעשו לשני מינין לפי כך הביאו משני מינין ומנ' שנידמית עבירה לשני
 מינין שנ' עשו להם עגל מס' ולהלן הוא אומר וימירו את כבודם בתבעת
 שור יבוא השור ויכפר על מעשה שור יבוא עגל ויכפר על מעשה
 עגל ותדעו שנדעה המקום לכפר על עונותכם שהדי עבירה שאתם
 מתיראין ממנה היא נזכרת לפני הקב"ה שנ' לדבך לפי יי' אמרו ישר למט'
 וכי היאך מרינה מקלסת את המלך והיא אינה רואה את המלך אמ' להן
 על מנת כן כי היום יי' נד' איכם ויסקחו את אע' צוה מט' בזריזות
 ויסקחו כל העדה ויעמדו לפי יי' מלמד שקדכו כולן בשם ועמדו לפני
 משל למי שבעס על אשתו והוציאה מביתו לאחר ימים נתדעה לה
 והכניסה לביתו מיד קשדה את מתנה וקשדה את כתפותיה והיזהר
 משמעתו יתר מדאי' אף כך ישר כיון שידעו שנתדעה להן הקב"ה
 לכפר על עונותיהן קדכו כולן בשמחה ועמדו לפני שנ' ויסקחו כל העדה
 ויעמדו לפי יי' וכי חצר אהל מוע' שהיא מאה על חמשים מחזקת כל
 ישר והלא מחנה ישר שנים עשר מילין לא מיכאז שהחזיק הממועט את
 המדובה ויאמר מט' זה הד' חט' צוה יי' תעשו' מלמד שאם להן משה
 לישר חותו יצר רע העבירו מלבבכם והיו כולכם ידחה אחת ועזה אחת
 לשדת לפני המקום וכשם שהוא יחדי בעו' תהא עבודתכם מיוחדת
 לפני' נא ומלתם את עד לבב ועד לא תקשו עוד למה פי יי' אהיכם הוא
 אהי' אם עשיתם כן וירא איכם כבוד יי' ויאמר מט' אלא קרב
 אהמדי' זהו משה ואה' בכה ושמו' בן שמו' מלמד ששלשהן שקולין זה
 בזה קרב אלהמדי' ועט' מושלו משל לה' למלך שנשא אשה והיתה
 מתביישת מלפניו נכנסה אצלה אחותה אמ' לה אחותי למה נכנסת לדבר

תל' קו

בשמחה

ואם לא יבא עגל עזים ויבא שור ואיל לשלם לפי שנידמית עבירה
 שעשו לשני מינין לפי כך הביאו משני מינין ומנ' שנידמית עבירה לשני
 מינין שנ' עשו להם עגל מס' ולהלן הוא אומר וימירו את כבודם בתבעת
 שור יבוא השור ויכפר על מעשה שור יבוא עגל ויכפר על מעשה
 עגל ותדעו שנדעה המקום לכפר על עונותכם שהדי עבירה שאתם
 מתיראין ממנה היא נזכרת לפני הקב"ה שנ' לדבך לפי יי' אמרו ישר למט'
 וכי היאך מרינה מקלסת את המלך והיא אינה רואה את המלך אמ' להן
 על מנת כן כי היום יי' נד' איכם ויסקחו את אע' צוה מט' בזריזות
 ויסקחו כל העדה ויעמדו לפי יי' מלמד שקדכו כולן בשם ועמדו לפני
 משל למי שבעס על אשתו והוציאה מביתו לאחר ימים נתדעה לה
 והכניסה לביתו מיד קשדה את מתנה וקשדה את כתפותיה והיזהר
 משמעתו יתר מדאי' אף כך ישר כיון שידעו שנתדעה להן הקב"ה
 לכפר על עונותיהן קדכו כולן בשמחה ועמדו לפני שנ' ויסקחו כל העדה
 ויעמדו לפי יי' וכי חצר אהל מוע' שהיא מאה על חמשים מחזקת כל
 ישר והלא מחנה ישר שנים עשר מילין לא מיכאז שהחזיק הממועט את
 המדובה ויאמר מט' זה הד' חט' צוה יי' תעשו' מלמד שאם להן משה
 לישר חותו יצר רע העבירו מלבבכם והיו כולכם ידחה אחת ועזה אחת
 לשדת לפני המקום וכשם שהוא יחדי בעו' תהא עבודתכם מיוחדת
 לפני' נא ומלתם את עד לבב ועד לא תקשו עוד למה פי יי' אהיכם הוא
 אהי' אם עשיתם כן וירא איכם כבוד יי' ויאמר מט' אלא קרב
 אהמדי' זהו משה ואה' בכה ושמו' בן שמו' מלמד ששלשהן שקולין זה
 בזה קרב אלהמדי' ועט' מושלו משל לה' למלך שנשא אשה והיתה
 מתביישת מלפניו נכנסה אצלה אחותה אמ' לה אחותי למה נכנסת לדבר

מה תל ויהי מלמד שהיתה שמחה לפעו במדום ביום שנבראו העו
 במעשה בל אשית הוא אומ ויהי עדב ויהי בקד ונא כאן ויהי ביום
 הע' אותו היום נטל עשה עטדות ראשון למענ בל אשית ראשון
 לנשיאים ראשון לכהונה ראשון לעבודה ראשון לידירת האש
 ראשון לאכילת קדש ראשון לאיסור הבמ' ראשון ציטל ראשון
 לבדך את ישראל ראשון לראשי חדשים ראשון לשמים זה
 אחד מן הכתובים העריכין להידרש נא כאן ויהי ביום השמיני
 ולהלן נא ויהי ביום השלישי ואיני יודע אם שלישי למנין ואם
 שלישי לשבת ואם שלישי לחדש וכשהוא אומ כי ביום הע' ידר
 ויהי ביום השלי' בהי הב' הדי שלישי לרביעי שהוא ששה לחדש
 וכאן הוא אומ ויהי ביום השמיני איני יודע אם שמיני למנין אם
 שמיני לראש חדש כשהוא אומ כי שבעת ימים ימלא את ירכם
 וסמך ליה ויהי ביום השמיני הוי שמיני למנין לא שמיני לראש
 חדש קרא משה לאה ולב' לפי שבידו המקום לאהרן תחלה אף
 משה כיבדו בסוף ומנ' שבידו המקום לאה תחלה שנ' ועלית אתה
 ואהרן עמר ואף משה כיבדו בסוף שנ' קרא מט' לאה ולב' ואחר כך
 ולדן ישר' לפי שבידו הקב' לזקנים תחלה שנ' לך ואספת את זק' ישראל
 ואומ' עולה א' וכו' ושבעים מזק' ישראל לפיכך משה נוהג בהן כבוד בכל
 מקום ויאמר אל אה קח לך עגל' לכפר על מעשה העגל' אמר ל'
 יורד כהונה נתפסקה על ידי עגל' ועל ידי עגל' נתבוססה' תנא קח
 לך עגל' מלמד שאמר מט' לאה אהרן אחי אע"פ שנתדעה המקום לכפר
 על עונותיך צריך אתה ליתן להוד' פיו שלשטן שלח דרון לפטך עד
 שלא תיכנס למקדש שמא יסטינך בציאתך למקדש קח לך עגל' בן
 בקר לחט' תהא דרון לפטך ואחד כך תכנס שמא תאמר אין צריך
 כפרה אאני והלא אף ישר צריכין כפרה שנ' ואני ישר תר' לאמר
 קחו שעיר עזים וכי מה דאן ישר להביא יתד מאהרן לא אמ' להז' ישר

דף
 פסוק

עבודה
 ציבור
 תמידין
 ומוסף
 ראש
 חדש

פ
 תעמי
 תאבנה
 מתחבנה
 מתחדש
 פ
 תאבנה
 מתחבנה
 מתחדש

עוהמז מלכד עלת הבקר מה בא זה ללמדנו ויאהם ללמד שם לא
 מיצא מנחה גביהמה זה לא בפסח ויקרב את העולה ויעט פסח
 אם כן למה נא מלכד עלת הבק מלמד ששתי מנחות היו שם אחת עם
 העולה ואחת בפני עצמה וישקט את השור ואת האילזבח השלמים
 את העם מיכאז למדג שלם לציבור ואת החזה ואת שוק הימין הניף
 להגיד גדולתו שלמה ובניו שבשעה קלה למדו שבע עבודות שהיטה
 קבלה וזריקה והזייה וחטוי יציקה ותנופה וישא אה את ידו אל העם
 אותו היום זכו בנשיאות כפים וישא אה אה נושא ידיו למעלה מן
 העם לא למעלה מן העיץ ושאר בניו למעלה על גבי ראשיהן ויברכם
 בעמידה יכול בעמידה ושלא בעמידה תל לעמר לפי יי לשדתו ולבדך
 בשמו הקדש בדכה לשירות מה שירות בעמידה אף בדכה בעמידה
 ואומ' ויקמו הכהנים ויברכו את העם ברורו שלחזקיהו עוסקין
 בתו בעמידה מהוא אומ' ותבוא תפלתם למעוז קדשו לשמים אבל
 ברורות אחרים שהיו עוסקין בעז מהוא אומ' ופקדשכם כפי אעלים
 עיני מכם ויברכם זג בדכה סתומה שאין את יודעה ואזר הכת
 ופירשה להלך יברכך יי ויט יאד ישא וידר מעט וכי בדכה קודם
 גמר עבודה או לאחר גמר עבודה לא הרי זה מקדא מסודס אינו
 ראוי לומר לא וידר מעט החט והעו והנשלם ואחר כך וישא אה את ידיו
 שבידיתו נשא את ידיו ופידך את העם רתנו רבנן בדעת כהנים
 במקדש אחד שמקדיבין תמיד שלשחד באין ועומדין על מעלות האולם
 ומותחין יברכך הוי אין בדכה לא לאחר גמר עבודה וכך הוא אולשלתו
 ולב בט בדכה לאחר עבודה תנן התם ויברכו את העם בדכה
 אחת לא שבמדינה אומ' אותה שלש בדכות ובמקדש בדכה אחת במקדש
 אומ' את העם ככתבו ובמדינה בכנוי במדינה הכה נושאין את יריהן
 כנגד כתפיהן ובמקדש על גבי ראשיהן חוץ מכהן גדול שאינו מגביה
 ידיו למעלה מן העיץ ל יהודה אומ' אין כהן גדול מגביה את ידיו למעלה

זה לא שתשמי את המלך הגיסי את דעתך ובואי ושמשי את המלך
כך אמ' לו משה ואה' אחי למה נבחרת להיות כהן גדול לא שתעלה את
המקום הגס את דעתך ובוא ועבור את עבודתך ויש אומ' היה דואה
את המדבא כתבנית שור והיה מתירא ממנו נכנס משה אצלו אמ' לו
אה אחי לא מה שאת מתירא הגס את דעתך ובוא ועבור את עבודתך
לכך נא קרב אל המז' ועשאת חט חטאתך קורמת לחטאת העם ועולתך
קורמת לעולת העם כפרתך קורמת לכפרת העם ויקרב אה' אל המז'
בזריזות וישחט את עגל החט בקרבנו התחיל תחלה ולבסוף ויקרב
את קד העם מאחר שנפנה מקורבנותיו בא לו לקרבן העם תדע
שקרבנו מכפר יתד מקרבן העם שקרבן העם אינו מכפר על הכהנים
וקרבנו מכפר על ידו ועל ידי העם שנ' ועשה את חט ואת עולתך וכפר
בערך ובעד העם ויקרבנו בני אה' זו היתה תחלת עבודה לאה ולבנו
ויטבל אצבעו כסדר האמור להלן כך עשה כן מילמד שכל מה שעשה
משה בשבעת ימי המלו' עשו אה' ובניו כמותו ביום השמיני והשלים
החט והקריב איל העולה שחטאת קורמת לעולה בכל מק' וישחטו
ויחט כדאנ' מה ראשון טעון חטוי אף זה טעון חטוי מה ראשון
טעון שתי מתנות שהן ארבע אף זה טעון שתי מתנות שהן ארבע
ויקרב את העולה ויעט כמט' מה העולה טעונה הפשט וניתוח אף זו
טעונה הפשט וניתוח מה העולה כליל לאשים אף זו כליל לאשים
מה העולה עומד בצד המז' וזודק אף זו עומד בצד המז' וזודק מה
העולה אם פקעו איבריך מעל גבי המז' מחזיריך למערכה אף זו אם
פקעו איבריך מעל גבי המז' מחזיריך למערכה לכך נא ויעט כמט'
ויקרב את המנחה וימלא פסו ממ' נא כאן מלוי נא להלן מלוי מה
מלוי אמור להלן מלוא קומצו אף כאן מלוא קומצו מה מלוי אמור להלן
קמץ ועלה בידו צדוד או גדגד מלח או קודט שללבונה פסול אף כאן
קמץ ועלה בידו צדוד או גדגד מלח או קדט שללבונה פסול ויקטל
על

חל

רבועה כארי והתניא אמ' ד חנינה סגן הכה' אני ראיתה רבועה ככלב
 לא קשיא הא במקדש ראשון הא במקדש שני ובמקדש שני מאי
 הוא והא אמ' ל שמו בד אוי' אמ' לב אחא מאי רבת וארצה בו
 ואכבד וקרינן ואכבדה מאי שנא דמחוסר הי' לא חמשה רבד שיש
 בין מקדש ראשון למקדש שני ולו הז' ארון ופסדת ופרוב' אש ושב'
 ורוח הקדש ואורים ותם' אמרי מהוה הוה סיועי הוא דלא מסייע
 תנו רבנן ששה אשות הז' יש אש אוכלת ואינה שותה ויש שותה
 ואינה אוכלת ויש אוכלת ושותה ויש אוכלת לחים כיבישים ויש אש
 אוכלת אש' יש אוכלת ואינה שותה והוא דידן ויש שותה ואינה
 אוכלת אש של עצמות והיא דחולים' אוכלת ושותה והיא דליהו רבת
 ואת המים אשר בתעלה לחכה' אוכלת לחים כיבישים אש של מעדנה
 אש דוחה אש דמלאכים אש אוכלת אש דשכינה דאמ' מד הושיט
 אצבעו בהן ושרפן ויקחו בני אה נדב ואבי אהן בשמחתן
 בני אה כיון שדאו אש חדשה שידרה מן המדום וליחכה על גבי
 המז' את העולה ואת החלב הגיסו רענן ועמדו להוסיף אהבה על
 אהבה שנ' ויקחו בני אה ואין קיחה לא לשון שמחה וכן הוא אומר
 ולקחתם לכם ביום הראשון ושמחתם נא כאן קיחה וכאן להלן קיחה
 מה קיחה האמורה להלן שמחה אף קיחה אמורה כאן שמחה
 נדב ואבי מה תל' ממשמע שנ' נדב ואבי אינ' יודע שהן בני אה אם
 כן למה נא בני אה בני אה לא חלקו כבוד לאה' נדב ואבי שלא נטלו
 עצה ממש' איש מחתהו איש מעצמו עשו שלא נטלו עצה זה מזה
 ויקריבו לפני יי' אש זרה' ל' ישמע אומ' יכול אש זרה ממש תל'
 אשר לא צוה אותם הכניסוה בלא עתה' ד עק' אומ' אש זרה ממש
 היתה ומבית כדים הביאה שנ' ויקריבו לפני יי' אש זרה' אם כן למה
 נא אשר לא צוה אותם לא נמלכו במשה דבן' ל' אי עזר אומ' לא נתחייבו
 מיתה בע' אה לא שהודו הלכה בפני משה רבן שכל המודה הלכה בפני דבו

תל' ע
 חגי' א

ויש אש דוחה אש

מן הציץ שנ וישא אה את ידיו אל העם ויבא מע ומה אל אהל מועד
 ויצאו ויב חלמה נכנס מעה עם אה לא ללמדו על מעשה הקטרת
 אתה אה ללמדו על מעשה הקט אה לא נכנס לא לדבר אחר הדנין
 ידירה טעונה בדכה וביאה טעונה בדכה מה ידירה מענין עבדו
 אה ביאה מענין עבודה ל שמואל אומ יצאה טעונה בדכה
 וביאה טעונה בדכה מה יצאה מענין עבודה אה ביאה מענין
 עבודה הא למה נכנס מע עם אה ללמדו על מעט הקט ויצאו
 ויבדכו את העם מה בדכה ברכין ל מאיר אומ כלשון הזה בירכין
 אה להן יי זהו אבתיכם יוסף עליכם ככם אף פעם בשם שזכיתם
 ועשיתם במלאכת המשכן ושרת שכינה על מעשיכם כך תזכו
 ותבנו לפניו בית הבחירה ותשרה שכינה במעשה ידיכם והן אה
 לו ויהי נעמי יי עלינו ועל אובה שעה הוא אומ צאינה ודאינה
 בנות ציון במלך שלמה בעטרה לו אמו ההר וירא כבוד
 יי אל כל העם ותצא אש מלפני יי ותא על המז כיון שראו יעל
 אש חדשה שידרה מן המדא חלמה על גבי המז את העולה ואת
 החלב נפלו על פניה ארצה ושבו את השמים שנוידא כל העם
 יידנו ויפלו על פני וכן נפלו על פניה בימי שלמה שנ וכל בני ישן
 לואים בדרת האש וכבוד יי על הבית ויברעו אפים ארצה על
 הרצפה ועל אותה שעה הוא אומ וערבה ליי מן יהוד וידוע כימי
 עולם כימי משה ובשנים קדמוניות כשנות שלמה ל אומ כימי
 עולם כימי נח שנ כימי נח זאת לי ובשנים קדמ כשנות הבל שלא
 היתה עבודה בעו תנא אש שידרה בימי משה לא נסתלקה ממז
 הגחשת עד שבאו לבית העולם אש שידרה בימי שלמה לא נסתלקה
 ממז העולה עד שנסתלקה בימי מנשה עד שהעמיד צלם בהיכל
 תנא חמשה דברים נאמרו באש שלמערכה רבו צה כארדי ובה
 כחמה ויש בה ממש ואוכלת לחים כיבישים ואינה מעלה עשן

פ
 להתקלל
 שתשדה
 שכינה

ויבדך אתכם
 כאשר רעד
 לכם מה רעד
 לכם

א
 א
 א

רבו צה

פני מלך חיים אמר תנחומא מלמד שהגיסו לבן ועמדו על כליהן
 ופרעו את ראשיהן וזינו את עיניהן מן השכי כהרם שהוא מביט
 בחבירו מתוך מאכל ומתוך משקה ל יהוה דסכנין בשם לוי משה
 לא דן עינו מן השכי תהנה מן השכי שנ וידא אה וכל בני ישראל כי
 קרן עוד פני מע נדב ואציהוא זינו עיניהן מן השכי דחויין היו
 למיתה מפני שחימרו גדולתן שלמשה ואה והיו אומ ימותו שכי
 זקנים הללו ותהא כל הגדו שלנו תדע לך שהוא כן שהדי בשעה זו
 לא השגיחו על משה ועל אה לא הניחום הן מבחוץ ונכנסו להן לפנים
 מן המרכת שלא ברשות וכי יש הגסת דעת יתר מזה והושבו שלא
 כהוגן ויצאו שרופיץ אמר להן הקבה לא דייכם שדללתם בכבוד
 אבותיכם לא שהקדבתם קרבן שלא צויתו אתכם מיד וימותו אמר
 ל שמעון בן קדחה כבר נרמז לו למשה בסיני שעתיד להתקדש
 בבני שלמה שנ וגם הכה הנגע ליי יתקד פן יפ בה ייי וכי באותה
 שעה היו כהנים והלא איז עבודה לא בבכורים שנוישלח את נעדי
 בני ישראל אם כן מהו וגם הכה לא לדממשנה שוגיע זמנן שלכה
 לשמש אני עושה בהן פרצה ולבסוף ידע משה הינו דבת הוא את
 דבר ייי לאמר בקדשי אקדש אמר ל תנחום מפני מה לא נפרע הקבה
 מהן בסיני עד שבא לזהל מועד ועשו דבר שלא כהוגן כדי להודיע
 כמה ארך אפס לפניו שלא כמדת בשר ודם מדת הקבה בשר ודם
 שהוא נושה בחבירו מאה מנה עוקסו ונכנס לביתו ונוטל כל מה
 שהוא מוצא אפלו טלית אפ בהמה ונפרע ממנו קודם שיאבד הכל
 ולא ימצא מאין יפרע אבל הקבה אינו כן לא ממתין לו עד שיתמלא
 שטרו וגובה הכל ממנו וכך עשה בבני אה הניחן עד שנתמלא שטרו
 וגלגל עליהן את הכל דא מפני מה נפרע מהן בסיני שאן מהו
 בסיני איז כל בדיה יודעת בהן מה עשו ונמצאת מדת הדין מקופחת
 לא המתין להן עד שעשו דבר שלא כהוגן ונכנסו שלא ברשות

לא דן עינו מן
 השכינה דבת
 ויסתל משה
 ולא פנו ונהנה מן
 יתרו השכינה

השכינה
 אמר ל
 לוי
 אפלו
 לא זינו
 עיניהן
 מן השכינה

פ
 יחל
 עליה

פ
 מסתעפה

חייב מיתה אמרו מעשה אירע בתלמיד אחד שהורה הלכה
בפני ד' אעדר דבן ואמ' לאימא שלום אשתו אינו מוציא שבתו
ולא יצאת שבתו עד שמת לאחד שמת נכנסו חכ' אצלו ואמרו
לו וכי נביא אתה אמ' להן לא נביא אנכי ולא בן נביא אנכי לא
כך מקובל אני שכל המורה הל' בפני דבן חייב תנו אסוד לתלמיד
להורות הל' בפני דבן עד שיהא רחוק ממנו י' מיל כנגד מחנה
ישל דבת ויחנו על היכרץ מב' הי' עד אבל השטים והון תדיסד
מילין ל' תנחום ביל' חייא הוה יתיב בחסד והון שאין ליה והוא
מורה שאין ליה והוא מורה אמרו לו תלמידיו למדתנו דב' תלמיד
אל יורה הל' בפני דבן עד שיהא רחוק ממנו י' מיל כמחנה ישל
והא ל' מנא דבך יתיב בתפוזין אמ' להון ייתי עלאי דלא הוינא
ידענא מן ההיא שעתא לא אורי' ויקדכו אש זרה כיון שדאו
אביהן נכנס הוא ומשה והקט' דו קטרת ויצאו ונדאית שכינה
וידדה אש מן השם אמרו אף אנו נעשה כן ותדר אש על ידיו
מיד ותצא אש מלפני יי' ותא אותם כד אמ' ל' לוי כת ואל משה אמד
עלה ליי' אתה ואה' נדב ואבי' ושבע מזק' ישל' מלמד שהיו משואה
מהלכין תחלה ונדב ואבי' מהלכין אחריהן וכל ישל' מהלכין אחריהן
והיו אומדין מתי שני זקנים הללו מתים ואנו נוהגין בשדדה על
הציבור ל' יהוה אומ' בפיהם אמ' זה לזה ל' פינחס אומ' בלבים הנהו
אמ' ל' ברכיה אמ' להן הקצוה אל תתהלל ביום מחד כי לא תדע מה
ילד יום הדבה סייחים עשו תעשו עודותיהן שטוחין על גבי'
אמותיהן הא נראה מ' קובר את מי אמ' דב' כפא הינו דאמרי אינשי
נפיש גמלי סאבי דטעיני משכי אה' נמצא שנטלו פפסוז שלון
מהר סיני וכן הוא אומ' ואל אעלי בני ישל' לא שלח ידו אמ' ל' פינחס
מיכאן שהיו דאויז להשלחת יד' אמ' ל' הושעיה וכי קלדי' עלת עמהן
לסיני דתימר ויחזו את הא' ויאכלו ויע' אמ' ל' יוחנן אכילה ודייה באור

מיתה

פ
תבוא
עליו
פולענות

פ
מיתה

פ
הדבה
גמלים
זקנים
נושאים
עדות
גמלים

קטנים שמתו או שנשחטו תלגס בכדי מדין הוגני מדין

פ

אז כדאי לקרש שמו שלהקבה ושלא להזן פתחון פה לכל באי העין
שלא יאמרו שלא שרתה שכי באהל מועד אז בערפל שהדי נדבואבי
נכנסו לפני לפנים ולא הוזקו מעל להד למלך שבנה פלטורין
ושכללה וקבע כסא בהוכה נכנס אחד מבני מלטיץ נטל כתדונתן
בראשו וישב לו על כסאו אמר המלך אם אני מאריך פני עם זה
עכשו כל בני מלטיץ שלי עושיין לי כך ונמצא כבודי מתמעט מיד
אם לספקלסור וחתך את ראשו ונפלה חלושה במקדבין קל וחומר
במדוחקין כך כיוון שנכנסו נדב ואבי לפני לפנים אמר הקבה אם אני
מאריך פני עם אן עכשו כל אחד ואחד מישל עושיין לי כך ונמצא
כבודי מתמעט לא ימות נדב ואבי וכל כיוצא בהן ואיתמעט כבודי
אף שעה אחת ואם למלך נכנס וגרדן והוציאן לחוץ ונפלה חלושה
במקדבין קל וחומר במדוחקין ועליהן ועל כיוצא בהן נא אשר לא נשא
פני שדים ולא נפד שווע לפני כל כי מעשה יבין כולם מאי אשר
לא נשא פני שדים או משה ואה שלא נשא להן הקבה כה דף ערין
הין לך בעו גדול למעלה מגדולתו של משה שהוא אב בתו אב
בנבואה אב בחכמה שהוא מבקש רחמים על כל ישר ונענה ובשביל
דבר הקל שיצא ממנו שאם שמעו נא המדים נגזרה עליו גזירה מיד
שלא יכנס לארץ אעפ שסידר כמה תפלות וכמ תחנונות שתיבעל
גזירה זו לא אמר לו הקבה רב לך אל תוסף דבר אי שחזן לפני לא
עולה ולא שכחה לא משוא פנים ולא מחס שחר וכי יחזן לנו מקודש
יתר מקדושתו שלא הדרן ולא מעלה על מעלתו וכשבאו בניו לאותה
חטייה לא האריך להן לכבוד אביהן לא וימת נדב ואבי על פני אהל
אבי מאי על פני שלא נשא להן פנים בשביל אביהן והלא רבדים קל
וחומר ומה אם משה ואה שיש בהן כל מדות טובות שבעו שכל העו
אינו עומד לא בשבילן לא נשא להן הקבה פנים שאר בני אדם
הדיוטות על אחת כמה וכמ ר' ירמיה אומר בארבעה מקומות מזכיר

פ
אסיאף

אין

פנים

ולא עתן

ונתפרסם חטאן לכל כרי שלא יהיה פתחון פה למהרהדין אחר
מדותיו שלהקבה כלום ותצא אש מלפ' יי' ותא אותם ל אהא
בריה רל זעירא פתח אף לדאת יחדר לבי ויתל ממסומן מהוא
ויתל מקפץ הא כרא לנתל בהן עלהא אמ' איוב לא יהיו בניו
שלאה דומין למטה מטה אה נכנס יבש ויצא לח' טיטוס הדשע
פכנס לקדש הקדש וגדר את הפרוכות ונכנס בשלום ויצא בשלום
בניו שלאה נכנסו להקדיב ויצאו שחופין ואומ' מי יתן ירעתי
ואמצאהו אבוא עד תבונתו שאין מי יוכל לעמוד על מדותיו
שלבקבה ואין מי יוכל להרהר אחדיהן וכך שלמה אומ' את הכל
ראיתי בימי הבלי יש צדיק אובד בצדקו ויש רשע מאדך בדעתו
לא שהוא נראה לכך מאריך בדעתו אמ' ל' יוחנן תבע לך שאין
כל בדיה יכולה לעמוד על מדותיו שלהקבה תמד זינתה יצאו ממנה
שלשלת מלכים זמרי זינה הפיל כמה אלים מישל' כל אחר ואחר
כפי כוונתו ותצא אש מלפ' יי' ותא אותם מלמד שיצאת אש
מבית קדש הקדש ושרפה את נשמתן אבה יוסי בן דוסא אומ' שני
חוטין שלאש יצאו מבית קדש הקדש ונפצחו לארבעה ונכנסו
שנים בחוטמו שלזה ושנים בחוטמו שלזה שנ' ותא אותם אותם
שרפה בגדיהן לא שרפה וכך הוא אומ' ויקרבו ויע' בכתנותם בכותנות
העשאים או יכול בכתנות הנושאים תל ותאכל אותם שרפה
בגדיהן לא שרפה ואומ' ולבני אה תעט פת כתנת למהנים לא כתנת
ללויים וימתו לפ' יי' ל' איעזר אומ' לא מתו בני אה לא בפנים שנ'
וימתו לפ' יי' ל' עק' אומ' לא מתו בני אה לא בחוץ מקום שהלויים
מותדין להיכנס שנ' ויקרבו ויע' בכת' אם כן למה נא וימתו לפ' יי'
נגסץ המלאך והוציאן לחוץ ל' איעזר אומ' לא מתו בני אה לא בפנים
שנ' וימ' לפ' יי' אם כן למה נא ויק' ויע' בכת' מלמד שהטילו בהן חתיכות
שלבדל גדדום והוציאום לחוץ איסי בן יהור' אומ' לא מתו בני אה

אין
לז

אין

זה

בדאי יש צדיק
אובד בצדקו לא
שהוא נראה לכך
אובד בצדקו ויש
רשע מאדך בדעתו
כשע מאריך
בדעתו בדאי

ורחפן

לא

כהן גדול שני בניה סגני כהונה וכיון שנכנסו להקריב ויצאו שדומין
 נהמכה שמחתה לאצל וכך הוא אומ' לשחוק אמדתי מהולל' לומר לך
 שאין שמחה שלימה בעולם הזה ואין שם שמחה שלימה לא לעולם
 הבא שובע שמחות את נפלי נעימות בימינו נצח' ויאמר
 מ' אלה הוא אט רבד יי' זה הרבד נא לו למע בסיני ולא ידע עד
 שבא מעשה לידו אמ' לו משה לאה אה אחי לא מתו בנך לא עלקדושת
 שמו שלהקבה שני ידים אה וכיון שידע אה שבנו ידועי המקום הן
 שתק וקיבל שכר על עתיקתו שנ' וידם אה מיכאז אמ' המקבל עליו
 ושותק סימן יפה לו ועל ידי דוד הוא אומ' דום ליני והתחולל לו ועל
 ידי שלמה הוא אומ' עת לחשות ועת לרד' עתים לכל עתים שאדם
 שותק עתים שאדם מדבד' רב מנא דמכ' אחתיה סלקון ל' אבון
 וחבדיה למיחמיה ליה יתבון והוא שתיק אמדי ליה ל' לית את אמ' לן
 חדא מלה מלין דאודיתא אמ' להון הא ענתא דיהון אדיתא שתקין
 ותעליא שרקין דאמ' שלמה עת לחשות ועת לרד' שלח ליה מד
 עוקבא לך איעזרביני אדם עומדין עלי' ובדי' למוסרן למלכות
 מהוא שרטיט וכתב ליה אמדתי אשמך דלכ' מחטא בלשונ' ואעג
 דעור רשע לנגדי אשמדה לפי מחסם הרד שלח ליה קא מצערי
 לי טובא שלח ליה דום לוי' והתחולל לו אתה דום לוי' והוא מפילמון
 חללים חללים השכם והערב עליהן לבית הכנסת והן כלין מאיליהן
 הדבד יצא מנפליעזר ונתנו והו' לגבי' בא בקולד' הוי דום לוי' והתחולל לו
 לעולם ילמד אדם עצמו להיות דומם ומורה על כל מדה בין טוב ובין
 דע שהכל בדין והכל במשפט ואשרי מי שזכה לכך וכך הוא אומר
 טוב ויחיל ודומם לתשועת יי' ואומ' ישב בדר וידם כי נטל עלי' ו
 וקרא משה למישאל' לעמן בני עזיאל דר אה' ממשמע שנובע קהת
 ע' דע חבדן ועזיאל איני יודע שעזיאל דר אה אס כן למה נא דר אהדן
 מה אה אהב שלום ודורף שלום אה עזיאל דורף שלום ומ' שהיה אהדן

תל ין

מקד

תופת תלג וישן ודמ

ליסתגבולה
בלעזא

תל

פ
לקיד

תל
 יצחק ופון
 יוא אומ
 שילם
 צת
 מחשבות

מהן

מ"ט

נשמה

יחזקאל

יחז

וְכֵן הָקִבָּה יְתֵד מֵאֲבִיהָ לְבָרְכִיהָ פֶּתַח בָּם עֲנוּשׁ לְעֶדְיָהּ לֹא
 טוֹב אִם הָקִבָּה אֶעֱפֹ שְׁעֵנִשְׁתִּי חַת אֶהְרָץ וְנִטְלֹתִי שְׁנֵי בָנָיו מִמֶּנִּי
 לֹא טוֹב לֹא שְׂגִדְמָה מֵרַת הָרִיץ וַיִּקְרָבוּ וַיֵּעַ בְּכַת הוּי בְּכַתְנָת
 הַנִּשְׁאִיץ לֹא בְּכַתְנָת הַנוֹשְׂאִיץ מִלֹּמַד שֶׁהִיא שְׂרָפָת נָעַל בְּלִבְדִּי וְכֵן
 הָיָה אִוֵּם וַיִּמְתּוּ לִפְיִי מִיֵּתָה בְּעֵץ מִיֵּתָה וַיֹּאמֶר מַעַל לָאֵל וּלְאֱלֹהֵי
 וְלִאֲתֹמֶר לֹא אִוֵּם בְּגִדְוֹלָה מִתְחִילִין מִן הַגִּדּוֹל וּבְקִלְקִלָה מִן הַקָּטָן וְכֵן
 שְׂהִלְקִלָה מִתְחִילִין מִן הַקָּטָן שֶׁנִּי וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶהְיֶה כִּי עָשִׂיתָ זֹאת
 אֵל הַחַשָּׁה אִמֶּר וְלֹאֲדַם אִמֶּר לֹא עֲשִׂיתֶם אֶת־פִּדְעוֹ אֶל־תִּגְדְּלוֹ אִוֵּם
 אִוֵּם לֹא דֹאֲשִׁיכֶם אֶת־פִּדְעוֹ אֶל־תִּפְדְּעוֹ מִן הַכּוֹבֵעַ הָרִינִי דָן נֶחֱכָלִין
 פִּדְעוֹ וְכֵן לְהֵלֶן פִּדְעוֹ מֵהָ לְהֵלֶן גִּדּוֹל שִׁיעַר אֶף כֹּאֵץ גִּדּוֹל שִׁיעַר
 וּבְגִדִּיכֶם לֹא תִפְדְּמוּ אֶל־תִּקְדְּעוּ בְּגִדִּיכֶם וְלֹא תִמְוִהוּ מִמִּשְׁמַע לֹא
 אֲתָה שׁוֹמֵעַ הֵינִי תִנּוּ רִבְנָן רִחֲשִׁי אֶת־פִּדְעוֹ אֶל־תִּגְדְּלוֹ שִׁיעַר וְכֵן
 גִּדּוֹל שִׁיעַר שְׁלֹשִׁים יוֹם מִיִּכְאֵץ אִם כֹּהֵן הָדִיּוֹט מִסְפַּר־אֶחָת לְשָׁנָה
 יוֹם וּמִנִּי דְכַת וְלֹאֲשֶׁם לֹא יִגְלֹחוּ וְפִדְעוֹ לֹא יִשְׁלָחוּ מִנְּכָל לֶן דְּשִׁלְשִׁים
 יוֹם אֲתִיָּא פִדְעוֹ פִדְעוֹ מִנְּזִיר כֵּת הַכָּא וְפִדְעוֹ לֹא יִשְׁלָחוּ וְכֵן הָתֵם
 קְדוֹשׁ יְהִי גִדְלִי פִדְעוֹ מֵהָ לְהֵלֶן שְׁלֹשִׁים אֶף כֹּאֵץ שְׁלֹשִׁים וְשִׁלְשִׁים
 גּוֹפִהוּ מִנְּכָל לֶן אִם רַב מִתְנָה אִם קָדָא יִהְיֶה בְּגִימְטְרִיא תִלְתִּין הָיוּ
 אִם לִיָּה רַב פִּסְתָּ לֹאֲבִי לֹא מַעֲתָה לֹא לִירְבּוֹ כִּלְלֵי אִם לִיָּה אִי כֵת לֹא
 יִשְׁלָחוּ פִדְעוֹ בְּרָקָא אֶסְתִּית דְּכַת וְפִדְעוֹ לֹא יִשְׁלָחוּ פִדְעוֹ לֹאֲוִי
 שְׁלֹחִי לֹא לִישְׁלָחוּ אִי־הִכִּי אִם הִירְנָה נִמְלִיגְזֵר אִם לִיָּה דּוֹמִיא
 דִּינִין קְטֵדִין בְּזִמָּן בִּיָּה הוּא דֹאֲשֶׁר שְׁלָח בְּזִמָּן בִּיָּה שְׁלֹחִי
 גִּדּוֹל שִׁיעַר בְּזִמָּן בִּיָּה הוּא־בְּזִמָּן שְׁלָח בְּזִמָּן שְׁלֹחִי
 תִנָּן הָתֵם אִוֵּם שְׂבִמִיתָה שְׁתּוּיִי יִין וְפִדְעוֹ דְּשִׁי־בְּזִמָּן
 יִין בְּמִיתָה דְּכַת יִין־שְׁפִיר אֶל־תִּשְׁתִּי לֹא פִדְעוֹ דֹּאֲשֶׁר מִנְּכָל לֶן
 וְלֹאֲשֶׁם לֹא יִגְלֹחוּ וְפִדְעוֹ לֹא יִשְׁלָחוּ וְכֵן לִיָּה וְכֵן לֹאֲוִי מִן־הָ
 מֵה שְׁתּוּיִי יִין בְּמִיתָה אֶף פִדְעוֹ דֹּאֲשֶׁר בְּמִיתָה אִם לִיָּה דֹּאֲשֶׁר לֹא

דורך שלום בישל שנ ויבכו את אה שלשים יום כל בית ישראל ובמשך
הוא אומ ויבכו בני ישראל את משה מפני מה בכו את אה שלשים יום
כל בית ישראל מע לא בכו לא בני ישראל שאינו אומ לאיש סדחת
ולאשה סדחת אבל משה מפני שהיה מוכיח אותם נא בו ויבכו בני ישראל
אח רבן שמע בן גמ גדול השלום שמהרן גדול נשתבח בשלום
שהיה אוהב שלום ועליו הכת אומ בשלום ובמישור הלך אתי ורבים
השיב מעון מלמד כשהיה רואה או יורע עיש בני אדם שונאק זה
את זה היה הולך אצל אחד מהן ואומ למה אתה שונא לפלוגי כבוד
בא אצלי ונשתטח לפני ואמ לי חטאתי לפל ולך ופיסו עלי וכך היה
אומ לשני כדאשון והיה משיב שלום ומטיל אהבה וריעות ביז בני
אדם ההר ורבים השיב מעון תנא וכן הכת מפרש עליו בקבלה
בדית היתה אתו החיים והשלום שהיה דורך שלום בישראל ואתנם
לו מורא ויראני שקיבל עלי את כל דברי תורה באימה ובדתיית
ובדיע ומהתל ומפני עמי צחת הוא אמרו בשעה שהציק משה
עמון רבט על דאש אה נדתע וכל לא חורדי אה אוי לי שמעלתי
בשמן המע משיבה אותו רוח הקדש הנה מה טוב ומה נעים שבת
אחים גם יחד בשמן הטוב היודר על הזקן זקן אהרן כעל חדמון
שיודר מה טל אין בו מעילה אף שמן המע אין בו מעילה תורת אמת
היתה בפיהו שלא אמ על טמא טהור ועל טה טמא ועולה לא נח
בע שלא אסר את המותר ולא התיר את האסור בשלום ובמישור
הלך אתי שלא איחד דברי המקום כדרך שלא איחד אצל אביו
ורבים השיב מעון שהושיב משעים לתלמוד תורה ואומ מישרים
אהבונך קרבו שאן את אחיכם מאת מנהקדש ל יורן בשם ל
יהוש בן לוי קדבו שאן את אחי מאת פט האדון אין כות לא מאת פני
הקדש כאדם האומ לחבירו העבר את המדת מלפני האצל עד מת
היה זה האצל מצטער מיבאן אה ל איבזר קשה מיתתן שלבני אה
לפני

תעמידי

תעמלאכי

תל קל

בשפתו

ש

הדורות תל כי שמך במשיחה זו נתקדשו לדורות ויעשו כדבר
משה קיימו עליהן מצות משה רבן עבד לו ותלמיד שהוציאתם מצות
רבן עבד להן לבני אה שקיימו עליהן מצות משה רבן וכך הכתוב
משבח את ישראל במצו וילכו ויעשו בני ישראל וכך הבת משבח את ישראל
בפרשת שילוח טמ שנ ויעשו כן בני ישראל וישלחו אותם וכך הכת
משבח את יהוה בגלגל שנ באשר צוה יי את משה עבדו כן צוה
משה את יהושע וכך עשה יהושע לא הסיד רבך מכל אשר צוה יי
את משה וירבד יי אה יכול לאה נא תל אשר רבד יי איהם בד
משה למע נא לא לאה אם כן למה נא הדבר לאהרן שהוא צדיק לו
יי ושכר לתשת ל חייא פתח פקודי יי ישראלים משמחי לב נמשלו
רבדי תורה ביי דבת פקודי יי ישראלים וכת יתהלך במישלים וכת
משמחי לב וכת וייז ישמח לבב אנוש מה הייז הזה משמח את
הלב כך רבדי תורה משמחין את הלב מה ייז זה השותה ממנו
יתל מצודכו בסוף מקיא הכל כך רבדי תורה העוסק בהן ומחשב
בהן יתל מדאי סוף שהוא יוצא למינות מה הייז הזה מנחמד יי
לבו שלמדם ומיישבין דעתו כך רבדי תורה לכך הסמך ייז
ושכר לבני אה כרי לנחם לבו שלא אה אמר שמו כל אילניא מתקדן
על שומהוז חזודא מתקרי חזוד רמוניא מתקרי דמוז תמדתה
מתקרי תמר אבל הגנז הזאת תלת שמות אית לה היא נקראת
גפן ופדיא דייליה מתקרי ענבין ואם דרכוה מתקרי חמר מה
ענבתא הדא את ממעיד לה והיא מפקא כל מא דאית בגוה כך
השותה ייז יתל סוף מוציא כל שבתוכו רתניא נכנס ייז יצא סוד
ואם שותה יתל מדאי חמר מתקרי דלא עבד מא דעבד ומא
דזבין ומא דיהב ומא דאתניהב ליה תנא בני ל חייא הוו יתב
קמיה דל ולא הוו אמרי ולא מידי אמר להו גבור חמדא אדדדק
כי היכי דלימרו מילתא כיון דאבסום פתוח ואמור אין בן דוד

תל

מש

בן לאבילים
דבת תבנו שכל
לאוצר כך רבדי
תורה מנחמד יי

פ
דבבה
הייז
ל
הנעדים

אשׁי מבדי הא״י קרא ביחזקאל כת מקמי דלית יחזקאל מן אמו
אם ליה ולטעמך הוא דאם דב חסדא דבר זה מתורת משה
לא למדנו מדברי יחזקאל בן בוזי למדנו שנ כלבן נכד עדל
לב ועדל בשׁר לא יבוא אל מקדשי לשדתיני מקיש עדל לנכדי
מיקמי דלית יחזקאל מאן אמרה לא גמלא גמירי לה ואתא יחזקאל
אסמכה קרא אבל קדועי בגד מיתה כת ביה ובגדי לא תפ תא
תמותו נמצאת אומ כהן שעבד והוא פדוע ראש או קדוע בגד
הדי הוא במיתה ולוקה ואעפ כן אין מחלל עבודה לא עבודתו
כשרה ושתויי יין מחלל עבודה ואם נכנס לעזרה מן המזב
ולפנים והוא פדוע ראש וקדוע בגד אעפ שלא עבד הדי זה לוקה
והוא הדין לשתויי יין ועל כל הערה יקצף ואחיכם יבבו
זה מקרא מסודר אינו ראוי למד לא ואחיכם יבבו ועל כלהע
יקצף אם אחיכם בוכין על פלה ערה יקצף יבטאת השדפה
אע שדף יי מה תל את השדפה לא הרי זה מופנה להקש ולדון
ממנו לגדי שווה נא כאן שדפה ונא שדפה בבית כהן מה שדפה
האמורה כאן שדפת נשמה וגוף קיים אף שדפה האמורה
בבית כהן שדפת נשמה והגוף קיים והוא הדין לכל חייבי שדפו
שבתו ששדיפתן שדפת נשמה וגוף קיים ומסתתא אה מוע
לא תצאו יכול בשעת עבודה ושלא בשעת עבודה תלומז המקדש
לא יצא ולא יחלל אימתי אינו יוצא ואינו מחלל הוי אומ בשעת
עבודה פן תמותו ממשמע לאו אתה שומע הין נמצאת אומ
כהן ששמע שמת לו מת והיה צמקדש ובירו עבודה אסור לו
ליצאת ואם יצא חייב מיתה וחילל עבודה ואעפ שאינו יוצא
אינו עובר לא יושב עד שעת גמל עבודה ויוצא כי שמן
משחת יי עלי שיכול אין לי לא אה ובעו שנתדבו בשמן החט
שאם יצאו בשעת עבודה חייבין מיתה ומנ לכל הכה שכל
הרעות

נחז מלך

הכא נמי גמירי
גמירי לנכדי
יחזקאל א
אקרא

בתורה והגון לנבואות אל למלכים למואל אל למלכים שחונן ולדונם
 אי שפך אל למלכים למואל אמרה לו אמו בני מה לך את למלכים שחונן
 יין ומשתכרים ואם למה לנו אל ולדונם אי שפך מי שפך דני עולם
 גלויין לו ישתה יין וישתכר ואיכא דאמרי מי שפך כוזני עולם גדליין
 ישתה יין וישתכר אמר ליצח מנשחר שלמה וחזרה לה לאמו שנ
 כי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי כי בער אנכי מאיש זה נח
 רכת ביה איש האדם ולא בינת אדם לי זה אדם הראשון יין לתשת
 יכול כל שהוא מביתו תלושכר לא אמדתי לא כדי לשכר רביעית בן
 ארבעים יום אם כן למה נא יין שמוזהרין עליו בכל שהוא ומוזהרין
 עליו מביתו ל יהוד אומ' יין אל תשת איך לי לא יין ומנ' לדבות את כל
 המשכרין תלושכר אם כן למה נא יין על היין במיתה ועל שאר המשכרין
 באזהרה ל יעזר אומ' יין אל תשת ושכר אל תשת אל תשתהו כההך
 שכירתו הא אם הפסיק בה או שנתן לתוכה מים כל שהוא פטור שתה
 יתר מדביעית אכלו הפסיק בה אף מדוג הרי הוא במיתה ומחלל עבודה
 היה שכור משאר המשכרין אכלו מן החלב ומן הדבילה ומן התמרים
 הדי הוא במלקות ואיך בו מיתה ולא מחלל עבודה אתה ובניך יכול
 חללים אוציא חללים ולא אוציא את בעלי מומין תל אתה ובניך מה
 אתה כשר אף בניך כשרין יצאו חללים ובעלי מומין יין ושכר אל
 תשת שומע אני בין בשעת עבודה בין שלא בשעת עבודה תל בבאכס
 אל אהל מועד לא אמדתי לא בשעת ביאה ומנ' שאינו חייב לא בשעת
 עבודה תל אתה ובניך מיכאן אמר אנשי משמד מותרין לשתות בלילה
 אבל לא ביום אנשי בית אב אסורין לשתות בין ביום בין בלילה היה
 יורע מאיזה בית אב הוא אסור לשתות כל יומו היה יורע מאיזה
 משמד הוא ואינו יורע מאיזה בית אב הוא אסור לשתות כל שבתו
 לא היה יורע לא מאיזה בית אב הוא ולא מאיזה משמד הוא מן הדין
 שיהא אסור לשתות בין כל ימיו אבל תקנתו קלקלתו ויהיה מותר

משכר יין לכתחול

כ"ט מ"ט

יכול וכמה הוא
כדי
לשכר

תל אתך יצאו
חללים

בא עד שיכלו שני בתי אבות מישל ואוהן ראש גלות שבבבל
 ונשיא שבארץ ישראל שני ויהיה למקדש ולחפץ נגף ולצור מפשל
 לשני בתי ישראל לפח ולמוקש ליושב ירושלים אמר אחדיתו קוצים
 אתם מטיילין לי בעיני אמר ליה ר' חייא ר' אידע לך יין נתן בשבעים
 אותיות וסוד נתן בשבעים אותיות נכנס יין יצא סוד אמר רב חנין
 לא נבדא יין בעו הזה לא לנחם אבלים ולשלם שכר ולדשעים שני
 תנו שפך לאובר ויין למדי נפש אמר ל יצח מאי רבתא לתקא יין
 כי יתאדם אל תרא יין שמאדם פנהן שלדשעים בעו הזה סוף
 מאדים פנהן לעו הבא רבא אמר אל תרא יין כי יתאדם שאחדיתו
 דם כי נתן בפוס עינו כת בכיס שסומא לכלות פדוטה מז הכיס
 רב כהנא דאמי כת תירש וקרי תירוש זכה נעשה ראש לא זכה
 נעשה דש ראבא דאמי כת ישמח וקרי יסמה זכה משמחו לא
 זכה משמחו והינו דאמ' רב חמרא וליחנא סקחיה אמ' רב עמרם
 בגיה דרב שמעון בר אבה אמ' ל חננה מאי רבת למי אוי למי
 אמר למאחרים על תיין כי אתא רב דימי אמ' אמרי במערבא דא
 דא מאן דרדיש ליה מרישיה לסופיה מרדיש מסופיה לדישיה
 מרדיש ויחל נח איש האדמה אמ' רב חסדא אמ' רב עוקבא ואמ'
 לה חר עוקבא אמ' ל זכאי אמר לו הקבה לנח נח לא היה לך ללמוד
 מאיש אדמה שלא גרם לו יין כמאן דאמ' אותו אילן שאכל ממנו
 אדם הראשון גפן היה רתניא ל מאיר אומ' אותו אילן שמביא לילה
 על האדם זה יין רבדי למואל מלך משא אשר יסרבו אמו אמ' ל
 יוחנן משום ר' שמעון בן יוחי מלמד שפסתהו אמו אל העמוד
 אמרה לו מהבדי ומהבד בעני ומהבד גבדי כל נשים שלבית אביך
 כשהן מתעבדות אינן דואות פני המלך ואני דחקתי ונכנסתי כדי
 שיהא לי בן מלובן ומזודז ומהבד נרדי כל נשי אביך היו נודרות
 ואומדות יהא לנו בן הגון למלכות ואני נרדתי ואמרת יהא לי בן זדיז
 וממלא

יטח
 אמר להן לחזק
 ששתתם יין

מש מש
 לא כג

דא
 חננה
 בינ
 בפוס
 הנושא בינו
 בפוס

מש
 כג

שאכל ממנו אדם
 דאמ' גפן היה
 מאן דרדיש

מה ברי וגל יודעין
 שאבד יראשמים
 נכשו יאמרו אמו
 דמלך ומה בד בטע

אומ' אף התרגום תל' ולהודת' כולן אסור להודות בהן כשהוא שכוון
ואם הורה בדבר שהצדוקי' מודין בו איז בכך כלום ולא אסרו לא
להודות אבל ללמד מותד' ואם היה חכם קבוע לא ילמד שלימודו
הודיה הוא' ולהבדיל ולהודת' אמ' ל' יהוש' בן לוי כל העורש מאשתו
סמוך לוסתה הווי' לו בנים שמודין הלכה בישר תל' ולהבדיל ולהודת'
ועוד אמ' ל' יהוש' בן לוי כל המבדיל על היי' במועאי שבת הווי' לו בנים
שמודין הודיה בישר ש' ולהבדיל ולהודת' וידבר משה אל אהרן ואל
לעזר ולאתמר בניו שקולין עמו בכבוד ושקולין עמו בדמימה יכול
אף הראשנים היו שקולין עמו תל' הנותנים הנותנים שקולין עמו בכבוד
איז הראשנים שקולין בכבוד' אמ' ל' לעזר בן עזריה הרי הוא אומ' וימת
נרב ואבי' ל' יי' בהק' ובעם לא היו להם שאיז תל' ובנים לא היו להם שאיז
היו להן בנים היו קודמין לאלעזר ואיתמד שכל הקורם בנחלה קורם
בכבוד' דא' הנותנים אמ' להן לא היה לכם להסתכל באלו שעשו דבר
שלא בעיניהם ובשרפן' ל' לעזר אומ' ראויין היו להישטף לא שד'תה הכת'
לאה' קחו את המנ' זו מנחת נחשוץ' הנותנת זו מנחת יום שמיני'
מאשי' יי' איז להן לא לאחד מתנות האשים' ואכלוה מצות' מה תל'
לפי שהיא מנחת ציבור ומנחת שעה ואיז כיוצא בה לדורות לכך צדק
לום ואכלוה מצות' אצל המז' כל זמן שהמזבח עומד אוכלין קדשי קדש
בעזרה נפגם המז' איז אוכלין' דא' אצל המז' לא בהיכל ולא עלגבי
הכבש' איז לי לא זו בלבד ומנ' לרבות את כל הקדש' תל' כי קדש קדשים
היא וזו נתן לכם ואותה והיא הרי אלו מיעוטי' פדט לתורה וללחמה
ולאיל נזיר וללחמו ולאיל המלו' וללחמו' ואכלתם אותה במק' קדוש'
מה תל' לפי ש' אצל המז' איז לי לא סמוך למז' ומנ' לרבות את הנשכות
הבנויות בחול וסתוחות לקדש תל' במק' קדוש' כי חקך וחק בנד' היא
אינה חק לבנות' מאשי' יי' איז להן לא לאחד מתנות האשים'
כי כן צוית' היסד צוה והנותנת ממ' יאכ' אה' וב' מצות תא במק' קדוש'

עמו

מה תל'

פ
אד'תא
לה
ואשפך
עולה

לשתות לעו שאינו יכול לעבוד עד שיקבע לו בבית אב שלו ובמשמלתו
תניא ל' אומ' אני אומ' כהן אסור לשתות יין לעו אבל מנה אע" שתקנתו
קלקלתו אמ' אביי כמאן שאתי הירנא פהני חמרא בל' מכלל דרבנן
אסרי גזירה יין גזרו ביה דבנן פדיעת ראש לא גזלו בה דבנן מאי
נעמא דין טעמיה שמא יבנה בית המקדש במהדה ובענן כהן הדא
לעבודה וליכא וקא מחללי עבודה נימא הכי בפדיעת ראש מהדה
יבנה בית המקדש ובענן כהן הדאוי לעבודה וליכא וקא מחללי עבודה
האיי אפשיד המסתמר ועייל הכא נמי אפשיד דנאיים פודתא ועייל
לאדאמ' דאמי בר נחמץ אמ' דבא בר אבוא לא שנו לא ששתה כדי
רביעית אבל שתי יתר מדביעית כל שכן דרך משכרתו ושנה
משכרתו אל אהל מועד איז לי לא אהל מועד מנ' לדבות שילו ובית
העין תל חקת עולם ולא תמ' ממשמע לאו את שומע היז יכול יהא
ישראל חייבין מיתה על ההורייא תל אתה ובנך ולא תמ' אתה ובנך במיתה
איז ישראל חייבין מיתה על ההורייא יכול לא יהא ישראל חייבין מיתה על
ההורייא אבל יהא אהרן ובניו חייבין מיתה על ההורייא קל וחומר מה
אם ישל שיה מודהרין לבוא אל אהל מועד שתויי יין ושלא שתויי יין
איכא חייבין מיתה על ההורייא זה ובניו שאיכא מודהרין לבוא אל אהל
מועד לא שתויי יין אינו הין שלא יהא חייבין מיתה על ההורייא יצאו
ישראל מן הכת ואה ובנו מקל וחומר חקת עולם לדבות היציקות
והתנפלות והבלילות ההגשות הקמיעות ההקטנות המליקות הקבלות
וההזיות ומנ' לשתויי יין אם עבד עבודה פסו תל ולהבדיל בין הקדש
ובין החל מלמד שהוא מחלל ומנ' למחוסר בגדים ושלא דחוי ידים
ורג שהן מחללין עבודה תל חקת חקת לגזי שוה ולהבדיל בין הקדש
ובין לא הערפיץ ובין הטמ' ובין הטמ' לו הטמאות נטהדות ולהודת את
בני ישראל לו ההוריות את כל החק' לו המדרשות אשר דבר יי' לו ההלכות
ביר משה זה המקדא יכזל זה התלמוד תל ולהדת ל' יוסי ביל יהודה

החול

לפני

אנינה

למה

הא כי צר הכהנים אוכלין וישל מתכפדין הן לא הובא את דמה
אם להן שמה נכנס מדמה לפנים שכל חטאת שנכנס דמה לפנים
פסו פנימה איין לי לא לפנים ומנ אף להיכל תל אל הקדש תאכלו
אותה בקדש מיכאן שאכילתה בפנים ומנ אף שדעתה בפנים אם
נכסלה תל אכול תאכלו בקדש יכול אפ נטמית בחוץ תשרף בפנים
תל אותה שנטמית בפנים תע בפנים ונטמית בחוץ תשרף בחוץ
וכי מפני מה נשרף יש אומ מפני שהיא אנינה נשרף ל יהודה ול
שמע אומ וכי מפני אנינה נשרף לא נשרף לא מפני טומאה לאו הו
מפני טומא נשרף היה דאוי לשלשתן לישדף דא והלא פינחס עמהן
דא והלא מותר לאכלו מבערב הא לא נשרף לא מפני טומא כעס
עליהן למה נעלמתם ממנו עד שנטמא ומפני מה לא נאכלו השאר
מיד תנא כל מקום שיש קציפה יש העלמה את מוצא של קציפות
במשה ובגדר שלש העלמות במז ויקצף עלי משה וכשבאו ואמרו לו
מצאנו לחם משנה נעלם ממנו עד שנתשבה דעתו ואמר הוא
אשר דבר יי שבהוץ שבת קדש ליי מחר וכאן ויקצף משה על
אעזר ועל איתם בני אה הנות לאמ ונעלם ממנו שהאונן אסור לא
קדש ולהלן ויקצף מט על פקודי החיל ונעלם ממנו על טהדת גיעולי
גוים עד שהזכירו אעזר ואמ זאת חקת התו אט צוה יי את מט
אך את הזהב הא קשה הוא הכעס וידבר משה לא אה איך הדבור
בכל מקום לא לשון עצ כמו שנ וידבר העם באלים ובמט הן היו
הקריבו ותקראנה אותי מה תל אלה אמ לו לא היה לי להסתכל בלא
שעשו דבר שלא בעיצה ונשטפו לכך נא אה ומה תל כאלה אמ
לו אולי או בלבד קבדתי לא אכלו קבדתי יעס א לא כך הייתי מבזה
את קדשי המקום דא ותקל אותי כאלה שיכול איין לי אסור באנינה
לא בשביל הבנים בלבד ומנ לדבות את כל האמ בפרט כהנים מוסף
עליהן אחיו ואחותו מאמו ואחותו הנשואה שהוא מתאונן עליהן

כִּי כֵן צוֹיֹתִי כַּאֲשֶׁר צוֹיֹתִי לֹאמַר לָכֶם בַּשַּׁעֲת הַמַּעֲשֶׂה כַּאֲשֶׁר צוֹיֹתִי
לֹא לָכֶם בַּשַּׁעֲת אֲנִינָה כַּאֲשֶׁר צוֹהֵ יְיָ לֹא מֵאֵילֵי אֲנִי אֹמֵר לָכֶם
וְאֵת חֲזָה זֶה חֲזָה הַתְּנוּכָה זֹאת תְּנוּכַת הַסֵּל וְאֵת שׁוֹק זֶה הַשׁוֹק
הַתְּדוּמָה זֹאת תְּדוּמַת הַדּוּרָה תֹּאכְלוּ בִּם טְהוֹר אִם לֹא נִחְמִיה וְכִי הַלֹּאשְׁתָּן
אֵינָן בַּמָּקוֹם טְהוֹר לֹא זֶה טְהוֹרָה שֶׁהִיא מִן טוֹם טְהוֹר מִטּוֹם הַמַּצּוֹרֶעַ
מִלְמַד שֶׁהֵן נֹאכְלִין בְּכָל יְדוּעַ אֶתְּה וּבִנְתִּיךְ אֶתְּה וּבִנְתִּיךְ
בַּחֲלֹק וּבִנְתִּיךְ בַּמִּתְנֹת אִם אֵינוֹ אֹמֵר לֹא אֶתְּה וְכִי בַּחֲלֹק כִּשְׁהוּ
אֹמֵר כִּי חֶקֶר וְחֶקֶר בִּנְךְ נִתְּנוֹ אֵינָה חֶקֶר לְבָנוֹת הֵא מֵה אֲנִי מִקִּיִּים
אֶתְּה וּבִנְךְ וּבִנְךְ אֶתְּה וּבִנְךְ בַּחֲלֹק וּבִנְתִּיךְ בַּמִּתְנֹת נִתְּנוֹ
מִזְבְּחֵי שְׁלָמִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדָבוֹת זְבָחֵי שְׁלָמִי צִיבּוֹר שֶׁהֵן שֵׁם בָּאוֹת וְהֵם
שֵׁם וְשׁוֹר וְאֵיל לֵעַ לֵךְ לֵךְ יְיָ שׁוֹק הַתְּדוּמָה וְחֲזָה הַתְּנוֹ עַל אֲשֵׁי הַחֶלֶב
יִבְיֹאוּ מִלְמַד שֶׁהַחֲלָבִים מִלְמָטֵן וְאֵת שַׁעֲרֵי זֶה שַׁעֲרֵי נַחֲשׁוֹן
הַחֲטָאִת זֹאת חֲטָאִת יוֹם שְׁמִינִי דְרַשׁ דְּרַשׁ מִשָּׁה זֶה שַׁעֲרֵי דַּאֲשַׁחֲדִישׁ
יְכוֹל שְׁלֹשֶׁתֶן נִשְׁדָּפוּ תֵּל וְהֵנָּה שְׁדָּף אַחֵר נִשְׁדָּף לֹא נִשְׁדָּפוּ שְׁלֹשֶׁתֶן
מֵה תֵּל דְּרַשׁ דְּרַשׁ מִשָּׁה שְׁתֵּי דְרִישׁוֹת אִם לֵהֵן מִפְּנֵי מֵה נִשְׁדָּף זֶה
וּמִפְּנֵי מֵה לֹא נֹאכְלוּ לוֹ וְאֵינִי יוֹדֵעַ אֵת אֵיזָה מֵהֵן נִשְׁדָּף כִּשְׁהוּ אִם
וְאוֹתָהּ נִתֵּן לָכֶם לְשֹׂאֵת אֵת עוֹן הָעֵד לְכַפֵּר עָלֶיהָ שַׁעֲרֵי שֶׁהוּא
נוֹשֵׂא עוֹן הָעֵדָה זֶה שַׁעֲרֵי שְׁלֹשָׁה שְׁדָּפִים שֶׁ שַׁעֲרֵי עֲזִים אַחֵר
לְחֲטָאִת וִיקָצֵף עַל אֲעִזָּה וְעַל אֵיתָם מִלְמַד שֶׁהוּא נוֹתֵן פָּנִים
כְּכֹגֵד הַבָּנִים וְכוּעֵס בְּנֵי אֵה מִלְמַד שֶׁאֵף אֵה הִיָּה עִמָּהֵן בֶּקֶץ עֲפוֹן
הַנּוֹתֵל לֹא הִיָּה פִּינְחָס עִמָּהֵן לֹאמַר הַשִּׁיבוּנִי עַל דְּבָרֵי מַדּוּעַ לֹא
אֵכ אֶת הַחֵטֵב בִּם הַקֹּדֶשׁ וְכִי חוּץ לְקֹדֶשׁ נֹאכְלָה וְהֵלֵךְ לֹא נֹאכְלָה
לֹא נִשְׁדָּפָה שֶׁ וְהֵנָּה שְׁדָּף אִם כֵּן לִמָּה נֹא מַדּוּעַ לֹא אֵכ אֶת הַחֵטֵב
בִּם הַקֹּדֶשׁ אִם לֵהֵן שְׁמֵא חוּץ לְקֹלְעִים יִצְאֵת שְׁכַל חֲטָאִת שׁוֹעֲבָת
חוּץ לְקֹלְעִים פָּסוּ אֵיִן לִי לֹא זֶה בְּלִבֵּר מִן לְדָבוֹת כֹּל הַקֹּדֶשׁ תֵּל כִּי
קֹדֶשׁ קֹדֶשׁ וְאוֹתָהּ נִתֵּן לָכֶם מִיִּכְאֵן שֶׁאֵכֵלֶת קֹדֶשׁ כִּפְרָה עַל כֹּלִישׁ

הא

התור לא בעשרת המינין הללו והן שבעת מיני חיה ושלושה מיני
בהמה יכולה בהם כולה תהא מות תל אף בשר בנפשו דמו לא תא
אסר אבר מן החי על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנזל אסר גיד
הנזל כל חלב שור וכשב ועז לא תא אסר החלב וכל דם לא תא
אסר את הדם יכול יהוא מות דין בצביחה ושלא בצביחה תלוזבחת
ואכלת איז לי לא שור שה כשב ושה עז מן לרבות את הכלאים
תל זאת החיה מכל הבהמה חיה מן הבהמה איז לי לא חיה מן הבהמה
מנ בהם מין חיה חיה מין בהם טמאה מיץ טהרה מיץ טמא מן
תל חיה מכל ובהמה מכל או חיה מכל ובהמה מכל יכול אף חיתאים
ובהמת הים תל על הארץ להוציא את שבים או אינו אומ' לא עלהא
תהא מות בסימנין ושבים ביץ בסימנין ביץ שלא בסימנין תל זאת
אל על הא איז לך לא זו שעל הארץ זאת החיה אל תא מכל הבהמה
מלמד שהחיה בכלל בהם ומנ שאף בהם בכלל חיה תל זאת הבהמה
אילו צבי אמ' ל שמע בן לקיש רמז לטמאה מן התו מנ תל ובשר
בנ טל לא תא לא רמז לטל שאינה חויה מן התו מנ דקא תנו כל
שאין כמות חויה טל מכלל דטל לא חיה מנא לך דכח זאת החיה
אל תא חיה אכול שאינה חויה לא תאכל מכלל דטל לא חיה ולמאן
דאמ' טל חויה מנא ליה זאת חויה אכול חויה אחרת לא תא מכלל
דטל חויה ואידך האיי זאת מאי עביר ליה מבעי ליה לפי דתנו
דבי ל ישמע זאת החיה אל תא מלמד שתפס הקבה כל מיץ ומין
והדאה למשה זאת תאכל וזאת לא תא ואידך נמי מבעי לאדכי הנז
נמי ואילא טל חויה מנא ליה נפקא ליה מאידך דתנא דבי ל ישמע
ביץ החיה הנא וביץ בהמה אל לא תא או שמנה עשרה טל שנאמרו
לו למשה בסיני כל מעדסת פד ושס שסע תנו דבנן אוהן סימני
בהם כל בהם מל פד ושס שסע ומע גדה וכל בהמה שהיא מעלת גדה
בידוע שאיז לה שינים למעלה וטהרה בבהם אותה תא לרבות את

אעפ שאינו מיטמא עליהן תל כאל ליעק אומ יכול יהוא הלוי
אסורין באנינה בשיר תל אותי אני אסור באנינה איך הלוי
אסורין באנינה ואכלתי חט היזם היום אני אסור ביום ומות
בלילה וחרורות אסור ביום ובלילה דבדי ל יהודה ל אומ איך אומ
אסור לאכול בקדש לערב לא מדבדי סופרים תרע לך שהוא
שהדי אמרו אומן טובל ואוכל פסחו לערב שלא העמידו דבדיהם
במקום כדת הא למדת שהאומן אסור לאכול בקדש ואיך אומן
מן התו לא יום המיתה בלכר ומדבדי סוף תופס לילו ואם נשתהו
המת ימים בלא קבוצה כל אורתן הימים הוא אומן בהן מדבדי סוף
ואיך יום הקבוצה תופס עוד לילן וישמע מע וייטב בעיניו
כיון ששמע כן משה נזכר הלכה וידע שהן אסורין לאכול ביום
ומותדין בלי שהדי הן ראויין בשעת קרבן מיד וישמע מע וייטב
בעי והודה מיד ולא בוש לומר לא שמעתי דא וישמע מלמד
שהשמיע לכל ישר היום למדת הלכה מאהדן אחי אמ ל יהודה
חנניה בן יהודה היה דורש כלימין קשה הקפדה שגדמה למשה
לטעות לאחר פטירתו אני משיב לו דבדי ומי גרם לו שיקפיד לא
שטעה וידבדי לא משה ולאזה לאמר איהם לאמר לבנים לאעז
ולאיתמר או לומר להן לישר וכשהוא אומ דבדן לבני ישר זה רבון
האמוד לישר הא מה אני מקיים לאמר איהם לאמר לבנים לאעז
ולאיתמר זאת החיה אש תא מלמד שהיה משה תופס בדיה ומלאה
אותה לישר ואומ להן לישר זאת אכלו וזאת לא תאכלו את זה
תאכלו מכל אש במ זה אכלו וזה לא תאכלו ואת זה תשק מן העין
זה שקצו וזה אשקצו וזה לכם הטמא זה טמא וזה אינו טמא
זאת החיה אש תאכלו מכל הבהמה משמע מפי משמע כירק עשב
נתתי לכם את כל יכול הכל שהיה בכלל התל תל זאת הבהמה אש
תא שור שה ששבים ושה עז אילוצבי ויהי הא למדת שאין לכו

כפ. עג

טמא וטהור שיבא מחנו טהור דג טמא שבלע דג טהור מותר
באכילה ודג טהור שבלע דג טמא אסור לפי שאינו גדוליו דא
אך את זה לא תאכלו ממנו הג' וממנו הס' שאין אתה אוכל ואלו הן
עד בבהם נקובת הושט וסוקת הגלגלת בדובה ניקב קרום שלמה
ניקב הלב לבית חללו נפסק חוט השדרה ניטלה הכבד ולא נשתייד
ממנה כלום הריאה שניקבה או שחסדה ל' שמעון אומ' עד שתיקב
לבית הסמפונות ניקבה המיצה ניקבו הדקיץ ל' יוסי ביל יהודה אומ'
אם ניטלה המרה פסו הכרס הפנימית שניקבה או שנקדע רוב
החיצונה לטהור אומ' בגדולה טמא ובקטנה בדובה המסוס ובית הכוסות
שניקבו לחוץ נפלה מן הגג ונשתבדו רוב צלעותיה ודרוסת הדאב
יכול אפ' נפחתה הגלגולת ולא ניקב קרום שלמוח ניקב הלב לבית
חללו נשברה השדרה ולא נפסק החוט שלה ניטלה הכבד ונשתייד
ממנה כזית המסוס ובית הכוסות שניקבו זה לתוך זה ניטל הטחול
ניטלו הכליות ניטל לחי התחתון ניטלה האם שלה הריאה בידע
תלכז וטל מה נב' שאינה בת חיים יצאת זו שהיא בת חיים יכול
אפ' אכלה הדפני או צואת תורנגליץ או ששתת מים הדעים תל'
נבוטל מה נב' שאין כמוה חויה אף טל שאין כמוה חויה יצאת
זו שיש כמוה חויה זה הכלל כל שאינה חויה טל זה הכלל לאיתווי
מאי לאיתווי ארבע מתניא תא ושבע שמעתתא ארבע מתניא תא
בהמה שנחתכו דגליה מן האדכובה ונלטה כע' מן האדכובה ולמעלה
טל חסרון בשדרה בית שמאי אומ' שתי חליות ובית הלל אומ' חוליה
אחת גלודה הריאה שבע שמעתתא בקא דאעמא דשף מדוכתיה
לקחה בכוליה אחת ניקב הטחול בעציו סימניץ שנידלדלו נעקרה
צלע אחת בחוליתה גלגולת שנחבסה בדובה ובשר החופה את דוב
זכרס בדובו אמ' עולא דמיני טל נאמדו לו למשה בסני נקובה
מסוקה ניטלה וחסרה קרועה ודרוסה נפולה ושבורה מנ' לרבות

באכילה

ש' ד' ממעלה הגדרה
וממפרק' ס'

ולא

אפ' צענה
אף טרפה שאינה בת חיים

שגד

אדפלי

שאמרה

עושן אכנה

סס

חויה

חצבה

אודך

אד

אנכלעת

מן

מועעהא

יש לה טלפים צריך אתה לחזר על קצתים כלל

או יכול הקציע
העובד את ידו
והחזירה ידו
מותדאל אך

השליח בבהם לרבות כל הנמצא בבהם אם שליה אם יצאת מקצתו
אל אותה בזמן שכולה בפנים מותרת לא בזמן שיצאת מקצתה
בבהם אותה תא כל הנמצא בבהם דמות בהם תאכל אמר יוחנן
השוחט בהם ומצא בה דמות יונה אסורה באכילה מאי טעמא
בענן פרסות וליכא לא מצתה קלוט במעי פרה ליתפל קא
תנא רבי לישמעל שמעון בן יוחי אומ' פרסה בבהם אותה תא
לא הותר בבהם לא מה שיש לו פרסה תגו רבנן אן הז סימני
חיה חיה כלל בהם לא הכי קא אמר אן הז סימני חיה שחלבה
מותל כל שיש לו קרנים וטלפ' ל דוסא אומ' יש לה קרנים אין
אתה צריך לחדר על טלפים כלל הוא והא עד דיש לה קרנים
וטלפ' וחלבה אסור כדוכות בענן והא שור כדוכות וחלבו אסור
חוקות בענן והא עד דחדוקות וחלבה אסור מפוצלות בענן
הרי צבי דאין מפוצלות וחלבו מותר הדורות בענן הולכך כל
היכא דמפצל לא דיכא לא דיינא היכא דלא מיפצל בענן כדוכות
וחדוק והדול ומיבלע חידוקיהו אותה תא אותה באכילה ואין
בהם טמ באכילה אין לי לא בעשה בלא תעט מנ' תלאת הגמל
ואת הארנבת ואת השפן כי מעלה גדה המה מבט לאתא אין לי לא
אן בלצר שאר בהם טמ מנ' ודין הוא מה אם אן שיש בהן סימני
טהרה הרי הן בלא תעט על אכילתן שאר בהם טמ מקל וחומר
שאין בהן סימני טהרה אינו דין שיהוא בלא תעט על אכילתן
נמצאו גמל וארנבת ושפן וחזיר מן הכת ושאר בהם טמ מקל וחומר
אך את זה לא תא ממע הג' וממפ הפל יש לך ממעלה הגדה וממפ
הפרסה שאין אתה אוכל ואיזה זה טהור שגולד מן הטמא אן יכול
טמא שגולד מן הטהור יהא אסור תל גמל הוא טמא הוא זה טמא
וזה אינו טמא תנן התם בהם טה שילדה כמין בהם טמאה מותר
באכילה וטמ שילדה כמין בהם טה אסור באכילה שהיוצא מן הטמא

פ
ידיר
אלד
אין
יגד
פי
בטני
ועלמה
גיר
משקל
קטנה
מנחה
פ
מחזקה
אי
מחזקה
מפתולה
אפתל
חמשעשר
פ
גמל
אחזאת

הפסוק הוא ואי אמרת שמן וארנ שיני אית להו ואמ' דב חסדא
היה מהלך במד ומצא בהם שפיה גמום בודק בעדסותיה אם הן סדוקות
בירוע שהיא טה ואם לאו בירוע שהיא טמ והוא שיכיר חזיר ודלמא
איכא נמי מיני אוחרנא גמירי לך דבד סמית' ס' עכסיה הוא זה
החזיר שליט בעולמו יודע שאין לך דבר שמפריס פרסה וטמא
לאחזיר לפיכך פידט לך הכת הוא ואמ' דב חסדא היה מהלך במד
ומצא בהם שפיה גמום ופדסותיה חתוכות בודק בבשרה אם מוּלָך
שתי ועדב בירוע שהיא טה ואם לאו בירוע שהיא טמ ובלבד שיכיר
עדור ודלמא איכא מינא אוחרנינא גמירא דליכא היכי בודק' אמ'
אביי ואי תימא דב חסדא בכנפי העוקץ והוא תותי מתנא דהוא
תחלת ריש דנבא ואת החזיר תנו דבנן מעשה ששלחה
מלכות קצדה לדבנן אמרה להם שלחו לנו מכס פנים אחד
נתיישבה סנהדרין על דעתה אמדו כמה נדות וכמה פניסין מאירין
למלכות כמה אבנים טובות ומדגליות יש להן והן מבקשין ממנו
פנים אחד דומה שאין מבקשין לא מי שמאיר להן פנים בהלכה
מקדשו שלחו להן ד מאיר ולמה נקרא שמו מאיר שהוא מאיר
פנים בחכמה וכיון שנשנס לדומי שאוניה בע דומי אמדו לו ולמה
נקרא שם חזיר חזיר אמ' להן שהוא עתיד לחזור אמדו לו דיין
מאיר אין כל חדש תחת השמש ועוד שאלו אותו למה נקרא
שמו חזיר אמ' להן שהוא עתיד להחזיר מתן שכר לבעליו לעתיד
לבוא הקבה מוציא כדוז ואומד כל מי שלא אכל בשר חזיר יבוא
ויטול שכרו והקבה מאומות העולם שלא אכלו בשר חזיר מאותו
היום והן באין ליטול שכרן באותה שעה הקבה אומ' ישתכרו לו
בשני עולמות לא דיין שאכלו עולמן לא מבקשין עוד לאכול עולמן
שליבני והקבה מוציא כדוז פעם שנייה ואומ' כל מי שלא אכל נבוא
וט' שקצ' ודמט יבואו ויעלו שכרן ואין לך מאומות העו' שלא אכלו נב

וליכא דתאני רבי
לשמעא ואת
החזיר כי מפדים
פרסה הוא

פ' אס' כל חז'
אחזין
נא
קס' סלופנים
ג' דל
שכ' פניסין

חטאות המיחות ופסולי המוקדשין תל' ממע גדה וממס הפל
טמא יכול אף בשד מהלכי שתים יהא בלא תעט על אכילתו
ורין הוא מה אם בהם שהקל במגעה החמיר בבשרה מהלכי שתים
שהחמיר במגען אינו ריץ שנחמיר בבשרן תל' זה הוא טמא הוא
בלא תעט על אכילתו איך בשל מהלכי שתים בלא תעט על אכילתו
אם כן בשדן קל וחומר חלבן יכול ולא יהא באזהרה תל' זאת החיה
אע"תא זאת חיה אכול הא חיה אחרת לא תאכל ואיזה זה האדם
דכח ויהי האדם לנפש חיה את הגמל כי מע גדה הוא ואת השפן
כי מע גדה הוא ואת הארנבת כי מע גדה היא מה תל' אם לתיקון
המקרא והלא כבר נא את הגמל ואת הארנב ואת השפן כי מע גדה
המה מבט לא תא' ולמה באו לרבות דבויין שאמרו את הגמל כי מע
גדה הוא מה תל' שיכול יתירנו בסימן אחר ודין הוא מה אם החזיר
שהוא מפדים פרסה טמא גמל שאינו מפדים פל אינו ריץ שיהא
טמא לו כן הייתי אומ' מי אסר החזיר גדה היא תתיר את הגמל
את הגמל כי מע גדה טמא יאמר גמל קל וחומר לחזיר מה אסר
שהוא מע גדה טמא החזיר שאינו מעלה גדה אינו ריץ שיהא טמא
לו כן הייתי אומ' מי אסר את הגמל פרסה היא תתיר את החזיר
תל' את החזיר כי מפ' פרסה טמא את הגמל תנו דבנן כלבנה
שאין לה שניים למעלה בידוע שמעלת גדה ומפ' פרסה היא וטוהר
ולבדוק בפדסותיה בשפדסותיה חתוכות וכדב חסדא ראמה
רב חסדא היה מהלך במד' ומצא בהם שפדסותיה חתוכות בודק
בפיה אם אין לה שניים למעלה בידוע שהיא טהרה ואם לאו בידוע
שהיא טמאה ובלבד שיכיד גמל גמל הא אמרת עבי אית ליה לא
אימא בן גמל ודלמא איכא נמי מינא אחרינא גמירא דליכא דתנו
דבי ר' ישמע את הגמל כי מע גדה הוא שליט בעולמו יודע שאין לו
דבר שהוא מע גדה ואין לו שניים למעלה וטמא לא גמל לפיכך פירש

תנא במים בימים שני פעם איך זה כולל ופסד לא דיבה ומיעט במים
 רביה בים ובנה מיעט במים חזא ושיבה מאי רבי חריצין ונעיצין לאסורא
 מאי מעיט בורות שיחין ומערות להתירא תנא מתניה בד יהודה
 מה ראית לרבות שיחין ומערות להתיר ולהוציא חריצין ונעיצין מדבה
 אני בורות שיחין ומערות שכן עצות בכלים ומוציא אני חריצין
 ונעיצין שאינן עצות בכלים הא למדת שהמים שהשדיצין בכלים
 ובבורות העצמות מותרין ושוחה מצותה ואינו גמגע אבל אם יצאו
 לחוץ אסורין שהרי פירשו ואם פירשו לרפני חבלי או לרפני הבאר ותירו
 למים מותרין מאי טעמא היני רבותיה אמר רב חונא לא לישקי איניש
 שכימא בצבתא באורתא דלמא פריש לצבתא והדר נכיל לבסא וקא
 עבר משום שרף הע עליה לרבות יבחושי שסינן תנו רבנן
 ימים זה הים הגדול שכולל המים קרא ים נחלים או הנהרות שנונהד
 יצא מערין בים ובנה לרבות כיוצא בהן כל אט לו סנק וקט תנן התם
 כל שיש לו קשקשת יש לו סנק ויש שיש לו סנק ויז לו קט מיכדי אנן סנינא
 חקשקשתא סמכינן ליכתוב דחמנא קשקשת ולא באעי סנקי איכתיב
 הכא הוה חסינא מאי קשקל סנקיד השתא רכתב סנקיד וקשקל ממאי תניא
 דקשקשת לבושא הוא רבת ושדיון קשקל הוא לבוש וליכתב דחמנא
 קשקל ולא בעי סנקיד אמר ל אבהו יגדיל תורה ויאדיר כל אט לו סנק
 וקט איז לי לא המדובה בקשקשין ובסנקידין כגון כפונת זו שבים
 ומכא אפ איז לו לא סנק אחד וקט אחת תל סנקיד וקט תנו רבנן איז
 לו עכשו ועתיד לגדל לאחד זמן כגון הסולתנית והעפין הדי זה מותר
 יש לו עכשו ועתיד להשידן בשעה שהוא עולה מן הים כגון אקובס ואפוס
 מותר ל יוסי בן דוד מסקית אום לויתן דג טהור הוא שנגמרה אפיסי
 מגנים תחתיו חרורי חדש גאווה אפיסי מגנים או קשקשים תחתיו
 חרורי חדש איסמיקין שקורח בהם בימים ובנה תא לרבות דג טהור
 במעיד דג טמא או יכול טמא במעי טהור תל אותם מה ראית לומר בבהמ

פ
 כנאדק
 חיעא
 לכין
 אעלאהא
 אוסע
 מן
 קטרהא

פ
 חריצין
 תלעים
 בלמנא
 אדומין
 גליל
 יבול
 פ
 למא
 חונא
 תניא
 דמסיעו לך
 מכל השדן
 השורץ עלהאכד

פ
 חנואע
 מן
 אסמך

פ
מדק
מש

פ
פ
הדיד
נוע
מז
לעוף
דפיע

שקצים ורמעי ואם לא אכל טיבל בדוטב ואם לא טיבל בדוטב ביעול
בקרדה ונמצא מחזיר שבר טוב לבעליו עליו הוא אומ' מצדה דשעים
מלך חכם נישב עליהם אופן ועוד היה ל מאיר אומ' עתיד חזיר להיות
גוזז מילתיך וכלב אלקיך
מבשרם לא תא לא מז העצמות
ולא מז הגידין ולא מז הקדנים ולא מז הטלפיים שלהן ובנב לא תגעו
יכול יהא ישראל חייבין על מגע נבלות תל אמר אהבה בני אה ואמדת
איהם לנפש לא יטמא בעמיו הכהנים לבדן איז מטמאין למתים
מיטמאין הן יטל למתים קל וחומ' אם מיטמאין למתים החמורין
לא יטמאו לנבלות הקלות הא מה אני מקיים ובנב לא תג בדגל שכל
ישראל חבדים בדגל אחדים אומ' ובנב לא תג יכול אם נגע אדם בנבל
ילקה אדבעים תל ולאה תטמ' או ולאה תטמ' יכול אם דאד אדם נב ילך
ויטמא לה תל ובנב לא תג הא כיצד הוי אומ' רשות טמאים מלמד
שהן מצטרפין זה עם זה בשד בשלבי וחלב בחלב וחלב צבשדיבין
בחייהן בין במיתתן טמאים לאסור את עירן ואת דוטבן ואת הקופה
שלהן הם פדט לשאיז בהן בנותן טעם לכם מותרין בהנייה
את זה תא תנו רבנן ממשמע שנ' אכול את שיש לו שומע אני
שאם אכל תאכל את שאיז לו וממשמע שנ' אל תאכל את שאיז לו שומע
אני שאם אכול את שיש לו למה שנאז לעבוד עליו בלא תעשה ועשה
תאכלו מכל אט' במ' מה תל שיכול הואיל והתיר במפורש והתיר
בסתום מה כשהתיר בסתום לא התיר לא שבכלים מנ' לבלות שיחין
בזרות ומעדות ששוחה ושוחה מהן ואינו נמנע תל תאכלו מכל אט' במ'
והיכן התיר דכת את זה תא מכל אט' במ' כל אט' לו סנפ וקט' במ' בימים
ובנח אתם תאכלו במים בימ' ובנח הוא פדט הוא דאית ליה אכול דלית
ליה לא תיכול הא בכלים אעג דלית ליה איכול ואימא בכלים אעג
דאית ליה לא תיכול לא סלקא דעתא דכת וכל אט' איז לו סנפ וקט' במ'
לא תא דלית ליה הוא דלא תיכול הא דאית ליה אכול דבי ל ישמע

כך משהתיר
בסתום לא התיר
לא שבכלים

במים כללי צימים ובנח לים פדט' במים חזר וכלל כלל ופדט וכלל ואין
אתה דין לא כעין הפדט מה הפדט מפורש מים הנזכרין אף כל מים הנזכרין
מאי דבי חזר עין ונפ' עין לא יסורא ומאי מיעט צורות שיהיו ומיעדות להתירא דבי

תנא

אית ליה חד ולא אף כל דאית ליה חד ולא אס כן נשד דכתב דחמנא
לא לא מרבת דחמנא נשד נשד דלית ליה כלל הוא דלא תיכול
אית דלית ליה חד איכול ותניא עשרים וארבעה עופות
נשד הו וארבעה סימנין תלתא דרדי בכולהו ועורב אית ביה
דרי וחד לא משכחת ליה לא פרס ועזניה מהו דתימא ליגמד מינה
כתב דחמנא נשד נשד דלית ליה כלל הוא דלא תיכול הא איכא
דאית ליה חד איכול אמ' דב כחמז היה בקי בהן ובשמותיהן עוף
הבא בסימין אחד טהור לא היה בקי בהן ובשמותיהן עוף הבא בסימין
אחד טמא בשני סימנין טהור והוא שיכיר עורב לא אמרת איכא
עורב איכא נמא מינא אחדינא דתניא עורב זו עורב למינו דבי
ליעזר אומ' להביא את הדדירין אמרו לו והלא אנשי ספר תמדתא
שביהודה היו אוכלין אותן מפני שיש להן דפס' אמ' להן אף הן עתידין
ליתן את הדיר' לא למינו ל' ליעזר אומ' להביא סנונית לבנה אמרו
לו והלא אנשי גלילא עליון היו אוכלין אותה מפני שקרקבנה נקלף
אמ' להן אף הן עתידין ליתן את הדיר' הוי עורב ומיין עורב אמר
אמימר הלכתא עוף הבא בסימין אחד טהור והלא מילתא הוא דלא
דדים אמ' ליה רב אשי לא מימר הא דרב נחמז מאי אמ' ליה לא
שמינא לי כלום לא סבירא לי מאי איכא משום פרס ועזניה פרס
ועזניה לא שכיחי בישוב' אמ' רב יהודה עוף המסריט בשד לטהות
מצורע וזו היא סנונית לבנה שנחלק בה ל' ליעזר וחכ' אומ' אמימר
בחירותי כדסה דכל עלמא לא פליגי דשריא כי פליגי בירוקת כדסה
ל' ליעזר אסר ורבנן שרי והלכתא כל ליעזר דאסר' אמ' רב יהודה
דרי כובשני צוצני פשרין לגבי המד' והן הן תורין של דחבא מותני'
אזוב ולא אזוב יוץ ולא אזוב כהלית ולא אזוב דומי ולא אזוב מדברי
לא כל אזוב שיש לו שם לווי' אמ' אביי כל שנשתנה שמו קורם מתן
תורה והקפידה תורה עליו יש לו שם לווי' הני לא נשתנה שמו קורם

תשקצו שקץ לאסור צידן ואת דגבן ואת חסומה
 שכלהן נאת ביציה ואת עורותיה ואת ערבותיהן לך

שבמעי טמאה טמא שבמעט טהורה טהור וברגים אינו כן לפי שאין
 גידולין תאכלו לרבות טהור שבמעט עם הטמא או יכול אפילו
 שנימוק תלאותם מכל שרץ הם לרבות צרפרעין וקוקיות שבים
 ומכל נפש החיה זו חית הים שקץ לאסור את צידן ואת דגבן
 ואת הקופה שלהן הם פדט לשאף בהן שנותן שנים. לכם שיהיו
 מותרין בהנייה ושקץ יהיו לכם לאסור את עירוביהן מבשרם
 לא תא לא מז העצם ולא מז הסנפידין שלהן ואת פירותם תשקצו
 להביא את היבחושיין שקנן כל אע לו סנפוקע במ מה תל איז לא
 המעלה סימני טהרה ליבשה השדוי במים מנתל במים שקץ הוא
 לכם שלא יעשה בהן סחורה ואת זה תשקצו מז העוף שקץ הם
 אן מיעוטין פדט לחרטום ולצפרניים ולכנפים ולנציה לא יאכלו
 לחייב את המאכיל כאוכל או לא יאכל אינו לא לאוסרן בהנייה תל
 לא תאכלום הא כי צר באכילה הז אסורין ובהנייה הז מותרין הא
 מה אני מקיים לא יאכלו לחייב את המאכיל כאוכל את הנשר
 תנן וסימני העוף לא נאמרו ולא והא תניא מה נשר מיוחד שאין
 לו אצבע יתירה וזפק ואין קרקבנו נקלף ודורס ואוכל וטמא אף
 כל כיוצא בו טמא תורין מה תורין המיוחדין שיש להן אצבע יתירה
 וזפק וקרקבן נקלף ואין דורסין ואוכלין וטהורין אף כל כיוצא בהן
 טהור אמ' אביי לא נאמרו פידושיין מדברי תורה לא מדברי סופרים
 תנו ר' חייא עוף הבא בסימן אחד טהור לפי שאינו דומה לנשר
 נשר דלית ליה כלל הוא דלא תיכול הא היכא דאית ליה חר אכול
 וליילף מתורין מה תורין עד דאיכא כולהו אם כן עודב דכתב
 רחמנא למא לי השתא דאית ליה תלתא לא אכלינן דאית ליה תרי
 מבעיא וליילף מעודב מה עודב דאית ליה תרי ולא אף כל דאית ליה
 תרי ולא אם כן פדס ועזניה דכתב רחמנא למא לי השתא דאית ליה
 תרי לא אכלינן דאית ליה חר מבעיא וליילף מפדס ועזניה מה הנך
 דאית

פ
תולעים

פ
לאסור

פ
לאסור

פ
לאסור

פ
מקאר
פ
אויש
פ
אובד

פ
אטיר
פ
אדקיק
פ
אדא

פ
אדא
פ
אדא
פ
אדא

פ
אדא
פ
אדא
פ
אדא

פ
אדא
פ
אדא
פ
אדא

פ
אדא
פ
אדא
פ
אדא

פ
אדא
פ
אדא
פ
אדא

פ
אדא
פ
אדא
פ
אדא

פ
אדא
פ
אדא
פ
אדא

פ
אדא
פ
אדא
פ
אדא

פ
אדא
פ
אדא
פ
אדא

פ
אדא
פ
אדא
פ
אדא

תלתלים שחורות בעורב עורב העמקי חורא רכת ומראהו עמוק
 נזק העור במראה חמה עמוקה מן העל והבא בדאש יונים אמ' רב
 לא תימא דאתי בדאש יוני לא דמי דישיה לדיני תנו דבנן
 הנץ זה הנץ למינהו להביא את בן החוריה מאי בן החוריה אמ' אבי
 שורניקא אמ' לבנה חסידה זו דיה לבנה ולמה נקרא שמה חסידה
 שהיא עושה עם חבדניה האנפה זו דיה רגזנית ולמה נקרא שמה
 האנפה שמה נפת עם חבדניה למינה דבות מיני האנפה אמ' רב
 אבהו דאיהו איה ולמה נקרא שמה ראה שהיא לואה ביותל כן הוא
 אומ' נתניב לא ידעו אפי' ולא שדפתו עין איה תנא עומדת בבבל
 ודואה נב בארץ ישראל תניא-אנסי בן יהודה אומ' מה העופות טמאין
 יש במזרח ופולין מיין איה הנ' תנו דבנן תנשמת זו בואת שבעופות
 אמ' אביי בואת שבעופות קיפוף ושפערעים קדופדאי אמ' רב חנן בד
 רב חסדא אמ' רב חסדא ואמרי לה אמ' רב חנן אמ' אבא אמ' מד עסדין
 ואדבעא עופות טמ' הנ' אמ' ליה רב חנן בר רב' לרב חסדא אי דויקרא
 עסדין הוי אנ' דמשנה תורה עסדין וחר' הוו וכי תימא דאה כת בויקרא
 ולא כת במשנה תורה איכתיב עסדין ותריין הוי' אמ' ליה היכי אמ' אבוא
 ראימך משמא דרב למינה למיננ' למינהו למינה הרי כאן אדבעא אי
 הכי עסדין ושיתיה הוי' אמ' אביי ראה ודיה אחת היא מכדי משנה תורה
 לאוסופי דאתא מאי שנא הכא דכתבה דאה מאי שנא הכא דלא
 כתבא דאה לא דאה וראה אחת היא ואיכתיב עסדין וחמשה האוני' אמ'
 אביי כשם שראה וראה אחת היא כך איה ודיה אחת היא מיכדי משנה
 תורה לאוסופי דאיתא מאי שנא הכא דכתב למינה אחיה ומאי שנא
 הכא דכתב למיעה אדיה לא איה ודיה אחת היא תניא נמי הכי ל' אמר
 אקרא אני איה דיה למה נאמדה שלא התין פתחוץ פה לב' ע' לחלוק
 שלא תהא אתה קורא אותה איה והוא קורא דיה אתה קורא דיה והוא
 קורא איה לפי כך כתב במשנה תורה והראה ואת האיה והדיה למ' מותבי

ז"ל שמחלקת
 להן
 פ' מזונותיה
 מן עמיתיה
 התאנף

חסדא

הדין

בדירה' הן מתל ידיעה שלה שחזק' ולכן כן לחזק'

ישע

רבות עמי לא כדרכי עמים במדבר וראו והא כח אעשה
מחמד כתבים ואכל בננות יענה כי ענה דשמתאבלת על בניה
שכנו שם בנות יענה ששעידים ידקדו שם כי ענה זו ששוכנת
על בניה תבכדניחית דשדה תנים ובנות יענה קארי להבא וקרי
להבא ומדכסיק לה ספסא בתרתי שמע מינה תרי ניכח לא מעתה
קרי פדר לעמד בפסיק לה ספסא בתרתי הבא נמי רתרי שמי נינהו
דקם בשתי תצות פסיק להו בשני שטיין לא פסיק להי הבא בשתי
שטיין נמי פסיק להי סל שרץ העוף הה על אדבע שקץ הוא יכול
הוא יחא אסור תל אך את זה תא מכל שרץ העוף ההעל אל יכול יהא
הכל מותר תל אדבה סלעם חדגל חגב איז לי לא אב לבד מילתות
שאר המינין תל למינהו למינהו כבא הא כיצד היה למד מן הממזרש
מה אדבה ממזרש שיש לו אדבע דג ואדבע כנפים וקדסולין ופסטי
חיות את דובו אף כל שיש לו אדבע דגלים ואדבע כנפים וקדסולין
וכנפיו חיות אתמלכו ד יסי אומ' ושמו חגב כמה דובו אמ' דב יהודו
אמ' דב דוב ארכו אגב' לה ארכ' הקיפו אמ' דב פסא דולכך בענן דב
ארכו ובענן דוב הקיפו תנו דבנן איז לו עכשו ועתיד לגדל
לאחר זמן כגון הדחל הזה הרי זה מותר ל' לעזר ביד יסי אומ'
אשר למזכרעים מהעל לדגאעל שאיז לו עכשו ועתיד לגדל לאחר
זמן כגובה הדחל הרי זה מותר דמל אמ' אשמו אסקרא תנו דבנן
את לא מהם תא את האל למ' ואת הסלעם למ' ואת החדגל למ' אדבה
זה גובא יסלעם זה דשון חדגל זה ניפול חגב זה נדין למינו למינהו
למינהו למינהו להביא עמדות כדמים והא צוריא ויחתה ידושלמית
והדבונית דבי ל' ישמע תנא לו כללי כללות לו פרטי פרטות
אדבה זה גובא י למינהו להביא עמדות כדמ' איז לי לא הבא ויש לו
גבחת הבא ויש לו גבחת הבא ואיז לו זעב ויש לו זנב מנל חדגל
זה דשון למינהו להביא את הכרספת והשלחנית ואיז לי לא הבא ויש

ואיז לו גבחת הבא
ויש לו גבחת מנל
סלעם זה ניפול למינו
להביא את האושכף
איז לי לא הבא
ואיז לו גבחת הבא

למה שנה בזהמות מפני השחשדה ובעופות
מפני הדאגה מאי לאו מהתם לאוסיפי הכא נמי
לאוסיפי הכא נמי לאוסיפי לא התם לאוסיפי
הכא לתדושי תניא אבימי בריה דרבי אבהוא שבע מאות
מיני דגים ושמונה מאות מיני חגבים ולעופות אין מספר
עופות עשרין וארבעה האון לא לעופות טהור
אין מספר תניא ר' אומ' גלוי וידוע לפני
מי שאמ' והיה העו' שבהם טמ' מדובה מן הטמ' לפיכך מנה לך
הכח בטהורה ובעופות טהורים מדובין מן הטמ' מאי
קא משמע לן כדרב חונא דאמ' רב חונא ואמ' רב משום ר' מאיר
לעולם ישנה אדם לתלמידו דרך קצרה אמ' רב יצח' עוף טהור
נאכל במסורת ונאמן הצייד לומ' עוף זה טהור מסר ליל' אמ' ר'
יוחנן והוא שבקי בהן
ובשמותיהן בעי ר' זורא ל' חכם או רבן ציד * תא שמע
דאמ' ר' יוחנן והוא שבקי בהן ובשמותיהן * אי אמרת בשלמא רבן
צייד שפיר לא אי אמרת רבן חכם שמייהו ידע ליה אעוהו מי ידע
להו' שמע מנה רבן צייד שמע מנה * תניא רבן גמ' אומ' דורס
ואוכל בידוע שהוא טמא ר' לעזר ביד צדוק אומ' מותחין לו חוט
שלם שיחה אם חולק את דגליו שתים מיכאן ושתיים מיכאן טמא
אחת מיכאן ושלש מיכאן טהור ר' שמעון בן לעזר אומ' כל עוף הקולט
מן האויר טמא והא עיתידתא מקלט קלטא נמי מקלט קלטא אמ'
אביי קולט ואוכל קא אמדינן באויר אחדים אומ' שכן עם הטמא
טמא עם טהור טהור כמאן כל לעזר רתניא ר' לעזר אומ' לא לחנם
הלך זרזיר אצל עורב לא מפני שהוא מינו שכן ונדמה קא אמדינן
אמ' חזקיה מנ' לביצת טמ' שאסורה שנ' ואת בת היענשוכי בתיש
לה ליענה לא היזו זו ביצת טמ' ודלמא הינו שמייהו לא סלקא דעתא
דכח

לפיכך מנה
הכח בטהור

אמ' לא

מנ"ל ושמע אינה שם מע גרה מנ"ל וגרה אינה מעלה והלא
הדיד מפדים ומשסיע יכול לא יהא אבר מן החי מטמא תל וגרה
אינה מעלה טמ במי הוא מדבר אס במיתתן הרי אמורה ואם באבר
מן המת הרי אבר מן המת אמור למטן הא אינו מדבר לא באבר מן
החי יכול אף הפשר הפודש מן החי טמא תל ובנב מה נבלה שאין לה
חילופין אף אבר מן החי שאין לו חילופין דברי ל יוסי הגלילי ד עקי"א
מה נבלה גידין ועצמות אף אבר מן החי בשד וגידין ועצמות ל אומ
מהבמה בשד וגידין ועצמ אף אבר כבדיתו בשד וגידין ועצמות
כל הנגע בנב יט עד הע איז הנגע מטמא בגדים הלא דין הוא מה
אס משא ממועט מט בגר מגע מדובה אינו דין שיטמא בגדים תל
כל הנגע יט עד הע אינו מטמא בגר ^פ וכל הנושא יכבס בג מלמד
שהנושא מטמא בג הלא דין הוא מה אס מגע מדובה אינו מטמא בג
משא ממועט אינו דין שלא יטמא בגר תל הנושא יכבס בג מלמד
שהנושא מטמא בגר נמצאתה למד שחלק מגעו ממשאו יכבס יכול
אף הצומה תל בגר או בגר יכול בגר גדול לבז המיטמא בזב המטמא
בנגעים מנ גדול צבוע קטן צבוע עד שתהא מרבה שבים שלשבה
וגנ"ל מנ תל בגר בגדיו דיבה ומנ לעשות שאר כלים כבגר תל
יטמא לדבות כל דבר שמקבל טומ או יכול יטמא אדם וכלי חדש
תל בגר בגר הוא מטמא ואינו מטמא לא אדם ולא כלי חדש לכל
הבה להביא את השליל שיהא אבר מן החי ממנו מטמא טמאים
מלמד שהן מצטרפין דהעם זה יכול יצטרפו עם המתים החמודים
תל הם יכול לא יצטרפו עם המתים החמודין אבל יצטרפו עם הנבלות
הקלות תל הם כל הנוגע בהם יטמא להביא בהמה טמ שלא תהא שחיט
מטהרתה הולך על כפיו זה הקוף כל הולך להביא את הקיפד

חיוב
שבה
לאנסאן
ויסמי
אנסאס
חלדה
המתגרלת
בין
הסנה

וחלדת הסמאין ואדני השרה וכלב הים חיה אין לי לא חיה טה חיה טמ
מנ תל ההולך על ארבע בכל החיה להביא את הפיל כל הנגע בנב יט

ואין לו
גבחת
הבא ויש
לו גבחת
הבא

ז
מקום
גבוה
יש
בשדה
של
כגמל

לו גבחת ואין לו זנב הבא ויש לו זנב הבא ואין לו כנף ואלו
הבא וראשו ארוך מן אמדת הדי אתה
דן בנזן אב משלשתן לא דאי
ארבה פדאי חדגל ולא דאי חדגל כדאי ארבה
לא דאי שניהן כדאי סלעם ולא דאי סלעם
כדאי שניהן הצד השווה שבהן שיש לו ארבע
לגלים וארבע כנפים וקדסולין וכנסין
חופות את כובו והלא הצד צד הזה יש לו
ארבע רגלים וארבע כנפים וקדסולין וכנסין
חופות את כובו יפה יהא מותל תל חגב
כל ששמו חגב יכול אעפ שאין בו כל
הסימנים האלו תל למינהו צד שיהוא בו כל
הסימנים האלו וכל שרץ העוף לרבות
ביצת השדא שדיקמה שחייצין עליה משום שדך שיקץ הוא
פרט לעידובו מיכאן אמר חכ חגבים טמ שנכבשו עם חגב טהור
לא פסלו את צידן העיד ד צדוק על ציד חגב טמ שהוא טהור
ולא תטמאו יכול לכל האם בענין בהמה חיה ועופות ודגים
וחגב יכול יהא אבד מן החי מטמא בכולן תל לכל הבהמה
אוציא דגים גדי ולשבים מקבלי טומ ולא אוציא את החגב תל אשר
היא מפדסת אוציא את החגב שאין למינן טומ ולא אוציא את
העופות שיש למינן טומ תל פדסה אוציא את העוף הטמא ולא
אוציא את העוף הטהור ודין הוא מה אם בהמה שאינה מטמא
בגדים בבית הבליעה אבד מן החי ממנה מטמא עוף טהור שהוא
מטמא בגדים בבית הבליעה אינו דיון שיהא אבד מן החי ממנו
מטמא תל ושסע אין לך לא בעל שסע אין לך לא בהמה טמא מנתל
אעפ היא חיה טה מנתל מפדסת חיה טמא מנתל פדסה מן השסועין
מן

אן שמו חגב

ומה אמר ביען

בהמה טהורה

ומה נחש שממית ומרבה טומאה טהור שרץ שאינו ממית ואינו
 מרבה טומאה אינו דין שיהא טהור ולא היא התם מעשה קוץ בעלמא
 הוא דקא עביר וזה הטמא להציא דמו שיטמא כבשרו הלא דין הוא
 מה אם בהם שהיא מטמאה במשא לא עשה דמה כבשרה שרץ שאינו
 מטמא במשא אינו דין שלא נעשה דמו כבשרו תל וזה הטמא לרבות
 את דמו שיהא מטמא כבשרו יכול יהא מכשיר את הזרעים ודין גמ
 מה אם בהמה שאינו מטמא טומאה חמורה מכשיר את הזרעים דם
 השרץ שהוא מטמא טומאה חמורה אינו דין שיכשיר את הזרעים דם
 החרד והעכבה לפי שנ עכבר יכול אף עכבר שבים יטמא ודין הוא
 טימא חולדה וטימא עכבר מה חולדה מן הגידל בצבץ אף עכבר
 מן הגידל בארץ חו מה חולדה כשמועה אף עכבר כשמועה אי
 אביא עכבר שבים ששמו עכבר תל על הארץ לאביא את שבים או
 אינו אומר לא על הא יטמא ירד לים לא יטמא תל השרץ בכל מקום שבוא
 שורץ יטמא אם ליה ההוא מדבנן לרבא ואימא השורץ על שיהא
 שורץ ואף עכבר שבים ואי משום דאם קרא על הארץ יטמא יכרע
 לא יטמא אם ליה כיון דשויתיה מקום טומא מה ליהכא ומהלי הכא
 הא איצילי לא העורץ על הארץ או אינו אומ' אף השורץ יטמא עכבר
 שחציו בשדו חציו אדמה שאינו שורץ לא יטמא ודין הוא טימא
 חולדה וטימא עכבר מה חולדה כשמועה אף עכבר כשמועה או מה
 חולדה פורה ורובה אף עכבר פורה ורובה יצא עכבר שחציו בשד
 וחציו אדמה שאינו פורה ורובה תל בע' להביא עכבר השחציו בשד
 וחציו אדמה שאינו פורה ורובה תל בשדץ להביא עכבר זה הנוגע בשד
 טמא ובאדמה טהור ה' יבורת אומ' אף הנוגע באדמה שכנגד השד
 מאחוריו טמא אם ליה עבץ לוי והוא שהשדיץ על מני כולו יצב
 זה העצ' למינהו לדבות מיניץ של צב חור וזר ובז הנמלים נאלמנדרא
 כשהיה ל עץ מגיע לפיסתן זה היה אומ' מה דבו מעשיר יי' יש לך

דם
 תל וזה לבס הטמא
 הוא מטמא ואינו
 מכשיר את
 הזרעים

להוציא

פ' מין
 אספקול שרץ
 אספקול

אם נשמרו למעלה למה נאמרו למטה לא שהעליונים באבד מן החי
והתחתונים באבד מן המת מה אם אבד מן החי שהבשר הפורש
ממנו טהור הרי הוא מטמא אבד מן המת שהבשר הפורש ממנו טמא
אינו דין שיטמא לא אם אמרת באבד מן החי שאיסורו נוגע בבני נח
כישל לא יטמא תל והנגע והנושא לרבות אבד מן המת כל הנגע יטמא
עד הע' איז הנגע מטמא בגדים הלא דין הוא מה אם במקום שלא
נטמאו מחמת עצמן במשא נטמאו מחמת הנושא מקום שנטמו מחמת
עצמן במגע אינו דין שיטמו מחמת הנוגע תל כל הנוגע יט' עד
הע' יטמא ואינו מטמא בגדים והנושא יכבס בגדיו מלמד שהנושא
מטמא בגדים הלא דין הוא מה אם במקום שנטמו מחמת עצמן במגע
לא נטמו מחמת הנוגע מקום שלא נטמו מחמת עצמן במשא אינו דין
שלא יטמאו מחמת הנושא תל והנושא יכבס בגדיו מלמד שהנושא
מטמא בגד יכול כשם שלא נטמו מחמת הנוגע כך לא יטמו במגע
עצמן תל כל הנגע בהם יטמא ביז אדם ביז כלים או יכול כשם
שנטמו מחמת הנושא כך יטמו מחמת עצמן במשא תל והנשא טמא
הם לכם לזבחים מטמאין במשא איז מטמאין לא אוכלין ולא משקין
ולא כלים במשא שאין להן מטמא במשא לא האדם בלבד והנשא
יטמא הנושא לא הנשא אדם שנשא את הטומ' טמא טומאה שנשאה
את האדם טהור איז להן טומאה שמטמאה אחדים במשאה להם לא
הזב בלבד וזה לכם הטמא לפי שהוא אומ' ולא תטמאו בהם ונטמאתם
בם שומע אני כל הערצים מטמאין תל וזה לכם הטמא בע' הע' החל
והעכבר אן מטמאין איז שאר שרצים מטמאין או מה הפדט מקורש
בעל עצמות ופודה ודובה אף כל שהוא בעל עצמות ופודה ודובה יהא מטמא
תל זה הטמאים לכם בכל הע' איז להן מטמא בשרץ לא אן בלבד תניא אמ
ל יהוד אמ רבי יהודה אמר לבי איז מושיב' בם מהרד' לא תלמיד חכ' שיוצ
לטהר את השדרץ מן התורה אמר ר' אבהו אבי ארזן ואטהדנן ומה

תאמר באבד מן
המת שאין איסורו
נוגע בבני נח
כישל הואיל
ואין איסורו
נוגע בבני נח
כישל

ומוציא חלה בטהרה

ארבעת מילין טורח ומביא מים טהורין ולש עיסתו בטהרה ואם
היה יתר מזה עושה אותה בטומ' ומוציא חלה בטומ' ולתכלה דאם
הוצרך לנקבין ויכול להעמיד עצמו כדי פדסה תפלתו תפלה ואם לאו
תפלתו תושבה ולתפלה שאם היה בינו ובין המזבח עד פדסה הולך
ובוטל ידיו ומתפלל ואם היה יתר מזה משיכה במידי דמנקי ומתפלל
ולעבדה הא דאמרו שאם הילך בהן כדי עבדה הדי נתקשו וטהורין
ואילא לא הטמאים תנו רבנן הטמאים לרבות קולית העדן ופית
העדן יכול אפלו לא ריקמה תל השדך מה שדך שדיקם אף ביצת
השדך שדיקמה קולית יכול אפ לא ניקבה תל הנגע יטמא ארז
שאפשר ליגע טהור וכמה נקיבותן כחוט השערה שאפשר ליגע
בחוט השערה הטמאים מלמד שהן מצטרפין עה עם זה דם בדם
וצער בבשר דם בבשר ובשר בדם בין במין אחד בין בשני מיסין
כל הנגע בהם יטמ' במגע הגא מטמא אינו מטמא במשא הלא
דין הוא מה אם ^{בהמה} שאין דמה מטמא בבשרה ואין טומאתה לא
בכזית מטמא במגע ובמשא השדך שמטמא בכעדשה ושדמו
מטמא בבשרו אינו דין שיטמא במגע ובמשא תל כל הנגע בהם יט
במגע מטמא אינו מטמא במשא הנגע בהם יט עד הע' טומאת
שדך טומ' עדב' אין השותה משקין טמאין ולא האוכל אכלין טמא
טמא טומ' עדב' לא כיון שטבל טהר מיד כל הנגע בהם יכול בחייהן
תל במתם או במותם יכול לא בשחיטתן תל בהם אפ' שהן שחוטין
שאיין השחיטה מטהרת לא הדאויין לשחיטה בלבד הא מה אני מקיים
בהם במתם לא בחייהן כל הנגע בהם יכול בכולן תל מהם או
מהם יכול במקצתן תל בהם הא כיצד עד שיגע במקצתו שהוא
בכולו שיעדו חכ' בכעדשה שבין החמט תחלת בדייתו כעדשה
ל יוסי ביר יהור אומ' כדנב ^{בטמא} וכל אע' יפל עליו מהם במ' יטמא
במי הוא מדבר אם במיתתן הדי מיתתן אמורה ואם במדב' נין

פ
ימסח
ידה
בשי
ינעפהא

פ
עצם
הסתום
משני
עידן
טמא שני
אפשר
ליגע

בריית גרילות בים וגרילות ביבשה הגרילות בים אם יצאו ליבשה
 מתו והגרילות ביבשה אם ירחו לים מתו והגרילות באויר אם פידשו
 לאור מתו מקום חייו שלזה מיתתו שלזה ומקום מיתתו שלזה
 חייו שלזה ואומ' מה לבו מעשיך היי הטמאים לרבות את עודותיהן
 יכול עודות כולן תל' אלה או עודות מטמאין עוד האנקה והפחוחות
 והחמט' והא אלה הכלהו כח' אם רב למינה הפסיק העטין' וליחשוב
 נמי התנשמת אמ' ר' עמו בר' רב יעחק תנא הוא ותנא התנשמת
 ותנא דידך אם רב שעת בליה רבב אידי סבר לה כר' יהודה דאז
 בתר גישתא תנן התם ואו שעודותיהן כבשרין עוד האדם
 ונבד' חזיר שלישוב ועוד חטולת שלגמלהדכה ועוד
 בית צבט ועוד השליל ועוד שתחת הלית ועוד האנקה והכח והלט
 והחמט' וכולן שצבדן או הלך בהן כרי עבדה טהורין חוץ מעוד
 האדם אמ' עולא דבר' עוד אדם טהור ומה טעם אמ' טמא גזיין
 עמא יבשה עודות אביו ואמו שטיהין' ועוד האדם טהור לכתחלה
 לא לא הכי אמ' עולא דבר' תורה עוד אדם אם עיבדו טהור ומה
 טעם אמרו גזיה שמה יעשה עודות אביו ואמו שטיהין' בשעת
 בשעיבדן או הלך בהן כרי עבדה קא אמרינן שיהוא מטמאין
 מפני חיבתן תנו רבנן לגיון הצובד במקום למקום וכנס
 לתוך הבית טמא שאין לו פל' לגיון ולגיון שאין לו כמה קרקעלין
 בדאשו ולתפסה קרקעלין שלל ישמע מותח בדאש מלכים ושאר
 עודות דאמרין אם צבדן או הלך בהן כרי עבדה טהורין הילך אין
 לא הילך לא והא תנו' ל' חיא חוזן חמוד שטלאה לקוסתו טהורה
 טלאה שאני שהרי עשה בה מעשה אבל לא טלאה הילך אין לא
 הילך לא וכמה כרי עבדה אמ' ר' חנינא אמ' ר' ינאי ארבעת מילין
 אמ' ר' אבהו אמ' ר' שמעון בן לקיש לגבלי מתקלה ולנטילת ידיים
 ולעבדה ארבעת מילין מאי לגבלי דאם היה בינו לבין המים עד

גרילות באור
 וגרילות באור
 גרילות באור אם
 פידשו לאויר מתו

פ
 אגס
 ואלמס
 פ
 חמט
 אגס

תורה

פ
אמטעה

פ
עסכר

גסס
דאס
שהרי

אגסאן
 תסלך
 ותלבס
 ארי
 כאנת
 גמילה
 אשער

ארבעת

והנחותה ואת המנורה שהן משמשין את משמשי האדם ואינן
משמשין את האדם או כלכלי עץ יכול השירה והתבה והמגדל
ופורדת הקש ופנודת הקנים ובור ספינה לפסנדרית שיש להן
שוליים והן מחזיקין ארבעים סאה בלח שהן כורים ביבש תל
מכלי עץ לא כלכלי עץ או יכול שאני מוציא דרדור עגלה וקוסטת
המלכים ועריבת העבדן ובור ספינה קטנה והאדון תל כלכלי עץ
דיבה מה דאית לדבות את אן ולהוציא את אן אחד שדיבה הכתיב
מיעט תל אן שק מה שק מיוחד שהוא מיטלטל במלואו אף אני אדבה
דרדור עגלה וקוסטת המלכים ועריבת העבדן ובור ספינה והאדון
שהן מיטלטלין במלואן ומוציא את השירה והתבה והמגדל ופנודת
הקנים ובור ספינה לפסנדרית שיש להן שוליים והן מחזיקין ארבע
סאה בלח שהן כורים ביבש שאינן מיטלטלין במלואן כלכלי עץ
יכול אף פשוטיהן מקבלין טומ' דין תורה תל אן שק מה שק מיוחד
שהוא כלי קיבול כך אין לי לא כלי קיבול אבל מרברי סופדים גזה
שיהוא פשוטיהן מקבלין טומ' וכלי מתכות בין מקבליהן בין פשוטיהן
מיסמאין שנ' כלדבר אט' בא באש לדבות השפודין ואת האסכליות
הינו דתנן הטהור בכלי עץ טמא בכלי מתכות והטהור בכלי
מתכות טמא בכלי עץ תנו דבנן גולמי כלי עץ טמאין פשוטיהן
טהורין גולמי כלי מתכות טהורין פשוטיהן טמ' נמצא טהור בכלי
עץ טמא בכלי מתכות וטהור בכלי מתכות טמא בכלי עץ תנו
דבנן או הן גולמי כלי עץ כל שעתיך לשון לשבץ לגדל ולכדב
להטיח בג' ונס מחוסר בין מחוסר אגן בין מחוסר אוזן טמא
מחוסר חטיטה טהור מחוסר חטיטה מאי למימדה לא נדיבה דחע
הפיה בקבא ואלו הן גולמי כלי מתכות שעתיך לשון לשבץ לגדל
לכדב להטיח בג' ונס מחוסר בין מחוסר אגן מחוסר טהור אגן
טהור מחוסר כסוי טמא מאי שנא הכא ומאי שנא הני דיוחנן אומ'

[illegible]

פ
קטע
כ"ש
תגעל
תחת
זאנע

זאָאָנדע

מאניו להא

20

7121 712

2437

תהיה מן עור

2

אעתירה

571

בלענדיוק

1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 2680, 26

1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 26

7434

א-ת-ש

151-54

1992

2014

07-01-01

17/4/74

9

פלארד אהא

צקשור

התורה

תורה
וזה

אמנם

۱۰۰

אתה יר

ב. צלמטרקה



52

המת הרי אבר מן המת אמר למטן הא אינו מדבר לא באבר
מן החי הלא דין הוא מה אם בהמה שלא עשה דמה כבשדה אינו
דין שיהא אבר מן החי מטמא לא אם אמרת בבהמה שהיא מטמא
במשא תחמ' בשדך שאינו מטמא במשא הואיל ואינו מטמא במשא
לא יהא אבר מן החי ממנו מטמא תל' וכל אע' פל מהם במ' יטמא
לרבות אבר מן החי יכול אפלו תלוי בו בכעדרטה תל' אשר יפל מהם
הא אינו מטמא לא כשיפול מת השדך ועדיין האבר מעודה בחוט
השערה השדך מטמא משום מת והאבר מטמא משום אבר מן
החי שנ' וכל אשר יפל על מהם במ' מיתה עושה ניפול דואין אותו
כאן נפל מחיים ונמצא מטמא משום אבר מן החי לא משום אבר
מן המת ל' שמעון אומר מה נפשך או מיתה עושה ניפול ל' יטמי
משום אבר מן החי ואי אין מיתה עושה ניפול ל' יטמא משום אבר
מן המת בין כך ובין כך טמא מאי ביניהו איכא ביניהו איכא
ביניהו בשד הפודש שבשד הפודש מאבר מן החי טהור שאינו
מטמא לא כבדיתו בשד הפודש מן המת טמא תנו לבנן
יכול הבשר הפודש מן החי יטמא תל' במתם מה מיתה שאין
לה חילופין אף אבר מן החי שאין לו חילופין דבדי ל' ינסי הגליל
ל' עקי' אור' מה מיתה בשד וגידים ועצמות אף אבר כבדיתו
בשד וגידים ועצמ' כל כלי עץ יכול הסולם והגלגל והנחותה
והמכורה תל' מכל כלי עץ לא כל כלי עץ או יכול שאני מוציא
את השלחן ואת הטבלה ואת הדולפקי תל' כל כלי עץ ריבה מה
ראית לרבות את אלו ולהוציא את אלו אחד שריבה הכת מיעט תל'
עץ מה עץ מיוחד שהוא משמש את האדם ואת משמשי האדם
אף אני מדבה את השלחן ואת הטבלה ואת הדולפקי שהן משמשין
את האדם ואת משמשי האדם ומוציא את הסולם שהוא משמש
את האדם והוא משמש את משמשי האדם ואת הקלב

ממנו השדך
שעשה דמו
כשדך אינו
דין שיהא אבר
מן החי מאינו
מטמא

גידים ועצמות
אף אבר
מן החי
גידים
ועצמות
ל' אור'
מה עץ

מאידה
מסתכלה

והנהיותי

מִן הַעֲזִים הָעֵשׂוֹי מִן הַחֲזִיר וּמִזֵּבֶה שְׁלֵפְדָּה מִן תֵּל אֵל שֶׁקֶי אֵין לִי
לֹא בִשְׂדֵךְ בִּמְת מִן תֵּל בִּגְד וְעוֹר בִּגְד וְעוֹר לִגְזִי שׁוֹבֵם מִן בִּגְד וְעוֹר
אֲמֹר בִּשְׂדֵךְ עֵשָׂה בִּן מַעֲשָׂה חֲזִיר כַּמַּעֲשָׂה עֲזִים אֵף בִּגְד וְעוֹר
אֲמֹרִין בִּמְת נַעֲשָׂה בּוֹ מַעֲשָׂה חֲזִיר כַּמַּעֲשָׂה עֲזִים כֹּל כְּלִי
לְרֵבּוֹת הַקֹּלֶעַ וְהַקִּמִּיעַ וְהַתְּפִלָּה אוֹ יִכּוֹל שְׁאֵנִי אֶת הָעֵץ וְאֶת הָעֲבֹת
תֵּל אֵל יַעֲקֹב מִלֵּאכָה בָּהֶם לֹא הָעוֹשָׂה מִלֵּאכָה בִּאֲחֵרִים אוֹ שְׁאֵנִי מִדְּבָר
חֲפֹזִי כְּלִים תֵּל בָּהֶם מִדֵּט לְחֲפֹזִי הַכְּלִים מִיכָאֵן אֲמָרוּ כֹּל הַכְּלִים
הַמְּחֹפִין טְהוֹרִין שֶׁהֵן בְּטָלִין לְגַבִּי חֲפֹזִי דֹא כֹל כְּלִי לְרֵבּוֹת שְׁאֵל
כֹּל הַכְּלִים הַמְּקַבְּלִין טוֹם תֵּנוּ דְּבָנָן שְׂבַעַה מִינֵי כְּלִים מְקַבְּלִין
טוֹם וְלֹא הֵן הַבְּגָד וְהַשֶּׁקֶט וְהָעוֹר וְכִלֵּי עֵץ וְכִלֵּי עֶצֶם וְכִלֵּי מִתְּכֹת וְכִלֵּי
חֲדָשׁ לֹא הֵן הַמִּיטְמָאִין בְּכָל מִינֵי טְמָאוֹת וְכִלֵּי דְּכוּכִית אֵינָן מְקַבְּלִין
טוֹם לֹא מִדְּבָרֵי סוֹף דִּתְנִיָא יוֹסֵף בֶּן יוֹעֲזֵר אִישׁ צְדִיקָה וְיוֹסֵף בֶּן
יוֹחָנָן אִישׁ יָדוּעַ גִּזְרוּ טוֹם עַל כְּלֵי דְּכוּכִית וְשֹׂאֵל כֹּל הַכְּלִים טְהוֹרִין
כְּגוֹן כְּלֵי אֲבֵנִים כְּלֵי גִלְלִים כְּלֵי אֲדָמָה כְּלֵי עוֹדוֹת חִיָּה שְׂבִים אֲבִלְבָנִי
נִתְּרֵי הֵן בְּכָל כְּלֵי חֲדָשׁ וְכוּלָן יֵשׁ לֵהֵן טְהוֹרָה בְּמִקְוֵה חוּץ מִכְּלֵי חֲדָשׁ
וְכִלֵּי דְּכוּכִית וְהַמֶּכֶץ בָּמִים יוֹבֵא כּוֹל כֹּאחַת בָּמִים יוֹבֵא יִכּוֹל אֶפְלוֹ
מִים שְׁאֹבִין תֵּל אֵךְ מַעֲיִן וְבוֹר מִן מִים יִהְיֶה טְהוֹר עַד שִׁיבָא מִקְוֵה
כֶּשֶׁר שִׁיעַ בּוֹ אֲרֻבַּעִים סָאָה יִכּוֹל יִמְצוֹל אֲבָד אֲבָד תֵּל וְבֹא הָעַל וְטָהַר
מִן בִּיאַת שֶׁמֶשׁ כּוֹל כֹּאחַת אֵף בִּיאָתוֹ בָּמִים כּוֹל כֹּאחַת וְטָמֵא
עַד הָעֶרֶב יִכּוֹל לְכַל דְּבַר תֵּל וְטָהַר אוֹ וְטָהַר יִכּוֹל לְכַל דְּבַר תֵּל וְטָמֵא
עַד הָעַרְבֵי הָאֵל כִּי צִד טְהוֹר לְחֹלִין וְלִמְעַשְׂדִּין וְלִתְרֵמָה מִשְׁתַּחֲשָׁד כְּלֵי חֲדָשׁ
אֵין לִי לֹא כְּלֵי חֲדָשׁ מִן לְרֵבּוֹת כְּלֵי גִתֵּר תֵּל וְכֹל כְּלֵי חֲדָשׁ וּמִן לְרֵבּוֹת
שְׂבָרֵי כְּלֵי חֲדָשׁ תֵּל וְכֹל כְּלֵי חֲדָשׁ מִיכָאֵן אֲמָרוּ הִדְקִין שְׂבִכְלֵי חֲדָשׁ
קִדְּקוֹתֵיהֶן וְרִכְנוֹתֵיהֶן יוֹשְׁבִין שְׁלֹא מִסּוּמְכִין שִׁיעוֹרֵן מִכְּרֵי סִיכָת
קִטְוָה וְעַד לֹג מִלּוֹג וְעַד סָאָה בְּרִבְעִית מִסָּאָה וְעַד סָאָתִים חֲמִישִׁי לֹג
מִסָּאָתִים וְעַד שְׁלֹשׁ וְעַד חֲמִשָּׁה בְּלֹג דְּבָרֵי ל' יִשְׁמַע ל' עֲקִי אוֹתֵי גוֹתָן

פ' חלק אשראי
את
תגבר
בהא
אעגל

מבעור יוס
פ' טפל
והו
חגד
אזרין
לזון
לכו
גדא
ינחל
באמא
בסדעה
יגסל כה
אשער
ואתאב

הואיל ולכבוד עשויין דב נחמן אמ' הואיל ודמיהן יקריין מאי
 ביניהו ואיכא ביניהו כלי עצם ואחדא דב נחמן לטעמיה דאמ'
 דב נחמן כלי עצם ככלי מתכות דאמי מכלל דכלי עצם מקבלי
 טומ' איין והא תנא ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה אומ' מה תל'
 וכל מעשה עדים תתחטאו להביא דבד הבא מן העצם ומן הקדשים
 ומן הטלפים שאב בהמה וחיה מן תל' וכל מעשה עדים אס' כן מה תל'
 עדים פרט לעופות איין לך בעופות מיטמא לא כנף עונה וביצת
 הנעמית בגד יכול בגד גדול לבן המיטמא בזב ומיטמא בנגעים
 מן גדול צבוע קטן לבן קטן צבוע עד שתהא מדבה להביא שבים
 שלשככה וגגילין מן תל' בגד ריבה ומן לרבות את הלכדים תל'
 או בגד עוד יכול אף עורות חיה שבים תל' בגד ועור מה בגד מן
 הגידל בארץ אף עוד מן הגידל בארץ כל שהוא תל' או בעור להביא
 את שחיבר לו מן הגידל בארץ כל שהוא ואס' חוט ואס'לו משיחה
 ובלבד שיחברנו לו בדרך חיבורו לטומ' יכול אף עוד המצה ועוד
 החיפה במשמע תל' להלן מלאכת עור יצא עור המצה ועור החיפה
 שלא נעשה בהן מלאכה אוציה עור המצה ועור החיפה שלא נעשה
 בהן מלאכה ולא אוציה עורות דצועות סנדלין שנעשה בהן מלאכה
 תל' בכל כלי עור יצאו עורות דצועות סנדלין שאינן כלום שם
 איין לי לא שם מן לרבות את הקלקין ואת החבץ תל' או שם יכול יטמא
 חבלים ומשיחות תל' שם מה שם מיוחד טווי ואריג אף איין לי לא
 טווי ואריג הרי הוא אומ' במת וכל מעשה עדים יכול יטמא חבלים
 ומשיחות ודין הוא טימא השרץ וטימא המת מה השלץ לא טימא
 בו לא אריג וטווי אף המת לא יטמא בו לא טווי ואריג הין אס' הקל
 בשרץ הקל ניקל במת המור תל' בגד ועור בגד ועור לגדי שוה
 מה בגד ועור אמורין בשרץ לא טימא בו לא טווי ואריג אף בגד
 ועור האמורין במת לא יטמא בו לא טווי ואריג איין לי לא שם העשו

או יכול שחט
 מוציא את
 שחיבר לו מן
 הגידל בארץ

פ' ארי
 דבג
 בארץ
 פקט
 ולם
 ימלא
 ולא
 דבג
 חזק
 עדין פ' בלעז
 ישר לחושניח
 בה
 עלי
 ידבט
 צהר
 בהא
 אחמר לו
 תחת
 הילה

חרס ואם מלוא חרדל כיון שנכנסה טומאה לאוירו טמא אם ליה דב
 אדא בר אבא לרבא ויהא כלי חדס שמיטמא מגבן מקל וחומר ומה כל
 הכלים שאין מיטמאין מאוירן מיטמאין מגבן כלי חדס שמיטמא
 מאוירו אינו דין שמיטמא מגבן אם ליה אם קרא וכל כלי שתוח אשר
 אין צמיד פת על טמא הוא איזה הוא כלי שטמאין קודמת לתחתיו
 הוי אומ' זה כלי חדש ואם דחמנא כי אין צמיד פת על טמא לימד שאינו
 מיטמא מגבן לעו ויהיו כל הכלים מיטמאין מאוירן מקל וחומר ומה
 כלי חדס שאין מיטמא מגבן מיטמא מן אוירו כל הכלים שמיטמאין
 מגבן אינו דין שמיטמא מאוירן מעיט דחמנא גבי כלי חדש תוכו
 תוכו שלזה ולא תוכו שלאחד והני תוכו דרש ^ל ארבעה תוכו צתני
 תוכו תוך תוכו חד לגופו אידך לגזי שוה אידך תוכו שלזה ולא תוכו
 שלאחד ואידך תוכו ולא תוך תוכו ואם כלי שטף ולא הוא כל הכלים
 מיטמאין מגבן לא מתוכן ובגביה מקל וחומר ומה כלי חדס שמיטמא
 מאוירו אינו מיטמא מגבן כל הכלים שאין מיטמאין מאוירן אינו
 דין שלא יטמאו מגבן אם קרא וכל כלי פת אש אין צמ פת על טמא
 הוא הא יש צמיד פתיל עליו טהור הא כל הכלים אעפ' שיש צמיד פתיל
 עליהן מיטמאין אל תוכו תנו דבנן כשיכול אל תוכו טמא לא
 כשיכול לתוך תוכו כיצד חבית שהיא נתונה בתנוד ופיה למעלה
 מן התנוד השרץ בחבית האוכלין והמשקין שבתנוד טהורין כל אשר
 בתוכו יטמא לא מה שבתוך תוכו כיצד חבית שהיא נתונה בתנוד
 ופיה למעלה מן התנוד השרץ בתנוד האוכלין והמשקין שבתנוד טהורין
 יכול אעפ' נקובה תל כל אש בתוכו יט' וכמה הוא שיעמדו שלנקב בכל
 חדס בכונס משקה ובכלי שטף במוציא זתים הואיל ונקובה היא טמא
 ויצאה ונכנסת ואינה מצלת מיכאז אמרו כוורת פתוחה ופקוקה בקש
 ומשולשלת לאויד התנוד והשרץ בתוכה התנוד טמא השרץ בתנוד
 אוכלין שבתוכה טמא לאיעזר אומ' מצלת אם לאיעזר אם הצילה במת

הא יש צמיד
 פתיל עליו טהור

הא יש הוא דכי
 אין צמיד פתיל
 עליו טמא

פ
 מסדודה

זאעטן

د

21750

止

71

2017

חם

1

1

1

1

5

72



44

11

הַיְיָ אֱלֹהֵינוּ

١٢٤

החמוד לא תעיל בכלי חדש הקל אמרו לו אם העילה במת החמוד
שכך חולקין אזהלין תעיל בכלי חדש הקל שאין חולקין כלי חדש
כל אט בתוכו יט אינו אומ' טמא לא יטמא לטמא את אחרים כדב'
ד' עקי דתנן בו ביזם דרש ל' עקי וכלי חדש אשר ימל מהמלתוכו כל
אט בתוכו יט אינו אומ' טמא לא יטמא לטמא את אחרים לימד על
הככל השני שיטמא את השלישי אמ' ל' יהו' מי יגלה עפר מעיניך
לבן יוחנן בן זכאי שהייתה אומ' עתיד דוד האחרון לטהר את הככל
השלישי שאין לו מקרא מזה והדי' עקי תלמידך הביא לו מקרא
מזה התו שהוא טמא שנ' כל אט בתוכו יט הא כיצד הכלי המצוי והאוכל
שבתוכו שני והוא מטמא את השלישי הני מלי לענין תדומה ושני
עושה שלישי אבל בחולין אין שני עושה שלישי דתנו רבנן הדאשון
שבחולין טמא ומטמא השני פסול' שנ' כל אט בתוכו יט השדך אב
והכלי ראשון והאוכל שבכלי שני והא אמ' ל' עקי יטמא לדבות יטמא
אחרים הני מלי לתדומה שהראשון והשני שבתדומה טמאין ומטמאין
והשלישי פסול ולא מטמא ואין שלישי עושה רביעי בתדומה לעולם
ומ' שהשלישי שבתדומה פסול שהדי' טבול יום שני לטומאה הוא
ופסול אוכלי תרומ' שנבע בהן ועושה אותן שלישי שנ' ובא הע' וטהר
ואחד יאכל מזה הקדש לאחר שיערב שמשו יאכל בתדומה הא קודם לו
יאכל הראשון והשני והשלישי שבקודש טמאין ומטמאין והרביעי
פסול ואינו מטמא ואין רביעי עושה חמישי בקדש לעולם ומניין
לרביעי בקדש שהוא פסול קל וחומר ומה מחוסר פסול שהוא
מותר בתרומ' אסור בקודש עד שיביא כפדתו תל' וכפר על הכ' וטהר
השלישי שהוא פסול בתרומ' אינו דיין שיעשה רביעי בקדש נמצאת
אומר שאין בחולין לא ראשון ושני ושלישי שבקדש ראשון ושני ושלי'
ורביעי ואין שם חמישי לעולם כדא' באוכלין אבל במשקין אין מניין
להן לא שני ולא שלישי ולא רביעי ולא חמישי לא הדי' תחלה לעולם
משקין כיצד

ולא טמא ואין
השני עושה
שלישי בחולין
לעולם ומ'נ'
שהשני בחולין
פסול

ובתדומה ראשון
ושני

רצו אשי מתוך שקללנו מעשיהן העלה עליהן הכת כאלו הקרישטמא
 והלא רצו קלוחם ומה אם הכהנים ובזממן שבית המקדש קיים משפטי
 הו' בהלכות שם וטהרה בגולה על אחת כמה וכמה ישוטטו לבקש את
 רבדי יי' ולא ימצאו אתו תשברו יכולי שבדנו ודאי והדי הוא אומ'
 בזב וכלי חרס אשר יגע בו הזב יע' יכולי שבדנו ודאי והדי הוא אומ'
 אותו אותו את שובר אין את שובר כלי חרסו שלדב קלוחם מה אם
 הנוגע בזב החמור אינו טעון שבידה הנוגע בשרץ הקל אינו דין
 שלא יטען שבידה אם כן למה נא' ואתו תשברו מלמד שאין לו שבידה
 שאם רצה לטהרו שוברו דא' ואתו תשברו אתו את שובר לטהרו
 אין את שובר אוכלין לטהרין כל אט בתוכו יט' שומע אני אף הכלים
 יהיו מיטמאין באויר כלי חרס תל מכל האכל אשר יאכל אוכל מטמא באויר
 כלי חרס שכל ראשון לטומ' אינו מטמא לא אדם ולא כלים אין מיטמא
 לא אוכלין ומשקין בלבד וזה הכלל כל שהוא אב הטומ' מטמא אדם וכלים
 וכל המטמא אדם וכלים הוא אב הטומ' לעולם זה הוא דין תורה יכול אף
 אוכלי בהמה יהיו מיטמאין באויר כלי חרס תל כל האוכל האוכל המיוחד
 לאדם מיטמא באויר כלי חרס ואין אוכלי בהמה מיטמאין באויר כלי
 חרס או יכול שאני מוציא את אוכלי בהמ' שחישב עליהן לאוכל אדם
 תל אוכל אוכל יטמא מיכאן אמרו החותך מן האדם ומן הבהמה ומן
 החיה ומן העופות ומנפלת העוף הטמא והחלב בכפדים ושאר כל יצירות
 השרה ושמדקעין ופטריות ד' יהודה אומ' חוץ מכדישי שרה והדגלה
 ונז' החלב ד' שמעון אומ' חוץ מן העצביות ד' יוסי אומ' חוץ מן הדבשין
 הדי' או צדיכין מחשבה והפשר אוכל יטמא יכול כל אוכל תל אשר
 יאכל פרט לאוכל סרוח מיכאן אמרו אוכלין שנפסלו מאכילת אדם
 כגון שנפסלו וסרחו אין מקבלין טומ' דא' אוכל יטמא מלמד שהא
 מיטמא בכל שהוא יכול יטמא לאחרים בכל שהוא תל אשר יאכל תא
 אינו מטמא לאחרים לא בכביצה דין תורה אין אוכל מטמא אוכל

טהרה לא

ואין הכלים
מיטמאין
מאויר כל
אדם

פ' דגלה י' לבקש לחמקא

פ' דגלה י' לבקש לחמקא

פ' דגלה י' לבקש לחמקא

פ' דגלה י' לבקש לחמקא

פ' דגלה י' לבקש לחמקא

תקדש המלאה הז' זאומ' אל תגש בי כי קדשתיך גופה רב אמר אשתבוש
 פהני רביעי בקדש בעא מניהו חמדו ליה טהור שהדי כנף ראשון
 ולחם שני ונזיר שלישי בעא מניה נזיר זה שנגע בייז ושמן ובכל
 מאכל או לא ואמר ליה לא והלכתא דשלישי עושה דביעי בקדש הא
 הא אשתביש כהני שמואל לא אמר אשתבוש כהני חמישי בקדש בעא
 מניהו ואמדו ליה טהור בשלמא לרב הינו דכתיבי ארבעה כנף ולחם
 ונזיר וייז ושמן וכל מהכל לא לשמואל חמישי מנא ליה אמ' לך מאי
 כתוב ונגע כנסו בכנסו כתבמה שנגע בכנסו הוי אוכל נוגע בכנסו
 ולחם באוכל ונזיר בלחם הוו ליה ארבעה כנף אוכל לחם החמישי בייז
 וייז ושמן בייז כל מאכל טהור שאין חמישי בקדש תא שמע ויאמר
 חגי אם יגע טמא נפש בכלא היטמא ויענו הכהנים ויאמרו יטמא
 בשלמא לשמואל מהכא לא אשתבוש דרביעי בקדש בעא מניהו
 ואמדו ליה טמא ממאי התם נמי לא אשתביש דחמישי בקדש בעא
 מניהו ואמדו ליה טהור מה בייז שרץ למת שהכנף שנגע בשרץ נעשו
 ראשון אבל הנזיר כמה נזיר חב ואוכל ראשון ולחם שני ונזיר שלישי
 אם נגע נזיר זה בייז ושמן ובכל מאכל נעשה דביעי ולביעו בקדש
 טמא לא לרב מאי שנא הכא דלא אשתבוש ומאי שנא התם אשתביש
 אמ' דב נחמז אמ' דבא בד אבזה פקיעין היו בטומ' מת ולא היו בקיין
 בטומ' שרץ דאבינא אמ' בטומ' מת נמי לא פקיעי התם דביעי הכא
 שלישי ונגע בכנסו חמש ולא במה שנגע בכנסו ותא שמע ויען
 חגי ויאמר כן העם הזה וכז הגוי הזה לפני נאם יי' וכן כל מעשה
 ידיהם אשר יקריבו שם טמא הוא בשלמא לרב הינו דכת טמא לא
 לשמואל אמאי טמא אתמוהי קא מתמיה והאין וכל מעשה ידיהם
 אשר יקריבו שם טמא הוא בשלמא לרב הינו דכת טמא לא לשמואל
 אמאי טמא אתמוהי קא מתמיה והז כן וכל מעשה ידיהם אשר
 יקריבו שם טמא הוא כת קשיא אמ' מד זוטרא ואי תימא דב

כהני ושמואל אמ'
 לא אשתבוש
 רב אמ' אשתבוש
 יטמא

נזיר

מִן הַעֲלִין וּמִן הַחֲזֹק וּמִן הַחֲזֹק וּמִן הַחֲזֹק וּמִן הַחֲזֹק וּמִן הַחֲזֹק
אֲשֶׁר יִשְׁתַּחֲוֶה אֱלֹהֵי אֲבוֹתָם מִן הַחֲזֹק וּמִן הַחֲזֹק וּמִן הַחֲזֹק וּמִן הַחֲזֹק
דְּבָרֵי ל' יְהוּדָה ל' יְהוּדָה ל' יְהוּדָה ל' יְהוּדָה ל' יְהוּדָה ל' יְהוּדָה
מִי־טָמֵא וְלֹא מִי־שִׁיד כִּמְחַבֵּל אֶבֶל חֵם גִּטְמָה רַחֲמֵי הַדִּי הוּא בְּטוֹמָתוֹ
עַד שִׁיכְסֵל מִלֹּאכּוֹל דִּבְלָב וְהַמִּשְׁקִין שֶׁנִּטְמָאוּ הֵרִי הֵן בְּטוֹמָתוֹ לְעוֹ
וְאִם קָדְחוּ שְׂאִין מִשְׁקָה יוֹצֵא מִי־דִי הַבִּלְבָּל לְעוֹ וְאִין לֹאכְלִין טָמֵאִים
וְלֹא לִמְשַׁקִּין טָמֵא טְהוֹרָה לְעוֹ אֵל מִשְׁקָה בְּלִבֵּר שְׂאֵם נִטְמָאוּ מִעֲבִילֵן
בְּמִי מִקּוֹה חֵץ טְהוֹרִין כִּינֹד עוֹשֶׂה נֹתֵן בְּכִלֵי אֶבֶן וְאֶפֶל בְּכִלֵי
שְׂדֵאשׁוֹ עַד צִיֹּתֵר וּמִטְבִּילוֹ בְּמִי הַמִּקְוֶה עַד שִׁיכְסֵל הַמִּי עֲלֵיהֶם
וְהַעֲלִין וְהֵן טְהוֹרִין וְכָל מִשְׁקָה יִכּוֹל חֵץ בְּבוֹדוֹת וּבְשִׁיחִין וּבְמַעֲדוֹת
יְהוּא מִכְשִׁידִין תֵּל בְּכִלֵי יִטְמָא אִין לֹא שְׂמִילֵן בְּכִלִּים לְשִׁתִּיָּה וּמִן
אֵם מִילֵן לְגַבֵּל בְּהֵן אֵת הַטֵּיט וּלְכַבֵּם בְּהֵן אֵת הַכִּלִּים תֵּל בְּכִלֵי טָמֵא
אוֹ בְּכִלֵי טָמֵא יִכּוֹל אֵם הֵן בְּבוֹדוֹת וּבְשִׁיחִין וּבְמַעֲדוֹת יְהוּא מִכְשִׁידִין
תֵּל כִּלֵי מִהֲבִלֵי מִיֹּתֵר שֶׁהוּא תְלוּשׁ מִן הַקֶּדֶק אֵף מִן מַכְבֵּה שְׂמִילֵן
לְגַבֵּל בְּהֵן אֵת הַטֵּיט וּלְכַבֵּם בְּהֵן אֵת הַכִּלִּים שֶׁהֵן תְלוּשִׁין מִן הַקֶּדֶק
וּמִי־צִיא אֵת שְׂבֻדוֹת וּשְׂבֻשִׁיחִין וּשְׂבֻשִׁיחִין שְׂאִין תְלוּשִׁין אֵין יִכּוֹל
אֶפֶס חִישָׁב שִׁידֵר לְבוֹדוֹת לְשִׁיחִין וּלְמַעֲדוֹת יְהוּא מִכְשִׁידִין תֵּל אֲשֶׁר
יִשְׁתַּחֲוֶה אִין לֹא שְׂמִילֵן לְשִׁתִּיָּה וּמִן אֵם חִישָׁב לְהִדִּיחַ בְּהֵן אֵת הַעֲצִים
אוֹ אֲבָנִים תֵּל מִי־הָא לְמַדֵּת שְׂאִין הַמִּשְׁקִין מִכְשִׁידִין עַד שִׁתְּלֵשׁוּ
דֹא וְכָל מִשְׁקָה אֵט יִשְׁתַּחֲוֶה בְּכִלֵי יִטְמָא מִלְמָה שֶׁהַמִּשְׁקִין מִטְמָאִין
אֵת הַכִּלִּים דְּבָרֵי ל' יְהוּדָה ל' יוֹסִי אֹם אִין טוֹמָאת מִשְׁקִין לְכִלִּים מִזִּמְנוֹ
לֹא מִדְּבָרֵי סוֹף אֵם ל' הוֹט בֵּן קִרְחָה אֲמַדְתִּי לוֹ לֹל יְהוּדָה מִכְנִי מִהֵאִין אֵנוּ
לֹאֵךְ אֵת דְּבָרֵי ל' יוֹסִי בִיר שְׂמַעֲזֵן שְׂאֵם אִין טוֹמָאת מִשְׁקִין לְכִלִּים מִזִּמְנוֹ
לֹא מִדְּבָרֵי סוֹף שְׂאִין טוֹמָאת מִזִּמְנוֹ עוֹלָה מִי־דִי טוֹמָאתָ בּוֹ בְיוֹם וְכִלִּים
שֶׁנִּטְמָאוּ בְּמִשְׁקִין עוֹלִין מִי־דִי טוֹמָאתָ בּוֹ בְיוֹם ל' אֹם תִּדַּע שְׂאִין
טוֹמָאת מִשְׁקִין לְכִלִּים מִזִּמְנוֹ לֹא מִדְּבָרֵי סוֹף שְׂאִין טוֹמָאתָ מִזִּמְנוֹ

מִן הַקֶּדֶק

עַד שִׁידִין תְלוּשִׁין
מִן הַקֶּדֶק עוֹכֵשׁ
שְׂאִין מִכְשִׁידִין
עַד שִׁתְּלֵשׁוּ כֵךְ
אִין מִטְמָאִין

ז

4

ולא משקה מטמא משקה שנ' יטמא הוא יטמא ואינו עושה כיוצא
 בו טמא וזה שאמרו אוכל מטמא אוכל חבירו וחבירו את תבירי
 והמשקין תחלה לעולם הכל מדברי סופ' הא למדת שהאוכלין והמשקין
 מיטמאין אם נגעו בהן טומאה דין תורה ואין מטמאין לאחד מהם
 מדברי סופרים ואין אוכל מטמא כלי לעולם לא מדברי תורה ולא
 מדברי סופ' אבל המשקין מטמאין הכלים אם נגעו בהן מדברי סופ'
 מאי שנא דאוכלין מטמאין כלים ומשקין אין מטמאין אוכלין דלא
 עלולין לאב הטומאה לא גזרו בהו דבנן משקין דעלולין לאב הטומא
 משדס משקה הזב גזרו בהו דבנן ואין אוכל מטמא אדם ולא משקה
 מטמא אדם דין תורה אבל מדברי סופ' אם אוכל אדם אוכלין טמאים
 או שתה משקין טמאין כפסלה גויתו זהרי הוא כשני לטומא והוא שיאכל
 כחצי פדס וישתה דביעית אשר יאכל יכול חק הדלוצת שנפלה לאור
 התכוד ולא הוכשרה תהא טמאה תל אשר יפל עליו מים יטמא הא למדת
 שאין אוכל מקבל טומאה עד שיוכשר אחד שנתלש אין לי מכשיר זה
 מים מנ' הטל והיין והדם והשמן והדבש והחלב תלוכל משקה או
 וכל משקה יכול מי תותים ומי רמונים ושאר כל מיני פירות תל מים
 מה מים מיוחדין שהין להן שם לווי אף אני מדבה את הטל והיין
 והשמן והדם והדבש והחלב שהין להן שם לווי ומוציא מי תותים
 ומי רמונים ושאר כל מי פירות שיש להן שם לווי תנו דבנן
 מנ' לדם שהוא משקה תל ודם חללים ישתה מנ' לייז שהוא משקה
 תל ודם ענב תשתה חמר מנ' לדבש שהוא משקה שנ' ויבקהו דבש
 מסלע מנ' לשמן שהוא משקה שנ' משתה שמנים משתה שמנים
 מנ' לחלב שהוא משקה שנ' ותפתח את נאד החלב ותשקהו מנ' לטל
 שהוא משקה שנ' וימץ טל מן הגצה מלא הספל מים מנ' לשתיה
 העין שנ' ותשקמו בדמעות שליש מנ' למי האף שהוא משקה שנ'
 ועפעפיו ידלו מים הרי או תולדת המים דבנן תולדת למים היוצא
 מן

פ
 תהייא
 לאן
 תעיד
 אז
 טומאה

יטמא
 שוב
 שופך
 תלכ ידמ

1

את הלימודים טהור החזיר לו טמא מידחו בטיט מקבל טומאה
 ואינו צריך להסדקנו שכבר הוסק חיתכו חליות ונתן ציץ חוליה
 וחוליה ומידחו בחוץ ל' איעזר מטהר וחכ' מטמאין זה תנוד שלעופני
 ידית הערביים שהוא חנפד בארץ וטח בטיט אם יכול הטיט לעמוד
 בפני עצמו טמא ואם לאו טהור זה הוא תנוד שלבית דינאי תנו דבנן
 מאי תנוד שלעכנאי אמ' ל' יהודה אמ' שמו שהקיפוהו רבדים כעכנאי
 וטמאווהו תנא אותו היום השיב ל' איעזר כל תשובות שבעולם ולא
 השגיחו עליו אמ' אם הלכה כמותי חרוב זה יוכיח נעקד החרוב
 ממקומו והלך אדבע אמות וחזר וישב במקומו אמרו לו איך מביאין
 דאיה מן החרוב אמת המים תוכיח חזרו המים לאחוריהן אמרו
 איך מביאין דאיה מאמת המים כתלי בית המדרש יוכיחו נטו
 כתלי בית המדרש ובקשו ליתול געד בהן ל' יהוה ואמ' להן תלמידיו
 חכ' נוצחין זה בזה ואתם מה לכם לא נטלו בשביל כבודו של ל' יהוה
 ולא זקפו בשביל כבודו של ל' איעזר אמ' אם הלכה כמותי השמים יוכיחו
 יצאת בת קול ואמרה להן מה לכם אצל איעזר הגדול שהלכה כמותו
 בכל מקום עמר ל' יהוה על דגליו ואמ' לא בשמ' היא ככר נתגה לנו בסני
 וכת' בה אחרי רבים להטות אשכחיה ל' נתן לאלהו אמ' ליה מאי אמר
 קבה בהאיי שעתא אמ' ליה אחיך ואמ' נצחוני בני מיד הביאו כלטהדות
 שטיהר ל' איעזר ושרפום ובידכוהו אמרו מי ילך ויודיעו אמ' ל' עקיבה
 הני אלך שמא ילך אדם שאינו הגון ונמצא מחריב את כל העו כולו
 הלך לבש שחורים ונתעטף שחורים וחלץ מנעלו ונשמש וישב לו באדבע
 אמות אמ' לו עקי מה יום מימים אמ' לו חבידיך בד' לו ממך אף הוא חלץ
 מנעלו וזלגו עיניו דמעות ונשמש וילך וישב על גבי קרקע אותו היום
 לקה שליש בחטים ושליש בזתים ומחצה בשעורים ויש אמ' אף בצק
 שפיר אשה תפח תנא אף גדול היה באותו היום שפירכו את ל' איעזר
 שכל מקום שנתן ל' איעזר עיניו בו נשרף ומעשה בדבן גמ' והדקנים

פ
 אלתעבאן
 מן
 קולאם
 אלתעבאן
 לכביר
 עכנא

מאי לא בשמים
 היא אמ' ל' ירמיה

פ
 אנתפך
 ופסד

מטמא כלי שטק מאחריו שאין תוכו טמא וכלים שנטמאין
במשקין מאחוריהן תוכן פהר' אם כן לא יהיה משקה בכל
כלי יטמא מלמד שהכלים מטמאין את המשקין ל' איצד אהל
אין טומאה למשקין כל עיקר תרע לך עהדי העיר ל' יוסי בן
יועזר איש צדירה על משקה בית מטבחים דאינון כ'ין אמרו
לו הדי הוא חומ' וכל משקה אע"י בכל כלי יט' מלמד שיש טומאה
למשקין ומשקה בית מטבחים בלבר הן שיצאו מכלל המשקין
שלא יכשירו ושלח יטמאו ושאל משקין שבעולם מיטמאין
ומכשירין ומסמאין' וכל אע"י פל מנב עלין יט' בגמי הוא
מדבר אם במיתתן הרי מיתתן אמורה ואם באבר מן החי
הרי אבר מן החי אמור למעלה הא אינו מדבר לא באבר מן
המת' מנבלתם לא מן העצמות ולא מן השנים ולא מן הצפדנים
ולא מן השיער שלהן בזמן שפולש' יטמאתנו אס שלם ואם
חיתכו הדי הוא טהור' מיכאן אמרו תנוד שניטמא ביצד מטהרין
אותו חולקו לשלשה וגורד את הטפלה עד שיהא באדן' ד מאיד
אום אינו צריך לגדוד את הטפלה ולא עד שיהא באדן' ואממעטו
מבפנים ארבעה טפחים ל' שמע אום צריך להסיען חילקו לשנים
אחד גדול ואחד קטן הגדול טמא והקטן טהור' חילקו לשלשה ואחד
גדול כשנים הגדול טמא שנים קטנים טהורין' חילקו לשנים והן
שווין טמאין מפני שאי אפשר' יטמאתנו אס שלם טמא ואם
חיתכו הדי הוא טהור' מיכאן אמרו חיתכו חליות לחבן פחות
מארבעה טפחים טהור' מידחו בטיט מקבל טומאה משיסיקנו
כדי לאפות בו ספגניץ' הרחיק ממנו את הטפלה ונתן חולאו צדוד
בנתיים בזה אמרו הנדה והטהורה אופות בו והוא טהור' יטמאתנו
אם שלם טמא אם חיתכו הדי הוא טהור' מיכאן אמרו תנוד שבא מחתך
מבית האומץ עשה לו למורדים נותנו עליו והוא טהור' יטמא סילק
את

בכלים

טמא

פ
זלאביא

פ
דפאיר

מיכאן אמרו האבן שהיה שופת עליה ועל הכנסה טמאה מפני שיש
לה נתיצה עליה ועל האבן טהורה עליה ועל הסלע עליה ועל הכותל
טמא מפני שאין לה נתיצה יתן יכול יתניצנו ודאי תל טמא הם וטמא יהיו
מקיימין אותן בטומאתן אם כן למה נא יתן שאם רצה לטהרו נותנו
יהיו לכם כל שהוא רצונכם לדבות ידות הכלים וטמלה שלהן מיכאן
אמרו האבן היוצא מן התנור טמא ומן הכידה שלש אצבעות חיבור
היוצא מן הסופח עשאו לאפייה שיעורו כתנור עשאו לבישול שיעורו
ככידה או יכול שאני מדבה יתר מכשיעור תל הם וטמא יהיו לכם כדאי
צרככם תנו רבנן מעשה באחד מבית דמיתא שנתק סלסול בעצמו
ומדת פרישות שלח עליו רבן יוחנן בן זכאי לבדקו הלכו ומצאוהו
שנתן שמן על גבי כיריים ונטלו מעל גבי כיריים ונתנו בתוך מקטפה
של גדיסין אמרו לו מה אתה עושה אמר להן כהן גדול ותדומה עבודה
אני אוכל עמהן אמרו לו וכי כיריים זו טהורה או טמא אמר להן וכי יש
לנו בתו על הכירים טמא והלא לא אמרה תורה לא על התנור שהוא
טמא שנ וכל כלי חרס אמרו לו כשם שאמרה תורה על התנור שטמא
כך אמרה על הכיריים שטמא שנ תנור וכיריים יתן אמרו לו אם כן
הייתה עושה לא ראית טהרה מימך אך מעין ובור מקוה מים יהיה
טהור תנו רבנן מקוה מים יכול אפלו מילא על כתיפו ועשה מקוה
כתחלה יהא טהור תל מעין מה מעין בידי שמים אף מקוה בידי שמים
או מה מעין שאין בו תפוסת יד אדם יצא המניח קנקניו בדאש הגג
לגבן ונתמלאו מים והשיקן למקוה יכול יהוא פסוליז תל בור או בור
יכול אף מילא בכתף כבור שלספינה יהא טהור תל מעין מה מעין
שעיקרו בקרקע ומן הקרקע אף מקוה שעיקרה בקרקע ומן הקרקע
נמצאת אומ' מקוה שאובה פסול ולא עוד לא מקוה כש שהיא פחות מאצבעים
טמא אם נפל לתוכה שלשת לוגין מים שאובין פסול או יכול אף המשיבין
לתוכה יהוא פסוליז הא תנן כל מקוה שמצאוהו חסר משלימין לו את שיעורו

כליזאת

פ
שכחות
וחיזוק

אע

אף מקוה שאין
בו תפוסת יד אדם

שהיו בארץ בספינה ועמד עליה כחשול הים לטבעו אמר יודע אני שאין
 זה לא בשבילי בן הורקנוס עמד על גליו ואם רבדן העו גלוי וידוע
 לתנך שלא לכבד עשיתי ולא לכבוד בית אבא עשיתי לא לכבוד
 עשיתי אמרתי כדאי שלא ידבו מחלוקת בישר עמד הים מדענו
 אימא שלום רביתיה רל איעזר אחתיה רבדן גמליא הות כלי יומא
 לא הוה שבקא ליה למיפל אחפיה יומא חד ריש ירחא הוה אתא עניא
 וקרא ארשא סבדא דהידאנא ריש ירחא הוה לא נפל אחפיה עד
 דאתא אשכחתי דנפל אחפיה אמרה ליה קטלתי אדהכי שמעו קול
 שופרא דשכבא מבי רבדן גמליא אמ' לה מנא לך אמרה לו מקובלת
 אני מבית אבי אבה כל השעדים ננעלו חוץ משעדי אונאה מאי
 תנודו שלבדן דינאי שנידונו עליו דינין הרבה ולבסוף גמלו אם יכול
 הטיט לעמוד בפני עצמו הרי הוא כתנוד וטמא ואם לאו אינו כתנוד
 וטהור תנוד שומע אני בין חדש בין ישן ודין הוא טימא כלי חדש
 וטימא תנוד מה כלי חדש משתגמר מלאכתו באור אף תנוד משתגמר
 באור או מה כלי חדש כשמו אף תנוד כשמו תנוד שלא הוסק תנוד
 שמו תל אף מאימתי מקבל טומאה משיסיקנו כדי לאפות בו סופגנין
 ל יהודה אומ' משיסיקנו החדש כדי לאפות בישן סופגנין יתן
 טמא את שיש לו נתיצה יש לו טומאה ואת שאין לו נתיצה אין לו
 טומאה פדט לתנוד שלאבן ושלמתכת ולכירה שלאבן ושלמתכת
 טהור וטמא משום כלי מתכות ואם חיבדו לקרקע הרי הוא כקרקע
 וטהור ניקב נפגם נסדק עשה לו טפלה או מוסף שלטיט טמא
 כמה יהא בנקב כדי שיתא בו האור וכן בכירה כירה שלאבן
 ושלמתכת טהורה ונשמה משום כלי מתכות ניקבה נפגמה נסדקה
 עשה לה פטפוטים טמאה מידחה בטיט מבפנים או מבחוץ טהורה
 רבי יהודה אומר מבפנים טמאה ומבחוץ טהורה יתן טמ' את
 שיש לו נתיצה יש לו טומאה ואת שאין לו נתיצה אין לו טומאה
 מיבאן

פ
 זוגתה

יערבון
 בלאזאק
 אר
 מאת
 מיית
 ליעלם
 אנאס

מלאכתו

שלאבן ושלמתכת
 מיבאן אמרו תנוד
 שלאבן ושלמתכת

תל ונגע בנב יט ח'הן בתוך המים וכשיעלה מן המים טהור וקו
 שלא יגע בהן כשיעלה גוס טרא שבתוך המקוה והיא מליאה משין
 ונפל שרץ לתוכה היא טמ' שאין לה טהרה במקוה מפני שהיא כלי
 חרס ואין לו טהרה לא שבידה והמשקין שבתוכה טהורין שהרי טהרו
 במקוה ותוא שיהיו מים אבל שאר ^{עצם} אין להן טהרה עולמית ל יוס
 הגלילי אומ' ונגע בנב יט במגע הן מטמ' ואינן מטמ' במשא הלא דין הוא
 מה אם בהם שלא עשה דמה בבשרה מטמא במשא השדך שעשה
 דמו כבשרו אינו דין שיטמא במשא תל ונגע בנב יט במגע הן
 מטמאין אינן מטמ' במשא ר' עקי' אה' ונגע בנב יט לדבות כלי עצם
 הלא דין הוא מה אם העץ שאביו טהור כלים הנעשין ממנו מקבלין
 טומ' לא אם אמרת בעץ שהוא מכשיר בבית המנוגע תאמר בעצם
 שאינו מכשיר בבית המנוגע הואיל ואינו מכשיר בבית המנוגע
 לא יהא כלים הנעשין ממנו מקבלין טומ' תל ונגע בנב יט לדבות כלי
 עצם וכי יפל מנבלתם שהוא מטמא יש מנבלתם שהוא מטמא
 פרט ליבישה שאינה יכולה להישרות על כל זרע מה תל אע"פ זרע
 תנא רבי' ל' ישמע אשד יז כדרך שצני אדם מוציאין לזריעה חטה
 בקליפתה ושעורה בקליפתה ועדשים בקליפתן לימד על השומר
 שהוא מיטמא ומטמא ומצטרף לאוכל כל זמן שהוא שומר מיכאן
 אמרו כל הקליפות מיטמאות ומצטרפות כגון שדשי
 השום והבצלים והקפולות בשמן שהן לחים והפ"מ שלהן ביץ
 לחים ביץ יבישין והעמור שהוא מכוון כנגד האוכל עצם שיש
 עליו בשר מצטרף עצם לבשר כל אן וכיוצא בהן שומדין הן לפיכך
 מיטמאין ומטמאין ומצטרפין דא אשד יז טהור הוא לימד על
 זרעים טמ' שנזדעזעו שהן טה' שנ' אש' יז טה' הוא כיון שנזדעזעו טהרו
 או יכול אע"פ שלא השדישו תל הוא וכי יפל מנב על זר טה' הוא
 וכי יתן מים על זרע ונסל' יש ליבענין זה זרע טמ' וזרע טהור

משקין

עצם שאביו
 טמא אינו דין
 שיהו כלים
 הנעשין ממנו
 מקבלין טומאה

פ' אכדאת
 אשדמי
 פ' אהא
 מגמע
 אע"פ
 אהי פ'
 ראם
 אבצל
 ואלתום
 ואכדאת

כיצד משלימין שואב ושוּפך מבחוץ והן נמשכין וחדדין למקוה
 ופחדין ותנו דבנן שאובה שהמשיכה פט והוא שיהיה דובה אינו
 שאוב אך מעין ובור מק' יכול מה מעין מטהר בזוחלין אף מקוה
 יטהר בזוחלין תל אך המעין מטהר בזוחלין והמקוה באשבורין
 ומנ שהמעין מטהר את המקוה תל מעין ומקוה יהיה טהור אין לי
 לא מעין מטהר את המקוה מנ מקוה את המקוה מקוה את הבור בור
 את המקוה מנ תל מעין יהא טהור ובור יהא טהור ומקוה מים יהא טהור
 מיכאן אמרו מטהדין את המקוה העליון מן התחתון והתחתון מן
 העליון ממשכיין מזו לזו עד שישלימו שיעורן אפלו בהשקה
 ומקוה מים לא מקוה כל המשקין כולן שאם נפלו למקוה פסלוהו בשני
 מדאה אבל המים מי יצבע אינן פוסלין לא בשלשת לוגין לא בשני
 מדאה תנו דבנן על הארץ תל כמ' מה מים פטודין מלכסותן
 אף דם שור מלכסותו אמ' ליה יעק מינא לדבא קימא לך חיה בפלו
 בהם לסימנין ואימא נמי בהמה בכלל חיה לכסוי אמ' ליה עלוי עלך
 אמ' קרא על הארץ תל כמ' מה מים לא בעי פסוי אף האי נמי לא בעי
 כסוי אמ' ליה לא מעתה יטבולו בו אמ' ליה אמ' קרא אף מעין ובור מן
 מים יהיה טה' הני אין מידי אוחד ינא לא ואימא הני מלי למיעוטי שאר
 מעקין דלא איקלו מים אבל דם דאיקלו מים לא אמ' ליה הכי נמי
 תדי מיעוטי כתיבי מעין מים מקוה מים בור מים אשתוקי אמ' ליה
 ההוא מינא לך אבון אהכונ כהנא הוא דכת ויקחו לי תדומה כי קבדיה
 למשה היכז טבל וכי תימר במיא טבל והא כת מי מדר בשעלו מים
 אמ' ליה בנודא טבל דכת כי הנה יי באש יבוא אמ' ליה ומי סלקא ליה
 טבילה בנודא אמ' ליה ליקר צנורא היא דכת כל דבר אשר יבוא באש
 תעבדו באש וטהר מיכאן אמרו הוי שקד מה שתשיב את אפיקודוס
 ונגע בנבלתם יט' הלל אומ' אפ' הן בתוך המים הן שהיה אומ' מה
 המקוה מעלה את הטמאין מן טומאתן כך יציל את הטהודין מליטמא

יכול מה מעין
 מטהר בכל שהוא
 אף מקוה מטהר
 בכל שהוא תל אך
 מעין מטהר בכל
 שהוא והמקוה
 באדבעים קא
 בור
 את
 הבור

אפלו

ואימא אידי ואידי
 למעוטי שאר
 משקין חד למעוטי
 צוחלין וחד למעוטי
 מכותמין אמ' ליה
 תלתא מעוטי כתיבי
 מעין מים מקוה
 מים

שבת קדש פ' העשרהם ורציהם ענין למלך

מחברדין לקדקע ותלושין מן הקדקע מרגן בירי אדם זמתן בירי
שם אוכל אדם ואוכל בהמה יש לך לחלוק אם אדם אתה מחברדין
שם ותלושין מהו עמיתך אתה כל זכשאתה אדם מחברדין מהו ותלושין
שם עמית מקצת וטהרת מקצת ואם אדם אתה בירי שם נא ובירי
אדם מהו עמית את הכל וכשאתה אדם בירי שם נא ובירי אדם
שם עמית מקצת וטהרת מקצת ואם אדם אתה אוכל בהמה עמית
אוכלי אדם טהורין עמית הכל וכשאתה אדם אוכלי בבשר אדם
ואוכלי אדם טהורין עמית מקצת וטהרת מקצת הא איך מיטמא
לא אוכלי אדם תלושין ומוכשדין לדעת אבל הכשר חיבור אינו
הכשר שם וכי יתן מים על זרע אין לך זרע שלא בא עליו מים
בשעת צמיחתו לא נא וכי יתן לא לאחר שנתלש וכי יתן מים על
זרע ונפל ממנו על טמא הדי זה בא ללמד על השדך שלא יטמא
הזרעים לא לאחר הכשר ואחד השדך ואחד שאר כל הטמא אין
מטמא את הזרע עד שיוכשרו אין לי לא לאחר הכשר מים שנא וכי
יתן מים ומנ לרבות שאר שבעה משקיז להכשר תל מים מים אמור
למעלן ומים אמור למטן מה מים אמורין למעלן עשה בהן שאר
משקיז במים אין לך משקיז שהן מכשירין ומיטמא ומטמא לא שבעה
משקיז האם למעלן בלבד ושאר כל משקיז טהור אין מקבלין טומאה
ומין מכשירין וכי יתן מים או יפול אפלו נתן עליהן משקיז שלא
לדעת יהא מוכשדין תל יתן תנא דבי ר' שמעון כתיבתן וקל יתן
מתן דמיא דיתן מה יתן לרצונו אף יותן לרצונו מיכאן אמר הטומא
פירותיו במים מפני הגנב אינן בטו יתן מעשה באנשי ירושלים
שטמנו דבלתן במים מפני הסקדין וטהרו להן חכמי הגותן פירותיו
לשבולת הנדל להציאן אינן בכי יתן המגליך חטיו לטחון וידרו עליהן גשמים
אם שמח בכי יתן ר' יהודא או אי אפשר שלא לשמח לא אם עמד היו דתו נתון
בגג וידרו עליהן גשם אם שמח בכי יתן ר' יהודא או אי אפשר לו לשמח
לא אם פקק את הצנור או אם חלחל החמדין שהיו עובדין בנהר ונפלו
עליהן גשמים או נפלו שקיהן במים אם שמחו בכי יתן ר'

באשר יבוא
עליו מים

לאקואם
למטמאין
למטמא
פי
אמולתם
(גמל)

פ' לנפסא

ארבע זה עקב כל הולך לרבות החפשות ואת הדומה לחפשות
 מזה זה מדרש עד כל מלכה דגלדות את הדומה ואת הדומה
 לדומה לכל העל הארץ להביא תולעת הפירות שפירשה
 לאגין אבסוקורם שתפדוש אוכלת תרי בתולעת שבו זהו שותל
 אחר שנעקרה אבל אם התלעה ועדיין היא מחוברת לקרקע הרי
 היא בכלל העל על הארץ ואם שהה הפרי אחר שנעקד יחדש מזה
 לאוכלו שאין תולעת שבו מתקיימת יחדש אם לב חגא כל שאין
 בו עצם אין מתקיים יחדש אם לב פפא שמע מינה מדרב חונא
 דא דאם שמו קישות שהתלעה באיביה אסורה מעולם שרץ ה' על
 הא' הני תמלא דכרא לבתל תרי עסר ידתי שתא שריאן אם דבילת
 בקא בת יומה ולית דידא בת שתיה לא תאכלום יכוליכם
 לקטנים תל לא יאכלו כי שקץ הם שחק משקצין הנפש ואני מחזק
 אתכם אל תשקצו את נפשתיכם אל תגדמו לנפשותיכם שיבואו לידי
 שיקוצ בכל העל לרבות שרץ המים ואיזה זה כל שאיננו צוח
 דגים כגון הדלפינין והצפרדע והעלקה והחיות טמאים בעל חיים לרבות
 תולעת התירות שפירשה לארץ זחורה ולא תטמאו בהם ונטמאתם
 גם אם מיטמאין אתם בהם סופכם ליטמא בהם תנא דבי ד' ישמעאל
 עבירה מטמאת לבו שלאדם שנ' ולא תט' בהם ונט' בהם אל תשקצו
 לא ונטמאתם תנו לבנן אל תטמאו בהם ונט' בהם אדם מטמא עצמו
 מעט מעט אותו הדבה מלמטה מטמאין אותו מלמעלה בעודה חיה
 אותו לעו הבא ותנו לבנן והתקדשתם והייתם קדש אדם מקדש
 את עצמו מעט מקדשין אותו הדבה מלמטה מקדשין אותו מלמעלה
 בעו הזה מקדשין אותו בעו הבא אמ' ל' שמע בין לקיש מאידכת
 אם ולצים הוא יליץ ולענוים יתן חז' בא ליטמא פותחין לו בא לטבול
 מסייעין אותו תנא דבי ד' ישמעאל משל לאדם שהוא מוכד נפסא
 ואפרסמוך בא למדור נפסא לו לך מדור לעצמך בא למדור אפרסמוך

פ' חונא
כ"ב
לנפסא

פ' אומר
א"י
יבון
פי
לגלגל
למה

פ' עולה
אדם
שבים
עלך

מש

פ' דהן
לבלסאן

שבת והאכל מבשר יכול תהא נבלת בהמה מטמאה בגד בבית הבליעה
 תל נכ וטרי לא יאכל לטמ בה את שאין לו טומא אכילה יצאת נבלת
 בהם שהיא מטמאה בגד בבית הבליעה תל נכ וטרי לא יאכל לטמ בה
 את שאין לו טומאה לא אכילה יצאת נבלת בהמה שהיא מטמאה עד
 שלה יאכלה יכול נבלת העוף תטמא מן הכת ונכ בהם מקל וחומר
 תל בה בה את מטמא בבית הבליעה ואין אתה מטמא בנבלת בהמה
 בבית הבליעה אם כן למה נא האוכל ליתן שיעור לטומא מה האוכל
 כזית אף הנוגע והנושא כזית יכבס יבול אף הצופה תל בגד או
 בגד יכול בגד לבן המיטמא בנגע מן הצבוע קטן יצא גידול עד
 שתהא מרבה להביא שבים שלשצכה וגגילון תל בגד בגדיו ריבה
 ומנ לעשות שאר כל בגד טמא יכול מטמא אדם וכלי חרס תל
 בגד בגד החרס מטמא אינו מטמא לא אדם ולא כלי חרס והנשא
 יכבס אחד הנושא ואחד המסיט הוא מטמא בגד נמצאת אומ' נכ
 חלק מגעה ממשאה וכל אשרץ הע' עלהא זה שפודה ורובה עליון
 כגון חלד וצב ונחש ועקדבים וחפס' ונדל ודומ' להן' לא יאכל לחייב
 את המאכיל כאוכל או לא יאכל אינו לא לאוס דן בהנייה תל לא תא
 הא כיצד באכילה הן אסורין ובהנייה הן מותרין הא מה אני מקיים
 לא יאכל לחייב את המאכיל כאוכל דא וכל אשרץ הע' עלהא דא
 להוציא את הידושין שבכלים ואת הידשים שבערשים ואת
 התולעים שבתמרים ושבגדוגדות דאמ' שמו קישות שהתליעה
 באיביה אסורה משום שדץ הע' עלהא ותניא אירך כל לרבות תולעים
 שבעיקרי זיתים ושבעיקרי גפנים מאי לאו אידי ואידי בפירי והא
 באיביה והא שלא באיביה לא אידי ואידי באיביה והא בפירא והא
 באילנא גופיה דוקא ומי דקא תנו' לרבות תולעת שבעיקרי זיתים
 ושבעיקרי גפנים שמע מינה כל הולך על גחון תנו דבנן זה
 נחש כל הולך לרבות את השלשול ואת הדומה לשלשול על

גידול לבן
 המיטמא בצב
 ומיטמא
 בנגעים

תאכלום

והע מילי
 דאמלוע
 בתלוע
 אכלוע
 במחור
 אסיר
 דאמא
 לך בשמאל
 נוע מן
 מן אנואע
 אתין צרור
 חבת
 אקא
 אדי
 אדארת
 והי
 מתעלקה
 גצנהא
 לאנהא
 להא
 מקאם
 לאב

פ' תולעים אלוכים הנמצאים מן הקרקע
 שאין להן למי יד ורגל

ארבע
 יא"ש

פ
מצאח
אנא

פ
מחאגם
אחגאם

על תנאי כד הנה
אתכם מארץ מצ
וכל יפוקל בעול מצות
אמר ככופר צי ציאר
מצ

אני הוא
שבחתי
שגר במע בין
מעלות טיה
יעבד שלבכור
בה ובין טיה
אעוף שאינה
ויעמל שלבכה
מנה ואני הוא
כיוט עתיד
לזכה ממי
מתל שתולה
אתכלת מעותיו
סוא צידגו
אחז ומלוח
בדגית
וממי
שסומן
משקל
במלך

רַב חֲסִידָא אָמַר יַעֲמִיד וַיֵּשֶׁב אָמֵן לִיה ל' זִידָא לְרַב חֲסִידָא תָּא לִיתְנִי
וְתָא לְעִשּׂוֹק בְּחַיִּי דְּבִלְיָתָא הַצִּדִּיק לִיפְנוּת וְאִינוּ נִפְנָה רַב חֲסִידָא
אָמַר יַעֲמִיד וַיֵּלֶךְ אַדְבַּע אֲמוּת וַיֵּשֶׁב יַעֲמִיד וַיֵּלֶךְ אַרְבַּע אֲמוּת וַיֵּשֶׁב
רַב הַמְנוּנָא אָמַר יִמְשָׁמֵשׁ בְּעִדּוּדוֹת בָּאוּתוּ מִקּוּם רַב חֲנַן מִנְהַרְדֵּעָא
אָמַר יִהְיֶה לְעִדּוּדִין וְרַבְנָן אָמַר יִסִּיחַ דַּעְתּוֹ לְרַבֵּר אַחֵר אָמַר לִיה רַב אַחָא
בְּדִיק דְּרַבָּה הוּא לְרַב אֲשֵׁי כָל שָׂכָן שְׂלָא יִפְנָה אָמַר לִיה יִסִּיחַ דַּעְתּוֹ מִרַבֵּר
אַחֲרִים אָמַר לִירְמִיָּה מִרְכָּתִי אַחָא חֲזִיתִיה לְהָהּ טִיעָא דְקָם
וַיִּתֵּיב וְקָם וַיִּתֵּיב עַד דְּשַׁפֵּךְ בִּי קִדְרָא רָא אֵל תִּשְׁקֶצְוּ אֶת נַפְשֵׁיכֶם
שְׂלָא יֵאָכֵל דְּבָרִים הַמְגַעִילִין אֶת הַנֶּפֶשׁ וְלֹא יֵאָכֵל עַל גְּבִי כְּלִים מְגֻאֲלִין
דְּחָא מִדִּי-הָאִי מִן דְּשִׁמְתִי בְּקִדְרָא דְאֻמְנָא קָא עֲבַד מַשּׁוּם אֵל תִּשְׁקֶצְוּ
אֶת נַפְשֵׁיכֶם כִּי אֲנִי יְיָ וְהִתְקַדְּשֶׁתֶם זֶה קְדוּשַׁת מִצְוֹת כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי
כַּשֵּׁם שְׁאֲנִי-קְדוֹשׁ כֹּךְ אַתֶּם תְּהִיוּ קְדָשִׁים כַּשֵּׁם שְׁאֲנִי קְדוֹשׁ יִפְדֶּךָ אַתֶּם
הִיוּ קְדוֹשִׁין וְלֹא תִטְמְאוּ אֶת נַפְשְׁכֶם בְּכָל הַשְׂרָץ הַרְמֵשׁ עַל הָאָרֶץ שְׂאִינוּ
תּוֹרָה וְדוּבָהּ כִּי אֲנִי יְיָ הִמְעֵלָה אֶת מַא' מַצ' עַל מִנְתָּ שֶׁתִּקְבְּלוּ עַל מִצְוֹת
עֲלֵיכֶם שְׂכַל הַמּוֹרָה בְּעוֹל מִצְוֹת מוֹרָה בִּי-צִיָּאת מַצ' אָמַר רַבָּא יְצִיָּאת
מַצ' דְּכַתְּבֵי דְחֲמִנָא גְּבִי רַבִּית וְגְּבִי מַשְׁקָלוֹת וְגְּבִי צִיָּצִית לְמַא לִי הַקְּבָה
אֲנִי הוּא שְׂבַחְנָתִי בְּמַצ' בִּין טִיפָה שְׁלִבְכוֹר לְטִיפָה שְׂאִינָה שְׁלִבְכוֹר אֲנִי
צַתִּיד לִיפְדֵּעַ מִמִּי שְׁתּוּלָה קִלְיָא אִילָן בְּבִגְדָא וְאֻמ' זֶה תִּכְלֵת דְּאֲבִינָא
אִיקְלַע לְסוּרָא דְּפִרְתָּא אָמַר לִיה רַב חֲבִיבָה יְצִיָּאת מַצ' דְּכַתְּבֵי דְחֲמִנָא
גְּבִי טוֹמְאָת שְׁקָצִים וְרַמְשִׁים לְמַא לִי אָמַר הַקְּבָה אֲנִי הוּא שְׂבַחְנָתִי בְּמַצ'
בִּין טִיפָה שְׁלִבְכוֹר לְטִיפָה שְׂאִינָה שְׁלִבְכוֹר אֲנִי עַתִּיד לִיפְדֵּעַ מִמִּי שְׂמַעְנָב
קְדָבִי דְּגִים טַמְאִים בְּקִרְבִּי דְּגִים טְהוֹרִים וּמוֹכָרִין לְיֵשֶׁד אָמַר לִיה אַנָּא הֲכִי
קָא מִינָא לֶךְ מֵאִי שְׂנָא בְּכָל דּוֹכְתָא כַּת הַמַּעֲצָא וּמֵאִי שְׂנָא הַבָּא דְּכַת
הַמַּעֲלָה אַתְכֶם אָמַר לוֹ אָמַר הַקְּבָה אֲמֵלָא לֹא הַעֲלִיתִי אֶת יֵשֶׁד מִמַּצ' אִלָּא
בְּשִׁבְלֵי מִצְוָה זֶה דִּי לְהִיוֹת לְכֶם לְאֵהִים עַל כְּדֵהכֶם וְהִיָּיתֶם קְדָשִׁים
כַּשֵּׁם שְׁאֲנִי קְדוֹשׁ כֹּךְ אַתֶּם הִיוּ קְדָשִׁים זֵאת תּוֹרַת הַצְהָמָה וְהַעוֹף

אמ' לו המתן עד שאמרוד לך איני כדאי שאתבסס אני ואתבסס
אל תשאת נפש אמ' ל' אחא המשהה נקביו קא עבד משום
אל תשקצו את נפש תנו דבין הנכנס לסעודת קבע צריך
לכדוק עצמו סייד יעשה מהלך ארבעה פעם שלפני פסיעות
או עשרה פעם שלארבע פסיעות ונפנה ואחר כך יבסס אמד ל'
אבה בר בדיה דל חייא בר אבה אמ' ל' יחנן ומשתינין מים בנני
דבים ואין שותין מים בנני דבים ומעשה באחר שביקש
להשתין ולא השתין ונמצאת כריסן צבה מד אצטריך בצבתא
דגלח אמ' ליה לשמועיה גגוד לי גלימא אמ' ליה אבוי אתין לך
ארבע מאה זוזי וזיל אהרד עובדא למדיה תונה מד דאפשר
ליה מאן דלא אפשר ליה נסתכן מד בר דאשי אצטריך אשתין
אגדא דגלימא דגמלא אמדו ליה חמתין דקא אתיא אמ' להו אפלו
באת נחא לה דלא תעקד בריתה דתניא שני נקבים יש בו באדם
אחד מוציא מים ואחד מוציא שכבת זרע ואין ביניהם גזה אלא
כקליפת השום פעמים שאדם נכרך נקב זה לתוך זה ונעשה עקוד
אם ריש לקיש מאי רבת לא יהיה בך עקד ועק' ובבהמתך אימתי
לא יהיה בך עקד ועקדה בזמן שבבהמתך אמ' דב פמא לא ישתין
אדם מים על גבי חדש ולא על גבי מקום קשה דאמ' רבנן בני בני
מרדי רבבל מהרדי מיא לעין עיטס אמ' אביי הולכך איתתא לא
תקים ליה ידא לינוקא לא תשפייה אשפויי תניא רבן שמעון
אום עמוד החוזק מביא אדם לידו הדדקיץ סילוז החוזק מביא
את האדם לידו ילקוז אמ' רב חנא בר רב קטינא אמ' ריש לקיש דם
רבה שחין רבה שכבת זרע רבה צדעת רבה צואה רבה הדדוקיץ
רבה מי רגלים רבה ידקון רבה אמ' רב יהודה אמ' רב לעולם ילמד
אדם את עצמו שחלית וערבית כדי שלא יתרחק ותניא בז' עזאי
אום השכם וצא כדי שלא יתרחק הנצרך ליפנות ואינו יכול ליפנה
רב

המלך
המלך
המלך
המלך
המלך

על
על

למחר

2

מלאכה

נחמדך

9.

55

1997

הגלים

257

יְתוֹכֵז

٢٠٤٣

ע"ס

פזמון

ישיבה

וְעוֹתֵן

ממלכ

33
54x

העולם

תעמלתי
בכנפיהו צאתם
וקשתם כעגל
מדבק ואומ
וחמלתי
עליהם
כאשר
יחמול
איש על
בנו העובר
אותו

זכרים ככת להבדיל וכת אחריו אשר כי תזריע וילדה זכר
אמ' ל חייא בר אבא אמ' ל יוחנן כל המבדיל עלהיין במוצאי שבת
הוויין לו בנים זכרים ככת להבדיל וכת אחריו אשר כי תז וילדה זכר
אמ' ל חייא בר אבא אמ' ל שניתנה בתחלה תפלה שלחול אמר ל
בתחלה קבעוה בתפלה העשיר קבעוה על הכוס חזר והעני קבעוה
בתפלה זהו אמ' המבדיל בתפלה צריך שיבדיל על הכוס מפני מה
קבעוה בחונן הדעת אמ' רב יוסף מפני שהיא חכמה קבעוה
בבדלת חכמה רבנאמר' מתוך שהיא חול קבעוה בבדלת חול
וכשם שצונו בצדקה להבדיל בין קדש לחול כך צונו להבדיל
בינינו ובין דשעי אומות העו שני ושביתם ודאיתם בין צדיק לדשע
בין עובד אלהים לאשר לא עבדו ומזריח לנו שמש צדקה ומדמא בצנניה כיצד
ודמאה לעו שני וזרחה לבם ידאי שמי שמש צדקה ומדמא בצנניה כיצד
אעשה פה תדקספ

מרשות יי מלך עולמא עד
מפניו יחילו עמים ולבם דועד
יגאל בדחמיו בין מתנו בגלות מועד
ישכך כמו אד בעיון ולו שם יועד
יעזרינו השם אשר לתח אותנו לו למנה
שבד מוטות עלינו ואותנו לשמו קנה
ונתן לנו תורת אמת ועדות נאמנה
אשרי שומרי משפט ועושה צדקה בכל עונה
לכך בין אדם התעורר ואלת אהב שינה
כי לא תדע מה יהיה על הארץ דעה חונה
ככת תן חלק לשבעה וגם לשמונה
זהו תן חלק לשבעה וגם לשמונה ל איעזר ול נחמיה ול יהושע

תנו רבנן זכי באיזו תורה שותה בהמה לעוקה
 ועוף לבהמה בהמה מטמאה במגע ובמשא עוף
 אינו מטמא במגע ובמשא עוף מטמא
 בגר בבית הבליעה בהמה אתה מטמאה
 בגר בבית הבליעה לא באיזו תורה
 שותה לעוף ועוף לבהמה לך מה בהמה
 בשחיטה אף עוף בשחי' או מה להלן
 שנים תלצאת ל' איעזר אומ' באיזו תורה שותה
 לבהמה לך מה עוף הכשירו מן העוואד אף
 העוואד או מה להלן ממול עורף אף כאן
 ממול עורף תלצאת את ראשו ערפו ראשו
 שלזה ממול העורף ואין ראשו של אחד
 ממול העורף ול' איעזר אומ' וזאת למא לי אי
 לאו זאת הורה אמינא מה עוף בסימין אחד
 אף בהמה בסימין אחד כתב רחמנא
 זאת תנו בד קפרא זאת תורת הבהמה
 והעוף וכל נפש החיה הרמשת במים
 הטילו הכת' לעוף ביין בהמה לדגים
 לחי'ו בשני סימין אי' אפסד שכבר הוקש
 לבהמה הא באיזה צד הוכשרו בסימין
 אחד וכל נפש החיה הרמשת במים להציא
 את הדגים ולכל נפש הערצת על הזרץ
 להציא את היוצגים למה באו להברי' כל
 ביין הטמא וביין הטל' צדך לומ' ביין חמור
 לפרה והלח כבד הן מפורשין להברי' כל
 כן למה נא להבדיל ביין הטמא וביין
 הטהור ביין טמאה לך לטהרה לך ביין
 שנשחט רובו שלקנה וביין שנשחט חציו
 וכמה הוא ביין רובו לחציו מלשערה
 וביין החיה הנאכלת וביין החיה אשר
 לא תאכל צדך לומ' ביין עצי לעדור
 והלא כבד הן מפורשין אם כן למה נא
 וביין החיה הנאכלת וביין החיה אט'
 לא תא' ביין טרפה כט' לטרפה פסו אחרים
 אומ' וביין החיה אט' לא תא' ליתן
 אזהרה לחיה דא להבדיל יחנן אומ'
 כל המורש מאשתו סמור לוסתה
 הווין לו בנים זכרים

אי אפסד שכבר
 הוקש לדגים ופסדו
 בלא כלום

להברי'

שרוחה מן האדם כל גזירות קשות לע ששימר עצמו מן הנדה הקצו
 שומרו ונותן לו משאלות לבו אין לך גזירה קשה יותר ממה שנגזר
 על יבנה מלך יהודה דבת העצב נבזה נפוצ האיש הזה פניהו
 לאבא בד כהנא אמ' בעצב הזה שלמוח משעה שאת מנפצו עוד
 אינו יפה למאומה ל' חלבו אומ' כחותל הזה שלתמר משעה שאת
 מנערו עוד אינו יפה למאומה אם כלי אין חסך בו ל' חמא ביר
 חנינה אמ' ככלי שלמימי דגלים ל' שמו בד נחמן אמ' ככלי שלמקידו
 דם אמ' ל' מאיר נשבע הקצב שאני מעמיד מיבנה בן יהויקים
 מלך דבת חי ימי נחם יי כי אם יהיה בניהו בן יהויקים מלך יהודה
 חותם על יד ימיני כי משם אתקנה משם אני נותק מלכות בית דוד
 אמ' ל' חנינה בן יצחק כי משם אנתקד אין כת אלא אתקנה איבעית
 אתקנה ואי בעית אתקנה ממקום אחד נתיקתו תהא תקנתו ונא
 בו כתבו את האיש הזה ערירי וכיזן שנפל ביר נבוכדנצר חבשו
 בפלקי חשיכה וגזר עליו שלא יבא הינו דבת חסידיו לא פתח ביה
 כיון ששהה זמן מדובה שמעה בו אשתו שלאותו לשע והיתה משדלת
 את המלך להוציאו ולא רצה עבד אמרה לו ימות זה בלא דע תן לו
 אשה והוא חבוש כדי שיתקיים ממנו זרע שלא בדא הקצב עולמו
 לא לפדיו ורביה ולא רצה ליתן לו ימים תבע המלך אשתו להזקק
 לה ולא רצת לא יכול לסבול עצמו קימאה עד שנעשה בשדן חידודין
 חידודין אמרה לו ומה אם אתה לא יכולת לסבול עצמך קימאה
 זה היאך הוא יכול לסבול אה עצמו הלא בשדן ודם הוא כמותך ולא
 הניחתו עד שנשבע שהוא נותן לו אשה מיד צוה המלך והציאו
 לו נערה בתולה וגזר עליו שיבוא עליה והוא בכיפה עומד אינו
 יכול לא ליטב ולא ליטב כיון שהכניסו אותה לו בא להזקק לה אמרה
 לו נדה אני כיון ששמע כך נדתע לו לאחודיו ואמ' לא דיי שהכעסתי
 לבדי במלכותי לא ובגלותי והשביע יצרו שאינו נוגע בה עד שתטהר

ידמ
 כב
 פ
 לפאכה
 מן
 כח
 או
 עזק
 ידמ
 פ
 צית
 הסהר
 בלשון
 ין
 פ
 גרד
 פ
 מזוס
 עד
 מלא
 קומתו
 שלארס
 בשווג

ל' איעזר אומ' תן חלק לשבעה זו שבת שנ' וביום השביעי שבת
 וגם לשמונה או שמונת ימי המילה דבת' וביום השמיני ימול שאין
 עומד לישר בכל דור ודור לא שבת ומילה וכן הוא אמ' וישם קני
 בין ברכיו ויהי בשביעית ויאמר הנה עב' קטנה אמ' איהו לפני
 הקב' רבו שלעו או לא נשתייר לישר לא שתי מצוות הללו כדאי
 היא זכותן שירדו להן גשמים ו' נחמיה אומ' תן חלק לשבעה
 זה דור שמל' משה לשבעה וגם לשמונה זה דור שמל' יהושע
 לשמונה אמ' לו הקב' משה רבך מלך לשבעה ואת מולך לשמונה
 שנ' ושוב מול את בני ישראל שנית הביאם בבית שנית שנית את מלך
 אין את מלך שלשית' ו' יהושע אומ' תן חלק לשבעה או שבעת ימי
 הפסח וגם לשמונה או שמונת ימי החג וכשהוא אומ' וגם לזכות את
 העצרת ואת ראש השנה ואת יום הכפורים ל' סימון פתד קרייה
 בנשיאים תן חלק לשבעה ביום השביעי נשיא לבני אמרים וגם
 לשמונה ביום השמיני נשיא לבני מנשה ל' עזריה בשם ל' יורן
 ביל' סימון פתד קרייה במלואים תן חלק לשבעה כי שבעת ימים
 ימלא את ירכם וגם לשמונה ויהי ביום השמיני קדא משה ל' יודה
 ביל' סימון בשם ל' מאיר פתד קרייה בנדרה תן חלק לשבעה אלו
 שבעת ימי הנדרה וגם לשמונה או שמונת ימי המילה אמ' הקב' אם
 שמדת שבעת ימי הנדרה כדאי אני נותן לך בן זכור ואת מולך
 לשמונה ימים מנ' ממה שקדינו בעבן אשה כיתזריע וילדה זכר
 וטמ' שב' ימ' וביום השמיני ימול' אמ' ל' חייא בד' אבא אמ' ל' יוחנן
 כל הפורש מאשתו סמוך לוסתה הוויז לו בנים זכרים שנ' ולהבדיל
 בין הקדש ובין החול וסמך' ליה אשה כיתז' וילדה זכר ל' יהושע אומ'
 הוויז לו בנים שרה ויין להוראה שנ' ולהבדיל ולהורות שמאי אומ'
 גדולה הנדרה שהיא מדחקת מן העבירה ומקדבת לגן עדן ולא
 עזר לא שהיא מדחקת מן הטומ' ומקדבת לטהרה ולא עוד לא

יהושע

שדווחה

אין לו

וראויון לבדכה ל לוי פתח לה מתחא להאיי מדשתא מהפא אשא
דעי למרחוק ולמועלי אתון צדק בוא וראה שלא עכך איהוא צן
בדכא הבוזי שבה למי שאמר ודה העו לא עלי צירת האדם ענ
ולמועלי אתון צדק ל לוי פשט בה תלתה מלין אמר ל לוי מנהגו
שלעו אדם מפקיד אצל חבירו ליטרא שלכסף בוחשאי והוא מחזיר
לו ליטרא שלזהב במרחסיא אינו מחזיק לו טובה כך הצדיות מפקידין
אצל הקבה במעי נשותיהן בוחשאי טיפה אחת שלבנונית והן בדוקה
מחזיר להם נפשות שלימות נחות ומתוקנות איז זה שבה תוי ולמועלי
אתון צדק ל לוי פשט בה אוחרי מנהגו שלעו אדם שהיה חבוש
בבית האסורים כמה ימים ואיז כלבדיה משגחת עליו בא אחר
והדליק לו את הנד והחיים לו חמיץ אינו מחזיק לו טובה כך הולד
דר במעי אמו במקום שאיז כלבדיה מציצה בו ואיז יכולין להביא
לו פרנסה לא הקבה בכבודו הוא המאיד לו והוא המזמז לו פדנסתו

אין לו

ההר בהלו נדו עליו ראשי לאורו אלה חשה בדחוק הליכי בחמה
וצנר צדק עמדי פלגי שמש איז זה שבה תוי ולמועלי אתון צדק ל
לוי פשט בה אוחרי בנוהג שבעולם אדם אם היה חבוש בבית האסור
במקום שאינו יכול לבדוח בו ולא ליפנות כה וכה ובא אחד וחתר לו
חצירה אחת והוציאו אינו צריך להחזיק לו טובה כך הולד הזה
טעון במעי אמו תשעה חדשים וכיון שהגיע קצו הקבה חותר עליו
ומוציאו במקום צר אשר איז דרך לנטות ימיז ושמאל ונותן לו חננה
וחמלה בעיני הכל וביותר אם היה זכר תוי ולמועלי אתון צדק וכז הוא

אין לו

אומ ויסף בדלתים ים בגיחו מרחם יצא בשומי ענן לבוש וועד כל
חתלתו ואשבר עליו חקי ואשים בדיח ודלתים וכי יש לים דלתם
והלא כשבראו הקבה סבב עליו חול גדר עליו וכז הוא אומ אשר
שמת חול גבול לים לא מהו ויסף בדלתים ים ל איעזר ול יהושע
ול עקי ל איעזר אומ כשם שדלתות לבית כך דלתות לאשה שנ כי

ידה

באותה שעה אמר הקב"ה כדאי הוא שתבטל הגזירה ממנו ושיעמוד
ממנו זרע ובא עליה ונתעבדה מעומד דבר וצני יכניה אסיר
שאתיא בנו אסיר שעיבדהו אמו בבית האסורים שאתיא ששתלו
אל שלא כדרך הנשתלים גמירי דאין האשה מתעבדת מעומד
והיא נתעבדה מעומד דא שאתיא ששא אל על אלתו זרובבל
שנזרע בבבל ומה שמו נחמיה בן חכליה שמו הא גדולה נדה
שדחת את הגזירה ואת השבועה ביטלה השבועה רבת חי אני
נאם יי כי אם יהיה כניהו בן יהניקים מלך יהודה חותם וכתב
ביום ההוא נאם יי צבאות אקחה זרובבל בן שאתיא עבדי נאם יי
וביטלה את הגזירה דבת כתבו את האיש הזה עירי וכתב ובני
יכניה אסיר שאתיא בנו אמר תנחומה אסיר שאסר הקב"ה עצמו
בשבועה שאתיא שנשא לבית דינו שלמעלה והתירו את נדו ולא
עוד לא שזכה להתגדל שנשא אויל מלודך את ראש יהניקים
מלך יהודה ונאם אותם מבית כלא ויתן את כסאו מעל כסא
המלכים אשר אתו בבבל וארוחתו ארוחת תמיד היכא רמיזה
גם את ברם בריתך שלחתי אסירך מבול אין מיסב אמר ל
דעידא שמעית קליה דל שמואל בד לב יצחק יתב דריש חדא מילא
ולית אנא ידע מא היא אמר ליה לאחא אריכא דלמא דא היא כה
אמר יי כתבו את האיש הזה עירי גבד לא יצלה בימיו אמר ליה
אין בימיו אינו מצליח בימי בנו מצליח אמר ליה ההוא מינא לדב
כהנא אמריתו נדה שרי לאתיחורי בהדי גבדה אפשר אש בנעודת
ואינה מהבהבת אם ליה תודה העידה עלינו סוגה בשושנים שאפלו
כסוגת שושנים לא יפרצו בנו פדצות ריש לקיש אמר מיהבא כפלח
הדמון בקתך אלתקדא דחתך לא ריקנך שאפלו ריקנין שבישדא
מלאים מצוות כדמון ל זורא אומ' מיהבא וירח את ליה בגדיו ובכסו
אל תקדא בגדיו לא בוגדיו שאפלו בוגדים שבישדא יש בהן מצוות

דל
כב

תע
חגיג

דל
דל

מלך
כב
מלך
כב
מלך
כב

תע
דל
כב

כב
כב

ולאויין

רוחי בית שמאי אומ' לא כשם שיצרת הולד בעו הזה כך יצרתו
לעתיד לבוא בעולם הזה עוד ובשר נוצר תחלה ואחר כך גידים
ועצמות ולעתיד מתחיל בעצמות ובגידים וגומר בעור ובבשר
שנ' במיתי יחזקאל ותקדבו עצמות עצם לעצם ואחר כך וראיתי והנה
עליהם גידים ובשר עליה ויקרם עליהם עוד מלמעלה בית הול' אומ'
כשם שיצרתו בעו הזה כך לעתיד מתחיל בעור ובבשר וגומר
בגידים ועצמות שנ' הלא כחלב התכניתי אין כח לא תתיכני וכגבה
הקפיתני אין כח לא תקפיאני עוד ובשר הלבשתני אין כח לא תלביט
ובעצמות וגידים קובכתני אין כח לא תסוככני חיים וחסד עשית
עמדי מיכאן שהצדיקים יורעין היאך תהיה תחייתן לעו הבאטנ'
ותקדבנה שמלה דחי מאיכז מתחיל הולד ליבדות ל' מאיר אומר
מראשו משלח שרשיו דכח ממעי אמי אתה גודי ואומ' גודי נזקק
והשרי' אבה שאול אומ' מטבדו משלח שרשיו אילך ואילך עד
אדבעים יום הולד נוצר מאדבעים ועד ששים הולד ניכר אם זכר
אם נקבה ומששים ועד שמונים בית הולד נסתם יום תשעים אסור
לשמש ואם שימש הרי זה שופך דמים תנא המשמש מטתו ביום
תשעים בא לידי עפי דמים כיון דזמן היסוד הוא ובארים צעדא
אסור לשמש ומנא ידע אמ' אביי שומר קתאים י' שלשה חדשים
הראשונים תשמיש קשה לאשה וקשה לולד ואמצעיים קשה לאשה וקשה
לולד האחרונים יפה לאשה ויפה לולד שמתוך כך יצא מלובן ומזודד
שלשה חדשים הראשונים מבקשין עליו רחמים שלא יהא מים ושלא
יהא סנדל שלשה חדשים האמצעיים מבקשין עליו רחמים שלא יהא
נפל ושלא יהא בו מום שלשה חדש האחרונים מבקשין עליו רחמים
שיצא משם בשלום וכי אדם יכול להוציא בשלום לא הקבה עושה
מתחת וצירים לו ופותח לו דלתות ובריחים ומוציאו משם בשלום
וכן הוא אומ' חני לכני' חלך והדגים אייטך דלתות נחשפה אשכך

יחז' לז

ל' חיו

ידמ' ד

תל'

יש' כח

פ

לֹא שָׁבַד דָּלִית בְּטֵנִי לִי הוּא אִם כֶּסֶם שִׁירִים לְבֵית כֹּךְ צִירִים לֹאשָׁה
 שֶׁנִּתְכַדֵּעַ וְתִלְדֵּךְ כִּי נִהְיָכֹו עָלֶיהָ צִירִיהָ לִי עֵקֶי אִם כֶּסֶם שִׁפְתָּהִים
 לְבֵית כֹּךְ פְּתָחִים לֹאשָׁה שֶׁנִּתְכַדֵּעַ וְתִלְדֵּךְ כִּי נִהְיָכֹו עָלֶיהָ צִירִיהָ לִי עֵקֶי אִם כֶּסֶם שִׁפְתָּהִים
 זֶה הַשִּׁיר וְאִיזָה הוּא שִׁפִּיר זֶה תַּחֲלֹת בְּדִיתוֹ שֶׁלֹאדָם שֶׁהוּא דוּמָה
 לְבִיצָת הָעוֹף עֲדָת חֵיל הָאֶפְרוּחַ לְהִתְרַקֵּם בָּהּ וְעַד פֶּלַח תַּחֲלֹלָתוֹ
 זֶה הַשִּׁיר תֵּנוּ דַבָּנָן שְׁלִיחַ תַּחֲלֹתָהּ כַּחוּט שֶׁלֹא עָרַב סוּפָה דוּמָה
 כְּתוּמִים וְחִלּוּלָה כַּחצוּצָה וְאִיזָה שְׁלִיחַ פְּחוּתָה מִטְפָּח דַּבָּן שֶׁמֶעוֹן
 בֶּן גְּמִלֵּא אִם שְׁלִיחַ דוּמָה לְקִדְקִצָן שֶׁלֹא דַבָּרִיז שֶׁהִדְקִיץ יוֹצֵאֵי
 מִמֶּנּוּ וְחֶשֶׁבֶר עָלָיו חֲקִי אִם תִּשְׁעָה חֲרָשִׁים וְאִשִּׁים בְּדִיחַ אִם
 שְׁלֹשָׁה חֲרָשִׁים הִרְאִשׁוּנִים וְדִלְתִים אִם שְׁלֹשָׁה חֲרָשִׁים אִמְצָעִים
 וְאִם עַד פֶּה תִּבְּרָא וְלֹא תוֹסִיף אִם שְׁלֹשָׁה חֲרָשִׁים הָאֲחֵרוֹנִים מִדִּ
 הַקֶּבֶץ פּוֹתַח לוֹ פְּתָח וְיוֹצֵא אִם לִי פֶסַח כֹּל זֶמֶן שֶׁהוּלָד בְּמַעֵי אִמּוֹ
 הוּא קָשׁוּר בְּשֵׁשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וְחֲמֵשֶׁה קָשָׁרִים וְעָלָיו כֶּמֶה בְּדִיחִים
 וְכֶמֶה חוֹתָמוֹת וְכִיּוֹן שֶׁהִגִּיעַ זְמָנוֹ לִצְאָתָהּ הַקֶּבֶץ פּוֹתַח לוֹ פְּתָח מִדִּ
 הוּא מִתִּיר וְחוֹתֵךְ וּמִפְקִיעַ כֹּל הַקָּשָׁרִים וְכֹל הַבְּדִיחִים וְכֹל הַחוֹתָמוֹת
 וְיוֹצֵא וְכֵן יֵשִׁית בְּגָאוֹן אֱלִיךָ לִפִּי כִשְׁהוּלָד יוֹצֵאִיהָ מִלּוֹכֶלֶךְ
 וּמִטוֹנָף מִלֵּא רִידִים וְכֹל מֵינֵי טַמְאוֹת הַקֶּבֶץ נוֹתֵן לוֹ דַּחֲמִים בְּעֵינֵי
 כֹל וְהַכֹּל מִגְּפִסִּין לוֹ וּמִנְשָׁקִין אוֹתוֹ וּבִיּוֹתֵר אִם הִיא זָכָר לִפְנֵי פֶתַח
 בְּעֵינֵי אִשָּׁה כִּי תִזְוִלָה זָכָר תֵּנוּ דַבָּנָן כִּי צִירִית הוּלָד
 לִי אִיעֲזָר אִם אִישׁ מִזְרִיעַ לִבָּן וְהָאִשָּׁה מִזְרֵעַת אוֹרָם וּמִתְעַדְבִּין
 זֶה בָּזָה וּמִחֵץ הוּלָד נוֹצֵר אִם שֶׁלֹאשָׁה לְעוֹלָם מִלֵּא דָם וְעוֹמֵד שֶׁמֶמֶנו
 יוֹצֵא מִקוֹר גֶּרָה וּבִרְצוֹנוֹ שֶׁלִּמְקוֹם הוֹלֶכֶת טִיפָה שֶׁלֹאבָן וְכּוֹפֶלֶת
 בְּתוֹכָהּ וְכִיּוֹן שֶׁנוֹפֶלֶת בּוֹ טִיפָה סְרוּחָה קוּפָה וְעוֹמֵד מִשְׁלָלָהּ
 לְחֹלֶב שֶׁנִּתֵּן בְּקַעֲרָה כִיּוֹן שֶׁנוֹפֶלֶת בּוֹ טִיפָה שֶׁלִּמְסוֹר מִדִּ קוּפָה
 שֶׁנִּתְכַדֵּעַ בְּחֹלֶב תִּתִּיכֵנִי וְכִגְבָּנָה תִּקְפִּיאֵנִי עוֹד וְעוֹד תִּלְבִּישֵׁנִי
 וּבְעֲצָמוֹת וּגִידִים תִּשְׁוֹכְכֵנִי חַיִּים וְחֶסֶד עֲשִׂיתָ עִמָּדִי וּפְקַדְתָּךְ שֶׁמֶנִּי

אִם
 שֶׁנִּתְכַדֵּעַ

אִם
 לִי

פ
 בֵּית
 הַדָּחִים

פ
 אֲנִפְתָּה

הכנים ותולעה זה שמדמיש במוותו תנו לבנך מת לשלשה ימים
 מבאיש ומסדיח לשבעת ימים כדסו נבקעת על פניו ואומדת לו
 טול מה שנתת בי שנ וזיריתי פרש על פניכם מדש חגיכם לעשרים
 שנה נתאכל הבשר לשלשים שנה גידיו מתפסקין לארבעים שנה
 איבדיו מתפסקין לחמשים שנה עצמותיו משתבדין לשבעים
 שנה חוזר להיות מלוא תדור רקב למאה ועשרים שנה חוזר לבדיות
 הדאשונה שנ והיו ימיו מאה ועשרים שנה וכת כי עמד אתה ואל
 עמד תשוב ל חגיכם אנם איך יצירת הולד לא כפידות מה פידות
 הללו קליפתו נוצרת תחלה ואחר כך נגמד פידות בבוך הקליפה
 אף יצירת העובר הזה עוד שלו נוצר תחלה ואחר כך נוצר בשר
 וגידים ועצמות שאמלא נוצרו עצמות תחלה מקיעים מעיה
 שלאשה וממיתין אותה לא עוד שלו נוצר תחלה ואחר כך
 נוצרו בשר וגידים ועצמות כיצד נוצר המלאך שממונה על
 ההדיון נוטל טיפה שלזרע ועומד לפני הקבה ואם לבנו שלעולם
 נטלתי טיפה שלזרע זו מה אתה אומ' עליה חכם יהיה טפס יהיה
 נכס יהיה צגדס יהיה פקח יהיה סומה יהיה אלם יהיה חדש יהיה
 עני יהיה עשיר יהיה וסורד לפניו כל הרבדים האו ולא אומדין לו
 תשובה אמדו שאותו מלאך שממונה על ההדיון לילה שמו
 ומפני מה נקרא שמו לילה לפי שאין כל אומנותו לא בלילה שנ
 יאבד יום אולד בו והלילה אמר הנה גבד אמ' ל חנינה ופייש
 פה ללילה לא לאותו מלאך שממונה על ההדיון ששמו לילה
 דרש ל שמלאי למה ולר דומה במעי אמו מקופל ומונח בפינקס
 דאיו מונח לו בין בדכ' שתי ידיו על יצני צדעיו שנ אצילי ידיו
 על שתי ארכובותיו שני עקביו על שני עגבותיו פיו סתום
 וטבורו פתוח אוכל ממה שאמו אוכלת ושותה ממה שאמו
 שותה ואינו מוציא רעי ולא כיאורים שמא יהרוג את אמו נד

ואכלו
 פרש
 חגיכם

פ
 ר
 אציל
 אצילת
 פ
 שייך
 מן
 חקמא
 אן
 יפונא
 מסתוין
 מתל
 אענין
 ואדנין
 וגידהמא

פ
 לאתה

וּבְדִיחֵי בְּרָזֶל אֶגְדָּעִי שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים הִלָּשׁוּנִים הוֹלֵךְ דָּל בַּמְדוּר
 הַתַּחְתּוֹן אֲמַצְעִיִּים הוֹלֵךְ דָּל בַּמְדוּר הָאֲמַצְעִי אַחֲלוּנִים דָּל בַּמְדוּר
 הָעֲלִיּוֹן וְכִיּוֹן שֶׁהִגִּיעַ זְמָנוֹ לֵצֵאת מִתַּהֲסָךְ וַיֵּרֶד וְזֶה הוּא חֲבִלָּה
 שְׁלֹשָׁה תִּנְאָ חֲבִלֵי נֶקֶטָה מְרֻבֵּין מִחֲבִלֵי דָבָר וְהִינוּ רָאֵמֶר לִי
 אֶעֱזֹר מֵאִי דְכַתְּחָשֶׁר עֲשִׂיתִי בְּסִתֵּר לִקְמָתִי בְּתַחֲתִיּוֹת אֶרֶץ
 דִּרְתִּי לֹא נָא אֵל לִקְמָתִי תָנוּ לְבָנָן בְּזִמְנֵי שִׁיחֵי־לֵד נֹצֵר בַּמַּעֲיָאמוֹ
 שְׁלֹשָׁה שׁוֹתֶפֶץ בּוֹ הִקְבֵּה וְאָבִיו וְאִמּוֹ לֹבֵן מִן הָאִישׁ שֶׁמִּמֶּנּוּ נֹצְרִים
 עֲצָמוֹת וְגִידִים וְמוֹחַ שְׁבִדָּאשׁ וְעַפְרָנִים וְלֹבֵן שְׁבַע־יָנִים אֹרֶם מִן
 הָאִשָּׁה שֶׁמִּמֶּנּוּ נֹצְרִים שִׁיעָר וְעוֹר וּבֶשֶׂר וְדָם וְשַׁחַל שְׁבַע־יָנִים
 אֲבֵל הָרוּחַ וְהַנְּשָׁמָה וְקִלְסָטֶר פִּנִּים וּמֵאֹר הָעֵינַיִם וְשִׁמְיַעַת חֲזָנִים
 וְדִיבּוֹר שְׁפָתַיִם וּמִישַׁת יָדַיִם וְדָגְלִים וְחִכְמָה וְבִינָה וְדַעַת וְהַשְׁכָּל
 עֵצָה וּמַחֲשָׁבָה כּוֹלֵן נִיתָנוּ לוֹ מִפִּי הַגְּבוּרָה וְלֹא עוֹר אֵל שֶׁהִקְבֵּה
 מִיִּטְפֹּל בַּמֶּאֱמָדוֹ וְנֹצֵר כִּיּוֹן שֶׁאֲדָם נִפְטָר מִן הָעוֹ נֶאֱמַר הִקְבֵּה לְטוֹל
 אֶת חֲלָקוֹ וְחֲלָק אָבִיו וְחֲלָק אִמּוֹ מוֹנַח לִפְנֵיהֶן אִם לִב פֶּפֶא הֵיכָן
 וְאִמְרֵי אִינְשֵׁי פֹה מִלְּחָא וְשָׂרִי לְכַלְבָּא לִי טַרְפָּן אֹמֵר מִשָּׁל לֵהָר
 לְמֶלֶךְ בֶּשֶׂר וְדָם שֶׁהִיָּה לוֹ כָּדָם וְנִתָּן אוֹתוֹ לַעֲרִים הֶלֶךְ אוֹתוֹ עָרִים
 וְעַמְלָבוֹ לִימִים אִם הַמֶּלֶךְ לַעֲבָדִיו בָּצְרוּ לִי אֶת כֹּדֶמִי וְטוֹלוּ אֶת חֲלָקִי
 וְהַעֲחוּ חֲלָקוֹ שְׁלַעֲרִים הִלְכוּ עֲבָדָיו וַעֲשׂוּ כֵן וּבִשְׂבָא עָרִים וְדָאָה
 אֶת הַכֹּדֶם הַתַּחֲלִיל צוּעֵק וּבֹכָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ אִם לוֹ הַמֶּלֶךְ כָּלוֹם נָטְלוּ
 אֶת חֲלָקֶךָ אִם לוֹ לֹאֹ וְכִי מֵאַחֵר שָׁלַח נָטְלוּ מִחֲלָקֶךָ מִפְּנֵי מַה אֵתָּה
 צוּעֵק וּבֹכָה אִם לוֹ אֲדוֹנֵי הַמֶּלֶךְ שֶׁכָּל זִמְנָן שֶׁהִיָּה חֲלָקֶךָ בְּתוֹךְ חֲלָקִי
 הִיָּה חֲלָקִי שְׁמוֹר עֲכָשׁוּ שֶׁנָּטְלוּ חֲלָקֶךָ מִתּוֹךְ חֲלָקִי הִיָּה חֲלָקִי נִתָּן
 לְבִזָּה כֵּךְ מֶלֶךְ זֶה אֵיזֵן מֶלֶךְ אֵל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בָּהּ וְאֵיזֵן עָרִים
 אֵל בֶּשֶׂר וְדָם שֶׁכָּל זִמְנָן שֶׁהַנְּשָׁמָה בְּתוֹךְ הַגּוֹף הָרִי הַגּוֹף נִשְׁמַר נִטְלָה
 נִשְׁמָה מִתּוֹךְ הַגּוֹף הָרִי הַגּוֹף נִתָּן לְרֵמָה וְתוֹלְעָה שֶׁנֶּאֱמַר כִּי אֲנוֹשׁ
 רֵמָה וְכֵן אֲרָם תוֹלְעָה לִי אֵיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אֹמֵר אֲנוֹשׁ רֵמָה בְּחַיִּיוֹאֹ
 הַכֵּנִים

תל

פ
 אר
 נפץ
 אמלח
 מן
 אלחם
 פלא
 עאר
 יעלח
 לא
 לאכלב

אין
 כח

לך ממון יתר כשלו שאין לך אדם שהוא אוכל שתי שלחנות
אלתאמר איש פלחכם ואני אין אני חכם שלא שימשת כיוצא בו
איש כל נאה והוא מכווער שבשעת מיתתכם אתם חשובין כנבלה
ולא עוד. לא נבלה זו בעליה אומ' לגוים אכלו הבשר והנו לנו העוד
אכל אתם אין כל בדיה משגחת עליכם. אל תאמר איש פלגבור
ואני איני גבור שאין גבורה לא בדברי תורה בלבד שנ' בדכנו יי
מלאכיו גבורי כח עושה דברו. דברי או יהיו על לבבך דע מה
למעלה ממך מאין באתה ולאין אתה הולך ולא תתן עיניך בדבר
שאינו שלך שהן מפילין אותך באישוץ חשך ואסלה ואל ישמעו
אזניך דברים בטלים שהן נכוית קורס לאיבריך פיר' אליספר
בלשוץ הדע שהוא נכנס לדין תחלה אל יקרמוך דגליך בדבר
עבירה שמא יקדמך מלאך המות אל ימצא בידך גזל שכל איבריך
מעידין בך ואל תתירא מבית דין שלמטה שעידך חוהבי ממון
הן והיו מתירא מבית דין שלמעלה שיש לך עדים למעלה ולא עוד
לא שעושיין עליך מדיבה בכל שעה ושעה אם עשית דברי בשמחה
כימליא שלי תצא לשחרך ואף אני בצנמי אצא לקראתך ואומר
לך בואך בשלום עיניך שלא נתת בדבר שאינו שלך הן יאידו לך
באישוץ חשך ואסלה שנ' וזרח בחשך אודיך' אזניך שלא שמעת
בהם דברים בטלים הן יאידו לך לעולם הבא פיר' שעמל בדברי
תורה תהא כל ימך שלום שנ' שלום לב לאוהבי תורתך דגליך
שלא קרמוך לדבר עבירה מה יעשה לך מלאך המות דיין שלא
נטלו את הגזל מה יעשו לך כל בעלי עושה ידיך שלא קפצת
מן הצדקה מה יעשו לך כל בעלי כסף וזהב דברי אלה הרציתי
לפניך מה שתדצה עשה שלא תאמר לא התדיתה בי אין לו ימים
שהוא שרוי בהן בטובה כאותן הימים ששרוי במעי אמו שנ' מי
יתנני כידחי קרם כימי אלה ישמרני מה הן הימים שיש בהם

רלוך ומונח לו על ראשו וצופה ומביט מסוף העו ועד סופו שנ
 בהלו גדו עלי ראשי לאורו אלך חשך ואל תתמה שהדי אדם
 ישן כחן ודואה חלום באספמיה וכשיצא לאויר העולם נפתח
 הסתום ונסתם הפתח כיון שהגיע זמנו לצאת הקבה אומ'
 לו בני אתה יודע אני יצרתך ואני בדאתך ואני עתיד לעשות
 עמך דין וחשבון בסוף הוי לפני צדיק וא תהי לפני דשע התהלך
 לפני במדה טובה וא תתהלך לפני במדה רעה ואפלו כל העו אומ'
 עליך צדיק אתה ואתה יודע בנפשך שצדיק אתה הוי בעיניך
 כדשע שאפלו שיחה קלה שאין בה חכמה מגידין לאדם בשעת
 מיתתו שנ כי הנה יוצא הדים ובולדא דוה ומגיד לאדם מה שיחו
 ועסוק בתו לפני והנצל מדינה שלגיהנם שנ עשה זאת אפוא
 בני והנצל מלמד אלו כל התו כולה ומראה לו טעמי תורה שנ
 ויורני ויאמר לי יתמך דברי לבך שמוך מצותי וחייה ואומ' דק
 השמד לך ושמך נפשך מאד תורתך בידך ונשמך בדי אם אתה
 משמד את תורתך הריני משמד את נפשך וכיון שיצא לאויר
 העו בא מלאך וסטרו על פניו משכח ממנו כל התו כולה שנ
 לפתח חטאת רבץ ואינו יוצא משם עד שמשביעו שנ כי נשבעתי
 יצא מפי צדקה רבד ולא ישוב כי לי תכדע כל בך תשבע
 כל לשון זה יום הלידה אל תאמר איז לי ממון שכל ממון שלך
 הוא לא השלם ממון לבעלי אם זכית לממון עשה ממנו עד
 שיהא בידך עד שאתה מוצא מצוי לך מוצא אתה מה שתתן
 קנה ממנו העו הזה ונחול ממנו העו הבא כנפים יש לו בשמים
 הוא פורח שנ התעייף עייף צו ואיננו וזכור את בולדאך בימי
 בחולותיך עד אשר לא יבואו ימי הרעה או ימי הדקנה והגעון
 שנים אשר תאמר איז לי בהם חפץ או ימי המיתה שאין בהן לא
 זכות ולא חובה אל תאמר איש כל עשיר ואני איז אני עשיר יש

אין
כח

עמוס
הע
מש

שעמוך

תכדע כל בך
זה יום המיתה
שבע כל לשון

מש
כח

הע

לך

אמ' ל' צמיץ בן יפת אמ' לא עזר כלה מקדש עצמו בשעת תשמיש
הווי' להם צדיקים כות והתקדשתם והייתם קדש וכת בתריה
אשה פית' וילדה זכר במה יקדש עצמו בשעת תשמיש כגון הא
דאמדין שאל את אימא שלום אשתו שלל' איעזר מפני מה בניך
יפים ביותר אמדה להן אינו מספר עמי לא בתחלת הלילה ולא בסוף
הלילה לא בחצי הלילה וכשהוא מסתעמי מגלה טפח ומכסה טפח
ורומה פישכפאו עד אמרתי לו מה טעם אמר כדי שלא אתן
עיני באשה אחרת ונמצא בני באין לידי ממזרות וכגון הא
דאמדין אמ' ל' חמא בד חנינה בשכר שמהין את עצמן על
הבטן בשעת ביאה כדי שידריעו נשותיהן תחלה הקצה נותן להן
שכרן בנים וכגון הא דאמ' ל' חמא ישר קדושין הן ואינן משמשין
מטותיהן ביום וכגון הא דתנן הבא מבית הכסא אישמש מטתו
עד שישהה שיעור חצי מיל מפני ששכר שלבית הכסא מלויהו
אמ' ל' יצחק רבי ל' אמי איך אשה מתעבדת לא סמוך לוסתה שנ
הן בעון חוללת ל' יוחנן אומ' סמוך לטבילתה שנ ובחטא יחמתי
אמ' מאי משמע דהאי חמא לישנא דרכויי הוא דכת וקטא את
הבית ואי בעית אימא תחמאני באזוב ואטהר דרש ל' אשהוא
כי חבי ואמ' עצבונ' ויי' יאספני כך אמר דוד לפני הקבה כלום אנה
ישי נתכוון להעמיד אותי או שמא חמי נתכוונה להעמידני לא
נתכוונו לא לצורך עצמן תדע לך שהוא כן שבשעה שגומדין
לעשות צודכן זה הופך פניו לצד וזה הופך פניו לצד ונשתיידה
טפה במקומה ואתה הוא שאספת אותי וצרתני וכוננתני ועליך
השלכתי מרחם ממעי אמי אתה גוזי' הינו דרש רבא מאי דת
מי מנה עמר יעקב ומס' את רבי ישר' מלמד שיושב הקבה וסופך
רבעיותיהן שלישל' ואומ' אימתי תבוא הטיפה שהצדיק נוצר ממנה
רב אשהוא דאמי כת ותצדני חיל למלחמה וכת ותצדני חיל למלח

ירחים ואין בהם שנים הוי אומ' לו ימי הלידה ל' מאיד' ל' ג'ג'נה
 אדם לא ממקום ביאתו משל' לה' לאדם שנכנ' ל' דינה ולא היו
 יכולין לו אמרו מי הוא זה בן מי הוא זה קדתי' הוא זה או עידוני
 הוא זה מבקשין ליתן בו דופי ואינן יכולין לו כף לו נברא אדם
 מן העצים או מן האבנים או מן העפר או מן המים עדיין מטעם
 הוא עכשו נברא ממקום שאין עין יכולה לראות ומלומד ומטון
 בכל מיני טמאות ועליו אמ' צופד הנעמתי החדק ל' תמצא אם
 עד תכלית שדי תמצא וידבר דבר אל בני ישראל בני ישראל
 בענין הזה אין הגוים בענין הזה או בני ישראל אין לי לא בני ישראל
 ומנ' לרבות את הגיורת ואת השפחה בין משוחררת בין שאינה
 משוחררת תל' אשה אשה מכל מקום אשה כי תז' וילדה זכר
 אמ' ל' יצחק דבי ל' אמי אשה מזרעת תחלה וילדת זכר איש
 מזריע תחלה וילדת נקבה שנ' אשה כי תז' ויל' זכר' תנו רבנן
 בדאשונה היו אומ' אשה מזרעת תחלה וילדת זכר איש מזריע
 תחלה וילדת נקבה ולא פירשו חכ' את הדבר עד שבא ל' צדוק
 ופירשו מן המקרא הזה וי'צו בני אולם אנשים גבורי חיל דורכי
 קשת ומרבים בנים ובני בנים מאה דאמשים כל' אה מבני בנימין
 וכי בידו שלאדם להרבות בנים ובני בנים לא מתוך שכובשין יצון
 ומשהין עצמן בבטן כדי שיזריעו נשורתהן תחלה עד שיהיו
 בניהן זכרים מעלה עליהן הכת' כאן מדבין בנים ובני בנים
 והיו דאמ' דב קטינא יכול אני לעשות כל בני זכרים אמ' רבא
 הדושה לעשות כל בני זכרים יבעול וישנה כיוצא בן ובתו' לילד
 את דבקה שמנה אה ילדה מלכה כיוצא בו אלה בני לאה אשר
 ילדה ליעקב בקרן אדם ואת דינה בתו וכי בתו של יעקב ולא בתה
 של לאה לא ללמדך אשה מזרעת תחלה וילדת זכר איש מזריע תחלה
 וילדת נקבה לפיכך תלה הכת' את הזכרים בנקבות ואת הנקבות בזכרים

אין

ד'ה

עמו זכר זה כר וכת ויכרה להם לידה גדולה ויאכלו וישתו ל
 אום אשה כי תנז וילדה זכר מה תל לפי שנזמאה שבעת ימים
 ובשמיני ימול שומע אני ביוצא חי שהוא מטמא את אמו טומאת
 לידה וזמז ליוצא מת שיטמא את אמו טומ' לידה אמ' ל יהודה הרי
 אלירץ מה אם היוצא חי שאינו מטמא את אמו ואת הבא עמו באהל
 טומאת שבעה אינורדין שיטמא את אמו טומ' לידה היוצא מת
 שהוא מטמא את אמו ואת הבא עמו לאהל טומאת שבעה אינורדין
 שיטמא את אמו טומ' לידה אמרו לו לך יהודה כלדין שאתה דין
 תחלתו להחמיר דסומו להקל אינו דין הא אם טיהר החי את אמו
 טהר המת את אמו תל זכר לדבות את המת איך לי לא בן תשעה
 בן שמונה בן שבעה בן ששה בן חמשה מנ' תל וילדה כל שתלד
 חו וילדה איך לי לא הולד מנ' למפלת סנדל או שליה ושפיר מדוקס
 והיוצא מחתך תל כי תזרע ויל כל זרע שתלד תנן התם המפלת
 סנדל או שליה תשב לזכר ולנקבה תנו רבנן סנדל דומה לסנדל
 בג' שלים ומתחלתו ולד הוא לא שנרצף רבן עמנו בן גמ' אומר
 סנדל דומה ללשון שלשור הגדול משום רבותינו העידו סנדל
 צריך צורת פנים אמ' רב יהודה אמ' שמואל הלכה סנדל צורת
 פנים אמ' ראובן בר אדא אמ' ל ולאס אמ' ל יצחק סנדל צריך צורת
 פנים ואפ' מאחוריו משל להר לאדם שסטר את חבירו והחזיר
 לו פניו לאחוריו בימי ל ינאי בקשו לטהר סנדל שאין לו צורת
 פנים אמ' להן ל ינאי טיהרתם את היולדות והא תניא משום רבובי
 העידו סנדל צריך צורת פנים אמ' ל ביבי אמ' ל יוחנן מתוך משנתו
 שלל נחוניא נשנית משנה זו אמ' ל זעידא זכא בה דבי ביבי
 בשמועתיא אנא ונאוו ליה הוו יתביין קמיה דל יוחנן כי אמרה
 להא שמעתא קדים איהו אמרה זכא בה הולכך סנדל שאין עמו
 ולד צריך צורת פנים ושיש עמו ולד אינו צריך צורת פנים הוא

אם דוד לפני הקבה רבש שלעו אתה הוא שזידיתני וזידיתני
דרש ל חנינה בד פסא מאי רבת אחי ודבעי חריתיה לא ממל
הטיפה כולה אדם נזער לא מהבכור שבה משל לאדם שזורה
בבית הגורנות נוטל אוכל ומניח פסולת דרש ל חנינה בד פסא
מאי רבת עושה גדולות עד איז חקר בואזראה
שלא כמדת הקבה מדת בשד ורם בשד גרם נותן
חפצים בחמת צדורה ופיה למעלה ספק משתמר ספק און
משתמר אבל הקבה צד את העובר במעי אשה פתוחה ופיה למטה
ומשתמר דא אדם נותן חפציו לבת מאזנים כל זמן
שמכזיר יורד למטה והקבה צד עובר במעי אמו כל זמן
שמגדיל עולה למעלה דרש ל יוסי גלילי מאי רבת
אחיה על כי נוצאות נפליתי נפלא מעשיך שלא כמידת הקבה
מדת בשד ורם מדת בשד ורם נותן זרעונים בעדוגה כל אחד
עולה במינו הקבה צד את העובר במעי אמו מלובן ואורם וכולן
עולין לגוף אחד דא צבע נותן סמנין ליורה כולן עולין
לצבע אחד הקבה צד את העובר באשה כל אחד ואחד עולה במינו
וילדה פרט לשילדה לפני הדבר אג יכול שאני מוציא את שעיבה
לפני הדיבר וילדה לאחד הדיבר תל ואם נקבה תלד איז הדבר תלוי
לא בלידה וילדה עד שתלד ממקום ולד פרט ליוצא דופן ואיזה
מקום ולד מקום הזדע שפ אשה כי תלד וילדה עד שתלד ממקום
שמזרעת מי כאן אמרו יוצא דופן איז אמו טמאה לידה ואין לה
ימי טומאה וימי טהרה ורם היוצא דרך הדס אינו דם ואיז האשה
מתטמאה בו לעולם איז האשה טמאה עד שיוצא דרך מרה
דרך עדותה וילדה זכר אם ליצח רבי ל אמי כיון שבא זכר
בא שלום לעולם זכר זה כד וכת שלחו כד מושל הקדש מסלע מרבבה
אל הר בת ציון ואם ל יצחק רבי ל אמי כיון שבא זכר בא ככל
עמו

תל
מל
מל

ישע

שיעורה תנו דבנן הפילה שליה ואחר כך ולר חוששיין לשליה
ותשב לזכר ולקבה ילדה ולר שלקיימה ואחר כך הפילה שליה
איין חוששיין לה לא תולין אותה בו שמואל ותלמידיו דרב הו
יתבין מלי ואתי רב יוסף בריה דרב מניאשא מדיויל לאפיהו
אמרי אתא ליה גנבדא דרחינן ליה בגילתא רחיתא ומרחי
אתא אמ' ליה שמואל מאי אמ' רב בשליה אמ' ליה הכי אמ' רב איין תולין
את השליה לא בבין קיימה שלינהו שמואל לכל תלמידיו דרב ואמור
מלה הרר חדייה למב יהורה בישית' אמ' רבה בדבר חנא אמ'
ל' יוחנן מעשה ותלו את השליה בולר שלשה ועשרים יום אמ' ל'
אסי אמ' ל' יוחנן מעשה ונשתהה הולר אחד חבירו שלשים ושלשה
יום אמ' ראובן בר רב אירה אמ' ל' ולאס אמ' ל' יצחק משום למנחם
איש בית שעדים ואמרי לה איש כפר שעדים מעשה ונשתהה
הולר אחד חבירו שלשה חרשים בר אמרינן לעיל בעא מניה
ל' יוסי בן שאול מל המפלת דמות עודב ושליה עממהו אמ' ליה
איין תולין את השליה לא במי שיש במינו שליה קשורה בו מהו
אמ' לו רבר שאין במינו שאלת' אותיביה המפלת מיין בהמה חיה
ועוף ושליה עמהן בזמן שקשורה בהן איין חוששיין לולר אחד
אינה קשורה בהן הרי מטיל עליהן חומרי שני ולדות שאני אומ'
שמה נימוח שפיר שלשליה ושמה נימוחה שליהו שלשפיר תיובתא
ושפיר מדוקס מאי מדוקס תא שמע דאמ' אבא שאול תחלת
בדיתו של אדם גופו כערשה שתי עיניו כשתי טפי צבוב תנו ל'
חייא מדוחקות דו מזו שני חוטמיו כשני טיפי צבוב תאני ל' חייא
מקורבין זה לזה פין פתוח כחוט השערה וחיתוך ידיים ורגליים
איין לו ואיין צורתו נגמדת לא לארבעים יום' רתניא עד ארבעים
יום צורת הולר נגמדת והוא הנקרא שפיר מדוקס ואמו טמאה
לידה פחות מיפאן אינו ולר לא במים הוא השוב והוא שפירא

פ
שליה
ממדר
וצא

פ
בפנים
זעופות

פ
גסס
לחמי
מתטאול
חדב
מן
שכל
אגדר

דאמור רבנן למה הוזכרו סנדל ושליה והלא אין סנדל שאין
עמו ולד אי דא תליד דכר בקדיה מהוא דתימא לאח ולד הוא
קא משמע לן ולד מעליא הוא ותשב לדכר ולנקבה דלמא סנבל
הנקבה ולישתנה ונקבה ושליה אמאי טמאה שאנו אומדין אין
שליה בלא ולד ושמה שפיד מדוקס היה זה ונימוח תנא אין שלי
פחותה מטפח תאני אושעיה זעידא דמן חבדיא חמשה
שיעורין טפח שלייה שופר ושררה דופן סוכה ואזוב שלייה הא
דאמדין שופר דתנא כמה שיעור תקיעה פידש דבן שמעון
בן גמ' כדי שיאחזנו בירו ויידאה לכאן ולכאן שררה דאמ'ל
פרנק אמ'ל יוחנן שדרו שללולב צדיקה שתצא מן ההדס טפח
דופן סוכה שתים כהלכתן ושלישית אפ' טפח אדוב תגיל חייא
אדוב טפח אמ'ל חונא בר פפא דרש'ל שילא איש כפר תמנתא
תלת מתנא תא ותל' שמעתתא שיעורין טפח תדתי חדא היא
אמ'ל אביי אימא אמ'ל חייא אדוב טפח ותו ליכא והא איכא טפח
על טפח על דום טפח מדובע מביא את הטומאה וחותץ בפני
הטומאה טפח קא אמדינן טפח על טפח לא קא אמדינן זהא
איכא אבן היוצא מן התנור טפח ומן הפירה שלש הצבעות
חצור כי קא אמדינן היכא דבציד מטפח דלא חזי הכא כל
שכן בציר מטפח דיד תנור היא והא איכא תנורי בנות דתנן
תנור תחלתו ארבעה ושייריו ארבעה רבדי' ל מאירי וחל' אומ'
בדא בגדול אבל בקטן תחלתו כל שהוא ושייריו בדובו וכמה
כל שהוא אמרי רבי' ל ינאי טפח שכן עושין תנורי בנות
בפוגתא לא קא מיירי השתא דאתית להכי הק' נמי פלגותא
היא דקא תאני סופה אמ'ל יהודה לא אמרו טפח לא מן התנור
לכותל' והא איכא מסגרת טפח בדכתבין לא קא מיירי' והא
איכא כפרת טפח קדשים לא קא מיירי בדכתבין ולא מפרש

פ
לס
העדר
לעז

שיעורה

יב"ב

ואחר אמ' להן אני מביא לכם ראייה מן התו ואתם מביאים לו
ראייה מן השוטים מאי דאיה מן התודה אי לימא טימא
ועיהר בזכר וטימא וטיהר בנקבה הא קא אמרי לך דאיין למדין
יצידה מטומאה לא אמ' קרא תלד הוסיף לך הכת טומאה אחרת
לנקבה ומאי ראייה מן השוטים אימור הך דנקבה קדים אעבד
ארבעין יומי מקמי הך דזכר ורבנן סמא דפאצא השקינהו
ול' ישמעאל איכא גופא דלא מקבל סמא אמ' להן ל' ישמעאל מעשה
בגלפטרדא מלכא מלכת היונים שנתחייבו שפחותיה הריגה למלכות
ובדיקו ומצאו דבר לארבעים ואחד ונקבה לשמונים ואחד אמרו
לו איין מביאים ראייה מן השוטים מאי טעמא אימור הן דנקבה
איתרח ארבעין יומין והדר איעבד ול' ישמעאל לשומר מסדונה
ורבנן איין אפטורפוס לעריות אימור שומר גופיה בא עליהן
ודלמא איקדעיה להך דנקבה בארבעים ואחד הוה משתכחא
בזכר אמ' אביי בשסימניהון שוויין והיוצא מחותך תאנא
והוא שייצא רובו ואמרי והנא שייצא ראשו לא קשיא משיצא
רובו אמרינן וראשו כרובו אמ' ל' חונא הוציא עובר את ידו
והחזירה אמו טמאה לידה של ויהי בלדתה ויתן יד' מותיב דב
יהורה הוציא עובר את ידו והחזירה איין אמו חוששת לכל דבר
אמ' רב נחמן לרדי' מפדשא לי מניה דרב חונא לחוש חוששת
ימי טהרה לא יהבינן לה עד דנפיק רובו והא איין אמו חוששת
לכל דבר מדאודיתא אבל מרדבנן חישא והא קרא חמאסמכתא
בעלמא או כיתולדה יכול המפלת כמין דגים וחגב שקצים
ודמשים תהא טמאה תל' זכר מה זכר מיוחד שיש בו מצודת
האדם יצאו לו שאין בהן מצות האדם תנו רבנן איין
צורת האדם המצח והגבינין וגלגל העינים והלסתות וגבות
הזקן ושאר הגוף אעפ' שהוא כשלבהמה הרי זה ולד יכולהמפול

נא
גידה

פ
ס
שמנפץ
הזדע
ומוציאן

פ
תאכרת

קא חס' חין אמן
חוששת לכל
דכל

ראתא לקמיה דמר שמואל אמ' להו הא"י האוי בד ארבע עשר יומא
חשוב מן ימא דאדל לטבילה ולא הוה האוי לא בד ארבע"ץ אמ'
להו הא"י בכרותיה בעלה כפתיה ואורי שאני שמואל דרב גוברין
תנו דבנן שפיד במה בורקיז אותו בורקיז אותו בשמן שהשמן
מצחצחו מביא קיסם שדאשו חלק ומנענע באותו מקום מלמעלה
למטה אם מסכסך בירוע שהוא זכר ואם יש באותו מקום כשעורה
סדוקה הרי זו נקבה ואם איז ירוע תשב לזכר ולנקבה אמ' ל'
שמעון בן לקיש שפיד שטרפו במים נעשה כמת שנתבלבלה
צורתו וטהר אמ' ליה ל' יוחנן לדיש לקיש ומת שנתבלבלה צורתו
מנא לן דטהור אי לימא מיהא דאמ' ל' שבתאי אמ' ל' יצח מגדלאה
ואמדי ליה אמ' ל' יצחק מגדלאה אמ' ל' שבתאי מת שנשדף ושלדו
קיימת טמא מעשה היה וטהרו לו פתחים קטנים כמת שלם
וקא דייקת מינה טעמא דשלדו קיימת הא איז שלדו קיימת טהור
הוא ארבה דוקמינה להך גיסא שלדו קיימת הוא דטהרו לו
פתחים קטנים הא איז שלדו קיימת אפלו פתחים קטנים טמאין
דכל חד וחד חזאי לאפוקי ביה חד אבר אמ' ליה לאבינא לרב
אשי אמ' ל' יוחנן דאמ' כמאן כל איעזר רתנא ל' איעזר אומ' אפר
השדופין שיעורין ברובע תנן התם המפילת יום ארבעים איני
חוששת לולד יום ארבעים ואחר תשב לזכר ולנקבה ולנדה
ל' ישמעאל אומ' יום ארבעים ואחר תשב לזכר ולנקבה ולנדה
שהזכר נגמר לארבעים ואחר והנקבה לשמונים ואחר וחכאמ'
אחד בדיית הזכר ואחד בדיית הנקבה זה וזה לארבעים ואחר
תנא ל' ישמעאל אומ' טימא וטיהר בזכר וטימא וטיהר בנקבה
יצירתה כיוצא בה אמרו לו איז למירין יצירה מטומאה אמרו
לו ל' ישמעאל מעשה בקלפטרא מלכא מלכת אכסנדר יים
שנתחייבו שפחותיה הריגה למלכות ובדקו ומצאו זהו זה לארבעים
ואחר

פ
עצמות
השדרה
והצלעות

תשב לזכר
ולנדה יום
שמונים ואחר
תשב לזכר
ולנדה יום
מה כשטימא
וטיהל בזכר
יעידתו כיוצא
במאן כשטימא
וטיהל בנקבה

צורך לאמרו שומע אני וטמ' שב' ימ' ובשמיני ימול יכול שבעה
 ושמנה הרי חמשה עשר תל' וביום אמ' לו ל עקי' עללתה והלא
 כבר נא' ובן שמונת ימ' ימול לכם כל זכר לדתיכם' וביום מלמד
 שכל היום כשר למילה אבל הזריזין מקדימין למצוות שנאמר
 וישכם אבל בבק' ויה' את חמ' בשמיני ימול אפלו בשבת מה אני
 מקיים מחלילה מות יומת בשאר כלהמלאכות חוץ מן המילה או
 אף במילה ומה אני מקיים בשמיני ימול חוץ מן השבת תל' וביום
 אפול בשבת' תנו רבנן מנ' למילה גופה שהיא דוחה את השבת
 אמ' ל' יחנן דאמ' קרא' וביום השמיני ימול ציוס השמי' ואפלו בשבת
 ול' איעזר אומ' אתיא אות' אות' כח' במילה והיתה לאות ברית' וכת'
 בשבת אות' היא לעולם' לא מעתה תפלין דכת' בהו' אות' לירחו שבת'
 לא אתיא ברית ברית' כח' במילה והיתה לאות ברית' וכת' בשבת
 לעשות את השבת לדרתם ברית' עולם' אי הכי גדול נמי דכת'
 ביה ברית לרחו' שבת' לא אתיא דורות דורות כח' במילה ובן שמו'
 ימים ימול לכם כל זכר לדתי' וכת' בה' בשבת לעשות את השבת
 לדרתם' אי הכי ציצית נמי דכת' לדרתם תרחק שבת' אמ' רב נחמן
 בר יצחק דנין אות' ברית ודורות' לא פוקי הנך דרחק חרא אורב'
 בהו' ימול ערלתו' אעפ' שיש שם בהרת מה אני מקיים השמד
 בנגע הער' לני מאר' ולעשות חוץ מן המילה או אף במילה תל' כשר
 ערלתו' אעפ' שיש שם בהרת' ערלתו ערלתו אחת דוחה את השבת
 איך בעל שתי ערלות דוחה שבת' ערלתו ערלתו וראי דוחה את
 השבת איך ספק דוחה את השבת ולא את יום טוב' ערלתו וראי
 דוחה שבת איך אנדרגיס דוחה שבת' ערלתו וראי דוחה שבת
 איך הנולד בי' השמע דוחה את השבת' ערלתו וראי דוחה את השבת
 ערלתו וראי דוחה שבת איך שנוול מהול דוחה את השבת אעפ'
 שצריך להטיף ממנו דם ברית' ושלשים יכול בי' סמוכין בי'

פ
 זטן
 של
 עמול שקוא חייב
 לימול עצמו
 כשיגדיל

עמות
 ברית
 ידורות

בדיית דאש שאינו חתוך בדיית גוף שאינו חתוך או ושו
אטום או גלגולת אטומה או בדיה שסועה הואיל ויש בהז מקצת
תהא טמאה תלוטמ' שב' ימ' וביום השמיני ימול' מה זה מיוחד
שהוא ראוי לבדיית נשמה יצאו לו שאינן ראויין לבדיית נשמה
וטמאה היא טמאה ואין הולד טמא הלא ריץ הוא מה אם היא
שהולד גודם לה טומאה הדי היא טמאה הולד שגדמ לטומאה
אינו ריץ שיהא טמא שעיר המשתלח יוכיח שגדמ לטומאה
והדי הוא טהור לא אם אמרת בשעיר המשתלח שאין לו טומא
תאמר בולד שיש לו טומאה הואיל ויש לו טומאה יהא טמא תל
וטמאה היא טמאה ואין הולד טמא וילדה וטמ' שב' ימ' שתספור
שבעה לולד האחרון מלמד שהיא צריכה שבעה משפסקה לידה
שבעת ימים ביץ סמוכין בן מפוזרין תל כימי נדת דותה' מה
ימי נדתה סמוכין אף ימי לידתה סמוכין כימי נדת הקישימי
נדתה לימי לידתה מה ימי נדתה אינן ראויין לזיבה' דותה'
תטמא' לרבות את צועלה' דותה' תט' לרבות את הלילות דותה' תט'
לרבות את היולדת בזוב שלא תהא טהורה עד שתספור שבעת
ימי נקיים' מפני מה דבר לשבעה ונקבה לארבעה עשר' זכר
שהכל שמחין בו מתטהרת לשבעה' נקבה שהכל עצבין בה
מתטהרת לארבעה עשר' מפני מה מילה לשמונה שלא יהא
כל העו' כולו שמחין ואשיו ואמו עצבין' היה ל' מאיד אומ' מפני
מה אמרה תורה נדה שבעה מפני שרגיל' בה קץ בה לפיכך אמרה
תורה תהא נדה שבעה כדי שתהא חביבה עליו ביום טבילתה
כיום כניסתה לחופה' בשמיני ימול' יכול בין ביום בין בלילה
תל' ביום ולא בלילה' אין לי לא הנימול' לשמונה שיהא נימול' ביום
מנ' לתשעה לעשרה לאחר עשר לשנים עשר ושאר כלהנימולין
לא יהו נימולין לא ביום' ומה תל' וביום חמ' תלמיד אחר לפני ל' עין
צורך

אף ימי לידתה
אינן ראויין
לזיבה

תל' ביום:

לאוכל אדם אינו לא אזהרה לנוגע תל בכל קדש לא תגע' והל
המקדש לא תב' מקיש קודש למקדש מה מקדש שיש בו נטילת
נשמה אף קדש הבד שיש בו נטילת נשמה' ואי לנגיעה מאי נטילת
נשמה איכא לא לאכילה ואפקה רחמנא לאכילה בלשון נגיעה
למימדא דנגיעה כאכילה' איך לי לא יולדת שמוזהרת על אכילת
קדשים. שאר טמאין מן ודין הוא מה אם יולדת טמאה טמאה
ידועה ומוזהרת על אכילת קדשים אף כל שהרא טמא טמאה
ידועה מוזהר על אכילת קדשים' ואם נקבה' נקי באה לעולם
ואם נקבה איך עמה כלום עד דאמדה מזוני לא יהבו לה שניאמר
נקבה שכרך עלי ואתנה' נקי באה' ואם נקבה איך לי לא נקבה מן
לרבות טומטם ואכרדגנס תל ואם נקבה' תלך איך הדבר תלוי
לא בלידה' וטמאה שבועים כנרתה סב שני שבועות שהן ארבעה
עשר יום' שאן תלמידין את ל יהודה בן רעץ אקרא אני שבועים
יכולתהא יולדת נקבה תהא טמאה שבועים אמ' להן דין הוא טימא
וטיהר בזכר וטימא וטיהר בנקבה מה כשטיהר בזכר בנקבה
כפליים בו אף כשטימא בזכר בנקבה כפליים בו' לאחר שימא
יצא וחידל עליהן אמ' להם לא הייתי צריך להזקק לכם שהדי
שבועים קדינן בה ויש אם למקרא לא זו תשובה לרבד טימא
וטיהר בזכר וטימא וטיהר בנקבה' מה ימי טהרתה כפלים בזכר
אף ימי טומאתה כפלים בזכר' הולכה לך לדרכך הזה זכר שימי
טהרתו מעוטיין ימי טומאתו מעוטיין' נקבה שימי טהרתה מדובין
אינו דין שיהא ימי טומאתה מעוטיין תל וטמאה שבועים כנרתו
שהן ארבעה עשר' ופעמים יכול בין סמוכין בין מפוזרין תל יום
מה יום כולו אחר אף פעמים כולן אחר' יכול פעמים סמוכין ופעם
בין סמוכין בין מפוזרין תל ופעמים יום וששת ימ' מה פעמים סמוכין
אף פעם סמוכין' ופעמים יום וט' ימ' מה תל זכר שימי טומאתו

בקרבת' אמרו להן בית שמאי לא אם אמרתם במפלות יום שמונים
ואחר שחל להיות בשבת שאע"פ שאינו ראוי לקרבן יחיד ראוי
לקרבן ציבור תאמרו במפלות אור שמונים ואחד שאין הלילה
ראוי לא לקרבן יחיד ולא לקרבן ציבור הדמין אינן מוכיחין
שהמפלות בתוך מלאת דמיה טמאין ופטורה מן הקרבן אמרו
להן בית הלל וכשהוא אומ' או לבת להביא את המפלות אוד לשמו
ואחר שתהא חייבת בקרבן תביא כבש בן שנתו לעולה שנה
שלו לא שנה למנין עולם ובין יונה או תוד לחטאת או זה או זה
אל פתח אהל מועד אל הכהן מלמד שהיא מיטפלת בהן ומביאה
אותן אל פתח אהל מועד אל הכהן והקריבו מה תלולפי שהיא
טעונה גזנים יכול יהוא שנים מעכבין אותה תלו והקריבו אחר
מעכב ואין שנים מעכבין אותה ואיני יורע אם חטאת אם
עולה כשהוא אומ' וכפר עליה מה מצינו בכל מקום כפרה
בחטאת אף כאן כפרה בחטאת אבל העולה רדוף היא ואינה
מעכבת וטהורה לאכול בזבחים הא למדת שכל ימי טהרה
הרי היא בהן כטבול יום לקורש ולתדומה שלמו ימי מלאכת
כשרה לתדומה ועדיין היא פסולה לקורש הציאה כפרתה כשרה
אף לקדש וטהרה ממקד דמיה מלמד שכל דמים שהיא רואה
אינו אלא מן המקוד' דמיה מלמד שדמים הרבה טמאין בה
האדום והשחור ובקדן כרכום וכמימי ארמה וכחג בית
שמאי אומ' אף כמימי תלתן וכמימי בשר צלי בית הלל מטהרין
דם הידוק עקביה בן מהלל מטמא וחכ' מטהרין זאת
תורת היזירת תורה אחת לכל היוולדות שהן חייבין בקרבן
או יכול אפ"ל שפ"ד מלא מים מלא גזנים כמיין רגים וחגבים
שקצים ורמשים המפלות יום ארבעים יום או המפלות דמות
אדם בעל כנפים תל' לדכר או לנקבה עד שיהא בו צורת זכר

פ
פ
אעז
אעז
אעז
אעז
אעז
אעז
אעז

מעוטיץ ימי טהרתו מעוטיץ נקבה שימי טומאתה מדוביץ אינן
דין שיהוא ימי טהרתה מעוטיץ תלוששים יום ועימי תשב
להביא את המקשה בתוך שמונים שלנקה שכלדמים שהיא רואה
טהודיץ עד שיצא הולד ובולדת זכר נא תשב להביא את המקשה
בתוך אחד עשר שתהא טהורה מן הזיבה יכולתהא טהורה מן
הנדה תלרותה תטראמל שמעון בן לקיש אמ קרא תשב יע
לך ישיבה אחרת שהיא כזו ואיזו זו זה דם קושי בימי זיבה
ואימא זה קושי בימי נדה לא אמאנוה רשמו אמ קרא וטמאה
שבועים כנדרתה כנדרתה ולא כזיבתה מכלל דזיבתה טהורה
ואיזה זה זה דם קושי בימי זיבה על דמי טהרה אעפ שאינה
רואה מותרת לבעלה ואסורה לקודש ולתרומה עד מלאת ימי
טהרה ובמלאת אינה מביאה בתוך מלאת ואם הביאה בתוך
מלאת לא יצא אפלו הביאה בתוך מלאת על הולדות הראשונות
לא יצאת לבן לחייב על כל בן ובן או לבת לחייב על כל בת
ובת ובלבד שתהא לידתו שלשני לאחר מלאת שלדא שוץ
אבל בתוך מלאת אפלו מאה זה בתוך מלאת שלדה וזה בתוך
מלאת שלדה קרבן אחד היא מביאה על ידי כולץ או לבת להביא
את המפלט אור לשמונים ואחד שתהא חייבת בקרבן אחד
כדברי בית הלל בית שמאי עוטיץ מן הקרבן אמרו בית הלל
לביית שמאי מה שנה אור שמונים ואחד מיום שמונים ואחד
אם שוה לו לטומ לא ישוה לו לקרבן אמרו להן בית שמאי
לא אם אמרתם במפלט יום שמונים ואחד שכן יצאת לשעה
שהיא ראויה להביא בה קרבן תאמרו במפלט אור שמונים ואחד
שלא יצאת לשעה שהיא ראויה להביא בה קרבן אמרו להן בית
הלל והלא המפלט יום שמונים ואחד שחל להיות בשבת
תוכיח שלא תהא לשעה שהיא ראויה להביא בה קרבן וחייבת
בקרבן

זהב אמ' רבן שמע בן גמ' המעון הזה לא אלין הלילה הזה עד שהיו
 בדינין נכנס לבית דין ולימד האשה עיש עליה חמש לירות
 ודאיות חמש זיבות ודאיות מביאה קרבן אחד וחוכלת בזבחים
 ואין השאד עליה חובה ועמדוקנים בו ביום בדבעתים הודאת
 שאת הוא דעבר עד שהודלו קנים ואינה הלכה ואם לא תמצא
 ידה די שיה' אין אומ' לה ללוות ולא לעסוק באומנותה יש לה שיה'
 ואין לה ערכיו מניין שתביא קרבן עני תל די שיה' ולקחה שתי תורים
 או שני בני יונה שנים היא מביאה אינה מביאה שלשה הלא דין הוא
 זו מביאה ~~שנים~~ יד ומצורע מביא מהשג יד מה מצורע מביא
 אחד תחת אחד אף זו תביא אחד תחת אחד הולכה לך לדרכך
 הזו זו מביאה מהשג יד ומצורע מקדש וקדשין מביא מהשג יד
 ומה להלן שנים תחת אחד אף זו תביא שנים תחת אחד נראה
 למי דימה דנין מחוסר כפולים ממחוסר כפון אליו כיה מטמא
 מקדש שאינו מחוסר כפולים הולכה לך לדרכך הזו דנין מי
 שאין העני שלו מביא בהמה ממי שאין העני שלו מביא בהמה
 אליו כיה מצורע שהדי העני שלו מביא בהמה תל ולקחה שתי
 תורים או שני בני יונה שנים היא מביאה אינה מביאה שלשה
 אחד לעולה מה תל בכל מקום הוא אומ' אחד לחטאת ואחד
 לעולה וכאן הוא אומ' אחד לעו ואחד לחט' כל שנתחלפה חטאת
 הקדים חטאת לעולה כאן שאינה באה על חטא הקדים עולה לחט'
 כל מקום שענים באין תחת חטאת הקדים חטאת לעולה כאן
 שאין שנים באין תחת חטאת הקדים עולה לחטאת דא מה
 תל אחד לעו ואחד לחט' לפי שנ' במקום אחד אחד לחט' ואחד לעו
 שהיא מביאה חטאתה תחלה תביא עולתה ממיין חטאתה כאן
 שהיא מביאה עולתה תחלה אינו דין שתביא חטאתה ממיין עולתה
 תל אחד לעו ואחד לחט' שאם הביאה חטאתה תור ועולתה בן יונה

פ
 יד
 בה
 פ
 יד
 כספ
 פה
 מנהם ארבעה
 דביע
 דינר
 שלכסף

מקום

כאן שאין
 נתחלפה
 העולה הקדים
 העולה לחטאת
 כל מקום שהיא
 באה על חטא
 הקדים חטאת
 לעולה

פ

או צורת נקבה או יכול המפלות ואין ידוע מה הפילה תל זאת
תורת היוולדת יולדת מכל מקום כלל גדול הוא כל שאמו טמאה
לידה וראי מביאה קרבן וראי ונאכל וכל שאמו טמאה ספק לידה
מביאה קרבן ואינו נאכל לא מניחין חטאתה עד שתעבור צורתה
ותצא לבית השרפה וכל שהיא ספק ספיקא אינה מביאה כלל כל
שטומאתה וראי נותנין לה ימי טוהר וכל שטומאתה ספק אין לה
ימי טוהר כלל לא דנין בה להחמיר תשב ארבעה עשר יום כיולדת
נקבה ואין לה ימי טוהר וכל דם שתראה הוא דם זיבה או דם נדה
כאן לא ילדה וזו היא שאמרו בה תשב לזכר ולנקבה ולנדה ואם
אין ידוע אם זכר אם נקבה תשב לזכר ולנקבה תשב ארבעה
עשר יום כיולדת נקבה ואין לה ימי טוהר לא עד פסח ארבעים
כיולדת זכר ודנין בה להחמיר מכל מקום שאן תלמידיו אתר
שמעון בן יוחי מקני מה אמרה תורה יולדת תביא קרבן אם להז
בשעה שכורעת לילד קופצת ונשבעת שלא תזקק לבעלה לפיכך
אמרה תורה תביא קרבן מתקיף ליה רב אשי היא מיד ידה היא
ובחרטא תליא מלתא ועוד קרבן שבועה בעיא לאיתויי ותוב
לא מידעם לא לא בא הכת לא להתירה במקדש וקדשיו תגן
רבנן זאת תורת היוולדת לזכר או לנקבה למעלה מן הענין הוא
אומ' זאת תורת הבהמה והעוף וכי מה ענין יולדת אצל שקצים
ורמשים שאם תזזה דעתו שלאדם אומ' יתוש קטן קדשך במעשה
בראשית אף דוד אמרה בספר תלים החיה וכל בהמה רמש וצפ
כנף ולבסוף מלכי ארץ וכל לאומים ר'א' למה אמ' ענין יולדת
אחר ענין בהמה ללמדך שכיון שקיים אדם את המצוות יצא
מכלל בהמה תורת היוולדת תנן התם' האשה שיש עליה ספק
חמש לידות ספק חמש זיבות מביאה קרבן אחד ואוכלת בזבחים
ואין השאר עליה חובה מעשה שעמדו קנים בירושלם בדינרי

פ
לגדים

אש
לדות

כל
דנין
שלכך

ודאית קמט זיבות וזאת מביאה קרבן אחד ואוכלת בזבחים והשאר עליה חובה מעשה

זהב

פ
וידין

פ
לשכין
לכנס לשדך
לביאין
עצם
גדע

אם סופינו לדבות
כל ישראל מה תלאו
אל אחד מבניו

שנייה לה כסיד ההיכל השאת בצמח לבן שנייה לה כקרום ביצה
למה הן דומין לשני מלכים ושני הקדכים מלכו שלזה למעלה
ממלכו שלזה והפרכו שלזה למעלה מאתרכו שלזה שאת אין
לשון שאת לא גבהה כמדאה העל שהוא גדאה גבוה ממדאה החמה
ולהלן הוא אומ' ומדאה עמוק מאי עמוק כמדאה החמה שהן עמוקין
ממדאה העל והיה מלמד שאדבע המדחות מצטרפין זה עם זה
לפסור ולהתליט ולהסגיר בעור בשדו בעל בשדו שלמדאה ולהלן
הוא אומ' בעל הבשר בבינוני מיכאן אמרו בהרת עזה גדאית
בגד מני כהה והכהה בכושי עזה ל' ישמעאל אומ' בית ישראל אני
כפרתן הדי הן כאשכלע לא שחורים ולא לבנים לא בינונים לעק'
אומ' ישלצ'אנן סימכין שהן צדין בהם צורות שחורות ולבנות
ובצורות צהובות. בינוני ומקימן מבחוץ ותידאה כבינוני ל' יהוד
אומ' מדאות נגעים להקל אבל לא להחמיר כח בעור בשדו
וכח בעור הבשר וידאה הגרמני כבשדו להקל ונמצאת מקיים
בעור בשדו והכושי בבינוני להקל ונמצאת מקיים בעור הבשר
וחכ אומ' זה וזה בבינוני והיה בעור בט נגע מלמד שהוא
מצטער ממנו ומל' שאף אחדים רואין אותו שהוא מצטער ממנו
תל' לנגע צרעת אין צרעת פחותה מכגרים הלא ריץ הן טימא
כאן וטימא במהיה מה מחיה כגרים אף כאן כגרים לא אם אמת
במחיה שהיא צריכה כערשה תאמר בשער לבן שאין למקומו שיעור
תל' צרעת צרעת והוצא אלאהרן אין לי לא אהרן עצמו מל'
לדבות כהן אחר תל' הכהן ומל' לדבות כל בעלי מומין תל' מבניו
כול שאני מדבה חללים תל' הכהנים יצאו חללים ומל' לדבות
את כל ישראל תל' או אל אחד מב' הכהנים לא ללמד שאין טומאה
וטהרה לא מפי כהן כיצד חכם שבישר רואה את הנגעים ואומ'
לכהן אעפ' שהוא שוטה אמור טמא והוא אומ' טמא אמר טהור והוא אומ'

תכפול ותביא עולתה תור עולתה תור וחטאתה בן יונה תכפול
 ותביא עולתה בן יונה בן עזאי אומ' הולכין אחד הראשון אחד לשון
 ואחר לחט' וכפר מלמד שהכפרה כחטאת וטהרה לאכול בזבחים
 וידבר אדם כי יהיה וכי מה ענין צדעת אצל יולדת אמ'
 ר חנינה הצדעת אינה באה לא מדרמים מכועדין כל אשה שאינה
 משמדת נדתה כדאוי גודמת שילקן בניה בצדעת אמ' ר שמא
 מתני מה דמיה שלאשה משונין עליה מפני שהיא אוהבת לאסילת
 ידקות והירקות משנין את הדם ועוד אמ' ר שמואל הדואה דם
 כדם שחיטת צפור לא מחות ולא יתל תהא מוזהרת בנפשה
 ומשמדת נדתה כדאוי ואם לאו היא גודמת לבנה שיהא מצודע
 ויצטרך לעיפדין אדם כי יהיה בני ישראל מיטמאין בנגעים
 אין הגוים מיטמאין בנגעים או יכול אפלו נתג' ילול' אדם
 מיכאן אמרו בהדת שהיתה בגוי ונתגי' בקטן ונולד בקמט
 ונגלה ל' לעזר בן עזריה מטהר נשתנו מכאיהן ל' לעזר חסמא
 אומ' להקל טהור ולהחמיר תדאא כתחלה ל' עקיבה אומ' בין להקל
 בין להחמיר תדאא כתחלה לכך נא אדם כי יהיה כי יהיה מן
 הדיבר ואילך בעור בשדו מה תל' לפי שנ' ושער בנגעה תכך וכן
 שיכול אין לי לא מקום שהוא דאוי לגדל שיער לבן מנ' תל' בעור
 בשדו ריבה שאת זו השאת בהדת זו בהדת ספחת שני לבהדת
 מנ' ספחת שני לשאת תל' שאת או ספחת או בהדת הטיל הכת
 לספחת באמצע לומר לך ספחת לשאת וספחת לבהדת ומה
 לשון ספחת לשון טפילה היא כמה דאמ' ספחתי נא אל אחת
 הכהונות לאכל' פת להם ל' זורא אומ' נאמדה לבנה בשאת
 ונאמדה לבנה בבהדת מה לבנה האמורה בשאת יש לה טפילה
 אף לבנה האמורה בבהדת יש לה טפילה מיכאן אמרו מדאית נגעס
 שתים שהן ארבע בהדת וספחתה ושאת וספחתה בהדת עזה כשני
 שנייה

ענין שאת
 מה שאת
 שאת שני

שמואל

נגע על הוא הא אין לו מראה חמישי וראהו שלא יראה שנים
כאחת יכול לא יראה שני נגעים באדם אחד ויאמ' לו אתה מוסגר
בזה ומוחלט בזה מוחלט בזה ומוסגר בזה מוסגר בזה ובזה
ומוחלט בזה ובזה תל נגע וראהו הכהן על וראהו וראהו שיהא
דואה כולו כאחת שאם היה בדאש חוטמו שופע הילך והילך או
בדאש הצבעו שופע הילך והילך אינו טמא מיכאן אמרו עשרים
וארבעה ראשי איבריך באדם שאינן מיטמאין משום מחיה ראשי
אצבעות ידים ורגלים ראשי אזנים ראש החוטם ראש הגרה ראשי
הרדף באשה ל ידורה אומ' אף שלאישי ל איעד אומ' אף היבולת
והרדף ומהסמרים אינן מטמא משום מחיה וטמא אותו הוא
מטמא ואינו מיטמא התולש סימני טומאה מתוך נגעו עד שלא
בא אצל הכהן אמ' ל עקי שאני את דבן גמ' ואת ל יהוש' בהולכיך
בנדבת בתוך הסגירו מהו אמרו לי לא שמענו אבל שמענו עד
שלא בא אצל הכהן טהור לאחר החליטו טמא התחלתי מביא להן
ראיות אחד עומד לפני כהן ואחד בתוך הסגירו טהור עד שיטמאנו
הכהן מאימתי היא טהרתו ל איעד אומ' כשיוולד לו נגע אחד וטהר
ממנו וחכ' אומ' עד שתפדה בכול' ואם בהרת לבנה אין לי אלא
בהרת לבנה מנ' לדבות את השאת שהיא לבנה תל למטן שאת לבנה
ומנ' לדבות שאר המראות ולבנונית תל ואם בהרת יכול כשם שגיא
שלישי לבת שני שאת או ספחת או בהרת כך תהא שלישי למראות
תל לבנה היא היא לבנה ואין למעלה ממנה וכמה תהא לבנוניתה
כשולג שני והנה מרים מצרעת כשולג יכול כל שהוא כמראה שולג
יהוא טמאין ושאר כל מראות יהוא טהורין תל בהק הוא טהור הוא
בהק טהור למעלה ממנו טמא מיכאן אמרו מראות נגעים שנים
שהן ארבעה בהרת עזה כשולג שנייה לה כסיד ההיכל והשאת כקדם
בינה ושנייה לה כצמר לבן דברי ר' מאיר וחכ' אומ' השאת כצמר

פ ראס ארכל

פ אנואתי
פ אלזואיד
פ אגד
פ למסמח
פ רייה

פ שם
פ מקום

טוהור דא מה תל או אלא אחד מבניו הכה לפי שנ ועל פיהם
יהיה כל דב וכל נגע הקיש דיבין לנגעים מה הנגעים ביום אף
דיבין ביום או מה דיבין בשלשה אף נגעים בשלשה קל וחמ
מה ממונו בשלשה גומל דא דא בשלשה ואם כן למה נא אואל
אחד מב הכה מלמד שבהן אחד רואה את הנגעים וראו הבחן
את הנגע שיהי עיניו בו בשענה שהוא רואה אותו בעור הבשר
בעור הבשר הבינוני בעור הבשר שיהא רואה את כל הבשר
עמו כולו כאחת ל יוסי ביד יהודה אומ מה תל בענ הבשר
שיהא כל שחוצה לו סמוך לעור הבשר וסמוך לפסיון שאם היה
סמוך לראש ולזקן ולשחי ולמכה ולקדח אינו פושט להז ושיע
מיעוט שיעד שתי שעדות בנגע להביא את שבתובו ושוכב
חוצה לו ופרט לשחוצה לו ושוכב לתוכו בנגע הצד לא דקדח
מיכאן אמרו אם בהרת קדמה לשיעל לבן טמא אם שיעל לבן
קדם את הבהרת טהור אם ספק טמא ל דו קיהה לישכא
דאקהויי הוא דבת האוכל הבוסר תקדינה שני מלמד שקיהה
וטיהר ולית הלכה כותיה ושעל בנגע הפך לבן מיכאן אמרו
שתי שעדות עיקרין משחיר וראשן מלבין טהור עיקרין מלבין
וראשן משחיר טמא וכמה יהא בלבנונית ל מאיד אומ כל שהוא
וחל אומ כשיעור אמל מאיד שלא יהא בני אדם מדמין שבגילם
הן נידונין לא היר שעל לבן טמא ושאינו לבן טהור והל כותיה
לבן לא ידוק לא אדום ולא שחור אוציא את כולן ולא ארניא
שיעל צהב ודין הוא מה אם שיעל לבן שאינו סימן טומא בנתן
הדי הוא סימן טומא בנגע שעל צהב שהוא סימן טומא אינו דין
שיהא סימן טומא בנגע תל לבן לא צהב ומדאה הנגע עמק אין
ממשו עמק מדאה הנגע עמק אין שיעל לבן עמוק ומל הנגע
עמק לדבות מדאה דביעי לנגעים יכול אף מדאה חמישי יש תל
נגע

מאי קיהה

יהי

ואדמדם ושנים בנגעי בתים יקרק ואדמדם הרי שלשים ושש
עקביה בן מהלל' אה' שבעים ושנים ששה עשר בכל מיץ ומיץ
מארבעה נגעי אדם שמונה במדאה שבוע ראשון ושמונה במדאה
שני אדי ארבעה וששים וארבעה לנגעי בגדים שנים לשבוע
ראשון ושנים לשבוע שני וארבעה לנגעי בתים שנים לשבוע ראשון
ושנים לשבוע שני הדי שבעים וששים או כולץ מדאות נגעים שכל
נגעים תלויין בהן אמ' ר' יוסי שאל יושע בנו של ר' עקי את ר'
עקי אמ' לו מפני מה אמרו מדאות נגעים שנים שהן ארבעה אמ'
לו ואם לאו מה יאמרו מקדוש ביצה ולמעלה טמא אמ' לו ללמד שהן
מצטרפין זה עם זה אמ' לו יאמרו אמ' לו מקדוש ביצה ולמעלה טמא
(מצטרפין) זה עם זה אמ' לו מלמד שאם אינו בקי בהן ובשמותיהן
לא יראה את הנגעים מי כאן אמרו מנא אתה אומ' בהן שהוא בקי
בנגעים ולא בנתקים בנתקים ולא בקדחות באדם ולא בבגדים
בבגדים ולא בבתים במדאה ראשון ולא במדאה שני במדאה
שני ולא במדאה שלישי לא יראה את הנגעים עד שיהא בקי
בהן ובשמותיהן תל' זאת התורה לכל נגע הצרעת ולנתק ולצל
הבגר ולבית להודת ביום הטמא וביום הטהור לא אינו יכול להורות
עד שיהא בקי בכולן הוי אומ' לא נתדבו במנין לא לחקוד בהן ולבאון
דעתו שלכהן אם מצחיץ ביץ מיץ למיץ וביץ מראה למדאה או אינו
מצחיץ ושעדה לא שער מחיתה כיצד בהדת כגדים ובה
מחיה כעדשה ושער לבן בתוך המחיה הלכה המחיה טמא
מפני שיער לבן הלך שער לבן טמא מפני המחיה ר' שמעון מטהר
מפני שלא הפכתו בהדת אמרו לו והלא כבד נא ושער בכגע
הפך לבן כגע זה מכל מקום ושעדה לא הפך לבן והסגיר
הא הפך לבן טמא ושעדה לא הפך לבן והסגיר הא אם יש בה
שיער שחר אינו ממעטה שאל התלמידים את ר' יוסי בהדת

יא מדו

לבן מאי צמד לבן אמ' ר' ביבי אמ' ר' אסי כצמד דך נקי בין יוסו
 שמכבסין אותו למילת שנייה לה כקרום ביצה הא למדת שאין
 בנגעים למעלה משולג ולא פחות מקרום ביצה אין לה לא זבנה טמאה
 לבנה אדמדם מ' תל בהרת לבנה אדמ' או לבנה לימד על הפתוך שהוא
 כלבן מיצאן אמרו הפתוך שבשולג כיון המדוג כשולג הפתוך שבסד
 כדס המדוג בחלב דברי ר' ישמעאל ר' עקי אומ' אדמדם שבזה
 ושבזה כיון המדוג במים לא שלשולג עזה ושלסיד דוהה הימנה
 ארבע מראות או מצטרפין זה עם זה לפטור להחליט ולהסגיר
 בין שהיה הנגע כולו כשולג או מקצתו כשולג ומקצתו כקרום
 ביצה בין שהיה כולו לבן או כולו אדמדם בין שהיה מקצתו לבן
 ומקצתו אדמדם כולו מצטרפין זה עם זה וכולן נגעים תנו
 דבנן כיצד משערין את הפתוך דואין אותן כלוהן ארבעה
 כוסות מלאים חלב נתעדב בדאשון שתי טיפי דם ובשני אדבע
 ובשלישי שמונה וברביעי שש עשדה הפתוך שצבהרת כמראה
 כוס רביעי והפתוך שבשאת כמראה כוס שלישי והפתוך שבספחת
 הבהרת כמראה כוס שני והפתוך שבספחת השאת כמראה כוס
 ראשון נמצאו שמונה מראות ארבעה בחלוק וארבעה בפתוך
 ל חנניה סגן הכהנים אומ' מראות נגעים ששה עשר ל דוסא
 בן הרכינס אומ' שלשים וששה עקביה בן מהללל אומ' שבעים
 ושנים הא כיצד ל חנניה סגן הכהנים אומ' ששה עשר שמונה
 מראות בשבוע ראשון ושמונה מראות בשני שאם עמד כאות
 שהוא או נשתנה או הקל או הכביד צריך להבחין בין מראה
 שבוע ראשון למראה שבוע שני ל דוסא בן הרכינס אומר
 שלשים וששה הא כיצד מיני נגעים ששה באדם ארבעה נגעי
 עור בשד נגעי שחיז ומכוה נגעו ראשי וזקן נגעי קרחת ונבית
 שמונה לכל אחד ואחד הרי שלשים ושנים בנגעי בגדים יקרקק
 ואדמדם

שצבגרים העומר בדאשון מסגיר ובשני שורף ובאדם
העומר בדאשון מסגיר ובשני פוטר לפיכך ערך לומר בשבוע
שני זכורו הכהן שיאמר לו טהור אתה לא שיטהדנו בדבד אחר
מספחת אעפ שנשתנו מדאיה מספחת היא אעפ שהלכה
וחזרה בפוך הסגר הואיל ולא פשת ולא נראה בה לא מחיה
ולא שיער לבן טהור הוא זכבס בגריו מלשמה משכב ומושב
ומלשמה בציאה וטהר מכלל שהיה טמא דתנן איז בין
מצורע מוסגר למצורע מוחלט לא פריעה ופרימה תגלחת וצפרים
וכבס בגריו וטהר יכול הדי הוא מסולק תל ואם פשה תפשה
וטמאו ואם פשה איז לי לא פסיון כמדאיה ראשון מנ שלא כמדאיה
ראשון תל תפשה מכל מקום ואם פשה תפשה איז לי לא פסיון
מנ לדבות שיער לבן ומחיה תל תפשה ואם פשה תפשה לדבות
את כולן מיכאן אמדוהחליטו בשיער לבן והלך שער לבן אחד
שער לבן וכן במחיה וכן בפסיון כתחלה בסוף שבוע ראשון בסוף
שבוע שני לאחר הפטר הדי הוא כמות שהיה החליטו במחיה
והלכה המחיה וחזרה מחיה וכן בשיער לבן וכן בפסיון כתחלה
בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפטר הדי הוא כמות
שהיה יכול יהא הפסיון מטמא כתחלה תל אחרי הראתו אהפך
יכול אם יאהו כהן שהוא פושה והולך יזקק לו כתחלה תל לומר
לטהרתו אינו נזקק לו לא לשעה שהוא דואה אותו מטומאה
לטהרה ונדאה שכת אל הכהן כהן שהוא דואהו בדאשונה
דואהו בשנייה ואם מת דואהו כהן אחד וראה הכהן והנה פני
המס בע הדי זה בא ללמד על הפסיון שאם נשתנו מדאין
הא טמא וטמאו הכהן צל הדי בא ללמד על הפסיון שלא
יטמא אבארבע מדאות ובהן המדאות שהאום מטמא הפסיון
מטמא הלא דין הוא האום מטמא והפסיון מטמא מה האום

ובה שער שחר חוששין אנו שמא מיעט מקומו את הבהרת
 מכגרים אמ' להן אם כן בהרת ובה שער לבן חוששין אנו שמא
 מיעט מקומו את הבהרת מכגרים אמרו לו לא אם אמדת בשער
 לבן שהוא סימן טומאה תאמר בשיעור שחור שאינו סימן טומאה
 אמ' להן הרי שיש בה עשר שעדות לבנות כלום הן סימן טומאה
 לא שתיים חוששין אנו על המותר שמא מיעט מקומו את הבהרת
 מכגרים אמרו לו לא אם אמדת בשער לבן שהוא מין טומאה
 בשיעור שחר שאינו מין טומאה אמ' להן אף שיעור שחר הופך והוא
 מין טומאה ואומ' ושערה לא הפך לבן והסגיד האם יש בה שיעור
 שחר אינו ממעטה' והסגיד הכהן את הנשיא תחלה ודאה הכהן
 בשביעי בין ביום בין בלילה תל ביום לא בלילה יכול כל מקדאה
 היום יהא כשרין תל לכל מדאה עיני הכהן מה כהן פרט ושחסר
 מאוד עינו אף היום פרט לשחסר מאוד היום מיכאן אמרו
 אין דואין את הנגעים בשחרית ובין הערבים ולא בתוך הבית
 ולא ביום המעונן לפי שבה נדאית עזה ולא בציהדים לפי שעזה
 נדאית כהה' ואימתי דואין בשלש ובארבע ובחמש ובשבע
 ובשמונה ובתשע דברי ר' מאיר ר' יהודה אומ' בארבע ובחמש
 ובשמונה ובתשע והנה הנגע עמד בעינו' שאם העז וכהה
 או כהה והעז כאלו לא כהה' לא פשה שאם פשה וכנס או כנס
 ופשה כאלו לא פשה' והסגידו שבעת ימי שנית' מלמד שיום שבעי
 עולה לו מן המניין בין מלפניו בין מלאחריו ודאה הכהן אותן
 ביום השביעי שנית' כהן שהוא רואהו בדאשונה ודואהו בשניה
 ואם מת רואהו כהן אחד כתחלה' והנה כהה שאם העיז וכהה
 כאלו לא העיז' הנגע שאם כהה והעז כאלו לא כהה' ולא פשה שאם
 כינס ופשה כאלו לא פשה' הנגע שאם פשה וכינס כאלו לא פשה'
 אם נאמרו בשבוע ראשון למה נאמרו בשבוע שני לא לפי

בבהדת גדולה שאינה סימן טומאה הואיל ואינה סימן טומאה
לא תהיה מחיה מטמאה תל באדם להביא את הבא כולו לבן שניה
המחיה מטמאתו מנ אתה אומ' קדאן לו לדאות נגע אחד וצמח בו
נגע אחד מנ שהוא זקוק לו תל נגע על ודאה הכהן והנה שאת' והיא
המכה שהמכתו היא לא שהפכתו חבדתה זה הוא שיער פקודה
שעקביה בן מהלל מטמא וחכ' מטהדין' תנן התם שער פקודה
עקביה בן מהלל מטמא וחכ' מטהדין' ואיזה הוא שער פקודה מי
שאזה בו בהדת ובה שער לבן הלכה הבהדת והעחה לשער הלבן
במקומו וחזרה עקביה בן מהלל מטמא וחכ' מטהדין' אמ' ל עקביה
מורה אני בזה שהוא טהור ואיזה הוא שער פקודה מי שהיתה בו נהדת
כגדים ובה שתי שעדות והלך ממנה כחצי גדים והניח לשער לבן
במקום הבהדת וחזר אמרו לו כשם שביטלו את רבדי עקביה
אף רבדי אינן מקיימין' תנן התם עקביה בן מהלל העיר
אבועה דברים אמרו לו עקביה חזר בכך באבועה דברים שהייתה
אומ' ונעשך אב בית דין לישראל אמ' להן מוטב לי להקלות שוטה כל
ימי ולא להעשות שעה אחת רשע ולפי המקום שלא יאמרו בשביל
שדרה חזר בו' הוא היה מטמא שער פקודה ודם הידוק וחכמים
מטהדין' הוא היה מתיר שער בכור בעל מום שנשר והניחו בחלון
ואחר כך שחטו וחכ' אוסדין' הוא היה אומ' איך משקיף את הגירות
ולא את שפחה משוחזרת וחכ' אומ' משקיף אמרו לו מעשה
בכורבמית שפחה משוחזרת היתה בירוע והשקוה שמעיד ואכטליון
אמ' להן דוגמא השקוה ונדרוהו ומת בנדריו וסקלו בית דין את אדונו
אמ' ל יהודה חס ושלום שעקביה נתנדה שאין העזרה נעללת על
אדם ביעדל בחכמה וביראת חטא כעקביה בן מהלל ואת מי
נדרו את לעזל בן הכר שפסק בטהרת ידיים וכשמת שלחו בית
דין והניחו אבן על אדונו ללמד שכל המנודה ומת בנדריו בית דין

פ
מלל
למי
המדים
ומחאכאב

פ
לכץ
בהא
והוון

חינה מטמא לא בארבע מראות אף הפסיון לא יטמא לא בארבע
מראות הולכה לך לדרך הזו שיער לבן סימן טומאה והפסיון
סימן טומ' מה שער לבן מטמא בכל מראה לבן אף הפסיון והוא
מטמא בכל מראה לבן נראה למי דימה דנין דבר שהוא מטמא
בכל הנגעים מדבר שהוא מטמא בכל הנגעים אל יופיע שיער
לבן שאינו מיטמא בכל הנגעים הולכה לך לדרך הזו דנין
דבר שהוא סימן טומ' מדבר שהוא סימן טומ' אל תוכיח האדם
שאינו סימן טומ' אל המראה הכל צד הדין זה בא ללמד על הפסיון
שלא יטמא לא בארבע מראות היא פלג לשפשת לבהק
נגע צרעת הדין זה מוסף על ראשון להשלים סימני צרעת
אם כן למה הופסק ליתן דיוח למשה בין פדשה למד' ובין ענין
לענין נגע צרעת וראה הכהן והנה שאת לבנה בע' והיא הפ'
שיער לבן ומח בשר חי בשאת למדנו לשאת שהוא מטמא במחיה
מ' לדבות שאר המראות שיטמאו במחיה ודין הוא אם מצינו
ששוו כל המראות לשאת לטמא בשער לבן שאין שער לבן
ראוי לטמא במחיה וקל וחומר אם שוו כל המראות לשאת לטמא
בשיער לבן שאין שיער לבן מטמא בקרחת ובגבחת לא ישוו
כל המראות לשאת לטמא במחיה שהמחיה מטמא בקרחת ובגבחת
לאו אם שוו כל המראות לשאת לטמא בשער לבן ששיער לבן
מטמא בשחין ובמכוה ישוו כל המראות לטמא במחיה שאין
המחיה מטמא בשחין ובמכוה תל' נגע צד' לדבות כל מראה
נגעים או מה השאת אום אף הבהרת שהיא אום מ' לדבות שאר
המראות הוא הדין והיא התשובה תל' נגע צד' כי תה' מן הדין ואין
באדם להביא את הבא כולו לבן שתהא המחיה מטמאתו הלא דין
הוא בהרת קטנה מחיה מטמאתה בהרת גדולה לא תהיה המחיה
מטמאתה לא אם אמרת בבהרת קטנה שהיא סימן טומאה תאמר
בבהרת

יגכ

אֵינוֹ קָרוֹי כִּגְעַ' בְּשֵׁר חִי לֹא הַשְׁחִיץ בְּשֵׁר חִי לֹא הַבּוֹחֵק בְּשֵׁאת
לֹא בְּשֵׁחִין בְּשֵׁאת לֹא בְּצוֹהֵק אִיפֹה מִשְׁמָא עַד שְׁתָּא בְּגוֹפֵה
שְׁלִבְדוֹת צִדְעָה בִּנְיָן אֵצֶל לְכָל הַצֵּד שְׁתָּא צִיָּהָ כִּגְדִים נוֹשֶׁת
מִלְמַד שְׁתָּא מִטְמָא שְׁלֵם הַפּוֹכָה הַלֵּל דִּין הָאָן שִׁיעַר לְבָן סִימָן
טוֹמָא דְּמִטְמָא סִימָן טוֹמָא מֵה שְׁעַר לְסִימָן יֵנוֹ מִטְמָא אִלָּה
הַטְמָא מִיָּדָה לֹא תִטְמָא אִלָּה הַפּוֹכָה תֵּל נוֹשֶׁת אֶתְלָן הִיא
מִיָּדָה מִקֹּדֶם מִלְפָּנֵי עֵינֵיהָ מִטְמָא שְׁלֵם הַפּוֹכָה יִכּוֹל לֹא תֵהָא
מִטְמָא הַפּוֹכָה אִמְרַת קָל וְחוֹמ' וְגַם שִׁיעַר לְבָן שְׁאִינוֹ מִטְמָא
שְׁלֵם הַפּוֹךְ מִטְמָא הַפּוֹךְ מַחִיהָ שֶׁהִיא מִטְמָא שְׁלֵם הַפּוֹךְ אֵינוֹ
דִּין שְׁתָּא הַפּוֹךְ וְכֵן הוּא אֹמ' הִיא הִיא מִלְמַד שֶׁהִיא מִטְמָא
הַפּוֹכָה וְטָמְאוּ הַכֹּהֵן לֹא יִסְגִּידוּ לְמַדְנוֹ שְׁאִין מִסְגִּידִין אֵת
הַמוֹחֵלֵט מִן שְׁאִין מַחֲלִיטִין אֵת הַמוֹסְגֵר וְאִין מִסְגִּידִין אֵת
הַמוֹסְגֵר וְלֹא מַחֲלִיטִין אֵת הַמוֹחֵלֵט תֵּל לֹא יִסְגִּידוּ כִּי טָמֵא הוּא
כָּל שֶׁנִּקְדָּא עָלָיו טָמֵא אֵינוֹ זָקוּק לוֹ אִן לֹא יִסְגִּידוּ כִּי טָמֵא הוּא
שְׁאֵם הַכֹּהֵן עֲצֵמוֹ מוֹחֵלֵט לֹא יִסְגִּיד לְאַחֲדִים תֵּל כִּי טָמֵא הוּא
בְּגִדָּה דְּבִרְתִּי לֹא דְּבִרְתִּי בְּרוּאָה' כִּי טָמֵא הוּא וְאִם פְּרוּחַ תֵּל
מִכָּאן אִמְרוּ הַפּוֹדֵחַ מִן הַטָּמֵא טָהוֹר אִן יִכּוֹל אֵק הַפּוֹדֵחַ מִן
הַטָּהוֹר יֵהָא טָהוֹר וְדִין הוּא מֵה אִם הַטָּמֵא שְׁפָדָה בְּכוֹלוֹ טָהוֹר
הַטָּהוֹר לֹא כָּל שֶׁכֵּן שְׁפָדָה בְּכוֹלוֹ יֵהָא טָהוֹר תֵּל כִּי טָמֵא הוּא
וְאִם פְּרוּחַ תִּפְדָּה עַד שְׁתִּפְדָּה מִתּוֹךְ הַחֵלֵט אִן מִתּוֹךְ הַסֵּגֵר
אֲבָל מִתּוֹךְ הַפֶּטֶר טָמֵא' אִם פְּרוּחַ תִּפְדָּה אִין לִי אֵלָּא בְּזִמָּן
שְׁפָדָה בְּכוֹלוֹ כְּאַחַת מִן פּוֹדֵחַת וְחוֹזֶרֶת וְפוֹדֵחַת וְחוֹזֶרֶת וְפוֹדֵחַת
תֵּל וְאִם פְּרוּחַ תִּפְדָּה אִין לִי אֵלָּא מִלְמַטְז מִלְמַעֲלָן לְמַטְז מִן תֵּל
תִּפְדָּת אִם פְּדָח תֵּל אִין לִי אֵלָּא מִטְמָא לְטָהוֹרָה מִטְמָא לְטָהוֹר
מִן תֵּל פְּרוּחַ תֵּל הוּא אִיל וְיֵשׁ בּוֹ טוֹמָא כִּיּוֹן שְׁפָדָה בְּכוֹלוֹ מְכַל
מְקוֹם טָהוֹר הַעֲדַעַת מֵה תֵּל שִׁיכּוֹל אִין לִי פְּרִיחָה מִטְמָא

סוף לין את ארוננו בשעת מיתתו אמ' לבנו בני חנור בך
בארבעה דברים שהייתי אומ' אמ' לו ואתה למה לא חזרת
אמ' לו אני שמעתי מפי מרובין והן שמעו מפי מרובין אני
עמדת בשמועתי והן עמדו בשמועתי אבל אתה שמעתי
מפי היחיד ומפי המרובין מוטב להניח דברי היחיד ולא חוז
בדברי המרובין אמ' לו אבה פקיד עלי לחזקך אמ' לו איני
מתקד שמא עולה מצאת בי אמ' לו לאו אמ' לו מעשך קדוש
ומעשיך ירחקך והיא הפכה שהפכתה כולה לא שהפכתה
מקצתה כיצד בהדת כחצי גרים ובה שתי שערות נולדה בהדת
כחצי גרים ובה שערה אחת הדי זו להסגיר והיא הפכה שהפך
כולה את כולו ולא שהפך כולה את מקצתו כיצד בהדת כחצי
גרים ובה שערה אחת נולדה לו כחצי גרים ובה שערה אחת
הדי זו להסגיר בהדת כחצי גרים ואין בה כלום נולדה בה
בהדת כחצי גרים ובה שתי שערות הדי זו להחליט מסכני
שהפכתו בהדת שלימה ומחית בשד חי בשאת יכול כל
שהוא תל שיער לבן ומחית בשד חי מה שיער לבן מקום שתי
שערות אף המחיה מקום שתי שערות יכול לא תהא טמאה
עד שיהא בה שיער לבן ומחיה תל צרעת נושנת היא היא
טמאה ואינה צריכה דבר אחר לסעדה אם כן למה נא שיער
ומחית בשד מלמד שלא תהא טמאה עד שיהא בה כדי לקבל
שער לבן ומחיה וכמה כעדשה שהיא מקום צמיחת שתי
שערות על שתי שערות יכול כשם ששיער לבן מטמא מצד
כך המחיה טמא מצד תל בשאת עד שתהא מבוצרת בשאת
ויהיה מוקף סביב לה מקום צמיחת שתי שערות לכל צד מיכן
אמרו גופה שלבהדת כגרים הקלף מרובע שהוא מקום תשע
עדשות שהוא מקום צמיחת שש ושלושים שערות ופחות מזה

שתפסד בכולו וטהר הנגע טהור מה תל שיכול אין לי פדימה
מטהרת לא אחר החלט מחיה לאחר החלט שעד לבן לאחר החלט
פסיון מנ שיכול אין לי לא מתוך החלט מתוך הסגר מנתל ועד
את הנגע טהור או טהור יכול אף הסודח מתוך הפטר יהא טהור
תל הוא הוא טהור אין הסודח מן הטהור טהור לא טמא מיכאז אמ
יש מראה נגעון לכהן ונשכר ויש מראה ומפסיד כיצד מי שהיה
מוחלט והלכו להן סימני טומאה לא הספיק להראותו לכהן עד
שפדחה בכולו טהור שאל הקדים והראהו לכהן ופטרו ואחד כך
פדחה בכולו היה טמא הדי נתאחר ונשכר ויש מתאחר ומפסיד
כיצד בהדת ואין בה כלום לא הספיק להראותו לכהן עד שפדחה
בכולו ודי זה טמא להסגר שדין בהדת גדולה הבאה כתחלה כדין
בהדת קטנה שאל הקדים והראהו לכהן והסגירו ואחר כך פדחה
בכולו טהור וביום הל' בו יש יום שיראה בו וטהר ויש יום שיראה
בו וטמא הא כיצד נראה בשבת מעבירין לאחר השבת ברגל
מעבירין לאחר הרגל ויש בדבר להקל ולהחמיר דא' וביום הל' בו
יש יום שרואין בו את הנגעים ויש יום שאין רואין בו שאם נראה
ברגל בשבעת ימי המשתה שלו אין רואין אותו שלא תהפך שמחתו
לאבל וביום הראות בו בשד חי יט' הדי זה בא ללמד על ראשי
איברים שנתגלו שיהא טמא יכול כל שהן תל כאן בשד חי ולחל
בשד חי מה בשד חי אמור להלן כערשה אף כאן כערשה דברי
ל' יוסי ל' מאיר אומ' וכי משום מחיה היא מיטמא והלא אין המחיה
מטמא בראשי איברים לא גזירת מלך היא אפולן כל שהוא אמ'
ל' יוסי וכי משום ראשי איברים היא מטמא והלא אם חזרה
לאמצעיתו טמא לא נא כאן בשד חי ונא להלן בשד חי מה
בשד חי אמור להלן כערשה אף כאן כערשה וביום מלמד
שנותנין לו שני ימים לביתו שני ימים לכסותו דברי ל' יהודה ל'

לא בשאת בלצר ומנ לרבות שאר המראות תל העדעת
וכסתה העדעת לא הבוהק שהייתי אומר הוא לוהוא סימן
טהרה בסוף יהא סימן טהרה בתחלה תל וכסתה העדעת לא
הבוהק' חת כל צור הנגע עוד שהוא ראוי לקבל נגע פקט
לשחיץ המורד ולמכוח המורדת או את עוד הנגע איז לא
עוד הראוי לקבל כגדים יעכב ופחות מכגדים לא יעכב
מנ לרבות ראשי אצבעות ידיים ורגליים וראשי אזנים וראש
הגויה וראשי הדדין שהן מעכבין תל כלו הפך עד שיהפך
כולו או הפך יכול תוך ראשו ותוך רגלין ותוך העינים ותוך
הפה ותוך החוטם תל מראשו להוציא את תוך ראשו ועד
רגלין להוציא את תוך רגלין לכל מראה עיני הכהן פקט לבית
הסתרים ותוך הקמטים ותוך הפה ותוך החוטם מיכאן אמרו האיש
נראה כעורר וכמוסק דיתים כעורר לבית הסתרים וכמוסק דיתים
לבית השחי והאשה כעוררת וכמניקה את בנה כעוררת לבית
הסתרים וכמניקה את בנה לתחת הרר וכאורגת בעומדין בשחי
ליר הימנית ל יהודה אומ' אף כטווה ששתן לשמאלית כל הנראה ממנו
והוא על דרך דו הוא שמעכב וכל שלא נראה והוא על דרך זו אינו
מעכב וכשם שהוא נראה לנגעו כך הוא נראה לתגלחתו דא
לכל מל עיני הכהן פקט לכהן שחסד מאור עיניו מיכאן אמרו כהן
הסומה באחת מעיניו או שכהן מאור עיניו לא יראה את הנגעים
וראה הכהן והנה כסתה הצל מה תל שיוכל איז לי פרוחה מטהדת
לא מן השאת בלצר מנ לרבות שאר המראות תל העדעת את כל
בשרו להביא את ביץ אצבעות ידיים ורגליים דא מה תל את כל
בשרו מנ אתה אומ' פרוחה בכולו ולא בכחצי עדשה הסמוך לראש
ולזקן ולשחיץ ולמכוח ולקרח חצר הראש והזקן ונקרחו השחיץ
והמכוח והקרח ונגעשו צדבת יכול יהא טהור תל את כל בשרו עד
שתפדח

אפלו למראה בזהך וראהו הכהן והנה נהפך הנגע ללבן וט את הנ טה
מה תל שיכול איז לי ראשי איבריך שנתגלו וחזרו ונתכסו שיהא טהור
לא מתוך חזירת פריחת החלט מנ מתוך הסגר תל נהפך הנגע ללבן וטה
את הנ טהור לרבות את כולן יכול הבא בכולו לבן כתחלה יהא טהור תל
הוא הוא טהור איז הבא בכולו לבן כתחלה טהור לא טמא ובשר
כי יהיה בו בעורו שחיץ יכול למודר תל ונדפא או ונדפא יכול עד
שיעשה צלקת תל שחיץ הא כי צד נדפא ולא נדפא וכפ הוא אומ למטן
צדבת השחיץ הא עד שתקנום כקליפת השום איז לי לא שחיץ שעלה
מאילץ ומנ לקה בעץ ובאבן ובגסת או במי טבריה וכל שאינו מחמת
האש זה הוא השחיץ תל שחיץ שחיץ ריבה איז לי לא שחיץ שלאחד הריב
שלפני הריב מנ בגוי שנתגיד עד שלא נתגיד מנ בקטן משנולד עד
שלא נולד מנ תל שחיץ שחיץ ריבה איז לי לא שחיץ שיש לו לאבן שיפשו
שחיץ שאין לו לאיבן שיפסה מנ תל כי יהיה בו אפלו בכולו איז לי לא
בזמן שמקצת גופו שחיץ ומקצת השחיץ זו בהרת מנ מקצת גופו
שחיץ והשחיץ כולו בהרת מקצת גופו בהרת וכולו שחיץ כולו שחיץ
וכלו בהרת מנ תל כי יהיה בו אפלו בכולו בעורו בו אפ בכולו והלא
שחיץ ומכוה בכלל עור הבשר ולמה יצאו יצאו לטעון טעון אחד
שהוא כענינו יצאו להקל ולא להחמיר להקל עליהן שידונו בשבוע
אחד ידונו במחיה והיה במקום השחיץ מלמד שאינו פושע ושלא
לעורר הבשר ולא צרעת עור הבשר פושע לתוכו לכך נחלק בענין בפני
עצמו שאן את ל איננו מי שעלתה לתוך ידו בהרת כסלע ומקומה
צדבת השחיץ אמ להן יסגיד אמרו לו למה אם לגדל שיער לבן אינה
ראויה ואם לפסיון אינה פושע ואם למחיה אינה מטמאה במחיה אמ
להן שמא תכנס ותפשה אמרו לו והלא מקומה כגדים אמ להן לא שמעתי
לא יסגיד אמ לו ל יהודה בן בתירה אני אמר בו אמ לו אם לקיים רבדי
הכ הן אמ לו שמא יולד לו שחיץ אחד חוצה לו ויפשה לתוכו אמר לו

פ
מנדל

אומ' ברי הוא אומ' וצוה הכהן ופנו את הב' ב' ונא יט' כל אע' בבית
ואחד כך יצא הכהן אם ממתינ' לו לדבר הרשות לא ימתינו לו לדבר
מצוה וכמה יום מצותו נראה בחתן נותנ' לו שבעת ימי המשתה
לו ולביתו ולכסותו וכן בדגל נותנ' לו כל ימי הדגל בו מה תל' מנ'
אתה אומ' פדחה בכולו אבל לא בדאש ובזקן ונקדחו השחיז והמכוה
ונעשו צדבת יכול יהא טהור תל' בו בשר חי כל הדאוי לבשר חי מעכב
בשר חי בשר חי חוזר טמא אינ' שיער לבן החודר טמא ל' יהושע
מטמא שהיה ל' יהושע אומ' שער לבן סימן טומ' ומחיה סימן טומאה מה
מחיה חוזרת ומטמאה אף שיער לבן חוזר ומטמא אף ל' עקיצה
אימתי יפה כוחו של שער לבן לטמא בזמן ששימש החלט או בזמן
שלא שימש החלט אף ל' בזמן ששימש החלט אינו מעכב את הפריחה
בזמן שלא שימש החלט אינו די' שלא יעכב את הפריחה ועוד נא בשר
חי בשר חי החוזר טמא אינ' שיער לבן החוזר טמא בשר חי החוזר
טמא אינ' הבוהק החוזר טמא הלא די' הוא בהק מעכב ומחיה מעכבת
מה מחיה חוזרת ומטמא אף הבוהק יחזור ויטמא תל' בשר חי בשר חי
החוזר טמא אינ' בוהק החוזר טמא' ולאה הכהן את הבשר החי וטמא
מה תל' שיכול אינ' לי ראשי איברי' שנתגלו שיהא טמאין לא לאחר
פריחת החלט מחיה אחד כל מראות נגעים מנ' תל' הבשר החי טמא
הוא צל' הוא להביא את כול' הבשר החי טמא הוא גזירה וכן הוא אומ' מי
יתן טהור מטמא לא אחר בהרת כגריס טמא פדחה בכולו טהור עדעת
טומאה היא חזר בשר חי טמא הוא מי יתן טהור מטמא מי עשה כן
מי גזר כן מי צוה כן לא אחר לא יחירו שלעו' או כי ישוב הבשר החי
ונהפך ללבן הרי זה בא ללמד על ראשי איברי' שנתגלו וחזרו ונתכסו
שיהיו טהורי' יכול פעם אחת מנ' אפ' מאה פעמים נתכסו טהור נתגלו
טמא תל' ישוב כי ישוב או כי ישוב' ונהפך ללבן אפ' למדאה בהק שהיית
אומ' הואיל והוא סימן טומאה בתחלה יהא סימן טומ' בסוף תל' ונהפך ללבן
אפלו

מה אם

איוב
י

זה

באיזה נגע טמא' אם כן למה נא וטמא אותו את הוראי הוא מעמא
אינו מטמא את הספק' ואם תחתיה תע הבהלת' זה הוא שאמר
במקום שתחיה היא פושה אינה פושה לא בעור הבשר ולא בעור
המכסה' צדבת שיהא מקומה צרוב ושיהא מקומה ניכר' וטהרו
הכהן את הוראי הוא מטהר אינו מטהר את הספק' כיצד שנים
שבאו אצל כהן בזה בהרת כגדים ובזה כסלע צסוף שבוע בזה
כסלע ועור ובזה כסלע ועור שניהן טמאין אעפ' שחדלו להיות כסלע
וכסלע שניהן טמאין עד שיחדלו להיות כגדים לכך נא וטהרו את
הוראי הוא מטהר אינו מטהר את הספק נמצאת אומר עד שלא
הוצקו לטומאה ספיקן טהור' משהוצקו לטומאה ספיקן טמא' נא
ובשר כי יהיה בו בע' שחין' ונא או בשר כי יהיה בעורו מכות אש'
למה חילקן הכת' לומר לך שאין פסח' זה לזה ואין מצטרפין זה עם
זה כיצד שאם היה כחצי גדים שחין' וכחצי גדים מכוח יכול הואיל
וטומאתם שווה יצטרפו תל' כי יהיה בו שחין' כי יהיה בו מכוח מלמד
שאין מצטרפין זה עם זה יכול אם לא נורע אם שחין או מכוח
הוא יהא טהור תל' צדבת צדבת' הואיל ודינן שווה הרי זה מטמא ומטמא
מכות אש יכול מורדת תל' והיתה מחית המכוח או והיתה מחית המכוח
יכול עד שיעשה חלקת תל' מכוח אש' הא כיצד חיתה ולא חיתה' וכן
הוא אופ' למטן צדבת המכוח הא עד שתקדום כקליפת השום אין לי
לא בדמין שנכוח באור מנ' נכוח בגחלת או בדמין או בסיר הדותח
או בגבסים הדותח כל דבר שהוא מחמת האש זו היא מכוח תל' מכוח
מכוח ריבה' אין לי לא מכוח שלאחר הדיבר שלפני הדיבר מנ' בגוי
משנתגייר עד שלא נתגייר' מנ' בקטן משנוולר עד שלא נולד מנ' תל'
מכוח מכוח ריבה' אין לי לא מכוח שיש לה לאיכך שתפשה מכוח שאין
לה לאיכך שתפשה מנ' תל' כי יהיה בו כדאמרינן בשאת' בהרת
לבנה ארמ' מלמד שהוא מטמא בפתוך' מנ' שתטמא חלקה תל' לבנה מנ'

שחתיה

פ
אמאד
אסאכ

הכלם גדול אתה שקיימת דברי חכ' והיה במקום השחיץ עזאת
שיקרום השחיץ לשאת לא שתקרום השאת לשחיץ ל' אינך בזיעת
אומ' קדו' הוא במקומו עד שלא בא לשם כיצד היה בעור הבשר עד
שלא נעשה שחיץ ונעשה שחיץ וחיה ל' אינך בז' יעקב מטמא וחכ'
מטהרין שכל נגע שטהר שעה אחת אין לו טומאה עולמית' שאת
לבנה' מלמד שהיא חלקה' בהדת לבנה אדם מלמד שהיא מטמא
בפתוך' יכל' שאת מטמא חלקה' ובהדת מטמא בפתוך' מנ' ליתן
את האמור בשאת בבהדת ואת האמור בבהדת בשאת תל' נגע על
וראה הכ' והנה מל' שכל' מלמד שאין השחיץ מתטמא לא במראה
שכל' בעור הבשר השלם' ושערה הפך לבן' מלמד שהיא מטמא
בשער לבן לא במחיה' וטמא הכ' נגע על' היא בשחיץ פרהה אבל
לא בעור הבשר שאין עור הבשר מצטרף לשחיץ' יכול תפשה בעור
המכוה תל' ואם תחתיה תעמר הבה לא פשתה במקום שתחיה היא
פושא אינה פושא לא בעור הבשר ולא בעור המכוה' ואם יראה
הכהן' עד שתהא כולה ראייה אחת' והנה אין בה ולא בחוט היוצא
ממנה' שאם היה בחוט היוצא ממנה אינו סימן טומאה' יכול אפלו
יש בו רוחב שתי שערו' תל' והנה אין בבהדת שער לבן כל שהוא נחשב
עמה דוקקה לטומאה' ושפלה איננה והיא כהה' כקרום ביצה שאם
היה למטה מקרום ביצה אינה כלום' ואם פשה תפשה בעור מה תל'
לפי ש' וראהו הכהן ביום העביעי אם פשה שיכול אין לו פסיון מטמא
לא בשביעי בלבד בשמיני בתשיעי בעשירי מנ' תל' תפשה אם פשה
תפשה' וטמא הכהן אותו את הוראי הוא מטמא' אינו מטמא את
הספק' כיצד שנים שבאו אצל כהן בזה בהדת כגלים ובזה כסלע
בסוף שבוע' בזה כסלע ובזה כסלע ואין ידוע באיזה מהן פשת
בין באיש אחד בין בשני אנשים טהור' ד' עקי' אומ' באיש אחד טמא
ובשני אנשים טהור' אמרו לו' והלא כבר נא נגע היא עד שידע
באיזה

תל מראהו עמוק מה מראה עמוק בירי שמים אף אין לי לא נתק בירי
 שמים ובו להביא את שבתוכו וצווכב חוצה לו ובו פרט לשחוצה לו
 ועוכב לתוכו שיער מיעוט שיער שתי שעדות וארכן כדי שינטלו בפי
 הדוג והוא הדין לכל מקום שנ בו שיער צהוב לפי שיצא לירון בדבר
 שלא כענינו יצא להקל ולהחמיר שידון בשיער צהב צהב לא ידון ולא
 ארום ולא שחור או ציא את כולן ולא או ציא שיער לבן ודין הוא מה אם
 שיער צהב שאינו סימן טומאה בנגע הרי הוא סימן טומא בנתק שיער
 לבן שהוא סימן טומא בנגע אינו דין שיהא סימן טומא בנתק תל צהב צהב
 לא לבן נלמה הוא רומה לתבנית הזהב דין לקוי קצר דברי לעקיבה ל
 יוחנן אומ' אפלו אמר ל יוחנן בן נורי מה הלשון אומ' דין מקל זה דין קנה
 זה לקוי קצר או לקוי ארוך אמ' לו ל עקי' ער שדנו למדין מן הקנה נלמד
 מן השער דין שערו שלפלוני דין לקוי קצר לא דין לקוי ארוך וטמא אתו
 הכהן נתק הוא גזירת הכת' אעפ' שאין שם בהדת' יכוליטמא שאר הגוף
 בנתק תל נתק הוא זה בנתק אין שאר הגוף בנתק יכוליטמא וזהו
 מיטמאין בנתקים ובבהדת' תל נתק הוא צל הראש או הזקן הוא אין לראש
 ולזקן טומאה לא טומא נתקים בלבד צדע הראש או הזקן לימר שאין
 הראש והזקן מעכבין זה את זה ואין מצטרפין זה עם זה ואין פושין
 מזה לזה ואיזה הוא הזקן מן הפך שללחי ועד פיקה שלגדגדת' הא
 כיצר מותח את החוט מאודן לאודן כל שמן החוט ולמעלה הוא הראש
 מן החוט ולמטה הוא הזקן וכי יראה הכהן את נגע הנתק מקיש נגע
 לנתק יכול אף בשיער תל ובו שיער צהב ובו מלמד שהוא מטמא מבונס
 ומפוזר מבוצר ושלא מבוצר הפוך ושלא הפוך דברי ל יהודה ל שמעון
 אומ' אינו מטמא לא הפוך אמ' ל שמעון ודין הוא מה אם שיער לבן שאין
 שיער אחר מציל מידו אינו דין שלא יטמא לא הפוך אמ' ל יהודה כל
 מקום שצדד לומ' הפוך אמ' הפוך אבל הנתק שנ בו ולא היה בו שיער צהב
 מטמא הפוך ושלא הפוך אם כן למה נא נגע נתק הקיש נגע לנתק מה

שלא ידון
 בשיער
 לבן ולהחמיר

ארוך

לדבות שאר המראות תל'אן לבנה וראה אותה הכהן והנה נח שיער
לבן בבהרת ומל' עמק' זו היא בהרת וסמניה עמה וטמא אתו הכהן
מיר' למה נגע צרעת הוא נגע וסימניו עמו' ואם יראנה כולה כאחת
והנה אף בבהרת שער לבן זה הוא שאמדו לדבות את' השווה לגבוה
וראהו הכהן ביום השבי' אם פשה תפ' לדבות באידה יום פשה בין בשביעי
בין לאחריו בין לאחר אחדיו וכך אם החליטו בשיער לבן והלך שיער
לבן וחזר שער לבן וכך בפשיון כתחלה בסוף שבוע לאחר הפטר לכך נא
תפשה פשה תפ' מה תל' צרעת צרעת שלשה פעמים עלעת שתוא
כגדים צרעת ליתן את האמור בשאת בבהרת ואת האמור בשאת
צרעת ליתן את האמור בשחיץ במכוח ואת האמור בשחיץ' מה
תל' היא היא שבע פעם היא אינה מיטמאה במחיה כתחלה בסוף שבוע
לאחר הפטר' היא פדט לשפשת לבחן בסוף שבוע לאחר הפטר' היא אין
לי מראה חמישי' היא אין השחיץ והמכוח מצטרפין זה עם זה נמצאת
אומ' עוד הבשר מטמא בשלשה סימנין בשיער לבן ובמחיה ובפשיון
והשחיץ והמכוח בשני סימנין בשיער לבן ובפשיון ואין בו מחיה
ואיש להביא את הניתק נתק בתוך דברי ל' עק' ואיש או אשה
אין לי לא איש ואשה מנ' לדבות טומטם ואנדר דגינס תל' ואיש או אשה
כי יהיה בו נגע מלמד שנקרא נגע א'על שאינו כשאר נגעים בדאש
או בדקן מלמד שאין הראש והזקן מצטרפין זה עם זה יכול לא יצטרפו
זה עם זה אבל יפשו מזה לזה תל' צרעת הראש או הזקן הוא כשם שאין
מצטרפין זה עם זה כך אין פושין מזה לזה אין לי לא בזמן שיש לו
בראש ובדקן יש לו בראש אבל לא בדקן בדקן אבל לא בראש לא בראש
ולא בדקן מנ' תל' ואשה או אשה כי יהיה בו נגע בל' או בדקן וראה הכהן
את הז' והנה מל' עמק' אין לי לא מראה עמוק מנ' לדבות את השווה לגבוה
תל' והנה אין מל' עמק' והסגיד מלמד שהנתקים מטמאין א'על שאינן
עמוקין אם כן למה נא ומל' עמוק שגבול אם נתקו אדם יהא טמא
תל'

את החוט
שיש בו
לוחב שתי
שערות
ושפלה אינה
והיא כהל' זה
הוא שאמדו
לדבות את

מה יש בו אם כן למה נא ואת הנתק לא יגלה סמוך לנתק לא יגלה
הא כאיזה צד מגלה חוצה לו ומניח שתי שעדות סמוך לו כדי שיהיה
ניכר אם פשה אם לא פשה לא יגלה ואם גילה לוקה ומנ לתולש סימוני
טוב מתוך נתקו שהוא עובר בלא תעשה תל ואת הנתק לא יגלה והסגידו
הכהן שב ימ שנית מלמד שהוא טעון הסגר שני שבועות כעור הבשר
ביום שבי שנית מלמד שיום שבי עולה לראשון ולשני נמצאו שני
שבועות שלשה עשר יום ודאה הכ והנה לא פשה ומל איכנו עמוק
הואיל ואין בו סימן וטהר אתו הכהן אומ לו טהור אתה וכבס בגדיך
וכבס בג מלטמא משכב ומושב ומלטמא בביאה וטהר מן הפדיעה
ומן הפדימה ומן הבגלות ומן הצפרים וכבס בג וטהר זו טבילה יכול
והדי הוא מסולק תל ואם פשה יטמא ואם פל יפשה אחרי טהרתו אין
לי לא לאחר הפטר מנ בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני תל יפשה
אם פשה יפשה דא ואם פשה יפשה למרנו שהפסיון מטמא ביץ
בסוף שבוע ראשון ביץ בסוף שבוע שני ביץ לאחר הפטר ומנ לשער
צהב שיטמא בלא פסיון ומנ לפסיון שיטמא בלא שיער צהב תל לא
יבקר הכהן לשיער הצ טה הוא ומנ שאין מסגידין את המוסגר ואין
מחליטין את המוחלט ואין מסגידין את המוחלט ולא מחליטין את
המוסגר בנתקים תל לא יבקר הכהן לע הצ טה הוא ואם בעינו עמר
אין לי לא בעיני נצמו בעיני בנו בעיני תלמידו מנ תל ואם בעינו עמר
הנתק מלמד שהראייה כשרה בכל אדם והטומאה והטהרה תלויה בכון
ושער מיעוט שיער שתי שעדות שחר צמח בו אעפ שאינו מבוצר
נדפא הנתק הלל אומ לא שניתק נתק בתוך נתק נדפא הנתק טהור
הוא ל עקי אומ לא טהרתי לא את הרפוי טהור הוא יכול יפטר וילך
לו תל וטהרו הכהן הא אינו טהור עד שיאמר לו הכהן טהור אתה או
וטהרו הכהן יכול אם אפ הכהן על הטמא טהור יהא טהור תל טהור הוא
וטהרו הכהן על הרבד הזה עלה הלל מבבל ואיש או אשה כי יהיה בע

נתק כגדיס אף נגע כגדיס וכשהוא אומ' למטן נתק נגע הקיש נתק
לנגע מה נתק שאין הפסיון לתוכו אף הנגע שאין הפסיון לתוכו ושיעור
מיעוט שיעור שתי שערות שחך שיעור שחך מציל מן הצהב בין משואל
בין צמח מה בין צמח למשואל הצומח מציל מיד שער צהב ומיד הפסיון
מכונס ומפוזר מבוצר ושלא מבוצר והמשואל מציל מיד שיעור צהב
ומיד הפסיון מכונס ומפוזר ומבוצר ואין מציל מיד הצר עד שיהא
רחוק מן הקמה מקום שתי שערות היתה אחת צהובה ואחת שחורה
אחת צהובה ואחת לבנה אינן מצילות עד שיהיו שתיים שחורות ושיעור
שחך אין בו והסגיר הא יש בו פוטל או אינו אומ' לא ושחך שחור אין
בו והסגיר הא אם יש בו מטמא וכשהוא אומ' למטן ואם בעי' עמר
הנתק ושער שחור צמח בו נל' הנ' טה' הא הדי זה בא ללמד על שיעור שחך
שהוא סימן טהרה בנתק הא מה אני מקיים ושער שחך אין בו והסגיר
הא יש בו פוטל' והסגיר הכהן את הנתק כתחלה שבעת ימים וראה
הכהן בשביעי יכול בין ביום בין בלילה תל' ביום לא בלילה שהייתי אומ'
עול הבשר שהוא מיטמא בארבע מדאות יהא צדיק יום נתקים שאינן
מיטמאין בארבע מדאות לא יהא צדיק יום תל' וראה ביום ולא בלילה
והנה לא פשה ולא היה בו שער צהב מלמד שמיטמא בשני סימנן בפסיון
או בשיעור צהב' ולא היה בו שער צהב מיכאן אמ' ל' יהודה ולא הפך בו
שער צהב לא נא לא ולא היה' הא אפלו קדם את הנתק טמא' והתגלח
בכל אדם לפי שמצינו שתגלחת האחרונה בכהן יכול אף זו בכהן תל'
והתגלח בכל אדם והתגלח בכל דבר לפי שמצינו שתגלחת האחרונה
בתער יכול אף זו בתער תל' והתגלח בכל דבר' והתגלח אעפ' נזיר
לפי שנתער לא יעבד על ראשו יכול אעפ' מנוגע תל' והתגלח אעפ' נזיר
והתגלח ואת הנתק יכול כשם שתגלחת הנגע רוחה לתגלחת הנזיר
בזמן שהיא וראי' כך תהא תגלחת נזיר רוחה לתגלחת הנתק בזמן
שהוא ספק תל' ואת הנתק לא יגלח שאין הספק רוחה לא יגלח ופי'
מה

מטרת פות זו עם זו יכול לא יצטרפו זו עם זו אבל יפשו מזו לזו תל
בקדחתו או בגבחתו כשם שאין מטרת פות זו עם זו כך אינן פוסות
מזו לזו. נגע לבן אדמדם מלמד שהוא מטמא בפתוך כבחלוק
צדעת מלמד שהיא מטמא במחיה הלא דין הוא מה השחין והמכוח
שהן מטמאין בשער לבן אינן מטמאין במחיה קדחת וגבחת שאינן
מטמאות בשער לבן אינן דין שלא יטמאו במחיה תל צדעת ולהלן
נא צדעת מה צדעת האמורה להלן מחיה אף כאן מחיה ולפי שאין
בהן שיעור לבן סימן טומאה בהן פדחת מלמד שהיא מטמא בפשיון
היא מלמד שאינה מטמא בשער לבן ורחא אותו הכהן והנה שאת הג
לבנה אדם למתנו לשאת שהיא מטמא בפתוך ומנן לרבות שאר המדות
תל נגע לבן אדם כמל על עוד בשער בשני שבועות הלא דין הוא טימא כאן
וטימא בעור בשער מה עוד בשער בשני שבועות אף כאן בשני שבועות
הולכה לך לדרך הזו טימא כאן וטימא בשחין ובמכוח מה שחין ומכוח
בשבוע אחר אף כאן בשבוע אחר נראה למי דימה דנין דבר שהוא
מטמא במחיה מדבר שהוא מטמא במחיה לזכיהו השחין והמכוח
שאינן מטמאין במכוח הולכה לך לדרך הזו דנין דבר שהוא מטמא
בשני סימנין מדבר שהוא מטמא בשלשה סימנין תל כמראה על עוד בש
מה עוד בשער בשני שבועות אף זו בשני שבועות כמראה עוד בשער
הדי עוד בשער כזו מה זו מטמא בפתוך אף עוד בשער מיטמא בפתוך
ל אומ הדי זו בעור בשער מה עוד בשער מטמא חלקה שלא פתוכה אף
זו גם היא תטמא חלקה שלא פתוכה כמראה צדעת עוד בשער מה צדע
עוד בשער כגדים אף זו כגדים איש אין לי לא איש מנן לרבות את
האשה ואת הקטן תל צדע בין איש בין אשה בין קטן אדם בין למה
נא איש לענין שלמטן איש פורע ופורם ואין האשה פודעת ופורמת
יטמאנו הכהן מלמד שטומאיתו בכהן אין לי לא זה בלבד מנן לרבות
שאר מנובעין תל טמא יטמא הכי או מה מיוחד בראשו נגעו אף אני

אין שיעור

בשני סימנין
אל זכיהו עוד
לבשר שהוא
מטמא

בשרם בזה בזה לבנות מלמד שהן כהות למטה מקדום ביצה והן
נחשבים בכלל מומין לא בכלל נגעים לפיכך הן טהורין בהק טהור
מלמד שבהק טהור יכול לא יטמא משום אום אבל יטמא משום פסיון
תל פלח בעיניו טהור הוא יכול יטהר את הבהלת שיעצת ממנו תל הוא
יכול לא יטהר את היוצאות ממנו אבל יטהר את הבהלת שנסמך לה תל
בהק הוא טהור הוא טהור אין הבהלת שיעצת ממנו ושנסמך לה
טהרה לא טמאה ואיש כי ימלט ראשו מה בא זה ללמדיון אם
לטהרו מכל טומאה הרי הוא אום וכי יהיה בקרחת או בגב טמא יטמא
הכהן הא מה בא זה ללמדיון לא בא לא ללמד שאם היה בו נתק בגדים
ונתק כל ראשו הרי טהור מטומ נתקים לא מטומ בהרת ואיש כי ימלט
ראשו קרח הוא טהור הוא יכול יהא הזקן מעבב ודין הוא מה אם עוד
הפנים ועור הצד שיש דבר אחר מפסיק ביניהן והוא שעד הזקן
מעכבין זה את זה בהוסף כולו לבן הראש והזקן שאין דבר אחר
מפסיק ביניהן אינו דין שיעכבו זה את זה תל ראשו טהור אין הזקן
מעכבו או אינו אום לא ניתק ראשו טהור ניתק זקנו לא יהא טהור תל
ואיש להביא את הזקן הא אם ניתק כל ראשו וזקנו עומד או ניתק כל
זקנו ושעד ראשו עומד טהור הוא משום נתק ואיש יכול אין לי לא
איש אשה קטן מנ תל צדוע הוא טמא הוא בין איש בין אשה בין גדול
בין קטן קרח הוא בין מחמת חולי בין מחמת גופן גבח הוא בין מחמת
חולי בין מחמת גופן או מה קרחת שאינה ראויה לגדל שיער אף גבחת
שאינה ראויה לגדל שיער מנ אכל נשם סך נשם ונקדח וסופו לחזור
תל קרחת קרחת ריבה מפאת פניו ואם מפ שיכול אין לי אלא
מפאת פניו בלבד מנ לרבות את הצדדין מיכאן ומיכאן תל ואם מפא
פניו לרבות את הצדדין גבח הוא טהור הוא איזו היא קרחת ואיזו היא
גבחת מקדקד שופע לאחוריו זו היא קרחת מקדקד שופע לפניו זו
היא גבחת וכי יהיה בקרחת או בגב מלמד שאין הקרחת והגבחת

מצטרפות

כי הא"י תנא הריא איתתא רכל אימת דהוה סלקא מטבילת מצוה
 הוה חדיא דס אתאי לקמיה דל' יוחנן אמ' לה שמא דימת עיכך עלתה
 בך לכי הבעלי לבעליך עלגב הנהר איכא דאמ' לא אמ' לה לא תבלי
 לחברתיך כי היכי דלבעיך דחמי עליך דתניא טמא טמא קרא עדיך
 להוריע לגביס ורבים מבקשין עליו דחמ' אמ' ל' יהודה עוברא הוה בפס
 בדיתא ואיתתא ימי אשר הנגע בו יט' לא ימים שהיתה בו הבהרת
 ונקצצה יכול קצצה מתכוין תל' כל ימי מאימתי היא טהרתו ל' איעד
 אומ' כשיוולר לו נגע אחד ויטהר ממנו וחכ' אומ' עד שתפרח בכולו אמ'
 ל' יהודה לא נחלק ל' איעד וחכ' על שקצצה וקצץ עמה בשך חי שאין
 לו טהרה עולמית ועל שקצצה ושייר ממנה כל שהוא שלא פדחה בכולו
 טהור ועל מה נחלקו על שקצצה בצמצום של איעד אומ' כשיוולר לו
 נגע אחד ויטהר ממנו וחכ' אומ' עד שתפרח בכולו בדר' ישב' לבדו
 ישב איין לי לא זה בלבד מנ' לדבות שאר המנוגעין תל' עמא בדר' ישב'
 או מה זה מיוחד שבראשו נגעו אף אני אביא בעלי נתקים בלבד
 שבראשו נגעין מנ' לדבות שאר המנוגעין תל' עמא בדר' ישב' יכול שאר
 טמאין עמו תל' הוא הוא בדר' ישב' ואין שאר טמאין עמו אמ' ל' יהושע
 בז לוי מה נשתנה מצורע שאמרה תורה בדר' ישב' לא אמ' הקבה זה
 הבדיל ביין איש לאשתו ביין איש לרעהו לפיכך אמרה תורה בדר' ישב'
 ואמ' ל' יהושע בז לוי מה נשתנה מצורע שאמרה תורה יביא שתי צפדים
 לטהרתו לא אמ' הקבה הוא עשה מעשה פטיט לפיכך אמרה תורה
 יביא קרבנו פטיט לומר לך שאין הצדעת בזה לא על לשון הדע'
 מחוץ למחנה חוץ לשלש מחנות מלמד שהוא משולח מידוש' להם
 שהיא מחנה ישראל נכנס לה לוקה' דא מחוץ למחנה מושבו
 שמשלחין אותו חוץ לעיר בכל מקום ודבר זה בעיירות המוקפות
 חומה בארץ ישראל בלבד וכן הוא אומ' וארבעה אנשים היו מצורעים
 פתח השער מושבו מושבו עמא מיכאן אמרו הטמא עומד תחת

פ
 דברי
 צנות
 עירך
 ועינים
 שלטה
 בך
 מלך
 שאת מרבה
 בתשמיש
 ובעליך
 אנהיך
 (כי)
 והבעלי
 לבשת
 על
 הנהר
 קורם
 שפרח
 דם
 כי היכי
 דלבעיך
 עדיך
 לך
 גימא
 תלגוט
 וחדד
 ועד
 כלום
 לא
 תודיעי
 חוץ
 שאת
 מצטערות
 כל כך כדי
 שיאמרו סימ'
 ינה הוא לה
 עזמיה מדובין
 כדי שיהיו בעה
 מדובין יתנו
 בך
 ויפסקו הדמיון

ארבה בנתקים שבראשו נגעו מן לרבות שאר מנוגע תל טמא יטמאנו
 הכהן יכול אף שאר הטמאין שאין טומאתן מגופן בכהן תל הוא אוצא
 את שאר הטמאין שאין טומאתן מגופן ולא ארציא את הזבה והדב
 שטומאתן מגופן תל טמא הוא טמא יטמא הכהן זה טומאתו בכהן ואין
 שאר הטמאין טומאתן בכהן והצדוע אלעפ כהן גדול לפי שנראשו
 לא יפרע ובג לא יפרם יכול אלעפ מנוגע מה אני מקיים בג יהיו פדומים
 וראשו יהיה פדוע בכל אדם חוץ מכהן גדול תל אשר בו הנגע אלעפ כהן
 גדול בגדיו יהיו פדומ קלועים וראשו יהיה פדוע גדל פדוע דברי ל
 איעזר ל עקי אומ נאמדה הוייה בראש ונא הוייה בבגד מה הוייה האמו
 בבגד דברים שהן חוץ מגופו אף הוייה האמורה בראש דברים שהן
 חוץ מגופו שתהא פריעה מן הכובע מיכאן אמרו מצורע כלימי
 חלוטו יהיה ראשו מכוסה ועוטה על שפם כאבל ובגדיו יהיו פדומים
 ואסור בשאילת שלום ומודיע לאחרים שהוא טמא ואסור לספר ולכבס
 ונוהג בדברים אן כלימי חלוטו אבל מותר הוא בדחיצה ובסיכה ובנעילת
 הסנדל ובתשמיש המטה וזוקק את מטתו כשאר העם וטמא יטמא יקרא
 אומ פדוש אין לי לא זאת בלבד מן לרבות שאר מנוגע תל טמא טמא
 יקרא או מה זה מיוחד שבראשו נגעו אף אני אביא את הנתק שנגען
 בראשן מן לרבות שאר מנוגע תל טמא טמא יקרא מן לרבות שאר
 הטמאין תל טמא טמא יקרא ארבה טמאין החמורין ולא ארבה את
 הטמא הקלין כגון טמא מת ובועל נדה ואת כל המטמאין תל טמא טמא
 כל שהוא טמא צריך לומר פדוש למה כרי שיבקשו עליו רחמים
 כיהא דתניא אילן שמשיר פירותיו סוקרו בסקרא וטוענו באבנים כי
 היכי דלי בחוש חיליה ולטעון לא סוקרו בסקרא אמאי כי היכי
 דלית ויהי עליה כי דתניא טמא יקרא צריך להודיע לרבים ורבים
 מבקשים עליו רחמים וכן מי שאידע בו דבר צריך להודיע לרבים
 ורבים מבקשים עליו רחמים אמר לאבינא כמאן תלינן כנסא בדקלא

צשלאמא טוענו
 באבנים
 פ
 דשמי
 בלמגה
 פ
 יתאסר
 עליה
 וידעו
 לה

כי
 סנסני תמלה

בדי ארם ולא אוציא את הצבועין בידי שמים תל' לפט ולצמד
 מה פשיון לבנה אף צמד לבן או בשתי או בערב יכול השתי והערב
 שלנקה ושלכבדה יהוא טמאין תל' בבגר צמד או בבגר פט לא אמרת
 לא בפס' של צמד שלפט שקדויה בגר יכול יהוא מיטמאין מיר' תל'
 בגר מה בגר משתגמד מלאכתו אף כולן משתגמד מלאכתו איזו
 היא גמד מלאכתו השתי משישלק והערב מיר' והאונץ שלפ' שרזן
 משיתלבנו דברי ל' יהודה וחכ' אומ' או בשתי או בערב מכל מקום
 מלאך שהשתי והערב מיטמאין בנגעים מיר' אם כן למה נא' בגר
 ושתי מה בגר משיאדוג בו שלש על שלש שתי וערב אף שתי וערב
 עד שיהיה בהן כרי שיאדוג מהן שלש על שלש שתי וערב אפלו כולה
 שתי אפלו כולה ערב היתה פסיקות אינה מיטמא בנגע ל' יהודה אומ'
 אפלו פסיקה אחת וקשדה אינה מיטמא בנגעים עוד יכול אף עורות
 שבים תל' בגר ועור מה בגר מן הגירל בארץ אף עוד מן הגירל בארץ
 יכול שאני מוציא את שחיבד לו מן הגירל בארץ כל שהוא אפלו חוט
 אפלו משיחה ובלבד שיחבדנו לו כדרך חיבורו לטומ' יכול אף עוד
 המצה והחיפה במשמע תל' מלאכת עוד יצאו עוד המצה ועור החיפה
 שלא נעשה בהן מלאכה אוציא עוד המצה ועור החיפה שלא נעשה
 בהן מלאכה ולא אוציא עורות רצועות סנדלין שנעשה בהן מלאכה
 תל' כלי עוד יצאו עורות רצועות סנדלין שאינן כלים יכול שאני
 מוציא עורות אוהלין שאינן כלים תל' לכל אשר יעשה העור למלאכה
 לרבות עורות פולין או מה הצמד מיץ נחמה דקה בנאכל אף איז ל'
 לא עוד מיץ בהמה דקה בנאכל מנ' עוד בהמה דקה ואינו נאכל
 בהמה גסה ונאכל בהמה גסה ואינו נאכל עד שתהא מדבה להביא
 עורות שלשרצים מנ' תל' בעור בעור דיבה יכול יהוא מטמאין ביץ
 צבועין ביץ שאינן צבועין תל' בגר מה בגר כולו לבן אף עורות כולן
 לבנים דברי ל' מאיר ל' יהודה אומ' או בעור לרבות את הצבועין בידי

פ
 כבב
 אגזל

ל' שמעון אומ'
 כח אחר אומ' או בעור
 וכח אחר אומ' או בעור
 לא פיצר העבועין

האילן והטהור עובד טמא הטהור עומד תחת האילן והטמא עובר
טהור אם עמד טמא וכן באבן המנוגעת טהור ואם הניחה הדי זה
טמא ואמר במצורע שהוא מטמא בביאה כיצד טמא שהכניס
ראשו ורובו לבית טמא כל אשר בבית טלית מנוגעת שהכניס ממנה
כזית לבית טהור טמא וכן מצורע שנכנס לבית כלהכלים ששם
טמאים עד הקורות נכנס לבית הכנסת עושיין לו מחיצה עשדה טפח
על רוחב ארבע אמות נכנס ראשו ויוצא אחריו כדי שלא יתעלבו
עם העם ויטמאין ליוסי הגלילי אומ' מחוץ למח' מוט' וסמוך לו והבגד
לימד על הבגדים שהן טעונים שילוח חוץ לשלש מחנות וחומר
בבגדים מבאדם שהבגדים מוציאין אותן חוץ לעיר בין מוקפת בין
שאינה מוקפת והאדם חוץ לעיר המוקפת משלחין ושאינה מוקפת
אין משלחין והבגד יכול השידים והסדקין והכלך וצמד גפן וצמד
גמלים וצמד חרנבים והנצה שלעזים תל בבגד צמד או בבגד פשת
אין לו לא צמד ופט' המיוחדין מן לרבות הכלאים תל והבגד אין לו
לא אחד מן המינים הבא בכולו כלאים שבא במקצתו מנתל והבגד
אין לו לא בגד שיש לו שלש על שלש מן לרבות מטלית פחות משלש
על שלש תל והבגד אין לו לא בגד שיש לו לאיכז שיפשה בגד שאין
לו לאיכז שיפשה מן תל והבגד דברי ל' איעזר אמ' לו ל' ישמעאל אמ' לו
ל' איעזר ישמעאל דקל להרים אתה מיכאן אמרו קיטא שיש בה
פסיפסין צבועין ולבנים פושין מזה לזה שאו את ל' איעזר והדי
היא פסיפס יחירי ואין לו מקום לפשות אמ' להן יסגיר אמרו לו מעט
מה יסגיר אמ' להן לא שמעתי אמ' לו ל' יהודה בן בתירה אלמד אמר
לו אם לקיים דברי חכ' הין אמ' לו שמא יעמוד בו שני שבועות והעומד
שני שבועות טמא אמ' לו חכם גדול אתה שקיימת דברי חכ' והבגד
יכול יהוא מיטמאין בין צבועין בין שאינן צבועין תל בבגד צמד
או בבגד פט' מה פשתן כבדיותה אף צמד כבדיותו אועיא אתה צבועין

פ
כלהא
אנואע
אחיד
אלפי
בכולו כלאים
שצא

כדי את אומ' לכתוב
שתוק עד שאדע

פ
מנין
פ
שאינו
יכול
לסבול
פירותיו
כד' אין
רקע
אתה
יכול
לסבול
וכאן
דלשת
הדבה
פ
אע"פ
ואם

גידה
לדעתה לאחריה פסיפס והי' תגיד פס' דא' והו' אפק' לכונהא קרר אפק' ויסמי פסיפסין ויסמי סטרגא
תשביהא כספדה אסטרגא
פילג פ' פ' פ'

מוסגר כאן תל צדעת ממארת הנגע המוחלט אסור בהנייה אין
המוסגר אסור בהנייה מיכאן אמרו בגר מוסגר שעצבו או מכלו
לגוי טהור נתערב באחרים כולן טהורין קצו ועשו מוכין פחות
משלש על שלש טהור אבל מוחלט שנתערב באחרים אע"פ כמה
אפים הכל אסורין בהנייה ונשר פין כולן קצו ועשו מוכין הדי
הן אסורין בהנייה ועומדין בטמאתן לעולם ושדף את הבגר
או את השתי או את הערב בצ"א או בפע' יכוליביא גיזי צמד ואני צי
פשתן וישרפם עמה תל היא היא באש תשרף ואינה צריכה דבר
אחר שישדף עמה אם כן למה נא בצמד או בפשתים להוציא את
האמדיות שיש בו מיכאן אמרו חלוק שנראה בו נגע מציל את
האמדיות שבו או ציא את האמדיות שלשידין ושלדהב שאין
מינן מטמא בנגעים ולא או ציא שלא דגמן ושלדהודית טובה שמינן
מיטמא בנגעים תל אשר בו הנגע אשר בו לא האמדיות בצמד או
בפשתים לרבות תעובותן מיכאן אמרו צמד גמלים וצמד רחלים
שטרפן זה בזה אם רוב מן הגמלים אינו מיטמא בנגעים ואם רוב
מן הרחלים מיטמא בנגעים מחצה למחצה מיטמא וכן הפשתן והקנבס
שטרפן זה בזה ואם יראה הכהן והנה לא פשה זה העומר במקומו
כמות שהוא וצוה הכהן וכבסו הצווי בכהן והכיבוס בכל ארס וכבסו
מלמד שמעבירין עליו שבעה סממנין שמעבירין עלהכתם וכבסו
הנגע יכול מקום הנגע בלבד תל את אשר בו הנגע או את אשר בו
הנגע יכול כל הבגר כולו יטען כיבוס תל וכבסו את אשר בו הנגע וא
כיצר יכבס מן הבגר עמו והסגירו שב ימים שנית מלמד שיום שביעי
עולה לו מן המנין בין מלפניו בין מלאחריו וראה הכהן אחרי הכבס
את הנגע והנה לא פשה הנגע את עינו והנה לא פשה נמצאת למד שאם
עמד במראהו ולא פשה הואיל ועמד שני שבועות טמא הוא ואינו יודע
מה אעשה לו תל באש תשדפנו שורף את כולו כל שכן אם עמד

פ' לחמה
גזל
אכתי
פ' לענין
ואעלמאת
נוע
מ' אחר

פ' אקנב

שמים מיטמאין ובידי אדם אינן מיטמאין והנה הנגע נדקדק
יכול כל מראה ירוק תל ידקדק הידוק שבידוקין שהוא ככנף הטווס
אדום יכול כל מראה אדום תל אדמדם אדום שבארומין שהוא
כזהורית יפה וידקדק או אדם מלמד שאין מיטמאין בפתוך יכול
כשם שאין מיטמאין בפתוך לא יצטרפו זה עם זה תל והיה הנגע
מלמד שהן מצטרפין בבגד לך בנימין בבגד או בעוד או בשתי או
בערב או בכל כלי עוד נגע על הוא מה תל שיכול אין לי לא בגד שיש
בו לעשיר ולעני יש בו לעשיר אבל לא לעני לעני אבל לא לעשיר
לא לעשיר ולא לעני מנ תל נגע על הוא והראה את הכהן לדבות את
כולן וכמה יהיה בו שלש אצל שלש צדעת בגדים כגדים הלא דין
הוא טימא כאן וטימא בצד הבשר מה עוד הבשר כגדים אף
כאן כגדים הולכה לך לדרכ הזו טימא כאן וטימא בבתים מה
בבתים כשני גדיסין אף כאן כשני גדיסין נראה למי דימה דנין
דבר שהוא מיטמא בשני שבועות מדבר שהוא מיטמא בשני
שבועות אל יוכיחו הבתים שהן מיטמאין בשלשה שבועות
הולכה לך לדרכ הזו דנין דבר שהוא מיטמא בידקדק ובארמדם
מדבר שהוא מיטמא בידקדק ובארמדם אל יוכיח עוד הבשר
שאינו מיטמא בידקדק ובארמדם תל צדעת הוא והראה את הכהן
הרי הוא כגדים וראה הכהן את הנגע והסגירו שב ימים הרי
זה תחלה וראה את הנגע בשביעי יכול בין ביום בין בלילה תל
ביום לא בלילה כי פשה זה הפסיון הסמוך כל שהוא ומנ לדבות
את הדחוק תל בבגד יכול כל שהוא תל נא נגע ונא להלן נגע מה
נגע האמור להלן כגדים אף כאן כגדים נמצאת אומ הפסיון
הסמוך כל שהוא והדחוק כגדים והחוזר כגדים צדעת ממאה
תן בו מארה ואל תהנה בו אין לי לא מוחלט מוסגר מנ תל כי צדעת
או מה מוחלט אם קצו ועשו מוכין טמא ואסור בהנייתו יכול אף
מוסגר

בן מצות כיבוס תל' וסר הנגע או וסר הנגע יכול מצד זה לצד זה
 תל' מהם עד שייעקר מכולו וכבס שנית וטהר השנייה לטהרו
 והראשונה להסיר את נגעו זאת תורת נגע הצל' ל' אומ' הדי הוא
 אומ' זאת התורה לכל נגע הצ' ולנתק ולצל הבגר ולבית הקיש בגר
 לבית מה בית מטמא בביאה אף בגר מטמא בביאה איך לי לא בגר
 מנ' לרבות שתי וערב ועוד תל' זאת תורת נגע בגר הצמר או הפשתים
 או העור או כל כלי עוד מקישין לבגר מה בגר מטמא בביאה אף כולן
 מטמאין בביאה או מה בגר מיטמא בכל הטמאות אף כולן יטמאו בכל
 הטמאות תל' זאת דא' זאת יכול כשם שהבית טעון צפרים אף
 כולן יטענו צפרים תל' זאת לטהרו או לטמאו כשם שמצוה לטהרו
 כך מצוה לטמאו דא' לטהרו או לטמ' כהן שהוא מטהרו הוא מטמאו
 ואם מת רואהו כהן אחר דרש' ל' תנחום והצדוע אשר בו הנגע
 והצדוע זה בית המקדש שנצטרע מעונותיו של ישראל אשר בו הנגע
 זו עז' שהיא מטמאה כנגעים רבות מחקה על הקיר סביב סביב
 בגדיו יהיו פרום לו בגדי כהונה ובגדי מלכות וראשו יהיה פרום
 ויגל את מסך יהודה ועל שפם יעטה שכיון שגלו ישראל בין האומות
 איך אחד מהן יכול להוציא דבר תורה מפיו וטמא טמא יקרא זה
 חרבן ראשון וחרבן שני כל ימי אשר הנגע בו כל מי שהוא יורע במה
 שנים עבדו ישל' עז' יורע אימתי בן דוד בא ואית ליה תלתה קרא
 ופקדתי עליה את ימי הבעלים והיה פאשר קראתי ולא שמעו כן
 יקראו אלי ולא אענה וכת' יען וביען איך יען וביען לא עין בעין
 מדה כנגד מדה בדר' ישב איכה יעבה בדר' מחוץ למחנה זה
 גלות שג' שלח מעל פני ויצאו מושבו זה סילוק השכינה וכן הוא
 אומ' אלך אשובה אל מקומי אמ' הקב"ה כל זמן שהיה המקדש טהור
 הייתי משרה שכינתו בתוכם עכשיו שטמאוהו בשקוציהם ועשאוהו
 כבית מנוגע תסתלק שכינתו מהן וכן הוא אומ' כטמאתם ובקשעיהם

יחמ

יחמ

ישע
כב

תע
ב

יחמ
טז

יחמ

ופשה שהוא נשדף פחתת שיהיו כל מדאיה שוקעין ואינו אומר
 פחתת לא במדאה שני וכשהוא אומר היא הרי היא כמות שהיתה
 לא מאי אני מקיים פחתת שיהיו כל מדאיה שוקעין בקרחתו או
 השחקים בגבחתו או החדשים מיכאן אמרו סגוס שנראה בו נגע
 לאיעזר בזי יעקב אומר עד שיראה צאריך ובמוכין ואם ראה
 הכהן והנה כהה זה שכהה למדאה שני כגון שהיה אדום ונעשה
 ירוק ודווקא ונעשה אדום או אפלו כהה למדאה שלישי יהא טמא
 הנגע איך נגע בבגדים לא ירוק ואדום בשר וכו' הנגע יכול עמר
 במדאיו יהא קורע תל והנה כהה זה כיצד כהה למדאה שני לא למדאה
 שלישי וקדע יכול יקדע בו קדע קטן ויקיים בו מצות קדיעה תל
 אותו מקום הנגע כולו או וקדע אותו יכול ישמטנו ויניחנו במקומו
 תל מן הבגד ינתקנו מן הבגד יכול יקדענו וישליך קדעין לאשפות
 תל באש תשדפנו את אשר בו הנגע לימד על הקלעים שהן טעונים
 שדפה ומנ שהוא טולה עליו מטלית תל ואם תראה עוד ואין עוד
 לא מקומו מלמד שהוא טולה עליו מטלית ומכבסו כיבוס שני
 ומטבילו וטהר ואם תראה עוד בבגד תנקהו חזר הנגע
 על הבגד מציל את המטלית חזר על המטלית שורף את הבגד וטול
 מן המוסגר בטחור חזר הנגע על הבגד שורף את המטלית חזר
 על המטלית הבגד הראשון ישדף והמטלית תשמע את הבגד השני
 בסימנין ואם תראה עוד איך לי לא מקומו מנ לרבות את כל
 הבגד תל בבגד יכול כל שהוא תל עוד מה הראשונה כגדים שנייה
 כגדים איך לי לא כמדאה שהיה מנ שלא כמדאה כגון שהיתה
 ראשונה אדמדם וחדרה ילקק או הראשונה ילקק וחדרה אדמדם
 תל פחתת היא כמדאה נשלא כמדאה באש תשדף מלמד שהוא
 שורף את כולו נמצאת אומר העומד שני שבועות והכוש והחוזר
 כולץ לשדיפה והבגד או השתי או הערב אשר תכבס יכול יקיים

יחז מ

יחז ט

בְּתֵתָם סֶפֶס אֶת סִפִּי וּמְדוּבָתָם אֶל מְדוּבָתִּי וְהִקִּיר בֵּינִי וּבֵינֵיהֶם
 וְעָמְחוּ אֶת שֵׁם קִרְשִׁי בְּתוֹעֲבֹתֵיהֶם אֲשֶׁר עָשׂוּ וְאֶפְלֹא אֹתָם בְּאֶפְרַי
 וּכְיוֹן שֶׁשָּׁבוּ מֵהוּא אֹמֵר עֲתֵה יִרְחֹקוּ אֶת דְּנוּתָם וּפְגַדִּי מַלְכֵיהֶם מִמֶּנִּי
 וְשַׁנַּנְתִּי בְּהוֹבָם לְעוֹלָם וְהוּא וְלֹא חֲסִתִּיר עוֹר פְּנֵי מַהֶם אֲשֶׁר שִׁנַּנְתִּי
 אֶת רוּחִי עַל בֵּית יִשְׂרָאֵל נָחָם יְיָ אֱלֹהִים כֵּן יִחַמֵּל בְּעַל הָרַחֲמִים

דְּנֵהּ הַלְלֵהּ

מִרְשֹׁתַי הָאֵל הַנּוֹטָה שָׁמַיִם כִּי דִיעָה
 וַיִּלְאֵת כָּל מַלְאָכָיו כַּחֲפָצוֹ לְיָמִים שְׁבַע
 הַמְנַהֵלִם בְּמִדְבָּר וְאֹתָם בַּחֲסָדוֹ בְּעוֹז דּוּעָה
 וַיִּשְׁבֹּד מֵעַל צוּאֲרָה עוֹל מַלְכִים אֲדַבְּעָה
 וַיִּשְׁימָה לְגֵאוֹן עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר נִכְנַעַה
 וַיִּפְלֹג פְּנִיָּה יוֹם בּוֹא בְּאֶדָּא הַשְּׁמוּעָה
 בּוֹאוֹ חֲסוֹב בְּצִלִּי לְעַד כִּי זֹאת הַמִּדְבָּעָה
 יַעֲנִינוּ הָאֵל אֲשֶׁר כָּל נִשְׁמָה תִּהְלָלֵנוּ

וְשִׁיעַ נִין צַעֲדוֹ עַל מִי מְנוּחָתוֹ יִנְהַלֵּנוּ
 יִרְצֶה בּוֹ וּבְמַעֲשָׂיו וְאֵל עוֹד יִגְעַלֵּנוּ
 יִפְקִיד חֲמַס אִישׁ שְׁעִיר וְעוֹל אֲשֶׁר יַעֲלֵנוּ
 יִפְלֹעַ צִדְקָתוֹ וְאֹדוֹ בְּצִדְקָתוֹ יִפְלֵנוּ
 יִדְמֶהוּ תַּחַת שְׁפֹלֶתוֹ וּמִשְׁאֹל יַעֲלֵנוּ
 יִשְׁבִּיבֵהוּ לְקַדְמוֹתוֹ וּפְמִיָּחַז יִסְבֵּלֵנוּ
 וּמִאֲדָצוֹת יִקְבְּצֵנוּ וְאֲדָמָת קֶדֶשׁ יִנְחִילֵנוּ
 יִאֲבִיד שְׂרִידָיו מֵעִיר וּבִמְקוֹם יִכְלֵנוּ
 וְאִסִּיר תְּקוּהָ אַחֲרֵי נִחְסֵר לוֹ יִגְאֵלֵנוּ
 וּבְגִבְהַת עֵיץ אֲנִיבִיו וְדוֹם לִבָּנוּ יִפְלֵנוּ

כִּכְתָּ גִּאוֹת אֶרֶץ תִּשְׁפִּילֵנוּ

זֶה הוּא שְׁמֵר הַכְּתוּב גִּאוֹת אֶרֶץ תִּשְׁפִּילֵנוּ וְשִׁפְלֵנוּ דּוּחַ יִתְמוֹךְ כְּבוֹד
 גִּאוֹת אֶרֶץ תִּשְׁפִּילֵנוּ ל' חֲנִינָה פֶתֶר קִרְיָה בְּבָנוֹת צִוּר דְּכֹת וְיִאֲמַר יְיָ
 יַעֲזֵן כִּי גִבְהוֹ בְּנוֹת צִוּר שֶׁהִיוּ מְהֻלָּחוֹת בְּגִסּוֹת הָרוּחַ וּמֵה הִיוּ עוֹשׂוֹת
 וְתִלְכְּנָה בְּטוּיּוֹת גְּדוֹן כְּשֶׁהִיָּתָה אַחַת מֵהֶן מִתְקַשְׁשֶׁת הִיָּתָה מֵטָה נִגְדוֹנָה
 לִכְאֵן וּלְכֵאֵן כְּדִי לִהְיוֹת תְּכַשִּׁיטִיָּה וּמִשְׁקָדוֹת עֵינִים ל' מִנְסִיָּא רִקְסִין

מש ט

מש ט

עשיתי אותם ואסתיר פני מהם אמר ל שמואל עשר מסעות נסעה שכינה
מכרוב לכרוב מכרוב למפתן הבית ממפתן הבית לכרובים מכרובים
לשער הקרמוני משער הקרמוני לחצר מן החצר למזבח מן המזבח
לגג מן הגג לחומה מן החומה לעיר מן העיר להר הזיתים
מכרוב לכרוב דבת וכבוד **אלהי ישראל נעלה מעל הכרוב אשר היה**
עליו מכרוב למפתן הבית דבת וידם כבוד **י** מעל הכרוב על מפתן
הבית ממפתן הבית לכרובים דבת ויצא כבוד **י** מעל מפתן הבית
ויעמד על הכרובים ואפשר כן ויצא כבוד **י** ואם יעמד על הכרובים
לא מושלין אותו משל למה הדבד דומה למלך שהיה יוצא מהוך
פליטין שלו והיה מנשק בכתלים ומגפף בעמודים ואם להן הוי
בשלוש ביתי הוי בשלוש פליטין ידי כך היתה השכינה מנשקת
בכתלים ומגפפת בעמודין ואומרת להן הוי בשלוש ביתי הוי בשלוש
פליטין ידי מן הכרובים לשער הקרמוני דבת וישאו הכרובים
את כנפיהם וידלמו מן הארץ לעיני בצאתם והאופנים לעמתם ויעמד
פתח שער בית **י** הקרמוני וכבוד **אלהי ישראל עליהם מלמעלה**
משער הקרמוני לחצר דבת והחצר מלאה את נאגה כבוד **י**
מזן החצר למזבח דבת לאיתי את **י** נצב על המזבח מן המזבח
לגג דבת טוב לשבת על פנת בג מן הגג לחומה דבת כה הקצני
והנה **י** נצב על חומת אנך מן החומה לעיר דבת קול **י** לעיר
יחרא מן העיר להר הזיתים דבת ויעל כבוד **י** מעל תוך העיר
ויעמד על ההר אשר מקדם לעיר אמר ל צנתן שלש שנים ומחצה
עשתה שכינה שרויה בהר הדיתים ומכרדת שלשה פעמים בכל
יום ואומרת שובו בנים שובדים ארץ משוב ותיכם וכיון שלא חזרו
התחילה השכינה פורחת באויר ואומרת הפיסוק הזה אלה אשובה
אל מקומי ער אשר יאשמו ובקשו פני בצר להם ישחדנני כל כך
למה מפני הטומאה שטמאו המקדש געלה בהן שכינה וכך הוא אמר
בתתם

הקבה יורעני שאין אומות העו בדלין מן הקבה ומן הצדעת
מה עשה להן הקבה גיני פתהן יערה רמז הקבה למענות שלהן
והיו פוקחות דם והיתה ממלאה קרובין שלו דם וכיון שאחר מהן
רואה בן היה נועצה בחרב ומשליכה תחת קרובין שלו והיו אומ
אן לאו סורו מהן טמאות הן הוא שהנביא מקנתדן ואומ להן סורו
טמא קראו למו ל חנינה בר פכא ול סימוץ ל חנינה בר פכא אומ
לא גלו ישר עד שנעשז בעלי מצות להקבה שנ ונאצוני והפר את
בריתי ול סימוץ אומ לא גלו ישר שר שנאצוני להקבה הוי אומ
אדם תשפילנו ושפל רוח יתמוך כבוד לו נשי בני הגולה שכשעלו
מן הגולה עלו עמהן נשותיהן ומפני החמה והצנה ומפני היבון
והראגה נתפחרו פניהן והניחום בעליהן והלכו ונשאו להם נשים
נכדיות והיו נשותיהן מקיפות את המזבח ובזכות הוא שהנביא
אומ להן וזאת שנית תעשו שנייה לשטים כסות דמעה את מזבח
יני באנקה ואמרתם עלמה על כי יני העיר בונה ובין אשת
געוריה אשר אפה בגדיתה צה כי שנא שלח אמר יני שנא אפה
ואתה משלחה וכסה חמס על לבושן מאחר שחמסת אותה ונעלת
יפיה ממנה את משלחה ולא דז מחבבן על בעליהן ומפיסן עליהן
עד שחזרו להצאן ציאו כל הנשים הנכדיות שנ ועתה נכדת ברית
לאהינו להוציא כלנשים וכל כך למה לא שהיו גדורות מן הערוה
לפיכך לא קיפח הקבה שכרן הוי ושפל רוח יתמוך כבוד לא
גאות אדם תשפילנו ושפל רוח יתמוך כבוד בשבנא הסוכן וחזקיה
מלך יהודה הכת מדבר דשבנא הו דריש לתרי סרי רבותא
וחזקיה הו דריש אחד סרי רבותא זאת דעתיה דשבנא עליה
כי אתא סנחידבוצר עלוי ידוע כתב פתקא ושרא בגרא אמ שבנא
וסיעתו השלימו יחזקיה וסיעתו לא השלימו שנ כי הנה הרשעים
ידרכון קשת כוננו חצם על יתר והוה קא מכחיר חזקיה אמ דלמא

ישע ב

תע מלא

אמ יזכר
מי יציל
מגן בכי
ואנקא

עזרא י

תל יא

חמ' שהיו מסקרות עיניהן בסקרא' ל שמעון בן לקיש אומ' בקללות
 ארמה' הלוך וטפף תלכנה כשהיתה אחת מהן ארוכה היתה מביאה
 שתי קצרות אמהלכת ביניהן כדי שתהיה נראית טפה עליהן וכשויתו
 אחת מהן קצרה היתה לובשת קורדיקון עבה ומביאה שתי קצרות
 ומהלכת ביניהן כדי שתהיה נראית בחורת' ובגליהן תעבסנה
 ל אבא בר כהנא אמ' שהיתה אחת מהן צרה צורת דקלון על מנעלה
 ורבנן אמרי' שהיתה כל אחת מהן מביאה שלפוחית שלתודכגולת
 ומסמאה אותה אפרסמוץ וצנתנת אותה בין עקיצה ומנעלה וכשהיתה
 מגעת לכת שלבחורים היתה דורסת עליה והיא מתבקעת וזהו הדיח
 יוצא ממנה ומפפפע בהן כריסה שלחכינה והיה הקבה אומ' לישעיה
 ישעיה מה אלה עושות כן יגלו מיכאן והיה ישעיה מחזר עליהן
 ואומ' להן בנותי עשינה תשובה עד שלא יבואו השונאים עליכם
 מה היו אומרות ימהר יחישא מעשהו למען נראה ולמען נראה
 רכוס רואה אותי ונוטליני לו לאשה אפרכוס רואה אותי ונוטליני
 לו לאשה. ותקרב ותבואה עצת קדוש ישראל ונבדעה ונדע על דמך
 היא קיימת על דירך או על ידיה וכיון שגרמו העונות ונכנסו
 השונאים לידוע היו יוצאות לפניהן מקושטות כזונות והיה רכוס
 רואה אותה ונוטלה לו לאשה ומעלה ומשיבה על קרובין שלו אמר
 הקבה הא קמת על דירדון על דירדון קמת על דירי לא קימא מה
 עשה להן הקבה אמ' ל אעזר הלכה אותן בצרעת דכת' ושפח יבי'
 קדקד' בנות ציון ואיז סיפוח לא צרעת דכת' ולשאת ולספחת
 ל יוסי ביל חננה אמ' העלה ראשן משפחות משפחות שלכנים
 ל חייא בר אווא אומ' עשה אותן כשפחות מכוננות מאי כשפחות
 מכוננות אמרן משעבדן ל ברכיה וחלפי בר צביד בשם ל יוסי
 שיכח כת שפח בשין מלמד ששימד הקבה משפחותיהם שלא
 יתעבבו זרע הקדש בעמי הארצות ואעפ' כן לא חזרו בהן אמר
 הקבה

פ
 אשאיף
 אטיץ
 אאמר
 פ
 מנעל
 מצויד
 אגנש
 פ
 זפק
 שלתודכגולת
 פ
 יגלי
 ויסעי
 פיהם
 כסם
 אהעצין

פ
 אעגלה

שמתשת כוחו של אדם דא תושיה שניתנה בוחשי מפני השטן הו
ושפל רוח יתמך כבוד ענותנותו שלחזקיהו היא תמכמה וזחממה הו
על הכל ועליו אמ' שלמה שקד החז והבל היכי שקד החז זה דורו שלמה
והבל היופי זה דורו של יהושע אשה יראת יי היא תתחלל זה דורו
שלחזקיה ל' אי עזר בנו של יוסי הגלילי אומ' שקד החז זה דורו
שלמה והמשע והבל היופי זה דורו שלחזקיהו אשה יראת יי היא
תתה זה דורו של יהודה ביל לעאי אמרו על דורו של יהודה ביל
לעאי שהיו ששה תלמידי חכ מתכ סין בטלית אחת ועוסקין בתורה
דא באות אדם תע זה עזיה מלך יהודה רבת ביה וכחזקתו גבה
לבו עד להשחית וימ על בני אלהיו ויבא אל היכל יי להקטיר על
מזבח הקטרת מה אמ' בלבו אמ' שלמה כתרים הן כתר תוכח וכתר
כהונה וכתר מלכות כתר תורה וכתר כהונה מיכף כיפי ליה לכתר
מלכות נמצא כתר מלכות למעלה מן הכל דכת כל איש אשר ימכה
את פיו יומת נאה למלך להקטיר למלך מהוא אומ' ויבא אחריו עזריהו
הכהן ועמו כהנים לוי שמונים בני חיל וכי כל הכהנים אינן ליה
לא מאי ליי שמסרו עצמן על קדושת השם ויעמדו על עדה מלך
ויאמרו לו לא לך עזיהו להקטיר לוי כי לכהנים בעל אהרן המקדשים
להקטיר כהן מקודש לא מלך מקודש נאה למקודש להקטיר לקודש
לא למלך די לך כתר מלכות הנח כתר כהונה לבעליו צא מן המקדש
כי מעלת ולא לך לכבוד צהלים כבוד הרב וכבוד העבד כבוד הרב
קודם כיון ששמע כך נכנס בו כליסה שלחכניה וביקש להפוך
הקערה על פיה אמלא בא מלאך וסטרו על פניו דכת ויזעק עזיהו
ובידו מקטרת להקטיר ובזעפו עם הכהנים והצדעת זרחה במצוא
מיד תשש כוחו ונרחק לו לחוץ וכז הוא אומ' ויפז אליו עזריהו כבוד
הראש וכל הכהנים והנה הוא מצודע במצחו ויבהילוהו משם אמ' עזר
לצאת כי נגעו יי הוי גאות אדם תע ושפל דג יתמך כבוד זה בחמה

מט ל

ד' ב

יהושע
ד' ע

ד' ה

ד' ו

ד' ז
מט

חוס ושלום נטת דעתיה דקחישא בריך הוא בתר רופח כיון דרובה
ממסרי אינהו נמי מימסדי בא נביא דאמר לו לא תאמרו קשר
לשם אשר יאמר העם הזה קשר ואת יחם מנדאו לא תילאו ולא תעדינו
כדאמר קשר רשעים אינו מן המוכן הלא שבנא לחצוב לו קבר אצל
קברי בית דור בא נביא ואמ' לו מה לך פה ונמי לך פה כי חצבת לך
פה קבר חצבי מלום קברו חקקי בשלע משפן לו הנה יני מטלטלה
על טלה גבר אמ' רב שמע מניה טלטולא דגברא קשי מראיתא
ועטר עטה אמ' ל יוסי בר חנינה מלמד שפרחה בו צרעת כתיב
הכא ועטר עטה וכת' התם ועל שפם יעטה צנוף יצנסה צנופה צדוד
אל ארץ דחצבת ידי' שמה תמות ושמך מלכות כבוד יב קלוא בית
אדוני' הוא ביקש כבוד לעצמו קלון בית אדוניו לפיכך נהפך כבודו
לקלון הוה קא נפיק הוא וסיעתו לשלומי כי נפק אתא גביא אחדיה
לבבא בתדיה כי אתא קמי סנחריב אמ' ליה סיעתך היכא אמ' ליה
הדרו בי אמ' ליה מיכך קא חייבת בי מיד נקבואו בעגבותיו ותלאוהו
בעקבו וקשרוהו בזנבי סוסיהם והיו גורדין אותו על הקוצים ועל
הברקונים אמ' ל אעזר שבנא בעל הנאה היה שנ' לך בא אל הסוף
הזה על שבנא אשר על הבית וכת' ותהי לו סופ' נה כי השתות יהרסון
צדיק מה פעל רב יהודה ורב עינא חד אמ' אמלא מחשבותיו רשע
לא נהרסו צדיק מה פעל וחד אמ' אמלא חזקיהו וסיעתו נהרסו צדיק
מה פעל בשלמא למאן דאמר אמלא מחשבותיו שלאחתו הדשע לא
נהרסו הינו דבת כי השתות יהרסון צדיק מה פעל ולמן דאמר נמי
בית המקדש אשכחן דאיקרי שתות דתנן משניטל ארון בית קדש
הקדשים אבן היתה שם מימות נביאים הראשונים ושתיה נקדאת
לא למאן דאמ' חזקיה וסיעתו צדיקים היכא אשכחן דאיקרי שתות
דבת כי לוי מצויקי ארץ וישת עליהם תביל ואי בעית אימא מיהכא
הפליא עצה הגדיל תושיה אמ' ל חנינה למה נקרא שמה תושיה מפני
שמתשת

יש
ח

יש
כ

יש
יש

תנחך ותתלעב

יש
ג
תל

שלאותו

עולא אמ' אמלא
בית המקדש
נהרס צדיק מה
פעל

שלו
ג
יד

מלמד שהן שבע אפ"ן למה נא ושבע שהשביעית שקולה כנגד
כולן וא"ה עינים למות לשון שקר ויב"ם שופכות דם נקי
לכ חרש מחשבות אפ"ן רגלים ממחלות לדוץ לדעה יפיח כזבים
עד שקר ומשלה מדנים בין אחים עינים למות או גסי הרוח
לשון שקר או הנשבעין לשקר וידים שופכות דם כמשמען
לכ חרש מחשבות אפ"ן או בעלי מחשבות דעות רגלים ממחלות
לדוץ לדעה או המהלכין לדבר עבירה יפיח כזבים עד שקר כמשמעו
ומשלה מדנים בין אחים או בעלי לשון הדע דא עינים למות
זה שמשון שהלך אחר עינו רכת כי היא ישרה בעיני מה היה לו
בסוף וינקדו את עינו לשון שקר זה דואג שאם על דוד לאיתי
את בן ישי בא נבא אל אחימלך בן אחיטוב את מוצא בתחלה
הלשין עליו ולבסוף הלשין עליו בתחלה מהוא אומר ויען אחד
מהנערים ויאמר הנה לאיתי בן ישי בית הלחמי אמר דב יהודה
אמר כל הפיסוק הזה לא אמרו דואג לא בלשון הדע יודע נא
שיודע לשאול וגבור חיל שיודע להשיב ואיש מלחמה שנושא ונותן
במלחמה שלתורה וגבור דבד שמבין דבד מתוך דבד ואיש תאד
שמראה פנים בהלכה ויני עמו שהלכה כמוהו בכל מקום ובכולו
אמר ליה יהונתן בני כמותו וכיון דאמר ליה מילתא דבדיריה נמי
לא הויא ביה חלש דעתיה ומיד איקעציה ומנ לך דדואג הוה כח
הכא ויען אחר מהנערים ויאמר מיוחד שבנערים וכת התם ושם
איש מעבדי שאול ביום נער נער ושמך דואג האדומי אביר
הרועים אשר לשאול הרעים כת אל תקרא אביר הרועים אלא
אביר הרעים כת דואג וכת דוג' אמר ל' יוחנן כתחלה היה הקבה
יושב ודואג עליו ואומ' שמא יצא זה שמא יצא זה לאחר שיצא
אמר וי יצא זה וי יצא זה אמר ל' יצחק מאי רכת מה תתהלל
ברעה הגבור אמר לו הקבה לדואג מה תתהלל ברעה הגבור לא חסר

מש

שופ

שמו

תל

2

התדשתא שאם לשמעיה בן דליה כשאם לו נוער לבית האהים
אל תוך ההיכל זנסגדה רחוקת ההיכל מה אם לו האיש כמוני
יברח ומי כמוני אשר יבוא אל ההיכל ותי לא אבוא מה היה שכו
קלסו הכת ירי דרבב יסרו הבית הזה יירין תבצענה ולא עוד לא
ששקלן הכת כמשיח רכת מי אתה הר הגדול לפני דרבב למישור
והוציא את האבן הראשה תשמות חן חן לה ואם ואבנא די מחת
לצלמא הות לטור רב ומלת כל אדעא דא גאות אדם תע ושפל
לוח יתמד כב זה מצורע שטהרתו בארז ובאדוב אין באילנות
למעלה מן הארז ולא למטה מן האדוב לום לך שבשעה שאדם
מתגאה כארז הקבה משפילו כאדוב ובשעה שאדם משפיר
עצמו כאדוב הקבה מגביהו כארז קשה היא גסות הרוח שסופה
נידון בצדעת וכן הוא אומ' ולשאת ולספחת ואין שאת לא גובה
רכת ועל הגבעות הנשאות שכל המתגאה נידון בספחת ל
אכסנדר' אומ' כל שיש בו גסות הרוח אפלו לוח קימעא עוכרתו
ונוח לו שלא נבדא שנ כי לוח עברה בו ואיננו אמ' ל איצד כל
אדם שיש בו גסות הרוח אפלו לוח קימעא עוכרתו שנ והרשעים
כיס נגרש והלא רבדים קל וחומר ומה ים שיש בו כמה דביעות
לוח קימעא עוכרתו אדם נשאין בו לא דביעות אחת על אחת
כמה וכמה אמ' ל אעזר כל עבירות שבתורה תולין עליהן ואם
עשה תשובה מקבלין אותו חוץ מגסות הרוח ולשוץ הדע שנ
גבה עינים ורחב לבב אותו לא אפלי רב הונא ורב חסדא חד
אמ' כביכול אמ' הקבה אותו איני יכול לסבול נחר אמ' אמ' הקבה
אותו איני יכול לדור בעולמו ל יהושע אומ' כל אדם שיש בו
גסות הרוח שכינה מיללת עליו שנ וגבה ממרחק יירע קשה היא
גסות הרוח שבה פתח הכת תחלה רכת שש הנה שנא יושבע
תועבת נפשו יכול שש ושבע הדי שלש עשרה תל ושבע תועבת
מלמד

עזרא

אעזר

רע

מש

אותה שעה אחר ששיכחו תלמודו ואחר ששרף נעמדותו
 ואחר שפידר עצמותיו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות אמר
 רב משרשיה דואג ואחיתפלג במחציתא הוה גמרי מסבד לא הוה
 סברי שמעתא מתקיף ליה מר אטרא מאן דבת ביה איה
 סופד ואיה שוקל ואת אמרת לא הוה סברי שמעתא לא דלא
 הוה סלקא להו שמעתא איבא דהלכא אתא דבת סוד יי לילאיו
 אמר רב אמי לא מת דואג עד ששכח תלמודו שנ' הוה ימות
 באיז מוסר רב אסי אמר עד שנצטרע שנ' כי הנה דחקיך יאבדו
 ה צמיתה כל צונה ממך וכת ל צמיתות ומתרגם לחלוטין
 ותנן איז ביז מצודע מוסגר למצודע מוחלט וידיים שוסכות
 דם נקי זה יאב בז צרויה שהרג לאבנד ועמשא דבת ויה שיב
 יא את דמן על ראשו אשר פגע בפני אנשים צדיקים וטובים
 ממצא ויהרגם בחלב ואבי דוד לא ידע את אבנד בן נד שד צבא
 ישרא ואת עמשא בן יתר שד צבא יהודה טובים שהן דנשו אכין
 ודקין והוא לא דרש צדיקים שהן בפה ולא עשו והוא באגדת ועשו
 איתיה בעיה ליאב אמר ליה מאי טעמא קטלתיה אמר ליה גואר
 דעשלא הואי אמר ליה עשלא דורף הוא היה לו להציל אחד מאיבדיו
 לא יכול ליה בדופן חמישית כיון דבת ויפה אבנד באחד די חטית
 אל החומש ואם ד יוחנן מקום שמרה וכבר תלויין באחד מאיבדיו
 לא יכול ליה ליציל אבנד מאי טעמא קטלתיה לעמשא עמשא מורד
 במלכות הוא דבת ויאמר המלך אל עמשא דזעק לי את איש יהודה
 לשלשת ימים ואתה פה עמד וילך עמשא להזעיק את יהודה ויוחד
 מן המופד אשר יעדו אמר ליה עמשא אכין ודקין דיש אצל
 אשכחיה ודפתיח להו במסכתא אמר כת כל איש אשר ימנה את פיו
 ולא ישמע אל דבריך לכל אשר תצונו יומת יסול אסלו לדברי
 תורה תלך חזק ואמץ לא ההוא גבכא מורד במלכות הוא דבתנב

מל

מל ב

לאבנד

פ טמא
 ונולע
 אצאמס

שמ

אֶל־נְטוּי־עַלְיָה־כָּל־הַיּוֹם דָּא אִם לֹא הִקְפָּה לְדוּאָג גְּבוּר מֶה לֶךְ
 אֶצֶל דְּעָה לֹא־גְבוּר בְּתוֹ אֵתָה מֵאִי־חֶסֶד אֶל־כָּל־הַיּוֹם אִמְרוּ דְּהוּ
 יִתֵּב בִּי מִדְּרֵשָׁא אִם כָּל דְּבִאֲעִי מִשְׁאֵל שְׁמַעְתָּא לֹחֲנִי נִשְׁאוּל
 וְאִם דְּבִי צַחַק מֵאִי דְכִתְּוִלְךָ שְׁעָא חֲמִישׁ זֵה־יָם מִה־לֶךְ לְסֹפֶל תְּקִי
 אִם לֹא הִקְבֵּה לְדוּאָג דְּשַׁע מֶה לֶךְ אֶצֶל חֲדָר־בְּשַׁעַת שְׁאֵתָה מֵגִיעַ
 לְפִרְשֵׁת דּוּצַחִים וּפִרְשֵׁת מִשְׁקָרִים וּפִרְשֵׁת מִסְכְּלִי לְשׁוֹן הִרְעַ
 מֶה אֵתָה דּוּרֵשׁ בְּהֶם מֵאִי וְתִשָּׂא בְּרִיתִי עָלִי פִקְדֵי־עֲלִי פִיד וְלֹא
 בְּלִבְבֶךָ אִם דְּבִי אִמִּי כָּל־תּוֹרָתִי שְׁלֹדוּאָג אֵינָה אֵל מִשְׁפָּתִי וְלִחוּץ
 וְאִם דְּבִי צַחַק מֵאִי דְכִתְּוִלְךָ גַּם אֶל־יִתְצָךְ לְנִצָּחִי אִם לֹא הִקְבֵּה לְדוּר
 לִיתִי דוּאָג מִיֵּחַת לְעֵלְמָא דֵּאֲתִי אִם לִיָּה גַּם אֶל־יִתְצוּ לְנִצָּחִי
 לְמִדּוּ שְׁמַעְתָּא בִּי מִדְּרֵשָׁא לְשִׁמְיָה אִם לִיָּה יִחַת וְיִסְחֹג מֵאֵהֶל
 לִיָּהוּי לִיָּה בְּנִי דְבִנְךָ אִם לִיָּה וְשִׁרְשׁוֹ מֵאֶרֶץ חַיִּים סִלָּה וְאִמֶּר לִי
 יִצְחָק מֵאִי דְכִתְּוִלְךָ אֵיָּה סוּפֶר אֵיָּה שׁוֹקֵל אֵיָּה סוּפֶר זֶה דוּאָג
 שְׁהִיָּה סוּפֶר בְּכָל־אוֹתוֹת שְׁבַתוֹדָה אֵיָּה שׁוֹקֵל זֶה דּוּיָג שְׁהִיָּה
 שׁוֹקֵל כָּל־קוֹלִיץ וְחוּמְרִין שְׁבַתוֹ אֵיָּה סוּפֶר אֵת־הַמַּגְדָּלִים שְׁהִיָּה
 שׁוֹנָה שְׁלֹשׁ מֵאוֹת הַלְכוֹת פְּסוּקוֹת בְּמַגְדָּל הַפּוֹדֵחַ בְּאִיֶּר אִם
 דְּבִי אִמִּי אַרְבַּע מֵאָה בְּעִי הוּא בְּאֵי דּוּיָג וְאֵחִיתָּל בְּמַגְדָּל
 הַפּוֹדֵחַ בְּאִיֶּר אִם דְּבִי אִמִּי דְּבִיָּה לְמַבְעֵי בְּעִי וְהֵא בְּשֵׁנִי דְּבִי
 יִהְיֶה כּוֹלֵהוּ תְּנוּיָי בְּנִדְקִין הוּא וְאֵל אֵנָן קָא מִתְנַנֵּן אַרְבַּעַה
 סַרְדִּי וְאֵל דְּבִי יְהוּדָה כִּי הוּא מֵאִטִּי גְבִי אֵשָׁה שְׁכּוּבַשֵׁת יֶרֶךְ
 בְּקִרְדִּיָּה וְאִמֶּרִי לִיָּה זִיתִּים שְׁכּוּבִשָּׁן בְּטֶרְפִּיהֶן טְהוּרִין אִמֶּר
 הוּיָּה דְּבִי וְשִׁמוּלָּהּ קָא חֲזִינָא הַכָּא וְאֵל אֵנָן קָא מִתְנַנֵּן בְּעַקְצִין
 תְּלִי סַרְדִּי מִתְנַבְּאֵתָא וְאֵל דְּבִי יְהוּדָה כִּי הוּא שְׁאֵלִיף מִסְאֵנִיָּה הוּא
 אֲתִי מִטְרָא וְאֵנָן קָא מִצְעָרִינָן נִפְשָׁן וְאוּחִינָן וְלֹא קָא מִשְׁגָּחִי
 בֶּן אֵל דְּחִמְנָא לִיבָא בְּאֵי שֵׁנִי כִי הָאֶרֶס יִרְאָה לְעֵינִים וִיִּי־
 יִרְאָה לְלִיבָא אִם לִי וְחִנָּן שְׁלֹשָׁה מִלֵּאכִי חֲבֵלָה מִדְּמִנּוּ לְדוּאָג
 אֵתָה

אל

אל

ש

פ

פי

פדץ

לחמטל

לחמטל

לחמטל

לחמטל

לחמטל

לחמטל

לחמטל

לחמטל

לחמטל

לחמטל

לחמטל

לחמטל

לחמטל

אמ' ל' יהודה אמ' לב באותה שעה גזרו על היחיד ועל הפנויה יחוד
דבנן יחוד דאודיתא הוא דאמ' ל' יוחנן משום ל' שמעון בן יוחאי
דמז' ל' יחוד מן התורה מנ' כי יסיתך אחיך בן אחיך ופי' בן אם מסית
בן אב אינו מסית לא לל' לך בן מתיחד עם אמו ואין אחד מתוחד
עם אמו לא אימא גזרו על יחוד הפנויה ומנ' לך דתמד בת יפת תואר
היתה ש' ועתה דבד נא אל המלך כי לא ימנעו ממך ואי סלקא דעתך
אחתיה היא מאי שריא ליה לא שמע מניה תמד בת יפת תואר היתה
רגלים ממהדות לדוכ' ורעה זה בלעם בן בעור הרשע שדך בדגליו
לקלל את ישראל מה היה לו ואת בלעם בן בעור הקוסם הדג' בנ' ישראל
בחרב אל חלליהם יע' כדבים זה אחיתפל שבעה על חכמתו
ויעז לא בשלום לבוא על פילגשי אביו ולבסוף נפטר מן העולם בפני
נפשי אמ' ל' יוחנן בתחלה קראו דוד לאחיתפל לבו ולבסוף קראו חבירו
ולבסוף קראו תלמידו מנ' שקראו לבו ש' ואתה אנוש כערכי אלופי
ומי ידעי חבדו מנ' דכת' אשר יחדו נמתיך סוד' תלמידו דכת' גם איש
שלמי אשר בחדתי בו אכל לחמי אמ' ל' יוחנן דואג ואחיתפל לא
ראו זה את זה דואג בימי שאול אחיתפל בימי דוד ואמ' ל' יוחנן דואג
ואחיתפל לא חצו ימיהם דכת' אנשי דמים ומדמה לא יחצו ימיהם
ותנא נמי הכא ימי דואג שלשים וארבע וימי אחיתפל שלשים
ושלש מאי הוה ליה ויצאצאיתו ויחנק אמ' לב יהודה קללת חכם אפלו
בחנם היא באה מנא לך מאחיתפל שבשעה שכרה דוד שיתן קפא
תהומא ובעא למשטפיה לעלמא אמ' מהוא למכתב שם אחספא
מישקא ומינחת תהומא ומיקם בדוכתיה ליכא דאמ' ליה מידי אמ'
כל היודע ואינו אומ' יחנק בגדונו נשא אחיתפל קל וחום בעצמו
ומה לעשות שלם בין איש לאשתו אמרה תורה שמי שנכתב בקדושה
ימחה על כל העו כולו לא כל שכסאמ' ליה שרי כתב דוד שם אחספא
ושרייה למיא הרר תהומא קס בדוכתיה ואפלו הכי כת' ואחיתפל דאמ'

כראמ' דב
תמד בת
יפת תואר

יהוש'

גל

גל

פ
טפא
אבחד

פ
ויחך
פי

מאנעה

שמי
י

והשמועה בזה עד יואב כי יואב נטה אחרי ארניה ואחרי אבשלום
 ח' לא נטה מאי לא נטה אמ' רב יהודה אמ' רב שביקש לנטות ולא
 נטה רמאי טעמא לא נטה אמ' ל' איעד עדיין לחלוחית שלדוד קיימת
 ל' יוסי ביר' חניכה חומ' עדיין אצטלגנינו שלדוד קיימין ראמ' ל' יהודה
 אמ' רב ארבע מאות ילדים היו לו לדוד וכולם בני יפת תואר היו ומגדלי
 בלודית היו ומהלכין בראשי הגייסות והן אגרוניים שלבית דוד לבעות
 עלמא ועמשא לא נשמד בחדב אשר ביר' יואב אמ' רב יהודה אמ' רב
 שלא חשדו בכך ויקבר בביתו במדבר ביתו במדבר הוא אמר רב
 יהודה אמ' רב כמדבר מה מדבר מופקד לכל אף ביתו שליואב מופקד לכל
 ר' מה מדבר מנוקה מגדל ועדיות אף ביתו שליואב מנוקה מגדל
 ועדיות מאי כתב ביה ויואב יחיה את שאר העם אמ' רב יהודה אמר
 רב אפ' מי נוני וצחנא טעים ופדים להו שהיה ותבן ורחמן אלה
 שגרמה לו שעה לב חודש מחשבות און זה יונדב בן שמעה
 שיעץ לאמנון כדכת' ולאמנון ליע נשמן יונדב בן שמעה אחי דוד
 ויונדב איש חכם מאד מאי איש חכם מאד אמ' רב יהודה אמ' רב
 חכם לדעה ויאמר לו מדוע אתה פסח בל' בן המלך ויאמר לו יהונדב
 שכב על משכבך והתחליתך את המשדות ותצוק לפניו אמ' רב יהודה
 אמ' רב מלמד שעשתה לו מיני טיבין וישנאה אמנון שנאה גדולה
 מאי עבדא ליה אמ' ל' יצחק נימא נקשדה לו ועשאתו כדות שפכה
 וכי נקשדה לו אידי מאי עבדא ליה לא אימא נימא קשדה לו ועשאתו
 כדות שפכה ומאי הוה להו והא דרש רבא ויצא לך שם בגוים בפיך
 שאין להן לבנות ישראל לא בית השחי ולא בית הסתרים ולא בית העדות
 הא אמ' מר תמר בת יפת תואר היתה ותקח תמר אפר על ראשה וכתבת
 הגסים אשר עליה קדעה ותשם ידה על ראשה ותלך הלוך וצעקה
 תביא אמ' ל' הוושע בן קרח גדל גדלה תמר באותה שעה
 אמרה ומה לבנות מלכים סך לבנות הדיוטים על אחת כמה וכמה
 אמ'

פ' מקדמיה
 וגזברתה

פ' ילד
 ב' ספה
 וקוותה

מ' קו
 באבן
 א' באגף ש'

פ' עיר
 פ' צחנה
 שלגים

ש' ב'

פ' אנואע
 למק' לייאת
 פ' אטאגן
 בל' ל' ל' ל'

ש' ב'

לא בסמוך לו תלחץ שחוט לשונם או מה חץ עד ארבעים וארבעים
אמה אף לשון עד ארבעים וארבעים אמה תל שותו בשמים פיהם
וכי מאחר דבת שותו בשמים פיהם חץ שחוט לשונם למה לי הא קא
משמע לן דקטל כחץ וכי מאחר דבת חץ שחוט לשונם מות
וחיים ביד לשון למה לי לכדדבא דאמר דבא דבא עי חיי בלישניה
ודבא עי מאיית בלישניה אנטענוס מלכא אמר ליה לרבן גמליל
סבא דיהודאי שדר אית לי בשדא טבא מן שוקא שדר ואיתי ליה
לישנא למחר אמר ליה סבא דיהודאי שדר אית לי בסדא בישא מן
שוקא שדר ואיתי ליה לישנא אמר ליה לאו סבא דיהודאי את אמרית
לך בסדא טבא אית לישנא בסדא בישא אית לישנא אמר ליה מדי
מלכא לית טב מן חיי ולית ביש מן מותא ותדויהו משתכחז בה דבת
מות וחיים ביד לשון אמר ליה טובך וטובי אומתך אמר ליעזר אין
אדם מספד לשון הרע לא אם כן קרבה עתו שנ ויקרבו ימיו אין
כת לא ותקדיבי ימיה ותבוא עד שנותיך אמר ל יוחנן אין אדם מספד
לשון הרע עד שהוא כופר בעיקר שנ אשר אמרו ללשוננו נבביר
מר דאטרא אמר מיהבא שותו בשמים פיהם אמר לעד כל המספד
לשון הרע נופל בגיהנם שנ מלשני בסתד דעהו אבותו אצמית ואין
צמיתה לא בגיהנם שנ צמתו בצור חיי אמר ריש לקיש כלהמספד
לשון הרע מבדיל עונות עד לשמים שנ שותו בשמים פיהם ולשונם
תהלה באדץ אמר רב חסדא אמר מר עוקבא כלהמספד לשון הרע
ראוי לסקלו באבן כת הכא אבותו אצמית וכת התם צמתו בצור חיי
וידו אבן ביי ואמר רב חסדא אמר מר עוקבא כל המספד לשון הרע
אם הקבה אין אני והוא אכולין לדור בעו שנ גבה עינים ורחב ליבב
אבותו לא אוכלי אמר ל יוחנן משום ל יוסי בן זמרא מאי דבת מהיתן
לה ומיהוסיף לך לשון דמיה אמר לו הקבה ללשון לשון מה אעשה לך
כל איבריו שלאדם חקופין ואתה מועל כל איבריו שלאדם מבחוץ

כי לא נעשית ענינתו ויחבש את החמור ויקם וילך לביתו אל עירו
 ויצו אל ביתו ויחנך אמר רב אבהו קללת חכם אפ על תנאי היא באה
 מנא רז ויגדל דקא אמר ליה לשמואל כה נעשה לך אלהים וכה יוסף
 אם תפחד ממני דבר ואעג דבת ויגד לו שמואל את כל הדברים ולא
 כחד ממנו כת ביה ולא הלכו בניו בדדפיו עד שקד זה גיחזי
 שהעיר עדות שקד בדבו ואמ ארזי שלחני לאמר הנה עתה זה
 באו לי שני נערים ויאמר נעמן הואל קח ככרים ויכרצו ויצר
 ככרים כסף באותה שעה בא ומצאו שהיה יושב ועוסק בשמונה
 שרצים ויאמר אליו אלישע מאין גיחזי ויאמר לא הלא עבדך אנה
 ואנה ויאמר אליו לא לבי הלא כאשר הסר איש מעל מרכבתו ולאתך
 העת לקחת את הכסף וג' ומאי שקל כולי מאי כסף וזהב ובגדים
 הוא דשקל אמר לו הגיע העת שתטול שכר שמונה שרצים העת לקחת
 את הכסף ולקחת בגדים וזיתים וכדמים יהי דיון שרעית נעמן
 תרבע בגיחזי ובניו עד סוף הדורות שנ' ויצא מלפניו מצודע בשלג
 ויצא בעו הזה מלפניו בעו הבא הינו דבת ואדבעה אנשים היו מצודע
 פתח השער זה גיחזי ושלושת בניו ומשלה מרנים ביז אחים או
 מקגלים שהטילו מריבה ביז ישר לאביהם שבשמים ואיז אחים לא
 ישר שנ' למען אחי ולעמי מה היה בסופן וימותו האנשים מציאי רבת
 הארץ דעה במגפה שמתו במיתה משונה קשה היא לשון הרע
 יתר מכולן שנ' בה כרת שנ' יכרת יני כל שפתי חלקות לשון מרבת
 גדולות קשה היא לשון הרע שאיז העדעת באה לא בשבילה וכן
 היה ר' עקיבא ואמר ודורש זאת תהיה תורת המצודע אל תקרא מצודע
 לא מוציא עם רע וכן הוא אומר שומד פיו ולשונו שומד מצדות נפשו
 אלתהי קורא מצדות לא מצדעת אמר רב חמא בר חנינה מאי רבת
 מות וחיים ביד לשון וכי יד ללשון לא לומר לך מה יד ממיתה אף
 לשון ממית או מה יד אינו ממית לא בסמוך לך אף לשון אינו ממית
 לא

שמו
ג

מלכ
ה

מלכ
ה

מלכ
ה

תל

הלוה דכח וכחזקתו גבה לבו עד להשחית וכת ונהצעת זרחה
במצחו על הגדל דכח וצוה הכהן ופנו את הבית ותניא הוא כינס
ממון שאינו שלו יבוא כהן ויפזר ממון וכל הצרת העין דכח
ובא אשר לו הבית תנא רבי ל' ישמעאל מי שמיחר ביתו לו ואינו מכנס
אורחין לביתו ואינו מהנה בני אדם מנכסיו חיינו והא אמר רב ענני
בר ששון למה נסמכה פרשת בגדי כהונה לפרשת קרבנות לומר
לך מה קרבנות מכסלין אף בגדי כהונה מכסלין כתנת מכסדת
על שפיכות דמים מעיל מכסד על לשון הרע לא קשיא הא דאהנו
מעשיו נגעים באין עליו אי לא אהנו מעשיו מעיל מכסד איני
והא אמר ל' סימון אמר ל' יהושע בן לוי שני רבדים לא מצינו להן כפרה
בקרבנות ומצינו להן כפרה בדבר אחד ואלו הן שפיכות דמים ולשון
הרע שפיכות דמים בעגלה ערופה ולשון הרע בקטרת דתאני ד'
חייא למרנו מקטרת מכסדת שני ויתן את הקטרת ויכפר על העם
ותנא רבי ל' ישמעאל מפני מה הקטרת מכסדת על לשון הרע אמר
הק"ה יבוא דבר שבוחשאי ויכפר על מעשה בוחשאי קשיא שפיכות
אשפיכות דמים קשיא לשון הרע אלשון הרע שפיכות דמים אשפיכות
דמים לא קשיא הא דיריע מן קטליה הא דלא יריע מן קטליה אי יריע
מאן קטליה בר קטלא הוא במדיר ולא אתרו ביה והוא במדיר והוא
דאתרו ביה לשון הרע אלשון הרע נמי לא קשיא הא בצנעה
הא בפדהסיה אמר רבא כל מילתא דמתאמרא באפי בי תלתא לית בה
משום לישנא בישא מאי טעמא דברך חבדא אית ליה וחבדא
דחבדך חבדא אית ליה כי אתא רב דימי אמר מאי דכח מבדך דעיו
בזול גדול בבקר השכם קללה תשעב לו משום מבדך דעהו בזול
גדול קללה תשעב לו איז כגון דאיקלע לאשפיזא וטרחי קמיה שפיד
למחר נפיק ויתב בשוקא ואמ' דחמנא ליברכיה לפל דהכי טרחי קמאי
והכי טרחי קמאי ושמעי אנוסי ואחלי אנסי ליה תאני רב דימי אחוה

הא דלא אהנו
מעשיו אי
דאדנו מעשיו

מש
כ"ה

ואתה מבפנים ולא עור לא שהקפתי לך שתי חומות אחת של עצם
ואחת שלבשר מה יתן לך ומה יוסיף לך חצי גבור שנונים אין
גבור לא הקבה שני כגבור יצא גחלי דתמים זו אשה שלגיהנם
אם לא הקבה לגיהנם אני עליו מלמעלה ואת מלמטה תנא רבי ל
שמעא כל המספר לשון הרע מגדיל עונות כנגד שלש עבירות
עץ וגלוי עדיות ושפיכות דמים כח בהו גדולה הגדולה גדול וכתב
בה לשון מדברת גחלת אמר ששת משום ל לעזר בן עזריה
כל המקבל לשון הרע וכל המספר לשון הרע והמעיד עדות שקר
על חבירו ראוי להאכילו לכלבים שנאנשי קדש תהיון לו ובשר
בשרה טכסה לא תאכלו לכלב תשליכון אותו וכתב בתורה לא תשא
שמע שוא אמר ליוחנן כל המספר לשון הרע נגעים באין עליו
שנ מלשני בסתר דעהו אותו אצמית וכתב התם לצמיתות
ומיתלגמינן לחלוטין ותנן אין בין מצורע מוסגר למצו מוחלט
והינו דאמר רבי שמעון בן לקיש זאת תהיה תורת המצורע זו
היא תורתו שלמוציא שם רע היכי דאמי לישנא בישא כגון
דאמר איכא נורא בי פלוני והוה דקא מפיק ליה בלישנא בישא
דאמר הכי היכא משתכחא נורא לא בבי פלניא דאיכא טנא אמר
דאבא כל מילתא דמתאמר באפי מרה לית בה משום לישנא
בישא אמר ליה אבי כל שכן חופצא ולישנא בישא אמר ליה אנא כיון
דל יוסי סבירא לי דאם ל יוסי מימי לא אמרתי דבר וחדתי לאורי
אמר ל שמואל בר נחמני אמר ל יונתן על שבעה דברים נגעים באין
על לשון הרע ועל שפיכות דמים ועל שבושת שוא ועל גלוי עדיות
ועל גסות הרוח ועל הגדל ועל הצדק העין על לשון הרע דכת
מלשני בסתר דעהו אותו אצמית על שפי דמים דכת ואל יכרת
מבית יואב ובמצורע על שבושת שוא דכת הוא לויא ככדים
וכתוצרעת נעמן על גלוי עדיות דכת וינגע יי את פרעה על גסות

פ
צ
א
ש
ת
ל
ג
מ
נ
כ
ד

מלך
ה

הרוח

ויהי כהן אל הכהן יכול אף לקחת עפריו ושיחיה עיפרו ופסוס
 ורחי צתו בכהן תל זאת ביום טהרתו והובא אל הכהן שלא ישה
 הכהן אל מחוץ למחנה מה תל לפי שכ ויצא הכהן וראה הכהן שיכול
 לי מטהר את המצורע לא כהן שהיה לפנים מז החומה היה בימים
 ובנהרות ובמדרות מז תל וראה הכהן מכל מאם אם כן למה נאויצא
 הכהן כהן שאפשר לו להיכנס לפנים מז החומה מטהר את המצורע
 מצורע מטהר את המצורע והנה נדפא שהלך לו נגעו נגע
 שולך לו שיער לבן צדעת שהלכה לה המחיה חץ לו לא כולן מז אף
 מח צתו תל מז הנגע אפלו מקצת שיער לבן צדעת אפלו מקצת
 המחיה מז הצדע להביא את שפחה בכולו שיטען צפרים וצוה
 הכהן ולקח הצווי בכהן והלקיחה בכל אדם ולקח למטהר לשם מטהר
 ביז איש ביז אשה ביז קטן מיבאן אמרו לקח לאיש כשרות לאשה
 לבית כשר למצורע למצורע כשר לבית ולקח צפרים מעוט צפרים
 שנים אם סך למה בא שתי שיהוא שוות מז אעפ שאינן שוות כשחת
 תל צפור צפור דיבה אמר ל יהושע מה נשתנה מצורע שאמדה תודה
 יביא שתי צפרים לטהרתו אמר הקבה הוא עשה מעשה פטיש לפי כך
 אמדה תודה יבא קדבנו פטיש חיות שיהיו דדור ולמה נקרא שמה
 דדור לפי שאינה מקבלת מלות תנא דבי ל ישמעאל למה נקרא שמה
 צפור דדור מפני שדרה בבית כבשדרה חיות לא שחוטות טהרות
 לא טרפות דא טהרות אמר רב נחמן בר יצחק למיעוטי צפרי עיר
 הנדחת רב פפא אמר למיעוטי צפרים שהחליפן לעז דא בינא אמר
 לעוף שהרג את הנפש ועץ יכול כל עץ תל אחד או ארז יכול טרף
 תל ועץ הא כיצד זו בקעת שלא דר ל חנניה בז גמליא אומ ובדאשה
 טרף אמר ל יהודה שבת היתה והלכתי אחד ל טרפון לביתו אמר לי
 יהודה בביתן לי סנדלי ונתתניו ופשט ידו לחלוץ ונתן לי ממנה מקל
 ואמר לי יהודה בני בזו טהרתי שלשה מצורעים ולמדתני בה שבע

פ
 כו
 ואמת לאך

פ
 תרג
 עלה
 טרפא

רדב ספדא לעולם אליספד אדם בטובתו שלחבירו יתר מדאי שמתוך
טובתו בא לידי רעתו דימנא חדא אתיו לקמי רבי ספר תלים חמא
רבי דבת נאבות אמ' כמה נאה כתב זה אמ' לו בר קפרא יהודה נתנו
אמ' לו כלך מלשון הרע וכי מה לשון הרע יש בכך לא שמתוך טובתו
בא לידי רעתו קשה היא הלשון שהיא הולגת שנים האומרו והמקבלו
ופעמים שהוא הולג אף הנאמר עליו נמצאן שלשה בימי שאול הרב
ארבעה שאול המקבלו ודואג האומר אחימלך שנאמר עליו ואבנך
על מה על ידי שהיה בירו למחות ולא מיחה אמ' ל' חמא ביל חנינה
מה תקנתו שללשון הרע אם תלמיד חכ' הוא יעסוק בתורה דבת
מדפא לשון רע חיים וכת' עץ חיים היא למחזיקים בה ואם עם
ארץ הוא ישפיל עצמו שנ' וסלק בה שכל ברוח' ל' אחא ביל חנינה
אם סיפד איז לו תקנה שכבר כרתו דור ברוח הקדש שנ' יכרתו
כל שפתי חלקות לשון מדבקות גדולות לא הכי קא אמ' מה יעשה אדם
שלא יבוא לידי לשון הרע אם תלמיד חכ' הוא יעסוק בתורה שנ' מלפא
לשון רע חיים ואם עם ארץ הוא ישפיל עצמו שנ' וסלק בה שכל ברוח'
וידבר זאת תהיה תורת המצורע לבית העולמים זאת אינה
נוהגת בבמה תהיה אף בזמן הזה תורת המצורע תורה אחת
לכל המצורעים שיהוא מביאין קרבן זה וכי מנ' יצאו לפי שמצונו
שחלק הכתוב בטומאותיהן ובשבועותיהן יכול אף כן כחלוק בקרבן
תל' תורת המצורע תורה אחת לכל המצורעים שיהוא מביאין קרבן זה
תורת המצורע ביום מלמד שטומאתו וטהרתו ביום איז לי אלא
טמאתו וטהרתו ביום מנ' שחיטת צפרו והזיית דם צפרו ותגלחתו
ביום תל' תורת המצורע ביום יכול אף לקיחת צפריו ושלוח צפרו
וכיבוס בגדיו ורחיצתו ביום תל' זאת תורת המצורע ביום טהר והוא
א' הכהן מלמד שטומאתו וטהרתו בכהן איז לי לא טמאתו וטהרתו
בכהן מנ' שחיטת צפרו והזיית דם צפרו ותגלחתו בכהן תל' תורת
המצורע

תל

לש
תל

טא

ל שמועז אומ מה מים הצדורין שבמינן אף הצפור הצלודה שבמינה
 זו קיבלי את הצפור החיה יקח אותה כיצד הוא עושה צועל עץ
 ארז ואזוב ושני תולעת וכדכז בעיירי לשון ומקיף עליהן ראשי
 גנים וראש הזנב משלשנייה וטובל ומזה בדם יכול בדם וראי תל
 על המים החיים או מים חיים יכול עד שיהוא כולל מים חיים תל
 גם הא כיצד מים חיים שדם צפור ניכר בהן שיעדו חכ רביעית
 ומל אם נשפך הדם תמות המשתלחת מתה המשתלחת ישפך הדם תל
 ואת הצפור החיה יקח אותה מלמד שהוא מפרישה לעצמה ואת עץ
 הארז ואת האזוב וטבל אותם ואת הצפור החיה בד העשה מה תל שיכול
 הואיל ולא היתה עמהן בכלל אגורה לא תהא עמהן בכלל טבילה תל
 וטבל אותם ואת הצפור החיה את הצפור לכלל טבילה בדם הצפור
 השחוטה לא השחוטה בכלל מה יעשה בה חומר להזקובה בפניו בדם
 הצפור הטל לא המלוכה הלא דיך הוא הואיל ודרך הכשרו בפנים בעור
 מה דרך הכשרו בפנים במלוכה אף דרך הכשרו בחוץ במלוכה תל
 השחוטה לא המלוכה הצפור הטל על המ' החיים איך כלי חדש על מים
 חיים והזה על לאחר ירו של מצודע והזה על המטהד מז הצדעת שבע
 פעם המטהד מז הצדעת טעון הדיית שבע איך טמא מת טעון הדיית
 שבע הלא דיך הוא מה אם מצודע שאינו טעון הדייה בשלישי ובשביעי
 טעון הדיית שבע טמא מת שהוא טעון הדייה בשלישי ובשביעי אינו
 דיך שיטען הדיית שבע תל והזה על המטהד מז הצ שבע פעם המטהד
 מז הצדע טעון הדיית שבע איך טמא מת טעון הדיית שבע קל וחומר
 למצודע שיטען הדייה בשלישי ובשביעי מה אם טמא מת שאינו טעון
 הדיית שבע טעון הדייה בשלישי ובשביעי מצודע שהוא טעון הדיית
 שבע אינו דיך שיטען הדייה בשלישי ובשביעי תל שבע פעם וטהרו
 הדיית שבע הוא טעון ואינו טעון הדייה בשלישי ובשביעי וטהרו
 ברברים הנעשיין בגופו יכול להרי הוא מסולק תל ושלח וכבס וגלה ורחץ

ודיך הכשירו
 בחוץ בעוף

הלכות שהיא שלבדות ובדאשה טרף וארכה אמה ועבירה פ
פרע מכלעי המטה אחד לשנים ושנים לארכה ומזין ושה
ומשלשין ומטהדין בפני הבית ושלש בפני הבית ומטהדין בגג
ושני יכול פיקס תולעת יכול אחד מן הצבעין תל ושני הא כיצד
זהורית טובה יוחנן בן דהבאי אומ ושני תולעת השני שבתולעת
ומנ אס שעמה פסלה תל ושני תולעת ואזוב לא אונדבין ולא אזוב
כחלית ולא אזוב רומי ולא אזוב מדברי ולא אזוב שיש לו שם לווי
אמ ל יצח בן טבליים מה טיבו שלעץ ארז ואזוב ושני תולעת אצל
מצורע לא שאומדין לו מפני שהגבהתה עצמך כארז הזה השני
הקבה כאזוב הזה עהכל דשין אותו ועכשיו שחזרת בך הרי הוא
אומ דרכיו לאיתי וארפאהו ואנ ואנ נחמ לו ולאבליו מהו ואנחהו
שאני מטהרו ומביאו למקום שהיה שדוי ואשלם נחמ לו לפי שהיה
חופה ראש כאבל לפיכך צריך נחמה מהו ולאבליו לו בני משפחתו
שהיו מתגנז בו והן אבלין עליו דא ולאבלין לו איבדיה מלמד
שהמצורע כאבל ושני תולעת זה שאומדין לו מה שני תולעת זה
תחלתו לבן נשתנה על ידי האור ונעשה שני תולעת אף אתה שהגדת
עצמך תחלה ונעשית גם כן עכשיו חזר בך והשפל את דעתך
כדי שיתקיים עליך אם יחא חטאיכם כשנים כע ילבינו וצוה
הל ושחט הצווי בכהן והשחיטה בכל אדם דברי ל יוסי ביד יהודה ל
יהודה אומ אף השחיטה בכהן וכן הלכה ושחט את הצפר האחת
האחת שבשנים הבדורה שבשנים האחת שאם מתה אחת מהן או
שנעשית טרפה יקח זוג לשניה האחת אל כלי חדש ואין שנים אל
כלי חדש כלי יכול אחד מן הכלים תל חדש או חדש יכול משני
תל כלי הא כיצד זה פילוי של חדש על מים חיים מים חיים לא מים
מלוחין לא מים פושרין לא מים המכזבין ולא מים המנטפין לא עזר
אומ מה מים שלא נעשה בהן מלאכה אף כלי שלא נעשה בו מלאכה

פ
מלך
שלצדוש

פ
לשון
צבע
אדום
צבע
צ
בגד
לידע
אם
הוא
טוב
או
לא

ל
א

פ
לוח
פ
תל
מזין
פ
אעיו
אמנאטעה

אף כל שערו אמור בימיאמרו פדט לבית הסתרים ורחץ במים
אמלו במי המקוה הלא ריץ הוא מה אם הזב שאינו טעון הזיית מים
חיים טעון ביאת מים חיים מצורע שהוא טעון הזיית מים חיים
אינו ריץ שיטעץ ביאת מים חיים תל ורחץ במים אמלו במי מקוה
ורחץ בשדרו וטהר ואחר יבוא אלהמה' דחיצת גופו מעכבת ליכנס
לפנים מז המחנה איך כפודיו מעכבין אותו ליכנס לפנים מז המחנה
וישב מחוץ לאהל יהא כמנודה ויהא אסור בתשמיש המטה שנאמרו
איך אהל לא אשתו וכן הוא אומ' שובו לכם לאהל' שבעת ימים לא ימי
החלטו רבדי ל' יוסי ביל יהוד' אומ' קל וחומר לימי החלטו אמ' ל' חייא הישבת
לפני ל' והלא לא למדנו ל' שלא היה גתם לעזיה לא בימי חליטו אמ' ל'
אף אני כך אמרתי בימי חליטו מותר בתשמיש המטה בימי ספרו
אסור בתשמיש המטה גדי הכתוב - תנן התם לא יטול אדם אם על
הבנים אמלג לטהר בהן את המצ פשיטא דטהרת מצורע עשה ושילוח
הקץ עשה ולא תעשה ואיך עשה רוחה את לא תעשה ועשה אמ' מד בר
רב אשי צריכה כגון שנ' טלה על מנת לשלחה דלאו איכא עשה הוא
דאיכא לית עשה ולירחי עשה ומאי אילמיה דהאיי עשה מהאיי עשה
אצטריך סלקא דעתא אמינא הואיל ואמ' מד גדול השלום שביז איש
לאשתו שהרי אמרה גורח שמי שנכתב בקדושה ימחה על המים
והאיי מצורע כיון דכמא דלא מיטהר אסיד בתשמיש המטה דכת
וישב מחוץ לאהל ש' ימ' שאסור בתשמיש המטה לית עשה נדחי
עשה קא משמע לן דלא' והיה בשביעי יכול ביז ביום ביז בלילה תל'
ביום ולא בלילה יגלח את כל שערו יכול בית הסתרים תל' גבת עינו
מה גבת עינו בנדאה פדט לבית הסתרים או מה גבת עינו מקום
כינוס שיער ובנדאה אף איך לי לא מקום כינוס שיער ובנדאה מל'
כינוס שיער בשאינו נדאה פידור שער בנדאה פידור שער בשאינו
נדאה תל' ואת כל שערו יגלח ראשו מה תל' לפי שנ' להלך תער לאיעבד

אף כל שערו
'בנדאה פדט
לבית הסתרים

יכול יהא כולן מעכבין אותן תלוטוהו טהרה אמורה למעלה וטהרה
 אמורה למטה מה טהרה אמורה למעלה בדברים הנעשים בגופו אף טהרה
 אמורה למטה בדברים הנעשים בגופו ושלח את הצפור כיצר משלחה
 עומד בעיר וזורקה חוץ לחומה ואינו הופך את פניו לא לים ולא לעיר
 ולא למדבר שנ' ושלח אל מחוץ לעיר אל פני העדה שילחה וחזרה
 שילחה וחזרה חוזר ומשלחה אפלו מאה פעמים אל פני העדה הא
 אם שילחה וחזרה לתוך ידו תהא מותרת באכילה ולמה אחת לשחיטה
 ואחת לשילוח לא שאם לו כשם שזו שנשחטה שוב אינה חיה אף אתה
 אם עמדת בתשובתך שוב איך באיך עליך נגעים ואחת לשילוח שאם
 לו כשם שנשתלחה סופה לחזור אף אותו האיש אם אינו חוזר בתשובה
 סוף שהנגעים באיך עליו וכך הוא אם אם אין בידה הדיקהו מה כח
 אחדיו כי חז תשא פנה ממום והיית מוצק ולא תיכא כי אתה עמל
 תשכח ובטחת כי יש תקוה ורצת ואיך מחליר וחלו פנה רבים
 וכבס המט את בגדיו אמר שמעון מה בא זה ללמדנו אם ללמד
 שיטמא בגדים במגע והלא קל וחומר הוא מה אם בימי ספרו שאינו
 מטמא בביאה מטמא בגדים במגע בימי גמלו שהוא מטמא בביאה
 אינו דינו שיטמא בגדים במגע אם כן למה נא וכבס המט את בגדיו
 מלטמא משכב ומושב מפני שהן שני כבוסים בגדים אחת מלטמא
 משכב ומושב ואחת מלטמא בגדים במגע וגלח את כל שערו
 יכול בית הסתרים ודין הוא נאמדה תגלחת בימי ספרו ונא תגלחת
 בימי גמלו מה תגלחת אמורה בימי ספרו פרט לבית הסתרים אף
 תגלחת אמורה בימי גמלו פרט לבית הסתרים היז אם היקל בימי
 ספרו שאינו מטמא משכב ומושב ואינו מטמא בביאה נקל בימי
 גמלו שהוא מטמא משכב ומושב ומטמא בביאה הואיל והוא מטמא
 משכב ומושב ומטמא בביאה יגלח אף בית הסתרים תלכל שערו
 כל שערו לגזי שווה מה כל שערו אמור בימי ספרו פרט לבית הסתרים
 אף

ולג אחד שמן
זה תוספת על
שמיני שלנסכים

מצודע ואשמו בלבד ומנ שהוא מביא על חטאתו ועל אשמו אמר
יהודה בן בתירה הרי הוא אומר ואם דל הוא ואין ידו משגת ולקח כבש
אחר אשם לתנופה ועט לימר שעשדון לכל אחת ואחת ולג אחד שמן
שהיה בריץ שיביא שלשת לוגין מה מצינו בעני שהוא מביא עשדון
אחר מביא לג אחד אבל עשיר שהוא מביא שלשה עט יביא שלשת
לוגין תלולג אחד שמן והעמיד הכהן המטהר את האיש המט ואותם
למדנו שהן טעונין עמדה כולן יכול כשם שטעונין עמדה כך יטענו
תנופה כולן תל והקריב אותו לאש ואת לג הע' והע'ף אשם טעון תנופה
אין כולן טעונין תנופה את האיש המטהר אין לי לא איש אשה קטן
מן תל המטהר בין איש בין אשה בין קטן לפני יי פתח אהל מועד
מעמיד בשער נקנור אחודיהן למזרח ופניהן למערב ולקח הכהן
את כבש האשם והק' אותו לאשם ואת לג הע' והניף אותו תנופה למדנו
שהן טעונין תנופה כאחת ומנ אם הניף זה בפני עצמו וזה בפני עצ
יצא תל אותו לאשם והניף תנופה לא תנופות לפני יי במזרח כיצד
הוא עושה המצודע עומד מבחוץ על שער נקנור מביאין לו האשם
עד הפתח ומכניס שתי ידיו וסומך עליו ושחט את הכבש במקום
אשר ישחט את החט ואת העולה מה תל לפי שיוצא לידון בעמדה
יכול מקום עמדה יהא מקום שחיטה תל במקום אע יע את החט ואת הע'
יכול על טבעתן תל במקום הקדש להכשיר את כלהרוח אין לי אלא
אשם במקום הקדש ומנ אף חטאת ועולה במקום הקודש תלאת החט
ואת העולה במקום הקדש שחטו וקיבלו שני כהנים את דמו אחד בכל
ואחד ביד ואיני יודע איזה יקדוש אם מזבח אם בהונות וכשהוא
אומר לכהן הכהן יקדוש מה מצינו מכשירו לכהן המזבח המזבח יקדוש
הוא פרט לששחטו שלא לשמו קדש קדשים לרבות לוג שמן שלמנו
הוא פרט לשחטו כל שהוא ולקח יכול בכלי תל ולקח הכהן ונתן הכהן
מה נתינה בעצמו שלכהן אף קבלה בעצמו שלכהן יכול אף שלמזבח

הוא

על ראשו יכול אף מנוגע תל' ראשו ואת כל זקנו מה תל' לפי שג' ופאת
 זקנם לא יגלחו יכול אפלו מנוגע תל' זקנו מה תל' ראשו ומה תל' זקנו
 לפי שיש בדאש מה שאין בזקן ובזקן מה שאין בדאש הדאש אסור
 במספרים כבתעל והזקן אינו אסור במספרים כבתעל הדאש מותר
 בכל אדם הזקן אסור בכל אדם הא לפי שיש בדאש מה שאין בזקן
 ובזקן מה שאין בדאש צדך לומר דאשו וצדך לומר זקנו ואת כלשעו
 מה תל' גלח לא לתן אחדיות להתגלחת שאם לא גלח בשביעי מגלח
 בשמיני ובתשיעי ובעשירי ושם הנח שתי שעדות לא עלתה לו
 תגלחת שייר שתי שעדות בהגלחת דאשונה ובילחן בתגלחת שנייה
 לא עלתה לו לא אחת דתנן שלעיה מגלחין ותגלחתן מצוה הנזיר
 והמצורע והלויים וכולן שגלחו שלא בתער או ששיירן שתי שעדות
 לא עשו כלום בשביעי גלח ובשמיני יקח שני כבשים לימד שאם
 גלח בשביעי מביא קרבנותיו בשמיני גלח בשמיני מביא קרבנותיו
 למחר דברי ר' עקי' אמ' לו ל' טרפון מה בין זה לנזיר אמ' לו שהנזיר
 טהרתו תלויה בתגלחתו ואינו מביא את קרבנותיו לא אם כן היה
 מעורב שמש הא כיצד מגלח וטובל ומביא קרבנותיו למחר יקח
 כבשים מיעוט כבשים שנים אם כן למה נא שני שיהיו שווין ומניין
 שא' ע' שאינן שווין כשרים תל' כבש כבש דיבה וכבשה אחת שתהא
 ברודה אחת מלמד שהוא מביא אחת על נגעים הרבה בת שניה
 שנה לעצמה לא שנה למנין עולם ושלשה עשרנים סלת מנחה בלו
 ב' למנחת נסכים או יכול תהא מנחה בפני עצמה כשהוא אומ' והעלה
 הכהן את העולה ואת המנחה המד' לימד שאינה לא מנחת בהמה יכול
 מנחה לעולה בלבד מנ' לרבות חטאת ואשם כשהוא אומ' להלך תעשה
 על העולה זו עולת המצורע לזבח להביא את חטאתו או לזבח להביא
 את אשמו מלמד שהוא מביא שלשה עשרונות על שלש בהמות עולה
 וחטאת ואשם ואין לך חטאת ואשם שטעונים נסכים לעולם לא חטאת

טהרה/ תלויה
 בימיו ומצורע

מצורע

מה תל לפי שג והעולה הכהן את העולה ואת המזבח וכפר יכוליהוא
כולן מעבדין אותו תל ועשה הכהן את החט וכפר מלמד שהכפרה בחטאת
זכר על המזבח לא מזבחו ואחר ישחט את העולה אחד המעשה
הזה והעולה הכהן את העולה העל ששחטה שלא לשמה והעולה הכהן
את העולה העל שקדמה לחטאת והעולה הכהן את העל מלמד שאיברי
עולה קודמים לאימורי חט' אמ' ל שמעון למה חטאת דומה למקדש
שנכנסו לרצות ריצה פרקלע ונכנס דרוך ואם דל הוא שומעני
אל איש כל ממה שהיה בן מאה מנה ונעשה בן חמשים מנה תל ואין יח
משגת או ואין ירו משגת יש לו ואינו רוצה ליקח תל ואם דל הוא הא
כיצד עד שיאמרו עני בתובים ואם לאו לא שמענו הוא לא נודדיו
לפי שבערכים עני ושהעדיף את העשיר נותן עורך עני יכול אם
קדמנו שלמצודע זה עלי אם היה מצוה עשיר יביא קרבן עני תל
הוא לא נודדיו ג' אומהני אף בערכים בן וכי מפני מה עני שהעדיף
את העשיר נותן עורך עני שאין העשיר חייב בלום אבל עשיר שאם
ערכי עלי ושמע עני ואמרה שאמר זה עלי נותן עורך עשיר היה עני
והעשיר או עשיר והעני נותן עורך עשיר אף זה הואיל והוא מחויב
שלוש בהמות וביקש האיש הזה לפטוהו הרי הוא מביא עליו קרבן עשיר
ולקח כבש אשם מה תל אחד זו שא' ל. עקי את ל נחונה אמ' לו מה
תל אחד אמ' לו זה מביא מה שג יר ומטמא מקדש מביא מה שג ד' מה
מטמא מקדש מביא שנים תחת אחד אף זה יביא שנים תחת אחד
תל אחד לתנופה לכפר וכי יש תנופה מכפרת אם כן למה נא לתנופה
לכפר לא ללמד שאם לא עשה תנופה שהיא שיירי מצוה כאילו לא כיפר
ועשרין לימד שהוא מביא נסכים על אשמו כנסכי עולה ולוג שמן
מה תל שהיה בדין שיביא שליש לוג מה מצינו בעשיר שהוא מביא
שלושה עשרונים מביא לג אחד אבל עני שהוא מביא עשרון אחד יביא
שליש לוג תל ולוג שמן ושתי תרים או שני בני יונה שנים הוא מביא

תהא ביד כי כחטאת האשם הוא לכהן מה חטאת טעונה כלי אף
 אשם טעון כלי נמצאת אומ' שני כהנים מקבלין את דמו אחד בכל
 ואחד ביד זה שקיבל בכלי בא וזורקו על גבי המז' כמצותו וזה שקיבל
 ביד בא לו אצל מצודע ומצודע טובל בלשפת המצודעין בא ועמר
 בשער ניקנור ל יהוד' אומ' לא היה עדיך טבילה שכבד טבל מבערב
 וחכ' אומ' דדש בטומאה בימי חלוטו צריך טבילה היום שמא נטמא
 מבערב ואילך ולקח הכהן ונתן הכהן הכנים המצודע ראשו ונתן
 על תנוך אצבעו ידו ונתן על בהן ידו דגלו ונתן על בהן דגלו איז לא
 בהן יד איז לו בהן דגל ואחז ימנית איז לו טהרה עולמית ונתן על תנוך
 יכול על תנוך וראי תל' נוך או על נוך יכול על גובה שלאזן תל' תוך
 נוך הא כיצד זה גדר האמצעי ולקח הכהן מלג' השני יצק חסד
 הלוג עד שלא יצק ימלאנו ומשיצק יביא אחד כתחלה רבי' ל עקי'
 ל שמעון אומ' חסד הלוג עד שלא נתן ימלאנו ומשנתן יביא אחד
 כתחלה והל' כל עקי' ויצק על כף הכהן השמ' מצוה שיצוק לתוך
 כפו שלחבירו ואם יצק לתוך כף עצמו יצא וטבל לא המספג' וטבל
 והזה' על כל הדייה טבילה אצבעו נא כאן אצבעו ונא להלן אצב'
 מה אצבעו אמורה כאן המיומנת שבימין אף אצבעו אמורה להלן
 המיומנת שבימין והזה' מן הע' בא' שבע פעם מלמד שהוא טובל
 ומזה שבע פעם לפני יא כנגד בית קדש הקדש ומיתר הע' אשר
 על כפו על דם האשם שיקדוש הדם לשמן אתה אומ' שיקדוש הדם
 לשמן או אינו אומ' לא אם יש דם יתן איז שם דם לא יתן תל' על מקום
 דם האשם הוי איז הדם גודם לא המקום גודם והנותר בשמן אל
 על צף הכל יתן על ראש המטהד לכפר עליו אם נתן כיפר ואם לא
 נתן כיפר דברי ל עקי' ל יוחנן בן נדבי אומ' שיירי מצוה הז' בין שנית
 בין שלא נתן כיפר אבל מעלין עליו כאן לא כיפר והל' כל עקי' ועשה
 הכ' את החט' שיהיו כל מעשייה לשם חטאת ועשה הכ' את החט' וכפר
 מה

הימנית

צדעת שנכתב בה חמש תולדות זאת תולדת נגע צדעת בגד הצמר
זאת תהיה תולדת המצורע זאת תולדת אשר בו נגע זאת התורה לכל
נגע הצדעת זאת תולדת המצורע לומר לך שכל המספר בלשון הדע
סוף שהוא כעובד על חמשה חומשי תורה אמר שמעון מאיר דבת
עולותיו ילפדונו את הדשע ובחבולו חטאתו יתמך דשע זה בעל
לשון הדע הקבה לכדו כי סורין שמא ירגיש ויחזור הא כיצד כל
המספר בלשון הדע בתחלה משתנות קולות ביתו אם חזר בו וטהר
את הבית לא חזר בו ונתך את הבית והתחילו כלי העור שלו להשתנות
אם חזר בו וכבס וטהר לא חזר בו באש תשדכנו והתחילו בגדי
ההשתנות אם חזר בו וכבס וטהר לא חזר בו ושדך את הבגד והתחיל
גופו להשתנות אם חזר בו וטהרו הכהן מספחת היא לא חזר בו בדי
ישב מחוץ למחנה מושבו כדי שלא ימצא מי יספר לו לשון הדע
ונמצא דווי על נפשו ונפשו דויה עליו ל חונא ול יחט בן אבון ול
זכריה חתנה דל לוי בשם רבי לוי איז בעל הרחמים נוגע בנפשות
תחלה ממי את למד מאיוב ומלאך בא אל איוב ויאמר אמר לב חמא
בר חנינה נעשה לו מעין דוגמת העולם הבא היך דבת ונגש חודש
בקוצר ורודך ענבים במושך הדדע אף כאן הבקר היו חודשות
והאתונות דעות על ידיהם ותפל שבא ותקחם ואמלטה דק אני לבדי
דק מיעוט עד עד שהוא מדבר כלקה אמר ל יודן עוד לבדי עוד לבדי
להגיד לך אף הוא כיון שהיה מגיד בשעתו מת וכת עוד זה מד
וזה בא ויאמר כשרים שמו שלשה ראשים אמר ל שמואל בר נחמן
כיון ששמע איוב כן התחיל מגיים חיילותיו למלחמה עליהן דבת
כי אערוץ המון רבה ובוז מע יחתני אמר איוב אומה בזויה שבאומות
הם ארץ כשרים מהו סבול ליתן אימתו עלי וכיון שאמרו לו אש
להים נפלה מן השמים אמר ואם משמים היא מה אני יכול לעשות
מיד ואדום לא אצא טתח ואחר כך ויך את איוב בשחין דע ויקח

מפסד

2

ואינו מביא ארבעה הלא דין הוא שה מביא קרבן מהשג יד ויולדת
מביאה קרבן מהשג יד מה יולדת מביאה אחר תחת אחד אף זה
יביא אחר תחת אחד הולכה לך לדרך הזו זה מביא מהשג יד
ומטמא מקדש מביא מהשג יד מה מטמא מקדש. מביא שנים תחת
אחד אף זה יביא שנים תחת אחד נראה למי דימה רטץ מחוסר
אל זכיה מטמא כפודים כפודים הולכה לך לדרך הזו דנין דבד שהוא נוהג
באיש כבאשה מרבד שהוא נוהג באיש כבאשה אל יוכיח קרבן
יולדת שאינו נוהג באיש כבאשה תל שתי תולדים או שני בני יונה
שנים הוא מביא אינו מביא ארבעה אשר תשיג ידו מאשר תשיג
ידו את אשר תשיג ידו אשר תשיג ידו מה תל שיכול אימתי אני אומ
יביא קרבן עני בזמן שהוא עני מתחלה היה עשיר והעני מנ תל
אשר תשיג ידו מאשר תשיג ידו את אשר תשיג ידו מיכאן אמ' היה
עשיר והעני או עני והעשיר הכל הולך אחר המכשיר ואיזה זה
המכשיר זה האשם היה עשיר בשעה שהקריב אשמו והעני משום
קרבן עשיר היה עני בשעה שהקריב אשמו והעשיר יסלם קרבן
עשיר לא העשיר יסלם קרבן עני תנן התם מצודע עני שהביא
קרבן עשיר יצא ועשיר שהביא קרבן עני לא יצא מביא אדם על
יד בנו ועל יד בתו ועל ידי עבדו ושפחתו קרבן אלא כילין בזבחים
ל יהודה אומ' אף על ידי אשתו מביא קרבן עשיר מטעם שגופה בגופו
וכן כל קרבן שהיא חייבת תנו דבנן עני מצודע עני שנתעלבו
קרבנותיהם וכזרק דם שלאחת מן החטאות ומת אחד מן המצודעין
זו שאלו אנשי אלסנדרדיה את ל יהוש' ואמ' להן להביא חט בהמה אינו
יכול שאין חטאת בהמה באה על הספק וחטאת העוף אינו יכול שעשיר
שהביא קרבן עני לא יצא וכיצד יעשה יכתוב נכסיו לאחד ויביא
קרבן עני ונמצא עני מביא חטאת העוף אמ' להן יהוש' עכשו
שאתם רבד שלחכמה זאת תולדת אשר בו נגע עדעת חמורה
עדעת

אל זכיה מטמא
מקדש שאינו
מחוסר כפודים

בנגעים' או יכול אפלו הבנוי על אדבעה עמודים תל בבית ארץ
הואיל והוא מחובר בארץ צד חיבור הדי הוא מיטמא בנגעים
אחדתכם' אחדתכם מיטמא בנגעים אין ירושלם מיטמא בנגעים' אמ
ל יהודה אני לא שמעתי לא בית המקדש בלבד' תנו לבנך עשרה
יבדים נאמרו בירושלם אין הבית נחלט בה ואין מביאה עגלה עדות
ואינה מיטמאה בנגעים' ואין נעשית עיר הנדחת ואין מוציאין בה
זידיץ וגזוזטאות ואין עושיין בה כבשונות ואין עושיין בה אשפות
ואין עושיין בה גנות ופדדסיץ חוץ מגינת וקדשים שהיתה מימות נביאים
הדאשונים ואין מגדלין בה תורנגליץ ואין מלינין בה את המת' אין
הבית נחלט בה רכת לקונה אותו לדרתו לא יצא ביבלי ואין ירושלם
נתחלקה לשבטים' ואין מיטמאה בנגעים רכת אחדתכם' אחדתכם
מיטמאה בנגעים' ואין נעשית עיר הנדחת רכת באחר עדיך' ואין
ירושלם נתחלקה לשבטים' ואין מוציאין בה זידיץ וגזוזטאות משום אהל
הטומאה ואין עושיין בה כבשונות משום קיטרא' ואין עושיין בה אשפות
משום שרצים' ואין עושיין בה גנות ופדדסיץ משום סדחא' ואין מגדלין
בה תורנגליץ מפני קדשים' ואין מלינין בה את המת במדא' תנא
הוסיפו עליהן אין מעבדין בה עצמות מת ואין משכירין בה בתים'
ואין כותנין בה מקום לגר תושב' ואין מקיימין בה קבלות חוץ מקבלי
בית דור וקבר חולדה הנביאה שהיה בה מימות הנביאים הדאשונים'
אחדתכם' ל' ישמעאל אומ' אחדתכם מיטמא בנגעים אין אחדת גוים
מיטמא בנגעים' כשם שאין אחדתן מיטמא בנגעים כך אין בגדיהן
וגופם מיטמא בנגעים' ובא אשר לו הבית' שלא ישלח ביה שליח
יכול אפלו דקף אל חולה תל ובא והגיד לכהן ידקדק כי צר בא הנגע
לביתו' לאמר יאמר לו הכהן רבדי כבועיין בני אין הנגעים באין לא
על לשון הדע שכן מצינו במדים שלא נענשה בצדעת לא על לשון
הדע שנ השמר בנגע הצדעת לו מאד ולעט זכור את אשר עשה יי

אין ירושלים
מיטמא
בנגעים

לו חרש להתגרד בו אף במחלוקת וכליון כן בתחלה מתו סוסיהם
 וחמוריהם וגמליהם ואחר כך מת הוא וימת אלימלך
 איש נעמי ואחר כך וימתו גם שניהם מחלוקת וכליון
 גם בנגעים הבאין על האדם כן בתחלה מתחיל בביתו
 אם חדר בו טעונו חליצה וחלצו את האבנים ואם לא
 חדר בו טעונו נתיצה ונתן את הבית ואחר כך הוא מתחיל
 בבגדיו אם חדר בו טעונו קריעה וקרע אותן מן הבגד
 ואם לא חדר בו טעונו שדיפה ושדף את הבגד ואחר כך הוא מתחיל
 בגופו אם חדר בו יוצא ובא לו ואם לא חדר בו בדד יושב מחוץ לבית
 מושבו אף במצרים כן בתחלה נגעה מרת הדין בממוץ דבת
 ויהי גפנים ויתאנתם ויסגד לדבר בעולם ואחר כך ויהרג כל בכור
 בארצם וידבר כי תבאו יכול משבאו לעבר הירדן תל אל
 הארץ אל הארץ המיוחדת יכול משבאו לעמוז ומואב תל אשר
 אני נתן לכם לא עמוז ומואב לאחזה עד שביבשו מן אתה אם
 כבשו אבל לא חילקו חילקו למשפחות ולא חילקו לבתי אבות חלקו
 לבתי אבות ואין כל אחד מכיר את שלו יכול יהוא מיטמאין בנגעים
 תל אשר לו הבית עד שיהא כל אחד ואחד מכיר את שלו ונתתי
 נגע צרעת אם ליהודה וכי בשורה להן שהן באין עליהן נגעים וא
 לא בא לא להזהירן על לשון הדע שאם יכשל אדם בה סוף שמחלב
 את ביתו ואת גופו ונתתי שלא תאמר דבר זה נקרה נקרא או שלא
 תאמר דבר זה ממנהגו של עולם לא ונתתי שהשנוי האמור בבגדים
 ובבתיים אינו לא אות ופלא היה בישל כדי להזהירן מלשון הדע
 ונתתי נגע צרע מאחד הדיבר ואילך מיכאן אם כל הבתים מיטמאין
 בנגעים חוץ משלגוים הלוקח בתים מן הגוי וראו בתחלה בבית
 בית מרובע להוציא בית עיגול בית טריגון בבית ארץ בית המחובד
 פרט לבית הבנוי בספינה ובאסכדא על ארבע קורות שאינו מיטמא

תל

פ
 בית
 שיש
 לו
 שלשה
 בתלים

פ כוע מן אבניאן גיר מתעל בלארץ גמלית פיה בנגעים

והלך הוא אומ' בקיר קירות הרי ארבעה מלמד שאין הבית מיטמא
בארבעה כתלים מיכאן אמרו בית עיבול בית טריגון אינו מיטמא
בנגעים אומ' בקירות יכול עד שיראה כשני כתלים כדברי ל' לעזר
ביל שמעון שהיה ל' לעזר ביל שמעון אומ' עד שיראה כשני גדיסין
על שני אבנים בשני כתלים בזוית ארכו כשני גדיסין ורחבו כגדיס
תל' ומראה שפל מן הקיר אפלו בכותל אחד או יכול אפלו נראה
באבן אחת יהא טמא תל' וחלצו את האבנים אשר בהן הנגע אין פחות
משתי אבנים הא אינו מיטמא עד שיהיה שיעור שני גדיסין על שתי
אבנים אפלו בכותל אחד אם כן למה נא קירות קירות שאינו מיטמא
עד שיהיה כל קיר וקיר ראוי לטומאה מיכאן אמרו כמה אבנים יהיו
בו ל' ישמעאל אומ' ארבע ל' עקי אומ' שמונה של' ישמעאל עד שיראה
כשני גדיסין על שתי אבנים או על אבן אחת ול' עקי אומ' עד שיראה
כשני גדיסין על שתי אבנים ולא על אבן אחת ול' עקי אומ' עד שיראה
כשני גדיסין על שתי אבנים או על אבן אחת בית שאחד מצדדיו מחונה
בשיש ואחד בסלע ואחד בלבנים ואחד בעפר טהור בית שלא היה
בו אבנים ועצים ועפר נראה בו נגע ואחר כך הביא בו אבנים ועצים
ועפר טהור בקירות הבית נא כאן בקירת הבית ונא בסוף ונתן את
הבית את אבניו ואת עציו ואת כל עפר הבית לימד שאין הבית מיטמא
בנגעים עד שיהיה בו אבנים ועצים ועפר כמה עצים יהיו בו כדי שיתן
תחת המשקוף ל' יהורה אומ' כדי לעשות סנדל לאחורי המשקוף עפר
כדי ליתן ביץ פציץ לחבירו בקירת הצות לא בקירית היציע ולא בקירת
האבוס ולא בקירות המחיצה ולא בקירות המגודה הא אינו מתטמא
עד שיהיה בית דירה הבית אין פחות מארבע אמות על ארבע אמות
שקעלורו שוקעות במראהן דקרקת או אומ' הידוק שבידוקין
האדום באדומין ומראהן שפל מן הקיר לא ממשן ויצא הכהן מן
הבית כול' ילך לתוך ביתו ויסגיר תל' אלפתח הבית יכול יעמוד תחת

אהיך למדים וכי מה ענין זה לזה לא מלמד שלא נענשה לא על לשון
 הרע והרי רבדים קל וחומר מה אם מרים שדיברה שלא בפניו של משה
 כך נענשה על אחת כמה וכמה המרבה בגנותו של חברו בפניו רבי
 שמעון אומר אף על גסות הדוח נגעים באין שכן מצינו בעזיה מלך
 יהודה שנ כחזקתו גבה לבו עד להשחית וידעך עזיהו והצדעת זרחה
 במצחו נגע מה תל כנגע אפלו תלמיד חכם ויורע שהוא נגע וראי לא
 יגזור ביאמר נגע צדעת נראה לי בבית לא כנגע נראה לי בבית נראה
 לי לא לי ולנרי מיכאן אמרו בית האפל איך פותחין בו חלונות לראות
 את נגעו בבית להביא את הצבוע בבית להביא את העלייה בבית
 מתוכו הוא מיטמא ואינו מיטמא מאחוריו וצוה הכהן ופנו הצווי
 בכהן והפנו בכל אדם ופנו את הבית אפלו חבילי עצים אפלו חבילי
 קנים מעכבין רברי ל יהודה ל שמעון אומר עסק הוא לפנוי אפי' ל
 מאיר וכי מה מיטמא לו אם תאמר כלי עציו ובגדיו ומתכתו מטבילין
 והן טהורין ועל מה חסה התו על כלי חדש ועל סכו ועל טפיו אפי' כן
 חסה תורה על ממונו הצווי קל וחומר על ממונו החביב אם כך על
 ממונו קל וחומר על נפש בניו ובנותיו אם כך על שלדשע קל וחומר
 על הצדיק בטרט יבא הכהן לראות את הנגע לא לראות את הפנוי
 ולא יטמא כל אפי' בבית מה תל לפי שמצינו בנכנס לבית המנוגע שאינו
 מטמא בגדים עד שיטקה כרי אכילת פדס יכול אפלו היו שם כלים
 מקופלין ומונחין על כתיפו כלים מקופלין ומונחין בתוך הבית יכול
 לא יהוא טמאין עד שיטקה כרי אכילת פדס תל ולא יטמא כל אשר
 בבית מיד ואחר כך אחרים כיוצא בהן ל אומר אם ממתניץ לו לרבה
 הרשות לא ימתנו לרבה מצוה וכמה היא מצותו נראה בחתן נותנין
 לו שבעת ימי המשתה לו ולביתו ולבסותו וכן בדגל גותניץ לו כל ימי
 הדגל וראה את הנגע יכול כגדים תל וראה את הנגע והנח הנגע
 מלמד שאין הבית מיטמא לא בכשני גדיסין בקיד קידות הרי שנים
 ולהלן

פ
 למנפד
 טפי
 ולי
 אגיה
 פכאד
 מחדרה
 לקאע
 ואממא
 קאדום

לו

מיכאן אמרו איך חולצין פתות משתנים ואיך מביאין טהות משתנים
ואינו מביא לא אחת תחת שתיים ולא שתיים תחת אחת לא מביא שתיים
תחת שתיים שלש תחת ארבע ארבע תחת ארבע ארבע תחת שלש שלש
תחת שתיים ולקחו אבנים יכולי טול אבנים מצד זה ויביא לצד זה
תל אחדות או אחדות יכול אפלו קור מיריץ ואפלו לבנים תל אבנים
הא עד שיאמרו שני כתובים ואם לאו לא שמענו ועכר לדבות פל
משמע עכר אפלו מצד אפלו חרסית יכולי טול עכר מצד זה ויביא
לצד זה תל אחד או אחד יכול אפלו סיד אפלו גבסים תל עפר הא עד
שיאמרו שני כתובים ואם לאו לא שמענו ואם ישוב הנגע ופרח בבית
משל חדר חיש פל למקומו כשיחדור הנגע לאותן האבנים איך לי לא
מקומן מנ לדבות את כל הבית תל בבית יכול כגרים תל נא כאן נגע
ונא להלן נגע מה נגע אמור ולהלן כשע גדיסין אף כאן כשע גדיסין
נמצאת אומ' העסיון הסמוך כל שהוא והרחוק כגרים והחודר בבתי כשע
גדיסין איך לי לא במדאיו שלא במדאיו מנ תל ופרח במדאיו ושלא במדאיו
או אינו אומ' ופרח לא שלא יהא טמא עד שיחדור ויפשה ודין הוא טימא
בבגדים טימא את החודר אעפ שאינו פושה ומנ אם עמד בראשון ופשה
בשני חולץ וקוצה ונותן לו שבוע שלישי תל ובא הכהן ודאק והנה פשה
במי הוא מדבר אם בפושה בראשון הדי אמור הא אינו אומ' ובא הכהן
ודאק והנה פשה לא את שבא בסוף שבוע בראשון ומצאו עומד ובא בסוף
שבוע שני ומצאו פושה מה יעשה לו הדי אני דין מה מצינו בפושה בראשון
חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע אף הפושה בשני חולץ וקוצה וטח ונותן
לו שבוע שלישי הין אם הקל בפושה בראשון שהדי הקל בעומד בו
נקל בפושה בשני שהדי החמיר בעומד בו ויהא פושה בעומד בו תל
ושב הכהן ובא הכהן היא שיבה היא ביאה מה שיבה חולץ וקוצה וטח
ונותן לו שבוע אף ביאה חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע ומנ עמד
בזה ובה חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע תל ובא הכהן ואם בא יבא

פ
הו
אסמא
לא חכמת
פ
ט
לא חכמת
פ
ט
לא חכמת

אף בבגדים
טימא את החודר אעפ שאינו פושה
ומנ אם עמד בראשון ופשה
בשני חולץ וקוצה ונותן לו שבוע שלישי
מה בבגדים

השקוף ויסגיר תל מן הבית עד שייעקר מכולו. הא כיצד עומד בצד
השקוף ויסגיר יכול הלך לתוך ביתו והסגיר עמד תחת השקוף עמד
על פתח הבית שהנגע בתוכו והסגיר לא יהא מוסגד. תל והסגיר את
הבית מכל מקום. ושב הכהן בשביעי יכול בין ביום בין בלילה תל ביום
לא בלילה. וראה והנה פשה זה פשיון הסמור כל שהוא ומנ לבות
את הרחוק תל בבית יכול כל שהוא תל נא כאן נגע ונא להלן נגע
מה נגע אמור להלן כגדים אף כאן כגדים נמצאת אומ' הפסיון
הסמור כל שהוא והרחוק כגדים והחודר כשני גריסין בקידת הבית
אף בקיד מקירות הבית. וצוה הכהן וחלצו הצווי בכהן והחליצה בכל
אדם וחלצו מלמד ששניהן מחלצין מיכאן אמרו חז"ל לשעור ואוי
לשכוננו שניהן חולצין שניהן קוצעין שניהן מביאין את האבנים
אבל הוא לבדו מביא את העפר שנ' ועפר אחד יקח וטח את הבית
איך חבירו מיטפל עמו בטיחה יכול אף כותל הסמור לאויר יקח
שניהן חולצין תל אחד חלץ את האבנים הא כיצד הכותל שבינו
לביץ חבירו שניהן חולצין הכותל הסמור לאויר הוא לבדו חולץ
וחלצו אבנים יכול יחלוץ בו שתי אבנים ויקיים בו מצות חליצה
תל אשר בהן הנגע או אשר בהן הנגע יכול אפלו קורמדיץ אפלו
לבנים תל אבנים הא עד שיאמרו שני כותבים ואם לאו לא שמענו
והשליכו אתהם אל מחוץ לעיר אתהם חוץ לכל עיר ואיך אדם חוץ
לכל עיר לא חוץ לכל עיירות המוקפות חומה בלבד אל מקום טמא
שיהא מקומן טמא מלמד שהן מטמאין בביאה כיצד נכנס כזית
מהן לבית טהור נטמא כל אשר בבית ואת הבית יקציע יכול
מבפנים ומבחוץ תל מבית או מבית יכול מן הקרקע ועד הקורות
תל סביב לא אמרתי לא סביב לנגע ושפכו אשר הקצו יכול צדודות
תל צדד או עפר יכול אף הנושר תל אשר הקצו הא עד שיאמרו שני
כתובין ואם לאו לא שמענו ולקחו אבנים איך פחות משתי אבנים
והביאו לתחת האבנים אין פחות מיכאן

פ
אקראמיר
והי
אשקוף
תל
ונח
אף

בו אפלו שדפז ועשה מהן סיד הדי הזן אסורין בהעיה שמה הוא
וכי טהור היה לא מה תל לפי שמצינו בבית המוסגר שאינו מטמא לא
מתוכו יכול אף מוחלט כן תל כי טמא הוא הוסיף לו טומאה על טומאתו
שיהא מטמא ביז מתוכו ביז מאחדיו ונתן את הבית את אב ואת עינו
ואת כל עפר הב' רבד למור מסוכו מלמד שאין הבית מיטמא בנגעים
עד שיהיו בו אבנים ועצים ועפר אבניו שלו עציו שלו מלמד שהוא
גורד ומוציא אבניו כל אבנים שנבנה עמו עציו כל עצים שנבנה עמו
עפר כל עפר שנבנה עמו אבניו לא אבני העלייה עציו לא עצ העלייה
עפרו לא עפר העלייה מיכאז אמרו נראה נגע בבית נותן את הקודות
לעלייה נראה בעלייה נותן את הקודות לבית אבניו לא אבנים שהכנס
לו משנבנה עפר הבית לא עפר מתכות שלו לימד על המלכנים ועל
שריגי החלונות שהן ניצולין אם נאמרו בחליצה למה נאמרו בנתיצה
ואם נאמרו בנתיצה למה נאמרו בחליצה לפי שיש בחליצה מה שאין
בנתיצה ובנתיצה מה שאין בחליצה בחליצה האבן שבזוית בזמן שהוא
חולץ חולץ את כולה ובזמן שהוא נותן נותן את כולה ומניח את שלחשיו
ובנתיצה נותן את האבנים שיש בהן נגע ואת האבנים שאין בהן נגע
ובחליצה אינו חולץ לא אבנים שיש בהן נגע הא לפי שיש בחליצה מה
שאין בנתיצה ובנתיצה מה שאין בחליצה צדק לומר בחליצה וצדק לומר
בנתיצה תניא בית המנוגע לא היה ולא עתיד להיות ולמה נכתב אם
רחמנא רדוש וקבל שכר כמאן אזלא כל אעזר ביל שמעון דתנן
לאעזר ביל שמעון אום לעולם אין הבית מיטמא בנגעים עד שיהיה
בו כשני גדיסין על שתי אבנים בשתי כתלים בצונית אדכו כשני גדיסין
ודתבו כגדיס' מאן טעמא דל אעזר ביל שמעון כת קיר וכת קירות
איזה הוא קיר שהוא כקצותיו או' זו קרן זוית' תניא אמ' ל אעזר
ביל צדוק מקום היה בשחום שבו והיו קנדין אתו חברתא סגידתא אמ'
שמעון בן יהודה איש כפר איכוס פעם אחת הלכתי לגליל וראיתי מקום

פ
גודר
במגדה
חלקו
ומניח
חלק
חבירו
עציו
לא
עצים
שהכנס
לו
משנבנה

במי הוא מדבר אם בפועל בדאשון הרי אמור ואם בפועל בשני הרי
אמור הא אינו אומר ובא ואם בא יבא לא את שבא בסוף שבוע דאשון
ובא בסוף שבוע שני ופארו והנה לא פשה זה העומד מה יעשה לו
וטהר הכהן את הבית יכולי פטור וילך לו תל כי נדא הכ' לא טהרתי לא
את הדפני מה יעשה לו הרי אני דן מה מצינו בפועל בשני חורץ
וקוצה וטח ונותן לו שבוע אף העומד בשני חולץ וקוצה וטח ונותן
לו שבוע היין אם החמיר בפועל בשני שהרי החמיר הדאשון נחמיר
בעומד בשני שהרי הקל בעומד בדאשון ויהא העומד כפועל תל
ובא ואם בא יבא הרי כאן שתי ביאות ביאה אמורה למעלה וביאה
אמורה למטה מה ביאה אמורה למעלה חולץ וקוצה וטח ונותן לו
שבוע אף ביאה אמורה למטה חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע
מעושים ל' ישמעאל אמרו נאמדה צדעת ממאדת בבגדים וטח צדעת
ממ בבגדים מה צדעת ממ אמורה בבגד נעשה את העומד בשני כפועל
בשני אף על ממ אמו בבגדים נעשה את העומד בשני כפועל בשני
שיכול איין לו חוזר ונותן לא אחד הפועל בדאשון ומנן לדבות את
החוזר אחד הפועל בשני ואחד העומד בשני תל אחד חולץ את האבנים
שאין תל ואחרי הקצות את הבית ואחרי הטוח וכי יש חליצה שאין
עמה קציעה וטיחה אם כן למה נא אחרי הקצות את הב' ואחרי הטוח
לא לדבות את החוזר אחד הפועל בשני ואחד העומד בשני ומנן לכה
בשני והחולץ לו קולפו והוא טהור הכהן בשני והחולץ לו קולפו והוא
טעון צפרים הפועל בדאשון חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע חזר
נותן לא חזר טעון צפרים עמד בדאשון ופשה בשני חולץ וקוצה
וטח ונותן לו שבוע חזר נתן לא חזר טעון צפרים עומד בזה ובה
חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע חזר נתן לא חזר טעון צפרים
אם עד שלא טהרו בצפרים נדאה בו נגע הרי זה ינתן ואם משיטתו
בצפרים נדאה בו צדעת יראה כתחלה צדע ממ תן בו מאדה ואתה
בו

טעון צפרים תל
ולקח לחטא את
הבית הרי כאן בית
החל מיכאן אמרו
עשה בתים הן
הכה בדאשון
והחולץ לו קולפו
ויא

בזמן שכל גופו טמא לא יטמא את מה שעליו עד שישנה כדי
אכילת פרס בזמן שאין כל גופו טמא לא יטמא את מה שעליו. עד
שישנה כדי אכילת פרס אם להזן ל יהודה מעינו שיפה כח הטמא
העליון יתן מן הטמא שהדי ישר מקבליו אומ' ומעילין בגדים בבית
המנוגע עד שישנו והבהמה והגוי שאינן מקבלין טומ' אינן מעילין
בגדים בבית המנוגע לא טמאין מיד אמרו לו אין מביאין לאי
ישראל מגוי ובהמה וטהר את הבית כי נדפא הנגע לימר שהבית
צריך טהרה אחד שנדפא כאדם שהייתי אומ' בבתים כבגדים מה
בגדים אינן צריכין טהרה כך הבתים וא' יוכיח אדם שאינו לא כבג
ולא כבתים תל' וטהר את הבית ולקח לחטא את הבית כסדר האמור
בטהרת אדם כך הוא סדר טהרת בתים לא שבאדם מזה על אחודו
ידיו ובבית על שקיטו מבחוץ ושלח את העפוד החיה למחוץ לציד
ל' יוסי הגלילי אומ' צפור שחיה חוץ לכל עיר ואידו דו דרור וכפר
עלה וטהר אם נאמרו במצורע למה נאמרו בבתים ואם נאמרו
בבתים למה נאמרו במצורע לפי שיש במצורע מה שאין בבתים
ובבתים מה שאין במצורע מצורע טעון קרבן והבית אינו טעון קר'
מצורע יש לו טהרה מטומאתו בית אינו לו טהרה מטומאתו לפי
שיש במצורע מה שאין בבתים ובבתים מה שאין במצורע צדק לומר
במצורע וצדק לומר בבתים זאת התו' לכל נגע הצ' הקיש צדעת צור
בשר לנתקים וצדעת בגד לבתים ומראה שאת למראה ספחת וספחת
לבהרת לומר לך שכל כהן שאינו בקי בכולן לא יראה את הנגע עד
שיהא בקי בהן ובשמותיהן ל' אומ' ולמה בא ביום מלמד שביום הוא
מטמא וביום הוא מטהר חנניה בן חכינאי אומ' ולמה בא להודות
מלמד שאינו רואה את הנגעים עד שיוודנו רבו וידבר יי' אל משה
וא' אהרן דברו אל בני ישראל בני ישראל מיטמאין בזיבה אין הגוים מיטמאין
בזיבה ואעפ' שאינן מיטמאין בזיבה גדרו עליהן שיהיו טמאין כזבים

שמענין אותן אמרו אבנים מנוגעות פינו לשם תנא בית מנוגע
 לא היה ולא נהיה אמ' ל נתן אני פתתי את אבניו עיר הנדחת לא היתה
 ולא נהיתה אמ' ל נתן אני עמדת על תלה בן סורר ומורה לא היה ולא
 נהיה אמ' ל נתן אני ישבתי בבית דינו ועמדת על קברו נשד הגדול
 לא היה ולא נהיה אמ' ל נתן אני ראיתי את גודליו איוב לא היה ולא
 נברא אמ' ל נתן אני ראיתי את בני בניו והבא אלהי בית משיכנס
 ראשו ורובו ימי הסגיד אתו לא ימים שקילק את נגעו תל כל ימי
 יטמא עד הע' מלמד שאינו מטמא בגדים יכול אפלו שהה כדי אכילת
 פדס תל האוכל בבית יכבס את בגדיו דיבה אם סופינו לדבות היושב
 והעומד למה נא האוכל והשוכב לא ליתן שיעור לאוכל כדי שיאכל
 השוכב וליתן שיעור ליושב כדי שיאכל וכמה שיעור אכילה כדי
 אכילת פדס פת חטיף לא פת שעורין מיסב ואוכלה בלפתן נמצאת
 אום נכנס לבית מנוגע וכליו מקופלין על כתפיו וטבעתו וסנדלו
 נתינה בכפו הוא והן טמאין מיד נכנס והוא לבוש בגדיו וסנדליו
 בגדיו וטבעותיו בידיו הוא טמא מיד והן טהורין עד שישנה כדי
 אכילת פדס כל כיבוס בגדים בתו להחמיר קל וחום ללבוש יתר מן
 המחולל וזה להקל אפלו לבוש עשדה סובליקין ועטור עשדה
 קלויכות כולץ טהורין עד שישנה כדי אכילת פדס יכול הבהמה
 והגוי יהוא מצילין בגדים בבית המנוגע עד שישנה אצל הבהמה
 והגוי שאין מיטמאין בגדים אינן מצילין בגדים בבית המנוגע
 עד שישנה נמצאת אום גוי ובהמה שנכנסו לבית מנוגע והן
 מלוכשין בגדים הן טהורין וכלים שעליהן טמאין מיד
 והשכב בבית יכ את בג לדבות את העומד בפנים ופשט ידו
 לחוץ וטבעותיו בידיו אם שהה כדי אכילת פדס טמאות היה
 עומד בחוץ והכניס ידו לפנים וטבעותיו בידיו ל יהודה אום מיד
 וחל אום עד שישנה כדי אכילת פדס אמרו לו ל יהודה מה אם
 בזמן

או יכול שאני
 מוציא את
 המוחלט שקולק
 את נגעו

א
 ב
 ג
 ד
 ה
 ו
 ז
 ח
 ט
 י
 יא
 יב
 יג
 יד
 טו
 טז
 יז
 יח
 יט
 כ
 כא
 כב
 כג
 כד
 כה
 כו
 כז
 כח
 כט
 לו
 לז
 לח
 לט
 מ
 מא
 מב
 מג
 מד
 מה
 מו
 מז
 מח
 מט
 נ
 נא
 נב
 נג
 נד
 נה
 נו
 נז
 נח
 נט
 ס
 סא
 סב
 סג
 סד
 סה
 סו
 סז
 סח
 סט
 ע
 עא
 עב
 עג
 עד
 עה
 עו
 עז
 עח
 עט
 פ
 פא
 פב
 פג
 פד
 פה
 פו
 פז
 פח
 פט

יכבס
 בגדיה
 נמצאת
 אום המטמא
 בגדים מציל
 בגדים בבית
 המנוגע

טמא

י

שבת והלכות על דעתך היאך אשה חופפת פיוס וטובלת בלילה
 קשיא הלכתא אהלכתא דרשב"ש אמימר אשה חופפת בערב שבת
 וטובלת למחרת שבת לא עשיהא הא אפשרהא דלא אפשרהא א"ל
 יצא דבר תורה רובו ומקפיד עליו מוצץ ושאינו מקפיד עליו אינו
 מוצץ ומיעוטו אע"פ שמקפיד עליו אינו מוצץ ובגדו על רובו שחיתו
 מקפיד משום רובו המקפיד ועל מיעוטו אע"פ שמקפיד עליו אינו חותך
 ובגדו על רובו שחיתו מקפיד משום רובו המקפיד ועל מיעוטו המקפיד
 משום רובו המקפיד הולכך אם היה דבר המקפיד א"ל כלשהוא מוצץ
 ודבר שאינו מקפיד עליו בין היה בין לא היה אם היה על רובו מוצץ
 ואם לאו אינו מוצץ א"ל רב שמואל בר יצחא אשה לא תטבול בנמל
 מפני שמתביישת מבני אדם ואינה טובלת כהגזן א"ל רב אשה לא
 תחוס לא בנתר ולא באהל נתן מקטף מדיא אהל מסלך ^{שעבד אשכנז} פתחא
 משמיה רבבא א"ל אמימר ואיכא דאמרי א"ל אמימר משמיה רבבא
 ואשה לא תחוס לא בחמין ואפלו בחמי חמה דחמין משרין מדיא
 ואחד בעל קרי ואחד נדה וזבה וכל הטעון ביאת מים חיים לענייני
 טבילה ולענייני חציצה אחר הך בגד ועור איז לו לא בגד ועור זמנ
 לעשות שאר הכלים כבגד ועור תל וכל בגד וכל עור אם נפסד לא
 נא בגד ועור בשרץ ונא בגד ועור במת ונא בגד ועור בשכבת זרע
 מה בגד ועור אמורין בשרץ ובמת עשה שאר הכלים כבגד ועור
 אף בגד ועור אמורין בשכ זרע נעשה שאר כל הכלים כבגד ועור
 אשר יהיה עליו א"ל על מקצתו שכ זרע מה שכ זרע אמורה למטן
 כברייתה א"ל כאן כברייתה פרט לשכ זרע שמדחה מיכן א"ל הפולטת
 שכ זרע ביום השלישי שהיא טהורה דברי ל' אעזר בז עזריה רבי
 ישמעאל א"ל פנח שהן ארבע עולות פעמים שהן חמש עונות פעם
 שהן שש ל' עקי א"ל לעו חמש והלכתא אשה שפילטה שבת זרע
 בתוך שלש עונות היא טמ ושכבת זרע טמ לאחר שלש עונות היא

אמר

אמר
אמר
אמר

אמר
אמר
אמר
אמר

ב"ן דאן ב"ן לאו וטמאתן מדבדיהן לפי כך אין שורפין עליהן את התלו
 ואין חייבין עליהן על ביאת המקדש או כל בני ישראל אין לי לא בני ישראל
 מלך לרבות הגלים והעבדים תל ואמרתם איהם איש אין לי לא איש
 ומלך לרבות את האשה ואת הקטן תל איש איש רבדי ל יהודה ל ישמעאל
 בנו של יוחנן בן ברוקה אומ' הרי הוא אומר והזב את זובו לזכר ולנח
 לזכר כל שהוא זכר בין גדול בין קטן ולנקבה כל שהיא נק' בין גדול בין
 קטנה כי יהיה מן הדיבר ואילך הלא דין טימא בנגע וטימא בזבים
 מה נגעים פטר בהן לפני הדיבר אף זבים פטר בהן לפני הדיבר קל וחומר
 ומה אם נגעים שטימא בהן אונסין פטר בהן לפני הדיבר זבים שלא
 טימא בהן אונסין אינו דין שיפטור בהן לפני הדיבר לא אם אמרת
 בנגעים שאין טומאתן וטהרתן לא בכהן תאמר בזבים שטומאתן
 וטהרתן בכל אדם הואיל וטומאתן וטהרתן בכל אדם לא יפטור בהן
 לפני הדיבר תל כי יהיה מן הדיבר ואילך כי יהיה זב יכול אפלו זב
 מכל מקום מחוטמו מפיו מבית נקבותו יהא טמא ודין הוא טימא בזב
 וטימא בזבה מה זבה מקום שהוא מיטמא טומ' חמורה אף הזב מקום
 שהוא מיטמא טומ' קלה מיטמא טומ' חמורה לא אם אמרת בזבה שאנה
 מיטמאה לא בשלש ראיות ליום אחד הואיל והוא מטמא בשלש ראיות
 ליום אחד יטמא מכל מקום תל זב מבשרו לא כלבשרו אחד שחלק
 הכת זכיתו לדון טימא בזב וטימא בזבה מה זבה מקום שהוא
 מיטמא טומ' קלה מיטמא טומ' חמורה אף הזב מקום שהוא מיטמא
 טומ' קלה מיטמא טומ' חמורה מבשרו עד שתצא טמאתו חוץ לבשרו
 הלא דין הוא מה אם הזבה שאינה מיטמא לא בשלש ראיות לשלשה ימי
 מיטמא בפנים כבחוץ וכשהוא מיטמא בשלש ראיות ליום אחד אינו
 דין שיטמא בפנים כבחוץ תל מבשרו עד שתצא טומאתו חוץ לבשרו
 מבשרו טמאתו לא מחמת דבר אחד מיכאן אמרו בשבעה דרכים
 בורקין את הזב עד שלא נזקק לדיבה במאכל ובמשתה במשא בקפיצה
 בחולי

קלה מיטמא
 טומאה

לשלשה ימים
 יצא מל' בזב שהוא
 מיטמא בשלוש
 ראיות

נמי איך לא קא חזין דירה נמי לא הכא במאי עסקינן בסתאמא
דכיון דאיכא מיעוטא דחזין חישנין דתניא אמר ר' יוסי מעשה
בעין ביל והטבילה קודם לאימה ואמרו מעשה בצית שערים והטבילה
קודם לאימה אמר רב יוסף עובדא הוה בפומ בדיתא והטבילה קודם לאימה
בשלמא ר' ור' יוסי משום תדומת ארץ ישרא לא דרב יוסף למא ר' ור'
והא אמר שמו איך תדומת חוצה לארץ אסורה לא במי שטומ יתא עליו
מגופו והנ מילי באכילה אבל בגיעה לא אמר מר דוטרמ לא נצרכה
לסובה בשמן של תדומה דתניא ולא יחללו את קדשי בני ישראל לרבות
את הסך ואת השותה שתיה למא ר' אמר קרא שתייה בכלל אכילה
לא לרבות את הסך כשותה ואי בעית אימא מיהכא ותבוא כמים
בקדשו וכשמן בעצמ' אי הכי אפ' דירך נמי אנן דרשינן אשה ואשה
וכי חזין להו מפרשינן לה אינון לא דרשי אשה ואשה בסתאמא
גדלו בהו דבנן מאי אשה ואשה דתניא איך לי לא אשה תנוקת בת
ישראל לנדה מנ' תל' ואשה וכי מפני בת יום אחד תטמא בנידה ובת
עשרה ימים בזבה לפי שתחלת דם שתראה האשה תחלה הוא נקרא
דם נדה ותהיה נדרתה שבעת ימים והן הנקראין ימי נדה דאת שמיני
ותשיעי ועשידי נעשית זבה גרו שהרי דאת שלשה ימים בלא עת
נדרתה הוי אינה נעשית זבה לא בת עשרה ימים כי תהיה מן הדינך
ואילך כי תהיה זבה יכול מכל מקום תהא טמאה תל' דם אורם איך
לי לא מראה דם אחר וכשהוא אור דמיה מלמד שדמים הנדה טמאין
בה האדום והשחור ופ' לך כרכום וכמימי ארמה וכמדוג' בית שמאי
אומ' אף כמימי תלתן וכמימי בשר עלי' ובית הלל מטהרין בית הלל
דרשו והיא גלתה את מקור דמיה הרי כאן שנים וטהרה ממקור
דמיה הרי כאן שנים הרי זו ארבעה והן אנן חמשה תנן אמר ר' חנינה
האיי שחור אדום הוא לא שלקה ובית שמאי סברי הני תרי אוחריי
נמי מלקא לאקי ומכא לן דאיכא דם טהור באשה דלמא כלדם

תל' והיא גלתה
את מקור דמיה
לימד על הדמים
שאינן לא מקור
המקור יכול
כל מראה צוב
שתצוב תהא
טמאה תל'

יהודה ושכבת זרע טה שהרי נסדחה וכמה היא עונה או יום או
 לילה ואין העונה שנבעלה בה מן המניין אמר מר שכ זרע שלוש
 טמאה בכל מקום ואם במעי גויה מזה בדרך שלשה לא איבעיא ליה
 לרב פפא כי איבעיא ליה לאחד שלשה יעד דדאיגי במצוות דהוא
 דמסדחא אבל גוים דלא דאיגי במצוות לא מסדחא או דלמא הני
 נמי כיון דאכלי שקצים ורמשים חביל גופיהו ומסדחא תיקון ושכבת
 זרע שלגוי טהורה לגמרי מיכאן אמרו נכדית שפלוטה שכ זרע
 שלוש בתוך שלש עונות טה ובה יעד שפלוטה שכבת זרע שלנכדי
 אף בתוך שלש עונות טהורה וכל בגד וכל עור אשר יהיה על שכ
 זר וכבס במים מעבירין עליו תחלה שבעה סממנין שלכתם ואחר
 כך מעבילין אותו תבו דבכז בגד שאברה בו שכבת זרע אם חדש
 הוא יבדק במחט ואם שחוק הוא יבדק בתמה ואשה אשר ישכב
 פרט לקטנה או יכול שאני מוציא בת שלש שנים ויום אחד תלואשה
 אשר יש איש אחת פרט לקטן שהוא פחות מבן תשע אותה פרט
 לכלה רבדי ליהודה אמרו לו לל יהודה וכי מה דאייה לכלה לא אותה
 פרט לרבך אחרי ודחצו במים וטמ עד העל הקיש דחיצתו ולחיצתה
 מה דחיצתו בארבעים סאה אף דחיצתה בארבעים או מה דחיצתו
 בנקיות אף דחיצתה בנקיות מה דחיצתה פרט לבית הסתרים אף
 דחיצתו פרט לבית הסתרים מיכאן אמר האשה את ביתה וידרה
 ולא כברה את הבית כאלו לא טבלה כבעל קרי שטבל ולא הטיל מים
 ל שמעון אומר מה תל ודחצו במ וטמ עד הע וכי מפני מה צריכה
 דחיצה אם מחמת מגע ככל אמר בנוגע ואם לענין בית הסתרים
 מגע בית הסתרים אינו מגע לא גזירת מלך היא שהמשמשת כדואה
 קרי אשה אין לי לא אשה גמורה מנ לרבות את הקטנה תלואשה
 מיכאן אמר בת יום אחד לנדה בת עשרה ימים לדיבה תנן התם
 בנות הכותים נדות מעליסתן היכי דמי אורקא חדין אפלו דידן
 נמי

ואפלו במעי גויה
 שאם פלוט אויה
 בתוך שלוש עונות
 דלי היא בטמאה
 בעיגב פפא שכבת
 זרע ישראל
 בדיע
 גויה
 מהוא
 פ
 יוסד
 גסמחם

שכבת
 זרע
 ודחצו
 אם
 מוציא
 שכבת
 זרע
 שיען
 טעולין
 דחיצה
 ואם לא
 דגמא
 שיען
 טהורין
 ודחצו
 במים
 וטמא
 עד
 הערב
 פ
 לשלא
 כדמה
 ששימשה

והוציא דם אמרה לו היז וטיהרה ל עק' ראה תלמידיו מסתפלין
זה בזה אמ' להן מה לדבר קשה בעיניכם שלא אמרו חכ ברבר
להמיר לא להקל שנ' ואשה כי תה זבה דם יה זובה ולא כתם השאילה
חלוק לנכרית או לנבה הדי זו תולה בה' שלש נשים שלבשו חלוק
אחד או שיעבו על ספסל אחד ונמצא עליו דם כולן טמאות יעבו
על ספסל שלאבן ועל האצטבה שבמרחץ ל נחמיה מטהר עדיה ל
נחמיה אמ' כל דבר שאינו מקבל טומ' אינו מקבל כתמים מיכן אמרו
ישובה על הקרקע ועמדה וראת כתם על הקרקע טהרה אעפ' שבדקה
קרקע קודם שתשב דכת ונקתה לארץ תשב כיון שישבה על הארץ
ניקתה' תכו לבנד' בגד צבוע מיטמא משום כתם ל יוחנן ביד יוסי או
אינו מיטמא משום כתם שלא תיקנו בגדי צבעונין לנשים לא להקל
על כתמיהן תיקנו מאן תקנינהו לא שלא התירו בגדי צבעונין לנשים
לא להקל על כתמיהן הותרו מכלל ראסירין אין' והא תנן בפולמוס
שלא ספסינוס גזרו על עטדות חתנים ועל האיזוס ובקשן לגזור על
בגדי צבעונין ואמ' הא עדיפה כדי להקל על כתמיהן אמ' דב אשוי
עיר שיש בה חזירין אין' חוששי' לכתמיה אמ' דב נחמז בר יצחק
הא' דרואקרת אעג' דמי ענמא הוא דאבו לה כעיר שיש בה חזירין
דאמי' תנן התם שלש נשים שהיו יענות במטה אחת ונמצא
דם תחת האמצעית שלשתן טמאות תחת הפנימית שתים הפנימיות
טמ' והחיצונה טהורה תחת החיצונה שתים החיצונות טמ' והפנימית
טהורה אימת בזמן שעלו דרך מרגלות המיטה אבל אם עלו שלשתן
דרך עלייה כולן טמאות בדקה אחת מהן ומצאת טה' השתים טמאות
שתים ומצאו טהור הן טהורות והשלישית טמ' שלשתן ומצאו טהור
כולן טמאות לה' לגל טמא שנתערב בשני גלין טהורין בדקו אחד
מהן ומצאו טהור הוא טהור ושנים טמאין שנים ונמצאו טהור הן
טהורין ושלישי טמא שלשתן ומצאו טהור כולן טמ' דבדי ל מאד

פ
זולתיה
פ
סמאע
אשיר
פ
שם
עיר

שאתמה דאנז מינה טמא הוא אמ דב חמא בד יוסף אמ ד הושע
דאמ קרי כי יפלא ממך דבר למשפט בין דם לדם בין דם נדה
לדם טהור דם הידוק עקביה בין מהלל מטמא וחל מטהרין אמ
ל מאיר אם אינו מטמא משום כתר משמא משום משקה ליוסי
אומ לא כך ולא כך איזה הוא האדום כדם המכה והשחור כבהמה
ריקה מיכאן טהור ופקדן כרכום ככרוך שיש בו וכמימי ארמה
מבקעת בית כדם מיעק צמים וכמזג שע חלקים מים ואחד יין מן
היין השלוי בשדה מלמד שהיא מיטמאה בפנים כבחוצ הלוא
רין הוא מה אם הדב שהוא טעון ביאת מים חיים אינו מטמא בפנים
כבחוצ נדה שאינה טעונה ביאת מים חיים אינו דין שלא תטמא
בפנים כבחוצ תל בשדה מלמד שהיא מיטמא בפנים כבחוצ אין ל
אן נדה זבה מנ תל בבע מדבה מכל מקום לא בשדה עד שתאן
הדם במקומה בשדה לא בכתמה אם כן טומאת כתמים דמאן
דכנז היא רתנן התם הרואה דם כתם על בשדה כנגד בדי
תלפה טמאה שלא כנגד בית תלפה טה על עקיבה ועל ראש גודלה טה
על שוקה ועל פלסותיה מפנים טמאה מבחוץ טה ראת על הכרדין
מיכאן ומיכאן טה ראת על חלוקה מחגור ולמטן טה מחגור ולמעלן
טה ראת על בית יד שלחלוק אם מגיע כנגד בית תלפה טה ואם
לאו טה היתה פושטתו ומתכסה בו בלילה כל מקום שנמצא בו דם
טה מפני שהוא חוזר וכך בפליון ותולה בכל דבר שהיא יכולה לתלות
שחטה בהמה חיה ועוף ונתעסקה בכתמים או שישבה בער העוסקין
בהן הרגה מאכולת הרי היא תולה בה עד כמה היא תולה ל חנניה
בן אנטיגנס אומ עד כגדים שלכול אעפ שלא הרגה ותולה בבנה
ובבעלה אם יש מכה והיא יכולה להתבלע ולהוציא דם ודי זו תולה בו
ומעשה באשה אחת שבאת לפע ל עקי אמרה לו ראיתי כתם אמר
לה שמא מכה היתה בה אמרה לו הן וחית או שמא יכולה היא להתגלע
ולהוציא

פ
עדותה

פ
אם

פ
אם נאע

ואו הן שבעה סממנין רוח תכל מי גריסין מי דגלים נתר ובוהית
קיימוניא אשורג שבעת ימים תה בנר לא בדיבתה כל שבעה יום
עד שתהא רואה כל שבעה תל תהיה אלע שאינה רואה איין לא
ימים לילות מנ תל תהיה לדבות הלילות יכול בין סמוכין בין מרחקין
תל תהיה שתהא הויתן אחת ומנ אינה טובלת מבעוד יום תל שבע
ימ תה בנר תהא בנדה כל שבעה אמר רב נדה בזמנה לא תטבול
לא בלילה שלא בזמנה תטבול בין ביום בין בלילה ור' יוחנן אמר נדה
בין בזמנה בין שלא בזמנה לא תטבול לא בלילה משום ספק צינה
אתקין רב אירי בר אבון בר נש למטבול ביממא דתמניא משום
אליותא רב אחא בר יעקב בפאפוניא ורבי יהודה בפוס בדיתא משום
צנא דבא במחודא משום אפולא וכל הנוגע בה יט' יכול לא יהא
הנוגע בה מטמא בגד במגע היז אם תטמא במגע לטמא אדם ולטמא
בגד היא עצמה לא תטמא בגד במגע אם כן למה נא וכל הנוגע בה יט'
עד הע' יכול יהא הנוגע בה יטמא אדם וכלי חרס וריז הוא הנוגע
בזב מטמא והנוגע בכדה מטמא מה הנוגע בזב אינו מטמא אדם
וכלי חרס אף הנוגע בנדה לא יטמא אדם וכלי חרס לא אם אמרת
בזב שאינו מטמא אדם לטמא אדם במקום אחד יהא הנוגע בה
מטמא אדם וכלי חרס אם כן למה נא וכל הנוגע בה יט' עד העד
לום לך שאין הנוגע בה מטמא אדם וכלי חרס הא למדת שהבועל
נדה מטמא אדם וכלי חרס אבל הנוגע בה כל זמן שלא פירש
מטמא בגד ואוכלין ומשקין ואינו מטמא לא אדם ולא כלי חרש
כדין כל נוגע בטומ' מן השמאות וכל אשר תשב על בנר יט'
וכל אט תשב על יט' יכול תטמא משכב שאינו מיוחד לשכיבה
ומושב שאינו מיוחד לשכיבה תל כל הנוגע במט' וכל הנוגע בכל
אט תל על מה למט' אינה לא משכב המיוחד לשכיבה ומושב
המיוחד לשכיבה אף כאן לא תטמא לא משכב המיוחד לשכיבה

גמסול
אחרי
אחרי
שנוהגת אחר
לטבול ביום
ואם בזמנה
ולא ידעה
שחמה
לאנשם בשמיני
כאנו הוא
גלקו טעלה
ציום
אזמא
אמדינה
באלל
תרג' פתח שמיני
מתי מצינו
תאמר בנדה
ענה יא מטמא
אדם לטמא אדם
במקום אחד
הואיל והיא
מטמא אדם
לטמא אדם
במקום אחד
מטמא

שיהיה לו מאיר אומ' כל דבר שהוא בחזקת טומ' לעולם הוא בטומאתו
 עד שתודע הטומ' וחל' אומ' בדרך עבר שהוא מגיע לסלע או לבתול
 אמ' להו' לו מאיר לדכנ' מאי שנא בדם דלא פלגיתו מאי שנא בגל'
 דפלגיתו אמרו ליה בשלמא גבי טומ' אימור בא עורב ונטלה ~~הוא~~
 אמרין ליה שדייה תניא אמ' לו מאיר מעשה בשוק מה שלכנ' סבא
 שהיו מחזיקין בו טומ' ובדקו ולא מצאו לימים נשבה הרוח ועקרתו
 ונמצאת גולגולת שלמת תחובה לו ~~בבית~~ אמרו לו משום דאיה
 אימור לא בדרך כל ערכו תניא אמ' לו יוסי מעשה במערה אחת
 בשיחין שהיו מחזיקין בה טומאה ובדקו עד שהיו מגיעין לקרקע
 שהיא חלוקה בצמודין ולא מצאו לימים נכנסו להן פועלין מפני הגשם
 והיו מתידיין בקדומותיהן ומצאו מכתשת מלאה עצמות אמרו לו
 משום דאיה אימור לא בדרך כל ערכה תניא לו שאול מעשה בסלע
 בית חורון שהיו מחזיקין בו טומ' ולא יכלו חכ' לבדקו מפני שהיה
 מרובה אמ' להן דקן אחד ומנו' ל' יקושע בן חנניה הביאו לי סדינן
 ושרצן במים ושטחן על גבי מקום טומ' נגב מקום טהור לא נגב
 בדקו ומצאו בור גדול מלא מתים תניא הוא הבור שמילא ישמעאל
 בן נתניה חללים דכת' והבור אשר השליך שם ישמעאל את כל פגרי
 האנשים אשר עשה המלך אסא מפני בעשא מלך ישראל אתו מלא
 ישמעאל בן נתניה חללים וכי גדליה הרגן והלא ישמעאל הרגן לא
 מתוך שהיה לו לחוש לעצת יוחנן בן קרח ולא חש העלה עליו הכת
 כאלו הרגן אמ' רבא דאיי' לישנא בישא אעג' דקבוליה לא מבעי מחשא
 ליה מבעי הנהו בני גלילא דאמרו להו' קטלתו נפשא אתו לקמיה דל'
 טרפון אמרו ליה אטמדינן אמ' להו' אנא לא מטמידנא להו' מחשא ליה
 מבעי אידיילן אתון אטמדינן תנו דבנן כתם שנמצא ואין ידוע מהו
 מעבידין עליו שבעה סממנין ומטבילו ועושה על גביו טהרות צין עבר
 ביין לא עבר דאי עבר כתם הוא והרי טיהרו ואילא עבר צבע הוא וטהור

לא רס

בעיקרו

הביאו לו סדינן

דמ
 מא
 אשר הכה ציד
 גדליה הוא

פ
 אעלה
 מן צד
 מן
 צו
 מחו
 נודד
 ודי
 צדאיה
 כחשת עידת
 צמח
 קדי
 צטומא

ומושב המיוחד לשיבה יכול לענין ליטמא לא תטמא לא משכב המיוחד
לשיבה ומושב המיוחד לשיבה אבל לענין ליטמא תטמא את הכל
שהרבה מיטמאין ואינן מטמאין תל עליג עליו אמור לענין לטמא
ועליו אמור לענין ליטמא מה עליו אמור לענין לטמא אינה מטמא
לא משכב המיוחד לשיבה ומושב המיוחד לשיבה וכל הגוגע

9

אף עליו אמור
לענין ליטמא
לא תטמא לא
משכב המיוחד
לשיבה ומושב
המיוחד לשיבה

מלמד שהיא מטמא משכב ומוט ומרכב בחמשה דרכים עומד יושב
שוכב נתלה נשען ומשכב מטמא לאחרים בשבעה דרכים עומד
יושב שוכב נתלה נשען ומגע ומשא ואם עלה משכב הוא
עד שינשא לזכו עליו או על הכלי אשר היא יושבת עד שינשא
לזכה עליו עליו או על מקצתו מיכאן אמר רסמא על מקצת
משכב טמא מקצת טמא על המשכב ומקצת טמא על המשכב
טהור נמצאת טומ' נכנסת לו ויוצאת הימנו במיעוטו נמצאתה
אומ' עד שיהיה רוב העשא על המשכב אפלו על קצתו אבל אדם
אינו כן דתנן מקצת טמא על הטהור מקצת טהור על הטמא חיבורי
טמא על הטמא וחיבורי טהור על הטמא טמא ואן הז החיבורין השנים
והעכרנים והשיער שלהן ואן הז מקצתן ראשי אצבעות ידים
ורגלים וכיוצא בהן תנן התם דב שהיה מוטל על חמשה ספסלין
או על חמש פוגריות לא דכן טמאין לרחבן טהורין ישאספן
נתהפך עליהן טמ' היה מוטל על ששה כיסיות שתי ידין על שנים
ושתי רגלין על שנים ראשו על אחד וגופו על אחד אק טמא לא
זה שתחת גופו היה יושב על גבי המטה וארבע טליות תחת ארבע
רגלי המטה טמאות מפני שאינה יכולה לעמוד על שלש' שמעון
מטוהר היה דוכב על גבי בהמה וארבע טליות תחת ארבע רגלי בהמה
טהורות מפני שהיא יכולה לעמוד על שלש' על המשכב זה המשכב
אשר היא יושבת עליו זה המושב או על הכלי זה המרכב שנ' בנגעו
בו יטמא עד הע' איזה דבר שחלק מגעו ממשאו הו' אומ' זה המרכב

והטהור על
מקצת משכב

ותנא

בִּימֵי נָדָה בִּימֵי זֹבָה טְהוֹרָה שִׁילָא בִּר אֲבִינָח עֲבָר עֲבָרָא
פּוֹתִיה רַב כִּי קָא נִחָא נִפְשִׁיה רַב אִם לִיה לֵב אִשִּׁי צְנִיעִיה
וְאִילָא צִית גְּדִיָּה הוּא סְבַר רַגְרִיָּה אִם לִיה בְּתַל דְּנַח נִפְשִׁיה
רַב אִם לִיה הֶרֶד בֶּן דִּיהֶרֶד בִּיה רַב אִם אִיתָה דִּיהֶרֶד בִּיה
רַב לִרְדִּי הוּא אִם לִי לֹא צִת גְּדִיָּה אִם לִי לֹא מִסְתַּפִּית מִרְלִיקָא
אִנָּה הוּא אִם בֶּר יְהוֹרָה דְּהוּא אִסִּי בִּיה גּוֹר אִלִּיה בֶּן גְּמִלְיָא לִי
דְּהוּא אִסִּי בֶּן מִהֲלֵלָא אִסִּיתָא דְּנַחֲשָׁא דִלָּא שְׁלִיט בִּיה רַקְבָּא
אִם לִיָּה אִנָּה הוּא שִׁילָא בִּר אֲבִינָח בּוֹכְנָא דְּפִרְזֵלָא דְּמִיתָבֵר
אִסִּיתָנִי דְּנַחֲשָׁא חֹלֶשׁ רַב אִסִּי עִילוּה בַּחֲמִימִי אֶפְקוּה מִקְרִירִי
עִילוּה בְּקִרִירִי אֶפְקוּה מִחֲמִימִי נַח נִפְשִׁיה רַב אִסִּי אִתָּא
שִׁילָא בִּר אֲבִינָח אִם לִי לֵב אִשִּׁי לִרְבִּיתָהוּ צְבוֹת לִי זֹא דְּאִתָּא דְּלִמָּא
אִזִּיל לִימָא לִי לֵב מִילִי עֲלִי צְבוֹת זֹא דְּאִתָּא נַח נִפְשִׁיה
חֲזוּ דְּפִרְזָא אִסָּא מִהֲאִי מוֹרִיא אֲמִרוּ שְׁמַע מִינָה עֲבָר רַבִּן
שְׁלֵמָא תְּנוּ רַבִּנָּן אֵין קָשׁוּי יִתֵּר מִשְׁנֵי שְׁבוּעוֹת מִיכָאן אִמָּט
יֵשׁ מִקְשָׁה עֲשָׂדִים וְחֲמִשָּׁה יוֹם וְאִינָה זְבָה בַּהֲזָ שְׁנִים וְצִלָּה עַת
שְׁבַע נָדָה שְׁנִים לְאַחֵר הַנְּדָה וְאַרְבַּעַה עֶשֶׂר שְׁלִילָה אֲבַל
אִי אֶפְשָׁר שְׁתַּקְשָׁה עֲשָׂדִים וְשִׁשָּׁה יוֹם אִם וְתִהְיֶה יוֹלֶדֶת בְּזִזָּב
תְּנוּ רַבִּנָּן יֵשׁ לוֹאָה מֵאָה וְאַרְבַּעַה עֶשֶׂר יוֹם וְאִינָה זְבָה בַּהֲזָ
שְׁנִים בִּלָּא עַת נִרְתָּה וְשְׁבַעַה נָדָה וְשְׁנִים לְאַחֵר הַנְּדָה וְאַרְבַּעַה
עֶשֶׂר חֹשִׁי שְׁמוֹנִים שְׁלֹשָׁבָה שְׁבַעַה נָדָה וְשְׁנִים לְאַחֵר הַנְּדָה
הָרִי מֵאָה וְאַרְבַּעַה עֶשֶׂר הָא לְמִדַּת שְׁכֹלָרִם שְׁתִּדָּאָה אַחֵר
מִלֵּאת תַּחֲלִית הוּא יָמִים שְׁנִים יָכוֹל הַרְבֵּה אִם לִי עֲקִיבָה כֹּל נָדָה
שְׁשֻׁמוּעוּ מִרְבּוֹה וְשְׁמוּעוּ מוֹעֵט תַּפְסַת מִרְבּוֹה לֹא תַפְסַת
מִמוֹעֵט תַּפְסַת לִי יְהוֹרָה בֶּן בְּתִירָה אִם שְׁתִּי מִרְוֹת אַחַת
מִדָּה כֹּלָה וְאַחַת מִדָּה שְׁאִינָה כֹּלָה מוֹרְדִין בְּמִדָּה כֹּלָה וְאֵין
מוֹרְדִין בְּמִדָּה שְׁאִינָה כֹּלָה אִם לִי נַחֲמִיָּה וְכִי לִמָּה בִּיא הַכֹּת

משוך
אותו
הסתיך
בדברי
טעם
דברי
ולא
הגלה
אותו
כלום
מנע
אותו
מלום
כך
שמה
לשון
עלי
דמיני
לפני
כך
תבדילין
להניח
הדע
על
מטת
המת
ודא
אותו
ההדס
שפדח
חמטה
ל
למטה
ל

תל' וטמא שב ימ שיספור שבעה לביאה האחדונה וכל אשר
 יע עלי' יכול יטמא משכב שאינו מיוחד לשכיבה ומושב שאינו
 מיוחד לשיבה אף הוא לא יטמא לא משכב המיוחד לשכיבה
 ומושב המיוחד לשיבה משכב איז לי לא משכב מדכב מג
 תל' וכל המע איז לי לא בזמן שהוא שוכב עליו ונוגע בו ומג
 לעשרה משכבות זה על גבי זה ואפ' על גבי אבן משמאל
 וכל המע אט' יט' עד שינשא בו עליו ואשה ביז גיורת
 ביז שפחה ביז משוחררת ביז בת ישר' כי יזוב זוב דמה
 דמה מחמת עצמה ולא דמה מחמת הולד' אן יכול דמה מחמת
 עצמה ולא מחמת האונס וכשהוא אומ' זוב לדבות את האונס
 הא מה אני מקיים דמה דמה מחמת עצמה לא דמה מחמת
 הולד' וכי מה ראית לטהר בולד ולטמא באונס מטהר אני
 בולד שיש טהרה לאחדיו ומטמא אני באונס שכן אונס בזב
 טהור השתא מיהא באשה קיימין ואונס באשה לא אשכחן
 ואי בעית אימא מאי דעתך לטהורי באונס ולטמויי בולד
 איז לך אונס גדול מולד' אי הכי לימא גבי נדה זובה מחמת
 ולא מחמת וולד אז אינו לא מחמת אונס כשהוא אומ' ואשה
 כית' זבה דם הרי אונס אמור הא מה אני מקיים דמה מחמת
 עצמה ולא מחמת הולד' אמ' אבזה דשמו אמ' קרא וטמאה
 שבעים כנדרתה כנדרתה ולא כזיבתה מכלל דזיבתה טהורה
 ואיזה הוא קושי בימי זובה והשתא דכ' כנ' דמה למא לי
 אי לאו דמה הוה אמינא כנדרתה ולא בזיבתה ואפלו בשופי' קא
 משמע לך הינו דתנן המקשה נדה מאי המקשה נדה כל
 דמקשיא נדה הויא אמ' לב נדה ליומא ושמו' אמ' חישנין
 שמו' תשעה וכך אמ' לב ששת חישנין שמו' תשעה ליצח
 אומ' המקשה אינה כיום והא קא תאני המקשה נדה אמ' לב
 בימי

לאן יכול יטמא
 משכב שאינו
 מיוחד לשכיבה
 ומושב שאינו
 מיוחד לשיבה

עליו יטמא

שאיז טהור
 לאחדיו אדל' ד
 מטהר את
 באונס

מ' עצמה

בספירת בלל עת נר אין לי לא הרוואה שלשה שהיא זבה ומניין
לרוואה שנים שהיא זבה קטנה תל ימי זובה כימי נר ומנ ששומדת
יום כנגד יום תל טמא יהיה יכול כשם ששומדת אחד לאחד כך
תשמוד שנים לשנים ודין הוא מה אם הדב שאינו סופל אחד ואחד
סופל שבעה לשתי דאיות זבה שהיא סופלת אחד לאחד אינו דין
שתספור שנים לשנים תל יהיה לה יאץ לה לא יום אחד אין לי אלא
הרוואה שלש שהיא מטמא משכב ומושב ומנ לרוואה שתיים שתטמא
משכב ומושב תל ימי זובה כמשכב נדתה ומנ לרוואה יום אחד
שתטמא משכב ומושב תל כל ימי זובה כמע נדתה תהיה טמא לדבות
את בועלה היא היא מטמא את בועלה אין זב מטמא את שהוא
בועל לא דין הוא מה אם הדבה שאינה מיטמא לא בשלש דאיות
לשלש ימים מטמא את בועלה זב שהוא מטמא בשלש דאיות ליום
אחד אינו דין שיטמא את שהוא בועל תל תהיה טמא לדבות את בועלה
היא היא מטמא את בועלה אין הדב מטמא את שהוא בועל אלא
שריברו חכמ בלשון נקיה כל המע אל תע עליו כאמור למעון
כטמאת נדתה לא כימי נדתה הלא דין הוא מה אם במקום שלא
עשה טומאת המיטמא כמיטמא עשה ימי המיטמא כמיטמא סוף
שעשה טומאת המיטמא כמיטמא אינו דין שנעשה ימי המיטמא
כמיטמא תל כטמ נר לא כימי נדתה וכל הנוגע בהם יטמא
על ידי חיבוריהן ואם טמ מזו כשתפסוק מזובה לא מזובה ומגג
מזובה לא מזובה ומלירתה וספדה לה לעצמה שבעת ימים יכול
בין סמוכין בין מפורדין תל ואחר תטהר אחד אחד לחלץ ל שמעון
אמ ואחר תט אחד כלה מעשה תטהר כיון שטבלה טהרה להתעסק
בטהרות אבל אמ חכ לא תעשה כן שלא תבוא לירי ספק ואחר תטהר
אחר השבעה מלמד שטובלת ביום שביעי ומערכת שמשו ואחר
כך תט לתרומה אין לי לא זבה גדו שטובלת ביום מנ לשומדת יום

ומנ לרוואה יום
אחד תהא זבה
קטנה תל ימי
זובה כימי
נדתה

לפתוח או לנעול והלא לא לנעול בא לא לפתוח אם אתה אומר
ימים עשרה אינו לא מאה לא מאתים לא אף לא לבוא וכשאתה
אומ' שתים הנה פתחת אמ' רב : מנא משום ל' יהודה ימים יכול
ימים הרבה אם מדובין הן והלא כבר נא רבים הא לא רבד הכת'
לא בימים ממועטי' וכמה הן הוי' אומ' שנים רבים שלשה יכול
רבים עשרה אמר ימים ואמ' רבים מה ימים מיעוט ימים שנים
אף רבים מיעוט רבים שלשה יכול שנים ושלשה הרי חמשה וכו'
נא ימים ורבים והלא לא נא לא ימים רבים הא כיצד הרבים הללו
יהוא מדובין על שנים וכמה הן שלשה יכול הדואה שלש כתחלה
תהא זבה מה אני מקיים ואשה כי תה זבה דם יהיה דובה בשדה
בדואה יום אחר אבל הדואה שלשה כתחלה תהא זבה תל' על
גדתה אחד גדתה היא מיטמא אינה מיטמא כתחלה למדה פלשה
ראשונה שדם שתדאה האשה תחלה נקרא דם גרה ותטמא בו
טומ' שבעה בין ראת שבעה בין ראת טיפה אחת בין שופעת כל
שבעה טובלת מליל שמיני ופסקו ימי גדתה ראת מליל שמיני ואין
תעשה בו זבה וזה הוא ענין פלשה שנייה ואין בין דמן גדה לגדה
פחות מאחר עשר יום ודבר זה הלכה למשה מסיני אף לי אלא
שראת סמוך לגדתה שתהיה זבה דכות על גדתה מופלג מגדתה
מ' תל' או כי תזוב על גדתה אין לי לא מופלג מגדתה יום אחר
מ' שנים שלשה ארבעה חמשה ששה שבעה שמונה תשעה
עשרה מה מצינו בדביעי שהוא כשר לספירה וכשר לזבה אף
אני ארבה את אן שהן כשרין לספירה שיהיו כשרין לזבה ומ' לרבות
את אחר עשר תל' בלא עת נדחה או יכול שאני מדבה את
שנים עשר אמרת לאו אם לי אית לרבות את אחר עשר ולהוציא
את שנים עשר אחר שריבה הכת' מיעט' מדבה אני את אחר עשר
שהוא בספירת בלא עת נד' ומוציא אני את שנים עשר שאינו

המכה' הגיע דמנה גלגלת ונישאת' בית שמאי אומ' נותנין לה
לילה הראשון באת הלילה עד מוצאי שבת ארבע לילות דאת
ועודה בבית אביה בית שמאי אומ' נותנין לה בעילת מצוה ובית
הלל אומ' כלל לילה סגולה אמ' רבא בוגדת נותנין לה לילה אחת ותבי
מלי' דלח דאת' אבל דאת' את' נותנין לה לא לא בעילת מצוה ותוב לא
קטנה נותנין לה עד שתחיה המכה' נעדה נותנין לה ארבע לילות
ואפלו בסירוגין והלא רלא דאת' אבל דאת' בועל בעילת מצוה ופורש'
בעא מעיה רב חייא בר שלמיה מרב הגיע דמנה ללאות תחת בעלה
מהוא אומ' ליה כל בעילות שבעל אינן לא אחת ומשלימין לה ארבע
לילות אפלו בסירוגין מנימין סאקי סנאה הוה שקיל ואדיר
לאתדיה סבה למעבר עובדא כותיה דרב אמ' לא פליג רב ביין
דאת' ביין לא דאת' שכיב באורחא קרי שמו עליה דרב לא יאונה
לצדיק כל און' אמ' ר' חייא בר שלמיה משמא דרב כיון שנתקן
שניו שלאדם נתמעטו מזונותיו שני וגם אני נתתי לכם נקיון
שנים בכל עריכם וחוסר לחם בכל מקומותיכם ולא שבתם ערי
נאם יי' איתמר בעל ולא מצא דם וחזר ובעל ומצא דם
ל' חנצה מטמא אמ' ל' אסי טהורה ל' חננה אומ' טמאה אי איתא
דהוה דם בתולים מעיקרא איתאי' ל' אסי אמ' טהרה כדשמואל
דאמ' שמו' יכול אני לבעול כמה בתולות בלא דם ול' חננה שאני
שמואל דרב גובריה רב ושמואל אמדי תרויהו והלכתא בכולהו
בועל בעילת מצוה ופורש' אמ' עולא כי הו' בה ל' יוחנן ול' שמע
בן לקיש בתינוקת לא הו' מסקי מיניה' כי דמסיק תעלא מבי
כדבא ומסיימי הכי בועל בעילת מצוה ופורש' שמואל אמ' כל
היא הלכתא דרישא דפירקא אחריה דנדה להלכה אבל לא
למעשה' הא למדת שאין לחם לישך דם בתולים בזמן הזה לא
הכל טמא חוץ מדם טהור' אמ' רבא תבעוה להינשא ונפ' יסה

תע נאמס

פ יכנז מיה

פ
מתל
מז
ילקט
לעלב
מז למדא
למקלובה
בזאת ידיד

כנגד יום שטובלת ביום השימור תלמי ימי דוב טמאתה לרבות את הכל
ולא דבה בלבד לא כל בעלי טבילות טובלין ביום חוץ מטה ויולדת
ואם טהרה מזובה דבה צריכה שבעת ימי נקיים אין נדה ויולדת
צריכין שבעת ימי נקיים והשתא כיון דאשתבש נשא בסמלת
ימי נדה וימי זובה ונתקשו מראה דמים גדלו בדבד רבנן גדר
גדול דלא ליגע באיסור נדה כד אמר ל' יוחנן חוכמתיה דל חניה
גדמה לי דלא אחדי דמא מטמינא מטהר מטהרנא מטמא ואמ' ל'
דורא טבעא דבבל גרם לי דלא אחדי דמא ומ' דבא רידע בטבעא
לא חזא ואנא אחדי כיון דחזו הכי חשו רבנן למילתא ועברו
החקה יתירה לסלוקי כל ספק ואצטרכו למיתב שבעת ימי נקיים
על כל דם כד אמר רב יהודה אמ' רב התקין רב בסוריא דאתה יום אחר
תשב ששה וזו שנים תשב חמשה והן שלשה תשב שבעה נקיים
אמ' ל' דורא בנות ישראל החמירו על עצמן שאכלו לו אות דם טפו
כחדל יושבות עליה שבעת ימי נקיים והאיי חומרא יתירה על דתקין
רב בסוריא והאיי דל דורא הלכה פסוקה היא כה אמרינן התם אין
עומדין להתפלל לא מתוך הלכה פסוקה היכי דאמ' הלכה פסוקה אמ'
אבאיי כיהא דאמ' ל' דורא בנות ישראל החמירו על עצמן רבא אמ'
כיהא דאמ' ל' הושעיה מערים אדם על תבואותיו ומכניסן במוץ
שלה כדי שתהא בהמתו אוכלת ממנה ופסוקה מן המעשרות
או נמי כיהא דרב הונא דאמ' רב הונא אמ' זערי המקיז דם לבהמת
קרשים אסור בהנייה ומועלין בו שמעה מינה דהאיי דל דורא הלכ'
למעשה היא וכפ' יולדת בזמן הזה הרי היא כיוולדת בזוב וצריכה
שב' ימי נקיים ואחר כך תטבול ותותר לבעלה ולא חישבנן בימי טוהר
לא לנדה ולא לדיבה לכך שריא לבעלה על גב דמה שהתו טיהרתו
וכפ' דיז דם בתולים בתחלה אמרו תינוקות שלא הגיע זמנה לדאות
ונישאת בית שמאי אומ' נותנין לה ארבע לילות בית הלל אומדין עד
שתהיה

לשמש ואין לה כתובב ולא פירות ולא מזונות ולא כליות ויצא
 ולא יחזיר עולמית רבדי ל מאיר ל חנניה בן אנטיגנס אומר
 משמשת בשני עדים והן הן עוונתה והן הן תקונתה תנו לבנך
 היה משמש עם הטוהורה ואמרה לו נטמאתי פירש מיר חייב
 שיציאתו הנייה לו כביאתו לא היכי עביר אמר לב נועץ צפרניו
 בארץ עד שימות הגיר תנו לבנך נישאת וקאת דם מחמת
 תשמיש משמשת פעם ראשונה ושנייה ושלישית מיכאן ואילך
 לא תשמש לא התגרש ותינשא לאחר ועד כמה מותרת להינשא
 עד שלשה מיכאן ואילך לא תנשא עד שתתקפא אמר ליה ל שמעון
 בן לקיש לך יוחנן ותבדוק עצמה בפעם שלישית שלבעל הראשון
 לפי שאין כל צבעות שוות ותבדוק עצמה בביאה ראשונה שלבעל
 שלישית לפי שאין כל כוחות שוות והיא דאתא לקמיה דל אמר ליה
 לאבא דין דיל בעתה בעתה ואפ' חרדת דם אמר ל נתדכאתה זה הוא
 דאתאי לקמיה דשמואל אמר ליה לרב דימי בר יוסף דיל בעתה בעתה
 ולא אפיל ולא מידעם אמר זו ממלא ונופעת היא וממלא ונופעת אין
 לה תקנה תנן התם כל הנשים בחזקת טהרה לבעליהן הבאין מן
 הדרך נשיותיהן בחזקת טהרה בית שמאי אומ' צדי כהן שני עדים
 על כל תשמיש ותשמיש או תשמש לאור הנר ובית הלל אומ' דיה שני
 עדים כל הלילה תנו לבנך החמדין והסועלין והבאין מבית האב
 ומבית המשתה נשיותיהן להן בחזקת טהרה ובאין ושוהין עמהן ביין
 יעידות ביין ושינות ברא' בשהניחה בחזקת טהרה אבל אם הניחה בחזקת
 טומאה לעולם היא בטומאתה עד שתאמר לו טהרה אני והזנתם
 את בני ישראל זה אזהרה ולא ימ' בטמ' הדי זה עונש' בטמאם את
 מל' אל' בתו אל' עפ' שהן טמאין שכי' עמהן זאת תורת הדב' תורה
 אחת לדב' שהוא טעון ביאת מים חיים מה שאין כאן בכל הטמאין
 תורת הדב' ואפ' תצ' ממ' שכ' דרע' זה שראה כאייה אחת שהוא כבעל

פ
 אבר
 התשמיש

עריכה לישב שבעת ימי נקיים ולא שנא גדולה השכיחי בה
 למים ולא שנא קטנה גדולה מאי שנא מאי שנא מעשים המהמרא
 קטנה נמי מהמרא בשמיני יכולין ביום שני בלילה תל
 וביום שני לא בלילה תקח לה לעצמה שתי תלמים או שני בני
 יונה חילופי תולין בני יונה וחילופי בני יונה תלמים ואין חילופיהן
 עשירית האיפה ומנ שהיא טובלת מבעוד יום תל והביאה אותם
 הכהן ל פת אה מועד כי צד היא מביאה אותם ל פת אה מועד לא
 אם כן היתה מעורבת שמש' מלמד שהיא טובלת מבעוד יום
 ועשה הכהן את האחר חט ואת האחר עולה שיפדושם הפהן אחר
 חטאת ואחר עולה ומפ אם הפרישה הוא יהא הפהנשא הפרשת
 את האחר חט ואת האחר עולה והביאה אותם וכפר עליה הכהן
 לפי יי מדוב טמ לפי שנמאתה חילוף טומאת הדב לכך חלקה
 הכת ואמ' מדב טמאתה מיכאן אם אדבעה מחוסלי כפרה דב
 ודבה ויולדת ומצורע כולן חלוקין והעדתם את בני ישראל
 אין נדירה לא הפרשה וכן הוא אומ' הנהדר מאחרי יעל גלולין
 על לבו ואומ' גזולו אחר תנו דבנן אזהרתם את בני ישראל
 מטמ מיכאן אמר ל יאשיה לבני ישראל שיפדשו מנשותיהן סמוך
 לוסתף וכמה הוא אמ' דבא עונה או יום או לילה אמ' ג' יוחנן משום
 ל שמעון בן יוחי כל שאינו פורש מאשתו סמוך לוסתה אפלו
 הוויץ לגבנים כבני אהרן מתים שכ והעדתם את בני ישראל
 והדוה בנדתה וסמיר ליה אחרי מות שני בני אהרן תנו דבנן
 התם כל היר המלכה לצדוק בנשים משובחת ובאנשים תקצר
 הארשת והשוטה והסומה ומי שנאדפה דעתה אם יש להן פקחיה
 מתקנות אותם ואוכלות בתלומה דרך בנות ישראל משמשות
 בשני עדים אחר לו ואמר לה הצנועות מתקינות להן שלש
 אחר להתקין את הבית תנו דבנן כל אשה שאין לה וסת אסורה
 לשמש

יח
 יט
 אזהרה

סוּתָל יוֹם אַחֵר כִּךְ דָּבָה אִם פִּלְטָה שֶׁל זָדַע סוּתָלָת יוֹם אַחֵר רֹא
וְזָבַר וּלְנִקְבָּה מִה זָכַר יֵשׁ בּוֹ טוֹמָאת עֲרֵב אִף נִקְבָּה יֵשִׁיבָה טוֹמָ
עֲרֵב כִּד אִם לֹשְׁמַע בֶּן לִקְיֵשׁ מִשּׁוֹם לִי יְהוּדָה נְשִׁיָּאָה מִקּוֹר שְׁנַעֲקָר
וְכָל לֵאדָךְ טוֹמָא שְׁנִי עֵץ הַשִּׁפְךָ נְחֻשֶׁתְךָ וְתִגְלָה עֲדוּתְךָ לִמָּא אִילִימָא
לְטוֹמָאת שְׁבַעָה דָם אִם דַּחֲמָנָא וְלֹא חֲתִיכָה אִם לְטוֹמָאת עֲרֵב אִם לֹ
יִנְתֵּן מִקּוֹר שֶׁהָדִיעַ כְּשֶׁתִּי טָפּוֹת טִיפִי מִרְגְּלִיּוֹת טוֹמָא אִילִימָא
לְטוֹמָא שְׁבַעָה חֲמִשָּׁה רִמִּים טוֹמָאִין בִּאֲשֶׁה זֶה לְטוֹמָא עֲרֵב וְדוֹקָא תִּלְתִּי
אֲבַל חֲדָא אִימּוֹר מֵאֲבֵרָאִי הוּא דֹאֲתָאִי וְלֹאִישׁ אִשְׁרִי יִשְׁכַּב עִם טוֹמָא
לְהִבִּיא אֶת הַבָּא עַל שׁוֹמֵרֵת יוֹם כְּנֶגְדֵיהֶם אַחֵר שְׁטַבְלָה שְׂאֵם לֹאֲתָהּ
בְּסוֹף הַיּוֹם נִמְעָא טוֹמָא לְמַפְלָגָה בְּחִטָּאת הִמִּי הוּא אִם וְהִזְדַּתֵּם
אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִטְּמֵאֲתָם וְלֹא יִמָּכְרוּ מוֹטָב שְׁתֵּנָא הַנֶּפֶשׁ טוֹהוֹרָה
וְלֹא תִצָּא טָמֵא שְׂאֵם יִצָּאת טוֹמָאָה אִין לֹה טוֹהֵרָה עוֹלָמִית וְכֵן הוּא אִם
וְהַלּוּחַ תֵּשׁוּב אֱלֹהִים אִשְׁרֵי נִתְּנָה לָהּ לֹא כִּמוֹ שֶׁנִּתְּנָה לָךְ מִה הוּא
בְּטוֹהֵרָה אִף אֶתָּה בְּטוֹהֵרָה מִשָּׁל לְמֶלֶךְ בִּשְׁכָּר וְדָם שְׁחִילָק בְּגִדֵי מַלְבוּת
לְעַבְדֵיּוֹ פִּקְחִין שְׁבַהֲן דִּיפְלוֹם וְהַנִּחוּם בְּקַפְסָה טַפְשִׁים שְׁבַהֲן לְכַלְסֵם
לִימִים בְּחֵשׁ הַמֶּלֶךְ אֶת כָּלִי פִקְחִין שְׁבַהֲן הַחֲדִירוֹם לֹא כְּשֶׁהֵן מִגְדָּעִין
וְטַפְשִׁין שְׁבַהֲן הַחֲדִירוֹם כְּשֶׁהֵן מְלֹאכִיִּין שְׂמַח הַמֶּלֶךְ לִקְרַאת פִּקְחִין
וְכַעַס לִקְרַאת טַפְשִׁין עַל הַפִּקְחִין מִהוּ אִם כָּלִי יִנְתְּנוּ לְאוֹצֵר וְהֵן
יִלְכוּ לְבִתְיָהֶן לְשָׁלוֹם וְעַל הַטַּפְשִׁין הוּא אִם כָּלִי יִנְתְּנוּ לְכַבּוּסָה וְהֵן
יִחַבְּשׁוּ בְּבֵית הָאִסּוּרִים אִף הַקִּבָּה עַל גּוֹפֶם שְׁלֵדִיקִים הוּא אִם
יִבּוֹא שָׁלוֹם יִבְוָחוּ עַל מִשְׁכַּבּוֹתָם וְעַל נִשְׁמָתָן הוּא אִם וְהִיתָה נֶפֶשׁ
אֲרֵנִי צְרוּרָה בְּצִלּוֹ הַחַיִּים אֶת יְיָ אֱלֹהֵי וְעַל גּוֹפֶם שְׁלֵדִיקִים הוּא
אִם אִין שָׁלוֹם אֶמֶד אֱלֹהֵי לְדִשְׁעִים וְעַל נִשְׁמָתָן הוּא אִם וְאֶת נֶפֶשׁ
אִיבִיב יִחַלְעֵנָה בְּתוֹךְ בֶּרֶךְ הַמֶּלֶךְ לֹאֲעִזֵּר הַגְּדוֹל אִם נִשְׁמָתָן שְׁלֵדִיקִים
גְּבוּזוֹת וּמִוִּנְחוֹת תַּחַת כֶּסֶף הַכְּבוֹר שֶׁנִּתְּנָה נֶפֶשׁ אֲרֵנִי צְרוּרָה בְּצִל
הַחַיִּים וְנִשְׁמָתָן שְׁלֵדִיקִים דּוֹמָמוֹת וּמִשּׁוֹטְטוֹת מִסּוֹף הָעוֹלָם וְעַר

יח

פ
את

שמי כתיב יח

שמי כתיב יח

קדי טמא טומ' ערב ועובל ואוכל פסחו לערב' תורת הדב והדוה בנה
זה שראה שתי ראיות שהוא כנדה מטמא מעשב ומושב ועדיך בוא
מים חיים ופטור מן הקרבן' תורת הדב והדב את זובו' זה שראה
שגש ראיות שהוא דב גמור מטמא מעשב ומושב ועדיך ביאת
מיס' חיים וחייב בקרבן' תורת הדב ואשר תצא ממ' שב זרע' מה
הזוב סותר בדב' אף שכבת זרע סותרת בדב' או מה הזוב סותר את
הכל אף שכבת זרע תסתור את הכל תל' לטמ' בה' איך לה לאיום אחד
יכול אף מימי רגלים יהוא סותרין בדב' תל' זאת' ואשר תצא ממ' שכב
זל לטמ' בה' לימד על שש' זרע שהיא מטמאה ליוצאת ממנו כמו הנוגע
בה זה וזה ראשון לטומ' והדוה בנר' מלמד שמדוה כמזה' והדוה בנר'
מלמד שאינה מטמאה לאיבריך לא גוף אחד שלם' והדוה בנר'
זקנים הראשונים היו אומ' תהיה בנדרתה לא תכחול ולא תפקוס עד
שתבוא במים' עד שבא ל' עקי' ולימד נכנס הדבר לפני איבה והוא
מבקש לגרשה' הא מה' אני מקיים והדוה בנר' עד שתבוא במים'
אם' ל' יצא בר חנינה כל מלאכות שהאשה עושה לבעלה נדה עושה
לבעלה חוץ ממדיגת הכוס והצעת המטה והרחצת פניו יריו ורגליו
הצעת המטה' אם' רבא לא אמרן בפניו אבל שלא בפניו לית לן בה'
מדיגת הכוס רבית'הו' דשמואל מחלפא ליה מימינא לקמלא רבית'הו'
ראבי' מנחא ליה אפ'מא רב'נא רבי רבא אבי סרי'א רבי רב
פפא אשר שופא' והדב את זובו' אחרים אומ' מה הדב מטמא
במשא אף הזוב מטמא במשא' לזכר לרבות את המצורע שראוי
ראשונה שלו יהיה זב בה שנ' כל צרוע וכל זב' ולנקבה לרבות את
היולדת בזוב' ל' ישמע בנו של' יוחנן בן בדוקה אומ' הרי הוא אומ'
והדב את זובו לזכר ולנקבה' לזכר כל שהוא זכר ביץ גדול ביץ קטן
ולנקבה כל שהיא נקבה ביץ גדולה ביץ קטנה' דא' והדב את זובו
לזכר ולנקבה' מקיש זכר לנקבה מה זכר אם לאה שכבת זרע
סותר

הוא בעתה

ס
פ
א
חזית
המצע

יעלגו לארצנו בקרב חבדים כאחד
ושמיד אבינו ופיל עליהם פסד
ותרם תאכלאש זכל קימם נכחד
מקרה אחר לכלם יתן ויצמיטם יחד
ככתב כל כצער לכל מקרה אחר
נגילה בישועתו ואל טובו נפחד
יגידם עלידי חרב לטבח הוחד

זהו הכול כאשר לכל מקרה אחר לצדיק ולרשע לטוב ולטמא
ולטמא ולזובח ולאשר איננו זובח כטוב כחוטא הנשבע כאשר
שבועה ירא ל שמעון בדיה דל חבא פתח הכל כאשר לכל מקרה
אחר לצדיק זה נח דכת איש צדיק ל פינחס ול יוחנן בשם דבי
איעזר בנו של יוסי הגלילי כשיצא נח מן התיבה הקישו ארי
ושיברו ולא היה כשר להקריב והקריב שם בנו תחתיו ולרשע
זה פרעה נכו שבשעה שביקש לישב על כסא שלמה לא היה יודע
מוצאין שלו והקישו האריה ושיברו זה מת צלע וזה מת צלע זה
צדיק וזה רשע הוי מקרה אחר לצדיק ולרשע לא טוב ולטהור
ולטמא מאי לטוב זה משה דכת ביה ותרא אותי טוביל מאיר
אומ שנוול מהול ולטהור זה אהרן שהוא עוסק בטהרתן של ישראל
ולטמא אל המדבליים לו אמרו שבחה שלא רץ ישר ולא נכנסו לתוכה
ואו אמרו גנייה ולא נכנסו לתוכה הוי מקרה אחר לטוב ולטהור ולטמא
לא לזובח ולאשר איננו זובח מאי לזובח זה יאשיהו דכת ביה וירם
יאשיהו לבני דעם צאן כבשים ובסעדים לפסחים שלשים אלף ובקר
שלשת אלפים אלה מרשע המלך ולאשר איננו זובח זה אחאב
שביטל הקרבן מעל גבי המזבח והא כת וידבחו לו אחאב צאן ובקר
לרב לו אבח לקרבנות לא דבח זה מת בחצים דכת ויורו ה זרים
למלך יאשיהו וזה מת בחצים דכת איש משר בקשת לתומו נח
את מלך ישראל בן הדבקים ובס העתין ויחמר ורכבו הפוף ירד
והוציאו מן המחנה כי הילתו מאבואיש משר בקשת לתומו אמ
ל איעזר לפי תוחד דבא אמ פסד לתומם בברי של סזיונות אחת

דל

מלך

סופו ואין להן מנוחה שנ' ואת נפש איביך יקלעפה בתוך כף תזלע
 אמ' ל עקי אשריכם ישל לפני מי אתם מיטהרין ומי הוא מטהר
 אתכם אביכם שבשמים מטהר אתכם שנ' ודדקתי עליכם במים
 טהורים וטהרתם מכל טמא ומכל גלוי אט אתכם ואומ' מקוה ישל
 יי מעצם בעת צרה מה המקוה מטהר את הטמאים אף הקב הוא
 מטהר את ישל ואומ' קוה קויתני יי ונט אלי וישמע שועתי וכן
 הוא אומ' בורא נב שפ שלום שלום אמ' ל יהוש בן לוי אם הניבו
 שפתך בתפלה תהיה מבושר שאת נענה אמ' ל שמו אם כינת
 לבך בתפלה תהיה מבושר שאת נענה שנתלץ לבם תקשב אזנך
 ואומ' כי אעלה ארובה לך וממכותיך ארעאך כן יעלה שם ארובה
 למחלתינו וירטא מחץ מכתנו ויקבץ נפוצותינו ויטהרנו מטומ
 ויבנה בית קרשינו ותפארתנו וכן הוא אומ' ביום טהרי אתכם
 מכל עונותיכם והושבתני את הערים ונבנו החריבות ואמרו האנץ
 הלזו הנשמה היתה כבן ערץ והעלים החריבות הנשמות הנחרסות
 בצורות ישבו כן יאמר בעל הרחמים יי ירחם עלינו חסד להיג

זהו לו
 ילמ
 יי

אגתהדי פתורה

האל המשקיט ואין מי ירשיע
 ואדני הארץ על בלימה הדגיע
 ומעלה ואין עד תכונתו יגיע
 ואדנין לרמעותו ואותו יפגיע
 ועל לבו ידבד ועל אדנו ישמיע
 וכל לשון תקום אתך למשפט תרשיע

מרשות מלך רחמן ומושיע
 אשר במאמרו שחקים הדקיע
 מהלל כל פה יום ליום יביע
 ישכן בטח העם אשר העיע
 ועל איביו יעדיח אף יריע
 א תירא כי לא אותך עוד אכניע

כי אני אדבר בצדקה רב להושיע

אשר בפי כל ברוואיו מקודש ומיוחד
 אין לפנו משוא פנים ולא מקח שחד

יענה קריאתינו הא ששמו אחר
 יודע דעים וכל סוד מנהגו לא נכחד

שמי
כ"א

אחד

ויקברו את עצמות שאול ויהונתן בנן בארץ בנימן בצלע בקבר
 קיש אביו ויעשו ככל אשר צוה המלך ויעתר אלהים לארץ אחי
 ויחחו שני בני אה נדב ואבי איש מחתתו בני אה לא נטלו עצה
 מאביהן נדב ואבי לא נטלו עצה ממשה איש מחתתו איש
 מעצמו עשו לא נטלו עצה זה מזה ומנ שכשם שעבודת שניהן
 שוה כך מיתת שניהן שוה תל מות שני בני אה בקר לפי יי יוסי
 הגלילי אומ' על הקריבה מתו לא מתו על ההקדבה ל עקובה אומ'
 כת אחד אומ' בקר לפי יי וימ וכת אחד אומ' ויקריבו לפי יי אש זה
 הכריע בהקריבם אש דדה הוי אומ' על ההקדבה מתו לא מתו על
 הקריבה ל לעזר בז עדריה אומ' כדאי קרבה לעצמה וכדאי קרבה
 לעצמה ויאמר יי אל משה רבד אל אה אחיד ואיבא ואין אנו
 יודעין מה נא לו בדיבור הדא' היה ל לעזר מושלו משל להד'
 לחולה שכנס אצל דופא אמ' לו אל תשתה צונץ ול תשכב בטחב
 בא אחד ואמ' לו אל תשתה יין ול תשכב בטחב שלא תמות ובא אחד
 ואמ' לו אל תשתה צונץ ול תשכב בטחב שלא תמות כדרך שמתתל זה
 זידדו יתר מכולן לכך נא אחרי מות שני בני אה בקר - ויאמר
 יי אל משה רבד אל אה ואיבא ואם בא מהוא תל ל יבא ואימות הא אם
 בא מת הוא כדרך שמת כל לכך נא אחרי מות רבד אל אה ואל
 יבא משום ל ישמע אמרו הואיל ונאמרו בשני רבדות זה בצד
 זה אחד סתוח ואחד סתום ילמד פתוח על הסתום מה סתוח רבד
 ביד משה שיאמר לאהרן על ביאת המקדש אף סתום רבד ביד משה
 שיאמר לאה על ביאת המקדש ואידה הוא רבד שליוץ ושכר שני יבנו
 את הגרסה אנ שרף יי וידבר יי אל אה יין ושכר אתשת אהרן בכל
 יבא ואין משה בבליבא אללל זמן שידעה נכנס ועומר ביץ שני
 הכרבים ורוח הקדש לובשתו ונבאה שוה עליו ובז הוא אומ' עמדו

זול

שלמיכיהו ואחת שליהו ואומ' והזונות רחצו' אמ' ל' זיעזר כרי
 למרק שני חזיונות אחת שלמיכיהו ואחת שליהו במיכיהו כתאם
 שוב תשוב בשלום לא רבלי' בי' בליהו כת' במקום אשר לקחו
 הכלבים אתדם נבות כו' ויעבד הלנה במחנה' אמ' ל' אחא ביר
 חנינה באבור לשעים לנה ובאבור אחאב רני לנה הוי מקרה
 אחד לדובח ולאשר איננו זובח' לא כטוב כחוטא מאי כטוב זה
 דור שהיה יפה דכת ארמוני עם יפה עינים וטוב דאי' ל' מאידאמ
 שהיה מאיר פנים בהלכה ורבנן אמרי כל מי שהיה דואה אותו
 נזכר תלמודו' כחוטא זה נזכר נצל הלשע דכת ביה וחטאך
 בצדקה פדוק' זה בנה בית המקדש דכת וחטאך בצדקה פדוק'
 זה בנה בית המקדש ומלך בתוכו ארבעים שנה וזה החריבו
 ומלך ארבעים וחמש שנים הוי מקרה אחד כחוטא כטוב' לא
 הנשבע באשר שבועה ירא מאי הנשבע זה דר קיהו דכת' אגם
 במלך נזכר נצל מדר' אשר השביעו באלהים במה השביעו
 ד' יוסי ביר חנינה אומ' במז' השביעו' כאשר שבועה ירא זה
 שמשון דכת' ויאמר שמשון השביעני לי פן תפגעני ב' גם אהם
 זה מת בניקור עינים וזה מת בניקור עינים דכת ביה ויאחזוהו
 פלשתים וינקרו את עיניו וזה מת בניקור עינים דכת ואת עיני
 דר קיהו ענה' הוי מקרה אחד כאשר שבועה ירא' דא מקרה
 אחד לעריק זה נדב ואביהו' ודלשע זה קרח ועדתו דכת בון
 סודו נא מעל אהלי האנשים הלשעים' אד נכנסו להקריב שלא
 במחלוקת ויצאו שדופין שנ אחרי מות שני בני אהרן בקרבתם
 לפני יי' וימתו' אמ' ל' חייא בד אבא באחר בניסן מתו בניו שלא
 ומפני מה הוא מזכיר מיתות ביום אהבפו לא מלמד שכשם שיום
 הכפור מכפר כך מיתות של ערי מכפרת ומנ' שיום הכפור
 מכפר שנ כי ביום הד' יכפ עלי' ומנ' שמיתת הערי מכפרת שנ

מל
בב
מל

מל
בב

מש

י
ב
ב

זה מת בניקור
עינים

דמ

האלה או נכנסו
להקריב במחלוקת
ויצאו שדופים

ויקברו

עשן אם לא נתן או שחסר אחד מסמליה חייב מיתה בזאת
 יבא אל ה' מה תל לפי ש' אל הקדש לפני הכס אשר על הארון
 שיכול איז לי לא קדש שיש בו ארון וכפ' מנ' לעשות קדש שאין
 בה ארון וכפ' בקדש שיש בו ארון וכפ' תל בזאת יבא אהרן אל
 הקדש מכל מקום בזאת יבוא אה' למעט פד הבא על כלהמחות ^{על}
 יכנס בו לפני לפני' בזאת דמז למקדש ראשון שיעמוד מנן
 בזאת יבא אה' לימד שעבודת יום הכסו כולה אינה לא באהרן
 ומה אה' כהן גדול כך בניו כה' גדול' מיכן אה' שבעת ימים קודם
 ליום הכסו מפרישין כהן גדול מביתו ולשכת פלהרדין ומתקנין
 לו כהן אחד תחתיו שמא יארע בו פיסול ל יהודה אומ' אה' אשה
 אחת מתקנין לו שמא תמות אשתו שנ' וכפר בעובד ביתו
 ביתו זו אשתו' אמ' חכ' אם כן איז לדבר סוף וכי מפני מה מפרישין
 כהן גדול שצ' ימ' כדי לעשות מלואים יתדין כדי כתיבנן לעיל
 ומפרישין אותו מאשתו שמא תמצא נדה ונמצא טמא שבעת
 ימים לפני מפרישין אותו שבעה לשכת פלהרדין היא לשכת
 כהן גדול ומדין עליו שלישי ושביעי שמא נטמא במתולא ידע
 ומתקנין לו כהן אחר שמא יארע בו פיסול מעשה בשמנון
 בן קמחית שייצא לה' טיחל עם המלך ערב יום הכסו עם השיטה
 ונתזה צנורה שלפניו מפיו על בגדיו וטמאתו ונכנס אה' ושימש
 תחתיו בכהונה גדול באותו היום דאת אימז שני בניה כה' גדולים
 שבעה בנים היו לקמחית וכולן שמשו בכהן גדול שלחו חכ'
 ואמ' לה מה מעט טובים יש בידך שצ' בית אמרה לה' אם לאו
 קורות ביתי שער ראשי ואם אמרתי חלקי מימי אשרו כל קמחית
 קמח וקמחא דקמחית סלת וקראו עליה את הפסוק הזה כל נצחה
 בת מלך פעמה' תנו לבנן מעשה בצדוקי אחר שסיפד עם
 כהן גדול בשוק ונתזה צנורה מפיו ונפלה לו לכהן גדול על

יבוא עלי

נצטוה שלא לבוא
מי שלא נצטוה
לבוא

נצטוה שלא לבוא
מי שלא נצטוה
לבוא

ואשמעם או אחיד בבל יבוא אחיד הבעם בבל יבוא אמר לעזר
ורין הוא מה אם מי שנצטוה לבוא אינו ריין שיעטוה שלא לבוא
תמימים יוכיחו שנצטוו לבוא זאהל מועת ונצטוו שלא לבוא שתי
יין אבל בעלי מומין שלא נצטוו לבוא שלא שתי יין אם כן המצטוו
נצטוה תל דבר אה אח שאין דרך אחיד ומה תל אחיד לדבות את
הבנים ולא יבוא בכל עת זה יום הכס שלא יבוא פעם חמישית אל
הקדש לדבות שאר ימות השנה אמר לעזר וריין הוא מה אם
על יום שנצטוה שיבוא נצטוה שלא יבוא יתר על יום שלא נצטוה
לבוא ריין שיעטוה שלא יבוא ישר יוכיחו שנצטוו לבוא ברגלים
ונצטוו לבוא שלא ריקנין אבל בשאר כל ימות השנה שלא נצטוו
לבוא לא נצטוו לבוא שלא ריקנין אף כאן על יום שנצטוה נצטוה
תל אל הקדש לדבות שאר ימות השנה מבית לפ להזהיר על כל
הבית יכול על כל הבית במיתה תל אל פנ הכס אע על הארץ ולא
ימ הא כיצד אל פנ הכפרת במיתה ועל שאר הבית באזהרה
נמצאת אומ על ההיכל באדבעים ועל קדש הקדשים במיתה ביה
שם אל פנ הכס תל לפי שכל כפרת יכול באדבעים ועל שאר הבית
במיתה ביה שם אל פנ הכפרת תל לפי שכל כפרת יכול יהא כסוי
לארון תל כפרת כפרת לארון ואין כסוי לארון יכול לא יהא כסוי
לארון תל כפרת כפרת לארון ואין כסוי לארון יכול לא יהא כסוי
לארון אבל יהא דבר חוצץ בין כפרת לעדות תל וכסה ענן הקט
את הכס אע על הע"אין דבר חוצץ בין כפרת לעדות ולא ימות
הדי זה עונש כי בענן אראה על הכס הדי זה אזהרה אמר
לעזר יכול עונש ואזהרה נאמר קודם למיתת בני אהרן תל
אחרי מות שני בני אה יכול שניהם נאמרו לאחר מיתת בני אה
תל כי בענן אר הא כיצד אזהרה נא קודם למיתת בני אה ונא
עונש לאחר מיתת בני אה רא כי בענן אר מלמד שנותן מעלה
עשן

בגדי' הוריקו פניו שלכהן גדול קדם על אשתו אמרה לו אף על פי
שצדוקות אנו מתיראין אנו מפדושגין ואנו מראין דם לחכם אמ
ר יוסי בקיאי' אנו יבהן יתד מן הנלש זהן מראות דם לחכם חוץ
מאחת שהיתה בשכנותינג שלא הדאת דם לחכם ומיר מתה
ותפוק לי משום צנורה דעם הארץ אמ' אביי בצדוקי חבל אמ'
דבא אי הכי קדם אצל אשתו למא לי צדוקי חבר בעל נדה משוית
ליה אמ' דבא רגל הוה וטומ' עם הארץ ברגל טהורה שיוויה דמפן דבת
ויאסף כל איש ישל אלה פיר כאי' אחד חברים הכת עשחן כולין
חברים ל' יהודה אומ' אף אשה אחרת מתקיעין לו וחכ' אומ' אף לבד
סוף אמ' תאמרו זו מתה ושמא שנייה ושלישית ואין להזקוק אלא
טומאה דשכיחה תיקנו לה מיתה דלא שכיחה לא תיקנו לה בכר
בן בק' לחט' ואיל' לעולה יכול מקום מתן דמון עילסר שם מתן דמו
שלאיל' אמ' ר' יוסי מה אנו מקיים לא תעלו על קט' זל ועלה איזו היא
עולה שצריך הכת למעטה זה איל' העולה שלכהן גדול שליוס הכסו'
כתנת בר קדש ילבש בר שיהיו שלבוצ' בר שיהיו חדשים בד שיהיו
כפולין בר שלא ילבש עמהן בגד אחרים יכול לא ילבש עמהן בגד'
פשתן אבל ילבש עמהן בגדי צמר תל' בר יכול לא ילבש עמהן בגדי
קדש אבל ילבש עמהן בגדי חול תל' בד' ומה תל' בר ארבעה פעמים
למעט ארבעה כלים שנ' בהן לפע' יי' בתוך שנ' בחשן ונשא אהרן
את שם בני ישראל בחש' המע' יכול יכנס בו לפע' לפנים תל' בר לא בחשן
בתוך שנ' באפור ונשא אה' את שם לפע' יי' יכול יכנס בו לפע' לפנים
תל' בר לא באפור בתוך שנ' במעיל והיה על אה' לע' בבאו אלה הקדש
לפ' יי' יכול לפע' לפנים תל' בר לא במעיל בתוך שנ' בציץ והיה על מצ'
תמיד לרצון להם לפ' יי' יכול יכנס בו לפע' לפנים תל' בר לא ציץ
קדש ילבש שיהיו משלהקדש אין לי לא לו בלבד מנ' לרבות שאר
בגדי כהונה ובגדי אחיו הכהנים תל' בגדי קדש בעין אב לכל הבגדים
שיהיו

יכנס בו

אֲרָבַע מֵאוֹת וְעֶשְׂרֵי שָׁנִים וְלֹא שִׁמְשׁוּ בּוֹ זֶה שְׁמוֹנֶה עָשָׂר קְדָנִים
וְשָׁנֹת רַעֲשִׁים תִּקְצַרְנָה זֶה מִקֶּדֶשׁ שָׁנִי שֶׁעָמַד אֲרָבַע מֵאוֹת
וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשִׁמְשׁוּ בּוֹ יֵתֵד מִשְׁלֵשׁ מֵאוֹת כְּהָנִים לְשִׁמְשׁוֹת אֲרָבַע
שָׁנָה שְׁשִׁימָשׁ שְׁמֵעוֹן הַצִּדִּיק שְׁמוֹנִים שָׁנָה שְׁשִׁימָשׁ יוֹחָנָן סֵהָן גְּדוֹל
עָשָׂר שְׁשִׁימָשׁ יִשְׁמַעֵאל בֶּן פִּינְחָס אַחַת עֶשְׂרֵה שָׁנָה שְׁשִׁימָשׁ אֶזְרָא בֶּן
חֲדָסוֹף מִיכָאֵל וְאֵילָךְ כֹּחַ וְחֶשֶׁב שָׁכַל אַחֵר לֹא הִשְׁלִים שְׁנָתוֹ כֹּל
שְׁבַעַת הַיָּמִים לֹא הָיוּ מוֹנְעִים מֵמִנּוּ מֵאֹכֵל וּמִשְׁתֵּה עֶבֶד יוֹם בְּכֶסֶד
עִם חֲשִׁיכָה לֹא הָיוּ מְנִיחִין אוֹתוֹ לֵאמֹל הִרְבֵּה שֶׁהָמָאֵל מְבִיא אֶת
הַשִּׁינָה וְלֹא הָיוּ מְנִיחִין אוֹתוֹ לִישָׁן שֶׁמֶלֶךְ יֵדָאָה קָדִי וְלֹא הָיוּ מֵאֲכִילִין
אוֹתוֹ רַב־דִּים הַמְּרַגְלִין לִשְׁכַּבַת זָדֵעַ כְּלָק בִּימִים וְחֹלֶב וְכִיּוֹעָא בְּהִין
תֵּנִי לַיהוָה בֶּן נְקוּסָא אֹמֵר מֵאֲכִילִין אוֹתוֹ סִלְתוֹת וּבִימִים כָּדִי
לְמַסְמָסוֹ אֲמָרוּ לוֹ כֹּל שָׁכַן שָׂאת מְבִיא לִידֵי חִימוּס תֵּנִי סוֹמְכוֹס
אֹמֵר מִשּׁוֹם לִי מֵאִיר אֵין מֵאֲכִילִין אוֹתוֹ אֲבִי וְאֲמָרִי לִיה אֲבִי סִימָן
וְיֵשׁ אֹמְרִין אֶף יֵין לִבָּן לֹא אֲבִי לֹא אֲתֵדוּג וְלֹא בָצִים וְלֹא יֵשׁ
וְיֵשׁ אֹמֵר וְלֹא יֵין לִבָּן מִפְּנֵי שִׁיין לִבָּן מְבִיא לִידֵי טוֹם אֶזְרָא בֶּן פִּנְחָס
אֹמֵר אֵין מֵאֲכִילִין אוֹתוֹ חֲגִבִי סִימָן לֹא חֹלֶב וְלֹא גְבִינָה וְלֹא בִימִים
וְלֹא יֵין יֵשׁ וְלֹא גִמְבִּי מִי בְּרִיסִין שֶׁלְפֹל וְצֶשֶׁר שֶׁמֶן וּמִוִּדִּים וְלֹא כֹל
הַדָּבָר הַמְּבִיאִין לִידֵי טוֹם לֹא יֵתוּי מֵאִי לֹא יֵתוּי הָאֲתֵנוּ דְּבִנָּן
חֲמִשָּׁה דָּבָר מְבִיאִין אֶת הָאָדָם לִידֵי טוֹם וְאֵין הֵן הַשּׁוֹם וְהַשְׁחָלִים
וְתִלְגָּלוֹת וְהַבִּימִים וְהַגְּבִיר וְיֵצֵא אַחֵר לִלְקֹט אוֹרוֹת מֵאִי אוֹרוֹת
תֵּנִי מִשְׁמִיָּה דִל מֵאִיר זֶה בְּרִגִיד אִם לִי יוֹחָנָן לְמָה נִקְדָּא שְׁמוֹ אוֹרוֹת
שֶׁמֶלֶךְ אֶת הָעֵינִים אִם דָּב חוֹנָא הַמּוֹצֵא גְּדִיר בְּשׁוֹק אִם יִכּוֹל
לֵאכּוֹל אוֹבֵל וְאִם לֹא מוֹלֵל וּמַעֲבִירוֹ עֲלֵגָב עֵינֵי אִם דָּב פֶּפֶא בְּגִדָא
מְרִיאָנָא אִם לִי גְדִיל אִם דָּב אֲכַסְנָא לֹא יֵאכֹל בִּימִים וְלֹא יֵשׁ
בְּטָלִיתוֹ שֶׁלְבַעַל הַבֵּית בְּסוֹרִיא מִתְנִי הַכֹּא בְּפֹס בְּדִיתָא מִתְנִי הַכֹּא
אִם לִי יְהוָה אֲכַסְנָא לֹא יֵאכֹל בִּימִים וְלֹא יֵשׁ בְּכִילָה וְלֹא יֵשׁ בְּטָלִיתוֹ

פ
לשון
דפואה

ואמרתי לה לא
אבבי לא אתדוג
ולא בימים ולא
בשר שמן ולא
יין ישן

פ
אחלק
פ
נע
מ
אגלה

פ
אכמה

העם בבגרי זהב נכנס והוציא אתהסף ואת המחתה בבגרי
לבן ועושה תמיד שלצין הערב בבגרי זהב שהמשה מבגרי
זהב שני עובד נבילה ומאת עדרת בני ישראל שיהיו משלצבוד יקח
שעירי מיעוט שעירים שנים אם כן למה נא שני שיהיו שוויז במלאו
בקומה וברמים ולקחתן כאחת אלפ שאינן שוויז כשריז לקח
אחד מהן היום ואחר למחר כשריז תל שעיר שעיר דיבה מיל
אחר לעולה מה תל אחר ממעמע שנ איל שומע אני אחר אם
כן למה נא אחר ל אומ איל אחר הוא האמור כאן והוא האמור
בחומש הפקודים שהיה ל לעדד ביל שמע אומ שני אילים דין
אחר אמור כאן ואחר אמור בחמש הפקוד והקריב אה אתפל
החט אט לו שלא יביא משלצבוד וכפל בעדג זה ודוי דברים
תנן התם כל שבעת הימים זורק את הדם ומקטיר את הקטרת
ומטיב הנדות ומקריב את בדאש ואת הקגלים כלזה כדי שיהיה
רגיל בעבודה ביום הכסן מסדו לו זקנים מדקני בית דין וקודין
לפניו בסדר היום ואומ לו אישי כהן גדול קרא אתה בפך שמא
שכחת או שמא לא למדת ערב יום הכפולים בשחרית מעמידין
אותו בשערי המזרח ומעבירין לפניו פרים ואילים וכבשים כדי
שיהיה מכיר ורגיל בעבודה אפשי לומ או שמא לא למדת דבר
זה והא תניא והכהן הגדול מאחיו שיהא גדול מאחיו בנואי נכח
בעושר ובחכמה לא לו כהני בית שני שהיו ממנין אותן שלא
כהוגן לא כל מי שהמלך רוצה בו היה מעמידו כהן גדול אלפ
שאינו הגון היו ממנין אותן ומעבירין אותן כפי דעתן לא כדין
ולא כשורה לכך אפשי בהן לומ שמא לא למדת דבר זה ומתוך
שהיו מתמנין שלא כהוגן היו שנותניהן מתקצרות כדאמ' לבא
בר דב חונא אמ' ל יוחנן מאי רבת יראת ייי תוסיף ימים ושנות
רשעים תקצנה יראת ייי תוסיף ימים זה מקדש ראשון שעמד

אדבע

אחיו קידה תנא אין מעסיקין אותו לא בנבל ולא בכנור אלא
הדקנים היו אומ' לו אם יבי לא יבנה בית שוא עמלו ב'ונו בו' מיקרי
ירוש' היו דורשי' כל הלילה עד עישמע כהן גדול קול הבדה ולא
תהיה שינה דוחקת אותו תנא אבה שאל אומ' אף בגבולין היה
עושה כך דבר למקדש לא שדיו ישני' אמ' אביי ואי תימא דב נחמין
בד יצ' אמ' ליה איהו דרב יהוד' אחוה דרב חסדא אמריתו לא קא את
משיחא והא הירנא יומא דכפוריא בתולתא בנהדרדעא אמר ליה
קבה מאי אמ' ליה לפתח חט' דבך אמ' ליה ושטן מה יאמר אמר ליה
שטן יומא דכפורי לית ליה רשותא לאסטוני ממאי אמ' לב חמא
השטן בגימטריא תלת מאה שתי' וארבעה כל יומא רשתא אית
ליה רשותא לאסטוני ביומא דכפוריא לית ליה רשותא לאסטוני
כיון שהגיע זמן השחיטה אמ' להן הממונה צאו וראו אם הגיע זמן
השחיטה הלאה אנם בורקי מתיה בן שמו אומ' האיד פני כל המזרח
עד שהוא בחבדון והוא אומ' הין ולמה ערכו לכך פעם אחת עלה
מאור הלבנה ודימו שהאיד המזרח ושחטו את התמיד והוציאוהו
לבית הערפה והורידו כהן גדול לבית העבילה תנא קמא אומ' בורקי
משיתחיל המזרח להאיד כי בזקא מתיה בן שמו אומ' עד שיגיע
האור עד חבדון ולמה עד חבדון כדי להזכיר זכות ישיני חבדון
והלכה כמתיה בן שמו פעם אחת עלה מאור הלבנה מאי האוי
הכי זהא אין הלבנה עולה מן המזרח לא בשליש החדש האחרון
ובשחרית יום כפור ליכא לבנה כלל לא אעמע מינה תרי עובדיה
מעשה בסוף חדש שעלה מאור הלבנה ודימו שהאיד פני המזרח
ושחטו את התמיד בלא עתו ושדפוהו ושוב מעשה ביום צום כפור
שנראו להן זיקין ומאור כוכבים בשחרית ודימו שהאיד פני המזרח
ושחטו את התמיד בלא עתו ושדפוהו והורידו כהן גדול לבית העבילה
ומאי מיחלק זהא תניא רבי מאיר אומ' אינו דומה תימור של לבנה

פ
דבר
חדש
מראה
להן
על
הדעפה
אמרי
זכר
אצטול לקידה
כמה
לאנה
כחן
כועץ
גידול
בארץ
ושוחה
וטשק
את
הדעפה
ועומר
והיה
לקידה
על
אפים

שומעין את השם המפורש יוצא מפי מהן ברחל בן דנשה ובטוהרה
היו כורעין ומשתחוין ונופלין על פניהן ואומ' ברוך שם כב מללעו ועד
תנו רבנן עשרה פעמים מזכירה גדול את השם בן ביום
שלשה בודא שלשה בודא שני שלשה בשעיר המע כשהוא כותב
הגדל על שעיר הקט אומ' לוי חטאת והיה קולו נשמע מיריחו אמ'
רבא בר בר חנא מידוע ליריחו עשר פרסאות וקול דלתות ההיכל
היה נשמע בשמונה תחומי שבת ועדים שבידיהו היו מתעטשות
מיריחו הקט' תנן התם מיריחו היו שומעין קול השער שנפתח מיריחו
היו שומעין קול המגדפה מיריחו היו שומעין קול החליל מיריחו היו
שומעין קול העלעל מיריחו היו שומעין קול השיד מיריחו היו שומעין
קול גבני כרוד מיריחו היו שומעין קול העץ שעשה בן קטיף לכיור
מוכני מיריחו היו שומעין קול השופר ויש אומ' אף קולו שלכהן גדול
בשעה שהוא מזכיר את השם ביום הכפור מיריחו היו מדיחין מדיח
פיטום הקט והכה והעם תניא ל' אומ' כי שם יי' אקרא אה' משה ל' של
בשעה שאני מזכיר שמו שלהקדה אתם הבן גדל לזחינו חנניה
בן אתני ליהוה אומ' אה' להן הנביא לישל זעל אתם תנו ברכה
זלחה את שני השעירים מלמד שהן מעבדין זה את זה והעמיד
אותם לפ' יי' כתח אה' מו' מעמידן בשער נקוד אחוריהם למזדבגותן
למע' בא לו למזרח העזרה לצפון המז' הסגן מימינו וראש בית אב משמאל
ושם שני השעיר וקולפי היתה שם צבה שני גדלות שלא שכדע היו
ועשאן בן גמלא שלזהב ומדכידין אותו לשבח אמ' ל' יהוד המהלך
לימין רבו הרי זה צור והא תנן סגן מימינו וראש בית אב משמאל
ועוד תניא שלשה שהיו מהלכין בדרך הרב באמצע והגדול מימינו
והקטן משמאל וכך מצינו בשלשה מלאכי הע' שבאו אצל אבי אברהם
מיכאל באמצע וגבריאל מימינו ורפאל משמאל תרגמה רב שמו בר
אחא מצד רבו כרי שיתכסה בו רבו והא תניא המהלך כנגד רבו

ראשון

בשעה שאני
מזכיר זכר
צדיק לבדכה

כ
אז

הרי זה צור אמורי רבו

אם תשאלו

אֶלֶּה

ရက်စက်လှ

;

אמר
אמר

12

2006

אמנם
מדינת

12

五

1

ובשתי הלחם ובלחם ארבעים וכל כהן שמגיעו כדית יש אוכל
ושבע ויש שביע ומוותיר מיכאן ואילך נשתלחה מארה בעומד
ובשתי הלחם ובלחם הפנים וכל כהן שמגיעו כפול המצרי הענועים
מושכין ידיהן והגדגדנין נוטלין ואוכלין ומעשה באחד שנת
חלקו וחלק חבירו והיו קורין אותו בן חמצן עד יום מותו אמ
דבא בר רב שילא מאי קראם מלטני מיד רשע מכף מעוול וחמץ
דבא א מיהבא אשדו חמוץ תנו לבנן אותה השנה שמת
בה שמעון הצדיק אמ להן לישל בשנה זו הוא מת אמרו לו מנ
אתה יודע אמ להן בכל יום הכס היה מדרמן לי דקן אחד לבוש
בגד לבנים ועטוף לבנים נכנס עמי ויצא עמי היום נדרמן לי דקן
אחד לבוש בגד שחלים נכנס עמי ולא יצא עמי לאחר הדגל חסד
שבעת ימים ומת ונמנעו אחיו הכהנים מלברך בשם המקודש
תנו לבנן ארבעים שנה קודם חרבן הבית לא היה גודל עולה בימין
ולא היה לשון שלזהודית מלביץ ולא היה נר מעדבי דולק והיו דלתות
ההיכל נפתחין מאליהן עד שגעג בהן לבן יוחנן בן זכאי אמ לו
היכל היכל מפני מה אתה מבעית את עצמך יודע אני שסופך עתיד
ליהרס ובבר נתנבא עליו זכריה בן עדו חמ פתח לבנון דלתתך
ותאכל אש בארץך אמר יצח בן עבלי למא נקרא שמו לבנון
שמלביץ עונות ישר אמר לב דוטרמ בר טוביה אמר לב למא נקרא
שמו יעקב דסת ביה יעד הלבנון לוא לך מה יעד מלכלב אף בית המן
מלכלב דאמר הושעיה בשעה שבנה שלמה בית המקדש נטע בו
כל מיני מגדים שלזהב כדכתיב בזה פקודי והקריב אה את השעיר
אש על על הגו יכול יהא נהוץ עלגבו תל אש עלה על הגו שענה לשמו
מחוק קולפי נמצאת אומ הנחה אינה מעכבת וההגדלה מעכבת לפי
כך הנחה כשדה בזרים והעליית הגדל מן הקולפי אסורה בזרים
ועשהו חט מעמידו כנגד בית שחיטתו ועשהו שאם מת אחד

אשדו חמוץ
ואל תאשדו
חמוץ

ועטוף שחלים

זכריה
יא

פ
יתמר
ויפדג

כד
המקדש
יתמר
יפדג

הרי זה מגסיסה לא רמזרד אצדור ונתן אהמז על שני
השעי גר' שולל דברי יכול שנים על זה ושנים על זה תל גורל
ליוי וגורל לעדא יכול שלשם ושלעצמא על זה שלשם ושלעצמא
על זה תל גורל אחד ליוי אין כאן לשם לא אחד וגורל אחד לעצ
אין כאן לעצמא לא אחד אם כן רמה מא גדלות שיהיו שוויז שלא
יעשם אחד גדול ואחר קטן אחד שלכסף ואחר שלזהב אחד
שלשיש ואחר שלאשכדע טרף בקולפי והעלה שני גדלות אחד
כת עליו לשם ואחר כת לעצמא אם שלשם עלה בימינו הסגן
אומ' לו אישי כהן גדול הגבה ימיכד ואם בשמאן עלה כאש בית
אב אומ' לו אישי כהן גדול הגבה שמאן נתנן על שני השעידים
שלימין על שלימין ושלשמא עלה שמא ואומ' לשם חטאת ישמע
אומ' לא היה צריך לומ' חטאת לא לשם והן עונין אחריו בשלמ
לועד טרף בקולפי למא לי טרף בקולפי כי היכי דלא ליכנין
ובשקול אמ' רבא קולפי שלעץ היתה ושלחול היתה ואינה
מחזקת לא שתי הירות מתקיף ליה לא בינא בשלמא אינה
מחזקת לא שתי ידים כי היכי דלא ליכנוז ונשקול לא שלחול
בקדושה אם כן הווא לה כלי שרת זכלי שרת דעץ לא עבדינן
ונעבדיה דכסף ונעבדיה דזהב התורה חסרה על ממונן שלוש
תנו דבנן ארבעים שנה ששימש שמעון הצדיק היה הגדול
עולה בימין מיכאן ואילך פעם עולה בימין ופעם בשמא' היה
לשון שלזהורית מלביץ מיכאן ואילך פעם מלביץ ופעמים אבן
מלביץ והיה נר מערב דולק מיכאן ואילך פעם דולק ופעמים
אינו דולק והיה אש שלמערכה מתגבד ולא היו הכה צדיכין
להביא עצים למערכה חוץ משני גזרי עצים כהי לקיים מצות
עצים מיכאן ואילך פעם מתגבד פעם כובה ולא היו כל נמנעין
להביא עצים למערכה כל היום כולו ונשתלחה בדכה בעומד
ובשתי

למערכה חוץ
משני גזרי עצים
כהי לקיים מצות
עצים

כיצד הוא מתורה אבא השם עויתי פשע וחט לפעך אני וביתי ובני
אח עסקה שייך אבא השם כפר נא לחטאים ולעו ולפשעים שעויתי
ושפסע ושחטאתי לפ אני וביתי ובני אח עם קדשך ככת בתורת משה
עבדך גנא כי ביום הז' יכפ על לט את מכל חט לפ יוי תטהרו ואומ התורה
עליו את כלעו בני ישראל ואת כל פט לכל חט עון ופשע וחטאה רבתי
ל מאיר וחכ אומ עונות אלה הדונות פשעיהם אלה המרדים לכל חטא
אל השגגות וכי מאחר שהתורה על הדונות ועל המרדים חוזק
ומתורה על השגגות לא כך הוא מתורה אבא השם חטאתי עויתי
ופשע לפ אני וביתי אבא השם כפר נא לחטאים ולעונות ולפשעים
שחטאתי ושעויתי ושפסע לפ אני וביתי ככת בתורת משה עבדך לאמר
כי ביום הז' יכפ עלי והן עונות אחריו בדרך שם כל ל ועד וכך מצונו
דרך כל המתורין דור אמ חטאנו עם אבותינו חטאנו ועווננו והפשע
ומרדנו אח הוא כך היה מתורה חט ופשע לפ ומה הוא זה שמשה
אומ נועם עון ופשע וחט ונקח ואומ והתורה על את כלעו בני ישראל
ואת כל פשע לכל חט לא כיון שהיה מתורה על הדונות ועל המרדים
נעשו כל אלה השגגות לפניו ושחט את פר החט אט לו שחטו וקייבל
במזדק את דמו נתנו למי שהוא ממדס בו על הלובד הרביעי
שבהיכל כדי שלא יקדש ולקח מלא המחתה גח אש והציא נטל
מחתה ועלה לראש המז וחתה וידב והניחה על הלובד שבעזרה
בכל יום חותה בשלכס ומערה בתוך שלזהב והיו חותה בשלזהב
ובה היה מכנים בכל יום חותה בשלכס עת קביץ ומערה בתוך
שלשולשת קביץ והיום חותה בשלשולשת קביץ ובה היה מכנים ל
יוסי אומ בכל יום חותה בשלסאה ומערה בתוך שלשולשת קביץ והיום
חותה בשלשולשת קביץ ובה היה מכנים בכל יום היתה כערה והיום
קלה בכל יום היתה קערה והיום אלוכה בכל יום היה זהבה ידוק
והיום ^{אדום} ידוק רבמי ל מנחם בכל יום מקריב פרס בשחלית ופרס ביץ

העוונות הדשענו
שלמה צנו אמ
חטאנו ועווננו
ולשענו דעל
אומ

והמימותה ורוב הדרכי התירו לו לישול מחתה בימינו והכח בשמאלו
ומהלך בהיכל עד שהוא מגיע לביץ שתי הפרוכות המבדילות ביץ
הקדש וביץ קדש הקדש וביניהן חמה ל יוסי אומ' לא היתה שם לא
פרכת אחת מהלך עד שהוא מגיע לארון הגיע לארון ונתן את המחתה
ביץ שני הבדים מעניטל ארון אפן היתה שם מיסות נציאים הדאע
ושתייה היתה נקראת וגבוהה מן האדן שלש אצבעות עלה היה נתון
והביא מב' לפ' ונתן את הקט' על האש לפ' יי' שלא יתקן מבחוץ ויכניס
אמרו אם לפני בשר ודם עושין כך אינו קל וחומד לפני המקום ואו
כי בענן אראה על הכפ' אמ' לחן חכ' אם שן והבא כבד נא ונתן את הקט'
על האש לפ' יי' אינו נותן לא לפנים' אם כן למה נא כי בענן אראה
על הכפ' מלמד שהוא נותן בה מעלה עשן' ומנ' שהוא נותן בה מעלה
עשן תל' וכסה ענן הקט' את הכפ' אע' על בארון ולא ימ' דא אם לא נתן
בה מעלה עשן או שחסר אחד מסממניה חייב מיתה אם חסר חייב
מיתה ואילא לא ותיפוק לי דהא קא' מעייל ביאה דיקטבא והוא חייב מיתה
על ביאתו בלא מצוה' אם רב שעת הכא במאי עסקינן סגון שעגב
בביאה והדיר בקטרת' רב אשי אמ' אפ' תימא הדיר בזו ובזו כגון שעייל
שתי הקטרות אחת שלימה ואחת חסרה אביאה לא מיחייב דהא עייל
ליה שלימה' אהקטרה מיחייב דהא קא' מקטר קטרת דמחסר דא' אם
מד' ומנ' שנותן בה מעלה עשן תל' וכסה ענן הקטרת קדא לקרא' אם
מד' ומנ' שנותן בה מעלה תל' וכסה' אם ל' יוסי הכי קא' אמ' איין לוי לא מעלה
עשן עיקר מעלה עשן מנ' תל' וכסה' רב שעת אמ' איין לוי לא אהל מועד
שבמדבד' שילו' ובית העולם מנ' תל' וכסה' האי' מן' וכז' יעשה לאהל מועד
נפקא לא' אם אביי איין לוי לא קטרת שביום הכפר בשאר ימות השנה מנ'
תל' וכסה' חד למעוהאחד לעכב' אם ליה אביי האי' שבמקדש נפקא
אם ליה אביי איין לוי לא קטרת שלפני לפנים דהכל מנ' תל' וכסה' רבא
אם חד לעונש וחד לאזהרה' רתנא ר' אעזר אומ' ולא ימות זה עונש

שהדי הצדוקין
אומדין מתקן
מבחוץ ומכניס

פ
נסתדל
בלא
פיסוק
עלי
אנן
לאין
קד
קיל
כי
בענן
אדמה
והו
יעני
עץ
מעלה
עשן

העלבים והזים מוסיף מלוא חפניו בכל יום היתה דקה והיום דקה מן
הדקה בכל יום עולין כהן במזרחו שלכבש ויורדין במעלבו והיום
עולין באמצע ויורדין באמצע ל יהודה אום לעולם כהן גדול עולה
באמצע בכל יום כהן גדול מקדש ידיו ורגל מן הכיור והיום מן
הקיתון שלזהב ל יהודה אום לעו כהן גדול מקדש ידיו ורגל מן הקיתון
שלזהב בכל יום היו שם ארבע מערכות והיום חמש דברי ל יהודה
ל יוסי אום בכל יום שלש והיום ארבע ומוסיפין מעבכה לעטר המז
ולחדיו גחלי אש עומטת תל אש או אש יכול שלהבת תל גחלי אש
הא כיצד מן הלחשות הללו ומנ שתהא האש נטילה על גבי הגחלת
תל גחלי אש מעל המז יכול מעל גבי המז כולו תל מלפניו יי הא כיצד
מן הסמוך למערב אש ליוסי זה סימן כל הניטל מבחוץ להינתן בפנים
ניטל מן הסמוך לפנים וכל היוצא מבפנים להינתן בחוץ נותן על הסמוך
לפנים ומלוא חפניו הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו וכך היתה מדרתו
תנו רבנן מלוא חפניו בקמצו שלא יעשה מדה לקומץ אבעיאלו
מהו שיעשה מדה לחפינה התם הוא דכח בקמצו אכלהכא דלא
כח בחפניו לא אורחא נילף מלא מלא מלא מלא תא שמע כך היתה
מדרתו מאי לאו שאם רצה לעשות מדה יעשה לאו כדרך שמדרתו
בחוץ כך מדרתו בפנים שמעת מינה חופץ וחופץ וחופץ שמע מינה
נמצאת אום חופץ מבחוץ וכשנבנס לפנים מחזירה כמדת חפניו
כמות שהיתה קטנת שתהא משליש בוד סמים שיהיו סממניה
לתוכה דקה מה תל והלא כבד נא ושחקת ממנה הרק אם כן למה
נא דקה שתהא דקה מן הדקה כיצד הוא עושה מפליש כשולסת געץ
מערב יום הכפר ומחזירין למכתשת כדי למלות ממנה חפניו לקיים
בה דקה מן הדקה והביא מב' לפ' כיצד הוא עושה נוטל את המחתה
בימינו ואת הכף בשמאלו שהיה בדין שיווליד הכף בישראל והמחתה
בשמאלו מפני שזה קרוב וזה מבטיר קרבן לא מפני כלי המחתה

עוממות
פ' מתוקדש
כאמרה
טאפיה
מין
יועם
הזהב

כי מטא לצאתיה אמ' רבו שלעו כל העו כולו ביצער וחנניה בנות
 שרא מטרא אמ' רבאוסף מאי אהעא עלותיה דכהנא רבא לדב
 חניה בגדוסא תנו לבנן בכהן גדול אחר שהאריך בתפלתו
 ובמנו אחיו הכה להיכנס אחריו חתחילו הז נכנסין והוא יוצא אחו
 לו מפע מה הארכת בתפלתך אמ' להם קטא בעיניכם שהתפללתי
 עליוכם וצול בית המקדש שלא ליחדבאמח לו אלתא רגיל לעשות
 כן שהרי שפנו ולא יהיה מאריך בתפלתו שלא להבעית את ישראל
 כלום שמא יאמרו מת הוא כדרך שמתו אחרים אם אינן הגונים או
 ששינו בעשייתן לכך נא ולא ימות מלמד שאם שינה הוא מת ל
 יודך דמך גלייה פתח אס על פיה יגציה נשד וכו' ידים קנא אמ' חנניה
 לא על מימר פומך הייתי משדה שכינתי על גבי הארון או גבי
 מד פומך הייתי מסלק שכינתי מעל גבי הארון מקדש ראשון סע
 ישכז ויתלוצץ לינה אחת מקדש שני על שן סלע ומצודה לינות
 הרבה היכו דתנן משניטל הארון היתה אבן שם מימות נביא הראשו
 ושתיה נקראת ולמה נקרא שמה שתייה ל' יוסי בן חנינה אומ' שממנה
 הושתת העו איגדתא כיצר היתה תפלתו שלכהן גדול ביום הכס
 יהי רצון מעלפניך יי' אלו אבו שתהא השנה הזאת הצאה עלינו ועל
 עם ישראל שנה גשומה שנה טלולה שנה שחונה שנה זול' שנת שובע
 שנת רצון שנת בדפה שנת מקח וממכר ששלא יצטרכו עמך
 בית ישראל לחל ולא לעם אחר' ורבנן דקסדין אחרו על אחיהון
 שבקסדין שלא יגביהו שרדה או על לא ורבנן דרדומא אמרין על אחיהון
 שבעדות שלא יעשו בתיהן קבריהן משם תפד אכל עיניו יבטו משם
 היה מולל אוכל לכל ימות השנה למרחוק עיניו יבטו מדאש השנה
 היה יורע מה בסגפיה דא כיצר בשעה שהיה צופה ודואה עשך
 המעמדה עולה לרדום היה יורע שהרדום כולו שבע' עולה לעסוק
 היה יורע שהעסוק כולו שבע' עולה למזרח היה יורע שהמז' כולו

מעשה

אין לו
על מימד

למרחוק
לפ

עולה למערב
היה יורע שהמערב
כולו שובע'

כי בענן אל זו אזהרה יכול יהיו שניהן אדם קודם מיתת בני אהרן
 תל אחרי מות שני בני אהרן יכול יהיו שניהן אמורין אחר מיתת בני
 אהרן תל כי בענן אל על הכפ מאי תלמודה אמר לבא אהרן על הכפ
 ועדיין לא נראה לא מאי טעמא איענוש דכרתנא ל' איעזר אום
 לא מהו בני אהרן לא על שהוורו הלכה בפני משה רבין מאי רדוש
 ונתנו בני אהרן הכה אש על המזבח אמרו אנפ' שהאש יורדה מזדש
 מצוה להביא מזבח ההדיוט כדכת לעיל ונתן את הקט' תנא כפי
 הוא עושה אוחז את תבזר כדאשי אינבעותיו ויש אומ' בין שני
 ומערה בגדלו עד שמגיע לבין אצילי ידיו וחוזר ומחזירה לתוך
 חפצו וצבירה עד שיהיה עשנה ממהר לבוא וזו היא עבודה קשה
 שבמקדש זו היא ותולא והא איכא מליקה והא איכא קמיצה לא
 זו היא עבודה קשה מעבודה קשות שבמקדש' תנא במאן גאון
 צובדה תניא חדא צובדה פנימה שהיא חוצה לה לכהן גדול ותנא
 אידך צובדה חוצה שהיא פנימה לו אמ' אביי מסתבדא כמאן
 דיימר צובדה פנימה שהוא חוצה לו דתנן מלמד דין אותו הו'
 זהיר שלא תתחיל מלפניך שמא תתכווה ועומד במקומו עד
 שיתמלא הבית עשן יצא ובא לו כדרך בית כניסתו ומתפלל
 תפלה קצרה בבית החיצון ולא היה מאריך שלא להבעית את
 ישראל מאי חצלי רבא בר רב אידא ודאבון בר רב אידא דאמרי
 תרויהו משמא דל יהור אמ' יהי רצון מלפניך יי' אלהינו שתהא
 שנה זו שחונה וגשומה שחונה למאלי לא אימא אם שחונה
 תהא גשומה רב אחא בריה דרבא מצא מסיים בה משמא דרב יהוד
 ולא יערי עביד שולטן מרבית יהודה ולא יהיו עמך ישראל עדין
 לפדנסה ולא תכנס לפניך תפלת עובדי דרכים פידוש בידית גשמי
 ד'פנינה בין דוסא הוה קא אדיל באורחא שדא מעבא עליון אמ'
 לפניו רבו שלעו כל העו כולו בנחת וחנינה בצעד פסק מעבא

כי
 וט

נמצא אומ' באצבעו זו שנקראת אצבעו ואיך לה שם לווי ואיזו זו
 זו הסמוכה לגודל דאמ' מד זו דרת זו קמיצה זו אמה זו אצבע זה
 גודל' אמ' רבא טפח ראורי תא ארבע בגודל ושיית בקמיצה וחמשה
 גלגלה באצבע' על פני הפסדת קר זה בעיז אב' כל מקום שנכתב
 הפנים למזרח ארבע הפנים הפנים יזה מלמד שנותן אחת למעלה
 ושבע למטה שבע פעם לא שבע טיפין שבע פעם שיהא מונה שבע
 פעם ידיו אחת ושבע' ולא היה מתכווין להזות לא למעלה ולא למטה
 כמצליף וכך היה מונה אחת ואחת אחת ושנים אחת ושלוש אחת וארבע
 אחת וחמש אחת ושש אחת ושבע' יצא והניחו על כף הזהב שבהכל
 מאי פמצליף מחוי לב יהודה כמנגד אע"ל שלמי אמ' כמטביל כולו
 לעוף הבה וימר כי אתדיה היו דאמרי טביל ליה ותבן דעוה
 ידה טפח ורחבה ומגעת עד פי כדסו' ושחט את שעיר החט
 אלו לעם שלא יהיו אחיו הפהנים מתכפדין בו ובמה הז מתכפדין
 בפרו שלאחיהן יכול לא יתכפרו בפרו שלאחיהן שהרי אומ'
 אשר לו מעתה איך לפדה' ובשהוא אומ' ועלה הכל ועל כל עם הז
 יכס' יש להז כפרה' ובמה הז מתכפדין מוטב שיתכפרו בפרו
 שלאחיהן שכך מצינו שחלק מכללו שהרי הוא וביתו מתכפדין
 בו ואיתכפרו משליהוד' שלא מצינו שחלק מכלל העיבור' אם
 נפשי לומ' והקריב אה את פד החטא לו וכפ' בע' וב' ביהדי ביתו שלא
 הם דכת בית אה בקבו יי' בית הלוי בקבו את יי' ומפני זה אם מת
 כהן גדול כהן דמתמנה תחתיו מקריב פדו שלראשון ואינו חטאת
 יחיר שמתה לא הרי הוא כחטאת עיבור שאינה מתה אעפ' שנבן אט'
 לו המקום המקיר ממוכו' ל' לכל אחיו הפה' ולפיכך הז מתכפדין בו'
 והביא את דמו אלמל' לפ' מלמד שנכנס בו לפני לפנים איך לי אלה
 דם השעיר שנכנס בו לפני לפני דם הפר מנ' תל' ועשה את דמו כאל'
 עט לדם הפר מה דם השעיר נכנס בו לפני לפני אף דם הפר נכנס

שבע עולה לאמצע הדקיע היה יורע שהעלו כולו שבע אמר יצחק
בר אבדימי מוצאי יום טוב אחרון שלחג הכל צפין לעטף המערכה
נטה כלפי הצפון עניים שמחים ובעלי בתים עצבים שגשמי אותה
השנה מתברכין ופירותיה מרקיבין נטה כלפי דרום עניים עצבים
ובעלי בתים שמחים שגשמי אותה שנה מועטיץ ופירותיה מעתמדיץ
למזרח הכל שמחין למערב הכל עצבים ואמר מד כלפי מזרח הכל
שמחין כלפי מערב הכל עצבים ורמינהי מזרחית לעו יפה מערבית
לעו קשה רוח צפונית יפה לחטים בשעה שהביאו שליש וקטף לדיתם
בשעה שהז חונטיץ רוח דלומית קשה לחטיץ בשעה שהבגו שליש
ויפה לדיתים בשעה שהז חונטיץ ואמר דב סימנך שלחץ בצפון ומזרח
בדרום הא מרבי ידיה והא מרבי ידיה לא קשיא הא לז והא להו ועשו
מעל מאי נוטה והא תנן אפ כל דוחות שבעו באות ונושבות בו איז
מדידיז אותו ממקומו לא קשיא דבאיך ופשיט כי דקלא ואיבדורי
לא הוה מברר תניא אבה שאל אומ יום טוב שלעצרת בדור סימנין
לכל השנה כולה שכך היה יום מתן תורה צח ובחור אמר ד צד יומא
יקמא דריש שתא אי חמים כולה שתא חמימא אוקריד כולה שתא
קדידא למאי נפקא מינה שלכחן גדול תנו דבנן שלשה דברים צו
אחיתפל לבעו אל תהיו במחלוקת ואל תמדרו במלכות בית דוד משום
דחדא דלא סלקא ביריה ואם נחיתם יום שלעצרת בדור זרעו חטיץ
לשנה הבאה מר דוטרא אמר כלול ל יעקב אומ צדור ממש ולא כלול
ממש לא אפ כלול ורוח צפונית מגשבת בו זה הוא בדור ולקח מרם
הפר נוטלו ממי שהוא ממדס בו ונכנס למקום שנכנס ועומד במקום
שעמד והדה לא המטיף והדה לא הדודק אצבעו נא כאן אצבעו נא
להלן אצבעו מה אצבעו האמורה להלן הימנית המיומנת שבימין אף
אצבעו האמורה כאן הימנית המיומנת שבימין כמינא אומ צדור
ד שנקל את אצבעו ואין לה שם לזרזי דההיא שנקל את אצבעו

ف

1105:

3-217

11

13

ובחלקו

יהל

ג'ת"ש

۱۵۱

11

ינלחם
לחיות

1125

1975

372

131

17

דעתים

מלך

8154

1

5

10



וסך עשה לאהל מועד ~~סעם שיהיה~~ לפני לפנים אחת למעלה
 ושבע למטן ~~מדם השעיר~~ אחת למעלה ושבע למטן
~~מדם השעיר~~ השכר אתם בתוך שם גל מנת כן שכר בתוסם
 שהן מטמאין והוא מכפר השכר אתם בת שם אעפ שהן טמ שכינה
 עמהן וכל אדם לא יהיה באהל מועד יכול בעזרות תל באהל מועד
 איז לא אהל מועד ומנ לדבות שילה ובית העו תל לכפר בק איז לו
 לא בשעה שנכנס לכפר בקטרת בשעה שנכנס לכפר בדמים מנ
 תל בבאו לכפ בק כל כפרה שבמקדש איז לו לא בביאה מניין אף
 ביציאה תל ער צאתו הא כיצר נכנס לקודש הקדש הכל פורשים
 מן ההיכל נכנס להיכל הכל פורשין מנין האולם ולמד וכפר בע
 ובער ביתו ובער כל אהל ישר כפרתו קודם לכפרת ביתו וכפרת
 ביתו קודם לכפרת העם ויצא אהמל זה מזבח הזהב אשר לפני
 מה תל אמר נחמיה לפי שמצינו בפרו הבא על כל המצוות שהיא
 עומד חוץ למזבח ומזה בשעה שמזה יכול אף זה כן תל אע לפי
 איכז היה עומד לפנים מן המזבח ביץ המז למנוחה או אינו מדבר
 לא במד החיצון תל אשר לפי יי הא אינו מד לא במזבח הפנים
 וכפר עליו כפרה שהיא בגופו ולקח מדם הפומר הע בזמן שהן
 מעורבין יכול מזה בפע עצמו ומזה בפ עצמו תל וכפר אה עלקר
 אחת בע מר חט הכפ אחת הוא מכפר ואינו מכפר שני פעם הא
 מה אני מקיים ולקח מרשהפד ומדם הע בזמן שהן מעורבין כיצר
 הוא עושה עירה דם הכר לתוך דם הע ונתן את המלא בדיקן
 ונתן על קל המל סביב מתחיל מקדן מזרחית צפונית צפונית מערבית
 מערבית דרומית דרומית מזרחית מקום שהוא מתחיל בחטאת על
 מזבח החיצון שם הוא גומר על מד הפנימי ל יהוד אום משום ל
 יעזר במקומו הוא עומד ומחטא ועל כולו הוא נותן מלמטן למעלה
 חוץ מזו בלבד שהיתה לפעו שהוא נותן מלמעלה למטן סביב

מה לפני לפנים
 אחת למעלה ושבע
 למטן מדם השעיר
 אף בהכל אחת
 למעלה ושבע
 למטן מדם
 השעיר

יכול

בו לפני לפני' והדח אתו על הכפ מלמד שהוא נותן אחת למעלה
 ולפני הכפ ואינו יודע כמה הרי חצי דין נא מתן דמים בכפ למטון ונא
 מתן דמים בשעיר למטון מה מתן דמים אמורין בשעיר למטון אמורין
 שבע אף מתן דמים בכפ למטון שבע' ואם נפשו לוח ועשו
 את דמו כאשר עשה לרם הכפ מה דם הכפ למטון שבע אף דם הכפ
 למטון שבע' ואם נפשו לוח ועשה את דמו ואינו יודע כמה ליתן
 מרם הכפ למעלה נא מתן דמים בשעיר למעלה ונא מתן דמים
 בכפ למעלה מה מתן דמים אמורין בשעיר למעלה אחת אף הכפ
 דמים אמורין בכפ למעלה אחת' ואם נפשו לוח ועשה את דמו
 כאני עפ לרם הכפ מקיש דם הכפ לרם השעיר ורם השעיר לרם
 הכפ מה דם הכפ למטון שבע אף דם השעיר למטון שבע מה דם
 השעיר למעלה אחת אף דם הכפ למעלה אחת' ומונה כדרך
 שמונה בפנים ויוצא ומצינו על כן שני שהיה בהיכל דוכפד
 על הקדש מטמ' בני ישראל בעניינה טומ' עץ שם למען טמא את
 מקדשי ולחלל את שם קדשי' טומ' גלוי עדויות שני לבנות עשות
 מחק התוע' ולא תטמ' בהם' טומ' שפיכות דמים שני ולא תטמא
 את הארץ את אתם יושבים בה' יכול כל הטמאות הללו יהיו
 שעיר המשתלח זה מכפד תל מטמ' בני ישראל לא כל הטמאות
 מה מצינו שחלק מכלל כל הטמאות בטומ' מקדש וקדשיו אף כאן
 לא נחלוק לא בטומ' מקדש וק' דבדי ל יהוד' ל שפע אומ' במקומו הוא
 מוכרע שני וכפד על הק' מטמ' כל טומ' שבקדש' יכול על כל טומ'
 מקדש וקד' יהא שעיר זה מכפד תל פשעיהם' לו המדרים אכן הוא
 אומ' מלך מואב פשע בי' אד תפשע לבנה בעת ההיא' מיכאן אמרו
 כל שיש בו ידיעה בתחלה וידיעה בסוף והעלם בנתיים הרי זה
 בהעלם אחר' יש בה ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף השעיר
 הנעשה בפנים יום הכפ תולה ער שיועד לו ויביא עולה ויודר

יש ג

פסעים

סמיכה בזה ל שמעון אום לא כל חטאת צבור שדמה טעון
כניסה לפנים טעונה סמיכה ולית הלכותיה והתורה על זה ודאי
דברים כיצד היה מתורה אנה השם חטאו ועוון ופשעו לפניך עמך
בית ישראל אנה השם כפר נא לחט ולעונות ולפט שחטאו ושעוון ושפט
לפניך עמך בית ישראל ככת בתורת משה עבדך כי ביום הזה יפ עליכם
והז עונין אחריו ברוך ש כל מל ועד וכולן היה מתכוון לגמור את
השם כדרך המברכין ואום להז תטהרו איך לי לא ודאיהז אונסיהז
ספיקותיהז שגגותיהז מנ תל עונות לכל עונותם פשעיהם לכל פשעיהם
חטאתם לכל חטא יכול אף מחוייבי חטאות ואשמות עמהז תל אותם
— על ראש השניד איך חייבי חטאות ואשמות עמהז מיכאן אמרו
חייבי חט ואט ודאי ש עבד עליהז יום הכפו חייבין להביא לאחר יום
הכפו חייבי אשמות תלויין פטורין ושלא ביד איש להכשיר את
הזר תנן התם מסרו למי שהוא מוליכו והכל כשרין להוליכו אלא
שעשו כהנים גדו קבע ולא היו מנחין את ישראל להוליכו אמר ר' יוסי
מעשה והוליכו עד סלא מצפדי ויע הזה עת שיהא מזומן עת
אף בשבת עת אף בטומ' ונשא הט עליו עליו הוא נושא אף שאר
השעירים עמו ועל מה שאר השעירים מכפרין על טומ' מקדש וקדש
מיכאן אמר כל שיש בו ידיעה בתחלה וידיעה בסוף והעולם בנתיים
הרי זה בעולה ויורד איך זה ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף
שעיר הנעשה בחוץ ויום הכפ מכפר שנ מלבד חטאת הכפ על מה שנג
מכפר מה הפנימי אינו מכפר לא על דבר שיש בו ידיעה אף החיצון
לא יכפר לא על דבר שיש בו ידיעה ועל שאין בו ידיעה לא בתחלה
ולא בסוף שעירי דגלים ושעירי ראשי חרט מכפרין דברי ר' יהודה
ל שמע אום שעירי דג מכפרין אבל לא שעירי חרט ועל מה שעירי
ראשי חרשים מכפרין על טהור שאכל טמא ל מאיר אום כלהשעיר
כפרתן שווה על טומ' מקדש וקדש ועל זדון מקדש וקדש שעיר

יש בה ידיעה
בתחלה ואין בה
ידיעה בסוף
שעיר הנעשה
בפנים ויום
הכפודים תולה
עד שתודע
לו ויביא בעולה
ויורד

ל' ישמעאל אומ' נא כאן סביב ונאמ' להלך סביב
 מה סביב אמור סאן הפסק ארבע מתנות אף סביב
 האמור להלך הפסק ארבע מתנות והזהר עליו על טהור
 שלמד מן הדם שבפניו שבע פעם לא שבפניו שבע
 פעם שיהיה מזנה שבע פעם וטהרו וקדשו מטמ' בני ישראל וכי מאזן
 טומ' נא כאן טומ' ונא טומ' למעלה מה טומ' אמורה למעלה עמלדת
 מקדש וקדשיו אף טומ' האמורה כאן טומ' מקדש וקדשיו שייכי בדם
 היה שופך על יסוד מעדבי שלמד החיצון על יסוד דלומי אלווא
 מתערבין באמה ויגנאין לנחל קדרון ונמכדין לגננים לחבל מועלין
 בהן וכלה מכפר את הק' אם כיפר כלה דברי ל עקי' אם ל יהודה
 מקני מה הוא אומ' אם כלה כיפר לא ללמד שאם חסר אחת מן המתנות
 כאן לא כיפר וכלה מכפר את הק' זה לפני לפנים ואת אהל מועד
 זה היכל ואת המז' זה מזבח הזהב מלמד שכל אחד ואחד כפרה
 בפני עצמו מיכאן אמרו נתן מקצת מתנות שבפנים נשפך הדם
 יביא דם אחד ויתחיל בתחלה במתנות שבפנים ל' אעזר ול שמעון
 אומ' אינו מתחיל לא ממקום שפסק גמר את המתנות שבפנים
 נשפך הדם יביא דם אחד ויתחיל במתנות נתן מקצת מתנות
 שבחוץ ונשפך הדם יביא דם אחד ויתחיל בתחלה במתנות המז'
 ל' אעזר ול שמעון אומ' אינו מתחיל לא ממקום שפסק גמר מתנות
 מז' נשפך הדם אין מתן היסוד מעכב זכרון מטמאין בגד ונשרפין
 בבית הדשן דברי ל' אעזר ול שמעון ל' מאיר אומ' אין מטמאין בגד
 ולא נשרפין בבית הדשן לא אחדון שהוא גומר את כל הכפרה בלד
 והלכתא כותיה והקריב את הש' החי' עד כאן הוא זקוק לו להיותו
 חי' וסמך אה' את שתי ידיו מלמד שהסמיכה בשתי הידים על
 ראש הש' זה טעון סמיכה אין שעירי עז טעונים סמיכה דברי
 ל' יהודה ל' שמעון אומ' חי טעון סמיכה באהרן אין שעירי עז טעון
 סמיכה

למעשה
 שילדי דם
 שבפניו

ושלמזבח
 החיצון

שבחוץ

צנין אב לכל
 הסמיכות
 שיהיו בשתי
 הידים

כרם דבעי היה עולה לירושלם מהלך יום לכל ער וזה הוא תחומה
 יעלה מן הצפון ועקדבת מן הדרום ולוד מן המערב וירדן מן המזרח
 אמ' עולה ואי תימא דבא בר בד חונא מה טעם כרי לעט שוקי
 ירוש' פירות והא תניא כרם דבעי היה לו לל' איעזר במזרח לוד
 בצד כפר טבי וביקש להפקידו לעניים אמרו לו תלמי ל כפר נמנו
 חבירך עלאי והתירוהו ומאן חבירך רבן יוחנן בן זכאי ורב נחמן בר
 יצ' אמ' לשון שלזהורית כדאמדינן רב נחמן בר יצ' מאי טעמא לא
 אמ' כרב פפא אמ' לך סלקא דעתא רבן יוחנן בן זכאי חבירך רבן
 ואירך כיון דתלמידיה הוא דקא אמרו ליה לא אודח ארעא למימלא
 ליה רבך ורב פפא מאי טעמא לא אמ' כרב נחמן בר יצ' אמ' לך לא
 סלקא דעתא לשון שלזהורית בשנייה רבן יוחנן בן זכאי מאה
 ועשרים שנה היו ארבעים שנה עסק בפרקמסיה וארבעים שנה למד
 תורה וארבעים שנה לימד ותניא ארבעים שנה קודם לחרב
 בית שני לא היה לשון שלזהורית מלכין לא מאדים ואירך אותן
 ארבעים שנה שלמד תלמיד יושב לפני רבו היה ואמ' מילתא ואסתכלא
 ליה לרביה וקבעיה בשמיה יצא שעיר למדבר בא לו כהן גדול אמל
 הפר ואצל השעיר הנשרפין קרען והוציא את אימוריהן ונתנן במגס
 קרען במקלעת והוציאן לבית השדפה אמרו לו לכהן גדול הגיע שעיר
 למדבר ומנ' היו יודעין שהגיע שעיר למדבר ריבאות היו עושין
 ומנפין בסודרין ויודעין שהגיע שעיר למדבר אמ' ל' יהודה והלא סימן
 גדול היה להן שלשת מילין מירוש' ועד בית חורון הולכין מיל וחוזרין
 מיל ושוהין כרי מיל ויודעין שהגיע שעיר למדבר דעתיה דל' יהודה
 משהגיע שעיר למדבר נעשית מצוהו אעפ' שהגיע לצוק ואכ' אומ'
 המדברה לרבות עד שעת דחיפתו לצוק בא לו כהן גדול לקרות אם
 דושה בבגדי בוך קורא ואם לאו באצטלית לבן משלו אילמא בגדי
 כהונה ניתנו ליהנות בהן עד שלא בשעת עבודה עמ' מינה ואם

הנה והא תניא
 כל שנתין
 שלבן יוחנן
 בן זכאי

הנעשה יום הכסו מכפר על שאר עבירות שבתו קלות וזמירות
זיונות ושגגות הורע ולא הורע עשה ולא תעשה הכריתות זמירות
בית דין שעיר המשתלח מכפר המדבדה המדבד במדבד לזכות
מדבד נוב וגבעון ושילן ובית העולמים ונשא השעיר עליו
כבש היו עושיין לו מפני הבבליים שהיו מתלשיין בשערו ואומ' לו
טול וצא טול וצא יקירי ידנשלם היו מלויין אותו עד סוכה הראשונה
עשר סוכות מיחל ועד צוק על כל סוכה וסוכה חמ' לו הדי מזון
והדי מים אם כשל כנש וצדך לאכול אוכל ומעולם לא צדך אדם
לכך ומלויין אותו מסוכה לסוכה חוץ מן האחדון שבהן שאינו
מגיע עמו לצוק לא עומד מדחוק ורואה את מעשיו מה היה עושה
חולק לשון שלזהורית חציו קושר בסלע וחציו קושר ביץ שני קדניו
וחזקו לאחוריו והו מהגלגל ויורד לא היה מגיע לחצי ההר עד
שהוא נעשה איבדין איבדין בא וישב לו תחת סוכה האחדונה עד
שתחשך תניא היו קושרין לשון שלזהורית על פתח האולם מבחוץ
הלביץ היו שמחין לא הלביץ היו עצביץ התקינן שיהוא קושרין אותו
על פתח האולם מבפנים ועדיין היו מצביצין ורואין הלביץ היו שמחין
לא הלביץ היו עצביץ התקינן שיהוא קושרין אותו חציו בסלע וחציו
ביץ קדניו שלשעיר המשתלח מאן תיקון אמ' רב נחמן בר יצחק
תיקון רבן יוחנן בן זכאי תנו רבנן תשע תקנות התקין רבן יוחנן
בן זכאי שית בפרקי ראש השנה יעד אמ' ל יהוה בן קדחה ועד זו
התקין רבן יוחנן בן זכאי שאכלו ראש בית אב בכל מקום שלא יהיו
העדים מהלכין לא למקום הועד ואידך דתנו רבנן אין הכהנים
רשאין לעלות בסנדליהן לדוכן ואידך דתניא גר שנתגייר בזמן
הזה צריך שיפריש רבע לקיניו אמ' ל שמעון בן אלעזר כבר נמנה
עליה רבן יוחנן בן זכאי וביטלה מפני התקלה ואידך מאי היא רב
פפא לרם רבעי רב נחמן בר יצ' אמ' לשון שלזהורית רב פפא דתניא
כרם

בראשונה

אחרת נא ונקרי ביה דב חנא בגדי יהוד אמ' משום פגם דאעון
 ריש לקיש אמ' משום ברכה שאינה עליסה ומאי חנא? לסגמא
 והא אמ' רב יצחק נפחא ראש חדש שבט שחל להיות בשבת מוציאין
 שלשה ספרי התם תלתא גבדי בתלתא ספדי לא דאחא דא חר גבדא
 בתרי ספדי הוו פגמא ומברך עליהן שמונה ברכות על התורה ועל
 העבודה ועל ההוריה ועל מחילת העון ועל המקדש ועל ישראל ועל
 הכהנים ועל שאר התפלה הוואה כדן גדול כשהוא קורא אינו רואה
 פד ושעיר הנשדפיין והרואה פד וש הנשל אינו רואה כהן גדול כשהוא
 קורא לא מפני שאינו רשאי לא מפני שהיתה דרך דחקה ביניהן
 ומלאכת שניהן היתה כאחת ובא אהרן לאה מו' תנא כל הפרשה
 כולה נאמרה על הסדר חוץ מן הפסוק הזה ובא אה' לאה מו' למה בא
 להוציא את הכף ואת המחתה ואימתי הו' בא אחר שעשה את עולתו
 ואת עולת העם לא הרי זה מקרא מסורס ופשט את בגדו ורחץ את
 בע' במ' במקדוש מה צורך אם לטבילה והלא כבר נא ורחץ במים
 את בע' ולבשם הא אינו מדבר לא בקידוש ידים ורג' ומנ' ששני קידוש
 ידים ורג' על כל טבילה וטבילה תל' ופשט ורחץ ולבש אמ' ל' לעזר
 ביל' שמע' ורין הוא מה אם במקום שאינו טעון טבילה טעון קידוש
 ידים ורג' כאן שהוא טעון טבילה אינו רין שיטען קידוש ידים ורג'
 טול לך מה שהבאת או מה להלן אחת לכל היום אף כאן אחת לכל
 היום אם כן למה נא ופשט את בגדי הבר' שאין תל' לבש וכי עלת
 על דעתינו כלום הוא פושט לא מה שהוא לובש אם כן למה נא
 אשר לבש מקיש פשיטה ללבישה מה לבישה בקידוש ידים ורג'
 אף פשיטה בקידוש ידים ורג' והניחם שם מלמד שהן טעונין גנייה
 ואינן כשרים ליום הכתורים הבא ורחץ את בע' במ' במקדוש
 תנו חמש טבילות היו שם באותו היום וכולן בקדש בבית הפרה
 חוץ מן הראשונה שהיתה בחול על גבי שער המים ולבש את בגד

סגמא:

אשר לבש

עומד

דצה לקרות באצטלית לבד שמע מינה קריאה זו אינה עבודה
אלא עבודה הא בעיא בגרי בהונה חזן הכנסת נוטל ספר תורה
ונתנו לראש הכנסת וראש הכנסת נותנו לסגן והסגן נותנו לכהן
גדול שמעת מינה חולקין לתלמיד במקום הרב אמ' אביי כולה משום
כבודו דכהן גדול הא וכהן גדול עומד ומקבל וקורא עומד מכלל דיושב
הוא והא אמ' מד איז ישיבה בעזרה לא למלכי בית דין שנ' ויצא המלך
דוד וישב לפני יי' כד אמ' רב חסדא בעזרת נשים היו קורין
במצות הקהל הכי נמי בעזרת נשים מותיבי היכז קורין בעזרה לבי
איעזר בז' יעק' אומ' בהר הבית שנ' ויקרא בו לפני הרהוב אשר לפני שעד
המים אמ' רב חסדא בעזרת נשים שנ' ויברך עזרא את יי' האלהים
הגדול מאי אמ' רב יוסף אמ' בדוק המבורך רב מתנה אמ' בדוק יי' אהי
ישל מן העו' ועד העו' אמ' ליה אביי לרב דימי אימא שגדלו בשם
המפורש אמ' ליה איז אומ' שם המפורש בגבולין ולא זהא כת ויעמד
עזרא הסופר על מגדל עץ ויברך עזרא את יי' הגדול ואמ' רב גדיל
אמ' רב שגדלו בשם המפורש הוראת שעה היתה דבת ויז עקן בקול
גדול אל יי' שמע מינה קריאה בעזרת נשים ודעא בהר הבית
איז מדכירין שם המפורש לא בעזרה ודעבד עזרא הוראת שעה
היתה וקורא אחרי מות ואך בעשור אמאי והא קא מדלג ותנן
מדלגין בדמים ואיז מדלגין בתו' אמ' אביי לא קשיא כאן בכדי
שיפסיק התורגמן וכאן בכדי שלא יפסיק התורגמן מכלל דבתורה
כלל לא אמ' אביי לא קשיא כאן בענין אחר כאן בשני ענינים דתנא
מדלגין בתו' בענין אחר ובנבי' בשני ענינות וזה וזה בכדי שלא יפסיק
התורגמן וגולל את התו' ומנחה בחיקו ואומ' יתר ממה שקראתי לפניכם
וכל כך למה כדי שלא להוציא לעז על ספר תורה ובעשור קורא אותו
על פה אימאי ונגלל ספר תורה להם ונקריביה אמ' רב הונא בק' יהוד
לפי שאיז גוללין ספר תורה בציבור מפני כבוד העיבור וניתב ספר תורה

והא עלה קא
תאני מדלגין
בנביא ואין
מדלגין בתורה
וער כמה מדלגין
בכדי שלא יפסיק
התורגמן

כתוב

אחדנא

השורקו מטמא בגדים. לפיכך בקדש אם כיפרו כמצותו נשדף
 בית הדשן ומטמאין בגד ואם לא כיפרו כמצותו נשדף. בבית
 היורה ואין מטמאין בגד. יציא אל מחוץ למחנה יכול להלך את
 נותן לו שלש מתנות וכאן את נותן לו מתנה אחת ואם כן למה נא
 יציא אל מחוץ למחנה לא כיון שיצא חוץ למחנה אחת השורקו מטמא
 מיכאן אמר הין סובלין אותו במוטות יצאו הדאשונים חוץ לחומת העדה
 והאחרונים לא יצאו הדאשונים מטמאין בגד והאחרונים אינן מטמאין בגד
 עד שיעצו ויעצו באש מלמד שצדיכין אש מכל מקום ואת
 עדותא בעי ואת פרע נא כאן עוד ובשר ופדש ונא להלך עוד ובשר
 ופרע מה עוד צב שרפדש אמודין להלך על ידי ניתוח אף כאן על
 ידי ניתוח והשרף לא המצית את האור ולא המסדר את המעבדה
 איזה הוא שורף המסייע בשעת השדפה יכול יטמא בגדים מטמא
 אכר תל אותם אינן מטמאין משיעשו אפר רבדי ל יהודה ל שמו
 אומ' הרי הן מטמאין עד שיוצת האור ברובן שנ' אותם ניתוח בשל
 אין השורק מטמא בגדים והל כל יהודה והיתה להם לא לאחלים
 לחקת עולם לבית העולמים ובחדש העשירי יכול כולו תל בעשור
 לחדש תענו את נפשותיכם יכול ישב לו בחמה ובצנה כדי שישעור
 תל וכל מלאכה לא תעשו מלאכה שאסרתי לך במקום אחד וענו
 אסרתי לך במקום אחד מה מלאכה שאסרתי לך במקום אחד
 מלאכה שחייבין עליה כדת צנוי שאסרתי לך במקום אחד ענו
 שחייבין עליו כדת ואלו הן הפיגולין והנותרין שיהא חייב להתענות
 בהן ומכ' לרבות את הטבלים תל תענו את נפס' ליבה ארבה את הטבלים
 שהן במיתה ולא ארבה את הנבלות שאינן במיתה שנ' תענו את נפס'
 ליבה ארבה את הנבלות שאינן במיתה ~~אשר נפס' ליבה ארבה~~
 את הנבלות שהן בלא תענו תל תענו ליבה ארבה את החולין
 שאינן בעמוד אכול ולא ארבה את התרומות ואת מעשר שני שיהא
 שהן בעמוד אכול תל תענו את נפס' ליבה ארבה את התרומות ואת מעשר שני שאינן בכל
 תותיר ולא ארבה את הקדשום שהן

או בגדי הזהב ויצא ועשה את עולתו ואת עולת העם וכפר
בעד העם עולתו קורמת לעולת העם כפרתו קורמת לכפרת
העם ואת חלב החט יקטיר המז יקטיר אף בשבת יקטיר אף
בטומ' ואחד כך יקדש ידיו ורג' נכנס והוציא את הכף ואת המחתה
קדש ידיו ורג' ופשט וירד וטבל ועלה ונסתפג הביאו לו בגדי זהב
ולבש וקדש ידיו ורגליו ונכנס להקטיר קטרת שלבין הערבים
ולהטיב את הנדות קידש ידיו ורג' ופשט והביאו לו בגדי עצמו
ולבש ומלויץ אותו עד ביתו ויום טוב היה עושה לאוהביו על
שיצא בשלום מן הקדש תנו רבנן מעשה בכהן גדול אחד
שיצא מן המקדש הוה קא אדיל כולו עלמא בתריה כי רחזיה
לשמעיה ואבטליון דהו קא אתו שבקיה לדידיה ואדלו בתר
שמעיה ואבטליון לסוף אתו שמעיה ואבטליון קא יהבי ליה שלמא
לכהן גדול אמרו ליה ייתי בר אה' לשלם דלא עבד עובדא דאה'
ולא הינו דכת יקרה היא מפנינים יקרה היא מכהן גדול שנכנס
לפני לפני' והמשלח את חט' לא המשלח את המשלח
והמשלח את הע' יכ בג' יכול לא יטמא בגדים עד שיגיע לצוק תל'
והמשלח הא כיצד כיון שיצא מחומת ירושלם מטמא בגדים
והמשלח יכבס בג' המשלח מטמא בג' הוא עצמו אינו מטמא
בגדים הרי זה אומ' לו מטמאך לא טמאני ואתה טמאתני
יכבס בג' ורחץ יכול גזירת מלך תל' ואחד יבוא אלהמה מה
ואחד אמור להלץ מפני הטומ' אף כאן מפני הטומ' ואת פד החט
ואת שעיר החט אע' הובא את דמסוה שרף אותם מה תל' שיכולין
לי מטמאין בגד' ונשרף בבית הדשן לא לו בלבד ומנ' לדבות
פל כהן משיח ופה העולם דבר של ציבור ושעירי עץ שהן מטמא
בג' תל' החט דבר יד יהודה ד' אומ' ממקומו הוא מוכרע אשד
הובא את דמם לכפר בקדש זה צמח אב' כל שדמו נכנס לתנים

ופשט וירד
וטבל ועלה
ונסתפג בביאו
לו בגדי לב
לבש וקידש
ידיו ורגליו

א' להו ייתן
בני עממין
לשלם דעובדין
עובדא דאהלן
ולא ייתי בר אהלן
לשלם

ימל
יטמא
בגדים
משיעא
חומת
העירה
תל' אפס
אולעזר
יכבס בג'

השודפו

רדלים שציןק לבין
המקום מוחלוק נק
שציןק לבין חצירד
אין מחלוקת ק ער
את חצירד קא חכל
חטאנים למני חותט

יחזקאל

על-דמך

1954

בבל תותיר תל תענו את נפש רגבה מלמד שהוא חייב להתענות
מכל אכילה ושתייה בין אסורה בין מותרת בין רשות בין מצוה
ואם נפשך לוח והאבדת את הנפש הה רבדים שיש בהן איבוד
נפש ואיזו זו אכילה ושתייה מאי ואם נפשך לוח וכי תימא בעלויות
קא משמע דהא הרי הוא אומ' והאבדתי את הנפש הה רבדים שיש
בהן איבוד נפש ואיזו זו אכילה ושתייה דא תענו את נפש ענו
שהוא אב בית הנפש ואיזו זו אכילה ושתייה וכך הוא אומ' ענית
בצום נפשי משום ל' ישמע אמרו נא כאן תענו את נפש ונא להלן
ויענך וילעבך מה ענוי ש' להלן ענוי לעבון אף ענוי האמוד
כאן ענוי לעבון ונילף מאם תענה את צנתי דעין ענוי דרבים
מענוי דרבים ואין דנין ענוי דרבים מענוי דיחיד ונילף מן וילא
את ענינו דאמ' מד וילא את ענינו פרישות דרך ארץ דנין ענוי
דבידי שמים מענוי דבידי שם וכל מלאכה לא תעשו יכול לא
יקנב את הדרך ולא יציע את המטות ולא ידיח את הכוסות ודין
הוא נא כאן למלאכה ונא מלאכה במלאכת המשכן מה מלאכה
אמורה במשכן מלאכה שיש עמה מחשבה אף מלאכה האמורה
כאן מלאכה שיש עמה מחשבה וכולה בריתא דכתיבנן לעיל
אין לי לא מלאכה שהייבין על מינה כרת מלאכה שאין חייבין
על מינה כרת מעין לא יעלה באילן ולא יכב על גבי בהמה ולא
ישוט על פני המים לא יספק ולא יטפח ולא ילקד תל שבתון שבות
אין לי לא שביתת רשות שביתת מצוה מנ' לא יקדיש לא יעדיך
לא יחלים לא יגביה תלומות ומעט לא יקדש לא יגדש לא ימחן לא
יחלוץ ולא יבם לא יפדה נטע רבעי ומעשר שני תל שבתון שבות
אזרח זה אזרח האזרח לרבות נשי האזרחים גר זה גר הגר
לרבות נשי הגרים בתוכם לרבות נשים ועבדים כי זה יספר
עליכם בקרבנות ומכ' אעפ' שאין קרבנות ואין שעיל היום מכפר
תל

אהרן שומע מפעמשה כשצוהו קדש שנ' ויעש כאשר צוה פי
 את משה וכדכתיב משמחו בלילה בדיתי היתה אתו החינם והעולם
 אורת אמת היתה בעיהו ורבים הושיב מעוז שהושיב פושעים לתלת
 וידבר יי' למשה ובד אהרן בני ישראל חייבין בשום השוחט
 והמעלה בחוץ ולא זו בלבד לא שהגוים מותרין לעשות בהם בכל מקום
 ולעלות לשמם ומותר להורגם כיצד יקריבו לשם אבל איך עושין
 שליחותן ואם מלשעריץ אותם שלא יראה כמקריב בחוץ או בני
 ישראל איך לי לא בני ישראל ומנ' לרבות את הגרים ואת העבדים תל' אמת
 איהם יכול בני ישראל חייבין על העלייה יהא חייבין על השחיטה בסוץ
 אה ובניו שאין חייבין על העלייה בפעם לא יהא חייבין על השחי' בחוץ
 תל' אה ובניו ובני ישראל איך לי לא אה ובניו ובני ישראל ומנ' לרבות ראשי
 המטות תל' זה הדבר ולכלן נא ראשי המטות תל' זה הדבר ~~והוא~~
 ראשי המטות אף כאן ראשי המטות ומנ' לרבות התל' נדרים לכל
 ישראל תל' ויאמר משה לראשי המטות זה הדבר ונא כאן זה הדבר
 מה זה הדבר האמור כאן אה ובניו ובני ~~אף~~ אף זה הדבר האמור ולכל
 לרבות אה ובניו ובני ישראל זה הדבר זה הדבר לגדי שוה אשר צוה
 יי' מלמד שהפרשה הזו נאמרה בכה אמ' אהן לי לא זו בלבד ומנ'
 לכל הפרשיות שנאמרו בכה אמ' תל' זה הד' אה צוה יי' בנין אב לכל
 הפרשיות שנאמרו בכה אמ' איש איש מבית ישראל האיש מוזהר
 ואין הקטן מוזהר או יכול שאין מוזהרין עליו תל' מבית ישראל אשר
 ישחט יכול השוחט את החט' בדרום שאינו מקום שחיטה יהא
 חייב תל' מחוץ למחנה או מחוץ למחנה יכול עד שישחט חוץ לשלוש
 מחנות ומנ' אף במחנה לוי' חייב תל' במחנה או במחנה יכול אף השוחט
 את החטאת בדרום יהא חייב תל' מחוץ למחנה מה מחוץ למחנה
 מיוחד שאינו כשעל לשחיטת כל זבח יצא השוחט אף במחנה שאינו
 כשעל לשחיטת כל זבח יצא השוחט את החט' בדרום שהוא כשעל

איך גמ' חייבין
 משום השוחט
 והמעלה בחוץ

מה להלן

אסורה בכולל תל הוא שהיא אסורה בכולל אין שבת בדאשיות אסורה
בכולל וכפר הבהן אשר ימשה אתו מה תל לפי שכל הפרשה
אמורה באהרן אין לי לא אהרן עצמו מן הרבות כהן אחותו
אשר ימשה אתו אין לי לא המשוך בשמחה משחוק מרובת
מן תל ואשר ימלא את ידו ומן הרבות כהן אחר סמיתו
תל וכפר הבהן לכהן תחת אביו מלמד שהבן קצבם למלאם
יכול לעפ' שהיא ממשא מקומו שלא בין יבוא אחר וישתתף
ומן הרבות לו סליס אחרים בין העתים תל ולפ' את בגדי הבר
בגדי הקדש בעין אב לכל הבגדים שיהיו משלהקדש וספיקא
מקדש הק' זה לפני לפנים ואת אהל מעב' זה ההיכל ואתה
זה מדבח הקטרת יכפר אף לעדוה ועל הכהנים לו הכהנים
ועל כל עם הקהל אג' יכפר אף ללויים השוה את כולל
בכפרה אחת מלמד שהן מתכפרין בעציה המשתלח לבדי ידו
ר' שמע' את כשם שדם השעיר שנעשה בסנים מכפר על ישר
כך דם הכפר מכפר על הכהנים וכסם שורו יג' שלש עיר המשת
מכפר על ישר כך ודוי שלפר מכפר על הכהנים והיתה זאת
לכס לחקת עולם לכפר על בני ישראל מכל חט' אתה בשנה מה
תל לפי שמצינו שיום זה מכפר שלא בשעירים יכול אף שאר
הימים מכפרין שלא בשעירים תל אחת בשנה אוציא את הפסח
ואת החג שהן שבעת ימים ולא אוציא את העצרת שהיא יום
אחד תל אחת בשנה אוציא את העצרת שהיא רגל בפני עצמו
ולא אוציא את ראש השנה שהוא יום טוב כיום הכפ' תל אחת בשנה
זה מכפר שלא בשעירים ואין שאר הימים מכפרין שלא בשעירים
ומן שכל הפרשה אמורה על הסדר ואם שינה בה פסל תל ויעש
כאשר צוה יי' את משה ומן שאין אה' לובש בגד לגדולתו לא
כחיים גזירת מלך תל ויעש כאשר צוה יי' את משה ומן שבה

שאינו ממלא
מקומו שלא בין
תל ואשר ימלא
את ידו בצד
שהוא ממלא
מקומו שלא בין
אבל צדן שאינו
ממלא

והקדיבן בשעת
איסור במות

חייבין זה חומר בהעלייה מבשחיטה ונכרת האיש לא הניבול
ההוא לא אכנס ולא שוגג ולא מוטעה מקדב עמין ועמין בשלום עד
כאן הוא מדבר בקדשים שהקדישן בשעת איסור במות בחוץ שמי
עונשן אמור אלהיתן מנ' תל' השמר לך כן תעלה עלתיד בכל מקום
אל תל' כי אם במק' כו' שם תעלה עלתיד ושם תעשה שחיטה בכלל
ששייה מלמד שלא תהא בחוץ מיכאן ואילך הוא מדבר בקדשים
שהקדישן בשעת התר במות והקדיבן בשעת איסור במות בחוץ
שיהא ~~במק' למען אל' ביאן בני ישראל את זבחי~~ זבחים המותרים
להן כבד' אל' הם זבחים על פני השדה מלמד שכל הזבחה בבמה
כזבחה בשדה והביאום ליי' מצות עשה בלא תעשה מנ' דבת
ולא ידבחו עוד את זבחי לשעיל ואיני יודע או קדשים קדשים בבמה
תל' וזבחו דב' שלם איך לו לא שלמים מנ' לרבות את העולה תל' זבחי
או יכול שאני מדבא חט ואשם תל' אותם מה ראית לרבות את העולה
ולדעיא את החט ואת האשם אחר שריבה הכת' מיעט תל' שלמים
מה שלמים מיוחדין שהן באין בנדר ונדבה אף אינו מדבא לא כל
שהוא בא בנדר ונדבה ל' אומ' אף המנחות והנזירות ואחכ' אומ' אף
לך קרב בבמה לא עולה ושלמים בלבד דא' והביאם ליי' בפשטא
הכת' מדבר שדושה לשחוט במדבר היה שוחט שלמים והדושה
שלא לשחוט נזחד ואוכל כגוים ולא הותרה נחירה אף במדבר בלבד
אבל לדורות נחירה אסורה בכל מקום וזרז הכהן את הרם עד
מזבח יי' זריקת הכהן במדבא יי' ואין זריקת כהן בבמה לא
אף הגדים אף הנשים אף העבד כשל בבמה מזבח יי' פתח אהל
מוער ואין מזבח יי' בבמה לא אם העלה על הסלע או על האבן חייב
דבדי ל' שמע' יוסי אומ' לעולם אינו חייב עד שיבנה כמיז מזבח
ויעלה עליו והלכתא כותיה והקטיר החלב לדיח נחוח ליי' איך ריח
ניחח בבמה ולא ידבחו עוד את זבחי לשעיל איך שעירים לא שדים

ולא נעטוו שכל
הקדשה לשחוט
יבא שלמים לא
במדבר בלבד

ומה שחייבין בכל מקום

לשחיטת קדשים קלים אין לי לא השוחט נאכל ונשב ועד שהוא חייב
 וכל לשוחט את העוף שהוא חייב תל אשם ישחט יכול המולק את העוף
 בחוץ יהא חייב ודין הוא מה אם שחיטתו שאינה מכשירהו בפנים
 חייבין עליה בחוץ מליקה שהיא דרך הבשרו בפנים אינו דין שיהא
 חייבין עליה בחוץ תל אשם ישחט על השחיטה הוא חייב ואינו חייב
 על המליקה שהמליקה בחוץ חנק היא ואינה כלום יכול השוחט מולין
 בפנים יהא חייב ודין הוא מה אם קדשים שהיה להן שעת התל בחוץ
 חייבין עליהן משום שוחט בחוץ חולין שלא היה להן שעת התל בפנים
 אינו דין שיהא חייבין עליהן משום השוחט בפנים תל קרבן עלוקתבן
 הוא חייב ואינו חייב על החולין או יכול יהא חייבין על הקדש בדרך
 הבית תל וחל פתח אהל מוע לא הביאו יצא הקדש בדרך הבית שאינו
 בא לפתח אהל מוער ולא אוציא את הלובע והנלבע והמזצה והנעבד
 והאתנן והמחיר והכלאים והטרפה ויוצא דופן ובין יונה שעבד דמנן
 ובעלי מומין קבועין תל להקדיש הכשרים ליקרב יצאו או שאינן כשרין
 ליקרב ~~אין שאינן כשרין ליקרב~~ ולא אוציא פרת חטאת
 ושעיר המשתה תל ליי המיוחדין לשם יצאו או שאינן כשרין לא
 לאחר זמן שהיה ל שמעון אם הואיל והן כשרין לאחר זמן יהא
 חייבין עליהן בלא תעשה או יכול שאני מוצא עולה מחוסרת זמן
 בבעלים ואשם נזיר ואשם מצודע ששחטן שלא לשמן תל שור
 מכל מקום כשב מכל מקום עד מכל מקום דם יחשב ואיש הה לא
 לשולחין דם שפך אחד ששחט חייב ושנים ששחטו פטורין הלא
 דין הוא מה אם במקום שהמעלה להדיוט חייב שנים שהעלו מקום
 שהשוחט להדיוט חייב אינו דין שנחייב שנים ששחטו תל דם שפך
 אחד השוחט חייב ושנים ששחטו פטורין ואם נמשך לנא אשם ישחט
 או אע"פ אחד שוחט ואין שנים שוחטין מיכאן אמרו שנים שאחזו
 בסכין לשחטו בחוץ פטורין אבל שנים שאחזו אבר והעלו אתו בחוץ
 חייבין

אוציא את הקדש
 בדרך הבית שאינו
 בא אל פתח אהל
 מועד

שאינן מיוחדין
 לשם יצאו
 או שאינן מיוחדין
 לשם ולא אוציא
 עולה מחוסרת
 זמן בגופה וחטאת
 בין בגופה בין
 בבעלים ותרים
 שלא הגיע זמנן
 ובעלי מומין
 קבועין תל לפני
 משכן וי הכשרים
 ליקרב עכשיו יצאו
 או שאינן

מִן הַקּוֹמֵץ פְּחוֹת מְשֻׁלֶּשֶׁת לִגְזֵן מִים פְּחוֹת מְשֻׁלֶּשֶׁת לִגְזֵן יֵץ חַיִּיב יֵהָא
תֵּל אוֹתוֹ עַל הַשְּׁלוֹם יֵהָא חַיִּיב וְאִינוּ חַיִּיב עַל הַמִּקְצֵת יֵכּוֹל הַמַּעֲלָה מִבֶּשֶׂר חֲטָאָה
מִבֶּשֶׂר אִשָּׁם מִבֶּשֶׂר קִדְשִׁי קִדְשׁ מִבֶּשֶׂר קִדְשׁ קִלִּים מִן הַעֲזוּמָה וְשֵׁתִי
הַלֶּחֶם וְלֶחֶם הַפֶּן וְשִׁירֵי מִנְחֹת יֵהָא חַיִּיב תֵּל עוֹלָה מֵה עוֹלָה מִיִּחוּדָת
שֶׁהִיא רֵאיוֹה לְאִשָּׁם יֵצֵאוּ אִלּוּ שְׂאִינָן רֵאיוֹיִץ לְאִשָּׁם יֵכּוֹל הַיּוֹצֵק
וְהַבּוֹלֵל וְהַפּוֹתֵת וְהַמּוֹלֵחַ וְהַמְנִיף וְהַמְגִּישׁ הַמְסַדֵּר אֶת הַשְּׁלַחֵן וְהַמְטִיב
אֶת הַנְּדוּת וְהַקּוֹמֵץ וְהַמְקַבֵּל דְּמִים בַּחוּץ יֵהָא חַיִּיב תֵּל עוֹלָה מֵה עוֹלָה
מִיִּחוּדָת שֶׁהִיא גִמְרַ עֲבוּרָה יֵצֵאוּ אִלּוּ שְׂאִינָן גִּמְרַ עֲבוּרָה וְנִכְרַת
הָאִישׁ לֹא הַצִּבּוֹר הַהוּא זֶה שֶׁהַעֲלָה לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ חַיִּיב יֵצֵא הַמַּעֲלָה
עַל הַסֵּלֶעַ וְעַל הָאֵבֶן שְׂאִינוּ חַיִּיב וְכֵן הוּא אֹמֵר וַיַּעֲלֵלוֹת בְּמִזְבֵּחַ אִינוּ
חַיִּיב עַד שִׁיעֲלָה עַל הַמִּזְבֵּחַ וְעַד שִׁיעֲלָה לְשֵׁם שֶׁנֶּהֱעִשׂוֹת אוֹתוֹ לֵיטָא
כְּעִנְיָן שֶׁבְּפָנִים עֲשֵׂה אוֹתוֹ בַּחוּץ יֵצֵא הַמַּעֲלָה לְהַדְרִיט בַּחוּץ יֵהָא פְּטוּר
תֵּל דָּם יִחְשַׁב לְאִישׁ הַהוּא אִפֹּה הַשּׁוֹחֵט לְאִישׁ חַיִּיב הַהוּא מִעַמּוֹ וְעַמּוֹ
בְּשָׁלוֹם וְאִישׁ אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִלּוּ יִשְׂרָאֵל וּמִן הַגֵּר אִלּוּ הַגֵּרִים הַגֵּר לְרֵבֶת
נְשֵׁי הַגֵּרִים הַגֵּר בְּתוֹכָם לְרֵבֶת נְשִׁים וְעַבְדֵּי אִם כֵּן לֵמָּה נָהָא אִישׁ
אִישׁ אִם לְעֶזְרַת בֵּית שְׁמַעוֹן לְהַבִּיא וְלֹד בֵּית יִשְׂרָאֵל מִן הַגּוֹי וּמִן הָעַבִּי
אֲשֶׁר נֶאֱכַל כָּל דָּם מֵה תֵּל לִפְנֵי שֶׁנֶּהֱכִי נִפְשׁ הַבֶּשֶׂר בְּדָם הִיא וְאִנִּי
נָתַתִּי לָכֶם עַל הַמִּזְבֵּחַ שִׁיכּוֹל אִיזֵן לִי שְׂחִיבִיז אִלּוּ עַל דָּם הַנֶּפֶשׁ בְּמוֹקֵדֶשִׁין
מִן עַל דָּם הַנֶּפֶשׁ בַּחוּלִיץ תֵּל אֲשֶׁר תֹּאכַל כָּל דָּם לִי יְהוּדָה אֹמֵר אִפֹּה
עַל דָּם תִּמְצִית בְּמוֹקֵדֶשִׁין וְעַל דָּם תִּמְצִית בַּחוּלִיץ וְחֹכֵם אֹמֵר עַל כּוֹלֵן
אִינוּן חַיִּיבִין אִלּוּ עַל דָּם הַנֶּפֶשׁ בְּלִבָּד וְנָתַתִּי אִנִּי אֶת פְּנֵי פִּנְהָ אִנִּי
מִכָּל עֶסְקִי וְעוֹסֵק בֵּה בְּנֶפֶשׁ לֹא בְּצִבּוֹר הָאֲכִלָּה לֹא הִנְאִכְלָה
הָאֲכִלָּה אֶת הַדָּם אִיזֵן הַדָּם וְהַחֲלִיב מִצֵּטְרֵפִין זֶה עִם זֶה וְהִכְרַת
אוֹתָהּ מִקֶּרֶב עִמָּה וְעִמָּה בֵּל כִּי נִפְשׁ הַבֶּשֶׂר בְּדָם הִיא לְהַגִּיד מֵה
גֵּרִים לֵימַר עַל הַדָּם שֶׁהוּא הַנֶּפֶשׁ וְאִיזֵן רֵאיוֹ לְמִי שֶׁצִּדִּיק לְנֶפֶשׁ וְאִכְלָה
אֶת הַנֶּפֶשׁ וְאִנִּי נָתַתִּיו לָכֶם נִיחָה שִׂיחָה לְכַפֵּרָה שֶׁהַנֶּפֶשׁ מִכְּפֶרֶת

שֶׁהוּא פְּטוּר
יֵכּוֹל אִפֹּה הַשּׁוֹחֵט
לְהַדְרִיט בַּחוּץ

ישעיה
יג

שָׁנָה וּשְׁעִיכִים יִקְרְדוּ שָׁם אֲשֶׁר הֵם זָנִים אֲחֵרֵיהֶם לְרִבּוֹת שָׂאֵל
עַל בְּזֻבַח לַעֲזֵה הַכֹּת מִדְּבַר רִתְּנוֹ דְּבַנָּן מִן לְזֻבַח בְּהֵמָה לְמִדְּקוּלִים
שֶׁהוּא חַיִּיב תֵּל וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זִבְחֵי אֵם אִינוּ עֲנִיז לְכַדְרָכָה
דְּכֹת אִיכָה יַעֲבְדוּ הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה תִּנְהוּ עֲנִיז לְשֵׁלֹא כִדְרָכָה חֲקַת
עוֹלָם לְבֵית דְּעוֹלָם תִּהְיֶה זֹאת לָהֶם בְּזִמְנָן הַזֶּה לְרִתְּהֶם שִׁינֵהוּג
הַדְּבַר לְדוֹרוֹת וְאֵלֵיהֶם תֹּאמַר כָּל הָאֲמוֹר בְּעֲנִיז אִישׁ אִישׁ
מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל וּמִן הַגִּדְלֵי הַגִּדִּים אֲשֶׁר יָגוּר לְרִבּוֹת נְשֵׁי הַגִּדִּים
בְּתוֹכָם לְרִבּוֹת נְשִׁים וְעַבְדֵי אֵם כֵּן לָמָּה נָא אִישׁ אִישׁ לְהִבְיֹא
שָׁנִים שֶׁהָעוֹלָם דְּבָרֵי לְשִׁמְעָא אֵם לְשִׁמְעוֹן וְדִין הוּא מָה אִם בְּמָקוֹם
שֶׁהַשּׁוֹחֵט לְהַחֲזִיט חַיִּיב פְּטוֹר שָׁנִים שֶׁשָּׁחֲטוּ מִקּוֹם שֶׁהַמַּעֲלָה לְהַדְיוֹט
פְּטוֹר אִינוּ דִּין שֶׁנִּפְטוֹר שָׁנִים שֶׁהָעוֹלָם תֵּל אִישׁ אִישׁ לְהִבְיֹא שָׁנִים
שֶׁהָעוֹלָם אֲשֶׁר יַעֲלֶה עוֹלָה אִין לִי לֹא עוֹלָה מִן לְאִימּוֹרֵי חֲטָאֵת
וְאִימּוֹרֵי אֲשָׁם וְאִימּוֹרֵי קִדְשֵׁי קִדְשִׁים וְאִימּוֹרֵי קִדְשֵׁי קָלִים תֵּל זִבְחֵי
וּמִן לְרִבּוֹת אֶת הַדָּם תֵּל אוֹ זִבְחֵי מִן הַקּוֹמֵץ וְהַלְבֹּנָה וְהַקְטֶרֶת
וּמִנְחַת כֹּהֲנִים וּמִנְחַת כֹּהֵן מַשִּׁיחַ וּמִנְחַת נִסְכִּים וּשְׁלֹשֶׁת לֹאֲגִיז
מִים וּשְׁלֹשֶׁת לֹאֲגִיז יֵין תֵּל וְלֹא פֶתַח אֶהְיֶה מוֹעֵד לֹא יִבְיָאוּ כָּל שֶׁהוּא בֹא
אֶל פֶּתַח אֶהְיֶה מוֹ חַיִּיבִין עָלָיו וְאִין לִי לֹא כַּשְׂרִים פְּסוּלִין מִגִּדְלֵי וְהוֹיָצָא
וְהִטְמָא וְשִׁנְשַׁח חוּץ לְדָמָו וְחוּץ לְמִקְוָמוֹ וְשִׁקְבְּלוּ פְסוּלִין וְזִדְקוֹ
אֶת דָּמָו וְהִנִּיתְנִין לְמִטָּה שְׁנֵתֵנָּן לְמַעַלְלָן וְהִנִּיתְנִין לְמַעַלְלָן שְׁנֵתֵנָּן
לְמִטָּה וְהִנִּיתְנִין בְּפָנִים שְׁנֵתֵנָּן בְּחוּץ וְהִנִּיתְנִין בְּחוּץ שְׁנֵתֵנָּן בְּפָנִים
וְהִפְסִח וְהִחֵט שֶׁשָּׁחֲטָן שֶׁלֹּא לְשִׁמְן תֵּל לֹא יִבְיָאוּ לַעֲשׂוֹת כֹּל הַנַּעֲשׂוֹ
לִי חַיִּיבִין עָלָיו וְלֹא נַעֲשׂוּ לִי אֵעֵף שֶׁנִּפְסְלוּ לְפִיכָךְ חַיִּיבִין עָלֶיהֶן
עַל הַשְּׁחִיטָה וְעַל הַהֶעֱלִיָּה לְיוֹסֵי אוֹם שֶׁחֵט בְּפָנִים וְהָעוֹלָה בְּחוּץ חַיִּיב
שֶׁחֵט בְּחוּץ וְהָעוֹלָה בְּפָנִים פְּטוֹר שֶׁלֹּא הָעוֹלָה לְבַר פְּסוּל אֲמָרוּ לוֹ
אִךְ הַשּׁוֹחֵט בְּפָנִים וּמַעֲלָה בְּחוּץ כִּיּוֹן שֶׁהוֹצִיאוּ פְסוּלוֹ יִכּוֹל הַמַּעֲלָה
פָּחוֹת מִכִּדִּית מִן הָעוֹלָה פָּחוֹת מִכִּדִּית מִן הָאִימּוֹרֵי פָּחוֹת מִכִּדִּית

מז
כ"ה

מעבדת בו ולגרדיה ולכסייה תנן דם הנותן ושעל הסכין חייב
 לנדות או בקדשי מזבח הכי נמי הכא במאי עסיקנן בקדשי בדרק
 הבית וליפרקיהו וליכסי בעי העמדה והערכה ואמ' קדא ושפך
 וכסה מי שאינו מחוסר לא שפיכה וכסוי יצא זה שמחוסר שפיכה
 פרייה וכסוי מר בר רב אשי אמ' קדא אע' יצור ציד חיה או עוף
 מה חיה אינה קדש אף עוף אינו קדש או מה חיה איך במינה קדש
 אף עוף איך במינו קדש או ציא תולין ובני יונה שיש במינן קדש
 לא מאי חיה לא חלקת בה אף עוף לא תחלוק בו ונוהג בכוי מספק
 ואין שוחטין אותו ביום טוב דתניא ל יוסי אומ' כוי אין שוחטין
 אותו ביום טוב ואם שחטו אין מכסיף את דמו מקל וחומ' ומה מילה
 שודייה דוחה את השבת אין ספיקה דוחה את השבת איך ספיקה
 דוחה את יום טוב כסוי שאין ודא' דוחה את השבת אינו דין שאין
 ספיקו דוחה את יום טוב ולש' רב ענא אפרהחא דבי ריש גלותא
 השוחט לחולה בשבת חייב לכסות אמ' להו רבא אי רשמי קאמ'
 לשמטורה לאמוריה מניה כדל' יוסי דאמ' כסוי שאין ודא' דוחה
 את השבת אינו דין שגנן ספיקו דוחה את השבת מאי ודא' כסוי
 דם ולא ר' שבת לאו השוחט לחולה ודלמא עבד ושחט דומיא
 דמילה מה מילה ברשות אף כסוי ברשות עוף יכול אף עוף טמא
 במשמע תל' חיה מהחיה מטמאה בגר אף עוף שהוא מטמא בגר
 יצא עוף שאינו מטמא בגר אז מה חיה שאינה באם על הבז אף העוף
 שאינו באם על הבז יצא עוף טהור שהוא באם על הבז תל' אשר
 יאכל יצא עוף טמא שאינו נאכל איך לי לא עוף הנאכל חיה
 הנאכלת מ' תל' חיה או עוף אט' יאכל חיה לרבות כל משמע חיה
 בין מדובה בין מועטת עוף לרבות כל משמע עוף בין מדובה בין
 ממועט' מיכאן אמרו שחט מאה חיה במקום אחד כסוי אחד לכולן
 אמר ליהודה שחט חיה יכסה ואחר כך ישחוט את העוף שנ' חיה

והשתא דאחת
 להכי ואפ' תימא
 קדשי מזבח מי
 שאינו מחוסר
 לא שפיכה וכסוי
 יצא זה שמחוסר
 שפיכה גלידה
 וכסוי

פ
 הייתי
 שומט
 בתולדמן
 שלו
 ומנשקו

מאה עובות במקום
 אחד כסוי אחד לכולן
 חיה ועוף במקום אחד
 כסוי אחד לכולן

על הנפש ואני נתתיו לכם לכפר לכפר נתתיו לא למעילה
 מיכאן אמרו אין מעילה בדמים עד שיצאו לחל קדרון ואני
 נתתיו לכם לכפר מלמד שאם נתנו מתנה אחת כפר לכם לא מאחרים
 על המז כל מקום שיתן על המז יכפר לכפר על נפלי לא על קדש
 שלמז כי הדם הוא בנפש יכפר האם נתן מדם התמצית לא עשו
 כלום עד שיתן מדם הנפש על כן אמרתי לבני ישראל כל נפש מכס
 לא תוכל דם להזהיר את הגדולים על ידי הקטנים יכול להזכיר נכדתן
 על ידי קטנים שאין הקטנים נכדתן על ידי עצמן תלכלכלו ינלל
 הא אין נכדתן לא על ידי גדו ולא על ידי קטנים ואיש איש מבני
 ישראל או ישראל ומן הגד או הגרים הגר לדבות נשי הגרים בתוכם
 לדבות נשים ועבד אם כן למה נא איש איש לפי שנא אשר יצור אין
 לי לא הצד לקח ידש ניהן לו מתנה מנ תל איש איש את יצור ציד
 אין לי לא את יצור ניצורין ועומדין מאליהן כגון אודין ותודנגלין
 מנ תל את יצור ציד מכל מקום אם כן למה נא את יצור לימדה
 תורה דרך ארץ שלא יאכל אדם בשר לא בהזמנה מיכאן אמרו
 כסוי הדם נוהג בארץ ובחוצה לארץ בפני הבית ושלא בפני הבית
 בחולץ אבל לא במוקדשין ונוהג בחיה ובעוף במזומן ובשאינו
 מזומן ונוהג בכוי מנע שהוא ספק ואין שוחטין אותו ביום טוב
 ואם שחטו אין מכסין את דמו במוקדשין מאי טעמא לא אילנא
 משום דל זורא אמ' רב אמ' ל זורא אמ' רב שוחט צריך שיתן
 עפר למטה ועפר למעלה שנ' ושפך את דמו וכסהו בעפר עפר לא
 נא לא בעפר מלמד שהשוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה
 והכא לא אפשר היכי ליעבד לית ולבטליה קא מוסיף אבנין
 דכח הכל בכתב מיד יי עלי השכיח לא ליבטליה קא הויא חציצה
 ונהי נמי דלמטה לא אפשר למעלה דאפשר ליעבד כדל זורא דאמ'
 ל זורא כל הרקאוי לבילה צילה מעבדת וכל שאינו דאוי לבילה בילה
 מעבדת

יכול יהו נכדתן על ידין
 תל האכלת האוכל נכדת
 לא המאכיל

אצל
 יו
 נכדתן
 על ידי
 ג' ו' ג'
 שגרי
 ג' ו' ג'
 נכדתן
 על ידי
 עצמן

כזאת

מצוה או שכר ברכה תא שמע דאמ' ליה ההוא מינא לר' מי
שיצד הדריס לא ברא רוח מי שבדא רוח לא יצד הדריס וכת
כי הנה ויצד הדריס ובורא רוח אמ' ליה שנטה שפל לסופיה יי
צבאות שמו אמ' ליה קבע לי זמנא תלתא יומי דמהדרנא
לך תיובתא אתב ל בתעניתא תלתא יומי כי הוה יתיב ל וקא
בעי מבדא אמרי לה מינא דקאים ^{בבא} קארי אנפשיה ויתנו
בבדתי לאש ויצמאי ישקוני חומץ אמ' ליה ל מבשר טעמות
הני אויביך נפל מן הגג ומת אמ' ליה ר' עונך שתסעוד אצלי אמ
ליה היך לאחר שאכלו ושתו אמ' לו כוס שלבדכה אתה שותף צאת
בת קול ואמרה כוס שלבדכה שווה מ' זהובים אמ' ל יצחק עדיין
ישנה לאחתי משפחה ביך גדולי רומי וקורין אותן משפחות בית
בר' ואניס' ושקך וכסה מצוה שיכסנו הוא כסהו ונתגלה
פטור מלכסות אמ' ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי מאי שנא
מהשב דאמ' מר השב אפ' מאה פעמ' אמ' ליה התם לא כתב מיעוטא
הכא כת' מיעוטא וכסהו כסתהו הרוח חייב לכסות אמ' רבא בר
בר חונא אמ' ל יוחנן לא שנו לא שחזר ונתגלה אבל לא חזר
ונתגלה פטור מלכסות וכי חזר ונתגלה מאי הוי הא ארחי' ליה
אמ' רב פפא אחת אומ' איך דאויי אצל מצוות ומאי שנא מיהא
דתניא השוחט וצבלע הדם בקרקע חייב לכסות אמ' ל זורא
התם בשדשומו ניכר את דמו וכסהו מלמד שכל דמו חייב
לכסות מיכאז אמ' דם הנוכח ושעל הסכין חייב לכסות אמ'
ל יהודה אימתי בזמן שאין שם דם לא הוא אבל אם יש שם דם
שלא הוא פטור מלכסות וכסהו יכול יכסנו באבנים או יכסה
עליו כלי תל' בעפר איך לי לא עפר מ' לרבות דבל דק וחול דק
ושחיקת אבנים ושחיקת חדסים ונעורת שלפשתן דקה ונסורת
שלאחר שים דקה ולבינה ומגופה שכתשן תל' וכסהו או וכסהו יכול

תל' פ
ידיד
יכל
מז
ז
להבדות
את
ר' י
אמר
אחתי
בוס שלבדכה
אני שותף

או עוף אמרו לו והלא כבר נא כי נפש כל בשר דמו הוא מאי
טעמא דרבנן האי אי מבעי לי לחלק ול יהודה לחלק מדרב
נפקא ורבנן דמו טובא משמע כי נפש כל בע דמו בנפ היא אמ
ל חנינה מודה ל יהודה לענין ברכה שאינו מבכר לא אחת
ושפך וכסה פרט לשוחט ונתנבלה בידו ולנוחר ולמעקד ולהביא
את השוחט לאכילת גוים ולאכילת כלבים ל חייא נפל ליה גנולא
בכיתניה אתא לקמיה דל אמ ליה שקול עופא שחוט אבביתא
דמיא דמורח דמא ושביק ליה הצי עביד הכי והא תניא
השוחט וצריך לדם חייב לכסות כאיזה צד עושה או עוקרו או
נוחרו כי אתא רב דימי אמר צא נחור אמ צא טרוף אמ ליה
כי אתא דאבון אמ צא נחור אמ ליה וכי נפל ליה ינוכא בליתא
והא אמ דאבון בר שאבה ואמ ליה אמ ל אבון בר שאבה משענו
בני הגלות פסקו הדיקין והזועות והרוחות והרעמים ולא החמיץ
ינעם ולא לקה פשתנן ונתנו חכ עיניהן ביר חנינה ובניו כרדב
יהודה אמ דב דאמ רב יהודה בכל בית קול יוצאה ואומדת כלהו
כולו עזון בשביל חנינה בני וחנינה בני דין קב חרובין מערב
שבת לערב שבת השוחט ונמצית טל והשוחט לעץ והשוחט
אלוין בפנים וקדש בחוץ חיה ועוף הנסקלין ל מאיר מחייב שנ
ושפך וכסה וחל אומ ושפך את דמו וכסהו שחי שהיא בשדה
לאכילה חייב לכסות ושאינה ראויה לאכילה אינו חייב לכסות
ושפך וכסה במה ששפך יכסה שלא יכסנו בדגלו שלא
יהיו המצוות בדויות עליו ושפך וכסה מי ששפך הוא יכסה
ומנ שאם שחט ולא כסה וראהו אחר חייב הוא לכסות שנ ואמר
לבני יטל אזהרה לבני יטל תנא אידך ושפך וכסה מי ששפך
הוא יכסה ומעשה באחד ששהט וקדם חבירו וכסה וחייבו
רבין שמעון בן גמליאל ליתן לו עשרה זהובים אבעא להו שכר
מצוה

פולעת

د

מגן
מגן

2

אֲשֶׁר יִשְׁעֶיךָ

[illegible]

۱۹۲

פ' 190

אברהם

בבואה

יום יום

יצא עוף שאין איסורו משום בלתי אכל נב' כדברי ל' יהודה וחם אומ' נב' וטמא נב' שיש בה טל' יצא עוף טמא שאין לו טל' אשר תאכל נבלה מה טל' טל' אמ' ל' יהודה אם טרפה חיה והלא כבר נא' נב' ואם טל' מתה דרי' היא בכלל נב' אם כן למה נא' טל' פרט לשחוטתה' אמ' ל' מאיר מה אם נבלת בהמה שהיא מטמאה במגע ובמשא שחיטתה מטהרת טרפתה מטומאתה' נבלת העוף שאינה מטמא במגע ובמשא אינו דין שתהא שחיטתה מטהרת טרפתה מטומאתה' מה מצינו בשחיטתה שהיא מכשרתה לאכילה ומטהרת את טריפתה מטומאתה אף מליקתה שהיא מכשרת אותה לאכילה תטהר את טריפתה מטומאתה' ל' יוסי אומ' דריה' כנבלת בהמה ששחיטתה מטהרת טריפתה אבל לא מליקתה' יכול המלוקה שבפנים תהא מטמאה בגדים בבית הבליעה תל' נב' וטל' מה נב' שאינה מתרת את האסור אף טל' שאינה מתרת את האסור ובא המולק קדשים בחוץ וחולץ בין בפנים בין בחוץ שאינו מתידין את האסור אחרים אומ' באזרח ובגד' את שאיסורו שווה באזרח ובגד' יצאת מליקה שבפנים שאין איסורה שווה באזרח ובגד' יכול השוחט חולץ בפנים וקדשים בין בפנים בין בחוץ יהיו מטמאין בגד בבית הבליעה תל' נב' וטל' מה נב' וטל' ששוחט בפנים כבחוץ אף טל' ששוחט בפנים כבחוץ' וכבס בגדי' מלמד שהוא מטמא בגדים עכ' שיפדוש מטמאין בגדי' דיבה כל מיני בגדים' ומנ' לעשות שאר כלים כבגד' תל' וטמא יכול יטמא אדם וכלי חרס תל' בגד הוא מטמא אינו מטמא לא אדם ולא כלי חרס' נמצית אומ' היה אוכל בנבלת העוף הטהור וידו אחת על גבי התנור וידו אחת על גבי חברו שניהן טהורין' ואם לא יכבס ונטענו' יכול על כיבוס בגד' יהא ענוש כדת תל' ובע' לא ירחץ ונטענו' הא כיצד על דחיצת גופו ענוש כדת ועל כיבוס בגדי' ארבעים' מיכאן אמ' טמא שנכנס למק' במדיד ענוש כדת שנ' ואם לא יס' ובע' לא יל' ונטענו' בשוגג מביא קרבן עולה ויורד

יצאת מליקה שבפנים שביא מתרת את האסור

יצא השוחט חולץ בפנים וקדשים בין בפנים בין בחוץ שלא שוו בפנים כבחוץ

שאני מרבה אף זבל הגס וחול הגס ושחיקת כלי מתכות ולבינה ומגן
 שלא כדשן וקמח וסובין ומורסן תל בעפר ומה דאית לדבות את אן
 ולהוציא את אן אחר שרצה הכת מיעט מרבה אני את אן שאנין
 מיין עפר שתמצא אומ' כלל שדבן שמעון אומ' אף כל דבר שהוא
 מגדל צמחים מכסין בו יעא דבר שאינו מגדל צמחים אין מכסין
 בו דש רב נחמן בר רב חסדא אין מכסין אא בדבר שזרעין בו
 ומצמיח אא רבא הא בולא אא אא ליה רב נחמן בר יצח' לדבא מאי
 בדכותא אכא אמרתגליה ומירחא מתעתא אמרתגליה היב מהלך
 במדבר ואין עפר לכסות שורף טליתו ומכסה היה מהלך בספינה
 ואין לו עפר לכסות שוחק דינדי דהב' בשלמא שורף טליתו אשכח
 אפר דאיכרי עפר אא דינדי דהב' מנא לן אא' לזכא דכח ועפרות
 דהב' לו בית שמאי אומ' אין מכסין אא בעפר ובית הלל אומדין
 מצנין אפר שקרוי עפר רבת ולקחו לטמא מעפר על החט' ובית
 שמאי אומ' עפר שריפה איכרי עפר סתמא לא איכרי תנא הוסיפו
 עליהן השחור והכוחל ונקרת הפסילים ויש אומ' אף הזרניך
 כי נפש כלבשר להגיד מהגרים כל אבלין יכרת זה הוא שאמנו
 האוכל הוא שנכרת הא אין נכרתין לא על ידי גרן ולא על ידי קטע
 וכל נפש יכול אף הגד בכלל תל גד' אוגר יכול גד תושב תל אדח
 מה אדח בן ברית אף גד בן ברית אשר תאכל אין אכילה פחות
 מכדית אש תא נבלה פרט לחוטם ולתפרנים הקשים ולנפם ולנוז
 ולשליל שלבצים יכול תהא מטמא בגד בתוך המעים יכול תטמא
 בגדים בתוך הפה תל ונפש אבדית הנפש היא מטמא לא בתוך
 המעים ולא בתוך הפה יכול אם הקיאה תהא מטמאה בגד כדרך
 יציאתה תל אשר תאכל כדרך אכילה היא מטמאה ואינה מטמאה
 כדרך יציאתה יכול אף נבלה העוף הטמא תהא מטמאה בגד בבית
 הבליעה תל אשר תא נבלה שמיסודה משום בל תאכל נבלה
 יעא

שני מיין עפר
 ומוציא את אן
 מה עפר
 מיוחד
 שהוא
 מגדל
 צמחים
 מכסין
 בו
 דברי
 בורות

אין

תל וכבס בגדין
 ורחץ צניצמים
 וטמ' עד הפוטגל
 אינה מטמא בגדים
 בתוך המעים

אני דייץ להיפרע ונחמץ לשלם שכר אני הוא שפרעתי מדור המבול
ומחנשי סרום ומן המצ' ועתיד ליפרע מכם אם תעשו כמעשיהם

מכין שלא
היתה אומה
באומות
שהתעבון
מעשיהן
יותר מן
המצרים
תל כמעט
א' מ' לתעשו

כמעשה ארץ מצ' לא תעשו' ומנ' שדור אחרון התעבון מעשיהן יתר
מכולן תל כמעשה ארץ מצ' לא תעשו' ומנ' למקום שישבו ישראל
שהתעבון מעשיהן יתר מכולן תל אשר ישבתם בה לא תעשו' ומנ' ניין
שישיבתן שלישד היא גרמה לכל המעשים הללו תל אע' ישב בה לא תעשו'
וכמעשה ארץ כנען מנ' שלא היתה אומה באומות שהתעבון מעשיהן
יתר מן הכנענים תל וכמעשה אר' כנ' אע' אני מביא את שם לא תעשו' ומנ'
לדור אחרון שהתעבון מעשיהן יתר מכולן תל וכמעשה ארץ כנ' אע' אני
מביא את ע' לא תע' ומנ' ניין למקום שבאו בו ישראל שהתעבון מעשיהן יתר
מכולן ש' אע' אני מביא את ע' לא תעשו' ומנ' שביאתן שלישד גרמה לכל
המעשים תל אע' אני מביא את שם לא תעשו' ל' שמעון אומ' הרי הוא אומר
מי פעל ועשה קודא הרודות מראש' שדימץ לדור החייב שיבואו ישראל
ויפרעו מהן' כמעשה ארץ מצ' הקיש מעשה מצ' למעשה כנענים ומעשו
כנע' למעט מצ' מה מעשיהן שלכנענים שטופין בעץ ובגללי עד ובשמים
רמ' ובמשכב זכור ובהרבעת בהמה אף מעשיהן שלמצרים כיוצא בהן'
ל' יוסי הגלילי אומ' שהת' שוקל מעשה ארץ מצ' כמעשה ארץ כנ' ומעשה
ארץ כנ' כמעט ארץ מצ' מפני מה זכו הכנענים לישוב בארץ צד' ושבע
שנים ש' וחברון שבע שנים נבנתה לפני צעז מצ' לא בשכר שכיבדו את
אבד אבי שאמ' לו שמענו אר' נשיא' אתה בהוכנו בני אדם שכיבדו את
אבד זכו לישוב בארצם מ' שנים' רבן שמעון בן גמ' אומ' משום ל' יהודה
בן לקיש הרי הוא אומ' הארץ הגדול בענקים הוא והארץ שקטה ממלחמה
בני אדם שכיבדו את ה' צדיק זכו שתשקוט עליהן הארץ' או כמעט ארץ
מצ' וכמעשה ארץ כנען לא תעשו' יכול לא יבנו בנינות ולא יטעו נטיעות
ממותן תל ובחץ לא תלכו' לא אמדתי לא בחקים החקוקים להם ולאבותיהם
ולאבות אבותיהן' ומה היו עושיך האיש נושא האיש והאשה נישאת לעתים

אלצעים

יהושע י

והאשה לאשה (והאיש נשוא
אשה וצורה

שָׁן אִו נִפְשׁ אֲשֶׁר תִּגַּע בְּכָל דְּבַר טָמֵא וְהִזְדַּקְתָּ כָּלִים טָמֵא לְמִקְדָּשׁ אֵל
הָיוּ כָּלִים שֶׁנִּגְעוּ בַּמֵּת פְּשׁוּר מִן הַכֹּהֵן חָבִיל חַיִּים מִלֶּךְ שָׁן וְאִם לֹא
עַל כִּיבּוֹס בֶּגֶד לֹא קָה אֲבָעִים וּמִן שְׂאִינוֹ מִדֹּא אֵל בְּטוֹם מִקְדָּשׁ וְקִדְשׁ
הַזֶּהִיר וְעָנַשׁ עַל יְדֵי טוֹם וְחַיִּים קִדְבָן עַל יְדֵי טוֹם מִה קִדְבָן שְׁחִיב
לְהִלֵּךְ עַל יְדֵי טוֹם בְּטוֹם מִקְדָּשׁ וְקִדְשׁ הַכֹּהֵן מִדְּבַר אֵף עוֹנֵשׁ וְאִזְהָרָה
אֲמֹרִיךְ כֹּאן עַל יְדֵי טוֹם בְּטוֹם מִקְדָּשׁ וְקִדְשׁ אַחֲרִים אֲמֹר וְנִשְׂאָ עוֹנוֹ
וְנִשְׂאָ עוֹנוֹ לִגְזַל שׁוּוֹה מִה נְשִׂאוֹת עוֹן אֲמֹר לְהִלֵּךְ כֹּהֵן אֵף כֹּאן כֹּהֵן
וְיִדְבַר יְיָ אֵל מִשְׁהָ דְּבַר אֲבֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲמַדַּת אֵלֶּהם אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם
לְשִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחִי אֲמֹר זֶה הוּא שָׁן לְהִלֵּךְ אֲנִי יְיָ אֵל הוֹעֵץ אֲנִי הוּא
שֶׁקִּבַּלְתֶּם מַלְכוּתִי עֲלֵיכֶם בְּמַצְדִּים אֲמַדְוּ לוֹ הִיז וְהִיז קִבַּלְתֶּם מַלְכוּתִי
קִבַּלְוּ גְדִידָתִי לֹא יִהְיֶה לָךְ אַחֲרִים עַל פְּנֵי שָׁן כֹּאן אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם
אֲנִי הוּא שֶׁקִּבַּלְתֶּם מַלְכוּתִי עֲלֵיכֶם בְּסִי אֲמַדְוּ לוֹ הִיז וְהִיז קִבַּלְתֶּם מַלְכוּתִי
קִבַּלְוּ גְדִידָתִי כִּמְעַשֶׂה אֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא תַעֲשׂוּ לְיִשְׁמַע אֲמֹר חֲמוּדוֹת
הָעֵדִיּוֹת שֶׁהוּא פֹתַח בֵּינֵךְ בִּיּוֹד ה' אֲמֹר גְּלוּי וִידוּעַ לִפְנֵי מִי שֶׁאֲמַר
וְהִיָּה הַטָּ שְׁסוּפֵן לְטָנוֹק בְּעֵדִיּוֹת לִכְךָ בֹּא עֲלִיָּהן בְּגִידָה אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם
דַּעְוּ מִי הוּא גֹזֵר עֲלֵיכֶם וְכֹחַ מִצְוֹת שֶׁנִּתְקַן בְּעֵדִיּוֹת שָׁן וְיִשְׁמַע מִשְׁהָ
אֶת הַעַם בְּכִים לְמִשְׁפַּח עַל עֲסָקִי מִשְׁפָּחוֹת וְכֹחַ מִלֵּאכִי אֲמֹר וְזֹאת שְׁנִית
תִּנְעָשׂוּ כִּסּוּת דָּם אֶת מִזְבֵּי אֵם לֵהן אִיז זֹאת תִּחְלֶה כִּבְדֵּר בְּכִיתֶם בִּימֵי
מִשְׁהָ אֵם לֹא אֶחָד עֲשֶׂה וְשֹׂאֵר דָּמָה לֹא מִי שֶׁבִּדָּא אֶת יִשְׂרָאֵל בִּדָּא
אֶת הָאֲמוּנוֹת אֵם לֵהן וְמִה הָאֶחָד מִבְּקֵשׁ קִדְשׁ אֱלֹהִים עֲנֹ כוֹלֵן וְאֲמַדְוּ
יְכַרְתֵּי יְיָ לֹא יֵשׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה עֵד וְעוֹנֶה לֹא יִהְיֶה לוֹ עַד בַּחֲסֹ וְלֹא עוֹנֶה
בְּתַלְמִיד וְאִם הִיָּה כֹהֵן לֹא יִהְיֶה לוֹ מִגִּישׁ מִנְחָה לִי יְיָ עַבְדִּי וְכֹחַ הוּא אֲמֹר
וּמִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל בֶּן אִשְׁיֵיב הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וְחִתְּזֵלְסִנְבִּלְטָה הַחֲדָשִׁי וְאֲבִיחָהוּ
מִעֲלֵי לְאֲמֹר דְּבַר אֲבֵי יִשְׂרָאֵל וְאִם אֵלֶּהם אֲמֹר אֵף אֲנִי מוֹחֵד וְכִשְׁם
שֶׁאֲמַדְתִּי לָךְ וְקִבַּלְתָּ כֹּךְ אֲמֹר לֵהן וְיִקְבְּלוּ וְאֲמַדְתָּ אֵלֶּהם הָרִי זֹא אִזְהָרָה
לְבֵית דִּין אֲנִי יְיָ אֵל הוּא שֶׁאֲמַדְתִּי וְהִיָּה הַעֲוֹ אֵל דִּיין וְאֲנִי מִלֵּא דַחֲמִים
אֲנִי

וְחֹתֶם בֵּהֶן בִּיּוֹד

תַּעֲמִלָא
ב

בְּחִמִּיה
יג

אמר סבדי סכוי תלמי יי אני סבדק אני סכויך ועלי בטחונך
 וכן הוא אומר ועד תקנה אני הוא ואומ' כה אמר יי מלך ישראל וגו' ^{יש מר}
 צב אנכי אשון ואני אחרון ואומ' אני יי לאשון ואת אחרונים אני
 הוא ושמדתם את חקתי ואת משפטי ליתן שמידה ועשייה לחקים ושמיה
 ועשייה למשפטים דא ושמדתם את חק ואת מע יכול שאין די אלא
 מה שפירט הכת' שאר דקדוקי הפרשה מנ' תל ושמדתם את חקתי
 ואת מע אע' יעשה אותם האדם וחי בהם' ל' ידמיה אומ' מנ' אתה אומ'
 אפ' גוי ועשה את התו והרי הוא ככה גדול שנ' אע' יעט אותם האדם
 לא אשר יעשו אותה הכהנים והלויים וישל' וכך הוא אומ' וזאת תורת
 הכה והלויים ויע' לא נא כן לא וזאת תורת האדם יי' וכן הוא אומר
 פתחו שערים ויבוא גוי צדיק ולא נא פתחו שערים ויבואו כהנים לויים
 וישל' וכן הוא אומ' זה השער לוי' כהנים לויים ויע' יבואו בו לא נא לא
 צדיקים יבואו בו ובז הוא אומ' דגנו כהנים לויים ויע' לא נא לא דגנו
 צדיקים ביי' וכן הוא אומ' הטיבה ליי' לכהנים לויים ויע' אין כת אלא
 העיבה ליי' לטובים הא אפ' גוי עשה את הבו הרי הוא ככה גדול
 וחי בהם לעוהבא' דא וחי בהם לא שימות בהם' היה ל' ישמעאל
 אומ' ומנ' אתה אומ' שאם אומ' לו לאדם בינו לבין עצמו עבוד עז' וא'
 תהרג יעבוד ואל' יהרג תל' וחי בהם לא שימות בהם' או יכול אפ' בדבים
 ישמע' להם תל' ולא תחללו את שם קדשי ונק' בתוך בני ישראל אם מקדשים
 אתם את שמי אף אני מקדש את שמי על ידיכם כעם שעשו חנניה
 מיע ועזריה שהיו כל האומות שטוחין לפני העלם והזעומדין דומין
 לתמרים עליהן נא בקבלה זאת קומתה דמתה לתמר אמרתי אעלה
 בתמר אחזה בסנסניו היום אני מתעלה בהן לעיני כל האומות היום
 אני נפרע להן משונאיהן היום אני מחיה להן את המתים אמ' ל'
 שמו בר נחמני אמ' ל' יונתן מאי דכת אמרתי אעלה בתמר אחזה
 בסנסניו ועכשו לא עלתה בידי לא סנסנה אחת ומאן נהח חנניה ^{נינהו}
 אמ' הקצ' אע' אמרתי אעלה בתמר אחזה בסנסניו

אם רמזמר
 בעוהזה והלא
 סופן מה הוא
 הא מה אני
 מקיים וחי
 בהם לעוהבא'

לא תלכו

9
2024

ואמריא דם

46

יגל

6.5x

עוברי

•

4

7

מש

1

אף אחי אביו יהא אסור באשתו הואיל ומותר באשת הורגו והורגו
מותר באשתו אם למדת שהוא אסור בבית הורגו אף הורגו יהא
אסור בביתו אם אמרת כן הבאת עדות מז' הדין לכך נא איש איש
אל כל שאר בע' כלל עדות אביו ועדות אמו כד' כלל ומדע אין בכלל
אמה שבפרט' אני יי' חני דיין להפדע ונאמן לשלם שכר עדות
אביו זו עדות אשת אב' ממש' מותרת זכר לא תע נפקא לחייב עליו
שתים וברב יהוד' דאם רב יהודה גוי הבא על אביו חייב שתים מסתברא
מלתיה דל' יהודה בישל ופשווג ובקרבן והאיי דקא' אביו ניהי מאי
ניהו קטלא בתר' קטלי קטלת לה' ועדות אמו זו אמו כשהוא אומר
אמך היא למדנו עונש לאמו שאינה אשת אביו דאם רב שיבא בדין
רב אידי אמ' קרא אמך היא עשהה דכח' לאמו שאינה אשת אביו
כאמו שאינה אשת אביו עדות אשת אביו לא תגלה זו אזהרה לאשת
אביו ומנ' שהוא מוזהר על אשת אביו אף לאחר מיתה תל' להלן עדות
אביו גלה מות יומתו שניהם דמי' בם' נמצאת אומ' שאשת אביו עדות
עליו לעו' בין מן האירוסין בין מן הנשואין בין בחי' אביו בין לאחר
מיתה אביו אחת משום אמו ואחת משום אשת אביו עדות אחת ואם
בת אביו או בת אמו אחת אחותו מחציו ואחת אחותו מחמו בין בא
מן הנשואין בין מדנות כגון שדינת אמו או אביו עם אחרים והיתה
לו אחות מדנות הדין זו עדות עליו שנ' מולדת בנת או מולדת חוץ
עדות בת בנך או בת בתך מאחר שאסר בתו בנ' ובבת בנ' ו
למדנו שבתו אסורה עליו ומפני מה שתק' נמצאה הכת' מפני שיכולין
אנו ללמוד אותה מגז' שוה' דבניא בתו מארוסתו א"ל אביו קלוחם
על בת בתו ענש הכת' על בתו לא כן שכך וכי' עונשין מן הדין גלוי
מילתא בעלמא דא' רבא אמ' לי רב' יצחק בר' אבדימי עתיא הנה הנה
אניא זמא זמא רבת עדות בת בנך לא תג' עדות כי' עדות הנה וסת'
עדות אשה ובתה לא תגלה את בת בנה ואת בת בתה שארה הנה זמא היא

דא"ל
אם קרוב
אם גוי לישאנא
מעליא הוא דא
סלקא דעתא ג'
תל עדות אביו
היא ומניין
שהוא ענש
עליה אף
לאחר מיתה
עליה
בחי' אביו
חייב שתים
משום אשת אביו
ומשום אשת איש
שהדי' שני האיסורין
צאין כאחת
ונמצאת אומר
שהבא על אמו
שהיא אשת אביו
חייב שתים בין
בחי' אביו בין
לאחר מיתה
אביו

מישאל/עזריה ולית הלכה כל ישמעאל דאמדינן אמ ל' יוחנן משום ל'
שמעון בן יוחי נמנו וגמרו בעליית בית נתזה בלוד כל עבדות
שבתו אם אום לאדם עבד ואל תהג יעבד ולא יהרג חוץ מעז וגלוי על
ושפי דמ' אני אני דיין להיכרע ונחמין לשלם שכר אש איש
מה תל' איש איש להביא את הגוים שיהיו מוזהרין על העדיות כישל
והא מיהבא נפקא מהתם נפקא לאמר זו גלוי עדיות התם בעדיות
דידהו הכא בעדיות דידן דקא תנו בא על עדיות ישל נידון בדיני
ישל למאי הלכתא אמ ל' יוחנן לא נצדסקא נערה מאורשה לדירה
דלית להודינינן ליה בדינא דידן אבל אשת איש בדינא דיהודינינן
והא תניא על נערה מאורשה נידון בסקלה בא על אשת איש נידון
בחנק אמ רב נחמן בר יצח כגון שנכנסה לחופה ולא נבעלה דלדידן
לית להו דתניא ד חנניה בעלת בעל יש להז' נכנסה לחופה ולא נבעלה
אין להז' דא איש איש איש ואיש הוא שדורשיין הא יתל אין
דורשיין מיכאן אמ אין דורשיין בסתרי עדיות בשלשה מפני שהאחד
טרוד בשאילת הרב והשנים נושאים ונותנים זה עם זה ואין דעתן
פנויה לשמוע ולפי שדעתו של אדם קרובה אל עדיות אם נסתפק
לו דבר ששמע מורה להקל לפיכך אין דורשיין לא לשנים כדי שיהיו
האחד השומע מתנה לכו ויודע מה שישמע מן הרב לא תקדבו
מה תל' לפי שג' איש איש שיכול אין לי לא איש שהוא מוזהר עלידי
אשה אשה שהיא מוזהרת עלידי האיש מנ' תל' לא תקדבו הדי
כאן שנים או אמ ולא אשה בנדת טומאתה לא תקדבו לגלות עדות
אין לי לא שלא יגלה ומנ' שלא יקרב תל' לא תקרב אין לי לא נדה
בל' תקרב ובל' תגלה ומנ' לכל העדיות שהן בבל' תקדבו ובל' תגלו תל'
ואתק' לג' אל כל שאר בעל לא תק' כלל עדות אביך ועדות אמך פרט
כלל ופרט אין בכלל לא מה שבפרט הואיל ומותר בבית אחי אביו
ואחי אביו מותר בביתו אם למדת שהוא אסור באשת אחי אביו

א

א

מאביו אבל אשת אחי אביו מאמו שניה ואינה עכוה דרתך היא
אם זה הונח מנ שהאשה כבעלה שנ עדות אחי אביו לא תג אל אשתו
לא תק דרתך היא והלא אשת דרו היא לא מיכאן למדנו שהאשה כבעלה
עדות כלתך לא תג הבא על כלתו חייב עליה משום כלתו ומשום אשת
איש ב"ן בחיי בנו ב"ן לאחר מיתת בנו ב"ן מן האידוסי' ב"ן מן הנשואין
ולחייב נמי משום אשת בנו אם אביו פתח הכת בכלתו וסיים באשת
בנו שנ אשת בנך היא א דא לפי שנ כלתך יכול אף שפחה אף נכדית
תל אשת בנך היא לא אמרתי לא באשה שיש לה אישות עם בנך יצא
שפחה ונכדית שאין לה אישות עם בנך עדות אשת אחיך לא תג
אחד אחי מאביו ואחד אחי מאמו ב"ן מן הנשואין ב"ן מדנות שנאמר
עדות אה היא מכל מקום עדות אשה ובתה לא תג את בת בנה ואת
בתה לא תקח זמה היא ובעונש הוא אומ ואי ש אשר יקח את אשה ואת
אמה זמה היא אתיא זמה זמה מה להלן שלשה דורות אף כאן שלשה
דורות נמצאת אומ כיון שקידש אדם אשה נאסרו עליו מקדושותיה
שש נשים וכל אחת מהן עדות עליו לעו ב"ן כינס ב"ן גידש ב"ן בחיי
אשתו ב"ן לאחד מיתת ואוהן אמה ואם אמה ואם אביה ובתה ובת
ובת בנה זמה היא אם הקנה מה ב"ן זו לזמה ואשה אל אחותה לא
תקח אחת אחות אשתו מאמה ואחת אחותה מאביה ב"ן מן האידוסי'
ב"ן מדנות הדי היא עדות עליו כל זמן שאשתו קיימת שנ לערד לגל
ער על בחייה למה נא על בחייה לפי שהוא אומ יבמה יבא עליה שומע
אני ואם על אחת מכל העדיות האמורות בהו הכת מר תל עליה נא כאן
עליה ונא להלן יבמה יבא עליה מה עליה האמור להלן במקום מצוק אף
עליה האמור כאן במקום מצוק וקאמ' רחמנא לא תקח ואין לי אהיא
צרתה מנ תל לערד לא לערד לא היא ולא צרתה אין לי לא אחות אשתו שאל
כל העדיות מנ אמרת מה אחת אשתו מיוחדת שהיא עדות וחייבין
על צדונה כרת ועל שגגתה חטאת תהא אסורה ליבם איז לי אלא הם

לומ לך זו
היא כלתו
וצוהיה
אשת בנו

ואסורה ליבם אף כל שהיא עכוה וחייבין על צדונה
כרת ועל שגגתה חטאת

מה הנה האמור באשה ובת בנה ובת בתה אסורה אף הנה האמורה
 בבית בנו ובת בתו תהא בתו אסורה ומנ שתהא ~~בבית~~ שהדי נא
 עדות בת בכך או בת בתך לא תג עדותך כי על הנה ונא בעדות אשה
 ובתה שאדה הנה וכת בה זמה ונא ואיש אשר יקח את אשה ואת אמה
 זמה היא באש ישראל אתו ואתהן מה זמה האמורה כאן שרפה
 אף זמה האמורה להלן שרפה ותניא אלתהי גזי שוה קלה בעיניך
 שהדי בתו אחד מגופי תורה ולא לימדה הכת לא בגזי שוה אתיא ונא
 הנה אתיא זמה זמה נמצא הבא על בתו מנשואה חייב שתיס אחת
 משום בתו ואחת משום עדות אשה ובתה עדות בת אשת אביך
 זו אחותו שהיא לו בת אשת אביו שחייב עליה שתיס משום אחותו
 ומשום בת אשת אביו ל יוסי ביל יהודה אומ אינו חייב לא משום
 אחותו בלבד יומא טעמיהו דרבנן אמר מכדי כת עדות אחותך בת
 אביך עדות בת אשת אביך מולדת אביך למא לי שמע מינה לחייבו
 שתיס אחת משום אחותו ומשום בת אשת אביו אחותך היא ימל
 אפ שפחה אפ נכרית תל בת אשת אביך או בת אשת אביך אפ מאיש
 אחר תל מול אביך אם כן למה נא מול בית או מול חוץ ביז שאומ לו
 קיים ביז שאומ לו הוציא עדות אחות אביך לא תג אחות אביו ביז
 מז האב ביז האם ביז מז הנישואין ביז מזנות הרי זו עדות עליו
 משום אחות אב שנ שאר אביך היא מכל מקום עדות אחות אבך
 אחת אחות אמו מאמה ואחת אחות אמו מאביה ביז מז הנישואין
 ביז מזנות הרי זו עדות עליו משום אחות אב שנ כי שאר אבך
 היא מכל מקום עדות אחי אבך לא תג זה אחי אביו ממש
 לפיכך הבא על אחי אביו חייב שתיס משום עדות אחי אב לא תג
 ואחת מש ואת זכר לא תנ אל אשתו לא תג זו אשת אחי אביו
 שהיא עדות עליו לעו ביז מז האידוסי ביז מז הנישואין ביז בח"ב בעל
 ביז לאחר מיתת בעלה שנ דרתך היא מכל מקום והוא שיהיה אחי אביו

זו אזהרה לבועל נדה ואחר הבא על הנדה ואחר הבא על היולדת זכר
 כל שבעה או על יולדת נקבה כל ארבעה עשר או על הזבה בין קטנה
 בין גדולה כל ימי זובה וספירתה בין שפחה בין משוחדת שתהיה מבת
 שלש שנים ויום אחר הכל בכרת שהכל נקראין נדות שבנדה הוא אומ'
 שבעת ימי נדה וזבה הוא אומ' כל ימי חב טמ' כימי נדתה תה טמ'
 ויולדת הוא אומ' כימי נדת דותה תט' וטמ' שבעים כנדהה והוא שטבלה
 אחר הימים הספורים אבל אם לא טבלה ואפ' נשאהו כמה שנים עדיין
 הן עומדות בכרת שבימים וטבילה הכת מד' שנ' ורחצו במים בנקאב
 לכל הטמ' שהוא בטומאתו עד שיעבול ר"א לא תקדבו
 מלמד שאסור לאדם להידבק באשתו כשהיא נדה ואפלו שהיא
 בכסותה והוא בכסותו לא יגע בה ולא יגע בכסותה ולא בבשלה ואפלו
 באצבע קטנה ולא יאכל עמה בקערה אחת מפני הדגל עבירה
 אבעיא להו נדה מהו שתשן אצל בעלה היא בבגדיה והוא בבגדו תא
 שמע ואת אשת רעהו לא טמא ואל' אשה נדה לא יקרב מקיש אשתו
 נדה לאשת רעהו מה אשת רעהו הוא בבגדו וחיא בבגדיה אסור אף
 תנא דבי איהו מעשה בתלמיד אחד שקרא הרבה ושנה הרבה ושימש
 תלמידי חכ' הרבה ומת בחצי ימיו והיתה אשתו נוטלת תפלין שרלו
 ומחזרתו בביתו כנסיות וצותי מדרשות כת בתו כי היא חייך ואנדך ימך
 בעלי שקרא הרבה ושנה הרבה ושימש תלמידי חכ' הרבה מפני מה מת
 בחצי ימיו ולא היה אדם שהושיבה דבר אליה פעם אחת נתאדחתי
 אצלה אמדתי לה בתי כימי נדותך מהו אצלך אמרה לו חס ושלום
 אפ' באצבע קטנה לא נגע בי כימי לבונית מהו אצלך אמרה לו אובל'
 עמי ושותה עמי ולן עמי בקרוב בשר ולא עלתה רעהו בדבר אחר
 אמדתי לה ברוך המקום שעקרו שלא נשא פנים להו שהרי אמדה תונה
 ולא אשה בנדה טמ' לא תקדב כי אתא רב דימי אמ' מטה חרא וז'א במענה
 אמרי רב יצח בר יוסף אמ' וסינר מפסיק ביניהון הולכך ימי נדה כימי

והוא

אשת/ נדה ק"א
 בגדי וז'א בגדי
 אסור

אמדה לך

אמ' אבא

פ
 איאם
 ז'א

צדוניהן מנ אמרת מה אחות אשתו מיוחדת שהיא עדוה וחייבין על
זדונה כדת ועל שגגתה חט ואסורה להתבס צדקה אסורה שנ לצדד
אף כל שהיא עדוה וחייבין על זדונה כדת ועל שגגתה חטאת ואסורה
ליבם תהא צדקה אסורה מיכאן אמ' חמש עשרה נשים פוטרות
צדוניהן וצרות צדוניהן מן החליצה ומן היבום עד סוף העולם

ובת בנה

בתו ובת בתו ובת אשתו ובת בנה חמותו ואם חמותו ואם
חמיו אחותו ואחות אמו ואחות אשתו . אשת אחין מאמו ואשת
אחין שלא היה בעולמו וכלהו או יכול שאני מרבה אף שש עדיות
חמורות שיהיו צדוניהן אסורות אמרת מה אחות אשתו מיוחדת
שהיא אשתו וחייבין על זדונה כדת ועל שגגתה חט ואפשר לה להישא
לאחין ואסורה ליבם צדקה אסורה אף כל שהיא עדוה וחייבין על זדונה
כדת ועל שגגתה חט ואפשר לינשא לאחרים ואסורה ליבם תהא צדקה
אסורה יצאו שש עדיות חמורות שאמרהו ואי אפשר לינשא
לאחרים שיהיו צדוניהן מותרות שאין צדה לא מאח מיכאן אמרו שש
עדיות אסורות חמורות מאלו ~~ואעפ"כ א"ח צדוניהן מותרות~~ אמו
ואשת אביו ואחות אביו ואחותו מאביו ואשת אחי אביו הכא כדת
והכא כדת הכא ממזד והכא ממזד מאי חמורות שאינן יכולות
לינשא לאחרים שלא בעבי כיצד פוטרות צדוניהן היתה בתו או
אחת מחמש עשרה עדיות אלו נשואה לאחין ולו אשה אחרת ומת
כשם שבתו פטורה כך צדקה פטורה הלכה צדקה בתו ונישאת לאחין
השני ולו אשה אחרת ומת כשם שצדקה בתו פטורה כך צדקה צדקה
פטורה ואפ"ה מזה מנא הני מלי אמ' רב יהודה אמ' קרא לצדקהו
ריבית צדקה רבבה אצל עדוה אחת ורב אשי אמ' צדקה צדקה לא
צריכה קרא שבאדא הוא צדקה מאי טעמא אסורה דבמקום עדוה
קימה צדקה נמי במקום צדקה קימא אזהרה שמענו עונש לא שמענו
תל כי כל אשר יעשה מכל התוע הא ונכ' ולאשה בנדת טמ לא תקדו

עדוה

מפני שהן
נשואות
לאחרים

בכל אלה בין בכולן בין במקצתן דלש ל אחא ביל חנינה מא רבת
אל ההרים ולא חכל ועינו לא נשא אל ההרים לא חכל זה שלא חכל בדבות
אבות ועינו לא נשא זה שלא הלך בקומה זקומה ואת חשת רעהו לא
נמא שלא ידר לאומנות חברו ואל אשה נדה לא יקרב שלא נהנה מקופה
של צדקה וכת צדיק הוא חיה יחיה כשהיה רבן גמ מגיע למקרא הזה
היה בוכה אמ מן רעבר להו כולהו הוא דחתיי חרא מניהו לא אמ ליה ל
עקיבה לא מעתה אלתט בכל זה כולהו אין בחרא מניהו לא לא באחת
מכל אלה הכי נמי באחת מכל זה כיוצא בו עושה זה לא ימוט לעולם
כהיה רבן גמ מגיע למקרא הזה היה בוכה אמ מן רעבר לה רכולה דלא
ימוט הא חרא מניהו מוטה אמ לו ל עקי לא מעתה אלתט בכל זה לא
בכולהו אין בחרא מניהו לא לא באחת מכל זה הכי נמי באחת מכל זה
כי בכל זה נט הגוים להמצר אשר אני משלח מתניכם אל הכנענים
ותנמא הארץ מלמד שהארץ מיטמאה על ידי דברים הללו ואפקד
עונה עליה כיון שאני פותח את הפינקס מיד אני גובה את הכל ותקיא
הארץ את ישביה כחרם שהוא מקיא את מדונו ושמרתם אתם אתם
נאים שומרים אתם פתחתם תחלה וכז הוא אומ' גז נעול אחתי כלה
את חקתי אל העדיות ואת משפטי אל ההלכות ולא תעשו מכל התועבות
האז בין מכולן בין במקצתן האזרח והגר האזרח זה אזרח האזרח
לדבות נשי האזרחין והגר זה גר הגר לדבות נשי הגרים בתוכם
לדבות נשים ועבד כי את כל התוע הא עשו אנ הא אל לפ ותט הארץ
מלמד שהארץ מיטמאה על ידי דברים הללו ולא תקיא הארץ אתם
מלמד שהארץ מתחייבת גלות על ידי דברים הללו כי כל אשר יעשה
מכל התוע האז בין בכולן בין במקצתן ונכדתו הנפ מלמד שכל העדיות
חייבין עליהן כדת יתר על מיתת בית דין שיש בהן ונכדתו הנפ מה
תל לפי שנ איש איש שיכול אין לו לא איש שהוא ענוש כדת על ידי
אשה אשה ענושה כדת על ידי איש תל הנפ הרי כאן שנים

ספידה לכל דבר עד שתטבול ואל אשת עמיתך להוציא אשת חדש
ושוטה ואשת טומטום ואנדרגינס וחדשת ושוטה אשת הפקה שאין
קרויין אישות לא תתן שכבוד אין לי לא אזהרה לאיש אזהרה לאשה
מנ תל לא תנאף ומזדעק לא תתן להע למלך אינו חייב עד שימסור
ומזל לא תתן אם אחא בריה דרבא העביר כל דעון פטור שנ ומזדע
לא כל דעק להעביר אם ל יהודה אינו חייב עד שיעבירנו דרך העפח
הכי דמי אם אביי שדגא דלבני במצע נורא מהאיי ניסא ונארא מהאיי
גסא דבא אמר במשולתא דפגריא תנא כותיה דרבא אינו חייב
עד שיעבירנו דרך העפדה למלך תנא אחד למלך ואחד לשאד
עץ חייב ל לעזר ביר שמע ול חנינה בן אנטיגנס אומ מפני מה תפסה
תודה לשון מולך כל שתמליכהו עליך אל צדוד אל קיסם דבא אמר
מולך עראי איכא ביניהו ולא תחלל את שם מגיד שהעובד עץ מחלל
את השם וכופר בעיקר אני יי אני דייז להיספרע ונאמן לשלם שכד
לעושי דצונו ואת זכר לא תע אזהרה לשוכב עם הזכור אחד
הבא על הזכור או הביא זכור עליו קרי ביה לא תע לא תישכב והוא
שיהיה בן תשע שנים ויום אחד ואחד הבא על הזכור או הבא על
האנדרגינס דרך זכרותו חייב שנ ואת זכר לא תע לרבות אבל אם
בא עליו דרך נקבותו פטור משכבי אשה אחד המעדה ואחד הגומל
חייב תועבה היא אם הקבה תועבה בישל שמניחין נשיהן והולכין
אחד משכב זכור ובכל בהמה ביז גרו ביז קטנה ואחד בהמה ואחד
חיה ועוף ביז זכרים ביז נקבות ביז כדרכן ביז שלא כדרכן אחד
המעדה ואחד הגומל גרי זו אזהרה לשוכב עם בהמה ושוכב וגשכב
אחד הוא דקדינא ביה שכבתך ואשה לא תעמד לפ בהמה זו אזהרה
בפני עצמה לאשה המביאה את הבהמה עליה תבל הוא אם הקבה
ביאת חמור תבליז יש בה שמנחת בעלה ונרבעת לחמור אלתטמא
בכל

זו אזהרה
לכותן מזדעק
למולך

פ
שורה
פ
שללבים
בזכיה
באמצע
שליש
ומעביר
פודים
על
שזופעין אותה
על השורה
האש
שמדליקין
אותה
לעלה
בה
את
הס
דרך
ישחץ
שעושין
הבאורים

בחולי במראה ובהרהור' הרהר עד שלא ראה או ראה עד שלא הרהר
ל' יהודה אומ' אפלו ראה בהמה וחיה ועוף מתעסקין זה עם זה אפרו
ראה בגדי צבע האשה ל' עקי' אומ' אכל כל מאכל ביז דע ביז יפה ושתי
כל משקין אמ' לו איז כאן זבים מעתה' אמ' להן איז אחריות זבים עליון
ולית הלכה כותיהו' משנזקק לדבה איז בורקין אותו' אונסו וספיקו
ושכבת זרעו טמאין שרגלים לדבר' כמה היא זקיקתו לטומאה שתי
ראיות מיכאן אמרו ראה לאייה אחת ראשונה בורקין אותו' בשנייה
בורקין אותו' ובשלישית איז בורקין אותו' והני מלי לקרבן' ל' אי עזר
אומ' אף בשלישית בורקין אותו' מפני הקרבן ואינה הלכה אבל לטומאה
אפלו ראשונה באונס ושנייה מחמת בשרו הרי זה טמא' כיצד בורקין
אותו במאכל ובמשתה כגון שאכל אכילה גסה או שאכל או שתה
אוכלין או משקין המציאין לידי שכבת זרע' ובמשא כגון שנשא
משוי קשה עד שיגע' ובקפיצה כגון שקפץ ממקום למקום או
שהוכה על גבו' ובחולי כל ימי חליו תולין לו' ובמראה כגון שראה
אשה והתאוה לבועלה' ובהרהור כגון שהדהר בעסקי בעילה אם
קדם אחד מכללו וראה זוב תולין בו ואינו טמא שנ' מבע לא מחמת
דבר אחר' זובו טמא לימד על הזוב שהוא טמא הלא דין הוא מה
אם הזב שהזוב גורם לו טומ' הרי הוא טמא הזוב שגורם לטומאה
אינו דין שיהא טמא' שיעיר המשתלח יוכיח שגורם לטומ' והרי הוא
טהור' אף אתה אל תתמה על הזוב שאע"פ שגורם לטומ' לא יהא טמא
תל' זובו טמא' לימד על הזוב שהוא טמא' יכול הדם שיוצא מן האמה
שלו יהא טמא תל' הוא' הוא טמא איך הדם היוצא מן האמה שלו טמא
לא טהור' איך לו לא זובו מימי רגליו מנ' ודין הוא מה אם הדיוק שהוא
יוצא ממקום טהור הרי הוא טמא' מימי רגלים שהן יוצאין ממקום
טומאה אינו דין שיהא טמא' הדם היוצא משם יוכיח שהוא יוצא
ממקום טומאה והרי הוא טהור' אף אתה אל תתמה על מימי רגלים שאע"פ

או שתי הדבה

תעושות מה תל לפי שני לא תקדשו יכול יהוה חייבין כדת עלה קדש
 תל העושות לא הקדשות מקרב עמם ועמם בשלום ושמרתם את
 שמרו לי משמרתני אמר חונא רמז לשניות מן התו שני כי את כל התוע
 הא עשו אנשי הא אט לפ הא עשות מכלל דאיכא רבות ומאי נידון
 שניות ומאי משמע דהאיי אל לשון קשה הוא דבת ואת אילי הארץ
 לקח לימא פליגא דל לוי דחמ ל לוי קשה עונשן שלמדו ותי מעונשן
 שלעדיות שזו נא בהן אל וזו נא בהן אלה אל קשה ואלה קשה מאן
 גבי עדיות נמי הא כת אלה הוא למיעוטי מדות מכרת אלה מאי
 גלמיהו הני אפשר בתשובה והני לא אפשר בתשובה ואם עולא אמ
 ל אעזר קודם שיבוא שלמה היתה תורה דומה לכעפה שאין לה
 אדנים עד שבא שלמה ועשה לה אדנים ל הושעיה אומר מיהכא
 פדענהו אל תעבד בו שטה מעליו ועבד אמר רב אשי משל דל הושעיה
 להר לאדם ששמר פדס אם משמרו מבחוץ משתמר כולו מבפנים
 שלפניו משתמר ושל אחריו איז משתמר והא דל אשי בדיתא היא
 התם שלפניו מיהא משתמר הכא אי לאו שניות קא פגע בעדיות
 גופיהו דב כהנא אמר מיהכא ושמרתם את מע עשו משמרת למשמרת
 אמר ליה אביי לרב יוסף הני שניות דאורייתא ופרשונה רבנן אמר ליה
 והלא כלהתו כולה נמי רבנן פרשונה ימיר רבנן וקרא אסמכתא בעלמא
 ואן הן השניות עשדים הן אם אמו ואם אבי אמן ואשת אחי האב
 מן האם ואשת אחי האם מן האב מן האם וכלת בנו וכלת בתו
 ובת בת בנו ובת בן בנו ובת בתו ובת בן בן אשתו ואם אם אם
 אשתו ואם אם אם אשתו ואם אם אבי אשתו אדבע מהן איז להן הפסוק
 אם האם ואם האב ואשת אבי האב וכלת בנו דא ושמרתם את
 משמרת לי לחזה יד בית דין על כך לבלתי עשות מחק התוע האל ולא
 תטמאו בהם מלמד שכל העדיות קרויות טומאה ולא תט בהם ונט בהם
 אם מיטמאין אתם בהן נפסלין אתם מאחרי ומה הני יש לי בכם
 ואתם

תקאל

יהודה
אמר
מיהכא

עני
האש
שמדל
אותה
לעל
בדל

נניח

אם אביו ואם
אביו ואשת
אביו

וצמ בת בית
אסאס אבי
ישת

פא

שיעור שתי טבילות ושני סיפובין נחשבת לו כשלש וטמא וחייב
בקרבן ראה שלש ראיות בשלשה ימים זה אחר זה הרי אן מצטרפין
ונעשה זב גמור וחייב בקרבן הפסיק ביניהן יום אינן מצטרפין תנן
התם אין בין זב הרואה שתי ראיות לרואה שלש אלא קרבן הא לענין
משכב ומושב וספירת שבעה זה וזה שזוין מנא הני מלי דתניא ר
סימאי אומר מנה הכת שנים וקרא טמא שלש וקרא טמא הא כיצד
שנים לטומ' ושלש לקרבן אימא שנים לטומ' ולא לקרבן שלש לקרבן
ולא לטומ' עד שלא ראה שלש ראיות שנים אימא שנים לקרבן ולא לטומ'
שלש אף לטומ' לא סלקא דעתא דתניא וספר עליו הכהן לפני יי מזבחו
מקצת זבים מביאין קרבן מקצת זבים אין מביאין קרבן הא כיצד
ראה שלש מביא שנים אינו מביא או אינו מביא שנים מביא
שלש אינו מביא אמרת עד שלא ראה שלש ראה שנים אצטריך
דל סימאי ואצטריך מדובר דאי מדברי סימאי הוה אמינא כי קושין
קא משמע לא מדובר ואי מדובר הוה אמינא לא ידענא כמה ראיות
קא משמע לך דל סימאי מדובר אף מקצת זבין מטמא משכב ומושב
להביא את שראה שתי ראיות שיטמא משכב ומושב הלא דיך הוא מה
אם הדבה שאינה סופרת שבעה לשתי ראיות מטמא משכב ומושב
בשתי ראיות זב שהוא סופר שבעה לשתי ראיות אינו דיך שיטמא
משכב ומושב בשתי ראיות לא אם אמרת בזבה שהיא מטמאה משכב
ומושב בדאינה אחת תאמר בזב שאינו מטמא משכב ומושב בדאייה
אחת הואיל ואינו מטמא משכב ומושב בדאייה אחת לא יטמא משכב
ומושב בשתי ראיות תל' מדובר אף מקצת זבין מטמא משכב ומושב
להביא את הרואה שתי ראיות שיטמא משכב ומושב טמאתו היא
בלובן הוא מיטמא אינו מיטמא בדם הלא דיך הוא מה אם הדבה שאינה
מטמא בלובן מיטמא בדם זב שהוא מטמא בלובן אינו דיך שיטמא
בדם תל' טמאתו היא בלובן הוא מטמא אינו מיטמא בדם קל וחומר

שהן יוצאים ממקום טוב לא יהוא טמאין תל' וזאת לרבות מימי גלות
 וזאת לרבות שכבת זרעו שאי אפשר לא מעצמו חי דוב יכול הדעה
 והלחה הסרוחה והדעי יהוא טמאין תל' הוא יוציא את לו שאינן מטמאין
 טומ' משקה ולא יוציא דמעת עינו ודם מגפתו וחלב האשה שהן מטמאין
 טומ' משקה תל' וזאת נמצאת אומ' תשעה משקין בזב' זיעה ולחה
 סרוחה והדעי טהורין מכלום דמעת עינו ודם מגפתו וחלב האשה
 מטמאין טומ' משקה זובו ודוקו ומימי גליו מטמאין טומ' חמורה והוא
 הדין לשכבת זרעו וכי מה בין שכבת זרע לזוב לא ששכבת זרע
 קשורה כלובן ביצה שאינה מודדת ויוצאה בקשוי ודרך תאווה והזב
 נגדד ויורד כמו בצק שלשעורים דוהה כלובן ביצה המודדת ואינן
 קשוי ולא דרך תאווה וזה מחולי עיש באיברי הזרע ומחלל הגוף גזרה
 עליו תורה שהוא מטמא טומ' חמורה ער שיטהר' וזאת תהיה טמאתו
 בזובו טמאתו בזובו תלויה אינה תלויה בימיו הלא דין הוא מה אם הזב
 שהיא מטמא בועלה אינה מיטמא לא בשלש ראיות לשלש ימים זב
 שאינו מטמא את שהוא בועל אינו דין שלא יטמא לא בשלש ראיות
 לשלש ימים תל' וזאת תה' טמ' בזו טמאתו תלויה בזובו אינה תלויה בימיו
 דובו דר מלמד שהוא מיטמא בשלש ראיות אינן לי לא גדולות קטנות
 מנ' תל' תהיה אפלו כל שהוא אם נאמרו בגדולות למה נאמרו בקטנות
 לא ליתן שיעור לגדולות שאם ראה אחת מדובה כשלש שהיא כמגביו
 לשילוח שהן כדי שתי טבילות וכשני סיפוגין הרי זה זב גמור
 ל' אומ' לה' לחבל שלמאה אמה ראה בתחלת מאה ובסוף חמשים ובסוף
 מאה או בתחלת מאה הרי זה זב גמור ראה בתחלת מאה ובתוך חמשים
 ובסוף מאה או בתחלת מאה לאחר חמשים ובסוף מאה אינן זה זב גמור
 תנו רבנן הזוב אינן לו שיעור לא אפ' כל שהוא טמ' שנ' או החתנים
 בשדו כל שהוא ניכר בשדו אפ' כדי חותם פי אמה ראה לאייה אדוכו
 אם יש בה שיעור טבילה וסיפוג נחשבת לו כשתים וטמא' היה בה
 שיעור

לזנה

דר אפלו כל שהוא
 בשדו אפלו כל שהוא

פ
 טעם
 נעצוה
 מלבי
 יין
 בחומת
 בית
 המקדש
 מזין
 העוררים
 לגד
 שלחן

וזה תקרא כמגביו והוא אסם מפיא

תיבת הבלניץ ותיבה שפחתה מצדה ועדיבה משני לוגין ועד תשעת
 קבין שנסדקה שאינו יכול להרחיץ בה רגלו אחת תל כלי כלי ריבה
 יכול אף כפה סאה וישב עליה תל קב וישב עליו תל אשר ישכב עליו
 המיוחד לשיבה לא שאומדין לו עמוד ונעשה את מלאכתו או
 יכול שאני מוציא תיבת הבלניץ ותיבה שפחתה מצדה ועדיבה שנסדקה
 תל כלי כלי ריבה מה ראית לדבות את לו ולהוציא את לו אחד שדיבו
 הכת מיעט מדבה אני את לו שהן משמשין ישיבה עם מלאכתן ומוציא
 אני את לו שאינן משמשין ישיבה עם מלאכתן איז לו לא בזמן ששכב
 על המשכב וישב על המושב עומד נתלה נשען תל יטמא יטמא ריבה
 הדב לא בעל קרי הלא דיין הוא הדב טמאתו ממקור ובעל קרי טמאתו
 ממקור מה הדב מטמא משכב ומושב אף בעל קרי מטמא משכב
 ומושב תל הדב לא בעל קרי הדב לא אבן המנוגעת הלא דיין הוא מה
 אם הדב שאינו מטמא בביאה מטמא משכב ומושב אבן המנוגעת
 שהיא מטמא בביאה אינו דיין שתטמא משכב ומושב תל הדב לא
 אבן המנוגעת הדב לא המת הלא דיין הוא מה הדב שאינו מטמא
 טומ' שבעה מטמא משכב ומו' המת שהוא מטמא טומ' שבעה אינו דיין
 שיטמא משכב ומושב תל הדב לא המת ל שמעון אומ' אשר ישכב
 עליו ואשר ישב עליו את שיש לו שכיבה וישיבה מטמא משכב ומושב
 איז דב שמת מטמא משכב ומו' וזה שאמרו הדב שמת מטמא משכב
 ומושב עד שימוק הבשר מדברי סוף ודבר זה שאנו אנשי אכסדרים
 את ל יהושע בן חנינה הדב והזבה הנדה והיוולדת והמצורע שמתו
 עד מתי מטמאין במשא אפ' להן עד שימוק הבשר מאי במשא
 שהן מטמאין משכב ומושב שהן נשאיין עליו אכלו מתחת אבן
 משמא אפ' להן עכשו שאתם דברי חכמה גזירה שמא יתעלה אחד
 מהן וידמו שמת ויטהרו משכבו ומושבו ועדיין הוא חי לפיכך גזרו
 על כל מטמאי משכב ומושב שאם מהו ופודם בטומאתן שיהיו

פ
 אחמאמין

פ
 כילה
 תסע
 שלשה
 קבין

מ' שכב
 על המושב
 וישב על
 המשכב

פ
 זמור
 זמגולה
 עלי למשכב
 ונחית מן לו
 ושומת על
 מוס גובא

לזכה שתטמא בלובן מה אם הזב שאינו מטמא בדם מטמא בלובן
זכה שהיא מיטמא בדם אינו דין שתטמא בלובן תל עמאתו היא
טומאת האיש בלובן וטומ' האשה בדם טומטם ואנדדגים נותנין
עליהן חומרי האיש וחומרי האשה מיטמאין בלובן כאיש ובדם
כאשה וטמאתן בספק לפיכך אין שורפי' עליהן תדומה וקרשים
ואין חייבין עליהן על טמאת מקדש וקרשין ראה אורם ולובן כאחד
שורפי' עליהן את התדומה ואת הקדש אבל אין חייבין עליהן על
ביאת המקדש שנ' מדכר עד נקבה תט' עד שיהא זכר וראי' או
נקבה יראית' וכל הנוגע באורם ולובן שלהן כאחד אינו חייב
נגע הוא באורם ולובן שלו הרי הוא חייב על ביאת המקדש
כל המשכב אע"י עליו הזב יש יכול אפ' שכב על אורייני ועלהלת
תל משכב הראוי למשכב לא האורייני ולא הרלת' אוציא את חלו
ולא אוציא מחצלת הקנים ושלחלף תל משכב משכב המיוחד אין
לי לא המטה והכר מנ' הסגוס והדריד החלוק והטלית והקלסטר
ארבעת קביץ והתורמול חמשת קביץ והכליתית סאה והחמת
שלשבעת קביץ תל כל משכב דיבה או יכול שאני מדבה הסדור
והדף שלנחתומיץ ועדיבה גדולה שהנדות שוכבין בתוכן תלו
אשר יע' עליו המיוחד לשכיבה לא שאומדין עליו יעמד ונעשה
את מלאכתו או יכול שאני מוציא הסגוס והדריד והחלוק והטלית
והקלסטר והתורמול והכליתית והחמת תל כל המשכב דיבה
מה ראית לדבות את א' ולהוציא את א' אחר שדיבה הכת מיעט
מדבה אני את א' שהן משמשי' שכיבה עם מלאכתן ומוציא
את א' שאינן משמשי' שכיבה עם מלאכתן וכל הכלי אע"י ש
עליו יט' יכול אפ' ישב על האבן ועל הקורה תל כלי לא אבן ולא קורה
אוציא את א' ולא אוציא כסא שלגללים ושלאבנים ושלארמה תל
כלי כלי המיוחד אין לי לא כסא וספסל וקתדרה המיוחדין מנ'
תבית

מצא שם

٥٢٠

22

YHL

45

2

15

272

13

21

42

4

11

10

—

15

22

אדם מתחת הזב לטמא אדם ולטמא בגד מהאם במקום שלא טמא
משכב במגע משכב לטמא בגד נטמא אדם במגע משכב לטמא בגד
מקום שנטמא משכב מתחת הזב לטמא אדם ולטמא בגד אינו דין
שיטמא אדם מתחת הזב לטמא אדם ולטמא בגד תלוכל המט אע"פ
על הזב יט' משכב מטמא מתחת הזב לטמא אדם ולטמא בגד איז אדם
מיטמא מתחת הזב לטמא אדם ולטמא בגד משכב במשכבו כל חמץ
שהוא משכב האם נשבר טהור הלא דין הוא מהאם כלי חדש שאין
לו טהרה מטמאהו אם נשבר טהור משכב שיש לו טהרה מטמאהו אם
נשבר לא יהא טהור לא אם אמרת בכלי חדש שאינו נעשה אב לעומ' ^ל
לטמא אדם ולטמא בגד הואיל והוא נעשה אב הטומ' לטמא אדם ולטמא
בגד אם נשבר לא יהא טהור תל' משכב במשכבו אם נשבר טהור מיכאן
אמרו מטה שהיתה טמאה מדרכ וניטלה קצרה ושתי כדעים טמאה
טמאה שעדיין צודתה עומדת ניטלה אלוכה ושתי כדעים או שקצץ
שתי לשונות באכסון או שתי כדעים באכסון או מיעטן פחות מטפח
הרי זו שבורה וטהורה במשכבו לא בחבל היוצא מן המטה פחות
מחמשה או יתר עלעשרה או יכול שאני מוציא מחמשה ועד עשרה
תל' טמא במשכבו ולא בנימין היוצאין מן הקשר חוץ לשלש אצבעות
או יכול שאני מוציא משלש ולמטין תל' טמא במשכבו ולא הגזול או
יכול שאני מוציא את הגנוב תל' טמא ל' שמעון אומ' במשכבו לא הגנוב
או יכול שאני מוציא את הגזול תל' טמא טמא אמ' לו מה ראית לדבות
את זה ולהוציא את זה אחר שדיבה הפת מיעט ארבה אני את זה
שנתיאשו הבעלים ממנו ומוציא את זה שלא נתיאשו הבעלים ממנו
ואיש אע"פ יגע במע' יכבס בג' בשעת מגעו מטמא בגד פירש אינו
מט' בגד יכבס אף הצופה תל' בגד בגד בגדים ^{לפי} לדבות בגד קטן
גדול לבן צבוע יכול לטמא אדם וכלי חדש תל' בגד בגד הוא מטמא
אינו מטמא לא אדם ולא כלי חדש מיכאן אמ' כל המטמא בג' נשעת

מטמאין משכב ומושב כשהיו עד שימוק בשלדן בית שמאי אומ' כל
הנשים מיתות ויהיו מטמאין משכב ומושב בית הלל אומ' אין נדה לא
מי שמתה נדה מאי טעמיה רבית שמאי אילמא דכח ותתחלחל המלכה
מאד ואמ' רב שמדסה נדה הכי נמי אגב בעתה דמלאך המות חדיא
והא תנן שחרדה מסלקת את הרמים והא חשיא בעתתא מדסיא פחדא
צאמית ואילא הא דתניא בית שמאי אומ' כל האנשים ~~זבים~~ זבים
ובית הלל אומ' אין זב לא מי שמת זב אקרא כן מבשלו ולא מחמת
אונסו לא טעמיהו רבית שמאי כי דתניא בראשונה היו מטבילין את
הכלים על גבי נדות מיתות והיו נדות חיות מתבשלות התקינו שיהיו
מטבילין על גבי הכל מפני כבודן של נדות חיות בראשונה היו
מטבילין את הכלים על גבי זבים מתים והיו זבים חיים מתבשלים התקינו
שיהיו מטבילין על גבי הכל מפני כבודן של זבים חיים ובית הלל אטו
כבוד לא גזרינן אשר ישכב עליו ואע"י עליו עד שינשא לזבן עליו
ואיש אע"י יגע במע' לא הגדול או יכול שאני מוציא את הגנוב תל' טמא
הא כיצד לפי שנ' כל המשכב אע"י על הדב יט' שומע אני ביץ שלנו בין
שלאחרים תל' אע"י יגע במע' משכבו הוא מיטמא במדרס אע"פ שלא
נגע בו אין משכב אחרים מיטמא במדרס אע"פ שלא נגע בו מיכאן
אמ' גזל משכב ודרס עליו בלא נגיעה הני' זה טהור ואם נתיאשו הבעלים
הרי זה טמא גנב משכב ישב עליו הרי זה טמא שחזקתו שנתיאשו
הבעלים שאינן יודעין מי גנבו ואם נודע שעדיין לא נתיאשו הבעלים
הרי הוא טהור ואיש אע"י יגע במע' יכבס בג' אדם הנוגע במשכב
מטמא בגדים הלא ריץ הוא מה אם במקום שלא נטמא אדם מתחת
הזב לטמא אדם ולטמא בגד מקום שנטמא משכב מתחת הזב נטמא
אדם ולטמא בגד מקום שנטמא במגע משכב לטמא בגד אינו ריץ שיעמא
משכב במגע מט' לטמא בגד תל' ואיש אע"י יגע במע' יכבס בג' אדם הנוגע
במשכב מטמא בג' אין משכב נוגע במשכב מטמא בגד קל וחומר שיעמא
אדם

אין משכב נוגע
במשכב מטמא
בגד

המשכב ועל המושב תל מרכב לא משכב ולא מושב או עיז את אל ולא
הוציא את האכור תל מרכב מרכב המיוחד אחיה הוא מרכב המיוחד
לדד השקלולני ומדיבה במדינת נעביט שלגמל וטפיץ שלסוס ל יוסי
אום ופיטץ שלסוס טמא מושב מעני שעומדין עליו בקמפון אבל
אכור שלנקדה טמא איז לי לא בזמן שהוא רוכב עליו ונגע בדומה
לעשרה מרכבות זה על גבי זה ואפ על גבי אבן משמא תל וכל המל
אשר ירכב על הזב יט עד שינשא רוכב עליו וכל הנגע בכל אש יהיה
תחתיו שלדב זה המרכב יכול תחתיו שלמרכב ודין הוא מה הזב
החמור לא טמא כלי שטף לא במגע מרכב הקל אינו דין שלא יטמא
כלי שטף לא במגע הא מה חני מקיים וכל הנגע בכל אש יהיה תחתיו
תחתיו שלדב יטמא ואינו מטמא בגד והנושא אותם מה תל שיכול
איז לו מטמא במשא לא מרכב בלבד משכב ומושב מן ודין הוא מה
אם מרכב שאין מגעו מטמא בגד משאו מטמא בגד משכב ומושב
שמגען מטמא בגד אינו דין שיהא משאן מטמא בגד גולל ודופק ויכחו
שמגען מטמא בגדים ואין משאן מט בגד אף אתה לתמה על המשכב
ועל המושב שאעפ שמגען מט בגד לא יהא משאן מט בגד תל והנושא
אותם לרבות את המשכב ואת המושב ל אעזר אום והנושא אותם מה
תל שיכול איז לו מטמא במשא לא לו בלבד מן רוכב שלדב דוקן ושכבת
זרעו ומימי רגליו ודם הנדה תל והנושא אותם לרבות כל האמור בענין
וכל אשר יגע בו לא בצואה שעליו ולא בקלקיץ שעליו כאמור למעלה
וכל אש יגע בו מה תל והלא כבר נא והנוגע בבשר הזב לא להלץ באדם
הנוגע וכאן בכל כלי שטף וידיו לא שטף במ קודם טבילה ומה תל
וידיו לפי שנ ורחץ במ את כל בעי יכול אף בית הסתרים תלו וידיו לא שטף
במ מה ידיו בנדאה פרט לבית הסתרים אף כל בעי בנדאה פרט לבית הסת
ומן לעשות את כל ספרו שלדב כימי גמרו כל זמן שלא טבל תל וידיו
לא שטף במים אפ לאחר מאה שנה שבימים וטבילה תלה הכת והוא הדין

לא כסף
לשגד
לעסקאני
זהו
מז
מנסוב
ל
מדי
לסדוג
אנואע
לסדוג
יחב

לאחר

מגעו מטמא אוכלין ומשקין להיות תחלה והירים להיות שניות ומטמא
שאר כל הכלים כבגד ואינו מטמא לא אדם ולא כלי חדש לאחר פרישתו
ממטמאיו ומטמא משקה להיות תחלה והאוכלין והירים להיות שניות
ואינו מטמא בגד ואין צריך לומר אדם וכלי חדש והיושב על הכלי
אע"פ עליו הזב יט' אין לו זא בזמן שהוא יושב עליו ונוגע בו ומניין
לעשרה מושבות זה על גבי זה ואם על גבי אבן משמא תל והיושב על
הכלי אע"פ ישב על הזב יט' מקום שהזב יושב ומטמא ישב הטהור ויטמא
מה הזב מטמא משכב עומד יושב שוכב נתלה נשען אפ' על גבי אבן
משמא כן הטהור מיטמא עומד יושב שוכב נתלה נשען אפ' על גבי
אבן משמא יותר עליו הטהור בשני דרכים במגע ובמשא אין לו זא
בזמן שהוא יושב עליו הזב שם ומנ' לעשותו דיקן כמלא תל כלי לעשות
דיקן כמלא והנוגע בבשר הזב ולא בצואה שעליו ולא בקלקין שעליו
ולא בשירים ולא בנזמים ולא בטבעות אע"פ שאינן יוצאין או יכול
שאני מוציא את השיער ואת הצפורקתל טמא בבשר הזב לא בעצם
הפורש ממנו ולא בבשר הפורש ממנו קל וחומר לפורש מן הטהור שיוצא
טהור הא מה אני מקיים או בעצם אדם או בקבר זה אבד הפורש מן
החי בין פרק לפרק יכבס בגדיו ורחץ במים אם נא בזב למה נא
במשכב ואם נאמדו במשכב למה נאמדו בזב לפי שיש בזב מה שאין
במשכב ובמשכב מה שאין בזב הזב עושה משכב אין משכב עושה
משכב חיבורי הזב טהורין וחיבורי משכב טמאין הא לפי שיש בזב
מה שאין במשכב ובמשכב מה שאין בזב צריך לומר בזב וצריך לומר
במשכב וכי ידק הזב יכול אפ' דקק ולא נגע בו יהא טמא תל לומר
בטהור עד שיגע בו אין לו זא דוקו כוחו נוען דירו ומימי האף שלו
מנ' תל בטהור עד שיגע בו וכי ידק הזב בט' יכול מטמא כשהוא יושב
תל וכי ידק עד שיהא בדוק לח כמה הוא לח שלו כל שישדה בפושדן
מעת לעת ויתלחלח וכל המרכב אע"פ יד על הזב יכול אפ' דבב על
המשכב

בר לב חנא הוה קאימנא קמיה רבבי אמי ול אסי ואיתו לקמיה
 נלכיה דפדי ואכיל כי לא משו ידיו ולא יהבו לוי ובדיק חד וחד
 לחוריה שמע מינה תלת שמע מינה איז נטילת ידיים לפידות ושמע
 מינה איז מדמנין על הפידות ושמע מינה שנים שאכלו מצוה ליחלק
 תניא נמי הכי שנים שאכלו מצוה ליחלק ברא בשהיו שניהם סופרים
 אבל אחד סופר ואחד בור יוצא ידי חובתו תנו רבנן קידוש ידיים
 במקדש עד לפקד לחולין עד לפקד לתרומה עד לפקד וכל רבד שחוצץ
 בגוף חוצץ בנטילת ידיים בחולין ובקידוש ידיים ורגלים במקדש אמר רב
 עד כאן לחולין עד כאן לתרו' ושמאל אומ' עד כאן ביין לחולין ביין לתרו'
 לקולא רב ששת אומ' עד כאן ביין לחולין ביין לתרו' לחומדא וכאן אמ'
 ל' יהושע בן לוי עד כאן ביין לחולין ביין לתרו' לחומדא אמר רב נטיל
 אדם ידיו שהרית ומתנה עליהן כל היום אמ' להו ל' אבנא לבני סקתא
 דערבית אתון רלא שמיח לבו מיא מושו ידיכו מצפרא ואיתנו עליהן
 כוליה יומא אי בעיא להו מהו לאכל במסא מאי חשינן דלמא נבע'
 תא שמע וכשנתגלו לו צדוק אוכל פחות מכביצה נטלו במסא
 ואכלו חוץ לסוכה ולא בדרך אחריו ודלמא פחות לא בעי נטילה הא
 כביצה בעיא נטילת ידיים תא שמע דשמואל אשכחיה לרב דקא אכיל
 במסא אמ' ליה עבדין כדן אמ' ליה דעתו קצרה כי סליק רבי זורא
 אשכחיהו ל' אמי ול' אסי דקא אכלי בבליא חמתות אמ' תדויגבדי
 כי רבנן ליטעו ברבב ושמואל הא דעתי קצרה קא אמ' אשמטתיה הא
 דאמ' רב תהליפא בר אבימי אמ' שמואל היתדרו מסא לאוכלי טהרות ול'
 אמי ול' אסי כהגי ניטו וכל שכן לחולין תנו רבנן ארבעה רבדים
 נאמרו בנטילת ידיים שיהיו מים כשרין ושיהיו בכלי ושיהיו בהרץ
 רביעית ושיהיו מכח נותן כד אמ' ליה רב אשי לאמימר קפדיתו אמאנא
 אמ' ליה איז אחזואתא אמ' ליה היז אשיעורא אמ' ליה איז מכח נותן
 אמ' ליה איז אתקין רב יעקב בנהר פקוד נטלא בת רביעיתא אתקין

סופר מבדל ובור

פ
 יגסל
 אמצאבע
 עלי
 משט
 גכף
 פקט

פ
 צחרא
 בלד
 ערבית
 לא

פ
 אכלאק
 לקלבי ידיו חפ' מייזס
 בלח
 לאוכלי תרומה
 ונח הותדרו
 מפד

וְלִדְבָרָה וְלִיִּלְדָּתָהּ דָּא וִידִין לֹא שִׁטָּף בָּמָּה אִמָּה ל' אַעֲזֹר בֶּן עֶדְדָה
 מִיכָאֵל סָמְכָן לְטַהֲרָת יָדַיִם מִן הַתּוֹאֵמָה לִיָּה רַבָּא לְרַב נַחֲמָן מֵאֵי אֲסַמְנִי
 דְּכֹת וִידִין לֹא שִׁטָּף בָּמָּה הָא שִׁטָּף טַהוֹר טְבִילָה בָּאֵנִי הָא קָא אִמָּה
 וְאַחֲרָיִם שִׁטָּף טַמָּא אִמָּה ל' אִידִי בֶּד אַבּוּז אִמָּה דְּב' יַעֲחָק בְּדִלְיָה
 מִיָּם לְאֲשׁוּנִים מִצֹּה אַחֲרֹנִים חֹבֶה מֵאִי מִצֹּה אִמָּה אֲבִי מִצֹּה
 לְשִׁמּוּעַ דְּבָרֵי חֶכְמָה רַבָּא אִמָּה מִצֹּה לְשִׁמּוּעַ דְּבָרֵי ל' אַעֲזֹר בֶּן עֶדְדָה
 מִיכָאֵל סָמְכָן חֶכְמָה לְנִטְיִלַת יָדַיִם לְחֹלִיץ מִן הַתּוֹרָה תְּנוּ דְּבָנָן
 טַהֲרָת יָדַיִם בְּתַחֲלָה תִּיקוֹן שְׁלָמָה לְקוֹדֶשׁ וּבֵית דִּין שְׁעִמְדוֹ אַחֲדִין
 תִּיקְנוּ אֶת הַתְּדוּמָה בָּא ל' אַעֲזֹר בֶּן עֶדְדָה וְתִיקֵן אֶת הַחֹלִיץ אִמָּה דְּב' יְהוֹר
 אִמָּה רַב וְאִמָּה לִיָּה בְּמַתְעֵתָהּ וְהַתְּקַדְּשָׁתָם אֵין מִיָּם לְאֲשׁוּנִים וְהִיָּתָם קִדְּשִׁים
 אֵין מִיָּם אַחֲרֹנִים כִּי קָדוֹשׁ אֵת זֶה שְׁמִן טוֹב אֲנִי יְיָ אֱלֹהִים זֶה בְּרַכָּה
 אִמָּה דְּב' יְהוֹרָה בְּרִיָּה רַבָּא חֵיָּא מִפְּנֵי מָה אִמְדוּ מִיָּם אַחֲרֹנִים חֹבֶה
 מִלַּח סְרַמִּית יֵשׁ וּמַסְמָה אֵת הָעֵינִים אִמָּה אֲבִי כִי קוֹדֶשׁ בְּבֹרָא אִמָּה
 לִיָּה דְּב' אַחָא בְּרִיָּה דְּרַבָּא לְרַב אֲשִׁי כָּל מִלְּחָא מֵאִי אִמָּה לִיָּה לֹא מִבְּעִין
 אִמָּה ל' דְּרִיקָא אִמָּה ל' אַעֲזֹר כָּל הַמְּזַלְזֵל בְּנִטְיִלַת יָדַיִם נַעֲקֹר מִן הָעוֹלָם
 אִמָּה ל' חֵיָּא בֶּד אֲשִׁי אִמָּה דְּב' מִדָּה לְאֲשׁוּנִים עֲדִיק שִׁיגְבִיָּה יִדִּין לְמַעֲלָה
 אַחֲרֹנִים עֲדִיק שִׁישְׁפִּיל יִדִּין לְמַטָּה אִמָּה דְּב' אַבְהוּא כָּל הָאוֹכֵל בְּלֹא
 נִיגוּב יָדַיִם כָּאֵין אֹכֵל לֶחֶם טַמָּא שֶׁן וְיִאמְרוּ וְיִי כִפָּה יֹאכְלוּ בְּעִי שְׁרָא
 אֵת לְחֵמִים טַמָּא כִּי אַתָּה דְּב' דִּימִי אִמָּה מִיָּם לְאֲשׁוּנִים הָאֹכִילוּ בְּשַׁד
 נָבִי אַחֲרֹנִים הֲרָגוּ אֵת הַנֶּפֶשׁ אִמָּה דְּב' נַחֲמָן בֶּד יַעֲחָק וְסִימְנָךְ אַתָּה
 דְּב' דִּימִי אֶסְקָה אַתָּה דְּאֲבּוּן קְטִלָה אִמָּה דְּב' אֲדִי בֶּד אַבּוּז אִמָּה ל'
 יַעֲחָ בֶּד אֲשִׁי חֵיָּא לֹא אִמְדוּ נִטְיִלַת יָדַיִם לְחֹלִיץ זֹא מִפְּנֵי סִכָּר תְּדוּמָה
 וְעוֹד מִצֹּה מֵאִי מִצֹּה לְשִׁמּוּעַ דְּבָרֵי חֶכְמָה אִמָּה ל' אַעֲזֹר אִמָּה ל' אֲשַׁעֲיָה
 לֹא אִמְדוּ נִטְיִלַת יָדַיִם לְפִידוֹת לֹא מִשּׁוּם נִקְיוֹת סְבוּר מִיָּנָה חֹבֶה הוּא דְּלִיָּא
 הָא מִצֹּה אִיבָא אִמָּה לְהוֹ דְּב' אַבָּא לֹא חֹבֶה וְלֹא מִצֹּה לֹא רִשּׁוֹת וְפִלְגִין
 דְּב' נַחֲמָן אִמָּה דְּב' נַחֲמָן הַנּוֹטְלִיָּדִין לְפִידוֹת אִינּוּ לֹא מִגְּסִי הַדּוּחַ אִמָּה אַבָּא

א שימין

רבית וכל אשר
 יגע בו דב
 וידיו לא שטף
 במ' א' ל' א' עזר
 בן ערך

ומשתכחא פ

נסח
 נגד
 פ
 אכור

יח

הדין אחרונים
 הוציאן אשה
 מבעלה כי אתא
 ראובן א' מ' מ' מ'
 ראשונים
 האכילת
 בשר

עלקא
 אלתומה
 שאם
 אכלו
 חולין
 בלא
 נטילה
 יאכלו
 תדומה בלא נטילה

שלא עשה תחתיו מדרג עשה תחתיו משכב מקום שעשה על גביו
 מדרג אינו דין שנעשה על גביו משכב תל וכל המעט אע"י על הזב
 מטמא תחתיו הוא עושה משכב אינו עושה על גביו משכב יכול
 יהא עושה תחתיו מדרג תל כל המעט אע"י על הזב וט' מלמד שהוא
 עושה תחתיו משכב נמצאת אומ' כל שתחת הזב אף תחת אבן משמא
 מן האוכלין ומן המשקים ומשאר כלים כולן טהורין לא אם כן היו
 כלים הבאויין למשכב או למושב יהיו אב טומאה ואדם שתחתיו יהא
 ראשון לטומא וכל שיהיה על גבי הזב בין משכבות בין שאר כלים
 ובגד ואוכלין ומשקים ואדם אף למעלה מאבן משמא הרי אן טמאין
 טומאת מדרג מאי טומאת מדרג טומ' קלה כדא קול עלה נדרג וכד
 אמור דבבן נמצא ריחו נדרג לטמא אוכלין ומשקים לא כלים ולא אדם
 וכי יטהר הזב מדובו כשיפסוק מדובו לא מדובו ומלבעו מדובו
 וספר חלק מקצת דובו טעון ספירת שבעה להביא את שראה שתי
 ראיות שיטען ספירת שבעה הלא דין הוא אם מטמא משכב ומושב
 בשתי ראיות לא יטען ספירת שבעה לשתי ראיות זבה תוכים שהיא
 מטמא משכב ומושב בשתי ראיות ואינה סופרת שבעה לשתי ראיות
 אף אתה לתמה על הזב שאע"פ שהוא מטמא משכב ומושב בשתי ראיות
 לא יטען ספירת שבעה לשתי ראיות תל מדובו וספר אין מקצת דובו טעון
 ספירת שבעה להביא את שראה שתי ראיות שיטען ספירת שבעה
 וספר לו לעצמו מיכאן אמ' הזב והזבה שברקו את עצמן ביום הגאע
 ומצאו טהור וביום השביעי ומצאו טהור ושאר הימים לא ברקו ל' אע"פ
 אומ' הרי הן בחזקת טהרה ל' יהוה אומ' אין להן לא יום ראשון ויום שביעי
 בלבד ל' עקי אומ' אין להן לא יום שביעי בלבד ל' יוסי ול' שמע אומ' דין
 נדאין רבדי ל' אע"פ מדבדי ל' יהוה ורבדי ל' עקי מדבדי שניהן אבל
 תלכה כרבדי ל' אע"פ שבעת ימ' יכול בין סמוכין בין מפוזרין תל
 לטהרתו שתהא טהרתו אחת וכבס בג' ורחץ בע' הקיש מיבס בגדיו

משכב הוא
 עושה תחתיו
 מה שכתב
 המעלה גמשה
 יעלה למדרג
 יכול לא עשה
 תחתיו משכב
 תל וכל המשכב
 אע"י על הזב
 יטמא

מחזיב

פ
שם
מקום

רב אסי בבוטל בן צא בת רבי עינתא כלי חדס איז לי לא כלי חדס
מנן לדבות כלי נתל' תל' וכלי חדס אע יגע בו הדב אפלו נגע בו הדב
מאחוריו יהא טמא ודין הוא מה אם המת חמוד לא טמא כלי חדס
מאחוריו הדב הקל אינו דין שלא יטמא כלי חדש מאחוריו לא אם
אמרת במת שאינו עושה משכב ומושב תאמר בדב שהוא עושה משכב
ומושב הואיל והוא עושה משכב ומושב יטמא כלי חדש מאחוריו תל'
נא כאן אשר יגע בו ולהלן נא אשר תבשל בו מה בו האמור להלן
מאוי' דן אף כאן מאוי' דן מאחר שלמדנו שאינו מטמא אותו לא מאוי' דן
מה תל' אשר יגע בו כמגע שהוא יכולו הוי אומ' זה הסטו נמצאת
אומ' איז כלי חדש מיטמא לעו לא מאוי' דן או בהסט הדב והוא הדין
לכל הכלים שיטמאו בהסט הדב שנ' וכל כלי עץ ישטף ואיז לך
טומאה שאם הסיטה לאחרים מטמאה אותן לא הדב בלבד והוא
הדין לדבה נדה ויולדת מיכאן אמרו הדב והטהור שיעשו בספינה
או באסדה או שדכבו על גבי בהמה אעפ שאיז בגדיהן נובעין
הרי א' טמאין מדרס' ישבו על הנסד על הספסל ועל הגשיש שלמטה
ועל הכלונס בזמן שהן מחגירין על גבי אילן שכווחו דע ובסוכה
שכווחה דע ובסוכה מצרי בזמן שאינו קבוע במסמך על הכבש
ועל הקורה ועל הדלת בזמן שאינן עשוין בטיט טמ' דא' וכל כלי
עץ ישטף מה תל' אמ' ל' שמע מה בא ללמדנו אם ללמד כלי שטף
במגע והלא כבר נא' הנוגע בבשר הדב יכבס בגדיו אם הנוגע בו
מטמא כלי שטף הוא עצמו לא יטמא כלי שטף במגע אם כן למה
נא' וכל כלי עץ ישטף לא או אפליין ומשקין שעל גבי הדב אפ' למעלה
מאבן מטמא שיהוא טמ' טומ' מדרס' הלא דין הוא מה אם במקום שעשה
תחתיו משכב לא עשה תחתיו מדרס' מקום שלא עשה על גביו משכב
אינו דין שלא נעשה על גביו מדרס' תל' וכל כלי עץ ישטף מלמד שהוא
עושה על גביו מדרס' קל וחומר שיעשה על גביו משכב ומה אם במקום
שלא

פ
למעדיה
פ
כש
פ
אגידה תחת תדע
לכשג פ' ותדלק
לכשג ארץ תדע
לכשג ארץ תדע
תחת פסיה
אוח חגיה
לכשג חגיה
ללא
תנכס

וזהר מלעמא כלל חדש במשא בשמיני יכול בין ביום בין בלילה
תל וביום השמיני ביום לא בלילה יקח לו לעצמו שתי תריסאות שני
בני יונה חילופי תורין בני יונה וחילופי בני יונה תורין ואין חלופיהן
עשירית הארבעה ומל שהוא טובל מבעור יום תל ובא לפע יי אל פתח
אהל מועד כיצד הוא בא אל פתח אהל מועד לא אם כן היה מעורב שמש
מלמד שהוא טובל מבעור יום ביום השביעי ומעריב שמשו ומביא כפלתו
ביום השביעי ונכנס לו לעזרת הנשים עד שער ניקנול שאין מחוסד כפול
מודה בעזרת נשים ועשה אותם הכ אחד חט והאחר עו שיפדיון
הכהן אחד לחט ואחר לעולה ומל אם הפדיון הוא יהא הפדיון הפדש
תל אחד חט והאחר עולה ונכנס אל הכהן וכפר עליו הכ לפ יי מדובו
מקצת דמים מביאין מקצת דמים אין מביאין הא כיצד דאה שלש יבא
דאה שתי לא יבא או אינו לא דאה שתי יבא דאה שלש לא יבא
והלא משראה שלש דאה שתי הא מה אי מקיים וכפר עליו הכ לפ יי
מדו מקצת דבין מביאין ומקצת דבין אין מביא הא כיצד דאה שלש יבא
שתי לא יבא איש כי תצא ממ שכ זרע איש כדט לקטז או יכול
שאני מוציא בן תשע שנים ויום אחר תל ואיש וכי קטן מזיד ומזריע
אם אביי יש לו ואינה מדרעת כתבואה שלא הביאה שלש ל חזקיה תנו
וכי יזיר איש על דע להל בעל איש מזיד ומזריע ואין קטן מזיד ומזריע
אם ליה רב מדרכי לרב אשו מאי משמע דהאי יזיר לישאני דבשולי
הוא דכל ויזיר יע נזיר כי תצא ממ עד שתצא טומאתו חוץ לארצו
מיכאז אם הדב ובעל קרי שהרגישו אוחזין באמה ובולעין את התלומה
שכ זרע כדט למעשה מיכאז אם בעל אשה ולא הוציא שכבת זרע
הוא והיא טהורין שאינן טמאין עד שיזריע תניא שכבת זרע מאכז
הוא באה ומפני מה היא סלוחה אם שתחלתה באה מן המוח ואחד כך
משתקעת בתוך הזרידין והזרידין מכניסין אותה לתוכו שלחו
השדרה והשדרה מחלקתה לאיבריין ומן האיבריין לגידיין והגידיין מולצין

ועל מטות בעל הבית חוצץ ועל שבעה אינו חוצץ. ועל אכור בעל
הבית חוצץ.

לרחיצת גופו מה רחיצת גופו בנקיות אף כיבוס בגדיו בנקיות הא
 למדנו שיש חוצצין בכלים כדרך שיש חוצצין באדם מיכאז אמ
 ולא חוצצין בכלים הזפת והמלח בכלי דכוכית בין מצפנים בין מבחוץ
 על השלחן ועל הטבילה ועל הדגש על הנקיים חוצצין ועל השלשונים
 אינן חוצצין על שלזקקים אינו חוצץ על המדרעת חוצץ לבין שמע
 בין גמ אומ' עד כאיסר האיטלקי על הבגדים מצד אחד אינו חוצץ
 משני צדדי חוצץ ל יהודה אומ' משום ל' ישמך מצד אחד ל' יש
 אומ' שלבנאים מצד אחד ושלבוד משני צדדין מטפחות שלזפתין
 ושליצדין ושלמפסלי אילנות אינן חוצצין ל יהודה אומ' אף שלקניצין
 כינצא בהן זה הכלל כל המקפיד עליו חוצץ וכל שאינו מקפיד עליו
 אינו חוצץ ורחץ בע במ' חיים הזב טעון ביאת מים חיים הל' רין
 הוא מה אם הזב שאינו טעון הדיית מים חיים טעון ביאת מים חיים
 מצורע שהוא טעון הדיית מים חיים אינו רין שיטעון ביאת מים
 חיים תל' ורחץ בע במ' חיים הזב טעון ביאת מים חיים אין מצורע
 טעון ביאת מים חיים יכול אפלו כליו יטענו ביאת מים חיים וכליו
 עולין בפל' המימות וטהר מליטמא כלי חדש במשא אפ' שחדד ודאו
 בסוף היום וסתד הכל והרי הוא מיטמא משכב ומחבב ואדם למפדע
 איך מטמא כלי חדש למפדע בין עזאי אומ' מה אם במקום שלא עשה
 ולד טומאה קל כולד טומ' קל לטמא באב הטומ' קל עשה ולד טומאה קל
 כולד טומ' קל לטמא באב הטומ' קל מקום שעשה ולד טומ' החמור
 כולד טומ' החמור לטמא באב הטומ' החמור אינו רין שנעשה ולד טומ'
 החמור לטמא באב הטומ' החמור אמ' לו ל' יוסי הגלילי שניהו לי אמ' לו
 איך שונית לחכם פדש'הו לי אמ' לו איך מפדשיץ לחכם חזר רבי יוסי
 הגלילי ופידשו ומה אם במקום שלא עשה בגדי המיטמאין בשדץ בגדי
 בשדץ עשה כלי חדש בשדץ כאדם בשדץ כאן שעשה בגדי המיטמאין
 בזב כבגדים בזב אינו רין שנעשה כלי חדש בזב כאדם בזב תל'

אזרחות
ישראל
אזרחות
ישראל

הם
תלמי
חכ

א.ד. העוסקין
ישראל
טובה

אפסולת
ופי'וש

שלום
42

17. אפוא כה
18. וייבסוגבא

5

8

9761

וצוה שתחת העפוד וצפוד המדולדלת אמ' לבא לעולם ילמד
 ארם בתוך בשרו שתהא אשה בשנת טבילה מריחה קמטיה ואע"ג
 דתנן ביהקמטים ובית הסתלים אח' צדיקין שיבאו בהן המים נתי
 רביא מים לא בענן כדל' דורא דאמ' כלל דאוי לביילה אין בילה מעכב
 בן וכל שאינו דאוי לביילה בילה מעכבת בן אמ' לבא בד ארא אמ'
 ל' יצא מעשה בשפחהו של שטלה ועלתה ונמצא עצם בין שניה
 והצדיקה ל' טבילה אחרת ותנן נדה שנתנה מעות בתוך פיה וידה
 וטבילה טהורה מטומאתה אבל טמאה היא אגב דוקה נתנה שערה
 בתוך פיה קפצה ידה קרצה שפתותיה כלל לא טבילה אמ' ל' אבה טבילה
 ועלתה ונמצא עליה דבר חוצץ עלבשרה אם אותו היום שחפפה טבילה
 אינה צדיקה לחוף ולטבול מאי ביניהו איכא ביניהו סמוך לחפפה טבילה
 והלכתא כדבא וחפפה עצמה מאי תיקון תקנת עזרא היא דתנו רבנן
 עשר תקנות תיקון עזרא שיהיו קורין בתו במנחה בשבת ויהיו קורין
 בשני ובחמישי ורנין בשני ובחמישי ומכבסין בחמישי בשבת ואוכלין
 שום בערב שבת ושתהא אשה משכמת ואופה ושתהא אשה חוגרת
 בסיגל ושהיו הדוכלין מחדרין בעיירות ושתהא אשה חופטת וטובלת
 והתקין טבילה לבעלי קראין שיהיו קורין במנחה בשבת משום יושבי
 קרבות ושהיו קורין בשני ובחמישי הא אוריתא היא דכח וילכו שלשת
 ימים במד ולא מצאו מים דודשי דשומות אומ' אין מים לא תודה שני הוי
 כל צמא לכו לכו כיון שהלכו שלשת ימים בלא תו גלאו עמרו נבדלים
 שביניהן ותיקנו שיהיו קורין בשבת ומפסיקין באחד בשבת וקורין
 בשני ומפסיקין בשלישי ובדביעי וקורין בחמישי ומפסיקין בששי
 כדי שלא ילינו שלשת ימים בלא תורה דאוריתא חד גבדא ותלדה
 פיסוקי אתא איהו ותקין תלתה גבדי ועשרה פסוקי ורנין בשני ובחמ
 משום דשפתי רבים ואי נמי משום טורח ספר תורה ומכבסין
 בחמישי בשבת מפני כבוד שבת ואוכלין שום ערב שבת משום עונה

מקום הדאוי
 לביאת המים
 בענן

ואם לאו צדיקה לאו
 איכא דאמרי
 א"כ סמוך
 לחפפה טבילה
 אינה צדיקה
 לחוף ולטבול
 ואם לאו
 צדיקה לחוף
 ולטבול

או נמי תלתה
 גבדי ותלתה
 פסוקי

[illegible]

הדי עבן אגסמן עבן או טין תם חן ידיה (אחדה פ' אלאמה

מן היום וקדש היום ביום
 שארית וכליטה יני אלהי ישרא צדיק אלה כי נשארנו פליטה כהיום הזה
 מלמד שבצון גלוי עדיות מתחייבין כלייה עד סוף כל הדורות יתר על
 הכרת וכן הוא אומ' להלן יכרת יני לאיש אשר יעשה עד ועונה ומה אם
 מדת הפורענות שהיא מועטת זרעו כלין על דיו מדת הטוב שהיא
 מחובה על אחת כמה וכמה שהפודש מן העדיות ומקדש נפשו שיזכה
 לו ולדורותיו עד סוף כל הדורות אמ' ל חננה בז גמ' ומה אם העובד עבי
 אחת נפשו ניטלת עליו העושה מצוה אחת על אחת כמה וכמה שתמנן
 לו נפשו ל שמעון אומ' ממקומו הוא למד שג' וכל הנפ' העל' מקרב עמם
 ואומ' אשר יעשה אותם האדם וחי בהם' הא כל היושב ולא עבד עבירה
 גותנין לו שכר כעושי מצוה ל שמעון ביר אומ' הרי הוא אומ' דק חסד
 לבלתי אכל הדם ומה אם הדם שנכשו שלאדם חותה ממנו הפורע
 ממנו מקבל שכר גזל ועדיות שנכשו שלאדם מתאוה להן ומחמדות
 הפודש מהן על אחת כמה וכמ' שיזכה לו ולדורותיו ולדורות דורותיו
 עד סוף הדורות ל הנניא בז עקשיה אומ' רצה הקב"ה לזכות את ישראל
 וליקח הרבה להזתורה ומצוות שג' חסד למען צדקו יגדיל תורה ויאמיר כן יאמיר

קדש יסוד תורה

מדשית אלהינו האל הנבחר בזבולו
 הוא דאחרון לבד ואין מי ידמה לו
 נטה כדן שמים והוציא במספר חילו
 וכולם ממקומם משתחווין יחד למולו
 ובנטימה עהודה מתנים צדקו ומגללו
 עדייכו אלהינו על דבר כבוד שמיך וידאיתך
 עינינו להביט נפלאות מתורתך
 ולא נבוש צהביטינו אל כל מצותיך

הוא דאשון לכל דאשון והכל מפעלו
 הוא שוכן בזבול וחבול לא יכילו
 איש איש על עבודתו וכל צבא
 שואפים לחזות דנעמו זלבהר צהיכנו
 ואומרים זה לזה הללנו כבוד גדלו
 עדייכו אלהינו על דבר כבוד שמיך וידאיתך
 ולא נבוש צהביטינו אל כל מצותיך

דכתיב אשר פריו יתן בעתו ואמ' רב יהודה ואי תימא רב יהודה
אמ' רב נחמן אמ' ל יוחנן זה המשמש מטתו מערב שבת ועל
שבת ותנו רבנן חמשה רבדים בשום משחין ומשביע ומנה
פנים ומרבה זרע והורג כנה שלבני מרים ויש אומ' אף חסנים
אהבה ומנעיא קנאה ושתהא אשה משכמת ואופה כדי שתהא
סת מצויה לעובדי דלכנים ושתהא אשה הגלת בסני' מעוים
עניעותא ושתהא אשה חופסת וטובלת דאורייתא היא דכתיב את
כל בשרו את הטפל לבשרו וזה הוא שיער דאורייתא עיוני ומעבי
אתא איהו ותקיץ חפיפה ושיהיו רובלין מחזרין בעיירות משום
תכשיטי נשים שלא יהיו בנות ישר מתגנות על בעליהן ותקיץ
טבילה לבעלי קדאין דאורייתא היא דכתיב ואיש כי תצא ממ' שכב
דר ודחץ במ' את כל בשרו דאורייתא לתרומה ולקדשים ואתא איהו
תקיץ לדברי תורה וכיון שלא פשטה בכל ישר ולא היה לוב העיני
יכולין לעמוד בה בטלוח לטבילה לדברי תורה תנו רבנן בעל
קרי חולה שנפלו עליו תשעת קבין מים טהור נחום איעבם זו
לחשה לו עקי ול עקי לחשה לבן עזאי ובן עזאי יצא ושנאה
לתלמידים בשוק פליגו ביה תרי אמורי במערבא ל יוסי בר אבון
ורבי ציל דבינה חד אמר טעמא דמאן שנאה משום ביטול תורה
וחד אמר טעמא דמאן לחוש בה כדי שלא יהיו תלמידי חכ' מצוין
אצל נשותיהן כתודנגליץ אמ' ל ינאי שמעתי שמקילין בה ושמעתי
שמחמירין בה וכל המחמיר בה מאריכין לו שנותיו וימיו תנא
אמ' ל חנינה גדל גדול גדלו בדבר מעשה באדם אחד שתבע
את האשה לדבר עבירה אמרה לו ליקא כלום יש לך ארבעים
סאה שתטבול בהן מיד פירש מן העבירה הא לא מפני טומאה
וטהרה נגעו בה לא כדי שלא יהיו מצויין לאותו רבד כתודנגליץ
שלא רבא באגרתיה אשה לא תחוק בערב שבת ותטבול למרחא

פ
יספן
אגס
תרגב
ולא
יחס
ולא
שחין
ליה

פ
זין
דוקם
כלום
שוטה

ידי

וְלֹא שְׂכָרִים
דְּרַכְּזָן לְשׁוֹתוֹת
דְּנִי

וְשִׁתּוֹת יִין לְפִיכָךְ נָתַתִּי לָהֶן שְׁנֵי חֻלְקִים כִּדְ הַעֲלִיּוֹנִים עַל־יְדֵי שְׁאִין
 בְּהֶן יֵצֵר הַדֵּעַ נָא בְּהֶן קְדוּשָׁה אַחַת שֶׁנִּבְמִימְרָ קְדִישִׁין שְׁאִילָתָא אֲבָל
 הַתַּחֲתוֹנִים שִׁינֵּר דַּע מִצּוֹי בְּהֶן נִתֵּן לָהֶן שְׁנֵי קְדוּשׁוֹת וְהַלּוֹא יְהוּא
 כּוֹפִין אוֹתִי לִכְךָ נָא קְדָשִׁים תְּהִיוּ כִּי קִדְ אֲנִי יְיָ וְלִמָּה נִסְמָכָה כְּדִשָׁת
 עֲדִיּוֹת לְפָדֵנִי קִדְעִי לְלַמֶּדךָ שֶׁכָּל הַגּוֹרֵד אֶת עֲצָמוֹ מִן הַעֲדוּה נִקְדָּא קְדוּשָׁ
 וְכֵן הַשּׁוֹנְמִית אֹמֵר הִנֵּה נָא יִדְעֵת כִּי אִישׁ אֶ קְדוּשָׁ הוּא מְדַבֵּר יִדְעָה שְׁהִצִּיעָה
 עַל מִטָּתוֹ סְדִין שְׁלֵמָשְׁתָּן וְלֹא נִדְאָה עָלָיו קִדְ לִכְךָ נִקְדָּא קְדוּשָׁ רַבָּר
 אֲלִכְלָעֵרֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִלְּמַד שְׁכְּדִשָׁה זוֹ נִאֲמָרָה בַּהֲקָהֶל וּמִפְּנֵי מָה נִאֲמָ
 בַּהֲקָהֶל מִפְּנֵי שְׂדוּב גּוֹפִי תוֹרָה תְּלוּיִין בְּהֶן דָּאֵל ל' יוֹחֲנָן מִשּׁוּם ל' שִׁמְעוֹן
 בֶּן יוֹחִי שְׁלֹשׁ פְּדִישׁוֹת כָּתַב לָנוּ מִשָּׁה בְּהֶן וְכָל אַחַת מֵהֶן יֵשׁ בְּהֶן שְׁשִׁים
 שְׁשִׁים מִצְוֹת וְאֵל הֶן כְּדִשָׁת פֶּסַח וּפְדִי וְנִזְקָם וּפְדִי קִדְעִי ל' לִוִּי בִשְׁם
 ל' שִׁילָא דְכִפְּדָ תְּמַרְתָּא שְׁבַעִים שְׁבַעִים אֵל ל' תְּנַחֲוּמָא וְלֹא פְלִיגִי מִן
 דְּעַבְדָּ פְדִי פֶסַח שְׁבַעִים כָּלָל עֲמָה פְדִי שׁוּטָה וּמִן דְּעַבְדָּ פְדִי קְדָשִׁים
 שְׁבַעִים כָּלָל עֲמָה פְדִי עֲרֻלָּה דָּא מִפְּנֵי מָה נִאֲמָ בַּהֲקָהֶל מִפְּנֵי שְׁשִׁנּוֹ
 בְּהֶן עֲשֵׂר דְּבִרּוֹת מִיכָאֵן אֲמָרוּ תוֹרָה נִאֲמָרָה בְּסִינִי וְנִשְׁנִית בַּאֲהֶל מוֹעֵד
 וְנִשְׁתַּלְשָׁה בַּעֲרֻבוֹת מוֹאֵב בְּסִינִי הוּא אֹמֵר אֲנִכִּי וּכְאֵן אֲנִי יְיָ אֱהִיכֶם לְהֵלֶן
 לֹא יְהִי לָךְ וּכְאֵן לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם אֱלִים לְהֵלֶן לֹא תִשָּׂא וּכְאֵן לֹא תַעֲבֹדוּ בְּשֵׁם
 לְשָׁקֶר לְהֵלֶן זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת וּכְאֵן אֶת שַׁבָּתִי תַעֲלֵן לְהֵלֶן כְּבֹד וּכְאֵן
 אִישׁ אִמּוֹ וְאִבּוֹ תִירָאוּ לְהֵלֶן לֹא תִדְרֹחַ וּכְאֵן לֹא תַעֲמִד עַל דָּם דְּעַךְ
 לְהֵלֶן לֹא תִנְאֹף וּכְאֵן מוֹת יוֹמָת הַנֶּאֱפֵק וְהַנֶּאֱפֵק לְהֵלֶן לֹא תִגְנֹב וּכְאֵן לֹא
 תִגְנֹבוּ לְהֵלֶן לֹא תַעֲנֶה בְּדַעַךְ וּכְאֵן לֹא תִכְחָשׁוּ לְהֵלֶן לֹא תִחַמֵּד כּוֹ
 כְּאֵן לֹא תַעֲשֶׂק אֶת דַּעַךְ קְדָשִׁים תְּהִיוּ כִּי קְדוּשָׁ אֲנִי יְיָ לְמַד
 אִם מִקְדָּשִׁים אַתֶּם עֲצָמְכֶם מַעֲלָה אֲנִי עֲלִיכֶם כָּלֹא קְדָשְׁתֶּם אוֹתִי אִם
 כֵּן אֹמֵר לֹא אִם קְדָשְׁתֶּם אוֹתִי הֲדִינִי מִקּוֹדֶשׁ וְאִם לֹא אִין אֲנִי מִקּוֹדֶשׁ
 תִּלְכִּי קְדוּשָׁ אֲנִי יְיָ בְּקְדוּשָׁתִי אֲנִי עוֹמֵד בֵּין מִקְדָּשִׁין בֵּין שְׁאִין מִקְדָּשִׁין
 וְבֵין שְׁאִין אֹמֵר פִּימְלִיא לְמַלְךְ וְמָה עֲלִידָה לְהִיּוֹת מַחֲקָה שְׁלִמְלָךְ

תְּפִלָּה
שְׁמִינִי וּמִאֵן
דְּעַבְדָּ כְּדִשָׁת
נִזְקִים שְׁבַעִים
כָּלָל עֲמָה עֲלֵט

קְדוּשִׁים תְּהִיוּ יְהוֹשִׁיעַ
וְאִם אִין אַתְּ מִקְדֵּשׁ
עֲצָמְכֶם כָּלֹא אֶ קְדָשְׁתֶּם
אוֹתִי

פ
מִחֲנֶה
זִלְשׁוֹן
יין

שְׁתִּלַּךְ בְּחֻקּוֹתָיו

מנהל המעלה

וְכִי כִנּוּ לְבִיאַת מְשִׁיחַ וּבָנִים בִּידֵי יֵשׁוּעַ
לְמַעַן נִגְדָּה לְחַדְוָה לְכָל יִשְׂרָאֵל
לְשֵׁמוֹחַ בְּשִׂמְחַת גִּיל לְהַתְהַלֵּל עִם כָּל הָעָם
וְאֵז יִאמְרוּ חַיִּים קְדוֹשׁ כִּי חַיִּים בְּלִיְיָ
זֶה שֶׁ חַיִּים קְדוֹשׁ כִּי חַיִּים בְּלִיְיָ

הכת מרבד כנגד קדושתו שלה קצ'ה שמצונו דברים הרבה שנקראו
קדושים המלאכים נקראו קדשים שנ' אל נעבדך בסוד קדושים רבה
השמים נקראו קדשים שנ' העקיפה ממעון קדשך מן השמים הנביאים
נקראו קדושים שנ' כי איש אלהים קדוש הוא העדיקים נקראו קדש שנ'
והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו מלמד שעתידין
אדירים לומר לפניהן קדוש שנ' קדוש יאמר לו ישר נקראו קדשים שנ'
אתם תהיו לי ממלכת כה וגוי קדוש השבתות נק' קדש שנ' ושבתם
השבת כי קדש היא לכם המועדות נק' קדש שנ' כי קדוש היום ליי
קדושות נק' קדש שנ' קדש קדשים הוא יכול קדושתו שלמי אמרוהו
העו כיוצא בהז תל איז קדוש כיי קדושתו למעלה מז הכל שנ' אתה
קדוש ושמך קדוש התהלך בשם קדשו וכסא כבודו נקרא קדוש
שנ' אלהים ישב על כסא קדשו ודברותיו קדושים שנ' כי זהו דבר
רדד קדשו ומלאכיו משלשים קדושה לפניו בכל עת קק יי יצאות
ואעפ מלוב חזיתן שלישל קראן קדשים שנ' קדש א ת ישראל ואנל לון
שתהיו קדושים כדי שאשרה שכינתי ביניהן מנ ממה שקרינו בענין
קדושים תהיו כי קדוש אפי ומפני מה הוא מזכיר בישרא שתי
קדושות בתחלת הפדשה ובסופה מיעל למה הדבר דומה לאחר שהיה
לו מרתף שליו והציב בו שומריז מקצתן שכרים ומקצתן נזירים
כשהיה נותן להן שכרן היה נותן לשכרים שני חלקים ולנזירים חלק
אחר אמרו לו הנזירים אדונינו כולנו שומריז כאחד מפני מה נתת
לנו שני חלקים ולנו חלק אחד אמר להן אתם נזירים ואיז רדכן שני חלקים
לשמות

האמורות בהן ישמע להן שנ את שנתתי תשמדו כולכם חייבין
בכבודי אני יי דברי הדב ודברי העבד רבדי הדב קורמין

אני כבוד אבא ועושה

אעזר בן מתיה אומ אבה אומ השקני מים ומצוה לעשות מניח
אני את המצוה שאני ואבה חייבין במצוה מצוה איסי בן יהודה
אומ אם אפשר למצוה שתעשה על ידי אחדים תיעשה עלי ידי אחד
אמ רב אחא בר מתנה הל כאיסי בן יהודה אמ רבא אמ רב יצח בר
שמו בר מרתא גדול תלמוד תורה מכבוד אב ואם שכל אותן שנים
שהיה יעק אבי בבית עבד לא נענש עליהן כר כתיבנן לעיל ותנן
אן דבר שאדם אוכל פירותיהן בעו הזה והקדן קיימת לו לעו הבא
כבוד אב ואם וג חס והב של בן אדם לחב ותל תו כנגד כולם

אל תפנו אלהים אל תפנה לעבדך ל יהוד אומ אל תפנה לדאותן ודאי
מיכאן אמ כתב המהלך תחת הצורה ותחת הדיוקני אסור לקדושתו
בשבת ודיוקני עצמה אסור להסתכל בה אפ בחול דבת אל תפנו
אלהים מאי תלמודה אמ ל יוחנן אל תפנו אל מדעתכם וכל הפונה
אחריה ברבד שהוא עושה מעשה הדי זה לוקה האלים זה אחד
מעשדה שמות המגוש שנתגנית עז בהן לשם מעשיה אלים
על שם שהן חלולין פסל על שם שהן נפסלין מסכה על שם שהן
ניסוכין מצבה על שם שהן עומדין עזבים — על שם שהן
נעשין פרקין פרקין תרפים על שם שהן מרקיבין גלולים על שם
שהן מגואין שקוצים על שם שהן משוקצים חמנים על שם שהן
עומדין בחמה אשרים על שם שהן מתאשרין מאחרים אל
תפנו אלהי ואהי מס תחלהן אלים הן ואם פונה אתה אחדיהן עושה
אותן אהות ואהי מס לא תעע לכם אפ לאחדים הא למדת שהעושה
עז לעצמו בידו עובד משום שתי אזהרות אחת משום שעשה עז
שנ ואהי מס לא תעשו לכם ואחת משום שקנה עז לעצמו שנלא תעשה
לך פסל וכל תמונה אני יי אני דין להפדע וכי תזבחון זבח שלם

מצי
לפי
המנהג

דא קדשים תהיו כי קדוש אני הירמו בדרכי מה אני קדוש אף
 אתם היו קדש יכול לא הגדול תל אני יי קדושת למעלה מקדשתכם
 איש איז לי לא איש שהאיש ספק בידו לעשות אשה איז
 ספק בידה לעשות מכני עדשות אחלים עליה אמר ל ידי בל
 אבון נתגרשה שניהן שוויץ נח איש אמו ואביו תידאו זנא אתי
 אהיך תירא הקיש מורא אב ואם למורא המקום נא כבוד את
 אבך ואת אמך ונא כבוד את יי מהוניך הקיש כבוד אב ואם
 לכבוד המקום נא ומקלל אביו ואמו מות יום ונא איש איש כי
 יקלל אהיו ונשא חטאו הקיש ברכת אב ואם לברכת המקום אבל
 אי אפשר לזמ מכה כלפי מעלן וכן בדין מפני ששולשתן שותפין
 בו כד כתבנן לעיל ד שמעון אומ כבשים קוד מיז לעצים בכל מקום
 יכול מפני שהן מובחרין מהן תלו ואם כבש יביא קר מלמד ששניהן
 שקולין האב קודם לאם בכל מקום יכול שכבוד האב עדיף על
 כבוד אם תל איש אמו ואביו תידאו מלמד ששניהן שקולין אבל
 אם חב האב קודם לאם בכל מקום מפני שהוא ואמו חייבין בכבוד
 אביו ד אומ גלוי וידוע לפני מי שאמ' והיה העו שהבן מכבד את
 אמו יתר מאביו מפני שמשדלתו בדברים לפי כך הקדים הכת
 כבוד אב לכבוד אם וגלוי וידוע לפני מי שאמ' והיה העו שהבן
 מתיירא מאביו יתר מאמו מפני שמלמדו תורה לפיכך הקדים הכת
 מורא אם למורא האב שאבן אמנה א"ת ל אינצד אבה אומ השקני
 מים ואימא אומרת השקני מים איזה מהן קודם אמ' לו הנח כבוד
 אמך ועשה כבוד אבך שאתה ואמך חייבין בכבוד אבך בא
 לפני ד יהוה אמ' לו כך איזה הוא מורא לא עומד במקומו ולא ישב
 במקומו ולא מדבר במקומו ולא סותר את דבריו איזה הוא כבודו
 מאכיל ומשקה מלביש ומכסה מכניס ומוציא או איש אמו ואביו
 תידאו יכול אם יאמ' לראביו ואמו לעבוד על אחת מכל מצוות
 האמורות

הוא

אשה מנ כשהוא
 אומ תידאו דרי
 כחן שנים אם
 כן מה תל איש
 לא

ואם ע"ז קרבנו

תולין קודמין לבני
 יונה בכל מקום יכול
 מפני שהן מובחרין
 מהן תל וכן יונה או
 תל לאס מלמד
 ששניהן שקולין

ולא סותר את דבריו

את קציר ארצכם פרט לשקצרוה לסטים קרסמוה נמלים שבנתה
הרוח או הבהמה ובקצרכם פרט לשקצרוה גוים לעצמם מיכאן
אם נכרי שקצד את שדהו ואחר כך נתגייר פטור מן הלקט ומן העב
ומן הפיאה אעפ"י שאין עבחה לא בשעת העימוד אף לו לא קוצד
תלוש מן תל לקצד קוצד מן תל קצירכם אין לו לא תבואה קטנית מן
תל בארצכם אילנות מן תל שדר יכול הידק והקשואים והדלועים
והמלפסונות והאבטיחים הכל בכלל תל קציר מה קציר שהוא מיוחד
אוכל ונשמד וגידולו מן הארץ ולקייטתו כאחת ומכנסו לקיום יצאו
אסטים ופיה שאינן אוכל ויצא הפקר שאינו נשמד שנ' תעצב פרט
להפקר שכולו עזוב ויצאו כמה קופטניות שאינן גידולי קרקע שנ'
קציר ארצכם ויצאו ידקות שאעפ"י שלקייטתן כאחת אבל אין מכנסן
לקיום ויצאו תחנים שאעפ"י שמכנסן לקיום אין לקייטתן כאחת
ארצכם אין מתנות עניים נוחגות לא בארץ ומדברי סופרים אף בארץ
לארץ לא ארצכם אם שלשותפיז חייבת לא תכלה פאת אין פיה
לא מחמת הכללי ואין פיה לא שיש לה שם ואין פיה לא בסוף נתן
ביז בתחלה ביז באמצע הרי זו פיה ובלבד שלא יפחות באחרונה אחד
מששים על המשויר היה ל שמוע אומ' בשביל ארבעה דברים אמרו
לא יתן אדם פיה לא בסוף שדהו מפני גזל עניים ומפני ביטול עניים
ומפני מדאות העיז ומשום שאמרה תורה לא תכלה פאת מפני גזל
עניים כיצד שלא יראה אדם שעה פנויה ואם לקרובו העני בוא וטול לך
את הפיאה מפני ביטול עניים כיצד שלא יהיו העניים יושבין ומשמדין
ואומ' עכשו הוא נותן פיה לא ילכו וילקטו בשדה אחת ויבאו בשעת
הכללי מפני מדאות העיז כיצד שלא יהיו העובדים והשבים אומ' לא
היאר קצר איש כל שדהו ולא הניח פיה לעניים ומשום שאמ' תורה לא
תכלה פאת אין לפיאה שיעור מן התו ומדבריהן אין פחות מאחד וששים
ומוסיף לפי גודל השדה ולפי העניים ולפי הענייה וכל המוסיף מוסיף

עכשו הוא
נותן פיה

פאת

פ
אג אבה
אדע
ואנני אתה

היום לדת תז' ביום זב' יאכל שאין תל' אם אינו ענין לאכילה תניהו
 ענין לדביחה שאף תחלת דביחתו לא תהא לא על מנת להיאכל
 לשני ימ' אין לי לא שלם ומנ' לכל הנאכלין לשני ימ' שלא תהא דביחתן
 לא על מנת להיאכל לשני ימ' תל' וכי תזבחון שלם וכי תזבחו זבח
 לדבות שלם הנאכלין לשני ימ' שלא תהא דביחתן לא על מנת להיאכל
 לשני ימ' ואם האכל יאכל ביום השלישי פיגול הוא לא ירעה
 שאין תל' אם אינו ענין חוץ לזמנו תנהו ענין חוץ למקומו
 לרצונכם תז' לרצונכם זבוחו לדעתכם זבוחו מיכאן אם שחטת
 הקדש צריכה כוונה ואם שחט בלא כוונה לא כמתעסק פסולין
 אין לי לא שלם ומנ' לכל הקדש תל' וכי תז' זבח תודה וכי תז' זבח
 שלם לדבות כל הקדש שיהיו צריכין כוונה תזבח אין שוחטין שני
 ראשים כאחת בבית אחת ואם שחט כשר' ביום זבחכם יאכל
 כל יום האמור בקרבנות הלילה הולך אחד היום כיצד קרבן
 שמצותו להיאכל ביום אחד נאכל ביום דביחה ובליילה הסמוך לו
 עד שיעלה עמוד העשן ומדבריהן עד חצות בלבד כדי להרחיק
 מז' הפשיעה וקרבן שמצותו להיאכל לשני ימ' נאכל ביום הדביחה
 ובליילה הסמוך לו וממחרת עד שתשקע החמה נמצא נאכל לשני
 ימ' ולילה אחת ואחר זמז' זה הוא הנקרא נותר והנותר ביום השלישי
 באש יע' הרי זו מצות עשה לשדוף הנותר ואינו נשדף לא ביום שנ'
 עד יום הש' באש יע' וכל עצים כשר' לשדפתו שנ' באש יע' אש מכל
 מקום ואכליו עו' יע' מפי השמו' למרו' באוכל נותר הכת' מרוב
 שאם היה מדיר חייב כדת שנ' ונכ' ואם היה שוגג חייב חט' קבועה
 עונש שמענו אזהרה לא שמע' תל' במלאים לא יאכל כי קדש ה' כל
 שבקדש פסול ליתן לא תעשה על אכילתו כי את קדש יי' חללונם
 לדבות הפגול שהוא קדש לפיכך חייבין עליו כרת' ונכ' הנ' לא העיבד
 הה' לא אנוס ולא שוגג ולא מטעה מעמ' ועמה בשלום ובקדשם
 את

תזבחוהו

דתעני ר' איעזר
 אומ' לא יאכל כי
 קדש הוא

לא נוטף נוטף אבל לא כהן לבעל הבית ואם ספק לעניים: עוללות
 שבארבעה אם נקצת היא עם האשכולות הרי שלבעל הבית ואם
 לאו הרי שלעניים גרגרי חיר ל' יהוד' אומ' אשכולות אומ' עוללות
 ופרט כדמך אין פה לא מחמת הבציר מיכאז אמ' היה פו' א' עקץ
 את האשכול והסבך בעליו נפל לארץ ונפרט הרי שלבעל הבית המניח
 כלכלה תחת הגפן בשעה שהוא בוצר הרי זה גוזל את העניים על דא
 נא אל תסיג גבול עולם לעני יכול לעני מאחרים תל' ולגר' או לגר' יכול
 לגר' תושב תל' ללוי' מה לוי' בז' ברית אף גר' בז' ברית' או ללוי' ולגר' יכול
 ביץ מחוסר דין ביץ שאינן מחוסר דין תל' לעני מה עני מחוסר ובז' ברית
 אף כולן מחוסר דין ובני ברית' תעזב הנח לפניהן והן יבצבו אפלו
 תשעה ותשעים אומ' לחלק ואחר אומ' לבצבז אפ' בדיא אפ' ידיו יפות
 לזה שומעין שאמ' כהלכה יכול ברלית וברקל כז' תל' אותם אפ' תשעה
 ותשעים אומ' לבצבז ואחר אומ' לחלק אפ' דקן או חולה לזה שומעין שאמ'
 כהלכה מה ראית לומר ברלית ובקל לחלק ובשאר כל הפירות לבצבז
 אחר שריבה הכתוב מעט קצור מה קציר מיוחד שהקטן מושל בו
 כגדול יצאו הרלית והרקל שאין הקטן מושל בהן כגדול' תעזב
 הנח לפניהן תבואה בקשה תלדן בעמיר תמרים במכבדות יכול אפ'
 השירה אותן הדוח תל' אומ' חרשין ואחר כך השיבה אותן הדוח כשם
 שזכו בהן כך זכו בעיניהן' תעזב אותם אינו חייב ליתן להן דמים
 שלא נא תתן לעני ולגר' תעזב אותם' לא לעורבים ולא לעטלפים מעין
 א' מאמת כל אדם מותרין בלקט משילקטו הנמושות ונפרט ובעוללות
 משיהלכו העניים בכרם ויבואו' ובשכחה שלזיתים שבראש הדית
 מדאש חדש כסלו ושתחת האילן משיפסקו העניים מלחצר אחריה' לעני ולגר'
 אחר לעני ואחר לגר' מיכאז אמ' שבולת אחת או שתים לקט' שלוש
 כאחת אינן לקט' גרגר אחד או שנים פרט' שלשה כאחת אינן פרט'
 מ' ספק לקט' לקט' ספק שכחה שכחה ספק פיאה פיאה תל' לעני ולגר'

לו שכל ואין להוספה הזאת שיעור שרך ולא שדה אחרים שרך
 לחייב על שדה ושדה שלא יניח משדה על חבדתה מיכאן אמ' לו
 מפסיקין לפיאה הנחל אע"פ שאינו משוך והשוללית ודרך היחיד
 ודרך הרבים ושביל היחיד הקבוע בימות החמה ובימות הגשמים
 והבור והניד וזרע אחר והקוצר לשחת וחלש מקום שקצר ואמת
 המים הקבועה שאינו יכול לקצור מה שבשני צדריה כאחת והוא
 שתהיה מושכת וכל ההרים אשר במערד יערדון ואע"פ שאין הבקד
 יכול לעבור בכליו הוא נותן פיה לכל הכל מפסיק לזרעים ואין מפסיק
 לאילץ לאגדר שהוא גבוה עשרה טפ ואם היה שער כותש אינו מפסיק
 לא נותן פיה אחת לכל ולחלובין כל הרואין זה את זה אמ' דבן גמ
 נהגין היו בית אבא נותנין פיה אחת לחיתים שהיה להן בכל כוח
 ולחלובין כל שרואין זה את זה ולקט קצידך לאתלקט לא לקט
 קיטוף מיכאן אמ' היה קוצר בידו בלא מגל אין לו לקט ולקט קצידך
 אין לקט לא מחמת הקציר מיכאן אמ' היה קוצר קצר מלא ידו ותלש
 מלא קמצו והכהו קוצ עקצתו עקרב נבעת ונפל מידו לאדן הדי
 שלבעל הבית תוך היר ותוך המגל לעניים אחד היר ואחד המגל לבעל
 הבית תוך היר ותוך המגל לעניים אחד היר ואחד המגל לבעל הבית
 ראש היר וראש המגל ל^{שמיא} אומ' לעניים ל עקי אומ' לבעל הבית
 לא תלקט לא תסייע את העני לא תלקט הזהר את העני על שלו
 וכדמך לא תעו' מיכאן אמ' כדם שכולו עוללות ל ישמע אומ' לבעל הבית
 ל עקי אומ' לעניים אמ' ל אעזר כי תבצר לא תעו' אם אין בציד אין
 עוללות אמ' ל עקי וכדמך לא תעו' אפ' כולו עוללות שיכול הואיל והתיר
 הכת את העוללות לעניים יכול יבואו עניים ויטלו אותן בכל שעה ושעה
 שידעו אם כן למה נא כי תבצר לא תעו' אין לעניים בעוללות קודם לבציר
 וכמה יבצור ויהיו זוכין בלקט ובעוללות שלשה אשכולות שהן עושין
 רביעי' אין הן עוללות כל שאין לה כתף ולא נזקף יש לה כתף אבל

כל

פי
אמת
המים

ע
ז

א
אגאן
אגארה
אממדה

א
א
א
א

אן יצא מן ^{מלאכב} אענב בעצה עלי בעץ חות יסתד לעור מתל אס
 יצא מן ענקוד אענב אגאן דקיקה שביה בלכס מן קו קלעים לכתף

והלל נעשה ארזה חולין לחייה ובהמה וכן הוא אומ' עליה אכלה
בארץ ויאשמו' אני יי' אני ממהר להפרע על חילול שמי לא כשם
שאני מקיף על שאר עבירות כדאני מקיף לזה לא תעשק את דעך
יכול אפ' אם איש פלגבור והוא אינו גבור איש על חכם והוא אינו חכם
איש על עשיר והוא אינו עשיר תל'א תגזל מה גזל מיוחד שהגא
שלממוץ אף העושק שהוא שלממוץ ואיזה זה הכובש שכר שכור
ולא תגזל זה הנוטל ממוץ חבירו באונס בפדהסיא גניבה בסתר
ועשיקה זה שבא לידו ממוץ חבירו תחלה בדצונו וכבש ידו עליו
גזילה בפדהסיא דאמדינן הכי דאמי גזלן אמ' לב יצח כגון בניה בן
יהודה דכת ביה ויגזל את החנית מיד המצדי ויהדגהו בחניתו
ל יוחנן אומ' כגון בעלי שכם דכת וישמו להם בעלי שכם מארבים
על הדקלים ויגזלו כל אשר יעבד בדרך מאדבים אטמווי קא מטמדי
לאו משום הססתכו לא כי היכי דכי דלא לינשמעו בהו אינשי בר
קפרא אמ' איזה הוא גזלן זה הגוזל בפדהסיא היך דאת אמד ויגזלו
כל אשר יעבד בדרך מה דרך פדהסיא אף גזלן פדהסיא ל שמעון
בן יוחי מיתני לה מיהכא והבאתם גדול ואת הפסח מה פסח מום
שבגלוי אף גזלן בגלוי ל יוחנן אומ' כל הגוזל את חבירו שוה פדוטה
מעליו עליו כאלו הדגו ואית ליה קראין סגיאין כן אדחות כל בצע בצע
מחמס בני יהודה אשר שפלו דם בארצם ולמד לטקף טקף אדם
אכל כאדם אכל שוחט השור מכה איש האיש אשר כללו ואשר דמו
לנו וכי הוא שהדגן או דימה להן על ידי שהחריב נוב עיר הכהנים
שהיו מספקין להן מים ומדון העלה עליו הכת כאלו הדגן לא תלון
פעלת שפיר אתך עד בקר איך לא שפיר האדם שפיר כלים שפיר בהמה
שפיר קרקעות מנ' תל' לא תלון פע' פגול שלכל אדם עד בקר ממעמע
שנ לא תלון פע' שפיר איני יודע שער בקר ומה תל' עד בקר מלמד
שאנו עובד עליו לא בקר דאשון בלבד מיכאן ואילך מאי אמר רב עובד משום בל
תעשה חמ' רב

ישע
כד

שפ' קא

נאשי

משפ
יחז ופ
יש סו שח
ה

פעלת

תעזב אותם הנח לסניהן משלך אני יי א' איני גובה מהם לא
 נפשות שנ אל תגזל בל כי בל הוא כי יי ידיב דיבם וקבע את
 קובעיהם גמס לא תגנבו בגונב ממון הכת מדבר אחת אומ
 בגונב ממון או אינו לא בגונב נפשות אמרת צא ולמד משלוש
 עט מד שהתו נדדשת בהן דבר למור מענינו צמה הכת מד
 אה בממון אף כאן בממון לא תגנבו מה תל לפי שנ הגענו שנים
 ישרים למדנו עונש אזהרה מנ תל לא תגנבו על מנת למקט לא
 תג על מנת לשלם תע כפל ועל מנת לשלם תשלומי אדבעה וחמשה
 בן בגבג אומ אל תגנב את שלך מאחרי הגנב שלא תראה גנב לא
 הקהא את שניו ואמור לו שלי נטלתה ולא תכחשו מה תל לפי
 שנ וכחש בה למדנו עונש אזהרה מנ תל ולא תכחשו הדי זו אזהרה
 לזופר בפקדון ולא תסקרו מה תל לפי שנ ונשבע על שקר למדנו
 עונש אזהרה מנ תל ולא תסקרו הדי זו אזהרה לעשבע על כפידת
 ממון ושבועה זו היא הנקראת שבועת הפקדון ואם כפר ונשבע
 ביז בשוגג ביז במדיד ועשה תשובה חייב לשלם הקדן והחומש
 ויביא איל בשתי סלעים איש בעמיהו איז לי לא איש באיש
 איש באשה אשה באיש ואשה באשה מנ תל איש בעמיהו מכל
 מקום לא תגנבו ולא תכחשו ולא תסקרו הא אם גנבת סופך
 לכחש וסופך לשקר וסופך לעשבע בשמי לשקר מה תל לפי שנ
 או נפש כי תשבע לבטא בע עונש שמענו אזהרה לא שמענו תל
 ולא תשבענו בע לע הדי זו אזהרה לשבועת בטוי שחייבין על זדוניה
 מכות ועל שגגתה קרבן עולה ויורד בשמי מה תל לפי שנ לא תשא
 את שם יי שיכול איז חייבין לא על שם המיוחד בלבד ומניין
 לרבות כל הכנויין תל בשמי בכל שם שיש לי מיכאן אמרו אחד
 הנשבע ביי אהי ישר או במי שמו חנוך ורחום הדי זו שבועה וחייבין
 עליה וחללת את שם מלמד ששבועת שוא חילול השם דא
 וחללת

מ
 מ
 מ

לא תגנבו
 רמב"ם

פסוק
 וכל
 וכל

ולא תשבעו בשמי
 לשקר

כל שיש לו מעות ומלוה אותו שלא בעדים עובר משום ולפני עוד
 לאתתן מ' וכן כל המחזק ידי עובדי עבדה או המסייע את חבירו
 לדבד עבדה הרי זה עובר משום ולפני עוד לא תעשו עול במע' זה
 המעוות את הדין ומזכה את החייב ומחייב את הזכאי וכן המענה את
 הדין כדילצער אחר מבעלי דיניו הרי זה בכלל מעוול והגם לבו בהוזה
 שוטה דשע וגם דוח מפני שהוא מביא לידי עוות הדין שנ' לא תעשו עול
 במע' בדין מלמד שהדין המקלקל את הדין קרוי עוול שנוי משוקץ
 חרם תועבה וגורם לחמשה דברים מטמא את הארץ ומחלל את השם
 ומסלק השכינה ומפיל יעד בחדב ומגלה אותן מארצן לא תשא פני דל'
 שלא להחם על הרל בדיני ממונות שלא תאמ' עני הוא זה הואיל ואני
 והעשיר הזה חייבין לפדננסו אזכנו בדין ונמצא מתפדנס בנקיות ועל
 זה נא לא תשא פני דל' ולא תהדר פני גדול' שלא תאמ' עשיר הוא זה
 בן גדול הוא זה היאך אבישנו ואראה בבושתו על אחת כמה וכמה שאני
 מביישו לכך נא ולא תהדר פני גדול' בצדק תל' עמי זו השוית' פעלי
 דיניו שלא יהא אחד מדבר כל צדכו ואחר אומ' לו קצר בדדיך' ושלא
 יסביר פנים לאחד וידע פנים לאחד ולא יהיה אחד לובש בגדים יקרים
 ואחר לובש בג' בזויים ולא יהיה אחד עומד ואחר יושב אמ' ל' יהודה
 שמעתי שאם רצו להושיב שניהן מושיבין ואיזה הוא האסור שלא
 יהא אחד עומד ואחר יושב ולא יושב אחד למעלה ואחד למטה לא זה
 בצד זה לא בצדק תל' עמי יחיד דן את חבירו רבד תודה אבל אמ'
 חכמ' אל תהי דן יחיד שאין דן יחיד לא אחד בצדק תל' עמי הוי דן
 את כל האדם לכף זכות' תנו דב' יוסף בצדק תל' עמי עם שאתך בתורה
 ובמצוות אמ' רב יהודה בן שילה אמ' ל' יוחנן ששה דב'ל כעאדם עושה
 אותן אוכל פירותיהן בעו' הזה והקדש קיימת לו לעולם הבא ואו' הן
 הכנסת אורחין והשכמת בית המדרש וביקור חולים ועיון תפלה והמגיל
 בנין לתלמוד תורה והרץ את חבירו לכף זכות' והא תניא וא' דברים

ש

אמ' ל' חסי

והוא שיש אתך

יוסף מאי קראה אל תאמר לך עוד לך ושוב ^{יכול} לא תליץ אף לא בא ולא
תבעו תל אתך לא אמרתי לא שלא יליץ אתך בדצונך יכול אף איך לו
תל אתך יכול אף המחהו אצל חנוני אצל השלחני יהא עובר תל
אתך ולא שהמחהו אצל חנוני ואצל שלחני לא תליץ פני שכיר אתך
ערבקר איך לי לא שכיר יום שהוא גובה כל הלילה שכיר לילה שהוא
גובה כל היום תל ביומו תתן שכרו ולא תבוא על הט איכון אנא שכירות
איך משתלמת לא בסוף נמצא כל הכובש שכר שכיר עובד בחמשה שמות
משום בל תעשך ומשום בל תגזל ומשום לא תליץ פני שכיר ומשום ביומו
תתן שכרו ומשום ולא תבוא על הט לא תקלל חדש איך לי לא חדש
ומנן לדבות כל אדם תל בעמך לא תאד אם כן-למה נא חדש מה חדש
מיוחד שהוא בחיים יצא-המת-שאינו בחיים תניא נמי הכי לא תקלל
חדש דיצר הכת באמת לליץ שבאדם ואף קלל קטן או עצמו הרי זה לוקה
שנאשמד לך ושמד נפשך מאד ואינו חייב עד שיגמול בשם או בבנו
ולפני עוד לא תתן מכשול לפני סומה בדבר בא ואם לך בת איש פל
מה היא לכהונה אל תאמר לו כשדה והיא פסולה היה נוטל ממך עצה
אל תתן לו עצה שאינה הוגנת אל תאמלו צא בהשכמה בשביל שיקפחוננו
לסטים צא בצהרים בשביל שישתדב אל תאמר לו מכור את שדרך וקח
לך חמור ואת עוקף ^{עני} ונוטלה ממנו שמא תאמ עצה טובה אני נותן לך
והלא הרב מוסור ללב שג ויראת מ' אני יי' דא - ולפני עוד לא תתן
מכשול ל ישמע אומ' במכה בנו הגדול דכת מדבר: אמתא דבי ר
חזיתיה לההוא גברא מחי לבנו גדול אמרה ליה ליהוי ההוא גברא
בשמתא דקא עבר בו ולפני עוד לא תתן מכשול ולא נהגו חכ התר
בכדוי זה שלש שנים דא ולפני עוד לא תתן מ' מ' למושיט כוס
ייך לנזיד או אבר מן החי לבני נח שהוא עובר בלאו תל ולפני עוד לא ת
מ' המלוה והלוה בדבית וכל מי שהיה סדסור בי שניהז או סייע אחד
מהז הרי לו עוברין משום ולפני עוד לא תתן מכש' ואם רב יהודה אמר שמו
כל

הא כל דבר שהוא
מסור ללב נא בו
ויראת מ' אני יי'

אל הורה

מי ילך אצלה אמ' להן ל יהוה בן חנה אני אך הולך הוא ותלמידיו כיון
שהגיע אצל ביתה חלץ תפלין בדחוק ארבע אמות זכנס ונעל הדלת
בפניהן כשיצא ירד ועבל ועלה ושנה לתלמידיו אמ' להן כשחלצת
תפלי במה חשדתוני כסבור רבינו אליכנסו רבדי קדושה למקום טומ
בשעה שנעלתי הדלת בפני במה חשדתוני אמרו שמא פגד מלכות
בינו לביתה ובשעה שידרתי ועבלתי במה חשדתוני אמ' שמא נתזה
צנורה מפיה על בגדיי שלל אמ' להן העצורה כך היה כשם שדנתוני
לכף זכות המקום ידון אתכם לכף זכות לא תלך ככיל בעמיק
והולך מזה לזה אמ' ל נחמיה כך הוא מנהגן של דיינין בעלי הדין עומדין
לפני דיינין ושומעין דבריהם ומוציאין אותן לחוץ ונושאים ונותנים
בדבר גמלו את הדבר היו מכניסין אותן והגדול שבדיינין אומר איש פל
אתה זכאי איש פל אתה חייב ומנ שכשיצא אחד מן הדיינין לא יאמ'
אני הוא המזכה וחברי המחייבין ומה אעשה ודבו עלי לכה נא לא תלך
ככיל בעמ' וכך הוא אומ' הולך ככיל מגלה סודי ההוא תלמידא דא פיק'
מילתא דאתממרא בבי מרדשא דל אמ' לבתר עסקין ותרתין שנין
אפקיה ד אמ' מבי מרדשא ואכריד עלוהי דין גלי דזיא לא תלך
ככיל בעמ' לא תעמר על דם דעך מלמד שכל המדגל בחבירו סופו גורם
להלוג נפל דבות מיער צא ולמד מדואג האדומי איזה הוא ככיל
זה שהוא טוען דברים והולך אצל זה ואומ' כך וכך אמ' פל וכך וכך שמעני
על פל אעם שהוא מדבר אמת הרי זה מחרים את העו' ובכלל לאו זה
המספר בגנות חבירו והוא הנקרא בעל לשון הרע זה שיושב ואומר
כך וכך עשה פל וכך וכך היו אבותיו כך וכך שמעתי עליו ואומ' דברים
שלגנאי אעפ שאומ' אמת הרי זו לשון הרע אבל האומ' שקר מוציא שם
רע על חב' נקרא קשה היא לשון הרע עד מאד שכל המספר בלשון
הרע כאלו כפר בעיקר ואין לו חלק לעו' הב' וגורם לשפ' דם לכך אמ' חב'

שאדם אוכל פירותיהן בעוול הזה והקדן קיימת לו לעוול הב כבוד אב
 ואם וגמי חס והב שלום בין אדם לחביו ותלם תו כנ כולם הכי אין
 מירי אחרינא לאהב נמי בגמי חסדים שיכין תנו לבנן הרץ
 את חבירו לכף זכות רצין אותו לכף זכות מעשה באדם אחד
 שידר מגליל העליון ונשכר אתל בעל בית אחד ברדום שלש
 שנים כיון שהגיע יום הכפן אמר לו תן שכרי ואלך ואפרנס אשתי
 ובניי אמר לו אין לי מעות תן לי בהמה אין לי קרקע אין לי פירות
 אין לי פירות תן לי כרים וכסתות אין לי הפשיל טליתו לאחוריו
 והלך לביתו בפחי נפש לאחר הדגל נטל שכלו בעל הבית בידו
 ומשוי שלשה חמורים אחד שלמאכל ואחד שלמשקה ואחד שלמיני
 מצרים והלך לביתו אחד שאכלו ושהו נתן לו שכרו אמר לו בשעבד
 שאמרת לי תן לי שכרי ואמרת לי לך אין לי מעות במה חשדתני
 אמר לו אמרתני שמא פדקמטיא בזול נזדמין לו לדבי ולקח בהך
 וכשאמרת לי לך אין לי בהמה במה חשדתני אמר לו אמרתני שמא מושכדין
 הן בירי אחדים וכשאמרת לי לך אין לי קרקע במה חשדתני אמר לו
 אמרתני שמא הקדישך כל נכסי לשמים אמר לו העבודה כך היה
 שהקדשתי כל נכסי לשמים בשביל הודקנוס בני שלא עסק בתורה
 וכשבאתי אתל חבדי שברדום התיכדו לי נדרי ואתח כשם שדנתע
 לכף זכות המקום ידון אותך לכף זכות תנו לבנן מעשה
 בחסיד אחד שפרה רוביה אחת בת ישר וכשהגיע למלון השכיבה
 תחת מדגלותיו למחר השכים וטבל ועלה ושנה לתלמידיו אמר להן
 בשעה שהשכבתיה אתל מדגלותי במה חשדתוני אמרו יעש בנו תלמוד
 שאינו בדוק לרבינו וכעבולתי במה חשדתוני אמרו שמא מטורה
 הדרך ראה פבי קריי אמר להן העבודה כך היה ואתם כשרנתוני לכף
 זכות המקום ידון אתכם לכף זכות תנו לבנן פעם אחת הוצרך
 דבר לחכ אתל מטדונה אחת שכל גדולי רומי מצויין אנלה אמרו
 מי

ערב
 תן לי

מוחכלות הן
 ביד אחדים
 וכשאמרת
 לך אין לי פירות
 במה חשדתני
 אמר לו אמרתני
 שמא אינן מעושדין
 וכשאמרת לי לך אין
 לי כרים וכסתות
 במה חשדתני אמר
 לו אמרתני שמא

וְיָמֵינוּ שֶׁאֵין לָנוּ דֹר וְאֵין בָּנוּ אֲדָמָה וְיִשְׂרָאֵל יֹשֵׁב בְּיָרוּשָׁלַם
 כִּי אֵין לָנוּ יִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל בֵּית יִשְׂרָאֵל אֶת מַלְכוּת אֲבִי מִיָּד אֵין לָנוּ דֹר
 לְכָל אֲשֶׁר לְמַעַבְּרָת וְכִיִּין שִׁינָה מִכִּבְשָׁת לְקַחְתּוֹ מִהוּ אִין
 עֲבָדֵי רַמְנֵי וְנִבְגַל בְּעִבְדֵּי אֶל אֲדָמָה וְאֲדָמָה בְּמִלְכָּה וְגַם מִמֶּנּוּ
 כִּיִּין וְאֵין הוּא אִין לֹא בְּסוּף עַד לְמָה תִּבְדֵּל דְּבָרֶיךָ אֶמְרָתִי אֶתְּךָ וְעִבְרָא
 תִּחְלִקוּ אֶת הַשְּׂדֵה יִצְחָק בֵּת קוֹל וְאִמְרָה לְחַבְעָם וְיִרְבֵּעָם יִחְלִקוּ אֶת
 הַמְּלָכוֹת לֹא תַעֲמִיד עַל דָּם דַּעַךְ מִן אִם אֲתָה יִרְעֶה לָנוּ עֲדוּת אִין
 אֲתָה דְשִׁאי לְשִׁתּוֹק עֲלִיהָ תֵּל לֹא תַעֲמִיד עַל דָּם דַּעַךְ וְכִיִּין אִם דְּשִׁאי אֲתָה
 טוֹבֵעַ בְּנֶהֱדֵי אִין לְסֻטִּים בְּאִין עֲלִין חִידָה דַּעַךְ בָּאָה עֲלִין חִיב אֲרֵבָה
 לְהַצִּילוֹ בְּכַפְּשׁוֹ תֵּל לֹא תַעֲמִיד עַל דָּם דַּעַךְ יִכּוֹל מִיָּהֲכָא נִפְקָא מִהֶתֶם נִפְקָא
 אֲבָדֵי גוֹמֵן מִן תֵּל וְנִפְקָא לֹא אִין מִהֶתֶם הָא אֲמִי נָא הֵי מִלִּי בְּנִפְשִׁי
 אֲבָל מִיִּטְרַח וּמִיָּגֵד אֲגוּרִי לֹא קָא מִשְׁמַע לִין וְכִיִּין שִׁמְעֵי גוֹי שְׂהוּא
 קוֹבֵל עֲלִין אִין שִׁישׁ בְּלִבּוֹ עֲלִין שְׁחִיב לְכִיִּין וּלְגָלוּת אֲזִינוּ תֵּל לֹא תַעֲמִיד
 עַל דָּם דַּעַךְ וְכִיִּין לְדוֹרֵךְ אֶחָד חֲבִירוֹ לְהַגֵּן וְאֶחָד זָכָר וְאֶחָד נַעֲמָה מִאִין
 שְׁחִיב אֲתָה לְהַצִּילוֹ לְכָךְ נָא לֹא תַעֲמִיד עַל דָּם דַּעַךְ לֹא תִשְׁנֵא אֶת
 אֲחִיךָ בְּלִבְּכָךְ יִכּוֹל לֹא תִכְנוּ וְלֹא תִקְלָלְנוּ וְלֹא תִסְטְרְנוּ תֵּל בְּלִבְּכָךְ לֹא
 אֲמַרְתִּי לֹא שְׁנָאָה שְׁבִלְכֵם הוֹכַח תּוֹכִיחַ אֶל הָרֵב לְתַלְמִידוֹ וְהַתְּלָמִיד
 לְרֵב וְכִיִּין הוֹכַחְתּוֹ אֶל אֲרֵבָה וְחֲמִשָּׁה פַעַם שִׁתְּחַזֵּק וְתוֹכִיחוּ תֵּל
 תּוֹכִיחַ יִכּוֹל אֶת מוֹכִיחוֹ וְכִיִּין מִשְׁתַּנּוֹת תֵּל וְלֹא תִשָּׂא עֲלִין חֲטָא וְאֲזִיזָה
 שׁוֹא לְהַלְבִּין פָּנִים וְכִיִּין הַמְּלָכִין פִּנֵּי חֲבִירוֹ בְּדָבָרִים אִין לֹא חֲלָק לְעוֹן הַבָּא
 לְסִיכָךְ פְּשִׁיכִיחַ אֲדָם אֶת חֲבִירוֹ עֲרִיד לְהוֹכִיחוֹ בִּינְוֹלְבִין עֲצָמוֹ בְּנִחַת
 וּבְלִשׁוֹן כֹּהֵל לֹא יִכְלִימוּ אִם קִיבֵל מִמֶּנּוּ מוֹטָב וְאִם לֹא יוֹכִיחוּ פַעַם שְׁנָה
 וְשְׁלִישִׁית וְכִיִּין תָּמִיד חִיב לְהוֹכִיחוֹ עַד שִׁיכְנוּ הַחוּטָא וְיִאמַר לֹא אִין
 שׁוֹמֵעַ לִי דְאִמְרִינֵן הוֹכַח תּוֹכִיחַ לְאַעְזֵר אֲוִי עַד נִזְיָפָה וְלִי יְהוֹשֵׁ אֲוִי
 עַד קָלְלָהּ בֶּן עֲזָאִי אֲוִי עַד הַכִּיָּיָה אֲוִי רַב נַחֲמָן וְשְׁלִישִׁית מִקְרָא
 אֶת דְּרֵשׁוֹ שֶׁן יִיחָד אֶף שְׁאוֹל בִּיהוֹנָתָן וְיִאמַר לֹא בֶן נַעֲמָת הַמְּדִרְוֹת

שמו"ב

שמו"ב י"ט

באותה שעה

ש"ב

והמקבול

לשון הרע הורגת שלשה האומלו והמקבול וזה שאומדן עליו יתד מן
האומלו תנו לבני מעשה בחדם אחד שהיו לו שלש בנות אחת
גנבת ואחת עצלה ואחת מספדת לשון הרע בא ארם שיש לו שלשה
בנים ופיקש ליקח אותן לבניו אמ' לו איך בנותי ראויות לבניך אמ' לו
למה אמ' מפני שאחת גנבת ואחת עצלה ואחת מספדת לשון הרע
אמ' לו אל תעפ כן דושה בהן ליקחן לבני לקחן והבעסן לבניו מה עשה
להן אותה שהיתה גנבת השליטה על כל שיש לו ואותה שהיתה עצלה
הביא לה עבדים ושפחות והפקידה עליהן ואותה שהיתה מספדת לשון
הרע היה משכים בכל יום ושאל בשלומה לימים בא אביהן אצלן
אותה שהיתה גנבת ואותה שהיתה עצלה היו משפחות את אביהן ואמ'
לו אבה כל הבדלות יבואו על ראשך שנתתנו לבית הזה הדבה מצאנו
בו קודת דוח ואותה שהיתה מספדת לשון הרע אומדת לו כל הקללות
יבואו על ראשך שאין ארם נותן את בתו לא לאחד ואתה נתתני לשני
אנשים לאב ובנו ואם אין אתה מאמין שב תחת המטה וראה כיון
שבנו עוסק במלאכתו הרי הוא באותו בעיני יושב אביה תחת המטה
וחמיה השכים לשא בשלומה כדרך שהוא רגיל בכל יום בא לפניו
והשתחוה לה וחיבה ונישקה כדרך שהוא רגיל בכל יום אמרה לו הנח
מפני אבה שיש כאן חישב אביה ואמ' שמא לתבעה בא עמד מתחת
המטה והלגו שמעו בניו והדגוהו עמדה היא לבכות ביץ הנשים עמדו
והרגו אותה הא למדת שלשון הרע הורגת שלש נפש ל'נתן אומ'
הרי הוא אומ' מה יתן לך ומה יוסיף לך לשון רמיה חצי גבור שנונים
עם גחלי דתמים מה דאה דוד למשלן בחצים מכל כלי זיוז' משעה
שאת יכול להחזיק מיכאן אמ' שלשה יוצאים ואינן חוזרים האבן
והקול והחץ ולא בכל גחלים הוא מושלן לא בגחלי דתמים שכל
גחלים כבדו מבחוץ כבו מבפנים כך מקבול לשון הרע על חברו
אל תעפ שאת מפייסו והוא מתפייס מבחוץ בועד הוא מבפנים למוד
לך

על דאשה

שכל כלי ציון
משעה שאת
מגביה את יכול
להחזיק אבן
החצים משעה
שאת מגביה
אין את יכול
להחזיק

מבחוץ לא כבו מבפנים

ואהבת לדעך כמוך בעושה מעשה עמך אתה אוהבו ואם לאו איך
 אתה אוהבו ה שמע בן ינאי אומ' בשבועה גדו' נא רבד זה הדי הוא אומ'
 ואהבת לדעך כמ' אני יי' אם את אוהבו אני נאמן לשלם לך שכר ואם
 לאו אני דייץ לפדע ממך את חקתי תשמרו חקים שחקקתי לך כבד
 מיכאן אמ' מותרין בני נח ללבוש כלאים ולזרוע כלאים ואינן אסורין
 לא בהרבעת בהמה והרבעת אילן מנא הני מלי אמ' שמו דאמר קדא
 את חק' תע' חקים שחקקתי עליך כבד בהמתך לא תדביע כלאים שרך
 לא תזרע כלאים מה בהמתך בהרבעה אף שרך בהרבעה ומה בהמתך
 בין בארץ בין בחוץ לארץ לא מעתה ושמרתם את חק' ואת משפטי חק'
 שחקקתי לך כבד' התם ושמרתם את חק' להשתא הכא את חק' תע' חקים
 דמעיקרא תשמרו לפי כך אסור לישל' להניח הגוי ולהכיב לו אילנו כלאים
 ואסור לישל' ליתן בהמתו לגוי ולהדביע לו כלאים בהמתך לא תל' כל'
 או אמ' בהמ' לא תל' יכול לא יאחוז בהמה ויעמידנה לפני הזכר תל' לא
 תל' כל' לא אמרתי לא משום כלאים איך לי לא בהמתך על בהמתך מנ'
 בהמתך על בהמת אחרים בהמת אחרים על בהמתך בהמת אחרים
 על בהמת אחרים תל' את חקתי תשמרו איך לי לא בהמה על בהמה מנ'
 בהמה על חיה וחיה על בהמה טמאה על טהורה וטהורה על טמאה תל' את
 חק' תע' מיכאן אמ' כל המרכיב את הזכר על הנקבה שאינו מינו בין בא
 בבהמה בין בחיה בין בעופות אפ' במיני חיה שבים הרי זה לוקה מן התורה
 בכל מקום בין בארץ בין בחתה לארץ אחר בהמה וחיה שלו או שלחבירו
 ואינו לוקה עד שיכניס כמכחול בשסופדת אבל אם העלן זה על זה
 או עוררין בקול מכיז אוהו מכת מרדות שרך לא תזרע כל הדין
 אזהרה שלא לזרוע שני מיני זרע כאחת בארץ ישל' שני שרך איך לו
 לא שלא יזרע ומנ' שלא יקיים תל' כלאים לא אמרתי לא משום כלאים
 ומנ' שאיז מרכיבין עץ סדק על גבי עץ מאכל ולא עץ מאכל על גבי
 עץ סדק ולא עץ מאכל על גבי עץ מאכל תל' את חק' תע' ואיך אסור באילן

אף שרך בין
 בארץ בין בחוץ
 לארץ

מאן דאמ
עד הכא
דכח להכות
ומאן

וכת ויטל שאול את החנית על להב ומלך דאמ עד קללה דכח לבשתך
ולבע על אמך ומלך דאמ עד נזיפה ויחד שמואל ביהונתן ולמלך דאמ עד
נזיפה הא כת הכייה וקללה שאני התם אגב חביבותא יתירתא דכח
ליה ליהונתן בדור מסר נפשיה טפי אמ ד טרפון העבודה אם יש בדור
הזה יכול להוכיח אמ ד לעזר בז עזריה העבודה אם יש בדור הזה
יכול לקבל תוכחה אמ ד עקי העבודה אם יש בדור הזה יורע היכן
מוכיחין אמ ד יוחנן בז נורי מעיד אני עלי את השמים ואת האדן
שיתר מהדבעה חמשה פעם לקח ד עקי על ידי שהייתי קובל עליו לפני
רבין גמ וכל כך הייתי יורע שהוא מוסיף לי אהבה לקיים מה שנאל תופח
לץ קן ישנאף הופח לחפם ויאהבין מיכאן אמ גדו היא התוכחה שכל און
שהתוכחה בעו נחת רוח באה לעו וטובה באה לעו ובדכה באה לעולם
ודעה מסתלקת מן העו שנ נלמוסיחים ינעם ועליהם תבוא ברכות טוב
על המוכיח ועל המתוכח אמ ד שמו בר נחמן אמ ד יוחנן כל המוכיח
את חבירו לשם שם דכה לפלגו שלהקבה שנ מוכיח אדם אחרי חן
ימצא ולא עור לא שמושכין עליו חוט שלחסר שנ ומצא חן ושכל טוב
בעיני אהים ואדם לא תקם עד היכן הוא כוחה של נקמה אמ לו השאילני
מגלך ולא השאילני ולמחר אמ לו השאילני קדרומך אמ לו איני משאילך
כשם שלא השאתני מגלך אמ לו האלך ואיני כמוהך כשם שלא השאתני
קדרומך לכן ולא תטול לא תקם ולא תטד את בני עמך נוקם ונוטד אתה לאחדים
ואהבת לדעך כמוך אמ ד עקי זה כלל גדול בתו בז עזאי אום זה סדר
תולדת אדם ברמות אהים עשה אותו זה כלל גדול יתקלקל חבירי עמי
אמ ד תנחומא אם עשית כן דע למי אתה מבזה איזו היא אהבה
שיאהב את חבירו כגופו ויספר בשבחו כשם שהוא רוצה שלא יצא
שם דע על כבודו כך יהא רוצה שלא יצא שם דע על חבירו וכל
המתכבד בקלון חבירו איז לו חלק לעו הבא וכן חייב לחוס על ממון חבירו
כשם שהוא חס על ממון עצמו כשם שאדם רוצה שלא יצא שם דע על ממון שלו
כך יהא רוצה שלא יצא שם דע על ממון

מש

מא

לכך נא לא תקם
(ואתגר קדרומך לכן ולא תטול)
עד היכן
הוא כוחה
של נקמה
אמ לו השאילני מה
קדרומך ולא
השאילני ולמחר
אמ לו השאילני
מגלך
יתבזה
חבירי
עמי
הואיל
ונתקלתי

ואהבת

ולבוש או להתכסות בלבוש שנ לא תלבש ואיש פרט לקטן או יכול
שחני מוציא בן תשע שנים ויום אחד תל כי ישכב את אשה פרט לקטנה
שבת זרע פרט למעדה והיא שפחה יכול בשפחה כנענית הכת מדבר
תל והפדה יכול כולה תל לא נפרדה הא כיצד פדויה ושאינה פדויה
הת שחציה שפחה וחציה בת חורין במאורקת לבן חורין הכת מדבר
כ לעזר בן עזריה אומ כל העדיות כבד אמורות משויר אין לו לא שחציה
שפחה וחציה בת חורין והיא שפחה לחייב על כל שפחה ושפחה מיכץ
אם הבא על שפחות הרבה אף בעלם אחד חייב על כל אחת ואחת
נחלת מאי משמעא דהאיי נחלת אשתטי הוא דכת ותשטח עליו
את הדיקות ואיבעית אימא מיהכא אם תכתש את האויל במכתש
בתוך הדיקות והפדה לא נפרדה צכסך ובשווה כסך ומנ אף בשטר
תל או חפשה לא נתן לה ולהלץ הוא אומ וכתב לה מה להלץ האמור
בשטר אף כאן בשטר אין לי לא כסך בחציה ושטר בכולה
ומנ אף שטר בחציה תל או חפשה לא נתן לה מה כסך בחציה אף
שטר בחציה בקרת תהיה מלמד שהיא לוקה יכול אף הוא ילקה תל
תהיה היא לוקה והוא אינו לוקה דא בקרת מלמד שמבקרין ואחד
כך לוקין בקרת מלמד שהמלקות בקרייה מיכאן אמ כל זמז שמכין
הגדול שבדיינין קורא אם לא תשמד לעשות והפלה יי ושונה ומשולש
ושני מונה והשלישי אומ הכה תכה שכל זמז שהוא מכה על פיו
הוא מכה לא יומתו כי לא חפשה הא אם חפשה הרי או חייב
מיתה והביא את אט נא כאזא ונא להלץ איל אשם מה איל אשם
אמור להלץ בכסף שקלים אף כאן בכסף שקלים וכז הוא אומ ויתנו
יום להוציא נשיהם ואשמה איל צאן על אשמתם אמ דב חסדא מלמד
שבולן שפחות חרופות היו וכפר על הכ באיל האשם לפי על
הט אט חטא מלמד שהוא מביא אחד על דבדים הרבה מיכאן
אם הבא על השפחה ביאות הרבה אפלו בהעלמות הרבה אינו חייב

מכות

אשם

עז

[illegible]

מולעלין ללמדך שאין ארץ ישל חסדה כלום שנ לא תחסד כלבה פדיו
 פדיו לעלין וללולביץ ולמי גפנים ולסמדר' או יכול שאני מוציא
 עונקוקלות ואת הבוסר תל פדיו פדיו דברי ל יוסי הגלילי ל עקי אומ
 ועליתם על ערלים לדבות את כולן והל כל יוסי הגלילי שלש שנים
 יכול בתוך שלש שנים יהא מותר תל יהיה יהיה להביא הנזעע לדבים
 או יכול אין לי לא שלא יאכל ומנ שלא יעבד בו ולא ייהנה בו תל ועל
 עליתו לדבות את כולן שלש שנים אחר בתשרי ראש השנה לעולה
 ולדבעי מאימתי מונץ לעולה ולדבעי משעת נטיעה ואינו מונה
 מראש השנה לראש השנה לא שלשים יום בשנה קדו שנה והוא
 שתקלוט נטיעה שתי שבתות ומנ לשלשים יום לפני ראש השנה הרי
 הן ככל השנה תל ובשנה מיכאן אמ' הנוטע אדבעה ואדבעים יום
 קודם ראש השנה עלתה לו שנה ומונה אחריה שנה שנייה ושלישית
 ובדביעית תהיה דבעי ואעפ כן אין פירות נטיעה זו מותרין משום
 עולה לא מחמשה עשר בשבט שלשנה דביעית ויהיו דבעי מחמשה
 עשר בשבט שלשנה דביעית עד חמשה עשר בשבט שלשנה חמישית
 ואחר כך הרי הן חולין ובשנה הרביעית יהיה כל פדיו להביא את הפדע
 ואת העוללות בדברי בית הלל שבית שמאי אומ' יש לו פדע ויש לו עוללות
 והעניים סודין לעצמן בית הלל אומ' כולו לגת קדש מה קדש אמור
 להלץ טעון חומש וביעור אף קדש אמור כאן טעון חומש וביעור
 מיכאן אמ' דין נטע דבעי להיאכל לבעלין בידוע כמעשר שני ואם
 דעה לפדותו ולעלות בדמיו פודה ומוסיף חומש ובזמן הזה פודהו
 אף בפרוטה ומשליכה לים המלח והעולה אסורה בחוצה לארץ הלכה
 למשה מסיני ואין דין נטע דבעי בחוצה לארץ לא הרי הוא חולין לכל
 דבר ואינו צריך פרייה הלולים מלמד שהוא טעון בדכה לפינו ולאחר
 מיכאן היה ל עקובה אומ' לא יטעום אדם כלום עד שיבדק ובשנה
 החמישית תאכלו את פר להוסיף לכם תבוא' ל יוסי הגלילי אומ' הרי את

יהא אסור
 ולאחר שלש
 שנים
 ערלים

שעה

אֵלֶּם אֶחָד וְנִסְלַח לוֹ מִחַטָּאֵי חַטָּא לַעֲשׂוֹת אֶת הַמִּדֵּי כְּשׁוֹגֵג
כָּל הָעֲרִיּוֹת עֲשֵׂה בָהֶן אֶת הַמַּעֲרָה כְּגֹמֵד כָּל הָעֲרִיּוֹת עֲשֵׂה בָהֶן
אֶת כְּגֹדֶל הַקָּטָן וּבִשְׁפָחָה לֹא עֲשֵׂה בָהֶן אֶת הַקָּטָן כְּגֹדֶלָהּ כָּל
הָעֲרִיּוֹת אֶחָד הָאִישׁ וְאֶחָד הָאִשָּׁה שְׁוִיץ בַּמִּכּוֹת וּבִקְרִבָּה וּבִשְׁפָחָה
הֵיא לֹקָה וְהוּא אִינוֹ לֹקָה הוּא מִבִּיא קִרְבָּן וְהֵיא אִינָה מִבִּיאָה קִרְבָּן
כָּל הָעֲרִיּוֹת בַּחֲטָאֹת וְהַשְׁפָּחָה בַּאֲשָׁם כָּל הָעֲרִיּוֹת בִּנְקֻבָּה וְהַשְׁפָּחָה
בְּזָכָר כָּל הָעֲרִיּוֹת חַיִּיב עַל כָּל בִּיאָה וּבִיאָה וּבִשְׁפָחָה אִינוֹ חַיִּיב לֹא
אֶחָד עַל בִּיאָה הַרְבֵּה כָּל הָעֲרִיּוֹת לֹא עֲשֵׂה בָהֶן אֶת הַשְׁוֹגֵג כְּמִדֵּי
וּבִשְׁפָחָה עֲשֵׂה בָהֶן אֶת הַמִּדֵּי כְּשׁוֹגֵג אַרְבַּעַת מִבִּיאִים עַל הַזֶּדֶן כְּשֶׁנֶּגֶד
וְאִן הֵן תָּבֹא עַל שְׁפָחָה חֲדוּפָה שֶׁנֶּן וְנִסְלַח לוֹ לַעֲשׂוֹת שׁוֹגֵג כְּמִדֵּי וְנִזְדִּי
שֶׁנֶּמְאָר בְּפִתְעָה פִתְעָה זֶה שׁוֹגֵג פִתְעָה זֶה מִדֵּי וְכֵן הוּא אֹמֵר
פִתְעָה עֲבֹדוּ וְנַעֲנִשׁוּ וְשִׁבְעַת הָעֲדוּת לִי שְׂכָר נָא בָּהֶן וְנַעֲלֹם
וְשִׁבְעַת הַפְּקָדוֹן אֲתִיא מִשְׁבֹּעַת הָעֲדוּת בְּגִזִּי שׁוּב תַּחֲטָא תַּחֲטָא
וְכִי תִבְאוּ יָכוֹל מִשְׁבָּאוֹ לַעֲבֹד הַיָּדֵךְ תֵּל אֶל הָאָרֶץ הַמִּיּוֹחֶדֶת
כִּי תִבְאוּ וְנִטְעַתֶם פֶּדֶס לִשְׁנִטְעוּ גּוֹיִם עַד שֶׁלֹּא בָּאוּ יִשְׂרָאֵל לָאָרֶץ
אֲנִי יָכוֹל שְׂאֵנִי מוֹצִיא אֶת שְׁנִטְעוּ גּוֹיִם מִשְׁבָּאוֹ יִשְׂרָאֵל לָאָרֶץ תֵּל כֹּל עֵץ
מִיכֹאֵן אִם עֵץ שִׁבְאוֹ מִשְׁבָּאוֹ נִטְעוּ פֶּדֶס נִטְעוּ אֶפֶס שִׁבְאוֹ
כִּיבְשׁוּ חַיִּיב וְנִטְעַתֶם פֶּדֶס לַעֲוֹלָה מֵאֵין וְנִטְעוּ פֶּדֶס לַמִּבְדִּיק וְלַמְדִּיק
מִיכֹאֵן אִם סֶפֶק גִּפְנִים סֶפֶק עַל סֶפֶק אֶפֶס שִׁבְדִּיכָה בָּאָרֶץ מוֹתֵד
וְנִטְעוּ חֵץ לִי לֹא שְׁנִטְעוּ אֲגוּד וְשִׁקָּד נִטְעוּ יָחֹד שְׁלֵתֵאנָה מִן תֵּל
כָּל עֵץ עֵץ מֵאֲכָל לֹא עֵץ סֶדֶק עֵץ מֵאֲכָל פֶּדֶס לַנּוֹטֵעַ לְסִיג
וְלִקְדוּת וְלַעֲצִים לִי יוֹסִי אֹם אֶפֶס אֲמַר הַפְּעָמִי לַמֵּאֲכָל וְהַחֵיּוֹן
לְסִיג הַפְּעָמִי חַיִּיב וְהַחֵיּוֹן פֶּדֶס נִטְעוּ לַעֲצִים וְחֵיב עֲלִין לַאֲכִילָה
מִן תֵּל כָּל עֵץ מֵאִימָתִי הוּא מוֹנֶה לוֹ מִשְׁעַת נְטִיעָתוֹ לֹא כָּל
עֵץ מֵאֲכָל הֵיא לִי מֵאִיד אֹם מִשְׁמַע שֶׁנֶּן עֲדָלָתוֹ לֹא יֵאֲכָל אִינוֹ יִדַּע
שֶׁעֵץ מֵאֲכָל הוּא לֹא מֵהַ תֵּל שְׁטַעַם עֲצוֹ וּמֵאֲכָל שְׁוִיץ הוּא אֹם לֹא

וּבִשְׁפָחָה לֹא
עֲשֵׂה בָּהֶן אֶת
הַמַּעֲרָה כְּגֹמֵד

ס
זו
זאת
והוא
יאכל
גם
מן שגדה
וידפנה
לארץ
ועמד
מתעל

עץ מכל עץ

אשגדה ולו אנבת ידי אגמן למתעל ואכל מנה געץ ודפנה ואנבת אינא והדי הו סיפוק
על סיפוק

זקנים לא יגלוּ יָכוֹל אֶסְלוּ גִלְחוּ בַּמַּסְפָּדִים כְּבוֹתָעֵר יֵהָא חַיִּיב תֵּל וְלֹא
תֵּן אֶת פָּאָת זֶק אִו וְלֹא תֵּן אֶת פָּאָת זֶק יָכוֹל אֶפְּ לִיקְטֵן בַּמִּלְקָטָה
אִו בְּדִהְיֵנִי יֵהָא חַיִּיב תֵּל וְפָאָת זֶק לֹא יִגְלֹחוּ הָא כִּי־צֵר גִּילּוּחַ שִׁישׁ בֶּן
הַשְּׁחָתָה הָוִי אֹמַר זֶה הִתְעַד־ לֹא תִקִּי וְלֹא תֵּן כָּל שִׁישְׁנֹו בְּבֵל תַּשְׁחִית
יֵשְׁנוּ בְּבֵל תִּקִּיף אִשָּׁה שְׂאִינָה בְּבֵל תֵּן אִינָה בְּבֵל תִּקִּיף הִינוּר־תִּנָּן
כָּל מִצְוָה שֶׁהִיא בְּלֹא תַעֲשֶׂה בֵּין שְׁהִזְמִין גְּרָמָה בֵּין שְׁלֹא הִזְמִין גְּרָמָה
אֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד נָשִׁים חַיִּיבִין חוּץ מִבֵּל תֵּן וּבִלְתִּיקִיף וּבִל יִטְמֵא כֹהֵן
לְמַתִּים פָּאָת זֶק פִּאֵת זִקְנִיךְ מִלְמַד שֶׁהוּא חַיִּיב עַל הַזִּקֵּן שְׁתֵּי
מִיבָאֵן וּשְׁתֵּי מִיבָאֵן וְאֶחָת מִלְמָטֵן וְאִם נָטַל בֹּלֵץ כְּאֶחָת לֹקֶה
חֲמֵשׁ אֲבָל שְׁעַל הַשִּׁפָּה שְׁלֹמֶעֱלָה וְשְׁלֹמֶטָה מוֹתֵר וְכִבֵּד נֶהְגוּ יִשְׂרָאֵל
שֶׁלֹא לְהַעֲבִידוּ אִלּוּ לִגְלֹחַ קִצְתּוֹ שֶׁלֹא יַעֲכֹב אֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה וְשִׁדָּט
לְנַפֶּשׁ יָכוֹל אֶפְּ שִׁדָּט עַל בֵּיתוֹ שֶׁנֶּפֶל וְעַל סְפִינְתּוֹ שֶׁטְבָעָה יֵהָא חַיִּיב תֵּל
לְנַפֶּשׁ לֹא אִמְרָתִי אִלּוּ שְׁרִיטָה שֶׁהִיא עַל הַמַּת־ וּמִן לַחֲמֵשׁ שְׁרִיטוֹת עַל
מַת אֶחָד שֶׁהוּא חַיִּיב עַל כָּל שְׁרִיטָה וְשְׁרִיטָה תֵּל וְשִׁדָּט לַחֲיִיב עַל כָּל
שְׁרִיטָה וְשִׁדָּט ל יוֹסִי אֹמַר וּמִן לַשְׁרִיטָה אֶחָת עַל חֲמֵשֶׁה מַתִּים שֶׁהוּא
חַיִּיב עַל כָּל מַת וּמַת תֵּל לְנַפֶּשׁ לַחֲיִיב עַל כָּל מַת וּמַת וְכַתְּבֵת
יָכוֹל אֶפְּ כְּתֹב וְלֹא קַעֲקַע קַעֲקַע יָכוֹל אֶפְּ קַעֲקַע וְלֹא כְּתֹב יֵהָא
חַיִּיב תֵּל וְכַתְּבֵת קַעֲקַע הָא כִּי־צֵר עַד שִׁיכְתוּב וִיקַעֲקַע בִּירוֹ וּבְכוּחַל
וּבְכָל דָּבָר שֶׁהוּא דוֹשֵׁם אִם ל חֲלָבִיָּה אִם ל אֲרָא בִּד אֲהַבָּה אִסוּד לְאָדָם
שִׁיתֵּן אֶפְּ מוֹקְלָה עַל גְּבִי הַמִּכָּה מִפְּנֵי שֶׁנֶּדְאָה כְּכַתְּבֵת קַעֲקַע דָּב בִּצִּי
בִּד אֲבֵאִי קִפִּיד אֶפְּלוּ אֲרִיב־רִא רִכְסִי־תֵּן רַב אִשִּׁי אִם כָּל מִקּוֹם שִׁישׁ
בִּז מִכָּה מִכְתּוֹ מוֹכַחַת עַלִּי אִל תַּחֲלֹל אֶת בְּהֵד יָכוֹל בְּכֹהֵן הַמִּשִּׁיָּא
אֶת בָּתוֹ לָלוּי וְלִישָׁר הַכֹּת מִד תֵּל לְהַזְנוּתָהּ בְּחִילוּלִיץ שְׁבִזְנוּת הַכֹּת מִד
וְאִיזָה זֶה הַמוֹסֵר אֶת בָּתוֹ כְּנוּיָה שֶׁלֹא לֵשֵׁם אִישׁוֹת ל אִיעֲזֹר אֹמַר זֶה
הַמִּשִּׁיָּא בָּתוֹ לְזִקֵּן ל עֲקִי אֹמַר זֶה הַמַּשְׁהָה אֶת בָּתוֹ בּוֹגְרֵת אִמֵּר רַב
כֹּהֵן מַשׁוּם ל עֲקִי אִיז לך עֲנִי בִישָׁל אִל דַּשַׁע עֲרוּם וְהַמַּשְׁהָה אֶת בָּתוֹ

פ
חֲדִידָה
פ
רִאשֹׁנָה
לְמִלְקָטָה
עֲדִיף
חֲדָר
יִנְתֵּן
זֶה
לְשַׁעַר

יֵהָא חַיִּיב תֵּל
קַעֲקַע אִו

פ
אֲשֶׁר־אֵט
לְמַהֲגָמָה

וְכֵן הִיא שְׁמִיכָה
עֲצָמָה שֶׁלֹא לֵשֵׁם
חִישׁוֹת

מוסיף פירות חמישית על פירות רביעית מה פירות חמישית לבעלים
אף פירות רביעית לבעלים ד' עקי אומ' רבדה תורה כנגד היצר
שלא יהא אדם אומ' הדי ארבע שנים מצטער בו חנם לכך נא להם
לפס תבואתו מלמד שאינו נפרה לא עד שיעשה תבוא' מיכאז אמ'
איך פודין את הרבעי עד שיבוא לעונת המעשרות לא תאכלו
על הדם ומנ' לאוכל מבהמה קודם שתצא נפשה שהוא עובר בלא
תעשה תל' לא תאכלו על הדם דא' לא תאכלו על הדם לא תאכלו
מבהמה קודם שתצא נפ' לא תא' ועדיין דם במזרק ל דוסא אומ'
מנ' שאיך מברין על הדוגי בית דין תל' לא תא' על הדם ד' עקי אומ'
מנ' לסנהדרין שהדגו את הנפש שאיך טועמין כלום כל אותן היום
תל' לא תא' על הדם אמ' ד' יוסי בר חנינה אזהרה לבן סורר ומורה
תל' לא תא' על הדם לא תאכלו אכילה המביאה לירי שפיכות דמים
אמ' ד' יוסי בר חנינה משום ד' איעזר בן יעק' מאי לא תא' על הדם לא
תא' קודם שתתפללו על דמכם אמ' ד' יצח' אמ' ד' יוחנן משום ד' איעזר
בן יעק' כל האוכל ושותה ואחד כך מתפלל עליו הכת' אומר ואות'
השליכת אחדי גו' אל תקרא גו' לא גו' אמ' הקבה לאחר שאכל
ושתה ונתגאה זה לא קיבל עליו מלכות שמים לא תנחשו
כגון לו שהן מנחשין בחולדה ובעופות ובכוכבים וכל כיוצא בהן
ולא תעוננו או אוהזי עינים ד' ישמעאל אומ' דה המעביר על העינים
ד' עקי אומ' לו נותני העתים כגון לו שהן אומ' לימורות עדבי שביעית
להיות יפות עקורות קטנות להיות יסות עקורות קטנות להיות דעות
זאסור לעונן ולשא למעונן לא שהמעונן והשוא באזהרה לא תקיפו
אחד המקיף ואחד הניקף והוא שעשה מעשה פאת ראשכם סוף
ראשכם ואוהן העדעים מיכאז ומיכאז והקפת כל הראש שמה הקפו
ופיאה זו איך לה שיעור מן התורה ושמענ' מדקינינו שאיך מניין
פחות מארבעים שעדות ולא תע' את פאת זק' מה תל' לפי ש' ופאת

תבואתו

41

פ
מעורר את
פ
זאכיר
הקטניות
עקורות
פ

ומקדשי תכדאו את השבת משום שמירה המקדש משום מורה
 יכול יהא ירא מן המקדש תל את שבתתי תש ומל תל מה שבת לא
 מן השבת אתה ירא לא ממי שפיקר על השבת אף המקדש לא מן
 המקדש אתה ירא לא ממי שפיקר על המקדש איזה הוא מוכח לא
 יכנס להר הבית במקלו ובמנעלו ובאפודתו ובאבן שעל רגליו ורואה
 יעשנו קפנדריה ורקיזה מקל וחומר איך לי לא בזמז שביית המקדש
 חיים מן היום תל את שבתתי תש ומל תל מה שמירת שבת לעולם אף
 מורה מקדש לעו ואסור לו ליפנות בכל מקום או לישן ביז מזרח למערב
 לא ביז צמון לרחם נפניז וישניז מפני שהשכינה במערב אל הפנו
 אל האבת ולהידענים אוב זה פיהם המדבר משחין או מביז פדקין
 וידעני זה שמניח עצם עוף ששמן ידוע בפיו ומקטיל קטרת יחפח
 ועושה מעשים אחרים עד שיפול כנכפה ומדבר בקין מה שיהיה הדי
 או בסקלה והנשא בהז באזהרה אל תבקשו לטמ בהם מלמד שאין
 באיז על האדם לא אם כן הפנה להז ונטמא בהז ואם מיטמא אתה בהז
 דע מה את מחליף מה במה אני יי מפני שיבה תקום יכול מפני
 אשימאי תל זקן ואיז דקן לא חכם שנ' אספה לי שב איש מזקני עיר
 ל יוסי הגלילי אומ' איז דקן לא נשקנה חכמה שנ' יי קנני ראשית דבן
 ל יוסי הגלילי אומ' הינו תנא קמא איכא ביניהו ינוקא וחכים תנא קמא
 סבר לא ול יוסי הגלילי סבר אפ' ינוקא וחכים נמי יכול יעמוד מפני
 ממקום רחוק תל תקום והדרת לא חמדת לא קימה שיש בה הידור
 ואיזו היא קימה שיש בה הידור הוי אומ' זו ארבע אמות או הידור
 יכול יהדרנו בממוז תל תקום מה קימה שאיז בה חסדון כיס אף הידור
 שאיז בו חסדון כיס מיכאז אפ' איז בעלי אופציות נשאיז לעמוד מפני
 תלמיד חס בשעה שעוסקין במלאכתן יכול יעמוד מפניו בבית הכסא
 ובבית המרחץ תל תקום והדרת לא חמדת לא קימה שיש בה הידור
 והי מלי בבתי גואי אבל בבית בדאי חייב לעמוד מפניו יכול אפ' דארו

ד עתו

פ

משגי'

בוגדת' אטו המשהה בתו בוגדת' לאו לשע עדום הוא הכי קא אמר
איזה הוא ענין ודשע עדום זה המשהה בתו בוגדת' אמ' ל יהודה
אמ' רב זה המשיא בתו לזקן והמשיא אשה לבן קטן והמחזיר אביו
לגוי עליו הכת' אומ' למען ספות הלוח את העמאה וכת' לא יאבה יי
סלוח לו מותיבי האוהב את אשתו כגופו והמכבדה יתר מגופו
והמרדיך בניו בדרך ישדה והמשיא בניו סמוך לפרקן עליו הכת' אן
וידעת כי שלום אהליך תפקדת נוך ולא תחטא סמוך לפרקן שאני
ולא תז' הא' מזנים הן הפידות יכול על מעשה יחיד תל' ומלאה האדן
זמה לא על מעשה יחיד' ל יהודה אמ' ותחטפי האדן בזנותך
ובדעתך ומה עונשו שלדבד וימנעו דביבים ל' איעזר בן יעק אומ'
מתוך שהוא בא על נשים הרבה ואין ידוע על איזו מהן בא והיא
שקיבלה מאנשים הרבה ואין ידוע איזה מהן קיבלה שגג ונשא לבתו
שגג ונשא לבתו נמצא נשוי לבתו ובנו לאחותו נמצא ממלא את
העולם ממזדין שנ' זמה זה מה הוא ל' אעזר אומ' ומנ' שהוא ענוש
לפני המקום בבא על אשה ואמה נא כחן זמה ונא להלן ואיש אשר
יקח את אשה ואת אמה זמה היא מלמד שהוא ענוש לפני המקום
בבא על אשה ועל אמה ובתה רב סי' כד מיקלע לרדשיש מכדין
מז' הוי'א ליומא רב נחמן כד מיקלע לשבנציב מכדיז מז' הוי'א ליומא
איני והא' תניא ל' איעזר בן יעק אומ' לא ישא אדם אשה במדינה זו
והולך למדינה אחרת ונושא אשה שמא יזדווגו זה אצל זה ונמצא
אח נושא אחותו ואב נושא בתו ועל זה נא ומלאה האדן זמה
אמר' לבנן קלא אית להו והא' אמ' לבא תבעוה להנשא ונתפייסה
צריכה לישב שבעת ימי נקיים לבנן הוו מודנא להו מקרים הוו
קדמי משדדי שלימא ואי בעית אימא יחודי הוו מיחדים להו שאינו
דומה מי שיש לו סת בסלו למי שאין לו סת בסלו את שבתת'
תשמדו יכול יהא בנין בית המקדש דוחה את השבת תל' את שבתת' תל'
ומקדשו

יכא

פ
מ
תלדי
תתזוג
לה
ובשר
ליום
ואחר
א
מ
דאי
מקום
ל
אג

מנע ממנו חסד ע"ל למס מרעהו חסד רב נחמן בר יצח אומ' אף
מורק ממנו ידאת שמים שנו' ידאת שרי יעזב' תניא ל' לעזר
הסמא אומ' כל תלמיד חכ' המתפלל כנגד רבו "אחורי רבו והנזות
שלום לדבו והמחזיר שלום לרבו והחולק על ישיבתו של רבו והאומ' ^{א"י}
דבר שלא שמע גורם לשכינה שתסתלק מישל' וכי יגור אתך גר
בא ואמ' לך גר אני יכול קבלו תל' אתך במוחזק לך ש' באן עדיין מנ' תל'
וכי יגור בארצכם איז לי לא בארץ בחוצה לארץ מנ' תל' אתך בכל
מקום שאתם' אם כן למה נא בארצכם לא בארץ אינו צריך להביא
ראייה ובחוצה לא צריך להביא ראייה' לא תצו שלא תאמר לו אמש
היית עובד עז ועבשו נכנסת תחת כנפי השכי' ל' איצור הגדול
אומ' מפני מה הזהירה תורה על הגר בשלשים ושלשה מקומות מפני
שסורו רע' באזרח מכם מה אחרם שקיבל עליו את כל דברי התורה
מיכאז אומ' גר שקיבל עליו את כל דברי התו' חוץ מדבר אחד איז מקבל
אובו' ל' יסי בר יהוד' אומ' אפ' דבר קטן מדברי סופ' יהיה לכם הגדהגד
אתכם ואהבת לו כמוך כמה שנ' לישל' ואהבת לדעך כמ' כך נא בגדים
ואהבת לו כמוך כי גרים הייתם בא' מצ' דעו מה נפשך שלגדים שאף
אתם הייתם גרים בא' מצ' משום ל' נתן אמרו מום שבך אל תאמרו
בחבירך' לא תעשו עול במע' במדה' בלמד שקמורד נקרא דיין שאם
שיקר במדה קרוי עוול שנוי ומשוקץ חרם תועבה וגורם לחמשה
דבר מטמא את הארץ ומחלל את השם ומסלק את השכי' ומפיל ישדא
בחרב ומגלה אותן מארצן' במדה זו מדת הארץ' במשקל זה טדיעני'
ובמשורה זה זיד הגדול ויש אומ' זו קיטית קטנה' ויש אומ' דין זה
המחוק' תנו רבנן לא תעשו עול במש' במדה זו מדידת קרקע
שלא ימדוד לאחד בימות החמה ולאחד בימות הגשמים' במשקל
שלא יטמין משקלותיו במלח' במשורה' שלא ידתיח המשורה והלא דבר
אל' חומ' ומה משורה שהיא אחר משלשים ושלשה בלוג הקפידה תורה

מרב

ער

א"י גר שקיבל
עליו את כל דברי
התורה:

אם לדין כבוד
הדין אמור
אם כן למה נא
לא תעשו עול
במשפט

זיד קנה
מאזנים
בלשון
אסמ
אכל

אסמ
אכל
אסמ
אכל

יעלים עיניו ממנו כאלו לא ראהו תל תקום והדרת ויראת מאהד
 אני יי' הרי הדבר מסור ללב הא כל דבר שהוא מסור ללב נא בן ויראת
 מ' אני יי' ל שמעון בן לעזר אום ומנ' לזקן שלא יטריח תל דקן ויראת
 מ' אבי נקטינן דאי מקיף תאיי אבי מקיף ל זורא מקיף איסי בן
 יהוד אום מפני שיבה תק ואפ' כל שיבה במשמע אום ל יוחנן הל' כאיסי
 בן יהודה ל יוחנן קאי מקמי סבי אהדמא אום כמה הרפתקי ערו עליהו
 יהני רבא מיקם לא קאים הידור עביר להו אביי יהיב ידא במסיבא
 לסבי אום ל אמי בישיבה הללך אחר חכמה ובמסיבה הללך אחר זקנה
 אום רב אשי והוא רמופלג בחכמה והוא רמופלג בדקנה האיי דאמדינן
 איזו היא קימה שיש בה הידור הוי אום זה אדבע אמות אום אביי לא
 אמדינן לא ברבו שאינו מובהק אבל ברבו מובהק מלוא עינו אביי
 מ' חזו להו לאוני דחמלא דרב יוסף קאים דקימא ון דכוכב במהלך
 דמי ומיחייב למקם מקמיה תנא תלמיד הנפטל מדבן אל יחזיר
 פטו וילך לא מצדד והולך כי הא דל' איעזר כי מיפטל מניה דל' יוחנן
 הוה מסגי ואדל לאחודיה כי הוה בעי ל' יוחנן לסגויי הוה גחין וקאים
 ל' איעזר אדוכתיה עד דיהוה מיבסי ל' יוחנן מניה ואיזה הוא הידורו
 לא ישב במקומו ולא סותר את דבריו ולא מדבר במקומו אמר ל'
 לעזר כל תלמיד חכ' שאינו עומד בפני דבן נקרא דשע ואינו מאריך
 ימים ותלמודו משתכח שנ' וטוב לא יהיה לדשע ולא יאריך ימים
 כצל אשר איננו ידא מפני אהים מורא דה איני יורע מהוא כשהוא
 אום תקום והדרת ויראת מאהד הוי אום זו קימה אום ל' יהושע בן לוי
 כל מלאכות שהעבד עושה לדבן תלמיד עושה לדבן חוץ מהנעלות
 לו מנעלו והתרת לו מנעלי אום דבא לא אמריץ לא במקום שאין מבידין
 אותו אבל במקום שמבידין אותו לית לן ברה אום רב אשי ובמקום
 שאין מבידין אותו נמי לא אמריץ לא דלא מנח תפלי אבל מנח תפלי
 לית לן בה אום ל' חייא בד אבה אום ל' יוחנן כלהמונע תלמידו כאלו
 מנע

פ
 עתים
 לעות
 וזמנים
 קשות
 תנא
 למען
 הוה
 ביה

מלשמשו

בזאת הזמן וגידה

מחתם כן
ומקדמין

מסח
אוצנה

תע עמוס

לנצח

יהא חייב

יהא חייב תל
ומזדעך לא
תתן להעביר
למולך יכול
אפלו מס
והעביר
למולך

מנה לך הכת אנגדדמין על כך מיכאז אמר הסיטון מקנה את מדותיו
 אחת לשלשים יום ובעל הבית אחת לשנים עשר חדש והחנוני
 מקנה את מדותיו פעמים בשבת וממחה את משקלוותיו פעם אחת
 בשבת וקנה מאזנים על כל משקל ומשקל אני יי אע הוצאת מא
 מצ על תנאי כך הוצאתי את מא מצ על תנאי שתקבלו עליכם מצות
 מדות שכל המורה במצות מדות מורה ביציאת מצ וכל הכופר במצות
 מדות כופר ביציאת מצ תנו דבנז אוצדי פירות ומפקיעי שערים
 ומקטיני איפה ומלוי בדבית עליהז הכת אומי מתי יעבור החדש ונשכרה
 שבר והשבת ונסתתרה בד להקטיז איפה ולהגדיל שקל ולענות מאזני
 מדמה ואחריו מה כת נשבע יי בגאון יעקב אם אשכח כל מעשיהם
 ושמדתם את כל חק ואת כל משפ ועט אותם ליתן שמירה ועשייה
 חקים ושמירה ועשייה למשפטים ולא עוד לא שיהקדים חקים למשפט
 לפי שאיז טעמן גלוי ולא טובת עשייתן ידועה לכל כמשפטים וכך הקדים
 הכת חקים שלא ידמה להז שהן פחותין אני יי אני נאמן לשלם שכר
 וידבר יי ואבני ישראל תד לאמ אמר אבני ישראל דבר אבני ישראל ואתה
 תצוה את בני ישראל ר יוסי אומ דברה תודה בלשונות הרבה וכולן נדיבין
 להרדש ישראל או ישראל בר או הגדים הגד להבות נשי הגדים בישראל לרבות
 נשים ועבדים חש כן למה נא איש איש להביא את הגדים שבאו על
 עדיות הגוים ושבאו על עדיות ישראל שידונו בדיני ישראל אשר יתן
 מזדעו למולך למה נא לפי שהוא אומ ומזדעך לא תתן להע למ יכול
 אפ העביר ולא מסר תל תתן יכול אפ מסר ולא העביר יהא חייב תל
 ומזדעך לא תתן להע למ יכול אפ מסר והעביר למלך שלא באש יהא
 חייב תל לאימצא בד מעביר בנו ובתו באש העבדה העבדה וגז שוה
 מה העבדה אמורה כאן למלך אף להלן למלך מה העבדה אמורה להלן
 באש אף כאן באש נמצאת אומ עד שימסור ויעביר באש למולך
 מית יום בזית דין ומנ אם איך כח בבית דין עם הארץ מסייעין

יהיה זכרם
צדק צדק

ומדלגן לא שבוטת

פ
שוכה

የጥቅም
የጥቅም
የጥቅም
የጥቅም
የጥቅም

6752

2

7146

אברהם
אברהם

מחנה
קטע

לחלוקה

אברהם

אתה אומ' זו
קדושת
כדושות עז

לא שמענו תל והנפש אשר תפנה לאהבת ואלהידע והתקדש
והי קדש-זו קדושת פדיונות עז או אינו לא קדושת פדיונות
וכשהוא אומ' קדש-זהו קדושת פדיונות כל המצוות אמורה ומה תל
והתקדש והייתם קדש זו קדושת פדיונות עז כי אני יי' אני נאמן
להפדע ונאמן לשלם שכר ושמתם את חק ועש' איז לי אלא
מה שפירט הכת שאר דקדוקי הפדע מנ' תל ושמתם את חקתי
אני יי' מקדש בשם שאני קדוש כד אתם היו קדושים כי
איש איש איז לי לא איש טומטם ואנדרגנס מנ' תל ומקלל אביו
ואמו אשר יקלל את אביו ולא את אבי אביו ואת אמו ולא את
אבי אמו אביו לא הספק אמו ודאי לא הספק אביו ואמו
קלל מה תל לפי שנ' ומקלל אביו ואמו מוקצמת יכול לא יהא
חייב עד שיקלל שניהן כאחת תל אביו אמו קלל ואפ' אחד מהן
והרי הגר חייב על אמו ואינו חייב על אביו דבדי ל יוסי הגלילי
ל עקי אומ' אביו ואמו קלל את שהוא חייב על אביו חייב על אמו
ואת שאינו חייב על אביו אינו חייב על אמו מורה ל עקיבה
בשתוקי שהוא חייב על אמו ואע"פ שאינו חייב על אביו איז
לי לא חיים מתים מנ' תל אביו ואמו קלל מכל מקום אשר קלל
אינו חייב עד שיקלל בשם אתה אומ' בשם או אינו לא בכנוי
תל בגקצו שם יומת מה תל שם לימד על מקלל אביו ואמו
שאינו חייב עד שיקללם בשם מות יומת בסקלה אתה אומ' בסקלה
או אינו אומ' לא באחת מכל מיתות שבתו תל כחך דמיו בן
ונה באוב וידע דמיהם בם מה להלן בסקלה אף כחך בסקלה
עונש שמענו אזהרה לא שמע תל אלהים לא תקלל אם דייץ הוא
אביו הרי הוא בכלל אלהים לא תקלל אם דייץ הוא
בכלל ונשיא בעמך לא תאר אינו לא דייץ ולא נשיא לא בוד מנ'
אמרת הרי אתה דן בצניץ אב שבשניהן לא ראה דייץ כדאה

תל עם הארץ ירג בחבץ דא עם הארץ עם שבגינן נבדאה
 הארץ רבן גמ אומ עם הארץ שהן עתידין לידש את הארץ על
 ידי רבדים הללו ידגמהרזלא כסותו באבן מלמד שאם מת
 באבן אחת יצא ואני אתן את פני פונה אני מעסקי ועוסק בו
 באיש ולא בציבור ההוא לא אנוס ולא שוגג ולא מוטעה והכרתי
 אתו מק עמו ועמו בשלום כי מזל נתן למ מה תל לפי שנ לא
 ימצא בד מעביר בנו ובתו באש איז לי לא בנו ובתו ובן בנו
 בתו מנ תל כי מזל נתן למ איז לי לא זרע כשר זרע פסול מנ תל
 בתו מזל למ כל שיש לו זרע למען טמא את מקדשי ולחללי
 מלמד שהוא מטמא את המקדש ומחלל את השם ומסלק השכי
 ומפיל ישר בחדב ומגלה אותן מארצן ואם העלם יעלימו ומנ
 אם העלימו בדבר אחד סוף שברבדים הרבה מעלימין תל ואם
 העלם יעלימו ומנ אם העלימו בבית דין אחד סוף שבבתי דין
 הרבה מעלימין תל ואם העלם יעלי ומנ אם העלימו בסנהדרלות
 שלשבטים בסוף שבסנהדרין גדולה שלושל מעלמת בדיני נפשות
 ניטלין מהן על כך לכך נא ואם העלם יע לבלתי המית אותו
 בכל מיתה או בכל מיתה שירצו ושמתי אני את פני פונה אני
 מעסקי ועוסק בו באיש לא בציבור ההוא לא אנוס ולא שוגג
 ולא מוטעה ובמשפחתו מה תל אמר שמעון וכי מה חטאת
 המשפחה לא ללמדך שאין לך משפחה שיש בה מוכס שכולה
 מוכסיך מפני שכולן מחסיץ עליו והכרתי אתו מה תל לפי שנ
 ובמשפחתו יכול תהא משפחתו בהכרת תל אתו אתו בהכרת
 ואין משפחתו בהכרת לא ביסורין והכרתי אתו ואת כל הזנים
 אחדיו לזנות לרבות שאר עץ בהכרת מקרב עמו ועמו בשלום
 והנפש אשר תפ אל האבת ואלהידע למה נא לפי שהוא אומר
 ואיש או אשה כי יהיה בהם אוב או ידעוני עונש שמעון אזהרה
 שמעון כרת

יש זה לוסטים
 שכולה לסטים

במיתה שנאמדה בדי שמים מה מיתה שנאמדה שמי
בה דושם מיכאז אל מצות הנחנקין הן משקייעין אותו בזבל
עד ארכבותיו ונותנין סודל קשה בתוך הדכה וכורך על צואתו
זה מושך אצלו וזה מושך אצלו עד שנפשו יצאה עונש שמענו
אזהרה מן תל לא תכאף אחר האיש ואחר האשה ואיש להוציא
את הקטן אשר ינאף את אשת אביו משמע בין אשת אביו שהיא
אמו בין אשת אביו שאינה אמו אין לי לא בחיי אביו אשת אביו
לאחר מיתת אביו מן תל עדות אביו גלה אף לאחר מיתת אביו
מות יומתו שניהם בסקלה אתה אומ' בסק' או באחת מכל מיתות
שבתו תל דמיהם בם מה להלן בסק' אף כאן בסק' עונש שמענו
אזהרה לא שמע תל עדות אשת אביו לא תגלה ואיש אנו ישכב
את בלתי זו אשת בנו תבל עשו על שם שתיבל את החטא תבל
עשו על שם שחיטת את החטא מות יום שני דמי בם בסק' אתה
אומ' או באחת מכל מיתות האמורות בתו תל דמי בם ולהלן כח
דמי בם מה להלן בסק' אף כאן בסק' עונש שמע אזהרה לא שמע
תל עדות בלתי לא תג' ואיש להוציא הקטן את ישכב את זכריו
גדול בין קטן משכבי אשה מגיד הכת ששני משכבות לאשה ל
ישמעא אומ' הרי זה בא ללמד ונמצא למד מות יום בסק' או באחת
מכל מיתות האמורות בתו תל דמי בם ונא באוב וידעני דמי בם
מה להלן בסק' אף כאן בסק' עונש שמע אף לא שמע תל ואת זכר
לא תני אין לי לא אזהרה לשוכב אזהרה לנשכב מן תל לא יהיה
קדש מבני ישראל ואומ' וגם קדש היה בארץ דביל ישמעל עקי אומ'
אינו צריך הרי הוא אומ' ואת זכר לא תני תועבה עשו שניהם ל
חנינה בר ארי אומ' משכב זכור ובהמה היו בכלל עדיות והלא הכת
מוציא מכללן וקודם תועבה לומ' מה לו עדות שחייבין על זדונה
כרת ועל שגגתה חט' ועליה גלו כנענים ואיש להוציא את הקטן

אף מיתה שנאמדה
סתם מיתה שאין
בה דושם

וכא באוב וידעני
דמיהם בם

אתה אומ' בסקלה

ואת זכר לא תשכיב

אף כל עדות שחייבין
על זדונה כרת ועל
שגגתה חטאת ועליה
גלו כנענים

נשיא ולא דאח נשיא כדאח דייץ לא דאח דייץ שהדיין אתה
מצווה על הזדאח כדאח נשיא שאין אתה מצווה על הזדאח
לא דאח נשיא שהנשיא אתה מצווה על הזדאח כדאי דייץ שאין
שאיין אתה מצווה על הזדאח הצד השווה שבהן שהוא בעמך
ואתה מוזהר על קללתן אף אני אביא אביך שבעמך שאתה
מוזהר על קללתו מה לצד השווה שבהן שכן גדולתן גדמה להן
תל לא תקלל אחד באמוללין שבעמך הכת מדבד מה חדש שכן
חדשאתו גדמה לא וחדש יוכיח וחדד הדיין לא דאי זה כדאי זה
הצד השווה שבהן שהוא בעמך ואתה מוזהר על קללתן אף אני
אביא אביך שבעמך שאתה מוזהר על קללתו מה לצד השווה
שבהן שהן משנין אם כן לכתוב אלהים וחדש או נשיא וחדש אלהים
למה לי אם אינו ענין לגוסו תנאו ענין לאביו הניחא למי דאמר
אלהים חול לא למי דאם אלהים קדש מאי איכא למימד דתניא אלהים
חול דברי ל ישמע ל עקי אומ' אלהים קדש ותניא ל איעזר בן יעקב
אומ' אזהרה למבדק את השם מנ' תל' אלהים לא תקלל הניחא למאן
דאם אלהים חול לא למי דאם אלהים קדש מאי איכא למימל מאן ואם
אלהים חול גמר קדש מחול ומאן האם אלהים קדש גמר חול מקדש
בשלמא למי דאם אלהים חול גמר קדש מחול לא למאן דאם אלהים
קדש כי היכי גמר חול מקדש ודלמא מקדש הזהיר אהול לא הזהיר
אם כן לכתוב לא תקלל אלהים מאי אלהים לא תק' שמעת מינה תלתי
ואיש להוציא את הקטן אשר ינאף את אשת איש להוציא את
אשת הקטן אשר ינאף את אשת דע להוציא את אשת אחרים מות
יומת בחנק אתה אומ' בחנק או באחת מכל המיתות שבתו אמרת
עא ודאח כל מיתה סתומה בתו איין אתה דשאי למסרה להחמיר
עליה לא להקל עליה דברי ל יושיה ל יוחנן אומ' לא מפני שהיא קלה
לא מפני שנאמדה סתם וכל מיתה שנסתם הרי היא חנק ל אומר
במיתה

נשיא ודיין
יוכיחו מה
לנשיא ודיין
שגדולתן
גדמה להן
ולא
דאח
זה
כדאי
זה

לוחות

אותו בזבל עד ארפכושדן ומתנין סודר קשה לתור הרבה זכוכין
על צוארו ומשכיך עד שפוטח את פי ומביאין עופרת ויוצקין לתוך
פי ויחרת וחומדת את בני מעיו אתו ואתהז אתו ואת אחת מהן
דברי ל ישמע ל עקי אומ' אתו ואתהז אתו ואת שתיהן מאי ביניהן
אמ' אביי משמע דודשין איכא ביניהן ל ישמע סבר אתו ואתהז
אתו ואת אחת מהן שכן בלשון יוני קורין לאחת הז' ואם חמותו
מדדשא אמאי ל יעק סבר אתו ואתהז אתו ואת שתיהן חמותו
וכא כתיבא רבא אמ' חמות לאחר מעשה איכא ביניהן ל ישמע סבר
חמות לאחר מיתה בשדסרד ול עקי סברא יסורא בעלמא והלכא
כותיה עונש שמענו אז לא שמע תל עדות אשה ובה לא תג ואיש
להוציא את הקטן אשר יתן שכבתו בבהמה ביז גדולה ביז קטנה
מות יום בשב אתה אומ' או אינו לא באחת מכל מיתות האם בתוק
נא כאן ואת הבה תה ונא להלן כי הרג תהרגנו מה להלן בסא אף כאן
בסא למדנו עונש לשוכב עונש לנשכב מנ תל כל שכב עס בהמה
מות יום אמאינו ענין לשוכב תנהו ענין לנשכב ולמדנו עונש
ביז לשוכב ביז לנשכב אזהרה מנ תל ובכל בה לא תתן שכ למדנו
אזהרה לשוכב אזהרה לנשכב מנ תל ולא יהיה קדש מבני ישראל ואומ'
וגם קדש היה בארץ דברי ל ישמע ל עקי אומ' אינו עדיך הרי הוא
אומ' לא תתן שכב ואשה אשר תקרב אל כל בהמה והרגת את האשה
בסא אתה אומ' בסא או באחת מכל מיתות האם בהו תל דמיהם בס
נא כאן ונא באב וידע דמי בס מה להלן בס אף כאן בסא עונש
שמע אז לא שמ תל ואשה לא תעמר לפני בהמ' והרגת את הבהמה
ואת הבהמ' אם אדם חטא מה חטאת בהמה אל לפי שבא לאדם
תקלה על ידיה לפיכך אמ' הכת תסקל אדם שהוא גורם לחבירו
להטותו מדרך החיים לדרך המות על אחת כמה וכמה שיעבירו
המקום מן העו כיוצא בו אתה אומ' אבר תאבדון את כל המקו

אשר יקח את אשה ואת אמה בכולן הוא אומ' שכיבה וכאן הוא
 אומ' לקיחה לזמ' לך שלעז' אינו חייב לא על הנישואין שהרי דרך
 לקוחין אמרה תורה מיכאן אמ' נושאין על האנוסה ועל המפותה
 והאונס והמפתה על האנוסה חייב' נושא אדם אנוסת אביו וממנה
 אביו אנוסת בנו ומפותת בנו' דבא אמ' אנס אשה מותר לישא בתה
 מיהכא נפקא רכת עדות בת בנך או בת בתך לא תג הא בת בנה
 דידה ובת בתה דידה גלי' וכת' על' אשה ובתה לא תג את בת בנה
 ואת בת בתה הא כי צד כאן באונסין וכאן בנישואין איפוך אנא
 עדיות שאר' ד כת' בהו בנישואין איכא שאר' באונסין ליכא שאר'
 זה מדרש דרש ל' חניכה בל' אידי לפני חכ' משום ל' נתן כד'
 האסורות או איסורי עדות ובא עליהן מותר בקרובותיהן הבא
 על אשה מותר בבתה וזו שאר' שאר' יוסף בן הדאי איש עבריה לפני
 רבן גמ' ומה אם אשתי שאני מותר בה הריני אסור בבתה' אשת'
 איש שאני אסור בה' שאר' אסור בבתה' אמ' לו צא ופרנס לוי כהן
 גדול שנ' בו כי אם בתולה מעמיו יקח אשה ואני אפרנס לך כל ישי'
 דא' אמ' לו איך דנין לעקוד אות אחת מן ההו' ונדהו רבן גמלי'
 את אשה ואת אמה אין לוי לא אשה ואמה בתה ובת בתה ובת
 בנה מנ' הרי אתה דין נא כאן זמה ונא' להלן זמה מה זמה שנ' לוק'
 בתה ובת בנה ובת בתה' ומנ' לעשות את הזכרים כנקבות הרי
 אתה דין נא' כאן זמה ונא' להלן זמה מה זמה שנ' להלן עשה את הזכרים
 כנקבות אף זמה שנ' כאן עשה את הזכרים כנקבות ומניין לעשות
 למטה כלמטה' ומה כאן למעלה כלמטה אף להלן למעלה כלמטה'
 באש יע' יכול שרפה ממש תל' להלן יבכו את השרפה מה תל' השרפה
 לא לזמ' לך כל שרפה האמורה תהיה כזו מה זו שרפת נשמה והגוף
 קיים דפת ויקרבו וישאם בכת אף שרפה האמורה בבית כהן ובאשה
 ובתה שרפת נשמה והגוף קיים' מיכאן אמ' מצות הנשרפין משק' עין

אינו דין

אף זמה שנ' כאן
בית וזאת בנה ובת
בתה

הריני דין נא' כאן
זמה ונא' להלן זמה
מה זמה שנ' להלן
עשה למטה
כלמטה אף כאן
למטה כלמטה

אותו

בת אביו

מז האם

לו לא בת אביו ולא בת אמו ולא בת אביו מז האם ומז האב מז
תל עדות אבותו גלה מכל מקום ועוד שלא יאמר הכת יש לי בריץ
אם חייב על אחותו מז האב ושלא מז האם ושללא מז האב קל וחומר
מז האם ומז האב לא אם אמרת כן ענשרת מז הריץ לכך נא אחתו
ללמדך שאין עונשין מז הריץ וראה את עדותה והיא תל את עדותו
עד שיהיו מזידין אמ' עולא מנ' להתראה מז הבו רכת ואיש אשר
יקח את אחתו כן מיכרי בר חייה תליא מילתא לא עד שידאון טעמן
שליבד אם אינו ענין לכדת תנהו ענין למלקות ל חזקיה תנא וכי
יזיד איש על דעהו להלכה בעדמה שהתרו בו ועדיין הוא מזיד רבי
ל' שמע תנא ויקריבו אותו המאנים אתו מקשש על שהתלו בו ועדיין
הוא מקשש רבי ל' חנא כל רבד על עסקי דיבור צריכי דאייכתב
רחמנא באחותו הוה אמינא חייב מלקות איך חייבי מיתה בת אבין
לא כתב רחמנא וכי יזיד ואיכתב רחמנא וכי יזיד הוה אמינא תנא
הנ מלי סייף רחל אבל סק רחמנא אימא לא צריכה ותדתי בנסקלין
למא לי ל' שמע לאיתויי נשרפיץ לרבנן מילתא דאיתא בקל וחומר
טרח וכתב לה קראי וליכתוב רחמנא בנסקלין וליהו הפך מינה דמי
נמי מילתא דאיתא בקל וחומר טרח וכתב לה קרא חסד הוא ושמא
תאמר סין נשא את אחיו תל חסד הוא ויעולם מתחלהו לא נבדא
לא בחסד שנ חסד עולם יבנה ונבדתו לעיני בני עמם עונש שמע
או לא שמ' תל עדות אח בת אביך או בת אמך לא תג' איך ל' לא בת אביו
ולא בת אמו בת אמו ולא בת אביו מז האב ומז האם מנ' תל עדות בת
אשת אביך מולדת אביך אח היא מכל מקום ועד שלא יאמר הכת יש
לי בריץ אם הזהיר על אחותו מז האב ושלא מז האם ומז האם ושלא
מז האב קל וחומר מז האב ומז האם לא אם אמרת כן הזהנת מז הריץ
לכך נא אחתו ללמדך שאין מז הריץ ואיש להוציא את הקטן
אשר ישכב את אשה דיה איז דוה לא נדה שנ' והחזר בנדתה את

מז הריץ

ונתתם את מז זהדי דברים קלוחם וסבאם כל המקומות והאלן
שאינן לא לואיז ולא מדברים על שבא לאדם תקלה על ידיהן אם
הבית השחת ושרוף וכלה ואבד והעבד מן העו' אדם שהוא גורם
להבדילו להעוותו מדרך טובה לדרך רעה על אחת כס' וכמ' שיעצונו
המקום מן העו' וכי למה אמרה תולה להחריב את המקומות והאילנות
מפני שמדכידן גנותו שלאדם' והלא דברים קלוחם אם כן
המקום על כבודן של דשעים קל וחומר על כבודן של נדיקים
לענין צדיקים הוא אומ' כי תעורר אל עיר ים דבים לא תשחית
את עצה' והדי דבל קל וחומר ומה אם האילנות שאינן לא לואיז ולא
שומעין ולא מדברים על שהן עושין את הפירות חס עליהן המקום
מלהעבירן מן העו' אדם שהוא עושה את התו' ועושה רצון אביו
שבשמים על אחת כמ' וכמ' שיחוס עליהן המקום מלהעבירן מן העו'
לענין דשעים הוא אומ' דק עץ אשר תרע כי לא עץ מאכל הוא
אותו תשחית וכלת' והדי דברים קל וחומר ומה אם האילנות שאינן
לא לואיז ולא שומעין ולא מדברים על שאינן עושין את הפירות
לא חס עליהן המקום מלהעבירן מן העו' אדם שאינו עושה את
התו' ואינו עושה רצון אביו שבשמים על אחת כמ' וכמ' שלא יחוס
עליו המקום מלהעבירן מן העו' דבן יוחנן בן זכאי אומ' אבנים
שלמות תבנה את מז יי' אבנים שמטילות שלום ביץ ישל לאביון
שבשם' והלא דבל קלוחם ומה אם אבנים שאינן לא לואות ולא
שומעות ולא מדברות על שהן מטילות שלום ביץ איש לאשתו
ביץ משפחה למשפחה ביץ עיר לעיר ובין מדינה למדינה ובין אומה
לחברתה על אחת כמ' וכמ' שלא תבואנו פודענות ל שמעון בן
זעזר אומ' הברזל נברא לקצר ימיו של אדם ומזבח נבנה להאריך
ימיו של אדם אינו בדין שיונף המקצר על המאריך ואיש
להוציא את הקטן אשר יקח את אחותו בת אביו או בת אמו איז

ביץ ישל לבין
חציון שבשמים
אם הסת לא תנף
עליון ברזל אדם
שהוא מטיל שלום

דמיה מלמד שארבעה מיני דמים הן טמ באשה והא אהן פמשה
תנן הארום והשחור ופקדן כדכום וכמימי ארמה וכיין המזוג
הא שחור ארום הוא לא שלקה ושאר כל מדאה דמים טהורים
ונכרתו שניהם מק עמם עונש שמע אי לא שמע תל לאשה בנדת
טמ לא תקרב ועדות אחות אמך ואחות אביך לא תג אחות אמך
בין מן האב בין מן האם כי את שאדן הע לענין שאמדנו עונם
ישאו בהכלת עונש שמע אי לא שמע תל עדות אחות אביך לא תג
עדות אחות אמך לא תג ואיש להוציא את הקטן אשר ישכב את
דודתו באשת אחי אביו הכת מד אתה אומ באשת אחי אביו הכת מד
או אינו מד לא באשת אחי אמו תל עדות אחי אביך לא תג לאשתו
לא תקרב דדתך היא נא כאן דדתו ונא להלן דדתך מה דדתך האמו
להלן באשת אחי אביו הכת מד אף דדתו שנ כאן באשת אחי אביו
הכת מד או אינו מדבר לא באשת אחי אביו אף מאמו תל עדות
דודו גלה נא כאן דדו ונא להלן או דדו או בז דדו יגאלו מה דדו שנ
להלן במשפחת אביו הכת מד ומשפחת אם אינה קרויה משפחה אף
דדו שנ כאן במשפחת אביו הכת מד חטאם ישאו בהכלת עדידים
ימותו אם יש להן בנים קובדין את בניהם ואם אין להן בנים מתים
בלא בנים ואעפ לאייה לדבר זכר לדבר כתבו את האיש הזה
עדידי עונש שמענו אי לא שמע תל עדות אחי אביך לא תג אל
אשתו לא תקרב ואיש להוציא את הקטן אשר יקח את אשת אחיו
באשת אחיו מאביו הכת מד אתה אומ באשת אחיו מאביו הכת מד
או אינו מדבר כאן לא באשת אחיו אפלו מאמו תל גדה היא לא
אמרת כאן לא באשת אח שהיא כנדה מה הנדה יש לה איסור
ויש לה התר אף אשת אח יש לה איסור ויש לה התר ואיזו היא
אשת אח שיש לה איסור ויש לה התר זו אשת אחיו מאביו אם יש
לו בנים אסורה ואם אין לו בנים מותרת נמצאת אומ שהוא מחייבו

ואחות אביך
בין מן האב
בין מן האם

שאין

יוחנן משוס

אשה דוה וגלה את עלוה מיכאן אמר ל' שמע בין יוחי איך האשה טמאה
עד שיצא מדוה דרך עלוה את מקנה דערה מגיר הסת שעשה
בה את המעדה כגומר איך לו לא נדה ישעשה בה את המעדה כגומר
שאר כל העריות מנ' אמרת מה נדה עלוה שחייבין על זדונה כרת
ועל שגגתה חט ועשה בה את המעדה כגומר אף כל עלוה שחייבין
על זדונה כרת ועל שגגתה חט נעשה בה את המעדה כגומר לא אם
אמרת בנדה שיש בה טומ' לפי כך עשה בה את המעדה כגומר תאמר
בשאר כל העריות שאין בהן טומ' לפי כך לא נעשה בה את המעדה כגומר
תל' כי את שאר העדה הלי אתה דין בנין למנין שניהם לא דא נדה
כדא אחות אב ולא דא אחות אב כדא נדה העד השווה שבהן
שהן עלוה שחייבין על זדונה כרת ושל שגגתה חט נעשה בה את
המע' כג' אמ' עולא מנ' לה עדא מן התורה דכתב איש אשר ישכב
את אשה דוה וגלה את על מיכאן לה עדא מן התורה אשר כחן נדה
שאר עריות מנ' אמ' ל' יונה ואי תימא לב' הזנא בדעה דל' יהושע אמ'
קרא כי כל אשר יעשה מכל התוע' הא' הוקשו כל העריות כולן לנדה
מה נדה בה עדא אף כל עריות נמי בה עדא נמי בעא מניב דא בינא
מרבא המעדה בזכור מהו אבדכ' משכבי אשה כת' וכיון דבאשה
חייב בזכור נמי חייב לא המעדה לבה מה מהו אס' אינו ענין להעמא
דכתיבא גבי אחות אב ואחות דכרת ועדות אחות אמר ואחות אבין
לא תג' כי את שאר הע' דאתן בהקשה בג' יונה תנא ענין להעדא
דבהמה והעדא דחייבי לאוין מדגלי' דחמנא שכבת זדע גבי עשה
חלופה מכלל דחייבי לאוין בהעדא אמ' שמו' העדייה דן נשיקה
משל לאדם שמניח את אצבעו על פיו אי אפשר שלא ירחוק הבשר
כי אתא לב' שמו' בד' יהודה אמ' ל' יוחנן העדייה דן הכנסת מעטרה
גמר ביאה ממש מיכאן ואילך אינו לא בנשיקה ופטור ופסול
אדעמואל והיא גלתה את מין דמ' נא כאן דמיה ונא להלן ונא

גמר ביאה

דמ' כג' ע"ה

לאו הרי אתם לנבוכדנצר וחביריו דא והייתם לי קדע בעו הזה
ואבדל את מז העמ להיות לי לעו הבא ל חננה בן אנטיגנס אומ' לו
אמ' ואבדל את העמים מכם לא היתה תקומה לאומות העו' ולא היה פתח
לאחר מהן שיתגייר להל' לבורד דעות מתוך יפות שוב אינו חוזר על
הדעות וכשהוא אומ' ואבדל את מז העמ הרי פתח לבוים להתגייר
להל' לבורד יפות מתוך הדעות שוב הוא חוזר לדעות שמא ימצא בהן
עור יפות דא ואבדל את מז העמ ל לעזר בן עזריה אומ' ומניין לא
יאמר אדם אי איפשי ללבוש כלאים אי איפשי לאכול בשר חזיר אי
איפשי לבוא על הערוה אבל איפשי ומה אעשה ואבי שבשמים גזר
עלי כך שנ' ואבדל את מז העמ להיות לי נמצא פורש מן העביה
ומקבל עול מלכות שמנס' ואיש מן אשה איין לי לא איש ואשה ומנ'
לרבות טומטם ואנדרגינס תל' או אשה כי יהיה בהם לא הנשא בהם
אוב זה פיתוס המדבד משחיו או ידעני זה המדבד בקיו' הרי אובסק
והנשא בהן באזהרה מות יום באבן ירגמו אותם דמי' בם זה בנין אב
כל דמיהם בם האמ' בתו בסקלה חלפי שאוב וידע חמורין ענש עליהן
הכת סקלה בעז עזמה ועתיד הקבה להעביד עז מז העו' שנ' והאילים
כליל יחלף ולבטל האובות והידע והקוסמים ולהאיר עין בחידיו בנען
הד עזו זתפארתו וכך הוא אומ' מפך אותה בדיים וקוסמים יהולל משיב
חכמים אחור ודעתם יסכל מקיס דבר עבדו ועצת מלאכין יש לים
האומ' לירושלם תשב ולעדי יהודה תבנינה וחבבותיה אקומס אמר כי בזה

לאמר אל הפדנפים

מדינות רוכב שמים אל ההודיות	המקדה במים עליות הוא אהים צריך בוחז לבות וכליות
ועומד נסתרות בחרדי ליבנמשכיות	מגיד מדאשית אחרית ויודע מה להדיות
בכל מקום רעים ואובים עינו עופות	ידאה למענו בעני יונה עיניה בוס יור
ויקבץ כל נפוצותיה מארבע צויות	וישבור מעל צוארה עול ארבע מלכיות
	וישוביה למגדל דור העומד לתלפיות

באן על אשת אחיו שאין לה בנים בחיי בעלה ואע"ג דמשתדיא לה
וכשהוא אומ' עדות אחיו גלה לחייבו על אשת אחיו שיש לו בנים לאחר
מיתת בעלה עדידים יהיו אם יש לו בנים קובלץ' ולמעלה הוא אומ'
עדידים ימ' אם אין לו בנים הולך בלא בנים' עונש שמע' אף לא שמע'
תל' כי כל אע' יעשה מכל התוע' הא' ונב' הנפל' ושמדתם את חקתי
ואת כל משפטי ועע' אותם' ליתן שמידה ועשייה לחקים ושמידה ועשייה
למשפט' ולא תקיא הא' את אשר אני מב' את שמ' לע' בה' אע' אינ' מביא
אתכם לא על מנת לידע לא' בכנע' שהיו שומדי מקום עד שתבואו'
ולא תלכו בחק הגוי' או המצ' אשר אני משלח מפ' או כנע' כי את כל א'
עשו ואקץ בם' מלמד שהיו הכנע' שטופין בדברים הללו' אני אינ' מגל'
אותן לא על ידי דברים הללו' ואקץ בם' כאדם שהוא קונט במזונו'
ואמר לכם אתם תידעו את אדם' אתם נאין ויודשין אותה שאתם
סתחתם תחלה' וכפ' הוא אומ' גן נעול אחותי כלה' ואני אתננה לכם
לדעת אובה' עתיד אני ליתנה לכם ירושת עולמים שמה תאמרו אין
לך ליתן לנו לא משל אחרים והרי משלכם היא והיא אינה לא חלקו שלש
ואתם בניו שלשם והן אינן לא בני חם ומה טיבן בתוכה לא שהיו שומדי
מקום עד שתבואו' אני יי' אט' הבדל את מן העמ' דחו מה ביניכם לאומ'
באומות אדם מקשט את אשתו ומוסרה לאחר' אדם מקשט את עצמו
ונמסר לאחר' והבדלתם ביין הבהמ' הט' לט' צרד' לומ' ביין פדה לחמור
והלא כבד הז' מקודשין' אם פן למה נא' והבדל ביין הבהמ' הט' לטמאה'
ביין טהרה לך לטמאה לך' ביין שנשחט דובו שלקנה לביין שנשחט
חציו וכמה הוא בין דובו לחציו מלוא שערה' וביין צוף הטמא לטהור
לאיסור' והייתם לי קדע' כי קדוש אני כשם שאני קדוש כך אתם היו
קדוע' כשם שאני קדוש כך אתם היו פדושים' ואבדל אתכם מזה
בשני דבר' הללו' הובדלו ישל' מן האומות בעדיות ובמאכלות אסורות
לחיות לי' אם מובדלין אתם מן העמים הרי אתם שלי ולשמי ואם
לא

שאינה

הז אמת בשעה שאדם נלמד לבדו ואינו מערב עמהן דברים
אחרים שאין דמיון בן אחותו של יעקב את ל יעקב פגון אני
שלמדתי חכמת ישראל מהו שאמר חכמת יונים אמר לו כת לא ימוש
ספר התורה הז' מפ' והג' בו יום ולי' אם יש לך שבעה לא מז' היום
ולא מז' הלי' לך למוד בה חכמ' יונים דא' אימתי הז' אמת בדמין
שעמהן מלאכה לא' ידעת יי' טה' ידאה מביאה לידי טהרה וכן
את מוצא מאהרן שהיתה בו ידאת שמים שנ' ואתנס לו מורא וייל
לפיכך ניתנה לו פדשה שאינה דזה ממנו ומבניו לעו' זו טהרת
המת שאין אחד מהן מיטמא למת שנ' אמר אלההנים ואמדת להם
לנפש לא יטמא בעמיו מהוא עומדת לעד בוא ודאה בשר ודם
שנתן מתנה לחבי אפ' היא שלמאה זהובים כמה היא עומדת בידו
נותים שלוש שנים אפ' בלימי חייו היא עומדת ביד בניו או
ביר בני בניו אבל הקבה נתן מתנה לאה ולבניו שאינה דזה מרהם
לעו' ולעו' עולם שנ' והיתה לו ולזרעו אח' בז' כה' עולם אמ' לו הקבה
אעפ' שעתידי בית המקדש ליחדב והקדשנות בטלין וכהונה גדולה
נפסקת הטהרה אינה בטלה לעו' לכך נא ידאת יי' טה' עומ' לעד
אמ' ל' שמו' טהרה כת' לפיכך הקבה אמ' למשה אמר אלההנים שלא
יהיו סבורין שמה עלידי הקדשן הזהרתו אותן לא אעפ' שבטלו הקדשנות
יטהרו עצמן מלהיטמא למתים מנ' ממה שקדינו בענין אמר אלהה'
דא' זהשה מי כהתקבם ומי יודע פשר דבר זה הקבה שפירש
התורה למשה חכמת אדם ואיר פניו אמ' ל' יודן גדול כוחן שלנביאי
שהן מדמיין כח דמות גבורה למעלה בדמות אדם שנ' ואשמע קול
אדם בין אנלי ונקרא ויאמר גברא הבן להלד את המלאכה אמר
ל' יודה ביל סימון אית קרא אוחרן מחוור יתיר מז' הדין ועלדמות
הכסא דמות כמראה אדם ועוז פניו ישנה שהוא משתנה ממדת
הדין למדת לחמים וממדת רחמ' למדת הדין יכול יש שם שכו'

מי כהתקבם
זה הקבה שכת' דו
וי' צא חכמה יסד אדם
ומי יודע פשר דבר
דל' ח

יענינו בישע קדשו ושוכן עד

ויהיה לנו בעת צרה לסומך ומסעך
 וילב אינינו יפיל וישפיל ויאחזמו דער
 ידועם באפו ובזעם עליהם יזער
 ישוכב נרוחינו להקדשו בית הועד
 וילא נבואש ולא נכלם עד עולמי עד
 וישים יראתו בלבינו לבל אסורנהתמער
 כי היא עומדת לנו ביום קומא לער

ככתוב יראת יי טהורה עומדת לעד

זה שיה יראת יי טהורה ל איעזר בנו של יוסי הגלילי אומ אימתי היא
 טהורה כשארם מטהר עצמו מדברי מינות ל שמע בן מנסיה אומ
 קדי הוא אומ שתה מים מצודיק שתה מים מדברי חכ ואשתה מים
 עכודין ותמשך לדברי מינות שנ ולמה תשגה בני בצרה וכך הוא
 אומ נפש שבנה תבוס נפת כשארם שבע מדברי תורה הוא מואם
 דברי מינות שהן ערביץ עליו כנפת וארם שאינו משביע עצמו
 מדברי תורה כל מה שהוא שומע הוא נמשך אחר מי גרם לו שהדע
 עצמו מדברי תורה שנ ונפש לעבה כל מד מתוק דא יראת
 יי טהרה אמ' ל נחוניא זה הלמד תורה בטהרה מאי גינהו זה חנושא
 אשה ואחר כך למד תורה אמ' ל יוסי אלף בתחלת האותיות מים
 באמצען תיו בסופן אימתי הן אמת כשארם תחלה ואמצע וסוף
 בהן אחד לפי כך נמנו שנותיהן שלדאשנים מסודגין ויהיו ימרי
 יעקב שבע שנים ואדבע ומ שנה דא משפטי יי אמת אימתי
 הם אמת כשארם דודשן מאין ומסכים לאמת היה ל עקי אומ
 למה נמשלה תורה בצאד לומ' לך מה הצאד הן מתחלה איך בו
 טפת מים חיים לא משהיא מוציאה מן העיץ מים אחד כך היא
 מנזלת מים מכל צדדיה כך תלמיד חכ בתחלה איך בן תורה
 וכיון שלמד נמצא נובע והולך שנ נחל נובע מקור חכ ואומ
 תובת חכם מקור חיים ואומ אם תבין שנה ככסף וכמטמונים
 תחפשנה איך תבין יראת אלהים ודעת אלהים תמצא דא אימתי
 הן

משפטי יי אמת

נקראין

מש

מש
 20

פ
ליכסד
עליה
גוד

וחד אמ' מרמיה קרחותיה ראבה למתבר עלה אמגוזי חבט שרינהו
קארי עליהו וכלי כליו רעים רב שקי מית מנשה תיא מיר ויסב
הזקיהו פניו א' הקיר ויתפלל ל' יי' ~~הא~~ מי כהחכם זה משה דכח
ב' עיר גבורים עלה ~~כס~~ מי יודע פשר רבר זה משה שפירש
את קבו' לישל ארבעים ותשע פנים נמא וארבע ותשע פנים גחול
חכמת אדם תאיר פניו ל' יהוש' דסכנין בשם ל' לוי כל רבד ורבד
שהיה הקבה אומ' למשה היה אומ' לו נמאתו וטהרתו וכיון שהגיע
לפסא זה של אמר א' הכה אמ' לפני רבון העולם ואם נמא במה היא
טהרתו ולא השיבו באותה שעה בתכרכמו פניו של משה הה' ועוז פניו
ישונה זכין שהגיע לפכה ארמה אמ' לו הקבה משה אומה דאמיה
שאמרתיו לך בפרשת אמר א' הכה ואמרת לו ואם נמא במה היא טהרתו
ולא השיבו כך זו היא טהרתו ולקח לטמא מעמד שרפת הפלה
אמ' לתפחום בן חבילא מאי דכח אגדותי אמרות טהרות אמ' הקבה
למשה שתי אמירות אמרתיו לך דת' וטהרות הן למי ינתנו לשבטו
שללוי שבת בו וישב מצפף ומסהל כסף ואיזו פרשת המת הה' ויאמר
ויאמר יי' אל משה אמ' א' הכה ואם ליהם לנפשו לא יעבעם ויאמר ויי' א'
משה אמר א' הכה מה כת למעלה מן הענין ואיש או אשה כי יהיה בהם
אוב או ידעני ל' יהוש' דסכנין בשם ל' לוי ואיש זה שאול אשה - זו
בעלת אוב בוא ודא מיום שהיה הקבה על אוב וידע לא מצאנו
אדם שדרש אותן לא שאול בלבד שנ' ויאמר שאול לעבדיו בקשו
ל' אשת בעלת אוב למה היה שאול דומה באותה שעה למלך שנכנס
למדינה וגזר ואמ' כל תורנגולין שיש כאן ישחטו פעם אחת יצא
בלילה ולא שמע קול תורנגול אמ' היכן תורנגול שיקדא אמרו לו והלא
אתה גזרת שישחטו ל' שמעון בן לקיש אומ' למה היה שאול דומה
באותה שעה למלך שנכנס למדינה וגזר ואמר כל המעינות שיש
כאן יסתמו לימים ביקש המלך לדחוף את דגליו אמ' לעבדיו הביאו

מלג

שמו

פ
לישוי
עליה
לחזק

כח
כח
כח

קולו לא דאחו' אנשים שעם שאול לא דאחו' ולא שמעו קולו' ותאמר
 איש דין עולה והוא עושה מעילי על שם ומעילקטן תעשה לו אמר
 ויאמר שמואל אל שאול למה הרגתני ולמה תעשה לי אמר לו לא היה לך
 להרגיז בוראך אלא בי ולא דרך לא שעשית אותי עז לא למדת שבשם
 שנפרעין מן העמבב כך נפרעין מן הנעבד ולא עוד לא שהייתי סבור
 שהוא יום הדין ונתיבאתי והלא רבך קל וחומר ומה שמואל שכת בנויבדע
 כל ישר מרן ועד באר שבע כי כאמן שמואל לנביא לוי נתיבא מיום
 הדין שאל בני אדם על אחת כמ' וכמ' ויאמר שאול צד לי מאד ולמה
 לא אמ' לוגם באורים ותם אמ' לי צד בר חייא אלו אמ' לו באורים ותמים היה
 אומ' לו אתה הרגתה נוב עיר הכה' ויאמר שמואל ולמה הרגתני ויחדע
 את הממלכה מן דוד ויתנה לרעה הסוד ממך ועכשו אתה אומר לי
 לרעה לרוד אמ' ליה כד הוינא יתב גבך הוינא בעלמא דשקרא את יכול
 למעבד עמי מידעם ואנא דחיל ממך וכאן בעלמא דקושטא לית את
 יכול למעבד לי מידעם ולא חנם עשה לך הקבה כך כחשך שמענת
 בקוליי ולא עשית חרון אפובעמלק שמע מי קשוט ויתן ויתן
 ישר עמך ביד כלשתים ומחר אתה ובניך עמי אמ' ליה ולית לי למעבד
 אמ' ליה אם את עדיק את משתדב ולית לי למעבד קרב אמ' ליה אם
 את עביר קרב את נצח אלא אם צדקת את הדין עליו למחר אתה
 ובניך עמי אמ' ל' יוחנן עמי במחצתי אצל לגבי בנוהי אמרי ליה מא
 אמ' לך שמו אמ' להון אמ' לי אם את עביר סדרי קרבא את נצח וכן אמ'
 לגבי עמשא ואבנד אם חנן עבדיך קרב נצחין באותה שעה קרא הקבו'
 למלאכי השדת אמ' להם ראו בדיה שבדאתי בעולמי כמה הוא מעולה
 ומשובח אמ' לפעו לבון העו אתה הוא שבדאת את הכלי הטא אמ' להן
 בנוהג שבעו אדם שיש לו סב בנים והזמינוהו לבית המשתה אומ' לו
 רצונינו שתקח בנך עמך והוא מתיבא עליהן מעין דעה ואינו נוטלן
 עמו לא הולך לבדו וזה שהוא יודע שהן נהרגין קבל עליו מדת הדין ואמ'

כח
כח

חמ' ליה כד
 הויתא גבאי
 היית אומ' לי
 לרעה הטוב
 ממך

שם
 גס
 שמואל

הדי

לי מים אמרו לו הלא אתה גזרת על המעונות שיתמו כן שאול
 בשעה שמלך הכרית את האבת ואת הידע מן הארץ וכשהצד לו
 אמר לעבדיו בקשו לי אשת בעלת אוב ויתחפש שאול מהוא ויתחפש
 מלמד שיצא חפשי מן המלכות וילבש בגד אחר פשט בגדי מלכות
 ולבש בגדי הדיוט וילך הוא ושני אנשים עמו לו אבנר ועמטא
 לימור תודה דרך ארץ שלא יצא אדם לדרך לבדו שכל מי שהוא
 יוצא לדרך לבדו סוף שהוא נעשה עבד לעבדים אמר ל איבן שני
 בני אדם נהגו דרך ארץ אבנר ושאל אבנר ויתח את שני עבדיו
 אתו שאול וילך הוא ושני אנשים עמו ויבאו לאשה לילכה וכי
 לילה היה לא מלמד שהיתה אותה שעה אפילה עליהן כלילה
 וישב שאול לה ביי לאמר חי יי אבי יקרה עוז בידך הנה אמר
 ל שמעון למה היה שאול דומה באחרת שעה לאשה שהיא ישיבה
 עם אורביה ונשבעת בחיי בעלה כך שאול שוא באוב וידענו והוא
 אומר חי יי ותאמר האשה מי אעלה לך אמר לי יצא בר חייא אמרה לו
 ממי אעלה לך ממי שאמרו מי כמוך באים יי או ממי שאמרו מי
 יי אשר אשמע בק אמר לה את שמואל רבן של כל הנביאים העלו לי
 אמרת מא דאמרת ועבדת מא דעבדת וסליק כיון דחמיתיה אמר
 דחילת שני ותרא האשה את שמואל ותא עק בקול גדול באיכא ידעה
 שהוא שמואל כשם שהוא עולה להדיוט כך הוא עולה למלך להדיוט
 הוא עולה ופניו למטה אבל למלך הוא עולה ופניו למעלה ותאמר
 האשה אל שמואל אלהים ראיתי עולים מן הארץ כיון דשמע אלהים
 אי דחיל ויש אומרים הרבה צדיקים עלו עמו ונאמר לה מה תאמרו
 וכי לא היה מכירו לא כך אמרו שלשה נאמרו בזה שמעלה את המת
 זה שצדיק לו שומע קולו ואינו רואה וזה שמעלה אותו רואה ואינו
 שומע קולו וזה שאינו צדיק לו לא רואהו ולא שומע קולו כך האשה
 שהעלת שמואל ראתה אותו ולא שמעה קולו שאול שהיה צדיק לו שמע
 קולו

שני ושאל
 הכרית את
 האבות ואת
 הידענים מן
 הארץ
 שמואל
 אבנר

בן
 לקיש

שמואל
 לא

דברים

חללים תל הכהנים יצאו חללים ומנ' לדבות בעלי מומין תל בני אה
 לא בני אה לדבות את הקטנים ואמ' איהם להזהיר קטנים עלידיגדו
 לנפש לא יטמא איז לי לא המת מנ' לדבות את הדם תל לנפש כי הדם
 הוא הנפש מנ' לדבות כל הטמאות הפורשות מן המת לא יטמא בעל
 בעל צדק שעמיו שם אינו מיטמא מיטמא הוא על מת מצוה ואיזה
 זה מת מצוה זה אחר מישל שהיה מושלך בדרכך ואיז לו קוברין והוא
 שיהיה הכהן לברו ואיז עמו אחר ואפ' קרא שם בדרכך איז לו עונה
 נשיא שמת הכל מיטמאין לו ואפ' כהנים עשאוהו כמת מצוה לכל
 מפני שהכל חייבין בכבודו ואיז הכל אונני' כי אם לשארו איז שאר
 לא אשתו שנ' שאר אביך היא הקדוש לא האדוסה אליו לא הגדושה
 לאמו ולאביו ולבנו ולבתו ולאחיו יאמר לאמו מה תל לאביו שאן נא לאמו
 ולא נא לאביו הייתי אומ' מה אמו שהיא מתחללת הרי הוא מיטמא לה
 אביו שאינו מתחלל אינו דין שיטמא לו אן כן הייתי אומ' מה אמו
 בידוע אף אביו בידוע אביו חזקה מנ' תל ולאביו אן נא ולאביו ולא
 נא לאמו הייתי אומ' מה אביו שהוא חזקה הרי הוא מיטמא לו אמו
 שהיא וראי אינו דין שיטמא לה אן כן הייתי אומ' מה אביו שאינו מתחלל
 אף אמו שאינה מתחללת אמו שנתחללה מנ' תל לאמו יאמר לבנו ולבתו
 ומה תל לאמו ולאביו מה בנו ובתו שאינו חייב בכבוד הרי הוא מיטמא
 להן אמו ואביו שהוא חייב בכבוד אינו דין שיטמא להן אן כן הייתי און
 לבנו ולבתו מנ' לבנו ולבתו הנפלים תל לאמו ולאביו מה אמו ואביו בני
 קיימה אף בנו ובתו בני קיימה יצאו בנו ובתו הנפלים שאינן בני קיימה
 מה תל לבנו ולבתו לפי שיש בבן מה שאין בבת ובבת מה שאין בבן
 הבן אביו חייב בו מצוות למולו וללמדו תורה ולמדרו אומנות ולפרותו
 ולהשיאו אשה מה שאין כאן בבת הבת אביה זכאי במציאתה ובמעשה
 יינה ובהפל' נדר'יה מה שאין כאן בבן הא לפי שיש בבן מה שאין בבת
 ובבת מה שאין בבן ערך לומ' לבנו וערך לומ' לבתו יאמ' לאחיו ולאחותו

ואומר
 תל ואמרת
 אלהם לדבות
 כל הטמאות
 הפורשות מן
 המת

עליו

ומה תל

מ

לִבְנֵי בֹאֵן עַמִּי שְׁאֵנוּ נֹצֵחִין וְלֹא חָס עֲלֵיהֶן הָלַךְ צָרִיק גְּמוּרָה הוּא
בְּאוֹתָהּ שֶׁעָשָׂה הַתְּחִילָה מִלִּאכֹּל הַשְּׂדֵה צוּעֵקִין וַיַּעַל כָּלִי הַנָּחָה וַיַּעַל
כָּלִי הַמְּשֻׁבָּח הַזֶּה מִי גֵרָם לְשִׁאֲזֵל כָּל הַצְדוֹת הַלָּלוּ חֲמֵשׁ חֲטִישֵׁעִשׁ
וְאֵן הֵן חֲמֵל עַל אֲגָג וְהַרְג נֹכַח עֵינֵי הַכֹּהֵן וְלֹא שָׂא בְּאוֹרִים וְתָמָּה וְשָׂא לֵ
בְּאוֹב וִירְעֵנִי וְעֵינָה אֵת שְׁמוֹ זָכֹן הוּא אֹמֵר לְנוֹשָׂא כָּלִי שְׁלֹף חֲדָבָה
וְנִתְּנִי כִּי אֶחָדִי הַשֶּׁבֶץ מִהוּ הַשֶּׁבֶץ עוֹץ לֹבֵשִׁי תִשְׁבֵּץ אֵן כֹּהֵנִי נֹכַח
שֶׁהַרְגִן לִי יְהוֹשֻׁעַ דְּסַכְנִין בְּשֵׁם לִי אִם בִּשְׁעָה שֶׁעָלָה מִשָּׁה אֵהֵר סִי
הַדָּא הוּא הַקָּבָה דְּרוֹת שֶׁעֲתִידִין לַעֲמֹד דֹּד וְדֹד וְפִרְנָסִין דֹּד וְדֹד וְשׁוֹפְטִין
דֹּד דֹּד וְנִבְיָאִין דֹּד דֹּד וְכֹהֵנִי דֹד דֹּד וְחַכְמֵי דֹד דֹּד וְמַלְכֵי
וְהַדָּא הוּא שְׁאוּל מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל נֹפֵל בְּחֲדָב אִם לִפְנֵי דְבוֹן הָעוֹלָם זֶה הוּא
שֶׁבֶחֶן שֶׁלְּבָנִיךְ מֶלֶךְ דָּא שׁוֹן שֶׁהוּא עוֹמֵד עֲלֵיהֶן תַּחֲלָה נֹפֵל בְּחֲדָב
אִם לֹא וְלִי אֵתָּה אֹמֵר זֶן אִימָא לְכֹהֵנִי דְּמַקְטָרִין עֲלֵה הָהִיר וַיֹּאמֶר יְיָ
אֵל מִשָּׁה אִמֵּר אֵל הַכֹּהֵן בְּנֵי אֶהֱרֹן וַיֹּאמֶר יְיָ אֵל מִשָּׁה אִם אֵל הַכֹּהֵן וְאִם אֵלֵּם
אִם לִי יוֹחֲנָן בְּשֵׁם לִי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחֵי כָּל מְקוֹם שֶׁנִּשְׁתִּי אֲמִידוֹת צְרִיכִין
לְהַדְרֵשׁ וַיֹּאמֶר אֵל הָאִישׁ לְבוֹשׁ הַבְּדִים וַיֹּאמֶר בֹּא אֵל בִּנְיָמִן לְגִלְגָּל
מִלְּמַד שֶׁהַקָּבָה אֹמֵר לְמַלְאָךְ וְהַמַּלְאָךְ אֹמֵר לְכֹלֹב גִּזְרֵי עֲלֵי הַקָּבָה לִיטוֹל
מִמֶּךָ שְׁנֵי בַחֲלִים וְאִינִי יָכוֹל לְהִיכָנֵס בְּמַחֲצִיתֶךָ עֲשֵׂה עַמִּי אֵתָּה צְדָקָה
וְתֵן לִי שְׁנֵי בַחֲלִים מִהֶם כֵּת שֵׁם וַיַּעֲשֵׂה וַיִּתֵּן מִלְּמַד שְׁעִינֵן בִּידוֹ וְנִתְּנָה לֹא
וְדִכּוֹתֶיהָ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ חֲחִשׁוֹרֵשׁ וַיֹּאמֶר לְחִסְתָּהּ מִהוּ וַיֹּאמֶר שְׁתִּי פֶעַם
אִם לִי אֶעֱזֹר עַד שֶׁלֹּא הִלְגִּישׁ בָּהּ שֶׁהִיא יְהוּדִית הִיא מִדְּבַר עֲמָה מִטּוֹ
וּמִשְׁהַדְּגִישׁ בָּהּ שֶׁהִיא יְהוּדִית הִיא מִדְּבַר עֲמָה עַל יְדֵי סֶלְסוֹל וְהַרְג
וַיֹּאמֶר יְיָ אֵל מִשָּׁה אִם אֵל הַכֹּהֵן וְאִם אֵלֵּם מִהוּ אִם אֵלֵּם בְּאֲמִידָה דְּאֲשׁוּנָה
אִמֵּר לֹא לְנֶפֶשׁ לֹא יֵט בְּעַמִּי בְּאֲמִידָה שְׁנִיָּה אִם לֹא אִם בֹּא לִידֶךָ
מִתְּ מִצּוֹה הַדְּרָק לֹא אִם אֵל הַכֹּהֵן בְּנֵי אֵהֵר בְּנֵי אֵהֵר מִיטְמָאִין לְמַתִּים
מִיטְמָאוֹת הֵן בְּנֹת אֵהֵר לְמַתִּים וּמִפְנֵי מִה הוֹתֵכָה טוֹמָאָה לְעֵשִׂים מִפְּנֵי
שֶׁהֵן גְּדָמוֹ מִיתָה לְאָדָם לְפִיכְךָ יֵהִיו מִיטְמָאוֹת לְמַתִּים בְּנֵי אֶהֱרֹן יָכוֹל
חֵל

גמאל
בא

יחזקאל

ויאמר

טו
השלישי

דבר אצל חכ אמ' על זה נא יש צדיק אצלד בצדקו הצדיק אובד וצדקו
עמו' להיטמא' על השלום הוא מיטמא לא על החסד' מיכאז אמ' נקטע
ראשו שלאביו אינו מיטמא לו שכבר חסד' להיטמא הטומאה והאבל
כאחר כל שמתטמא לו חייב להתאבל עליו וכל שאינו מיטמא לו
אינו מתאבל עליו חוץ מאחיו ואחותו מאמו אעפ שאינו מיטמא להן
מתאבל עליהן מדברי סוף וכך אחותו הנשואה אעפ שאינו מיטמא לה
מתאבל עליה דין תורה אם היתה אחותו מאביו ועד מתי הוא מצווה
להיטמא לקרוביו עד שיסתם הגולל אבל אחד שנסתם הגולל הדין
כשאר כל המתים שאם נטמא בהן לוקה' לא יטמא בעל בעמיו
ואפ' כהן ואפ' מלך ואפ' נביא לא יטמא להן' דא' לא יטמא בעל בעמיו
מה תל' לפי שג' לאמו ולאביו ולבנו ולבתו ולאחיו ולאחותו מיטמא הוא
להן ביץ כשריץ ביץ פסולין' יכולתאף לאשתו מיטמא ביץ כשדה ביץ פסול'
תל' לא יטמ' בע' יש בעל מיטמא' יש בעל שאינו מיטמא' הא כיצד מיטמא
הוא לאשתו כע' ואינו מיטמא לאשתו פסול' בעמיו' בזמן שעושים מעשה
עמיו לא בזמן שפורשין מדרכי ציבור אבל אם פירשו מדרכי ציבור
אין מתאבלין עליהן כל עיקר ואין צדיק לומר שאין מיטמאין להן'
להחלו' נהג במנהג זה הדין הוא חולין' פירש הדין הוא בקדושתו
מיכאז אמ' היה נוגע במת כל היום כולו או שהיה עומד בבית הקברות
כל היום כולו אינו חייב אף אחת שהדין הוא מתחלל ועומד' פירש
וחדד ונטמא אם התרו בו לוקה על כל אחת ואחת' לא יקדחה
יכול על חמש קדחות לא יהא חייבין אף אחת תל' קדחה לחייב על
כל קדחה וקדחה' בדאשם' מה תל' לפי שג' לא תתגדרו ולא תשימו
קדחן ביץ עיני' שיכול אין לי חייבין אף על ביץ העינים בלבד' ומנ'
לרבות את כל הראש תל' בדאשם לרבות את כל הראש יכול הכהנים
שדיבה בהן הכת מצוות יתירות חייבין על כל קדחה וקדחה וחייבין
על הראש כביץ העינים אבל ישר שלא דיבה בהן הכת מצוות יתירות

יכול הוא חולין
לעולם תל'
בעמיו להחלו'
בזמן שהוא
עמו הדין הוא
חולין

מה תל לבנו ולבתו מה אחיו ואחותו שאינו חייב בהן מצוות דרי
הדין שיטמא להן לו כן הייתי אומ' לאחיו ולאחותו מאמן תל לבנו
ולבתו מה בנו ובתו שהוא יורשן אף אחיו ואחותו שהוא יורשן יצא
אחיו ואחותו מאמו שאינו יורשן יאמ' לאחיו מה תל ולאחותו שאלו
אם לאחיו ולא אם לאחתו הייתי אומ' מה אחיו בין גדול בין קטן אף אחת
בין גדול בין קטנה תל ולאחותו הבתו הקט' לא הגדול' אן נא לאחתו ולא
נא לאחיו הייתי אומ' מה אחותו הקטנה לא הגדול' אף אחיו הקטן לא הגדול
ולא אחיו בין קטן בין גדול דא' ולאחותו מה תל הדי שהיה הולך
לשחוט פסחו ולמול את בנו ושמע שמת לו מת יכול יטמא יכול כשם
שאין מיטמא לאחתו כך אין מיטמא למת מצוה תל ולאחותו לאחתו הוא
דאינו מיטמא אבל מיטמא הוא למת מצוה ולאחותו הבתולה פרט
לאנוסה ולמפוסה יכול שאני מוציא מוכת עץ תל אשר לא היתה לאיש
שביאתה בירי איש לא שביאתה בדבר אחד הקרובה לרבות את שנתגדשו
מן האירוסין אליו לרבות את הבוגדת אשר לא היתה לאיש פרט לאירוסו
לה יטמא מצוה וא רצה להיטמא מטמאין אתו בעל כרחו ומעשה
ביוסף הכהן שמתה אשהו בערבי פסחים ולא רצה להיטמא לה ורחקהו
חכם וטמאוהו בעל כרחו וא יטמא על הוראי הוא מיטמא אינו
מיטמא על הספק לה יטמא אינו מיטמא לאחר עמה שלא יאמ' הואיל
ונטמיתי על אבה אקט עצמות כל בידי לפי כך כהן שמת לו מת צדיק
להזהר ולקבלו בסוף בית הקברות כדי שלא יטמא בקברות אחרים
לה יטמא אינו מיטמא על איבדיה שאין אדם מיטמא על אבר מן
החי מאביו ולא על עצם כשעודה מאביו מעשה ביוסף בן פכסים
שעלת נאמי על דגליו ונכנס הדופא לחתכה אמ' לו כשתנח בה כחוט
השערה הודיעני חתכה והניח בה כחוט השערה והודיעו קר א
לנחוניא בנו אמ' לו נחוניא בני עד כאן היית חייב להיטפל בי מיכא
ואילך צא לך שאין אדם מיטמא על אבר מן החי מאביו וכשבא
דבר

הדי הוא
מיטמא
להן בנו
וצל שהוא
חייב בהן
מצוות
אינו

תל לא
יטמא

פ
אנואע
אעקד
ואגדר

לחזור

וחללה איזו היא חללה זו שנו לרה מאיסורי הכהונה וכן הנשים
האסורות לכהונה שנבעלו לבהן נתחללו בדושה איז לי לא בדושה
חלוצה מן והיזבוא מה אם בדושה שהיא מותרת לחזור למגדש פסו
מן הכהונה חלוצה שהיא אסורה לחזור לחלוץ אינו היז שתהא פסו
מן הכהונה צרכ תוכיח שהיא אסורה לחלוץ ומותרת לכהונה
הפדש גדושה נעשה בה מעשה וחלוצה נעשה בה מעשה אל תוכיח
צדה שלא עשה בה מעשה אם נפסך לום ואשה לדבות החלוצה יפול
אף הצדה תהא פסו מן הכהונה תל ואשה בדושה מאישה שגירושיה
בידי איש לא שגירושיה בידי אשה ואשה בדושה מאישה את זו
דרש ל לעזר בז מתיה הדי שהלך בעלה למדינת הים ובאו ואמרו
לה מת בעליך ונתקדשה ואחר כך בעלה ומנ שהיא מותרת לחזור
לראשון שאעפ שנתן לה האחרון גט לא פסלה מן הכהונה תל
ואשה בדושה מאישה לא מאיש שאינו אישה אם רב הוא לעזר
בז מתיה למדרש בה אי קראי מדגנתא ודריש ביה חסמא מאי
מדגניתא ואשה גדוע מאיש ואפ לא נתגרשה לא מאישה נפסלה
מן הכהונה כגוז שכתב לה הרי את מבורשת ממני ואיך את מותרת
לכל אדם אעפ שהוא גט בטל הדי זו אסורה לכהונה וזה הוא דיח
הגט וזכוסל בכהונה מרבדיהם לא יקחו מלמד שאף האשה
מוזהרת על ידי האיש וקדשתו לכל רבך שבקדושה לפתוח
ראשון ולבדך ראשון וליטול מנה יפה ראשון ומנ שאם אינו
רוצה יכפנו תל וקדשתו על כורחו כי את לחם הוא מק
להגיד מה גרם קדוש יהיה לך לדבות בעלי מומין כי קדוש
אני יי מקדש ולהזהיר בית דין על כך ובת איש כהן כי תחל
יכול אפ חללה שבת תל לזנות בחלולין שבזנות הכת מד יכול
אפ פנויה נא כאן אביה ונא להלן אביה מה להלן זנות עם זיקת
הבעל אף כאן זנות עם זיקת הבעל או מה להלן נערה והיא

או אינו אומ אביה לא להוסיף את כל
האדם כשהוא אומ היא מחללת הדי כל
אדם אמור הא מה אני מקיים אביה
נא כאן אביה ונא להלן אביה מה להלן
זנות עם זיקת הבעל
עם זיקת הבעל

לא יהוא חייבין לא אחת ולא יהוא חייבין לא על בין העינים בלבר
תל קדחה לגדי שווה מה קדחה אמורה בכה חייבין על כל קד וקדחה
על הראש כבין העינים אף קדחה אמורה בישל חייבין על כל קד וקד
על הראש כבין העינים מה קדחה אמורה בישל אינן חייבין לא על
המת אף קדח אמו בכה לא יהוא חייבין לא על המת וכמה שיעור
קדחה אין פחות מגליס בין ביד בין בסם ובבשדס לא יע שדטת
יכול על חמש שריטות לא יהוא חייבין לא אחת תל שדטת לחייב
על כל שריטה ושריטה יכול הכול שריטה בהן הכת מצוות יתירות
חייבין על כל שריטה ושריט אבל ישל שריטה בהן הכת מצוות יתירות
לא יהוא חייבין לא אחת תל שריטה שריטה לגדי שווה מה שריטה
אמו בכה חייבין על כל שריטה ושריט אף שריטה אמו בישל חייבין
על כל שריט ועל מה שריטה אמו בישל אינן חייבין לא על המת אף
שריטה אמו בכה לא יהוא חייבין לא על המת קדשים יהיו לא
בעל כורחין ולא יחללו שם אהיהם זו אזהרה לטבול יום ששימש
חתניא ל סימאי אום דמד לטבול יום ששם עבד חילל מן תל
קדע יהיו לא ולא יחללו שם אום אינן ענין לטמא רצקא לה מוימז
תנהו ענין לטבול יום וילף חילול חילול מתרומה מה להלן במיתה
אף כאז במיתה ואת אשי יא להגיד מה גרם הם מקדשים
לא הלויים והיו קדש לרבות בעלי מומין אשה זונה ד יהודה
אום זונה זו אילונית וחכ אום איז זונה לא גיורת ומשוחדרת
ושכבעלה בעילת זנות לאדם שהיא אסורה להינשא לו איסור
השווה בכל או שנבעלה לחלל הא למדת שאיז היתה זונה תלוי
בבעילה שלאיסור שהדי הבא על הנדה ועל הקדישה והנדבעת
לבהמה נבעלה בעילת איסור ולא געשית זונה ומי שנבעלה לחלל
נבעלה בעילה שלהתד וגעשית זונה ואיז הדבר תלוי לא בפגימה
ומפי השמועה למרו שאינה פגומה לא מאדם האסור לה או מחלל
וחללה

הייתי אומ'
יכול לא יפדע
ולא יפדום

ובגד לא יפרם שלשונם תל' ראשו ובגדיו ל' מאיר אומ' ראשו לא יפרע
ובג' לא יפרם על מותו כדרך שבני אדם פודעין ופודמין על מיתתן
לא יפרם כדרך שפודמין הא כיצד כהן גדול פורם מלמטן וההדיוט
מלמעלן לא יפרע ולא יפרם מה תל' והלא כבר נא דאע' אל תפדעו
ובג' לא תפ' לא שכהן הדיוט בשעת עבודה הוא שאסור בפדיעה
ופדי' ושלא בשעת עבודה מותר' וכהן גדול בין בשעת עבודה
בין שלא בשעת עבודה אסור' ימ' אכלו כהן מסתפר מערב שבת
לערב שבת מאי טעמא אמ' דב' שמואל' בר' רב יצח' מפני שמעמדות
מתחדשות ואינו מגלח כגון השחתת תער' דתנו בסום יכסמו את ראש
מאי' כסום יכסמו תספורת לוליאנית מאי' תספורת לוליאנית אמ' ל'
יהודה אמ' שמואל' תספורתא יהודיא אתא' אמ' דבא ראשו שלחו בצד עיקרו
שלחו שא' את ל' איזו היא תספורת שלכהן גדול אמ' להן צאן ודאן
תספורת שלבן לעשה דתניא לא לחנם פידד בן לעשה את מעותיו
לא כדי להראות בהן תספורת שלכהן גדול' ועל כל נפשת מת'
אמ' ל' עקי' מנ' לדביעית דם הבאה משני מתין שמטמאה באהל שנ'
ועל כל נפש מת' לא יבא עשאן הכה' לשתי נפש' שיעור אחד' ודבנן
נפשת כה' לא יבא ולא יטמא' בל' יטמא איז' לי לא כהן גדול ומנ' לכהן
הדיוט שהוא חייב בבל' יבא וחייב בלא יטמא תל' לא יטמא לא יטמ'
לגז' שווה' מה' לא יטמ' אמור בכהן גדול חייב בלא יבוא וחייב בלא
יטמא אף לא יטמא אמור בכהן הדיוט חייב בלא יבוא וחייב בלא
יטמא והוא שבהיה טומ' וביאה באיז' כאחת כגון שנכנס לאהל
המת קודם שימות ומת והוא שם שהדי טומ' וביאה באיז' כאחת
או שנכנס לאהל המת בשירה תיבה ומגדל ובא חבירו ופרע' המגדל
ונטמא' לאביו ולאמו לא יט' מיטמא הוא למת מצוה' ומן המקדש
לא יצא הדי' זו אזהרה לכהן גדול שלא יביח את עבודתו ויצא
מז' המקדש ואינו מודה' לא בשעת עבודה בלבד כמו שנ' בכהן

מאי' תספורת
יהודיא אתא

חייב בלא יבא
(חייב בלא

מארשה אף כאן נערה והיא מארשה נערה והיא נשואה בוגרת
והיא אדושה בוגרת והיא נשואה ואף הזקינה מנ תל ובת כהן מכל
מקום והלכתא נערה מארשה בת כהן שדינתה בסק ונת כהן
אין לי לא שנישאת לכהן נישאת ללוי ולעשר לפותי ולחלל לנתין
לממזר מנ תל ובת איש כהן אעפ שאינה כהנת לפי שכיון שנבעלה
לפסול לה נפסלה באש תשרף היא בשדפה אין בועלה בשל היא
בשרפ אין זוממיה בשל דא היה ל ילמנה אומ מה תל את אביה
היא מחללת שאם היו נוהגין בו קדש נוהגין בו חול כבוד נוהגין בו
בזיון אומ ארור שזו ילד ארור שזו גידל ארור שזו יצאת מחלעיו
אם רב אשי כמאן קרינן רשיעא בר רשיעא אפ לרשיעא בד צדיק
כמאן כי האיי תנא מיכאן אמ קשיץ בנים רעים לאבותיהם כגדעת
באש תע וסמיר ליה והכהן הגדול מאחיו להגיד כמה גדול
מעשיה שאן זכת היה יוצא ממנה כהן גדול כזה והכהן הגדול
מאחיו שיהא גדול מאחיו בנואי בחכמה בכוח בעושל ובמראה
אין לו מנ שיגדלוהו אחיו תל הגדול מאחיו שיגדלוהו אחיו אמרו
עליו על פינחס איש חבתא שעלה גודלו להיות כהן גדול והלכו
אחיו גזברין ואמרו כולין ומצאוהו חוצב ומילאן עליו את המחצב
דינדי זהב אמר חנניה בז גמ וכי סתת היה והלא חתניו היה
והלא לא מצאוהו לא חלש כענין שנ שנים עשר צמ לפעון
אשר יוצק על ראשו שמן המע מה תל לפי שנ שבע ימ ילבע חכין
שיכול אין לי לא שנמשח שבעה ונתרבה שבעה נמשח יום אחד
ונתרבה יום אחד אפ שעה אחת מנ תל אשר יוצק על ראשו שמן
המע אפ שעה אחת ומלא את ידו ללבש את הבג אפ שעה אחת
אשר יוצק ומלא אחד כהן המעוה בש המשחה ואחר המרובה
בגד הדי זה כהן גדול ואין בין כהן משיח למרובה בגד לא פד הבא
על כל המצוות בלבד את ראשו לא יסדע לו אמ ראש לא יפדע
ובגד

נמשח שבעה
ונתרבה יום אחד
נמשח יום אחד
ונתרבה שבעה

מאי למנה אמר רב הונא בגיתא ^{אל} מנה על שם מנה למנה ביץ מן
האידוסיץ ביץ מן הנשואתיץ מאי איכא למימר אידי דהאיי קארי
לה למנה הא נאמי קארי לה למנה למנה דכתיבא באוריתא מאי איכא
למימר דעתירי דבנץ דמתקני לה מנה יוכת קדא לעתיד ביץ הא כות
ושם הנהד השלישי חרקהל הוא ההלך קדמת אשור ותנו לב יוסף אשור
זה סליק מאי הואי לא דעתירא הכא דעתירא נמי למנה ובדושה
יאמר למנה מה תל גדושה שאן נא למנה ולא נא גדושה הייתי אומר
למנה שהיא מותרת לכהן הדיוט אסורה לכהן גדול גדושה שהיא
אסורה לכהן הדיוט אינו דין שתהא אסורה לכהן גדול או כן הייתי אומר
למנה שהיא מותרת לכהן הדיוט זרעו ממנה חללים גדושה שהיא אסורה
לכהן הדיוט יהא זרעו ממנה חללים גדושה שהיא אסורה לכהן הדיוט
יהא זרעו ממנה ממזר תל גדושה לא יחלל או לא נא גדושה ולא נא למנה
הייתי אומר גדושה שהיא אסורה לכהן הדיוט זרעו ממנה חולין למנה
שהיא מותרת לכהן הדיוט יהא זרעו ממנה כשר תל למנה וגדושה לא
יחלל באת למנה להחמיר עליה ובדושה להקל עליה וחללה זו שנויה
מאחר מכל הפסולין זונה מה תל שיכול אין לי לא כהן גדול שעשה
זרעו מן הפסולות ממנו חולין מנ לכהן ~~במז~~ שעשה זרעו מן הפסולות
ממנו חולין תל זונה זונה לגדי שווה מה זונה האמורה בכהן גדול עשה
זרעו מן הפסולות ממנו חולין אף זונה האמורה בכהן הדיוט נעשה
זרעו מן הפסולות ממנו חולין גדושה וחל זונה למה נשנו בכהן גדול
לום לך בזמן שהן כסדר זה חייב על כל אחת ואחת אפ באשה אחת
כגון שהיתה בתחלה למנה ונעשית גדושה ונעשית חללה ונעשית זונה
ולמה כסדר הזה דקיימא לן איך איסור חל על איסור לא אם כן היה איסור
מוסיף או איסור כולל או איסור בת אחת ובשעה שהן על הסדר הזה
תמצא בכלל איסור מוסיף לא למה נשנו לום לך אעפ שכאמרו
בלאו אחר אינו לאו שבכללות לא כשם שחלוקה גדושה מחללה וזונה

לא יחלל

מכאן

הדיוט ומפתח אהל מן לא תצ' אם כן מה נשגב יתאזהרה דן
 בכהן גדול שכהן הדיוט שהיה עובד במקדש ונעמנו שמת לו
 מת אעפ שאינו יוצא אינו עובד' מפני שהוא אונן ואם עבד חילל
 אבל כהן גדול עובד כשהוא אונן ועבודתו כש' ש' ומן המק' לא
 לא יצא ולא יחלל הא' אחר שלא יצא חילל' דא' ומן המקדש לא
 יצא אי' כהן גדול יוצא מן המקדש אחר מטה כל עיקר' מיכאן אמ'
 כהן גדול נוהג כבוד בעצמו יתל מראי ולא יקל ראשו עם שאר
 העם ולא ידאו אתו ערום ולא בבית הכסא ולא בבית המדחץ ולא
 כשהוא מסתפר ש' הגדול מאחיו מלמד שנוהגין בו קדושה יתירה
 ולא יכנס לבית המשתה ולא בסעודת שלדבים שאכלו הן שלמצוה
 אבל הולך הוא אם רצה לבית האבל וכשהוא הולך אינו הולך בערבוביא
 עם שאר העם לא הכה' מסבבין אותו וחולקין לו כבוד והסגן ממעט
 בינו לבי' העם ומשוח שעבד מימינו וראש בית אב והאבלים וכל
 העם משמאל ואם לאבלים תנוחמו והן מבבדין אותו כפי כוחן
 מת לו מת אינו יוצא אחדיו ואינו יוצא מפתח ביתו או מן
 המקדש וכל העם באין לנחמו בביתו והוא עומד בשורה והסגן
 מימינו וראש בית אב משמאל אבל משיח שעבד לא קאי גביה
 מאי טעמא דלמא חלשא דעתיה דכהן גדול דסבד קא חאדי
 ל' ואומ' לו אנו כפרהך והוא אומ' להן תתבדכו מן השמים
 וכשמבדין אותו כל העם מסובבין על הארץ והוא מיסב על הספסל
 פי' שמן משחת אהיו על' אי' לי לא משוח בשמן המשחה מדובה
 בגד מן תלכי נזד' שמן מש' אהיו עליו להגיד מה גרם' והוא לא
 המלך' והוא לא הנזיר' והוא לרבות כהן משוח מלחמה' אשה' פדט
 לקטנה' בבתוליה' פדט לבוגרת שכלן בתוליה' יקח יקח אחת ולא
 שתים ואם נשא שתים אינו יכול לעבוד ציום הכפן עד שיגדש
 אחת מהן ש' וכפל בעדו ובעד בי' בית אחד ולא שתים' למנה

הא כהן הדיוט
 שעבד אונן
 עבודתו פסולה
 ומכאן לך דאונן
 עבודתו פסולה
 דבית ומן המקדש
 לא יצא ולא יחלל

והסגן

ביתו

מאי

תל יקח אשה מעשה ביהושע בן גמלא שקירש את מרתא בת ביתוס
ומינהו המלך להיות כהן גדול וכינסה יכול אפ עשה מאמר ביבמתו
יכנס תל יקח אשה ולא יבמה ולא יחלל זר איז לי לא זרע שהוא מתחלל
היא עצמה מנ ודין הוא מה אם הזרע שלא עבד עבירה הדי הוא מתחלל
היא שעבדה עבירה אינו דין שתתחלל ואם נפשך לומר הוא עצמו
יוכיח שעבד עבירה ואינו מתחלל לא אם אמרת באיש שאינו מתחלל
בכל מקום תאמ באשה שהיא מתחללת בכל מקום דין הוא שתתחלל
ואם נפשך לומר לא יחלל ולא יחלל אף מי שהוא כשר ונתחלל ולא יחלל
זר בעי זו אזהרה לכהן גדול שלא יבעול אמה ואפ בלא קידושין ואם בעל
בלא קידושין לוקה ולא יחלל זר אם דחמנא והלא חילל ואם קידש ובעל
לוקה שנים ראמדינן כהן גדול באמה לוקה שנים משום לא יקח
ולא יחלל בעמיו להביא בת חלל זכר שתהא פסולה מן הכהונה
כי אני יי מקדשו להגיד מה גרם וירבד רבד אל אה נא איש
מדדעך לדתם מיכאן אמר ליעזר ביל יוסי קטן פסול לעבודה אפלו
תמים מאימתי עבודתן כע משיביא שתי שעדות אבל איז אחיו הכן
מקדיבין אותו לעבודה עד שיהיה בן עשרים שנה אשר יהיה בו מום
איז לי לא שהיה בו מום אמר הרבד כצצה וכנגעים היה בו מום לעד הדיבד
תל אע יהיה בו מום איז לי לא שנולד תמים ונעשה בעל מום נולד בעל מום
ממעצמו מנ תל אע יהיה בו מום לא יקרב הדי זו אזהרה שלא יקרב
בעל לעבודה להקריב לחם אהיו איז לי לא תמימין ישהן קדוין לחם
שנ את קרבני לחמי ואשי שאר כל קרבנות הציבור מנ תל שוב לחם
מנ לרבות את הדם תל להקריב ונא להלץ ויקריבו בני אהרן את הדם אין
מנ אימורי חט אימורי קדש אימורי אשם אימורי קדש קלים תל להקריב
מנ הקומץ והלבונה והקטרת ומנחות כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת
נשים תל לא יבש להקריב מנ היציקות והבלילות והתנופות וההגשות
והקמי צות והקבלות תל לא יבש להקריב יכול יהוא חייבין על כולן תל

הואיל והיא
מתחללת
בכל מקום

והמליצות

בכהן הדיוט שנ' אשה זונה וחל' לא יקחו ואשה גדוע מאישה לא יקחו
ולוקה על כל אחת ואחת ואפלו באשה אחת כך חלוקה בכהן גדול
ולוקה על כל אחת ואחת לא יקחו ולא יחללו בעל לוקה לא בעל אינו
לוקה מה טעם לא יקח לא יחלל מלמד שאחד כהן גדול ואחד כהן
הדיוט איך חייבין על גדושה וזונה וחללה עד שיקחו ויבעולו וליקחוהו
הן הקידושים את אה לא יקח ולא יחלל נאין זרעו מן הנדה חולין
הלא דין הוא ומה לו שאינו חייב על ביאתן כדת זרעומהן חולין
נדה שהוא חייב על ביאתה כדת אינו דין שיהא זרעו ממנה חולין
תל' את אה לא יקח ולא יחלל ואין זרעו מן הנדה חולין כי אם בתולה
שהוא מצווה על הבתולה ואם נשא בעולה זרעו ממנה חללים
הינו רתנן אנוסת חבירו ומסותת חבירו לא ישא אותן ואם נשא
לא יעזר בן יעקב אומ' הולד חלל דכת למנה וגדוע וחל' זונה את אה לא יקח
כי אם בתולה הא בעולה לא יקח ולא הבא מכלל עשה עשה הוא ולא
יחלל זר' בע' אכולהו דקא סבר יש אומ' חלל מחייבי עשה וחב' אומ'
הולד כשר לא הפסיק הענין וקא סבדי אין חלל מחייבי עשה ול'
לעזר בן יעקב סבר אה למיעוטי נדה כמאן אזלא דא דתניא אה מאה
אתה עושה חלל מנדה כמאן כל לעזר בן יעקב חמ' דב כהנא אמר
הל' כל לעזר בן יעקב מעמיו להביא בת גיורת עמונית שתהא כשה
לכהונה תנו ל' זכאי קמיה דל' יוחנן כי אם בתו מע' להביא גשור
מכנה שתהא כש' לכהו' אמ' ליה אב' שונה עמיו מעמיו להביא בתו
הבאה משני עממין ואת אמרת מפנה ותוב לא ומאי שנא שני עממין
עמוני שנשא עמונית ואיכתי מאי שני עממין לאו זכרים אסודין ונק'
מותדות הינו גיורת מפנה לא בעמוני שנשא בת ישר ואיכא דאמרי
אמ' ליה אני שונה עמיו מעמיו להביא בתולה הבאה משני עממין
ומעם שיש בו שני עממין ואת אמרת גיורת מפנה ותוב לא יקח
אשה מה תל' מנ' או איכס את האמנה ונתמנה להיות כהן גדול יכנס

משום

ואין יתנה עמו

ואין יתנה עמו
מ
טבת
ואעלה
ומנתכבה
אחת

תל'
כדכ'

פ
חאשיה
מאשיה

מי
שמקבץ
ריסי
עינו

ועוצמן
מעט
בשעה
שרואה
את
האור

פ
אשכנז
אחמל
שריד
מזל

פ
אגפא
אעין

הנוסק בסי ירה ונכנס בשחור חמ' דבא מאי טעמא דל יוסי יצא
מהלב עינימו תדבא דעינא איקרי עינא לא איקרי וול מאיר מאי
טעמיה חמ' דבא מה לשון תכלל דבר המבלבל את העין בעינו להביא
את מומין שבעינו שתי עינו למעלה שתי עינו למטה עינו אחת
למעלה ועינו אחת למטה ורואה את החרד ואת העלייה כאחת סכ' שמש
והדגדג' והרואה את חבירו וחומ' לו הוא רואה גר' זה החדס והוא
הגר' היבש אבל גר' לח' מוס עובד הוא ילפת זו חזית המצדית
אמ' דיש לקיש למה נקרא שמה ילפת שמלפתת והולכת עד יום מותו
אבל חזית שאינה מצדית מוס עובד הוא מרוח אשך איך לובינים
איך לו לא ביצה אחת זה הוא מרוח אשך האמ' בתו' ל' ישמעאל אומר
כל שנמדחו אשכיו' ל' עקי' אומ' כל שהרוח באשכיו' ל' חנניה בן
אנטגנס אומ' כל שמדאיו חשכין איך לו לא ביצה אחת קשיא ליה לר'
ישמעאל האיי מרוח אשך חסר מיבעי' לה לא שנמדחו אשכיו' קשיא
ליה לר' עקי' האיי מרוח אשך ממרוח אשך מבעי' ליה לא שרוח באשכיו'
קשיא ליה לר' חנניה בן אנטגנס האיי מרוח אשך הרוח באשך מבעי'
ליה לא שמדאיו חשכין גוד עין ומוספי' ודורשי' מדאיו חשכין כגון
כוש' ל' חנניה בן אנטגנס לא תאנו כוש' כל איש אש' בו מוס' איך
לי לא א' בלבד מ' לרבות שאר המומין תל' מוס' דיבה' מנהכוש' והגיד
והליקן והכניס והחדש והשוטה והשבור ובעלי נגעים טהודין
תל' איש איש דיבה' אשך בו מוס' פרט לאותו ואת בנו ולטפה וליועא
דיוקן שהן כשרין באדם ופסולין בבהמ' מוס' בו פרט לשעבד מומו'
מוס' בו לא יגש להקריב לרבות מומין מפני מדאות העין והן שנשד
מקצת ריסי עיניוומי שניטלו שניו' מיכאן אמ' שלשה מיני מומין הן
יש מומין שהן פוסלין הכהן לעבוד והבהמה מליקרב ויש מומין שפוסלין
האדם בלבד מלעבוד ויש מומין שאינן פוסלין אבל מפני מדאות העין
אמרו שכל כהן שיש בו אחד מהן אינו עובד כל מי שיש בו מוס' שפוסל

וְאֵלָיו יָנוּחַ

פִּי
טָרַם
אַבְנֵי-עֶדֶד
מִן
סֹדֶת
לַעֲצֻץ
שׁוֹכֵן
הַגִּבְעָה
הַזֹּאת
אֶסְפֵּל

בְּלוֹם
פִּי
קוֹלִי
הוּא
אֶעֱזֹב
עָלַי
יָד
נָדָד
וְסֻעָה
גִּבְעָה
זֹאת

החלכון פירוש החיים באמצעות בעת שחיה
ואחד
הוא אלהם אולי יכרך פי אופן ויסתד חתי יסתד

משה א' אה וא' בניו' להזהיר את אה' על ידי הבנים ואת הבנים זה על
 ידי זה' וא' כל בני ישראל להזהיר בית דין על כך' וידבר דבר לאהלן
 וא' בניו ויבדלו' איך נדירה לא הפדשה וכפן הוא אומ' נזכר אחר ואומר
 ויבדל' מאחרי ויעל גלגליו אל לבו' מקדשי בני ישראל על קדשי בני
 ישראל חייבין משום פיגול ונותר וטמא איך חייבין על קדשי גוים משום
 פיגול ונותר וטמא' קדשי ישראל איך לי לא קדשי ישראל קדשי עצמן מן
 תל אשר הם מקדש' לי אני יי' לדבות את כולן' ולא יחללן את שם קד' ו
 אזהרה לטמא ששימש ומ' שהוא במיתה נא כאן חילול ונא חילול בתדומה
 מה להלן מיתה אף כאן מיתה' והיאך אפשר לו לעבוד ולא ישהה ער
 שלא יתחייב כרת על ביאתו למקדש לא מיתה בלבד כגון שנטמא בעזרה
 ויצא בקצרה וביציאתו היה צנוד בידו והפך בו אבר על גבי המזבח
 וקירב שרפתו שכל קרוב עבודה כעבודה ואעפ' שהעובר טמא במקלות
 אחיו הכה לא היו מביאים אותו לבית דין לא מוציאים אותו לחוץ ופועץ
 את מוחו בגזדין' אמור איהם' או העומדין לפני הד' סיני' לדרתיכם
 שינהוג הרבד לדורות' אם נא לאבות למה נא לבנים ואם נא לבנים
 למה נא לאבות לפי שיש באבות מה שאין בבנים ובבנים מה שאין
 באבות' באבות מהוא אומ' וכל בת ירשת נח ממט' והרבה מצוות בבנים
 מה שאין באבות' הא לפי שיש באבות מה שאין בבנים ובבנים מה
 שאין באבות צדק לומר לאבות וצדק לומר לבנים' איש איש איך לו לא
 איש' חשה מן תל זרעכם' ומן לדבות את כל ישראל תל כל איש אשר
 יקרב מכל זרעכם אהקדש' מה תל לפי שנ' והנפש חט' תא' בע' מ' הע' אשר
 לוי' וטמ' עליו נכ' שיכול איך לי חייבין כרת משום טומ' לא על השלמים
 בלבד' ומן לדבות את כל הקדש' תל כל איש אט' יקרב מכל זל' אהקדש
 אט' יקד' בני ישראל לוי' יכול כל שחייבין עליו משום פיגול והוא חייבין עליו
 משום טומ' ומן לדבות הקומץ והלבונה והקט' ומנחות כוהנים ומנחת כהן
 משיח ומנחת נסכים תל אלה הקדש אשר יקדשו בני ישראל' ולדבות את כולן

באדם ובבהמה ועבד בין בשוגג בין במזיד עבודתו פסול ואם היה מזיד
לוקה וכל מי שיש בו מום מן המומין המיוחדין לאדם ועבד אע"פ שזו
לוקה לא חילל עבודתו ואם יש בו מום שמפני מדאות העיץ אינו לוקה
ועבודתו כש' בית דין הגדול היו יושבין בלשכת הגזית ועיקר מעשיהן
התדד שהן יושבין ודנין את הכל ובורקין את הכל במומין ובייחוסין
מי שנמצא פסול בייחוסו לובש שחורים ומתעטף שחורים ויוצא מן
העזרה וכל מי שנמצא כשר בייחוסו ונמצא בו מום יושב בלשכת
העצים יהיה מתלפ עצים למערכה וחולק בקדשים עם אנשי בית אב
שלו ואוכל שנ' לחם אהיו מקדשי הקדש ומן הקדש יאכל לחם אלהיו
מקדשי הקדש אם נא מקדשי הקדש צדק לומר מן הקדש ולמה נא מן
הקדש שאו נא מקד' הקד' ולא נא ומן הקדש הייתי אומ' מקד' הקדשים
שהותר לזד מהן יאכל מקדשי הגבול לא יאכל צדק לומר ומן הקדש
או לא נא ומן הקדש ולא נא מקדשי הקד' הייתי אומ' מקדשי הגבול יאכל
ומקדשי קדש לא יאכל צדק לומר קדשי קדש וצדק לומר ומן הקדש
יכול אף במחלוקת הלא דין הוא מה אם טבול יום ומחוסר כסו שהן
פשי לעבודת מחר איז אוכלין במחלוקת בעל מום שאינו כש' לעבודת
מחר אינו דין שלא יאכל במחלוקת תל' יאכל אף במחלוקת אך אל
התדכית אם נא אל הפל צדק לומר וא' המז' נלמה נא וא' המז' שאו נא אל
הפל ולא נא וא' המז' הייתי אומ' אל הפל שהיא בתנים יהא פסול וא' המז'
שאינו בפנים לא יהא פסול צדק לומר וא' המז' או לא נא וא' המז' ולא נא
אל הפל הייתי אומ' אל המז' שהוא כשר לעבודה יהא אסור וא' הפדסת
שאינה כשרה לעבודה לא יהא פסול צדק לומר וא' הפ' וצדק לומר וא' המז'
יכול לא יכנס לעשות דקועים תל' כך היא מצותן הכהנים נכנסין אם
איז כהנים נכנסין ליום נכנסין ואם איז טהור נכנסין טמאין ואם איז
תמאין נכנסין בעלי מומין ומנ' אם עבד תהא עבודתו פס' תל' ולא יחלל
את מקדשי ואע"פ שהוא עובד אינו במיתתה לא באזהרה וידבר

ושלם
לובש
לבעים
ונכנס ומשמע
אחין הכהנים
מי שנמצא כשר

משך

גברא או דלמא ביאת אורו מעכבתו ומאי וטהר טהר יומא תא שמע
וחכ אומ' משעה שהכה נכנסין לאכל בתדומתן וסימין לדבר זאת הנוכח
שמע מיניה ביאת אורו מעכבתו ומאי וטהר טהר יומא אמ' רבא
אמ' רב חסדא הלכה קרי' כתיבי כת' ולא יאכל מן הקדשים כי אם דחץ
בט' במים הא דחץ בשרו טהור וכת' ובא השמש וטהר' וכת' וספ' עלההון וטהרה
וטה' מכלל שהיא טמ' הא כיצד באז למעשר באז לתדומ' באז לקדש' ואחד
יאכל מן הקדש מדבר שהוא בקדושתו הוא שיאכל כשיטהר אבל רבד
טמא לא יאכל אעפ' שטהר ולאז הבא מכלל עשה עשה הוא נמצא כהן
טהור שאכל תדומ' טמ' אינו לוקה מפני שהוא בעשה' כי את לחם זהו
הוא מסלית את החטין כל שהוא רוצה ומקנב את הירק כל שהוא רוצה
יכול תהא הקנובת חול תל' הרי הוא בקדושתו נבלה וטל לא יאכל יכול
תהא נבלת בהמה מטמאה בגדים בבית הבליעה תל' נב' וטל לא יאכל לטמ' בה
את שאין לו טומ' לא אכילתה יצאת נבלת בהמ' שהיא מטמ' עד שלא יאכלנה
יכול נבלת העוף תטמא מן הכת' ונב' בהמ' מקל וחמ' תל' בה גזאת מטמא
בבית הבליעה איך את מטמא בנב' בהמ' בבית הבליעה' ושמדו את משמדת
שמדו לי משמדת' ושמ' את משמ' להזהיר בית דין על כך' ולא ישאו חטא
יכול בנבלה הכת' מדבר תל' עליו בקדושה הוא מדבר אינו מדבר בנבלה
ומתו מלמד שכהן טמא שאכל תדומ' טמ' חייב מיתה' בו לא במעשר
כי יחללוהו פרט לכהן טמ' שאכל תדומה טמ' חייב מיתה' בו לא במעשר
כי יחללוהו פרט לכהן טמא שאכל תדומה טמ' שנ' ומתו בו כי יחללוהו פרט
לזו שהיא מחוללת ועומדת' וכל זר לא יאכל קדש' זר איך לי לא ממזר
מז' אפ' לוי' אפ' ישד' תל' וכל זר' דא' וכל זר' לרבות כהנת אשתהזר
לא יאכל איך אכילה פחותה מכזית' וכשם שאכילת תדומ' בכזית כך
שתייתה בכזית' מה קדש אמור להלן בקדשי הגבול הכת' מד' אף קדש
אמור באז בקדשי הגבול הכת' מד' תושב כהן ושכיר' תושב זה קנוי
זניז עולם' שכיר זה קנוי איז שנים' וכשהוא אומ' ושכיר' בא שכיר

כגד'ס

זיש

יכול יהוא חייבין עליו מה תל אשר יקרב ואם ל איעזר וכי יש נובע
 וחייב אם כן למה נא אשר יקרב עד שיכשר ליקרב את שיש לו מתידין
 עד שיקדבו מתידיו ואת שאין לו מתידין עד שיקדש בכליו וטמאתו
 עליו טומ' הגוף יכול טומ' הבשר תל וטומ' עליו לגזי שווה מה להלץ טומאת
 הגוף אף כאן טומ' הגוף ל אומ' ואיש וטמ' על בטומ' הגוף דיבר לא דיבר
 בטומ' הבשר ונכדתה הנפש שומע אני תכרת מישל ותלך לעם אחד תל
 מלפני אני יי בכל מקום שהיא הרשות שלי איש איש מז' אה איזלי
 לא זרעו שלא להזין אה עצמו מנ' תל והוא והוא תלוע או זב בקדש לא יאכל
 איזה הוא קדש שאוכלין אותו כל זרע אה זכרים ונקיבות הוי אומ' זו
 תדומות ואסור לאכול תדומ' בין טמ' בין טה' לא שעל הטמ' חייב מיתה ולפיכך
 לוקה ועל הטמ' אינו לוקה שהרי אינה קדש עד אשר יטהר אוכלין הן
 ישל במעשר טבוליוס אהרן ובניו מנ' ודין הוא מה אם ישל שאינן אוכלין
 בתדומ' מעורבי שמש הרי הן אוכלין במעשר טבוליוס אה ובניו שהן
 אוכלין בתדומ' מעורבי שמש אינו דין שיאכלו במעשר טבוליוס יצאו
 ישל מז' הכת אה ובניו מקל וחומ' עד אשר יטהר יכול עד שיבוא במים
 תל ובא השמש וט' מה טהרה אמורה למטף ביאת שמש אף כאן ביאת שמש
 והנבע בכל טמא נפש איך טמא נפש לא אשר במגע אשר תצא ממנו
 שכ' זרע זה בעל קרי ומנ' לרבות את הנוגע בשכ' זרע תל או איש אשר
 יגע בשדך איך לי לא השדך ומנ' לרבות את הנב' תל בכל שדך אשר
 יטמא לו לרבות את השיעורין באדם זה המת או באדם זה טמא מת
 טמאתו לרבות זב' זבות לו לרבות בולע נבלת העוף הטהור נפש
 אשר תגע בו לא המסיטה ולא יאכל מן הקדשים כי אם רחץ בע' במים
 יכול יהא מרחץ אחד אבר תל ובא הע' וט' מה ביאת שמש כולו כאחת
 אף ביאתו במ' כולו כאחת ובא השמש וט' ביאת שמש מעכבתו
 מלאכול בתדומ' אף רחיצת גופו מעכבתו לאכול בתדומ' במערבא אמרי
 בעו לה מיבעא ובא הע' וטהר ביאת שמש מעכבתו ומאי וטהר טהר
 גבירא

ועמה
שלי

נדות
וילדות
איך לי
לא ימי
חומדן
ימי
קולץ שנין תל
לכל טמאתו
אשר יטמא
לרבות בולע
נדה

שנים ויום אחד גד עמוני ומואבי מצדי ואדומי כותני נתין וחלל
וממזר שבאו על הכהנת ועל הלוייה ועל בת ישראל פסולה מנא הני מלי
אם רב יהודה רב דאם קרא ובת כהן כי תה לאיש זר כיון שנבעלה לפסול
לה פסולה אשכחן כהנת לוייה ושלמנא לן מבית ובת אשכחן לתדומה
לכהונה מנ קל וחומ מבדושה מה בדושה שמותדת בתדומה פסול לכהונה
זו שנבעלה לפסול לה שאסורה בתדומה אינו דין שפסולה לכהונה וכי
מזה דין מן הדין גלוי מילתא בעלמא הוא היא בתדומת הקדש לא תאכל
היא אינה אוכלת אוכלת היא אימה כיצד בת ישראל שנישאת לכהן ולזה
ממנו בת והלכה הבת ונישאת לעבד או לנכדי הייתי אום כשם שאינה
אוכלת כך אמה לא תאכל תל היא בתדומת הקדש לא תא' היא אינה
אוכלת היא אמה בתדומת הקדש אם נאמרו בתדומות למה נאם בקדש
ואם נאם בקדש למה נאם בתדומות לפי שיש בתדומות מה שאין בקדש
ובקדש מה שאין בתדומות קדשים הותרו לזר ותדומות לא הותרו לזר
קדשים שחייבין עליהן משום פיבול ונותד וטמ' ותדומות אין חייבין
עליהן משום פיבול ונותד וטמא הא לפי שיש בתדומות מה שאין בקדש
ובקדש מה שאין בתדומות צדק לומ' בתדומ' וצדק לומ' בקדש הא למדת
שבת כהן שנשאת לישראל או שנבעלה לפסול לה אסורה לאכול תדומה
וחזה ושוק שנ בתדומת הקדש לא תא' לא תדומה ולא קדש ובת כהן
כי תה אמה ובדושה משום ל' ישמע אמרו מנ לגוי ועבד שבאן על
הכהנת ועל הלוייה ועל בת ישראל שפסולה שנ ובת כהן כי תהיה אמוגרש
מי שיש לו אמונות ובדושי' בה יצאו בוי ועבד שאין להן אמונות ובדושי'
בה אשכחן כהנת לוייה ובת ישראל מנ מבית ובת יאמר בדושה מה תל
אמנה שאן נא בדושה ולא נא אמנה הייתי אום בדושה שהיא אסורה
לכהן הדיוט הרי היא חוזרת אמנה שהיא מותרת לכהן הדיוט אינו
דין שתחזור לא כן הייתי אום בדושה שאין לה זרע תחזור אמנה
בי' שיש לה זרע בי' שאין לה זרע תחזור תל אמנה וזרע אין לה

ולימד על התושב שהוא קנין עולם ל' ישמעאל אומ' נא כאן תושב
 ושכיר ונא תושב ושכיר בפסח מה תושב ושכיר האמוד בפסח פסל
 בו את העדל אף תושב ושכיר אמוד כאן יפסול בו את העדל וכהן
 כי יקנה נפש מניין שבהן שנשא אשה וקנה עבדים שיאכלו בתדומ
 שנ ובהן כי יקנה אוכלי ומנ לאשתו שקנת עבדים ועבדיה שקנו
 עבדים שיאכלו בתדומ תל ובהן כי יקנה קנין אף קנינו שקנה קנין יאכל
 יכול אף קנה עבד עבדי שאינו כסף אוציא עבד עבדי שאינו כסף
 ולא אוציא שלשות פין תל כספו הוא פלט לחציו עבד וחציו בן חודין
 דא וכהן כי יקנה ולא שעדיין לא קנה מיכאז אמ בת ישרל הזקוקה
 ליבם כהן אינה אוכלת ויליד בית לא יאכל לו כן הייתי אומ' מה קנין
 כסף שיש בו כסף אף יליד בית שיש בו כסף ומנ אלפ שאינו שווה
 כלום תל ויליד בית מכל מקום עדיין אני דן יליד בית ביץ שיש בו כסף
 ביץ שאין בו כסף אוכל אבל קנין כסף אם יש בו כסף יאכל איז בו כסף
 לא יאכל תל קנין כספו ויליד ביהו מה יליד ביהו אלפ שאינו שווה כלום
 אף קנין כספו אלפ שאינו שווה כלום ומנ לבן שיאכיל את אמו בתדומ
 ודין הוא אם עשה את הזרע כאב לפסול נעשה את הזרע כאב להאכיל
 היץ אם עשה את הזרע כאב לפסול שמירת הפסול מדובה נעשה את
 הזרע כאב להאכיל שמירת אכילה מעוטה אמ' ל' שמעון תל ויליד
 ביהו יאכלתם יאכלו הן אוכלין איז הבהמה אוכלת יכול לא תאכל
 בכדשניץ תל נפשו בלחמו יצא המת שאין לו לחם ובת כהן כי
 תהיה לאיש זר איז לי לא ממזר מנ אף ללוי אף לישל תל לאיש זר מנ
 למנה לכהן גדול גדושה וחלוצה לכהן הדיוט ממזרת ונתנה לישל בת
 ישל לממזר ולנתן תל לאיש המאכיל הלא דיין הוא מה אם ישל שאין
 ביאתו פוסלתה מז הכהונה אינו דיין שתהא פוסלתה מז התדומ לא אם
 אמרת בישל שאינו מאכיל את אחדות הואיל והוא מאכיל את אחדות
 לא תהא ביאתו פוסלתה מז התדומ תל לאיש המאכיל תנא בז תשע
 שנים

יאכל בתדומה
 תל כסף יצא
 עבד עבדי

מה תל אם הקנין
 קנין כסף אוכל
 יליד בית

ביאתו פוסלתה
 מז התדומה
 כהן גדול שביאתו
 פוסלתה מז
 בדין הכהונה
 גדול
 שהוא מאכיל את אחדות

וכל זר לא יאכל בו מנ לבת כהן שעושאת לישר ואחר כך אכלה
 מן התרומה וכזן כהן שאכל תרומת חבדו יכול יהוא חייבין בחומש
 תל וכל זר לא יאכל בו ואיש כי יאכל קדש בשג יצאו לו שאינן
 זרים לה ואיש פדט לקטץ כי יאכל חין אכילה פחותה מכזית כי
 יאכל לא שידיק עצמו מיכאן אמר היה שבע וקץ במזונו והוסיק על
 שבעו באכילת התרומה אינו משלם את החומש קדש מה קדש אמור
 להלן בקדשי הגבול הכת מר אף קדש האמ כאן בקדשי הגבול הכת מר
 בשגגה פדט למזיד ויסף חמישיתו עליו שיהא הוא וחומשו חמשה
 ונתן לכהן את הקדש בקדש שאכל מלמד שאינו חייב לא בחומש
 שלקדש בלבד כי צד גזל תרומה ואכלה משלם קדש וחומש אחד
 שהחומש שחייב בו משום תרומה יצא בו ידי גזילו ולא יחללו
 להביא את הסך ואת השותה שותה למא לי הא אמר קרא שתייה בכלל
 אכילה לא לדבות את הסך כשותה ואי בעית אימא מיהפא ותבוא
 כמים בקדש וכשמץ בעצמך את קדשי בני ישראל על קדשי בני ישראל
 חייבין בחומש איך חייבין על קדשי גוים בחומש את אשר ידיו
 ליי על המורס הן חייבין אינן חייבין על התרומה שבטבל דא ולא
 יחללו את קדשי בני ישראל את אשר ידיו ליי הדי זו אזהרה לאוכל
 טבל כלום קדש שעתידין להדים ועדיין לא הורמו ולא נהגו בהן חולין
 ויאכלו אותן בטבל דא שמו משום דאיעזר מנ לאוכל את הטבל שהוא
 במיתה תל ולא יחללו את קדשי בני ישראל את אשר ידיו ליי בעתידין
 להתרם הכת מר ויליף חילול מתרומה מה להלן במיתה אף כאן
 במיתה דא ולא יחללו את קד בני ישראל את אשר ידיו ליי שלא יתן תרומה
 טה לכהן עם ארץ שכל עמי הארץ בחזקת טומא ומנ שאם נתן להגענש
 שנ והשיאו אותם עוז אע וירבד רבד אל אה וא בעו ולא כל בני ישראל
 לו ישראל גד לו הגדים הגד לדבות נשי הגדים בישל לדבות נשים ועבדים
 אם כן למה נא איש להביא את הגוים שיהוא נורדיץ בנדרים ונדרבות

משלם חמין
 על שאינו מילא
 דא ונתן לכהן
 את הקדש מלמד
 שאינו

יכול יהוא חייבין
 על התרומה
 שבטבל תל
 את אשר ידיו
 ליי

א

או לא נא אמונה ולא נא גדושה הייתי אומ' אמונה שאין לה זרע תחזור
גדושה ב'ץ שיש לה זרע ב'ץ שאין לה זרע לא תחזור תל' אמונה וזרע
גדושה וזרע אין לה באת אמונה להחמיר עליה וגדושה להקל עליה
וזרע אין לה אין לי לא זרעה זרע זרעה מנ' תל' וזרע אין לה אפול
היה זרע זרעה כהן חונה אובלת' כיצד בת כהן שנישאת לישל' וילדה
ממנו בת והלכה הבת ונישאת לכהן וילדה ממנו בן הרי זה דאוי להיות
כהן גדול עומד ומשמש על גבי המז' מאכיל את אמו ופוסל את אס'
אמו וזאת אומרת לא כבן בתי כהן גדול שהוא פוסלני מן התדום
וזרע אין לה כשם שזרע כהנת מישל' פוסלה מן התדום כך זרע ישל'
מכהן מאכילה בתדומה וזרע אין לה אין לי לא זרע כשר' זרע פסול
מנ' תל' וזרע אין לה כיצד בת ישר' שנישאת לכהן ובת כהן לישל' וילדה
ממנו בת והלכה הבת ונישאת לפסול' לה וילדה ממנו בן הרי זה ממזר'
היתה אס' אמו בת ישר' לכהן תאכל בתדום בת כהן לישל' לא תאכל בתדום
יכול אפ' זרעה מן השפחה ומן הנכרית יפסול' או יאכיל תל' אין לה יצא
זה שאינו זרעה כיצד בת כהן שנישאת לישל' ובת ישר' לכהן וילדה
ממנו בן הלך הבן וכבש על השפחה וילדה ממנו בן יכול יפסול' או
יאכיל תל' יצא זה שאינו זרעה' ושבה אל בית אביה' פדט לשומות
יבם' כנעריה פדט למעובדת מיכא' אס' העובד והיבם פוסלין ולא
מא פילין מלחם ולא כל לחם חוזרת היא ולתדומה ואינה חוזרת לחזו
ושוק' מלחם אביה' הא למדת שאינו מדבר לא בקדשי הגבול' לא
בת כהן כי תה' אמונה וגדושה מפני שנישאת למי שאינו הגוי' לה נענשה
שזה כמו חלול' לזרעו שלא' הא דאמ' ל' יוחנן בת כהן לישל' אין חונן
עולה יפה מאי היא אס' רב חסדא או אמונה או גדושה או זרע אין לה
במתניתא תנא' או קוברה או קוברתו או מביאתו לידי עניות איני
והא אמ' ל' יוחנן כל הדושה שיתעשר ירדק בזרעו שלא הדק כל שבן
תורה וכהונה מעשדתו לא קשיא הא בתלמיד חס' הא בעם אדא'

אין

לחלה

וכל

כל מום לא יהיה בו' אמ' מום ואמ' כל מום' ל' צדוק הוה ליה בכור
רמא ליה סערי בסלי נעדים שלעבדה קלותה בהרי דקא אכיל פדט
לספתי' בא לפע דבן גמ' אמ' לו כלום חלקנו ביז חבר לעם ארץ אמ'
ליה לאו והלא ל' יהוה אמ' לי הין אמ' לו המתן עד שיכנסו בעלי תדיסין
לבית המרדש' כיון שנכנסו בעלי תדיסין לבית המרדש עמד השא'
לשאול ואמ' כלום חלקנו ביז חבר לעב הארץ אמ' ל' יהוה לאו אמ' לו
דבן גמ' והלא משמך אמדו לי הין יהוה עמוד על דגליך ויעידו בך עמד
ל' יהוה על דגליו ואמ' למלא חני חי והוא מת יכול החי להכחיש אתהמת
עכשו שאני חי והוא חי היאך יכול החי להכחיש את החי והיה דבן
גמ' וישב ודודש ול' יהוה על דגליו עד שדגג כל העם ואמדו לחצפית
התודגמן העמד והלכתא כדבן גמ' עורת ביז סומה בשתי עיניו
ביז סומה אפ' בעיז אחת שבור מה תל' לפי שנ' שבר יר' או שבר דגל'
שיכול שאין לו לא שנשברה ידו או דגלו' ומנ' לדבות שבר זנב תלאו
שבור' או יכול שאני מדבה שבר צלע שאין מנ' גלוי' חרוץ דים
שלעין שניקב שנפגם שנסדק שפתו שניקבה שנפגמה שנסדקה
חטיו החיצונות שניקבו שנפגמו שנסדקו שנגממו והפנימיות שנעקרו
או חרוץ' להביא כל עצם שבגלוי שנחרץ בו חרץ ואין הצלעים בכלל
עצמות שבגלוי' יבלת זו בעל יבלת' והוא שיש בה עצם גרב' זה
חרס' ילפת זו חזזית מצדית' כאן לא נא תכלל ורק ולהלן לא נא
יבלת' ומנ' ליתן את האמור בארם בבהמ' ואת האמ' בבה' בארם תל'
גרב' גרב' ילפת ילפת לגדי' שווה' לא תק' אם משום בל תקדיש הדי
בל תקדיש אמור למעלן הח' אינו אומ' כן לא תק' לא משום בל תשחט'
לא תקדיבו זה' אלה אין את מקריב מקריב את' שצעברה בהם
עבודה' הלא ריץ הוא ומה אם העגלה שאין המום פוסל בה עבודה
פוסלת בה' קרשים שהמום פוסל בה אינו ריץ שתהא עבודה פוסלת
באין תל' לא תק' אה' אה' אין את מקריב מקריב את שנעברה בהן עבודה

בא לו לפע
ל' יהושע אמ'
לו כלום חלקנו
ביז חבד לעם
הארץ אמ' לו
הין

שרגל

תל' שבר יד
או שבר דגל'
מה לו מיוחד
שמומן גלוי'
ואיכן חוזרין
יטא שבר
צלע

כִּישְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ לֵיִי לַעֲוֹלָה אֵינִי לִי אֵל שִׁיהוּא הַגּוֹיִם נִוְרָדִין
 לַעֲוֹלָה וּמִן לְרַבּוֹת אֶת הַשְּׁלֹמֹה תֵּל נִדְרֵיהֶם לְכָל נִדְבוֹתָם אִם כֵּן לִמָּה
 נָא אֲשֶׁר יִקָּרֶה לֵיִי לַעֲוֹלָה פָּדֵנוּ לְנִזְיוֹנוֹת דְּבָרֵי לִי עֲקִי אִם לֹא יוֹסִי הַגּוֹלָל
 אִם אֶת מַדְבָּה כָּל הַיּוֹם אֵינִי בֹן אֵל עֹלָה בְּלִבִּי וְהִלַּכְתָּא כֹּתֵנִי
 לְרַצְנָכֶם אֵינִי כּוֹפִין אֶת הַעֲבֹד עַל כּוֹרֵהָ תָּמִים זָכַר בְּבִקְרַב בְּכַשְׁשׁ
 וּבַעֲדִים תָּמוֹת וְזָכְרוֹת בְּבִהֵם וְאֵינִי תָמוֹת וְזָכְרוֹת בְּעוֹף יָכוֹל אִם שִׁבְשׁ
 גִּפְתָּהּ וְשִׁנְסָמִית עֵינָהּ וְשִׁנְקָטָנָה רָגְלָהּ תֵּל לְכָל נִדָּר לְהַבִּיא אֶת הָעוֹף
 כָּל אֲשֶׁר בֹּן מוֹם לֹא תֵק אֵינִי לִי אֵל מִלֹּאס קָבוֹעַ בְּעַל מוֹם עוֹבֵד מִן תֵּל
 כָּל אֵשׁ בֹּן מוֹם לֹא תֵק אִם מַשׁוֹם בִּלְתִּשְׁחַט הָרִי בִלְתִּשְׁחַט אֲמֹר לִמְטָן
 הֵא אֵינִי אֹמֵר כֹּחַ לֹא תֵק אֵל מַשׁוֹם בִּלְתִּקְרִישׁ מִיכָאֵן אִם הַמִּקְרִישׁ
 בְּעַל מוֹם עוֹבֵד מַשׁוֹם אֲרַבְעָה שְׁמוֹת מַשׁוֹם בִּלְתִּקְרִישׁ בִּלְתִּשְׁחַט
 בִּלְתִּזְרֹק אֶת הָדָם בִּלְתִּקְטִיד אֶת הַחֶלֶב כִּי לֹא לְרַצּוֹן יִהְיֶה לָכֶם
 מִלִּמַּד שְׂאִינָן מִדְּעִין וְאִישׁ הַיְחִיד מִבִּיא שְׁלָמִי נִדְבָה וְאֵינִי הַעֲבֹד מִבִּיא
 שְׁלָמִי נִדְבָה אִם אֵינִי אֹמֵר וְאִישׁ אֵל לְהוֹעִיָּא אֶת הַשְּׁוֹתֶפֶץ וְכִשְׁהוּא אֹמֵר
 וְאִישׁ לְרַבּוֹת אֶת הַשְּׁוֹתֶפֶץ הֵא מָה אֲנִי מִקִּיִּים וְאִישׁ הַיְחִיד מִבִּיא שְׁלָמִים
 נִדְבָה אֵינִי הַעֲבֹד מִבִּיא שְׁלָמִי נִדְבָה כִּי יִקְרִיב שְׁלָמִי אֵינִי לִי אֵל שְׁלָמִי
 וּמִן לְרַבּוֹת אֶת הָעוֹלָה תֵּל נִדָּר וּמִן לְרַבּוֹת אֶת הַתּוֹדָה תֵּל נִדְבָה
 וּמִן לְרַבּוֹת אֶת הַנִּזְיוֹנוֹת תֵּל לְפָלֵא וּמִן לְרַבּוֹת אֶת הַבְּכוֹר וְהַמַּעֲשֵׂה
 תֵּל בְּבִקְרַד וּמִן לְרַבּוֹת חֲנִי וְאִשְׁפִּי תֵּל וּבִצְאָה וּמִן לְרַבּוֹת אֶת הַזִּלְזוּל
 וְאֶת הַתְּדוּמָה תֵּל בְּבִקְרַד אִם בְּבִקְרַד בִּצְאָה אִם בִּצְאָה תָּמִים יִהְיֶה לְרַצּוֹן
 מִצְוֹת עֲשֵׂה מִצְוָה בְּלֹא תַעַם מִן תֵּל כָּל מוֹם לֹא יִהְיֶה בֹן יָכוֹל אֲמֹל
 נִפְלִי מִן הַגִּג וְנִשְׁבַּר יֵהָא עוֹבֵד עָלָיו תֵּל לֹא יִהְיֶה בֹן אֵל תֵּתֵן בֹּן מוֹם
 הָרִי זֶו אֲזַהְרָה לְמִטִּיל מוֹם בְּקָרֵעַ וְכָל הַמִּטִּיל מוֹם בְּקָרֵעַ לֹקֵה וְהוּא
 שִׁיְהִיָּה בְּזִמְזִי שְׁבִית הַמִּקְרִישׁ קִיִּים רַחֲמָאֵן לְקַרְבָּן תַּעֲא כָּל מוֹם לֹא
 יִהְיֶה בֹן אֵינִי לִי אֵל שְׁלָמִי יִהְיֶה בֹן מוֹם שְׁלָמִי יִגְדּוֹם לוֹ עַל יְדֵי אַחֲדִים שְׁלָמִי
 יִבִּיא דְּבִילָה וּבִצְקָ וִיעֵחַ עַל גְּבִי הָאוֹזֵן כְּרִי שִׁיבּוּא הַכֶּלֶב וִיטְלָנוּ תֵּל
 כָּל

ומעין לרבות
 את התורה
 תל נדבות
 ומן לרבות
 העומות
 והמטחות והיין
 והלבונה והעצים
 תל נדריהם
 לכל נדריהם
 נדבותם

מנין

24
תל ל

זה הוא שאמר הכתוב צדקתך כהררי אל ל ישמעאל ול עקיבה
ל ישמעאל אומ' הצדיקים שהן עושים את התורה שניתנה מהררי אל הקצה
עושה עמהן צדקות כהררי אל אבל הדשעים שאין עושים את התורה
שניתנה מהררי אל הקצה מרקרק עמהן עד תהום דבה שנ משפטיך
תהום דבה ל עקי אומ' אחר או ואחר או הקצה מרקרק עם הצדיק וגובה
מהן מיעוט מעט דעים שעושין בעו' הזה בשביל ליתן שכרן מושלם
לעתיד לבוא ומשפיע שלוח לדשעים ומשלם להן מיעוט מעשים טובים
שעשו בעו' הזה בשביל ליפדע להן מושלם לעתיד לבוא ל יונתן ביר
יאשיה מסרם הדין קרייה צדקתך ומשפטיך כהררי אל עד תהום דבה מה
ההרים הללו כבושים על התהום שלא יעלה ויציף את העו' כך מעשיהן
של צדיק כובשים את הפורענות שלא תבוא לעו' אדם ובהמה תושיע
יחי אדם אכחנו וכבהם תושיענו לפי שאנחנו נמשכין אחריו כבהמה
שנ משכני אחריו גרועה לאיכז אנו נמשכין אחריו לגן עדן דבת
ידיהן מרשן ביהמה ונחל עדין תשקם לא אדם ובהם תושיע יחי
אמ' ל יצח משפט אדם ומשפט בהם משפט אדם וביום השמיני ימול
בשר על ומשפט בהם שור או כשב או עז כי יולד והיה שב ימ' תחת אמו
ומיום הש' והל' ירצה ל תנחומא פתח מי הקדימני ואשלם ל תנחומא
פתח קרייה בדווק שהיה שריו במדינה ונותן שכל סופל ומשנים אמ'
הק' בה עלי לשלם לו גמולו וליתן לו בן זכר אמ' ל ירמיה בן לעזר עתידו
בת קול להיות מפוצצת בראשי ההרים ואומ' כעת יאמר ליעקב ולישל
מה פעל אל כל מי שפעל עם אל יבוא ויטול שכרו ודוח הקדש מכרזת
ואומ' מי הקדימני ואשלם מי קילס לפני עד שלא נתתי בו נשמה
מי מלל לפני עד שלא נתתי לו בן זכר מי עשה לי ציצית עד שלא
נתתי לו טלית מי עשה לי סוכה עד שלא נתתי לו מקום מי עשה לי
מעקה עד שלא נתתי לו גג מי עשה לי מזחזה עד שלא נתתי לו בית
מי הפדוש לי פיה עד שלא נתתי לו גורן מי הפדיש לפני קרבן עד שלא

תל ל

אין

פ
אעאז

25

ואשה או החלבים לא תתנו איך לי לא כולץ ומנ אף מקצתן תלמז
אף מקצתו על המזבח זה הדם לויי לרבות שעיר המשתלח ומנ
לרבות את כל הפסולין שבשור ושעשה שדוע שנשמה ידכו
וקלוט שפדסת דגליו או ידו רומה כשלחמוד וכשלסנס נדבה תעשה
אותו לברך הבית ומנ אף לנדר תל ולנדר לא ידעה ל אומ ממקומו
הוא מוכרע שנ ולנדר לא ידעה איזה קרש מדעה זה קדש המז ש
ונדעה לו לכפר עליו נדבה תע אותו אותו את עושה נדבה איך את עושה
תמים נדבה לברך הבית מיכאן אמ המקריש תמים לברך הבית עובר
בעשה ומעוך וכתות ונתוק וכלות כולץ בגיר וכולץ בצצים ואפלו ביצה
אחת לא תק לויי הרי זה משום בל תזרק את הדם לא תק איך לי לא
שלא יקריבו ומנ שלא יעשו תל לא תעשו איך לי לא תמימיץ בעלי מומין
מנ תל לא תעשו איך לי לא בהמוחיה ועוף תל ובאדצכם איך לי לא
בארץ בחוצה לארץ מנ תל לא תעשו בכל מקום שאתם מנ אף באדם
תל בכס לא תעשו כדבדי בן חכינאי מיכאן אמ המסרס את הזכר
והוא שישלסו ביד אבל אם כפתו ושיסה בו את הכלב או השיבו בצנה
עד שנסתרס אינו לוקה אבל מכיץ אותו מכת מדרות והכל מורין
במסרס אחד מסרס שהוא חייב שנ ומעוך וכתות ונתוק וכלות אם על
כדות חייב על נתוק לא כן שכץ לא להביא נותק אחד כודת שהוא חייב
ומיר בן נכר מנ שאיך מקבלין שקלים מן הגוים שנ ומיר בן נכר לא
תק את לחם מכל אה שיכול איך לי לא תמימיץ שקרוייץ לחם שנ את
קר לחמי לאשי שחר קרבנות הצבור מנ תל מכל אה כי משחתם בהם
איך הנקיות בסירוס רא ומיר בן נכר הרי זו אזהרה שלא להקריב
בעל מום בקרבנות הגוים שנ מכל אה מבעלי מומין איך את מקריב
אבל מקריב אתה להן תמימיץ יכול אף שלמים תל לחם זו העולה
כי משחתם בהם לרבות דובע וגדבע ומוקצה ונעבד מום בם לא
ירצו לכם מלמר שאיך מדעין וידבר שור או כעב

תלושור
ושה לרצות
את כל
הפסולין
שבשור
ושעשה
המז
תל
ולער
לא
ידעה

בין הדם בין
בהמה חיה
ועוף לוקה
מן העולה
בכל מקום

וּבְכַחֲשֵׁיהֶם שְׂרִים וְכִי מֵה רָאָה הַקִּבֵּה לַעֲשׂוֹת שׁוֹר כֹּאשׁ לְכָל הַקִּבְנוֹת
אִם לֹא לֹא לְמַטְרוֹנָה שִׁיבָא עֲלֶיהָ שֶׁם לֵעַ עִם אַחֵר מִגְדוֹלֵי מַלְכוּת וְצִדֵּק
הַמֶּלֶךְ בְּדַבָּר וְלֹא מִצָּא מִמֶּשׁ מֵה עֲשֵׂה סְעוּדָה גְדוֹלָה וְהוֹשִׁיב אֹתוֹ
הָאִישׁ בְּרֹאשׁ הַמִּסּוּבִין וְכָל כֶּךָ לִמָּה לְהוֹדִיעַן שְׂבָרָה בְּדַבְרִים וְלֹא מִצָּא
בְּהֵן מִמֶּשׁ כֶּךָ לִפִּי שֶׁהָיוּ אֲמוֹת הָעוֹ מוֹנִין ~~וְהַמִּצָּעַד~~ וְאוֹמֵר לֵהֵן אֲתֵם
עֲשִׂיתֶם אֵת הָעֵבֶל וְצִדֵּק הַקִּבֵּה וְלֹא מִצָּא בְּדַבָּר מִמֶּשׁ וְלֹא עָשׂוּ אֹתוֹ
לֹא גֵרִים שֶׁעָלוּ עִמָּהֶן לִפִּי כֶּךָ עָשָׂאוּ כֹאשׁ לְכָל הַקִּבְנוֹת שׁוֹר אִם כֹּשֶׁב
אִם עֵץ כִּי יוֹלֵד שׁוֹר בְּזִכּוֹת אֲבִינוֹ אֲבִל וְאֵל הַבֶּקֶר לֵךְ אֲבִל כֹּשֶׁב בְּזִכּוֹת
אֲבִי יֵצֵחַ וִירָח וְהֵנָּה אֵיל וְעַד בְּזִכּוֹת אֲבִי יֵעֶן לִכְךָ נָא לֵךְ נָא אֶל הַצֶּאֱזָן
וְקַח לִי מִשֶּׁשׁ שְׁנֵי גֵרִי עֲדִים שׁוֹר כִּי יוֹלֵד לֹא אָדָם כִּי יוֹלֵד לִימֵר
עַל יוֹצֵא דוֹפָן שֶׁפָּסוּל בְּבֵהֶם וְכֹשֶׁר בְּאָדָם שׁוֹר אִם כֹּשֶׁב פֶּדֶט לְכֹלָאִים
כִּי יוֹלֵד פֶּדֶט לִינֵצָא דוֹפָן וְהִיָּה שְׁבַעֲתֵימָה פֶּדֶט לְמַחוּסֵר זִמָּן תַּחַת־אֲמוֹ
פֶּדֶט לִיתוֹם לִי שְׁמַע בְּנִי שֶׁלֵּל יוֹחֲנָן בֶּן־צְרוּקָה אֹמֵר נָא כֹּאשׁ תַּחַת־אֲמוֹ
וְנָא לְהֵלֵךְ תַּחַת אֲמוֹ מֵה תַּחַת הָאֲמוֹר כֹּאשׁ פֶּדֶט לְכֹלָאִים וְלִינֵצָא דוֹפָן
וְלְמַחוּסֵר זִמָּן וְלִיתוֹם מֵה תַּחַת הָאֲמוֹר לְהֵלֵךְ פֶּדֶט לִטֵּר אֶף תַּחַת אֲמוֹר
כֹּאשׁ פֶּדֶט לִטֵּר לִי יוֹסִי בִּיר יְהוֹר אֹמֵר מֵה תֵּל וְהִיָּה שְׁבַע יִם תַּחַת אֲמוֹ לִפִּי
שְׁבַעֲתֵימָה יִם יְהִיָּה עִם אֲמוֹ כֹּל שְׁבַעֲתֵימָה תַּחַת אֲמוֹ אִם תַּחַת אֲמוֹ
יִכּוֹל אֶף יֵצֵא מִמֶּנָּה כֹּשֶׁה־יָא מִתָּה תֵּל תַּחַת אֲמוֹ הָא כִּי־עֵד אֶף נִתְקַיִימָה
לִי אֲמוֹ שְׁעָה אַחַת־מִפְנֵי מֵה נָא וְהִיָּה שְׁבַע יִם לִי יְהוֹעַר דְּסַכְנִין בְּשֵׁם לִי
לִי אֹמֵר לְמֶלֶךְ שְׁנַכְנַס לְמַדְיָנָה וְהוֹצִיא כְרוּז וְאִם כָּל הָאֲכַסְנָאִיִּךְ שִׁישׁ
כֹּאשׁ אֶל יִרְאֻ פִנִּי עַד שִׁירָאוּ פִנִּי מִטְרוֹנָה תַּחֲלָה כֶּךָ אִם הַקִּבֵּה לִי־עַל
לֹא תִבְיָאוּ לִפְנֵי קִרְבָּן עַד שֶׁתַּעֲבֹד עָלֶיךָ הַשְׁבַּת שְׁאִין שְׁבַעֲתֵימָה בְּלֹא
שְׁבַת וְשׁוֹר אִם שֶׁהָא תַּשְׁחֲטוּ בְיוֹם אַחֵר עֲלֶיהָ נָא צְדִיק יוֹדֵעַ נִפְטַר
בְּהַמְתוֹ זֶה הַקִּבֵּה וְדַחְמִי דְשַׁעִים אֲכַזְרִי־זֶה הַמָּן שֶׁאִם לְהַשְׁמִיד לְהוֹג
וְלִאֲבֹר אֵת כָּל הַיְּהוּדִים בְּיוֹם אַחֵר דָּא לִי בְדַכְיָה בְּשֵׁם לִי יוֹדֵעַ
צְדִיק נִפְטַר בְּהַמְתוֹ זֶה הַקִּבֵּה שְׁבַת בְּתוֹ לֹא תִקַּח הָאִם עַל הַצֵּנִים וְדַחְמִי דְשַׁע

אף תחת
האמו לזמן
פדט לכלאים
וליוצא דופן
ולמחוסר זמן
וליתום

שם

נתתי לו בהם שור או כשב או עז ל אבהו פתח ולא יהיה עוד
לביית ישראל למבטח מזכיר עוז כיצד שרפים עמדים ממעל לו
ובשתים יעופף לקילוס ובשתים יכסה רג שלא יראו בפני השכינה
משום שכת וכף רג ככף רגל עגלי על שם ולא יהיה עוד לביית ישראל
למבטח מז עוז תמצ תניבן כל השופרות כשרים חוץ משלפדה מפני
שהוא קרן של עגלי על שם ולא יהיה עוד לביית ישראל עוז כת והדג
את האשה ואת הבהם אם אדם חטא בהם מה חטאת שלא תהא עובדת
בשוק ואם זו שנסקל על עליה על שם שנ ולא יהיה עוד לביית ישראל
למב ומפני מה אמרו איך שוטה שוטה בכוס חברתה שלא יהיו הדיוות
אום בכוס זה שותת חברתה ומתה על שם ולא יהיה עוד לביית ישראל
אף כאן שור או כשב שור נולד ולא עגל נולד לא ממה דכת עשו
להם עגל מס לפי כך קראו הכת שור ולא קראו עגל שנ שור או כשב
זה עשה עמי מה עשיתי לך ומה הלאתיך ענה בי אמר ל אחא אמר
הקבה לישראל ענה בי וקבל שכר וא תענה ברעך ותתן דין וחשבון
ומה הלאתיך אמר ל ברכיה למלך ששלח פרוצדוגמא שלו למדינה מה
עשו כל בני המדינה נטלו אותה ועמדו על דגליהן ופרעו את דאשיהן
וקראו אותה באימה ויכאה וברתת ובזיע כך אמר הקבה לישראל בני
אליה קרית שמע פרוצדוגמא שלי היא לא הטרחתי עליכם ולא אמדתי
לכם שתהוא קולין אותה לא עומדין על דגליכם ולא פודעין את דאנ
לא בשבתך בבי ובלכתך בד דא ומה הלאתיך אמר ל יודה ביר
סימוז אמר הקבה עשר בהמות טהורות בראתי מסדתי לך: שלש
ברשותך ושבע אינן ברשותך או שהן ברשותך שור שהכע ושה עדים
ואו שאין ברשותך איל וצבי ויחם ואקו ודיע ותאן וזמ לא הטרחתי
עליכם ולא אמדתי לכם לעלות בהרים ולהתיגע בשרות שתביאו
לפני קרבן מאו שאינן ברשותך לא מאו שהן ברשותך ומן הגידיל
על אבוסר לכך נא שור או כשב דא זה עשה בקעתם ישמחו מלך

בשתים
יכס רג
שלא להביט
בפני השכינה

ובכח שיהם

203
 יהא תאמר כן עשה בו את המזומן כשאינו מזומן הואיל ועשה בו
 את המזומן כשאינו מזומן יהא אותו ואת בנו נוהג בזכרלי כנקיבות
 תל אותו על אחר הוא חייב ואינו חייב על שנים אחר שחלק הכת זכית
 לרנן חייב כאן וחייב כאן באם על הבן מה אם על הבן לא עשה בו את
 הזכר כנקיבות אף כאן לא נעשה זכרים כנקיבות אם נפטר לומר
 אותו ואת בנו מי שבנו כדוך אחריו יצא זכר שאין בנו כדוך אחריו
 מאי אם נפטר לומר וכי תימא אותו זכר משמע הרי הוא אומ' בנו מי
 שבנו כדוך אחריו יצא זכר שאין בנו כדוך אחריו חנניה אומ' כת
 אותו דמשמע זכר וכתבנו מי שבנו כדוך אחריו דמשמע נקבה
 הולכך לחנניה נוהג בזכרים כנקיבות הולכך אם ידע שזה אביו וראי
 לא ישחוט ואם שחט אינו לוקה דספיקא הוא אותו ואת בנו איך לי
 לא אותו ואת בנו ואת אמו מנ' תל' לא תשחטו הרי כאן שנים
 הא כאיזה צד אחד שבא ושחט את הפרה ובא אחד ושחט את אמה
 ובא אחד ושחט את בתה שנים האחרונים חייבין אותו ואת בנו
 לא אותה ואת האחים כיצד שחט חמשה אחים ואחד כך שחט את
 אימץ אינו חייב אלא אחת אבל אם שחט את האם ואחד כך שחט
 חמשה אחים חייב על כל אחת ואחת אותו ואת בנו לא אותה ואת אס
 אמה כיצד שחטה ואת אס אמה שהן הוא לשאי ואחד כך שחט את
 האמצעית סופג את הארבעים שחטה ואת אמה ואת אס אמה סופג
 שמונים אתו ואת בנו לא אותה ואת בת בתה שחטה ואת בת בתה
 שכן הוא לשאי ואחד כך שחט את האמצעית סופג את הארבעים
 שחטה ואת בתה ואת בת בתה סופג שמונים לא תשחטו פדע
 לשוחט ונתנבלה בידו ולנוחר ולמעקר ולהביא את השוחט לאכילת
 גוים ולאכילת הכלבים ולהביא השוחט ונמצא טל והשוחט לעץ והשוחט
 פדת חטאת ושור הנסקל ועגלה עדופה ששחיטה שאינה ראויה לאכילה
 שמה שחיטה ביום אחד ד אומ' יום מיוחד וטעון פדע מיכאז אל

יגד

אכזרי" זה סנחריב שכת בו אם על בנים לטשה ומיום השם והל
ל אום יכול משמיני ולהלץ יהא מותל ובשמיני עצמו אסור תל בבכור
ביום השמיני תתנו לי יכול הזכור יהא מותל בשמיני ומשמיני ולהלץ
יהא אסור תל במוקדשי ומיום השמי והל ירצה עדיין את אום הזכור
יהא מותל בשמיני ובמוקדשי משמיני ולהלץ מנ ליתק את האמור
בזכור במוקדשי ואת האמור במוקדשי בזכור תל אמו אמו לגז שוח
והלא אעפ שהוא כשר מיום שמיני כדל שנשתהה הדי זה משובח
ירצה אשה ולאשם ומנ להקדש תל לקדבן אשה ליי אשה ליי לרבות
שעיר המע ושור או שה מנ לשוחט אותו ואת בנו במוקדשי הדי
זה בלא ירצה תל ירצה לקל אשה ליי ושור או שה אותו ואת בנו לא תל
ביום אחד שהשוחט אותו ואת בנו במוקדשי הדי זה בלא ירצה ואימא
במוקדש אבבולין לא שור הפסיק הענין ואימא בבולין אב במוקדשי
לא תל ושור ושה מוסף על ענין ראשון או מה קדש כלאים לא אף אותו
ואת בנו כלאים לא קדא אמ או שה לרבות כלאים הדי מדי או מבעי
לי לחלק סלקא דעתא אמינא עד שישחט שור ושה ובג הא מאותו
נפקא כיצד נוהג בכלאים צדי שבא על העז וילדה ושחט העז ובנה
לוקה אבל העז הבא על הצביה לא ושחט ואם שחט אינו לוקה פדה
ובנה אסרה תורה לא צביה ובנה שור לא חיה הלא ריץ הוא מה אם בהם
שאינה במצות כסוי הדם הדי היא במצות אותו ואת בנו תל שור לא
חיה שה לא עופות הלא ריץ הוא מה אם בהם שאינה באם על הבנים הדי
היא במצות אותו ואת בנו עוף שהוא באם על הבן אינו ריץ שיהא במצות
אותו ואת בנו תל שה לא עופות לא נא שור ושה ובנו יכול לא יהא חייב
עד שישחוט שנהן תל או שה או זה או זה יכול יהא אותו ואת בנו
נוהג בזכרים כנקבות ודין הוא חייב כאן וחייב באם על הבן מה אם
על הבן לא עשה בו זכרים כנקיבות אף כאן לא נעשה בו זכר כנקיבות
לא אם אמרת באם על הבנים שלא עשה בו את המזומן כשאינו מהאז

היה שביא
במצות
כיסוי אינו
דין שתהא
במצות אותו
ואת בנו

יהא

יכול ביחיד תל בתוך בני ישראל במדבר וכמה מדורבין עשדה מיכאן
 אמרו כל המוסר עצמו על מנת לעשות לו נס אין עושיין לו נס ושלם
 לעשות לו נס עושיין לו נס שכן מצינו בחנניה מישאל ועזריה שאמרו
 לנבוכדנצר לא חששין אנחנו על רגל חז איתי להא רי אנחנו פלחין
 קדמוהי והן לא מציל ולא מציל יריע להאמלכא רי ללהך לא איתנא פלחין
 וכשהרג טרובינוס את פופיס ואת לוליאנוס אחיו בלדקיה אמ להון אין
 אתם מעמיה שלחנניה מישל ועזריה יבוא אליכם ויציל אתכם מירי
 אמרו לו חנניה מישל ועז כשרים היו ונבוכדנצר היה הגון שיעשה נס על
 ידו אבל את מלך רשע ואין את הגון שיעשה נס עלידיך ואנו מחוייבי
 מיתה לשמים ואם אין אתה הולגינו הרבה מיתות למקום הרבה רובים
 הרבה אריות הרבה נמדים הרבה נחשים הרבה שרפים הרבה עקדבים
 שייפגעו בנו לא סוף שהמקום עתיד להבוע את רמינו מירך אמרו
 לא נסע משם עד שבאת עליו ריפלי מדומי והוציאו את מוחו בפקעלות
 לא ונקדשתי בתוך בני ישראל תנו רבנן אין כורסיין על שמעואין
 עובדין לפני התבה ואין נושאין כפיהן ואין קוראין בהו בדבים ואין
 מפטירין בנביא ואין עושיין מעמר ומושב ואין אומ קדוש לא בעשדה
 מנא הני מלי אמ ל חייא בד אבא אמ ל יוחנן אמ קרא ונקדשתי בתוך
 בני ישראל וכת הברלו מתוך העדה הרעה הז מה להלך עשדה אף כאן עט
 המוציא את מא מצ על אנת כן הוצאתי את מא מצ על מנת שתמסרו
 עצמכם לקדש את שמי להיות לכם לז על כורהם אני יי אני נאמן
 לשלם שכר וירצך רבד ל בני ישראל ואם איהם מועדי אי משמעבדן
 את השנה על הגליות ועדיין לא הביעו תל בני ישראל מועדי עשה את המועדות
 שיעשו אותן כלי ישראל היתה השנה צריכה לעבד וישבו ונשאו ונתנו
 וגמרו ולא הספיקו לומר מעובדת עד שיאלע הרבד מנ שאינה מעובדת
 תל אשר תקראו אותם מועדי אם קדוהם אתם מועדי ואם לאו אינן
 מועדי לא היתה השנה צריכה לעבד ועבדוה אנוסין או שוגגין או

כתגס בכתב מוקד
 לז
 שני
 שולחן
 ואין אום ברכת
 חבלים וחתנים
 ואין מזמנן יול
 המזון בשם
 כל
 רבד
 שפקדושה
 לא יהא בפחות
 מעשדה: מא
 משמעה תני
 רבני אחוה רל
 חייא בר אבא
 איתא תוך תוך
 ינא
 כתהלכא
 כל
 ונקדש
 צתוך בני
 ינא

בארבעה פרקים בשנה המוכר בהמה צריך להודיעו אמה מכרת
לשחוט בתה מכרתי לשחוט ואז הן עדכ יום טוב האחרון שלחג ועד
יום טוב הראשון שלפסח ועדב עצרת ועדכ ראש השנה אמ' ל יהודה
אימתי בזמן שאין לו ליוח אבל אם יש לו ליוח אינו צריך להודיעו
המוכר את האם לחתן ואת הבת לכלה צריך להודיעו שהרבה ידוע
שעניהן שוחטין ביום אחד בארבעה פרקים או העמידו חכם רבדיהן
על דין תורה בבשר דאמר ל יוחנן רבד תורה מעות קונות ומה טעם
אם משיבה קונה גזרה שמא יאמ' לו נשדכו חטין בעלייה לפיכך באנו
פרקים או כופין את הטבח לשחוט על כדהו אפ' אמרו עוד שוה אלה
דינר ואין ללוקח בו לא דינר כופין אותו לשחוט לפיכך אם מא' משה
למוכר מפני שלא משך ביום אחד יום אחד האמור באותו ואת בנו
היום הולך אחד הלילה את זו דרש ל שמעון בן עזאי לפי שכל הענין
שלמעלה ושלמטה אינו מדבר לא במוקדשין ובמוקדשין הלילה הולך
אחד היום יכול אף לענין אתו ואת בנו יהא הלילה הולך אחד היום תל'
כאן יום אחד ונא במעשה בדאשית היום הולך אחד הלי אף יום האמור
באותו ואת בנו היום הולך אחד הלי וכי תזבחו זבח תורה ביום הה
יאכל שאין תל' לא אם אינו ענין לאכילה תנהו ענין לצביחה אף
תחלת צביחתו לא תהא לא על מנת להיאכל ליום אחד תל' תזבחו
לדבות צבחים הנאכלין ליום אחד שלא תהא צביחתו לא על מנת
להיאכל ליום אחד ליי' לרצ' תז' שמא תאמ' שהוא צריך לכך תל'
אם ארעב לא אומר לך אפ' לך לא אמרתי לכם זבוחו לא שאומר
ויעשה רצוני ולא לרצוני אתם צבחים לא לרצונכם תז' ושמרתם
זה המשנה ועשיתם זה המעשה כל שאינו במשנה אינו במעשה
ושמרתם מצותי ועשיתם צותם ליתן שמירה ועשייה למצוות
אני אני אני נאמן לשלם שכר ולא תחללו ממשמע שנ' אל תחללו
אחד קדש וכו' הוא אומ' ונקדשתי מסור את עצמך לקדש את שמי
יכול

מת ללוקח
אבל בשאר
ימות השנה
אינו כן
לפי כך אט
מת מת

יום אחד
מה יום
אחד האמור
במעשה בדאשית

אין לי
לא תורה
ומה לכל
הנאכלין
ליום אחד
שלא תהא
צביחתו
לא על מנת
להיאכל ליום
אחד תל' וכי
תזבחו זבח
תורה ביום
הה

מִדְבָּרִי

אלה הם מועדי הם יאמרו מועדי מקורש מקו תרי זמני מנ משום
דבת מן קדש תרי זמני יכול כשם שמעבדיך את השנה מפני הצורך
כך יקדשו החדש מפני הצורך תל בחדש אחד יחדש אתם הולכין יכול
אם היה צריך שני ימ' נותני' לו שני ימים תל אותו יום אחד בלבר' אש
תק אותם במע מנ שמחלליך את השבת להעיד עליהן תל אט תקאו במע
כל שיש לו מועד ידחה את השבת יכול כשם שמחלליך את השבת להעיד
עליהן שנתקיימו תל אט תק אותם' על קדיאתן אתה מחלל את השבת
אי אתה מחלל את השבת להעיד עליהן שנתקיימו תל אט תקראו

בחדש הראשון בארבעה עשר יום לחדש בין הערבים יכול משתחשך
תל יום או יום יכול משתי שעות תל בין הערב מה בין הערבים מיוחד
משפנה יום אף יום משפנה יום משש שעות ולמעלן אעפ שאין לאייה
לדבר זכר לדבר אזי לנו כי פנה היום כי נטו גללי ערב ובחמשה
עשר יום לחדש הזה חג המצות זה טעון מצה איך חג הסוכות טעון
מצה וכך נא הזה חג המצות לוי' שבעת ימ' מצות תאכל מה תל לפי
שנ ששת ימ' תאכל מצות וביום השביעי עגבת שביעי בכלל היה ולמה
יצא להקיש אלו מה שביעי רשות אף כולן רשות יכול אף לילה הדאשו

בערב ומאכלו
מצות

רשות תל עליון מצות תאכלו הכת קבעו חובה איך לי לא בזמן שבית
המק קיים בזמן שאין בית המק קיים מנ תל בערב תאכלו מצ' אם
כן למה נא שבעת ימ' תא מצות מצה הנאכלת כל שבעה אדם יוצא בה
ירי חובתו בפסח יצאו חלות תורה ודקי נזיד שאינן נאכלין כל שבעה
ביום הר מן קדש כל מל' עב' לא תעשו מלמד שיום טוב עשה ולא
תעשה והקדבתם אשה לוי' שב ימ' מנ אם איך לך פדים דביא אילים
אם איך לך אילים הבא כבשים אם איך לך בטהרה הבא בטומאה

זה

לכך נא והקדבתם אשה לוי' שב ימ' שיקדיבו אשים לוי' מכל מקום
וידבר יי' רבד לבעי יעד ואמ' ליהם כי תבאו זהשה מה יתקדוץ למנ
גל עמלו שיעמול תחת השמש אמ' ל' יורד תחת השם איך לו למעלה

מוטעניץ מ'ן שהיא מעוברת תל' אשר תק' אותם אם קריתם אתם מועדי
ואם לאו אינן מועדי. עבדוה בלי עיבדוה משנה לחברתה פחות חדש
או יתר חדש יכול תהא השנה מעוברת תל' אתם אתם אלה הפ' אינן או
מועדי. ששת ימ' תעשה מל' מה ענין שבת לענין המועדות לומ' לך
שכל המחלל את המועדות מעלין עליו כאלו חלל את השבת וכל המחדש
את המועדות מעלין עליו כאלו קיים את השבת שבת היא לוי' מלמד
מניין ליום הכסו שחל להיות בשבת ושגג ועשה מלאכה מניין שחייב
על זה בפני עצמו ועל זה בפני עצמו תל' שבת היא לוי' יום הכסו הוא
אלה מועדי יי' מק' קדש מ'ן שמעבדין את השנה מפני הצורך תל'
אלה מועדי יי' מק' קדש אע"ת אתם במועדים יכול כשם שמעבדין את
השנה מפני הצורך כך יעבדו אותה מפני הטומ' תל' בחדש הראשון פסח
אל יצא החדש הראשון בלא פסח ואם עיבדוה מפני הטומ' הרי זו מעוברת
אלה מועדי יי' למעלה הוא מדבר בעיבוד השנה וכאן הוא מדבר
בקידוש החדש נראה בעליל או שבאו העדים והעידו לפניהן ולא
הספיקו לומ' מקודש עד שחשיכה מ'ן שאינן מקודש תל' אשר תק' אותם
במ' אם קריתם אתם מועדי ואם לאו אינן מועדי קדשוהו בלא עדים
או שבאו העדים והעידו ונמצאו זוממין מ'ן שהוא מקודש תל' אשר
תק' אותם מועדי ואם לאו אינן מועדי קדשוהו אנוסין או שוגגין או
מוטעניץ מ'ן שהוא מקודש תל' אע"ת אתם אם קריתם אתם מועדי
ואם לאו אינן מועדי קדשוהו קודם לזמנו או לאחר עיבדו יום
אחד יכול יהא מקודש תל' אתם אתם אלה הם אינן מועדי ופיר'
מקדשין את החדש ראש בית דין אומ' מקודש וכל העם עונין
אחריו מקודש מקודש מנא הני מלי' אמ' ל' חייא בר גמלא אמ' יוסי בר
שאול אמ' קרא וידבר משה את מועדי יי' מיכאן שראש בית דין אומ'
מקודש וכל העם עונין אחריו מקודש מקו' מקו' מנא לז' אמ' רב פפי
אע"ת אתם קרי' ביה אע"ת אתם רב נחמן בר רב יצח' אמ' מיהא
אלה

מועדי

אם קריתם אתם

ומן השללם הקשיץ ומה הז שבעות או הז שבע שבתות שביז נסח
לעצמם תבו לחייה שבע שבתות תמי תה אימתי הז תמימות בזמן
שאין ישוע ושכניה ביניהז אמ' ל יהושע בז לוי סג' נדך אנא לית אמ' ^{שומר}
יהיב לי סג' נדתי אמ' ל בדכיה מ'ג' נדך אנא לית את מטעים לי ^{שלך}
תבשילך דנדרע מה הנון צדיכין הוא שרור אומ' גשם נדבות אמ' גשם
הוא צדיכה נדבות ואם טל הוא צדיכה תניס' אהים נחלתך ונלאתה אתה
כוננתה אמ' ל בדכיה אמ' הקבה לישך בני לעבד כשהיית נותן לכם
היית נותן לכל אחד ואחד מכם עומר אחד שנ עמר לגלג' ועכשו שאתם
נותנין לי את העומר אין לי לא עומר אחד משלכולכם ולא עוד לא
שאינו שלחטים לא משלשעורים לפיכך היה משה מזהיר את ישראל ואומ'
להן והבאתם את עומר כי תבאו א'הא אט' אני נתן לכם וקצד את קצי'
וכי באיזו זכות דכו ישראל לידש את ארץ כנען הוי אומ' בזכות מצות
העומר זכה אבל אבי לידש את ארץ כנען הוי אומ' בזכות מצ' העומר
הה' ונתתי לך ולח' אחריך את ארץ מג' על מנת ואתה את בדי' תשמד
ואיזו זו מצות העומר ד שמע בז לקיש אומ' לעולם לא תהא מצ' העומר
קלה בעיניך שעלידי מצות העומר עשה הקבה שלום ביץ איש לאשתו
דבת והביא האיש את אשתו אלההז והביא את קר' על עט' האיסה קמח
שעורים בזכות שעורים ואיזו זו מצות העומר לי יהושע בז לוי אומ'
היא שעמדה בימי ג'דעון והנה איש מספד' לדעה חלום מהוא צליל
לחם שעלים אמדי על שצלל עליהז אותו הדוד מ'ז הצדיק וכי באיזו
זכות מצלו בזכות לחם שעורים ז'מצות העומר ד שמו בר נחמן
אומ' היא שעמדה להן בימי חזקיה דבת והיה כל מעבד מטה מוסדה
נלחם בה וכי יש מלחמות תנוטה באותו הדוד לא זו מצות העומר
ודבנן אמרי והיא שעמדה להן בימי יחזקאל דבת ואתה קח לך
חטים ושעלים וקול ועדשים מהו ללחם ד חמא בר חנינה אמ' ריבה
לה שעורים ד שמו בר נחמן דברים שהן מדיצין את בני מעים

לפי כך היה
משה מזהיר
את ישראל ואומ'
להן כי תבאו
והבאתם את
עמר ל יוחנן
אומ' לעולם לא
תהא מצות
העומר קלה
בעיניך שעל
ידי מצות
העומר

אשר יצא
ביתים ובכורות
וצמחמות תנופה

מִן הַשָּׁמַיִם יֵשׁ לוֹ ל' חוֹנָא וְל' אַחָא בְּשֵׁם ל' חַלְבּוֹ אִם עֲמַל הוּא תַּחַת הַשָּׁמַיִם
וְאוֹצֵר הוּא לְמַעְלָה מִן הַשָּׁמַיִם ל' לוי וְרַבִּנְזִי ל' לוי אִם כָּל מָה שֶׁהַבְּדִיּוֹת
מִגְדִּילִין מַצּוֹת וּמַעַל טוֹבִים בְּעֵין הַזֶּה דִּי יִין מִזְרִיחַ לְהַן הַקָּבָה אֶת הַשָּׁמַיִם
וְזֶרַח הַטָּ וְבֹא הַטָּ וְרַבִּנְזִי אִם כָּל מָה שֶׁהַבְּדִיּוֹת מִגְדִּילִין מַצּוֹת וּמַעַל טוֹבִים
בְּעֵין הַזֶּה דִּי יִין הַקָּבָה מִחֲדָשׁ אֶת פְּנֵיהֶם כְּגִלְגָּלִימָה שֶׁנִּי וְאִהְיִי כִּצְאֵת הַשָּׁמַיִם
בִּגְ' אִם ל' יֵנְאִי בְּנוֹהֵג שְׁבַע אֲדָם לִוְחָח לוֹ לִיטְרָא אַחַת שְׁלֹשָׁה כִּמָּה
יָגַע הוּא יָגַע כִּמָּה צַעַר הוּא מִצְטַעַר עַד שְׁלֹא יִשְׁלָה וְהַבְּדִיּוֹת יִשְׁבִּין
עַל מַטּוֹתֵיהֶן וְהַקָּבָה מְשִׁיב רֻחוֹת וּמַעְלָה עֲנָנִים וּמוֹרִיד גֶּשֶׁם וּמַכְרִיחַ
טַלְלִים וּמִגְדִּיל צִמְחִים וּמַדְרִשׁ פִּירֹת וְאִין אֶת נֹתֶן לוֹ אֶת הָעוֹמֵר
אִם ל' פִּינְחָס בְּנוֹהֵג שְׁבַע אֲדָם מְכַבֵּס כִּסּוֹתוֹ בִּימּוֹת הַגֶּשֶׁם כִּמָּה
יָגַע הוּא יָגַע כִּמָּה צַעַר הוּא מִצְטַעַר בֵּה עַד שְׁלֹא יִגְבֶּה וְהַבְּדִיּוֹת
יִשְׁבִּין עַל מַטּוֹתֵיהֶן וְהַקָּבָה מְשִׁיב רֻחוֹת וּמַעְלָה עֲנָנִים וּמוֹרִיד גֶּשֶׁם
וּמַכְרִיחַ טַלְלִים וּמִגְדִּיל צִמְחִין וּמַדְרִשׁ פִּירֹת וְאִין אֶת נֹתֶן לוֹ אֶת הָעוֹמֵר
אִם ל' אֲבֵט בּוֹא וְרֹאֵה כִּמָּה צַעַר הִיוּ יַעֲלֵי מִצְטַעֲדִין בְּמַצּוֹת הָעוֹמֵר
רַתְנִינִן תִּמְזִן קְצֵרוֹהוּ וְנִתְנוֹהוּ בְּקוֹסוֹת וְהַבִּיאֻהוּ לַעֲזָדָה וְהִיוּ מִהִבֵּהִין
אוֹתוֹ בְּאוֹר כְּרִי לְקִיּוֹם בּוֹ מַצּוֹת קְלִי רַבְדִּי ל' מֵאֵד וְחֹכֵם אִם בְּקָדִים
וּבְקָלְחוֹת חֻבְטִין אוֹתוֹ כְּרִי שְׁלֹא יִתְמַעַךְ נִתְנוֹהוּ לְאֲבֵט וְאֲבֵט
הִיָּה מְנוֹקֵב כְּרִי שִׁיָּהָא הָאוֹר שׁוֹלֵט בְּמִלּוֹ שְׁטַחוּהוּ בַּעֲדָה וְהָרוּחַ
מְנַשְׁבֵּת בּוֹ נִתְנוֹהוּ לְרַחֵם שְׁלֵבֵרוֹסוֹת וְכָל כֵּךְ לָמָּה כְּרִי לְהוֹצִיא
מִמֶּנּוּ עֲשָׂרוֹן שֶׁהוּא מְנוֹסָה בְּשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה נֶסֶה אִם ל' לִי הִדִּי שְׁעֵמֹלֶת
וְחֲרָשֶׁת וְזָרְעֵת וְנִכְשֵׁת וְכִי־סַחַת וְעִי־מִדָּת וְקִצְדָת וְרָשֶׁת וְעִשִׂית אוֹתָהּ
עֲרִימָה אִם אִינוּ מוֹצִיא לָךְ מַעַט רוּחַ שֶׁתִּזְדָּרֶה מֵאִיכָּן אוֹתוֹ הָאִישׁ חִי
הוּא חֵם אִין נֹתֶן לוֹ אֵל שְׁכַר הָרוּחַ מָה יִתְרוֹץ לוֹ שִׁיתַּעֲמַל לְרוּחַ
אִם ל' אֵיעֵזֶר כֹּת וְלֹא אֶמְדוּ בְּלִבָּבָם לִיכָא נָא אֶת יְיָ אֱלֹהֵינוּ הַנּוֹתֵן לָנוּ
גִּשְׁמִי ל' חִילּוֹף לְבָא יְהִי לְכוֹן כּוֹלָה לִית אֲבוֹן עֲרִיכִין לִיָּה מִן כִּדְעָן
תֵּל שְׁבָעוֹת חֲקוֹת קְצִיר יִשְׁמַר לָנוּ מִן הַשֶּׁרֶב וּמִן הָרוּחוֹת הַקְּשִׁיף

וּמִן

בה

יח

יח

כתבא ואתה על במותימו תרדך להודיע כמה חמורה מצות העומר
לפי פך משה מזהיר את ישראל ואומ' להן והבאתם את עמר כי תבאו אל
הארץ יכול משבאו לעבד הירדן תל אל הארץ אלה הארץ המיוחדת יכול
משבאו לעמוז ומואב תל אל הארץ אט' אני נתן לכם לא לעמוז ומואב
מיכאז אמ' איך מביאין מנחה זו לא מארץ ישראל מצותו לבוא מן הקרוב
לא ביכר הקרוב לידוע מביאין אותו מכל מקום מארץ ישראל מעשה
שבא מגינת צריפין ושת' הלחם מבקעת עיז סוכר וקצרתם את קצ'
שהיא תחלה לכל הנקצדין יכול חף בית השלהין ושלבית העמקים תל
קצירכם שלכולכם אמרתי לא שלבית השלהין ולא שלבית העמקים
לא וקצרתם את קצ' מלמד שמותר לקצור מלפני העומדונא נאשית
קצ' מלמד שאסור לקצור מלפני העומר הא כיצד ממקום שאתה
מביא איך אתה קוצר וממקום שאיך אתה מביא אתה קוצר קצירה
לא הקטניות קצירה לא השחת מיכאז אמ' אם התחיל עד שלא הביאה
שליש קוצר ומאכיל לבהמה ולחיה ולעופות ופטור מן הלקט ומז השכחה
ומז הפיאה וחייב במעשרות והבאתם את עמר דאט' קצ' מצותו לבוא
מז הלח אם לא מצאו לח יביאו מז היבש מצותו להיקצר בלילה בליל
עשה עשר בניסן קצרוהו ביום כשר קצ' ולא קציר מצוה מיכאז אמ'
קוצדין לפנות מקום לבית האבל או לבית המדרש וכן קוצדין מלפני
הנטיעות שלא יסדו ואע"כ כן לא יעשם כדוכות כדרך הקוצדין לא
יניח אותן צבתיים והבאתם את עמר דא קצ' א הכהן איך מצות קצירה
בכהן והניף את העמר כיצד היה מניפו ל חמא בד עקבא בשם לוי
בד חטנה מוליך ומביא כרי לבטל לוחות קשות ומעלה ומוריד כרי
לבטל עללים הדעים ל סימוז בשם ל יהוש בן לוי מוליך ומביא למי
שהעו כולו שלו ומעלה ומוריד למי שהתחתונים והעליונים שלו ובמזרח
היה מניפו שנ' לפני יי' את העומר שלשה שמות יש לו עמר שבלים
ועומר תנופה ועומר שמו לרצונכם איך כופין את הציבור על כוונה

מז הקמה לא מצאו
יביאו מן העומדין
מצותו לבוא

תמיד שלביץ הערבים מיכאז אמ' משקדב העומד הוולד החדש מיר
 והרחוקים מותדיץ מחצות היום חזקה שאיז בית דיץ מתעצליז בו
 חקת עולם לבית העולמים לרדתיכם שינהוג הדבר לרדחות בכל מושב
 בארץ ובחוצה לארץ מיכאז אמ' כל המצוות התלויות בארץ אינן נוהגות
 לא בארץ חוץ מן החדש והערלה וכלאי הכרם שהן נוהגות בא ובחו לארץ
 החדש מן התו והערלה הל' וכלאי הכרם מדבריהן וספדתם לכם ממחר
 שתהא ספידה לכל אחד ואחד ממחנת השבת ממחרת יום טוב יכול ממח
 שבת בדאט תל' עד ממחר הט' השביעית תל' חמשים יום כל ספידתך לא
 תהא לא חמשים יום אם אתה מונה ממח שבת בדאטית פעמים שאתה
 מונה חמשים ואחד חמשים ושנים חמט' ושלשה חמט' חמשה חמשים
 וחמשה חמט' ושישה חמט' ושבעה חמט' ושמנה חמשים ותשעה הא מה
 אני מקיים ממחרת השבת ממח יום טוב יכול ממח שבת בדאט וכשהוא
 אומ' שבעה שבעות תל' ספידה שהיא תלויה בבית דיץ יצאת שבת
 בדאט שספידתה בכל אדם ל' יוסי אומ' ממח הט' ממ' יום טוב יכול ממח
 שבת בדאט נשי' נא ממח שבת הפסח והלא לא נא לא ממח השבת וכל
 השנה כולה מלאה שבתות לא צא ובקש את אותה שבת נא כאן שבת
 ונא להלן שבת שנ' ממח השבת הט' מה מחרת השבת האמור למט' דגל
 ותחלת דגל' אף השבת האמור כאן דגל' ותחלת דגל' ל' שמעון בן לעזר
 אומ' ממח הט' ממח יום טוב' או אינו לא שבת בדאט' וכת' אחר אומ' ששת
 ימ' תא מצות' וכת' אחר אומ' שבעת ימ' תא מצות' כיצד יתקיימו שני
 כתובים הללו מצה שאיז את יכול לאכלה כל שבעה אכלה ששה מן
 החדש ושיביעי מן הישן הא מה אני מקיים ממח הט' ממח יום טוב
 מיום הביאכם תל' יכול יקצור ויבוא ויספור אימתי שירצה תל' מהחל
 חל' בקמ' תחל' לל' שב' יכול יקצור ויספור ויביא אימתי שירצה תל' מיום הביא
 תספדו יכול יקצור ביום ויספור ביום ויביא ביום תל' שבע שבתות תמי
 תה' אימתי הן תמימות משאתה מתחיל מבערב יכול יקצור בלילה

ל' יהודה ק' צמדה
 אומ' ממח השבת
 ממח יום טוב

ממחרת

ממחרת השבת ממחרת יום טוב מיכאן אמ' כיצד היו עושיין שלחי בית
דין היו יוצאין מערב יום טוב ועושיין אותו כלובות כדו במחובת לקדש
כדי שיהיה נוח ליקצר וכל העיירות הסמוכות לשם מתכנסות לשם
כדי שיהא נקצר בעסק גדול וקוצרין שלש סאין שעורים בשלשה אנש
ובשלש קופות ובשלש מגלות כיון שחשיכה אמ' להם הקוצר לכל
העומדין שם בא העמש אומ' לו הין בא הע אומ' לו הין בא הע אומ' לו הין
מגל זה אומ' לו הין מגל זה אומ' הין מגל זה אומ' הין קופה זו אומ' הין
קופה זו אומ' הין בשבת אומ' להן שבת זו אומ' הין שבת זו אומ' הין
חק צור והן אומ' קצור שלשה פעם על כל דבר ודבר וכל כך למה מפני
הביתוסין שהיו אומ' אין קצירת העומ' במוצאי יום טוב יניחנו הכין
בנין אב לכל התנופות שיהיו בבהן ועשייתם כבש אעפ שאין עומד
ועע עמר אעפ שאין כבש ביום הניפכם אין הנפה לא ביום כבש תמ
בן שנתו לא שנה למנין עולם לעולה ליי' לשם מי שעשה את העו'
ומנחתו שני עשרנים הרי זה יצא מן הכלל שתיכפל סולתו ליטען
שני עשרונים יכול כשם שנכפלה סולתו כך יכפיל יינו תל ונסכו יין
רביע ההין יכול לא יכפיל יין שאין היין נכלל עם הסלת אבל יכפיל
שמנו שהרי שמן נכלל עם הסלת תל ונסכו יין רביע ההין כל נסכו
יהוא רביעית ולחם וקלי וכדמל' לו אמ' וקלי וכדמ' לא תאכלו יכול לא
הקטניות בכלל תל לחם אין לי לא חטיף שהן קדויות לחם שנ' ממוע
תביאו לחם תנומה מנ' לדבות שעורדין ופוסמין ושכולת שועל ושפון
תל וקלי וכל לא תא' ולחם וקלי וכד' אכל לחם וקלי וכדמ' חייב על
כל אחד ואחד עד עצם היום הזה עד ולערך בכלל מלמד שיום הנוק
כולו אסור מן התו' ברא' בזמז שאין מקדש אבל בזמז שיש מקדש
אינו אסור לא עד שיקרב העומ' שנ' עד הבי' את קרבן אהיכם זה העומד
יכול זה הכבש בוא וראה מה אמור למטן משום הבאה עומד או כבש
ואימתי קומצין את העומ' אחר שמקדיבין מוסף היום וכבש העולה קדש

תמיד

לשנה הזאת ויביאו
לחם בלא כבשים
שבעת כבשים

שתדא זביחתן
לשם שלמים

ושני הכבשים אינן מעכבין את הלחם ואם הוא כיפר עם הכבשים
מעכבין זה את זה ואם אחד הלחם יאבדו הכבש ואם אבדו הכבש
יאבד הלחם ויביאו לחם וכבש אחד ושתי הלחם הבאות בפני עצמן
יונקו ותעבוד צורתן ויצאולבית השל גזירה שמא ימצאו כבשים
תמי בני שנה יכול שבעת כבש ושעיר האמוריז בחומש הפקוד הן
שבעת כבש ושעיר האמוריז כאן כשאת מגיע לפדים ולחילים צינן הן
אמור מעתה לא שבעת כבש ושעיר האמוריז בחומש הפקוד הן שבעת
כבש ושעיר האמו כאן לא קדבין בגלל היום ולא קדבין בגלל הלחם
ושני כבש בני שנה לזבח שלמים ולו הן הנקדאין זבחי שלמי ציבור
ואין לציבור כמותן לעו והנפק הכהן אותם מלמד שהן טעונין תנו
חיים ותנופה שחטיין כיצד הוא עושה מביא שני כבש ומניח אותם
כשהן חיים ואם ~~הוא~~ זה בפני עצמו וזה בפני עצמו יצא ואחר כך
שוחטין אותן ומפשיטין ולוקח חזה ושוך מכל אחד משניהן ומניחין
בצר שתי הלחם שנ על שני כבש ואין על לא בסמוך ומניח שתידין
מלמטן ומניח הכל כחצר במזרח במקום של התנופות מוליד ומביא
ומעלה ומודיר ואם הניפז אחד אחד יצא קדש יהיו ליה לזבח
ולחם אעפ שאין כבש רבדי ל עקי אמ' ל שמעון בן ננס לא כי לא כבש
אעפ שאין לחם אמ' ל עקי עדיין הדבר שקול ופי מכדיע אמ' לו בן
ננס אני מכדיע שכן מצינו שבשהי ישר במדבר היו מקריבין כבש
בלא לחם אף כאן יקריבו כבש בלא לחם אמ' ל עקי הלכה כבן ננס
אבל אין הטעם כדבדיו שכל האם בחמש הפקוד קורב במדבר וכל
האם בתורת כה לא קורב במד' משבחו לארץ קירבו לו ולא שני תבא
והבאתם וכי מפני מה אני אומ' יקריבו כבש בלא לחם שהכבשים מתדיין
את עצמן בלא לחם ולחם בלא כבש אין לו מי יתירגז והלכל עקי
קדש יהיו ליה לזבח כהן גדול נוטל אחת והשנייה מתחלקת לכל המשם
ואין למז' בהן כלום ועליהן נא קל ראש תק' אותם ליה ולא המז' לא יעלו

ויספור בלילה ויביא בלילה תל מיום הב' אין הבאה לא ביום הא' כיצד
קצרה וספירה בלילה והבאה ביום עד ממה הע' השני תל חמ' יום זה
הוא שאם ל' יוסי ביר יהוד' כל ספירה לא תהא לא חמשים יום תל
חמ' יום יכולי ספור ~~ויקדש~~ ויקדש ~~ויקדש~~ ויקדש ~~ויקדש~~ ויקדש ~~ויקדש~~ ויקדש
~~ויקדש~~ ויקדש ~~ויקדש~~ ויקדש ~~ויקדש~~ ויקדש ~~ויקדש~~ ויקדש ~~ויקדש~~ ויקדש
ויקדש ~~ויקדש~~ ויקדש ~~ויקדש~~ ויקדש ~~ויקדש~~ ויקדש ~~ויקדש~~ ויקדש ~~ויקדש~~ ויקדש
וכשהוא אומ' שבעה שבו תל לך מלמד שמצוה למנות שבועות גמיות
אומ' שהוא מונה ימים עם השבועות והקדבתם מנחה חדשה ליי'
שתהא חדשה לכל המנחות אין לי לא מנחת חטים מנ' שעור כשהוא
אומ' וביום הב' בהקד' מנחה חדשה ליי' לא אם אינו ענין למנחת חטין
תנהו ענין למנחת שעור ממושבותיכם לא מחוצה לארץ ממוע
אף מן העלייה תביאו מה שאת מביא ממקום אחד הרי הוא כזה
מה זה עשדון לחלה אף מה שאת מביא עשדון לחלה או מה לו שני
עשדונות אף הללו שני ענ' לחם תנופה שתיים שיהיו שוות
שני ענ' שיהיו שווין סלת תה' שתי הלחם צדיכין לבוא עשדון
מכלסאה ומחצה ומנכין אותן בשתיים עשדן נפה ולשיץ אותן אחת
אחת ואופן אותן אחת אחת ומרובעות הן אורך כלחלה שבעה
טפחים ורחבה אדבעה טפח וגבהה אדבעה אצבעות סימן זלד' חמץ
תאפינה כיצד הוא עושה מביא שאור ממקום אחד ונותנן לתוך
העשדון וממלא העשדון סלת ומחמצו באותו השאר בכורים ליי'
ל' שמעון אומ' נא כאן בכור ליי' ונא להלך בכור ליי' מה בכור האמור
כאן משלציבור אף להלך משלצי' אם דאמ' זו משלציבור והלא משלחיד
אמרת לאו אם זו ראשית קציר אין הלא בכור ליי' ואם הלא בכור
ליי' אין זו ראשית קציר רבדים מחוסדי' כאן אמר הכת' להלך
והקדבתם על הלחם חובה ולחם והקדבתם על הלחם מלמדת
שהכבשים באין בגלל הלחם מיכאן אמ' שתי הלחם מעכביץ אתהכבלי

הא כיצד מונה
ארבעים ותשעה
ומקדש יום
חמשים כוונתו
תספור חמשים
יום

ממקום אחד

תל תביינה לו
שני עשדונות
אין הללו שני
עשדונות

ושני

פ
ענין
שופלות
(חצוצרות)

אלה

כי אעשה כלה
אכל של שאינן
מכלין שדותיה

מתח אשרי העם יודעי תלועה וכי אומות העו אינן יודעין
להרע כמה קדנות יש להן כמה בוקינוס יש להן כמה פלעירס
יש להן נתאמר אשרי העם יודעי תלועה לא אשרי העם שיודעין
לסתות את בולאן בתלועה אימתו בחדש השביעי באחד לחדש
ל ברכיה בשם ל ידמיה פתח אלה חיים למעלה למשכיל אודה
חיים אין אודה חיים לא תודה דכת עץ חיים היא למחזיקים בה
לא אודה חיים אין חיים לא יסודין דכת ודרך חיים תוכחת
מוסר למעלה למשכיל למי שהוא מסתכל במצות תודה מה בל
למעלה מז הענין לא תכלה פאת שדר' אומ' העו שהן מכלין את שדותיהן
אך אותך לא אעשה כלה ויסדרתיך למשפט ונקה לא אגלה מיסרך
אני ביסודין בעו הזה לנזותך מעונך לעו הבא אימתי בחדש השבי
ל ברכיה פתח תקעו בחדש שופל וכי כל החדשים אינן חדש לא
בכסא ליום חגינו וכי כל החדש אינן ~~שופל~~ חגינו ליום
חגיתינו והלא ניסן חדש ונכסה ויש לו חג יחוגו בו ביומו ואיזה
זה תשרי בחדש חדשו מעשיכם שפר שפרו מעשיכם כדאוי והדי
אני נעשה לכם כשופל הזה מה השופל הזה מכנים בצו ומוציא בצו
אף אני עומד מכסא דין ויושב על כסא רחמ' ומתמלא עליכם רחמ'
ומרחם עליכם והופך לכם מדת הדין למדת רחמ' אימתי בחדש הש
ל לוי בשם חמא בר חנינה פתח כה אמר יי' גאלה מלמדך להועיל
מהוא מלמדך מִסֵּק לך כהדין מִסֵּסא דמִסֵּקל להדין פדתא שלשה
שמות נקראו לו מלמד מדרע דרבין מלמד שהוא מלמד את הפנה
לחדוש מדרע שהוא מודה רעה בפדה אמ' הקבה לפדתו אדם עושה
דרכין ליצרו הדע אינו עושה דרבין מהריבך בדרך תלך ל לוי בשם
ל חמא בר חנינה לבין מלכים שהיה לו דין בטע אביו אמ' לו אביו בני
אם מבקש אתה לזכות לפע בדין מנה לך ניקלגוס פלוני ואת זוסה
בדין לפני כך אמ' הקבה לישל בני אם מבקשין אתם לזכות לפני בדין

פ
פ
מנהיג
אומר
שמנהיג
את
הפדה
עושה
שולות

פ
ענינו
שליט
ומושל

ושתיהן נאכלות כל אותה היום וחצי הליל כבשר קדשי קדש וקדחתם
 בעצם היום הזה מק' קדש קדש יהיו חקת עולם לדת שיהיה הדבר
 לדורות ובקצ' את קצ' ארצ' לא תכלה כד אמור לעיל אמ' ל' אבדוימוס
 ביד יוסי וכי מה ראה הכת ליתנה באמצע הדגלים פסח ועצרת מיכאן
 וראש השנה ויום הכפ' מיכאן לא ללמוד שכל מי שהוא מוציא לקט ושכח
 ופיאה ומעשר עני מעלין עליו כאלו בית המק' קיים ומקריב קרבנותיו לתוס'
 וכל מי שאינו מוציא לקט ושכחה ופיאה ומעשר עני מעלין עליו כאלו
 בית המק' קיים ואינו מקריב קרבנותיו לתוס' לעני ולגר תעזב אותם
 כלמעלין אני יי' אלהיכם אני נאמן לשלם שכר וידבר דבר אל בני
 מצי' של בחדש השבי' יהודה בר נחמן בשם ר' שמעון בן לקיש פתח עליה
 אלהים בתרועה יי' בקול שופר בשעה שהקב"ה עולה ויושב על כסא
 דיין בדין הוא עולה דבת עליה א' בתרועה ובשעה שיושל נוטלין שופרותיהן
 ותקעין הקב"ה עומד מכסא דיין ויושב על כסא דחמים ומתמלא עליהן
 רחם ומרחם עליהן והופך עליהן מדת הדין למידת רחם אי מתי
 בחדש השביעי בשעה שהן שומעין קול השופר הן נעורין וחוזרין
 בתשובה והקב"ה מקבל תשובתן ומתמלא עליהן רחם וכך הוא אומ'
 אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחדדו לה' למדינה שהיתה משובעת
 בגייסות והיה בה זקן אחד והיה מזהיר לכל בני המדינה כלמי שהיה
 שומע לו היה נעל וכלמי שלא היה שומע לו היו הגייסות באין עליו
 והורגין אותו וכך כת' וצבא בן אדם צופה נתינה לבית ישראל
 באמרי לרשע מות תמות ואתה ביה זהרית את נפשך הצלת
 כך אם יתקע שופר בעיר בראש השנה ועם לא יחדדו אל ישראל
 אם תהיה רעה בעיר ויי' לא עשה שאין הקב"ה חפץ במיתתו
 של רשע דבת חי אני נאם יי' אם אחפץ במות הרשע עמא מא
 אנא בעי מנכוז לא שובו מדרכי הרעים ואית דבעי משמענית
 דרשונא וחיו עמא מא אנא בעי מנכוז דרשונא וחיו ל' יאשיה

פתח

תע
ש

יח
 רשע
 נא
 ואתה

ומה תל בחדש
השביעי

בחדש השני ומה תל בחדש השביעי הרי תדועת שביעי כזו מה זו בסופד
אף תדועת ראש השנה בסופד ומנ שפשוטה לפניה תלו העבדת שופד
ומנ שפשוטה לאחריה תל תע שופד איז לי לא ביובל בדאש השנה מניין תל
והעבדת שופד תדועה שאיז תל בחדש השביעי שיהוא כל תדועות עלחדש
השביעי כזו מה זו פשוטה לפניה ופשוטה לאחריה אף תדוע ראש השנה
פשוטה לפניה ופשוטה לאחריה מנ שהז שלש שלש שלש תלו העבד
שופד תדועה זכרון תלו יום תדוע יהיה לכם מלמד שהז שלש שלש שלש
שלש מנ ליתן את האמור ביובל בדאש השנה ואת האמור בדאש דג
ביובל תל בחדש השביעי בחדש הע לגזי שווה הא כיצד שלש תקיעות
שהז תשע שיעור תקיעה כתדועה שיעור תדועה כשלשה שבדים
אמ' ל יצח למה תוקעין ומריעין בדאש השנה כשהז יושבין ותקעין ומריעין
כשהז עומדין כרי לערבב השטן ואמ' ל יצח כל השנה שאיז תוקעין
בתחלתה מריעין לה בסופה מאי טעמא דלא אי ערבב שטן כל
מלאכת עב לא תעט זו מצות לא תעשה והקרבתם אשה ליי זה קרבן
מוסף שלדאש השנה אך בעט לחדש השביעי יום הכס הוא מק קדש כי
יום כס ~~הוא יום הכס~~ שתיכם וכל מלאכה לא תעשו כי יום כסוד
שיכול איז לי יום כסוד מכפר לא אם כן עשאו מקרא קדש ונתענה בו
ולא עשה בו מלאכה מנ אעפ שלא עשאו מק קדש ולא נתענה בו ועשה
בו מלאכה שהיום מכפר תל כי יום כסו הוא יכול איז לי יום הכסו מכפר
לא עם הקרב ועם השעיר מנ אעפ שאיז קרבנות ואיז שעיר היום מכפר
תל כי יום כסו הוא יכול יכפר על השבים ועל שאינן שבים ודין הוא חטאת
ואשם מכפדין ויום הכסו מכפר מה חט ואשם אינן מכפדין לא על השבים
אף יום הכסו אינו מכפר לא על השבים לא אם אמרת בחטאת ואשם
שאינן מכפדין על הזדון כשגגה הזדיל תאמר ביום הכסו שהוא מכפר
על הזדון כשגגה הזדיל והוא מכפר על הזדון כשגגה יכפר על השבים
ועל שאינן שביין תל אך בעט אך למעט הא אינו מכפר לא על השבים

אין לי אלא
ישאל מנ

תהנא מזכירין לפני זכות אבות ואתם זוכין לפני בדין יבא
 לחדש אחר זה אבי אברהם רבתי ביה אחר היה אבל זכרון
 תלועה זה אבי יצחק רבתי ביה וירא והנה איל אחד נאחד בל זקנו
 מקראי קרש זה אבי יעקב רבתי ביה שמע או עברי יעקב וישאל
 מקראי אימתי תהוא מזכירין זכות אבות ואתם זוכין לפני בדין
 אימתי בחדש השבי רב אל בני ישר בני ישר מקראי קרש אין
 הגנים מקראי קרש או בני ישר לזכות הגנים והעבדים המשוחלזין
 מנ תל יהיה לכם שבתוך בחדש העשירי באחד שיהא
 משותע בכל גדנות ובכל גתות גדנות לתוכו גתות כל מיני
 מעדנים לתוכו רב בחדש העשירי ל ברכיה הוה קארי ליה ידאדשבעה
 שבו נשבע הקב"ה לאבי אבד שנ ויאמר בי נשבעתי נאם יי יהיה לכם
 שבתוך כל תלו מן קרש ל אעזר אום שבתוך זו קדושת היום זכרון
 או הזכרונות תלועה או השופרות מן קרש קדשיהו אמ' לי ל עקיבה
 אינו אום שבתוך לא שבות שכן הוא כותח בשביתה ראשון זכרון
 או הזכרונות תלועה או השופרות מן קרש זו קדושת היום ומנ
 שהוא כולל עמהן את המלכיות תל אע יי אהיכם וסמך ליה בחדש
 השבי ל יוסי ביל יהודה אום מה תל והיו לכם לזכרון לפי שאין תל
 אני יי א לא זה בני אב כל מקום שאתה אום זכרונות את סומך לו
 מלכיות כיצד סדר ברכות אום אבות וגבורות וקדושת השם וכולל
 מלכיות עמהן אינו תוקע קדושת היום ותוקע זכרונות ותוקע
 שופרות ותוקע אום עבודה והודייה וברכת כהנים דברי ל יוחנן
 בן נורי אמ' לו ל עקי אם אינו תוקע למלכיות למה הוא מזכיר לא
 אום אבות וגבורות וקדושת השם וכולל מלכיות עם קדושת השם
 ותוקע שופרות ותוקע אום עבודה והודייה וברכת כה תלועה מנ
 שהיא בשופר תל והעבדות שופר תלו בעשור לחדש אין לי לא ביוכל
 מנ לראש השנה תל והעבדות שופר תלו בעש לחדש בי הכפ שאק תל

זכרונות ותוקע

בחורש

לפי שהוא אומ' כדת בכל מקום ואינו יודע מהוא שהוא אומ' והאבד
 את הנפש' לימר על הכרת שהוא אבד' שבת שבתון' מנ' שיום הכסו'
 אסור באכילה ובשתיה ובחיצה ובסיכה ובנעילת סנדל וכתל המטה
 שנ' שבת שבתון' שבת לענין מלאכה ושבתון לעניינים א' יכול תהא שבת
 בדאש' אסור' במולץ תל' אסור' הוא במולץ אין שבת בדאש' אסורה במולץ'
 וענתם את נפשותם לחדש' יכול יתחילו יתענה מתשעה תל' בערב
 או בערב יכול משתחשך תל' בתשעה הא' כאיזה צד מתחיל ומתענה
 מבעור יום שכן מוסיפין מחול על קדש' אין לי א' מלפניו מלאחריו
 מנ' תל' בערב מע' עד ערב' אין לי א' יום הכסו' שבת בדאש' מנ' תל' תשבתו
 ימים טובים מנ' תל' שבתכם' כל שבייתה שאהה שובת את מוסיף לה מלפנה
 ומלאחריה' יכול יהא חייבין כדת על התוספת תל' וכל הנפש אשר תעשה
 כל מלאכה בעצ' ה' ה' והאבדת' עצמו שליוס חייבין כדת אין חייבין
 כדת על תוספת מלאכה' יכול לא יהא חייבין כדת על תוספת מלאכה
 לא יהא חייבין כדת על תוספת ענוי' תל' כי כל הנפש אשר לא תעונכ' על
 עצמו שליוס חייבין כדת אין חייבין כדת על תוספת ענוי' יכול לא
 יהיה בכלל עונש אבל יהא בכלל אזהרה תל' וכל מלאכה לא תע' בעצם
 ה' ה' לא יהא מוזהרין על תוספת' ענוי' ודין הוא מה אם מלאכה שהיא
 נוהגת בימ' טובים ובשבתות הרי הוא מוזהר עליה ענוי' שאינו נוהג
 בימ' טוב' ובשבתות אינו דין שיהא מוזהר עליה' אבל אזהרה לענוי' יום
 עצמו לא שמענו כשהוא אומ' עונש מלאכה שאין תל' שכבד קל וחומר'
 הוא' מה אם ענוי' שאינו נוהג בימ' טוב' ובשבתות הרי הוא ענוש עליו
 מלאכה שהיא נוהגת בימ' טוב' ובשבתות אינו דין שיהא ענוש עליה
 ואם כן למה נא עונש מלאכה נלמד ממנו אזהרה לענוי' מה עונש
 מלאכה לאחר אזהרה אף עונש ענוי' לאחר אזהרה' וידבר דבר
 אלהני' ישר' לאמר בחמשה עשר יום לחדש הע' הזה חג הס' שב' ימ' ליי'
 מה תל' לפי שנ' בסכות תע' שב' ימ' ואינו יודע אם שבעה ראשונים ואם שבעה

הוא הוא

מלאכה אבל יהיו
 מוזהרין על תוספת

ועניתם את נפשותיכם יכולי שב בחמה ובצנה כרי שיעצו עד תל
וכל מלאכה לא תעשו ענוי אסדתי לך ומלאכה אסדתי לך מה מלאכה
שב ולא תענוי אף ענוי שב ולא תעשה אימא היבא
דיתב בשמשא וקא מצטער לא נימא ליה קום תיב בשמשא דומיא
דמלאכה מה מלאכה לא חלקת בה אף ענוי לא תחלוץ בו תנן התם
יום הכף אסור באכילה ושתייה וברחיצה ובסיכה ובנעילת סנדל
ובתשמיש המטה חמשה ענויין כנגד מאי אמ' רב חסדא כנגד
חמשה ענויין שבתו שבת שבתון בעע אך בעע והתה
זאת לכם קריי חמשה הוו ואנן שיתיה תנן שתייה בכלל אכילה היא
אכילה ושתייה דאיקרי ענוי מנא לן דכת תענו את נפשותיכם
ותנא דבי ל ישמע נא כאן תענו את נפ' ונא להלץ ויענך וידעיבך מה
להלץ ענוי דרעבון אף כאן ענוי דרעבון סיכה דאיקרי ענוי מנ'
ובשבת לחם חמודות לא אכלתי ויין ושמן תבשיל לא בא לי וסוף לא סקתי
ואיקרי ענוי דכת כי מן היום הראשון אשר נתת את לבבך להתענות
רחיצה דאיקרי ענוי מנ' דכת ולא צייד הכהן חמר המלה ענותות
לך על שדך כי שמונת אהה וכי התענית בכל אשר התענה אבי וכת
כי אמרו רעב ועיף וצמא במדבר דעב מלחם וצמא ממים ועיף ממאי
לאו מרחיצה ודלמא מנעילת סנדל אמ' רב נחמן בר יצחק מיהבא
מים קרים על נפש עיפה ואימא משתייה כת בנפש עיפה על נפש
כת אמא עיף מרחיצה הוא נעילת סנדל מנ' דכת ודוד עליה במעלה
הדיתים עולה וצוה וראש לו חסני והוא הולך אחר וכי התענית בכל
אשר התענה אבי תשמיש המטה מנ' אם תענה את בתי אם
תענה מתשמיש ואם תקח מצדה והקרבנות אשר ליה זה קרבן מוסף
וכל מלאכה לא תעשו הרי זו אזהרה למלאכה כי כל הנפש אשר
לא תענה בעצם היום הזה הרי זה עונש ענוי וכל הנפש אשר תעשה
כל מלאכה והאבדת הרי זו עונש מלאכה והאבדת את הנפש מהתל
לפי

לא נימא ליה
אם יצא בטולא
והיכא דיתב
בטולא וקא
מצטער

מש דה
שבת
לפי

אחדונים כשהוא אומ' ובחמשה עשר יום' הוי' אומ' שבעה ראשונים
ולא שבעה אחדונים' הנה חג הסוכות' זה טעון סוכה ואיך חג המצות
טעון סוכה' חג הסוכ' שב' ימ' ליי' יכול תהא חגיגה וסוכה לגבוה תל'
חג הסוכ' תעל' לך' או חג הסוכ' שב' ימ' ליי' יכול תהא חגיגה וסוכה להדיוט
תל' חג הסוכ' שבע' ימ' ליי' הא כיצד חגיגה לגבוה' וסוכה להדיוט' ל' עקיצה
אומ' מנ' לעצי סוכה שהן אסורין כל שבעה תל' חג הסוכ' שב' ימ' ליי' ל'
יהיה בן בתיכה אומ' מנ' כשם שחל שם שמים על החגיגה כך חל שם שם
על הסוכה תל' חג הסוכ' ליי' מה חגיגה ליי' אף סוכה ליי' ביום הראשון
מק' קדש יהיה לכם והק' מלמד שהוא דגל בפני עצמו ולפי כך יש לו קדש
בפני עצמו' הינו רתנן בשמיני חזרו לפייס בדגלים' כל מלאכת עבודה
לא תע' הדי זה בא ללמד על ימי מועד שהן אסורין במלאכה יכול הוא
אסורין בכל מלאכת עב' דברי ל' יוסי הגלילי' ל' עקי' אומ' אינו צריך הדי
הוא אומ' אה מועדי יי' את תל' אותם מק' קדש' במה הכת' מד' אם לענין
ימים טוב' כבר ימ' טובים אסורין שנ' מלבד שבתות יי' ואומ' ביום הראשון
שבתות וביום השמיני שבתות' אם כן למה נא' אה מועדי יי' לא אן ימי מועד
שהן אסורין במלאכה יכול יהוא אסורין במלאכת עב' תל' הוא הוא אסור
במלאכת עב' איך ימי מועד אסורין במל' עב' להקריב אשה ליי'
עולה ומנחה' אם אין עולה אין מנחה שתקרום עולה למנחה שאם קדמו
מנחה לעולה פסו' זבח ונסכים שיקרום זבח לנסכים שאם קדמו
נסכ' לזבח פסו' רבד יום' מלמד שכל היום כשר למוספין' ביומו
עבר זמנו אינו חייב באחריותו' יכול לא יהוא חייבין באחריות נסכים
למחר תל' ומנח' ונס' ביום ומנ' ונסכ' למחר' מלבד שבתות יי' מיכאן
למוספי שבת שיקדשו עם אימורי הדגל' ומלבד מתנו מה תל' שיכול
איך לי לקרב בדגל' לא קרבנות הדגל בלבד' מנ' קרבנות היחיד וקרבנות
הציבור שהוקדשו בדגל' ושהוקדשו קודם הדגל שיבואו בדגל' תל' ומלבד
מתנ' ומלבד כל נד' ומלבד כל קרב' את תל' ליי' לו עופות ומעלות לנצח

נטול לעזר
ק עזריה

פ
כדאג

פ
עזריה

פ
שליט
ומליך

פ
צמד
שפיעה
כעמה

בן עזריה יצא בו ונתנו לו עקי במתנה נטול לעזר ונצא בו והחזיקו
לדבן גמ' שמע מגנה מתנה על מנת להחזיר שמה מתנה דא' לבם
משלכם ולהוציא את הבזול' אמ' ל' לוי זה שהוא נוטל לולב גדול למה
הוא דומה ללוסטים שהוא עומד בפדשות דרכ' ומקפח את כל העובדין
והשבין' חד זמן עבר חד לגיון מידל מגבי רמוס'יה רמרינתא פל'
וקם עילויה וקפחיה ונסיב כל מא דהוה עמיה בתדיומין אתצד ההוא
ליסטיא ואיתיהב בפל'קי שמע ההוא לגיונא אתא לגביה אמ' ליה קום
הב לי כל מא דקפחת ונסיבת מני ואנא מליף לך זכו קדם מלכא אמ'
ליה כל מא דקפח ההוא גבדא ונסיב מינך לית ליה לא הדין טפוסא
דהוא מן דירך נסביה ויהביה ליה אמ' ליה למחר את נפיק לדינא קדם
מלכא ומלכא משאיל לך ואמ' לך אית לך בר נש חכים לך ומליף עלך
זכות אמ' ליה לגיון פלן והוא שלח קארי לוי ואנא אתי עלך זכו למחר
נפק לדינא קדם מלכא אמ' ליה מלכא אית לך בר נש חכים מלכא עלך
זכו אמ' ליה לגיון פלן שלח ואיתיה אמ' ליה מא את חכים בהדין גבדא
אמ' ליה אנא חכים בההוא יומא דשלחתני מידל מגבי דימוס יא
רמרינתא פלוגיתא קם עלאי וצדני וקפחני ונסיב כל מא דהוה
עמי והדין טפוסא דמן ידי מסהיד עליה התחילו הכל אומ' אוי לזה
שנעשה סניגורו קטיגורו כד אדם נוטל לולב לזכות ואם היה גדול
הוא צווח לפני השב' ואומ' דבין העולם אני גדול אני חמוס אני גנוב
ומלכא כי השדת אומ' אוי לזה שנעשה סניגורו קטיגורו ביום לא בלילה
ביום אפ' בשבת ראשון ואפ' בגבולין הראשון מלמד שאינו דוחה לא
יום טוב הראשון בלבד דא' ביום הראשון והלא יום חמשה עשר הוא
ותימר ביום הראשון לא אמ' ל' איצד ראשון לידירת גשמים מלמד
שהיו הגשמים ראויין לידירה מתחלת החג כשם שמפסיקין להן
מתחלת הפסח לא מפני כבוד ישראל כדי שלא להטריח עליהן בידירתן
בבית המקדש בימי החג ועוד מפני ביטול ישיבת הסוכה אין זוכרין

וְלִדְקִיעַ וּבְדִקִּים לְפֹכְכִים לְעֹשֵׁנִים וּלְמִנֹּדֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְהַמֶּלֶךְ
מִן כְּחֶמֶה בְּלֵא לִלְבָּנָה מִן יֵתָה כְּלָבָנָה לְדִקִּיעַ וְהַמִּשְׁכָּלִים בְּזִהְיוֹ
כְּזֹהֵר וְדִקִּיעַ וּבְדִקִּים מִלְּאִיהֶם כְּלִטְרִים כְּבִלְקִים וְלֹא צִנֹּן לְפֹכְכִים
וּמִלְּדִקִּי הַבָּנִים כְּכֹכְבִּים לְעֹשֵׁנִים לְמִנֹּדֶת עַל שְׁעֵנִים לְמִנֹּדֶת
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ מִן רְאִיתִי וְהִנֵּה מִנֹּדֶת זָרָה כֹּלֶה נְעִימוֹת בִּימִינָה
נֶצַח אִם רוֹר לִפְנֵי הַקֶּבֶל רִבּוֹן הָעוֹלָם מִי יוֹדִיעֵנִי אִיזוֹ הוּא כֵּת הַטּוֹבָה
וְהַנְּעִימָה שֶׁבַּהֲזָן תִּדִּין אֲמוּדִין חֹד אִם זֹשֶׁהִיא מִכַּח תּוֹרָה וּמִכַּח זִקֵּן
וְחֹד אִם אֵן סוֹפְרִים וּמִשְׁנִים שֶׁהֵן מִלְּמַדִּין אֶת הַתִּינוּקוֹת לְאִמִּידָן שֶׁהֵן
עֲתִידִין לְעֲמֹד לְמִינוֹ שֶׁלֹּהֲקָבֶה הָהָר נְעִימוֹת בִּים נֶצַח דָּא שׁוֹבֵעַ
שְׁמִחוֹת אֶת־סִנֵּי נְעִימוֹת אֵן שְׁבַע מִצְוֹת שֶׁבַּחֲג אֲרֻבָּעָה מִיֵּין שְׁבוּ
וְסֹכָה וְחִגִּיגָה וְשִׁמְחָה אִם שְׁמִחָה לְמָה חִגִּיגָה וְאִם חִגִּיגָה לְמָה
שְׁמִחָה אִם לֹא בֹן לְשָׁנִים שֶׁנִּכְנָסוּ אֶצֶל הַדִּין וְלִית אֵנָּה יִרְעִין
אִידִין הוּא נִצּוּחָא לֹא מִהֲדִין דְּנִסִּיב וְטַעִין גִּזְרִי דִּינָה בִּירִיָּה אֵנָּה
יִרְעִין דִּהוּא נִצּוּחָא כִּךְ לִפִּי שְׁעָרֵי יִשְׂרָאֵל וְשָׂרֵי אֲמוֹתָהּ עֹן נִכְנָסִין
וּמִתְקַטְּגִין לִפְנֵי הַקֶּבֶל מִדְּאֵשׁ הָשֵׁנָה וְעַד יוֹם הַכֶּסֶף וְלִית אֵנָּה יִרְעִין
הֵילוֹךְ אֵינוֹן נִצּוּחִיא אִם מִמָּה שִׁישׁ יוֹצֵאִין לִפְנֵי הַקֶּבֶל וְלֹלִבִּיָּהּ
וְאֶת־דֹּגִיָּהּ בִּירֵן אֵינוֹן יִרְעִין דִּישׁ אֵינוֹן נִצּוּחִיא לִפִּי כִּךְ מִזְהִיר אֶת
יִשְׂרָאֵל וְאִם לֵהֵן וְלִקְחָתֶם לֶכֶם לִי הַיּוֹדָה אִם נָא כֹּהֵן לִקְיָהּ וְנָא לֹלֵךְ
לִקְיָהּ מִה לִקְיָהּ אֲמוּרָה לֹלֵךְ אֲגוּרָה אִף כֹּהֵן אֲגוּרָה וְחִכָּה אִם אֵלֶּם
שֶׁאֵינוֹ אֲגוּר כֶּשֶׁר וְלִקְחָתֶם שְׂתֵּהֵא לִקְיָהּ לִכְלֹ אֶחָד וְאֶחָד לֶכֶם
מִשְׁלָכֶם לְהוֹצִיא אֶת־הַשְּׂאוֹל מִיִּכָּאֵן אִם אִין אָדָם יוֹצֵא יְדֵי חֹבְתוֹ בִּיּוֹם
טוֹב רִאשׁוֹן שֶׁלֹּחֲג בְּלֹלֵב שֶׁלֹּחֲבִירוֹ אִם אִם רָצָה נוֹתְנוֹ לוֹ מִתְּנָה וְחִבִּיל
לְחִבִּירוֹ אִם הֵן מֵאָה מַעֲשֶׂה בְּדָבָן גִּם וְלִי יְהוֹשֻׁעַ וְלִי אֶעֱזֹר בֶּן עֲזַרְיָה
וְלִי עֲקִיבָה שֶׁהִיוּ בְּאִין בְּסִפִּינָה וְלֹא נִמְצָא לֹלֵב אִם בִּיר דָּבָן גִּם בְּלֹבֵד
שֶׁלֹּחֲחוֹ בְּאִף דּוֹז לְלִמְדָךְ כִּמָּה הִיוּ זֵהִירִין בְּמִצְוֹת נִטְלוּ דָּבָן גִּמְלָה
וְיִצָּח בּוֹ וְנִתְּנוֹ לִי יְהוֹשֻׁעַ בְּמִתְּנָה נִטְלוּ לִי יְהוֹשֻׁעַ וְיִצָּח בּוֹ וְנִתְּנוֹ לִי אֶעֱזֹר

שְׁתֵּה
דָּבָן
נִטְלוּ
נִטְלוּ
נִטְלוּ

בִּימִינָה
נֶצַח

וְלִקְחָתֶם לֶכֶם

לִמְצָה

בִּן
כֹּהֵן

יד מ

יש

יד

למה למען תוכא בצפיל ליתא אימתך על בלייתך מיום הכפ ועד החג
כל ישר עסקיך במצוות דה עוסק בסוכתו וזה עוסק בלולבו וביום טוב
הראשון של חג הן נוטלין לולביהן ואחדוביהן ומקלסין להקבה והקבה
אומ' לישל מאדאלאזל מיכאז ולהלך חושבנא ל בדכיה בשם ל
לוי בזכות ולקחתם לכם ביום הראש נגלה לכם ראשון ופורע לכם מדאשון
ובונה לכם את הראשון ומביא לכם את הראשון נגלה לכם ראשון
זה הקבה דבת אני ראשון ופורע לכם מדאשון מעשו ויצא הראשון
אדמוני ובונה לכם את הראשון זה מקדש שנ כסא כבוד מדרום
מדאשון מקום מקדשיו ומביא לכם את הראשון זה המלך המשיח
דבת ביה ראשון לציון הנה הגם פרי עץ הדד זה שטעם עיצו
ופדיו שווה הוי אומ' זה אתדוג ואימא פלפלין לא איפשר היכי לעבור
לי נקוט חדא חדא לא מינכדא לקיחתה לנקוט תדתי תלת פדי אחד
אמ' דחמנא לא שנים ושלא פידות הולכך לא אפשר בז עזאי אומ'
הדר הדד באילנו משנה לחבדתה תרגם עקילס הדד אילן שהוא
דר עלפני המים ל אומ' הדד אל תהי קורא הדד לא הדד שלבהמה
מה דיד זה יש בו גדו וקט תמימיץ ובעלי מומיץ ובאיץ קטנים ועדייץ
גדו קיימיץ כך ישל יש בהן צדיקים ובזוננים תלמידיו חכ ועמי ראדן
באיץ קטנים ועדייץ גדו עד שלא מת משה רב דרחה שמשו שליהושע
תלמידו עד שלא מת יהושע דרחה שמשו שלעלי עד שלא מת עלי דרחה
שמשו שלשמואל הדמתי תלמידו עד שלא נגנז איהו דרחה שמשו שליושע
תלמידו עד שלא מת ל עקי נולד רבי הקדוש לא הדד אם היה יבש
פסול וכך שאר המיניץ אם היה אחר מהן יבש פסול שאינו הדד
כפת תמ זה הלולב שהוא כמו שרביט כפת נפדרו עליו כשר
נפדרו עליו פסול לא כפת תמ מה תמר זה איץ לו לא לב אחד וזקוף
כלפי מעלה כך ישל איץ להן לא לב אחד לאביהן שבשמים וענף עץ
עצת עץ שהוא עבות שענכיו חופיץ את עציו הוי אומ' זה הדס

את הגשמים לא בסוף החג הינו דתנן מושלו משל להל' לעבד
שהוא בא למדוג לקונו ושפך הקיתון על פניו איבעיא להו מי שפך
למיתא שמע דתניא ושפך לו דבו קיתון על פניו איכא פשי בשמאשך מל
שילגרת גשמים בתחלת החג סימן דע הוא ובסוף הדגל סימן טוב
הוא לו ר'א למה נקרא שמו ראשון לפי שכל ימות הקיץ ישל עמקין
במלאכתן בקציר בד"ש בצציר במסיקה עד חג הסוכות שנ' חג האסיף
אמ' להן הקב"ה הלא אספתם את מעשיכם מן השדה יהיה לכם היום חג
ראשון לעסוק בתו שכבד הקדמכם לכם מאכלכם ומשתיכם ר'א
למה נקרא שמו ראשון לפי שנ' וחג האסיף בצאת השנה יכול יהא
רוחגין בו מפני היין שלא נשתייר לא שמרים ומפני השמן שלא נשת"ל
לא מגורגד תל' ראשון כתחלתו כך סופו ר'א למה נקרא שמו ראשון
אמ' להן הקב"ה לישל ראו את עצמכם כאן עבשו התחלתם לסגל מעשין
טוב ומצוות לפי שאותן מצוות ומעשים טוב שסגלתם כבר נשקלו בדאע
השנה כנגד העונות והכדעתי לכם כך זכות עבשו סגלו מצוות ומע
טוב הללו שהראשונות יכפרו על עונותיכם ל' מנא דשאב זל יהושע
דסכנין בשם ל' לוי למדינה שהיתה חייבת ליפגם למלך והלך המלך
לגבותה בתוך עשרה מילין יצאו גדולי המדינה וקילסו את המלך והתו
להן המלך שליש מדימוסיא שלהן בתוך חמשה מילין יצאו פסבולי
המדינה וקילסו את המלך והתיר להן המלך שליש מדימוסיא שלהן
וכיון שנכנסו למדינה יצאו האנשים והנשים והטף וקילסו את המלך אמ'
להן המלך מא דאזל אדיל מיכאז ולהלן חושבנא כך בעדב ראש
השנה גדולי הדור מתענין והקב"ה מתיר לישל שליש מעונותיהן
מראש השנה ועד יום הכף היחידים מתענין והקב"ה מתיר לישל שליש
מעונותיהן וביום הכף כל ישר האנש והנש והטף מתענין והקב"ה אומ'
לישל מא דאזל אדיל מיכאז ולהלן חושבנא אמ' ל' אחא כת' כי עמך
הסליחה למען תתא הסליחה מופקדת אצלך מראש השנה כל כך
למה

ס
דאשי
התגדל
ג
גאדא

עץ הדד זה הקנה שבת בו הור' והדר לבוש' כסת תמ' זה הקנה שבת
בו צדק פתח' יפח' וענף עץ עבת זה הקנה שנ' והמ עומד ב'ין
ההרסים' ועדבי נחל זה הקנה דבת סל' ולכב בעצבות' דא פרי
עץ הדד' או ישל מה אתרוג יש בו מאכל וריח כך ישל יש בהן בני אדם
שנש בהן תורה ומעשים טוב' כסת תמ' או ישל מה התמדה הזו יש בה
מאכל ואיז בו ריח כך ישל יש בהן בני אדם שיש בהן תורה ואיז בהן
מעשים טובים' ועדבי נחל' או ישל מה ערבה הזו איז בה לא מאכל
ולא ריח כך הז ישל יש בהן בני אדם שאיז בהן לא תורה ולא מע טובים
אמ' הקנה לאבד' אי אפשר לא יעשו כולן אגודה אחת והן מכפרין
או על' דא ארבעה מינין או כנגד הלב והעינים השמתיים והשזדה
ששאר איברים שבאדם עומדין בהן הז מנהיגין אותן דא ארבעה
כנגד אבות והלא שלשה הז לא יוסף נקרא מז האבות שנ' ג'לת בזרע
עמ' בני יעקב ויוסף סלה פרי עץ הדד זה אבי אבל שהידרו הקנה
בשיבה טובה דבת ואכל דק' כסת תמ' זה אבי יצחק שהיה כמות ועמוד
על גבי המד' וענף עץ עבת זה יעקב אבי מה ההדס רחוש בעליו
כך יעקב אבי היה רחוש בבנים' ועדבי נחל זה יוסף מה ערבה זו
כמישה קודם שלשת המינין כך יוסף מת קודם לאחי' דא ארבעה
מינין או כנגד ארבע אמהות פרי עץ הדד' זו אמינו שדה שהידרה
הקנה בשיבה טובה דבת ואכל ושרה ד' כסת תמ' זו אמינו דבקה
מה תמדה זו יש בה מאכל ויש בה קוצין כך העמידה דבקה צדיק
ורשע' וענף עץ עבת זו אמינו לאה מה ההדס הזה רחוש בעליו
כך היתה אמינו לאה רחוסה בבנים' ועדבי נחל זו אמינו רחל מה
הערבה הזאת כמישה קודם שלשת המינין כך מתה רחל קודם אחותה
דא ארבעה מינין כנגד ארבעה דגלים שהיו ישל במד' דא כנגד
ארבע חיות שבמדכבה' דא כנגד ארבע מלכויות שהן מפזרין אתושל
שאם יעצו עצה רעה על ישראל יהיו ארבעה מינין או מבטלין עצתן

תל' עץ ז'
תל' עץ

וענף עץ עבות
או ישל מה
ההדס הזה יש
בו ריח ואיז בו
מאכל כך ה'
ישל יש בהן
בני אדם שיש
בהן מעשים
טובים ואיז בהן
תורה

פ
כבד
ומדוזה

ל' איעזר בן יעקב אומ' וענף עץ עבת זה עץ שטעם עצו' ענף שוה
 ה' אומ' זה הרס' ותנו רבנן קלוע כמיץ קליעה ורומה לשלשלת זה הוא
 הרס' וערבי נחל הגרילות על הנחל איז לי לא שלנחל' שלבצל
 ושלחדים מ' תל' וערבי נחל מכל מקום אם כן למה נא נחל שרוב מין
 זה גירל על הנחל' לא וערבי נחל' נחל שעלה שלה משוך בנחל'
 תניא אידך וערבי נחל הגרילות על הנחל פרט לצפצפה הגדולה בין הרים
 איזו היא ערבה ואיזו היא צפצפה ערבה קנה שלה ארום ועלה שלה
 משוך ופיה חלק צפצפה קנה שלה לבן ועלה שלה עגול ופיה רחב למסר
 אבה שאול אומ' יכול יהא אתרוג עמהן באגורה אמרת וכי נא פרי עץ
 הרר וכפת והלא לא נא לא כפת הא כיצד אתרוג לעצמו והללו לעצמן
 ואכרד על נטילת לולב ונוטל אגורה בימינו ואתרוג בשמאלו ועיקר דיוק
 למטה לארץ וכיון שהגביהו יצא אמ' ליה ל' ירמיה לרב דריקא מאי
 טעמא מבדכינן על נטילת לולב ואהפך אוחריני לא מבדכינן אמ'
 ליה הואיל וגבוה מבולן אי היכי ליגביה להרס' ולבדך ליגביה לאתרוג
 ולבדך אמ' ליה הכי קא אמינא לך הואיל וגבוה מבולן מניין שהן
 מעכבין זה את זה תל' ולקחתם לכם בי הרא' פרי עץ הרר' מלמד
 שהן מעכבין זה את זה' ושמחתם לפני יי' אלהיכם שב' ימ' לא בגבולין
 כל שבעה מלחב בית המק' התקין רבן יוחנן בן זבאי שיהא לולב
 נוטל במדינה כל שבעה זכר למקדש' תניא ארבעה מינין שבלולב
 שנים מהן עושיין פירות ושנים איז עושיין פירות העושיין פירות
 יהוא זקוקין לשאינן עושיין פירות ושאינן עושיין פירות יהוא זקוקין
 לעושיין העושיין פירות יהוא זקוקין לשאינן עושיין פירות או תלמיד
 חכ' שהן מבקשין רחמ' על בעלי בתים כדי שינצלו מכל מיני פורעניות
 כדי שלא יבצעו את כללי רחמי על עליא ראולי עליא לא מתקיימין
 אתכליא' ושאינן עושיין פירות יהיו זקוקין לעושיין פירות או בעלי
 בתים שיהיו זקוקין לעשות נחת רוח לחכ' ולתלמידיה' לא פלי
 עץ

וערבי שתים
 ערבה לולב
 וערבה למקדש
 כמה נוטל מהם
 לולב אחד אתרוג
 אחד ושני בדי
 ערבה ושלושה
 בדי הרס'
 ל' איעזר אומ'

שבעת ימי לבדי שווה מהתשובו שב ימ באהל מוע עשה בהן את
הלילות כימים אף שבעה האמורין כאן נעשה בהן את הלילות כי
כל האזרח בישל יט בס' ל' איעזר אומ' חין אדם יוצא ידי חובתו
ביום טוב הראשון שלחג בסוכתו שלחבילו דבת חג הסוכות תעשה לך
וחכ' אומ' יוצא אדם ידי חובתו בסוכתו שלחב' דבת כל האזרח בישל
יט בס' מלמד שכל יט לאויין לישב בסוכה אחת' אזרח זה אזרח
האזרח להוציא את הנשים כל האזרח לדבות את הקטנים ביעודל
לדבות גרים ועבדים משוחרדי' איזה הוא קטן שהוא חייב בסוכה
כל קטן שאינו צריך לאמו חייב בס' היכי דימי קטן שאינו צריך לאמו
אמר דבי ל' יבאי כל שנפנה ואין אמו מקנחתו ל' שמע בן לקיש אומ'
כל שנוער משנתו ואינו קורא אימא אימא מעשה שילדה בלתו
שלש מאי הזקן ופחת את המעדיבה וסיכך על גבי המטה בשביל
הקטן ואינה חלפה' תשובו בס' בסכות שלכל רבד של יהודה אומ'
הדין נותן שלא תהא סוכה לא מאדבעת המיני' מה אם הלולב שאינו
נוהג בימים כלילות אינו בא לא מאדבעת המיני' סוכה שהיא נוהגת
בימ' כלילות אינו די' שלא תהא באה לא מאדבעת מיני' אמרו לו
ל' יהודה כל די' שאתה דן תחלתו להחמיר וסופו להקל אינו די'
הא אם לא מצא מאדבעת מיני' ישב לו בלא סוכה והבית אומ'
תשבו בסכות בסכה שלכל רבד' וכך עזרא אומ' סכות ממש היו
ל' עקי' אומ' סכות ענני כבוד היו' בהוציא אותם מא' מצ' מלמד
שאף הסוכה זכר ליציאת מצ' וידבר משה את מועדי יי'
מלמד שמה אמ' להן לישל הלכות הפסח בפסח' והלכות החג
בחג' והלכות עצדת בעצדת' בלשון שהיה שומע בו בלשון
הזה אומ' לישל' שבת בדאע' לא נא עמה' בן עזאי אומ' מועדי
י' נאמרה הפסח נדל' לא נא עמה' איסי בר נתן הוה גמיר
לה' להא מתניתא ולא הוה גמיר לה' להא לפידושה' אזל בתדיה

אשר ישמיעו
ויעצורו קול
בכל עריהם ביום ויג'
למען ידעו דלת'
כי בסבת קול'
ל' איעזר אומ'

כל הפרשיות
נאמרו בענין
אחד ל' יומי
הגלילי אומ'
מועדי יי'
נאמרה

דא כנגד ארבע תקופות שהען מתנהג בהן דא כנגד ארבע
 מיתות בית דין אמ' הקב"ה אם הבאתם לפני ארבעת מינין שבלולב
 אני מכפר לכם על ארבע מיתות בית דין דא כנגד ארבעת שפטי
 הרעים אמ' הקב"ה אם הבאתם לפני ארבעת מינין שבלולב אני מציל
 אתכם מארבעת שופטים דא כנגד צומות ארבעה אמ' הקב"ה
 אם קיימתם מצוות מועדות כתקנן איז אתם צדיקים צומות דא
 כנגד ארבע קצות הארץ שהקב"ה מכבד סנו משם שנ' ונסו צויות יהוה
 יקבץ מארבע כנ' הא' וחגתם אותו חג ליי' מה תל' לפי שנ' שבעת
 ימ' תחג ליי' יכול יטעז חגיגה כל שבעה תל' אותו יום אחד בלבד
 אם כן למה נא שב' ימ' בתשלומין כל שבעה מנ' אם לא חג ביום טוב
 הראש שלחג חוגג כל הדגל כל הדגל וביום טוב האחרון תל' בחדש
 השבי' תחגו אותו יכול אם לא חג בדגל יחוג אחד הדגל תל' אותו
 במועד אתה חוגג איז אתה חוגג חוצה לו בסכות תשבו ולא בסוף
 שבתוך הבית ולא בסוכה שתחת האילן ולא בסוכה שתחת הסוכה
 אדרבא בסכות תדתי משמע אמ' רב נחמן בר' יצחק בסכות כתב
 תשבו איז תשבו לא כעין תדורו מיכאז אמ' אוכל בסוכה ושותה בסוכה
 ומיטייל בסוכה ומשיג' בסוכה וכל שבעת הימים עושה אדם את צו
 עראי ואת סוכתו קבע' כיצד היו לו כלים נאים מעלץ לסוכה מצעות
 נאות מעלץ לסוכה נא כאן שבעה ונא שבעה באהל מועד מה שבעה
 אמורדין באהל מועד עשה בהן הלילות כימים אף שבעת ימים אמורדין
 כאן עשה בהן את הלי כימ' הולכה לך לדרכך הזו נא כאן שבעה ונא
 שבעה בלולב מה שבעה אמורדין בלולב לא עשה בהן לילות כימים
 אף שבעה שהן תדידין כל היום משבעה שהן תדידין כל היום אל
 יוכיחו שבעה שבלולב שאיז תדידין כל היום הולכה לך לדרכך הזה
 דנין שבעה שהן מנהג לדורות משבעה שהן מנהג לדורות י'וכיחו
 שבעה שבאהל מועד שאינן מנהג לדורות תל' תשבו שבעת ימים תשבו

שבעת ימים
 איז לו לא ימים
 לילות מנ' הדין
 דין נא

אמורדין כאן לא
 עשה בהן לילות
 כימים נראה למי
 דימה דנין שבעה

שיר השירים לישא שכל הכתובים קדש ושיר השירים קדש קדשים
אמ' ל' לעזר' להד' למלך שנטל סאה שלחטין ונתנה לנחתום ואמ' לו
הוציא לי ממנה כך וכך סלת וכך וכך סובין וכך וכך מורסן' וסלת
לי ממנה גלוסקית אחת יפה ומעולה כך כל הכתובים קדש ושיר השירים
קדש קדש' ראה מה כתבו שהקב' קילס את ישראל בתוכו הנך יפה לעית
במעשיך הנך יפה במעשה אבותיך' הנך יפה בבית במחזה וכתבתם
על מזב' ביתיך' הנך יפה בשדה בתדומות ובמעשדות בלקט ושכחה ופיאה
הנך יפה בעו הזה' הנך יפה לעו הזה' אמ' ל' יוחנן בן זכאי הקב' הוא
מחלסה בלשון כפול שאם אינה עושה לצונן הוא יכול להמידה באחרת
הוא אומ' הנך יפה לעית' והיא אומ' הנך יפה דודי אף נעים' עיניך
יונים או הסנהרדין שנמשלין ביונה מה העינים הללו כל הגוף מהלך
אחדיהן כך הסנהרדין כל ישראל מהלכין אחדיהן' דא' מה היונים כל
אחת מכדת חלונה ושוכה כך התלמידים שלפניהן כל אחד מכיד את
מקומו' דא' מה היונה הזאת כשהיא מכרת את בן זוגה אינה זזה
ממנו' כך ישראל משהכירו לבוראן שוב אינן זזין ממנו ואינן מניחין
עבודתו' מה היונה הזאת כל העופות כשהן נשחטין הן מפדכסין אבל
היונה הזאת פושטת צווארה כך איז כל אומה נהגת על קדושת שמו
שלהקב' לא ישר ש' כי עליה חלגנו כל הימים' דא' עיניך יונים אמ'
ל' יצחק אמ' להן הקב' דוגמה שלך דומה ליונה מי שבקש ליקח חטים
מחבירו הוא אומ' לו הדאני דוגמתן אף את דוגמה שלך דומה ליונה'
כיצד כשהיה נח בתיבה שלח את היונה מה' יונה הביאה אורה לעו
ש' והנה עלה זית טרף בפיה אף אתם נמשלתם ביונה הביאו שמן
זית' והדליקו לתני את הנר ש' צ' ויקחו אליך שמן זית זך' דא'
זהו דאש' עליה כפדמל הראש שבישר שקולב' איהו' עלה אל הד'
הכדמל' ודלת דאש' כפדגמן' הדל שבישר שקול כדניא שכתבו
והלבישו' להניא חדגונא' מילה אסור בדה'טים אמ' להן הקב' לישדא

והיא מקלסתו
בלשון פשוט:
הקב' מקלסה
בלשון כפול

תל' דא'

שכתבו וליהן

ורַב שֶׁשֶׁת לִנְהַרְדֵּעָא וְלֹא אִשְׁכְּחִיהּ אִזְלָא בְּתַלְמֵיהּ לְמַחֲזֵא אִשְׁכְּחִיהּ
 אִם לִיה מֵאִי מוֹעֲדֵי יִי נָא שְׁבַת בְּרָאעַ לֹא נָא אִם לִיה מוֹעֲדֵי יִי
 צְרִיכִין קִדּוּשׁ בֵּית דִּין אִין שְׁבַת בְּרָאעַ צְרִיכָה קִדּוּשׁ בֵּית דִּין
 סְלִקָא דַּעְתָּא אִמִּינָא הוּאִיל וְכַתִּיבִין בְּהַרְדֵּי הַרְדֵּי תַבְעִי קִדּוּשׁ
 בֵּית דִּין בְּמוֹעֲדוֹת קָא מִשְׁמַע לִן בִּין עֲדָאִי אִוּם מוֹעֲדֵי יִי נָא
 הַפְלַת נְדָרִים לֹא נָא מֵאִי אִם לִיה מוֹעֲדֵי יִי צְרִיכִין מוֹמַחִין הַפְלַת
 נְדָרִים אִין צְרִיכָה מוֹמַחִין וְהֵא דְאִשִּׁי הַמֵּט כֵּת אִם לֵב חֲסֵדָא
 אִם ל' יוֹחֲנָן בִּיחִיד מוֹמַחִה ל' אִוּם מֵה תֵּל וִירְבֵּר מִשָּׁה אֵת מוֹעֲדֵי
 יִי אֲבֵנֵי יִשְׂרָאֵל לִפִּי שְׁלֹא לְמַדְנוּ אֵל עַל הַפֶּסַח וְעַל הַתְּמִיד שִׁירְחוּ אֵת
 הַשְּׁבַת שֶׁנֶּהֱיָה בְּמַעְרֹו שְׁאֵר כָּל קִרְבָּנוֹת הַצִּיּוֹר מִן תֵּל אֵה תַעֲשׂוּ
 לִי בְּמוֹעֲדֵיכֶם לַעֲוֹמֵד וְלִיִּקְרֵב עִמּוֹ וְלִשְׁתֵּי הַלֶּחֶם וְלִיִּקְרֵב עִמָּהֶן
 לֹא שְׁמַעְנוּ כִּשְׁהוּא אִוּם וִירְבֵּר מִשָּׁה אֵת מוֹעֵ יִי קִבַּע מוֹעֵד לְכֹלֵן
 וִירְבֵּר צִו אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל זֵה־שָׁה תִקְרָא וְאַנְכִי אֶעֱבֹר לְמַעֲשֵׂה
 יְדִיָּה תִכְסֹף אִמְדָה כִּנְסַת יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי הַקִּבָּה תִקְרָא וְאַנְכִי אֶעֱבֹר
 כָּל מֵה שְׁאֵתָה בּוֹזֵר עָלַי אֲנִי מִקִּימַת לְמַעֲשֵׂה יְדִיד תִכְסֹף יִשְׂרָאֵל אִם
 מִתְּאוּה לְמַעֲשֵׂה יְדִיד שְׁאֵתָה מִתְּאוּה לְמַעֲשֵׂה יְדִיד אֵתָה סוֹבֵל אֵת כָּל
 הָעוֹ שֶׁנֶּהֱיָה עֲשִׂיתִי וְאֲנִי אִשָּׁא וְאֵתָה מִצְוָה אֵת בְּנֵי קָהֵת לְשִׁאֲרֵי
 אֵת כְּבוֹרֵךְ שֶׁנֶּהֱבַתָּ יִשְׂרָאֵל הוּי לְמַעֲשֵׂה יְדִיד תִכְסֹף אֵתָה זֶן אֵת כָּל
 הָעוֹ וְאֵתָה מִצְוָה אֵת קִרְבָּנֵי לִחְמֵי לִאֲשִׁי אֵתָה מֵאִיד לְכֹל הָעוֹ וְאֵתָה
 מִצְוָה לְהַעֲלוֹת נֵד תְּמִיד אִם ל' מֵאִיד אִם הַקִּבָּה חֲבִיב עָלַי גְּלוּת
 שְׁאֵהֲדֵן מִדְּלִיק מִן הַמֵּאוּדוֹת שֶׁקִּבַּעְתִּי לִי בְּשֵׁם שְׁבַעֲשָׁה שְׁהַקְדִּיבוּ
 הַנְּשִׂאִים אֵת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ וְלֹא הַקְדִּיב שְׁבַט לִוי הִיָּה אֵהֲדֵן נִפְשׁוֹ עֲגוּמָה
 עָלָיו אִם כָּל הַשְּׁבָטִים הַקְדִּיבוּ לְחֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ וְאֵנִי לֹא הִיָּה לִי חֶלֶק בְּחֶלֶב
 אִם לֹו הַקִּבָּה חֵייד כָּל הַשְּׁבָטִים הַקְדִּיבוּ חֲנוּכָה אֵחָת וְאֵתָה תַעֲשֵׂה
 לַעֲצֻמָּךְ חֲנוּכָה — יַעֲדֵךְ אֵתָה אֵהֲדֵן דָּא זֵה־שָׁה הַנְּקִיפָה דְּעִיתֵי
 הַנְּקִיפָה עֵינֵיהֶּ יוֹנִים ל' עָקִי אִוּם לֹא הִיָּה הָעוֹ כִּדְאִי בְיוֹם שְׁנִיתָן

אין יד

שה ל

שיר

וְאִם בִּימֵה דוֹלָקָת לְבִי הָיְתָה שְׂמִינָה דוֹלָקָת חַם לְבָבִי תוֹלַת חַם
לְמַעַן זֶה בָּדֵק שֶׁנֶּאֱמַר חַם יוֹצֵא בָדֵק וּבָדֵק אֵינֶן כַּח בְּעִין לְדַאֲתוֹ
וְאִם צוֹרֵךְ לְאוֹרָה לְיוֹחֵן אֲרֻם מֵה שְׂבִתוֹךְ עֵינֶךָ אֵינֶן אֶת יִצְחָק
לְדַאֲתוֹ הָעֵינִן הֵן לִבְנֵה וְהַשְׁחֹר בְּאִמְצָע מֵהֵיכָן צָדִיק לְדַאֲתוֹ לֹא
מִתּוֹךְ הַלּוֹבֵן וְאֵינֶן לֹא מִתּוֹךְ הַשְׁחֹר עַל אֹד עֵינֶךָ אֵינֶן אֶת
יִצְחָק לְעִמּוֹד וְאֶת מִבְקֵשׁ עַל דְּלִכּוֹ שְׁלֵהֲקָה הִלָּה שְׁלֹא יִטְעַךְ
יִצְרָךְ שֶׁהוּא צָדִיק לְאוֹרָה שְׁלֹא תִּהְיֶה מְנוּדָה צְדִיקָה לְדַאֲתוֹ אֲלֵא
בְּפֶעַם אֶצְלֵהֶן וְהֵיא נְתוּנָה מִבְּחוּץ לְפִדְכָת וְהוֹדִיעַךְ שְׂמִינָה צָדִיק
לְאוֹרָה בְּכֹהֵג שְׂבִעוֹ מִלֶּךְ בְּשֹׁד וְרֵם עוֹשֶׂה לוֹ מִטָּה וּשְׁלֹחַן וּמְנוּדָה
מִנִּיחַ אֶת הַמְנוּדָה מִשְׁמַלְּא אֶבֶל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַמְנוּדָה נִתְעָה מִיָּמִין
הַשְׁלֹחַן לְהוֹדִיעַךְ כִּמְהָ שְׂמִינָה צָדִיק לְאוֹרָה אֲבֵל לְדַאֲתוֹךְ לְהַאֲדִיר לָךְ
לְעוֹ הַבֵּא כְּשִׁיבּוֹא חֲשִׁכָה לְאוֹמְרוֹת הָעוֹ שֶׁנֶּאֱמַר הִנֵּה חֲשֶׁךְ יִכְסֶה אֶרֶץ
וְעֵדֶם לְאֲמִיִּם וְעוֹלָם יִדְרָא יֵי יַעֲרֹךְ אֶתוֹ אֶהְיֶה מִהֵלָּל לְפָנֶיךָ שֶׁנֶּאֱמַר
אֶל מוֹל פֶּנֶי הַמֶּנֶן וְאֵידוֹ שֶׁנֶּאֱמַר יִכְוֹל יִהְיֶה כֶּהֱן אֶחָד נִכְנָס בְּשַׁעֲרֵה נְדָת
תֵּל לְהַעֲלִית נֶדֶךְ תָּמִיד אוֹ לְהַעֲלִית נֶדֶךְ יִכְוֹל לֹא יִהְיֶה כֶּהֱן אֶחָד נִכְנָס בְּשַׁעֲרֵה
נְדָת אֲבֵל יִהְיֶה שְׂבִעָה כֹּהֲנִים נִכְנָסִין בְּשַׁעֲרֵה נֶדֶךְ יַעֲרֹךְ אֶתוֹ אֶהְיֶה
הָאֵל תִּנִּי אֵינֶן עוֹדִכִּין לֹא אֶחָד יֵי יַעֲרֹךְ אֶתוֹ אֶהְיֶה מִהֵלָּל לְפָנֶיךָ שֶׁנֶּאֱמַר
יַעֲרֹךְ אֶתוֹ אֶהְיֶה וּבְטוֹ יִכְוֹל שְׂנִיִּם שְׁלֹשָׁה מִדְּלִיקִין תֵּל יַעֲרֹךְ אֶתוֹ אֶהְיֶה
מִעֲדָב עַד בָּקָד תֵּן לָהֶן כְּמִדָּתוֹן מִעֲדָב עַד בָּקָד וְשְׁלֹא תִהְיֶה עֲבוּרָה
מִעֲדָב עַד בָּקָד לֹא הֵיא לְפָנֶיךָ תָּמִיד אֶף בְּשַׁבַּת תָּמִיד אֶף בְּטוֹמָא
חֲקַת עוֹלָם חֶק הוּא מִמִּי שְׂמִינָה וְהֵיא הָעוֹ לְדַאֲתוֹךְ שִׁינְהוֹג הַדָּבָר
לְדוֹדוֹת עַל הַמֶּנֶן הַטָּה כִּי־עַד מִדְּשֵׁן אוֹתָן מִעֲבִירָן מִגְּבֵי הַמְנוּדָה
וּמִנִּיחַן בְּאֶהֱלֵה וּמִקְנֵחַן בְּסִפּוֹג נִמְצְאוּ כָל הַכֹּהֲנִים עֹסְקִין בְּנֶדֶךְ אֶחָד
בְּצִדֵי לְיָחֶס אֲרֻם לֹא הֵיא מִדִּידָן מִמִּקְוֵמָן לֹא עַל גְּבֵי מְנוּדָה שֶׁנֶּאֱמַר עַל
הַמֶּנֶן הַטָּה יַעֲרֹךְ אֶת הַנֶּדֶךְ לֹא עַל הַמֶּנֶן הַטָּה עַל טְהוֹרָה שְׁלֵמָה
שְׁלֹא יִסְמְכָה בְּקִסְמִין וּבְעִדּוֹת יַעֲרֹךְ אֶת הַנֶּדֶךְ שְׁלֹא יִתְקַן מִבְּחֶק

לעמוד

שיהיו דולקין
מערב עד
בקר

בזכות מה
בזכות לוינות
שרץ אברהם
לפני ואל הבקר
דף אברהם
ומהר אברהם
ויחזיק
לפני אברהם
אברהם בן אברהם
דף
מזית
מזית
אברהם
שלשה
זיכרון
בה
שלשה
שלשה
שמעם

כפול אני אסור בשבועה עמכם בזכות יעקב שכת בו בדהטים בשם
המים דא מלך אסור בדהטים אמ לו הקלה למשה מלך עשיתך עלי
גזור אתה עליהן והן עושים צו את בני ישראל ויקחו איד צו איז צו אלא
לשון דידוד מיד ולדורות ויקחו איד אתה גזבר לדבר שמן זית לא
שמן שומשמיץ ולא שמן איגוזים ולא שמן צנונות דך שיהא נקי
כתית כתוש כתית למאור איז כשר למנוחה לא כתוש יכול יהא
כתית למנוח כשר כשהוא חום ועשרין סלת בלול בע כתית לימד על
הכתית שהוא כשר למנוחות יכול אף המנוחות יטענו דך והלא דיין הוא
מה אם מנוחה שאינה לאכילה טעו שמן זית דך מנוחות שהן לאכילה
אינו דיין שיעענו שמן זית דך תלך למנוחה כיצד דך למנוחות
למנוחות להעלות נד תמ שתחא שלהבה עולה להעלות נד תמ שיהא
נד מערבית נד שממו יהא מתחיל ובו יהא מסיים ובשעה שאחי
הכהנים נכנסין להשתחות הוא היה מקדים לפניהן כיצד נכנס ומצא
שני נדות מזרחים דלוקין מרשן את המזרחי ומניח את המערבי דוק
שממנו מדליק את המנוחה בין העל מצאו שכבה מרשן אתו ומדליק
ממז העולה תמיד אף בשבת תמיד אף בטומ אמ ל חננה סגן הכהנים
אני עמשת במקדש ומעשה נסים היו במנוחה משהיו מדליקין
אותה בראש השנה לא היתה מתכבה עד שנה אחרת ואמרו רבותינו
כל חצר שבידוע היתה משתמשת לאורה שלמנוחה מחוץ לפלג
הערות מלמד שהיא סמוכה לפרכת יותד מן הפתח העדות ערות
הוא לכל באי העו שהשכי בישל וכי צריכין הן לנד והלא כל ארבעים
שנה שהיו ישראל במדבר לא הצרכו לנד שני כי ענן יי על המשכן ו
ואש תהיה לילה בו אם כן למה נא העדות ערות היא לכל באי העו
שהשכי בישל דא מחוץ לפלג הער למה לא שלא ליתן פתחו
פה לבאי העו לומ שהוא צריך לאורה לא ונהורא עמיה שרי ואומ
והארץ האירה מכבודו אם כן למה צדק לאור גדולה למקדש אינן
דומה

למפוס כשהן
בצק ובתנור
היה להן טפוס
וכשהוא לודן
נותן

אחת אחת ושמת אתם למפוס ושלושה טפוסין היו שם נותנין
למפוס כדי שלא יתקלקלו שתיים מערכות יכול שמונה וארבע
תל שש המערכות או שש המערכות יכול שש וששתל שתיים עשרה
או שתיים עשרה יכול ארבע וארבע וארבע תל שתיים מערכות שש
המערכות הא עד שיאמרו שני כתובים ואם לאו לא שמענו על
השלחן הטהור על טהרו שלשלחן שלא יהוא סניפיין מגביהין אתהלם
מעל גבי השלחן מיכאן אמ' ארבעה סניפיין שלדהב היו שם ומפוצלן
מדאשיהן שהיו סומכין בהן שנים לסדר זה ושנים לסדר זה ועשרים ושמונה קנים
ונתת על המערכת יכול מערכת אחת הדיני דין נא כאן מערכת
וכאן להלן מערכת מה מערכת אמורה להלן תופס שתיים מערכות אח
מערכת אמורה כאן תופס שתיים מערכות לבנה זכה שתהא בדולה
והיתה ולחם חובה ללחם והיתה ללחם מלמד שהיא מעכבת ומסגלת
וכוסלת את הלחם מיכאן אמ' שני הסדרין מעכבין זה את זה ושני
הבזכין מעכבין זה את זה והסדרין והבזכין מעכבין זה את זה
והיתה ולחם לא עלגבי הלחם מיכאן אמ' השלחן ארכו עשרה
ורחבו חמשה נותן ארכו כנגד רחבו שלשלחן וכוכל טפחיים ומחצה
מיכאן וטפח ומחצה מיכאן נמצא ארכו ממלא רחבו שלשלחן רבדיד
יהודה רמאיד אומ' השלחן ארכו שנים עשר רחבו ששה ולחם הפנים
ארכו עשרה ורחבו חמשה נותן ארכו כנגד רחבו שלשלחן וכוכל
טפחיים מיכאן וטפחיים ליוח באמצע כדי שתהא הרוח מנשבת
ביניהן אבא שאול אומ' שם היו נותנין שני בזכי לבונה שללחם הפ
אמרו לו והלא כבר נא ונתת על המערכת לבנה זכה נמצאת אח
שהוא בותן שני קומצו לבונה זכה אמ' להן והלא כבר נא ועליו מטה
מנשה והל כאבה שאול נמצאת אומ' שהוא נותן שני קומצו לבונה
בעני הבזכין ושוליים היו לבזכין כדי שיניחום על השלחן
לאזכרה ל שמעון אומ' נא כאן אזכרה ונא להלן אזכרה מה אזכרה

ושמונה קנים
כחצי קנה חלול
ארבעה עשר
לסדר זה וארבעה
עשר לסדר זה

וטפחיים מיכאן

ויבנים - רא - על המנו הט' אמ' ל שמו' בד נחמני אמ' ל יונתן
מאי רכת על המנו הט' שידרו מעשיה ממקום טהרה לא מעתה
על בשלח הט' שידרו מעשיו ממקום טהור מכלל שהוא טמא הכא
נמי טהרה מכלל שהיא טמ' בשלמא התם טהור מכלל שהוא טמא
בדל שמעון בן לקיש דאמ' ל שמעון בן לקיש מאי רכת על השלחן
הטהור טהור מכלל שהוא טמא כלי עץ שהוא עשוי לנחת הוא
וכלי העץ העשוי לנחת לא מקבל טומ' לא מלמד שמגביהין אותו
ומדאיין בו לחם לעולי דגלים ואומ' להן דאין חיתבכם לפני המק' מאי
היא כדל יהו' בן לוי דאמ' נס גדול נעשה בלחם הפנים שסילקו כסידור
עץ לעומ' לחם חם ביום הלקחו לא הכא טה' מכלל שהיא טמאה פשיט'
כלי מתכות יענינו וכלי מתכות קיבולי מקבלי טומ' ב'ין פשוטיהן ב'ין
מקבליהן לא שידרו מעשיה ממקום טהרה לפני יי' תמ' אף נשבת
אף בטומ' ובזמן הזה שאין מקדש מצוה להדליק בבתי כנסיות ובבתי
מדרשות שהן במקדש מעט' וכך הוא אומ' ושם דרך אדאנו בישע אהם
ל מנחם אומ' לו שמדליקין נרות במבואות האפלים אמ' הקבה בעו
הזה אתם עליכין לנד אבל לעתיד והלכו גוים לאור' ולקחת
סלת ואפית אותה מ'ן אף חטים יקריב תל' ולקחת סלת יכול אף שאר
המנחות יהוא נלקחין חטיף תל' אותה זו נלקחת חטיף איין שאר המנחות
נלקחות חטיף מיכאן אמ' כיצד מעשה לחם הפנים מביאין עשרים
וארבע סאין חטיף הדאויין למנחות ושפיץ אותן וצועטין בהן כעשר
חטי מנחות וטוחנין אותן ומנפין מהן באחת עשרה נפה ארבעה ועשרים
עשרן סלת שתים עשרה חלות שיהוא שוות שני עשרנים שיהוא שוות
החלה האחת מלמד שלישתה ועריכתה אחת אחת יכול אף שתי
הלחם לישתן ועריכתן אחת אחת תל' יהיה החלה האחת מ'ן שידרו
לתנור שתים שתים תל' ושמת אותם יכול אף שתי הלחם ידרו לתוך
התנור שתיהן תל' אותם זו נאפית שתים שתים ושתי הלחם נאפית
אחת

תל'

גדול נוטל שע חלות ושע לשאר הכה' מיכאז אמ' כיצד חולקין
לחם הפנים משמר הנכנס נוטל שע חלות ומשמר היוצא נוטל
שע הנכנסים חולקין ביניהם בצפון שהדי הז' מוכנין לעבודה
והיוצאין חולקין בדרום וכהן גדול נוטל מכל משמר חצי החלות
שזכה בהן ואכלוהו במקדש קדוש" מיכאז אמ' לחם הפנים לישתן
ועדיכתי' צחוצ' ואפייתו בפנים בעזרה כשאר המנחות כי קדש
קבשים מלמד שחייבין עליו משום פגול ונותר וטמא הוא מלמד
שאם נכרסה אחת כולן פסולות לו יכול לו לבדו תל' ולבניו או ולבניו
יכול לבניו ולא לו תל' לאחר' הוא כיצד לאחר' שלא במחלוקת ולבניו
במחלוקת מה אם כהן גדול אוכל שלא במחלוקת אף בניו כהנים גדול
אוכלין שלא במחלוקת מאשי' יי' איך להן לא לאחר מתנות האשים
חזק עולם לבית העולם ויצא בן אשה ישראלית יצא מבית
דינו שלמשה בא ליטע אהלו בתוך מחנה דן אמרו לו מה טיבך ליטע
אהלך בתוך מחנה דן אמ' להן מבני דן אני אמרו לו הכת' אומ' איש
על דגלו באהת לבית אבתם יחנו בני ישראל נכנס לבית דינר שלמשה
ויצא מחניב ועמד ובירך והוא בן איש מצ' אעפ' שלא היו ממזדין
באותה שעה הוא היה ממזר בתוך בני ישראל מלמד שנתגיד ונצו
במחנה על עסק המחנה בן הישראלית ואיש היע' זה שכנגדו ויקב
בן האשה היע' את השם זה השם ששמעו מסיני ויקלל אינו אומר
ויברך כענין שנ' בדרך נדות אלהים לאויקלל מלמד שאיך הורגין בכנוי
מיכאז אמ' המגרש אינו חייב עד שיפרש את השם אמ' ל' ידוע בן
קדחה בכל יום רנין את העדים בכנוי יכה יוסי את יוסי נגמדה דין
לא היו הורגין בכנוי לא מוציאין את כלבני אדם לחוצ' ושואלין את הגדול
שבעדים ואומ' לו אמור מה ששמעת בפירוש והוא אומ' והדיינין עומדין
על דגליהן וקורעין ולא מאחיז' והשני אומר אף אני כמותו והשליש או
ואף חצי כמותו ואין העדים צריכין לקרוע שכבר קרעו כששמעו

אכילתו במקום
קדוש איך לישתן
ועלי כבן במקום
קדוש

אמורה להלן מלוא קמצו אף כאן מלוא קמצו מלוא קמצו מהיה שיהיה
מלוא קמצים מלוא קומץ לסדר זה ומלוא קומץ לסדר זה
ביום השבת ביום הש' ביום השבת עורך חדשה ובעצת מקט' יר
ישנה יערכנו אותו עורך ואין עורך עמו קנים בשבת שאין
סידור קנים ולא נטילתן דוחה שבת לא נכנס מערב שבת ושבת
וכותנן לארכו של שלחן וכל הכלים שהיו במקדש היו ארכן לאר
הבית חוץ מן הארוץ לאחר שבת היה נכנס וסודר שלשה קנים
תחת כל אחת ואחת ושנים תחת העליונה לפי שאין עליה משו
שני שלחנות היו באולם מבפנים על פתח הבית אחד ואחר
שלחנות על שלשיש נותנין לחם הפנים בכניסתו ועל שלחנות
בציאתו שמעלין בקדש ולא מורידין ואחר שלחנות מבפנים
שעליו לחם הפנים תמיד ארבעה כהנים נכנסין שנים בידן שני
סדרים ושנים בידן שני בזבין וארבעה מקדימין לפניהן שנים
ליטול שני סדרים ושנים ליטול שני בזבין הנכנסין עומדין בצפון
ופניהם לדרום והיו צאין עומדין בדרום ופניהם לצפון או מושבין
ואו מניחין וטפחו שלחה לתוך טפחו שלחה שני לפני תמיד יצאו
ונתנום על שלחן שלחנות שהיה באולם הקטן הבזבין והחללות
מתחלקות לכהנים חל' יום הכ' להיות בשבת החללות מתחלקות לעו
ביום השבת יערכנו סידורו דוחה שבת אין עשייתו דוחה שבת
לא אופין אותו מערב שבת ועורכין אותו למחר ואם חל' יום טוב
להיות בערב שבת אופין אותו בחמישי שהוא ערב יום טוב ואם חל'
שני יום טובים בחמישי וערב שבת אופין אותו בדביעי שהוא ערב
יום טוב שאין אפייתו דוחה יום טוב שני הוא לבדו יעשה לכם לכם
ולא לגבוה נמצא לחם נאכל לתשעה לעשרה לאחר עשר לא פחות
ולא יותר מאת בני ישראל מדרבון בני ישראל ברית עולם ממי שהבדית
שלו והיתה לאה ולב' אהרן נוטל ממנה ובניו ממנה נמצא פה
גדול

תל ואל בני ישראל פל יהא מנהג לרודות איש איש מה תל איש איש
להביא את הגנות שמודה דין על ברכת השם כישר אבל אין נהגין
לא בסייק שמונה מיתה לבני נח לא הדג בלבד כי יקלל אלו מה תל
לפי יצא ונקב שם ימות מות שיכול אין לי חייבין לא על השם המיוחד
בלבד מפ לרבות כל הכנויין תל כי יקלל אלו מכל מקום דברי ל מאד
וחכ אומ על שם המיוחד במיתה ועל שאר הכנויין באזהרה ונשא
הטאו ל יהודה אומ נא פאן נשיאת חטא ונא להלן נשיאת חטא מה
נשיאת חטא אמורה להלן כדת אף כפאן כדת ונקב שם ימות מות יומת
מיכאן אמרו המגדף אינו חייב עד שיפרש את השם תנא עד שיבין
שם בשם מנח העי מלי אמ שמואל דאמ קרא ונקב שם ימות ונא
שם וממאי דהא ייקוב לישנא דברוכי הא דכת מה אקב לא קבא אל
ואזהרתיה מיהכא אלים לא תקלל ואימא מצדע נמי הא דכת ויקב חד
נדלהו ואזהרתיה מיהכא ונכח את מד לא תעשו כן לייא בעינא שם
בשם וליכא ואימא דמנחשני שמות אהרדי ובדע ההוא נוקב וחוזר
ונוקב הוא ואימא דחזיק שם אפומא דסכינא ובדע ההוא חורפא
דסכינא הוא דא בדע ואימא פרושי הוא כי דכת ויקח משה ואהרן
את האנעל דאט נקבו בט ואזהרתיה מיהכא את יייא תדא דא דבעינא
שם בשם ועל אזהרת עשה היא ואזהרת עשה לאו שמה אזהרה
אי בעית אימא אמ קרא ויקב ויקלל למימא דניקוב קללה הוא ודלמא
תרתי עבד לא סלקא דעתא מרבת דא את המקלל ולא כת את הנקב
והמקלל שמע מינה חדא הוא לגום ידגמו בגבל העדה יהוא כל העדה
בעלי רבב וי כגל כחזרח בנק שם יום אמ ל שמעון בן נח שבידך
את השם בכנוי מחי טעמא אמ קרא כגל כחזרח גל ואזרח הוא דבעינא
בנקבו שם אבל גוים בכנוי גר זה הגר הגל לרבות נשי הגדים
אזרח זה אזרח האזרח לרבות נשי האזרחים בנק שם יום אמ ל
מנחם שגל יוסי להביא את המקלל אביו ואמו שלא יהא חייב עד שיקללם
בשם

פ
בפסח
שני

שנ' ויהי כששמע המלך ויקדע את בג' המלך קדע מהן לא קדעו
ויביאו אותו למטה לא הביאו את המקשש עמו ויש אמו שחלם
בת רבדי למטה דן גנאי לו גנאי למשפחתו גנאי לשבט שיעצמו
וכנגדו ואהו אהליאב בן אחיסמך למטה דן שבח לו שבח למשפחת
שבט לשבט שיעצמו ממנו שלמית שהיא שלימה מכל מום בתרבו
שהיתה רבנית ומתוך הדיבור עינה אותה מיכאן שהשיחה דע
לאשה וינחתו במשמר לא הניחו את המקשש עמו ועציה בן
אחר ויורעין היו במקשש שהוא חייב מיתה שנ' מחלליה מות יום
אבל לא דעו באיזו מיתה ימות שנ' כי לא פדש מה יעשה לו וכי
הוא אומ' לפרש להם על פי יי' מלמד שלא היו יורעין אם חייב מית
אם לאן וידבר הוצא את המקלל מלמד שבית דין מבטלים ובי
הסקלה מבחוצ' אל מחוצ' למח' חוצ' לשלש מחנות לא חוצ' למחנות
אחת נא כאן אל מחוצ' למח' ונא בפתח הנשדפין אל מחוצ' למח' מה להן
חוצ' לשלש מחנות אף כאן חוצ' לשלש מחנות רב פטא אמ' משה היכי
יתיב במח' לויה וקא אמ' ליה רחמנא הוצא את המקלל אל מחוצ' למח'
חוצ' למח' לויה ויציא את המלך למח' חוצ' למחנה יעד ההוא
מיבעי לי לעשייה עשייה הא כתוב בני יעד עשו לא וידגמו אותו
אבן למח' לי ההוא מבעי ליה לכדתניא וידגמו אבן אבן בלא כסא
אבן שאם מת אף באבן אחת יצא ופמכו כל העם לו העדים
כל העם לו הדינין ידיהם יד כל יחיד ויחיד ידיהם על ראשו
וסומכין ידיהן עליו ואומ' לו דמיר בדאשך שאת גדמת לך מיתה
ולגמו אותו ולא כסותו מיכאן אמ' האיש נסקל עדום ואיז האשה
נסקלת עדומה מאי טעמא אמ' קדא ולגמו אותו מאי אותו אימא אותו
ולא אותה והא כתוב והוצאת את האיש ההוא או את האשה ההוא לא
אותו ולא כסותו הא אותה בכסותה כל העדה כלל הע' לוגמתו אם
בן למח' נא עדה לא עדין במעמד כל העדה יכול הודאת ג' עדה היתה
תל

אתה אומ' חוצ'
לשלוש מחנות
או איכא

נפשוך לוא ולא תקחו ספר לנפש רצח להוציח איך את נוטל כוונת
אתה לאיבד' ספר כאשר יתן מוס באדם כן ינתן בו רבד הנותן מיד
ליר זה ממוץ ומכה בהם ישלם בהורג בהמת חבירו הכת מד' מכה
אדם ומכה בהם מה תל לפי שכן ומכה אביו ואמו מות יומת יכול לא יהא
חייב עד שיכה שניהן כאחת תל ומכה אדם יומת ואף אחד מהן יכול
אל הכהו ולא עשה בו חבורה יהא חייב תל ומכה אדם ומכה בהמה מה
מכה בהמה עד שיעשה בה חבורה אף מכה אדם עד שיעשה בו חבורה
מתקיף ליה ל ירמיה לא מעתה הכחיתה באבנים ולא קא עביר בה חבורה
דכי נמי ולא מיחייב לא אם אינו ענין דכי הכחיתה באבנים מחייב
דכת ביה נפש תנהו ענין לאדם אם כן מכה מכה למאי אתא ההוא
מבעי ליה לכדתניא חזקיה דתנא מכה אדם ומכה בהם מה מכה בהמה
לא חלקת בו בין בשוגג בין במזיד בין מתכוין בין שאינו מתכוין בין
דרך עלויה לדרך ירידה לפטרו ממוץ לא לחייבו ממוץ אף מכה אדם
לא תחלוף בו בין בשוגג בין במזיד בין מתכוין בין שאין מתכוין בין
דרך עלויה לדרך ירידה לחייבו ממוץ לא לפטרו ממוץ לא ומכה
בהם ומכה אדם מה מכה בהמה ולפואה פטור אף מכה אדם ולפואה
פטור אי בעיא להו בן מהו שיקיץ דם לאביו רב מתנה אומ' ואהבת
לרעך כמוך רב דימי בדחמאבא אמ' קרא ומכה אדם ומכה בהם מה מכה
בהם ולפואה פטור אף מכה אדם ולפואה פטור יכול אל הכהו לאחר
המיתה יהא חייב תל ומכה בהם ומכה אדם מה מכה בהם בחייה כך מכה
אדם בחייו משפט אחד יהיה לכם כמשפט דיני נפשות כך משפט
דיני ממונות מה דיני נפשות בדדישה וחקירה אף דיני ממונות בדדישה
וחקירה או מה דיני נפג' בעשדים ושלשה כך דיני ממונות בעשדים
ושלשה תל עין תחת עין ריבה אמ' ל חנינה רבד תודה אחד דיני ממון
ואחד דיני נפשות בדדישה וחקירה שכן משפט אחד יהיה לכם ומה טעם
אמרו דיני ממונות דלא בענז דדישה וחקי כדי שלא תגעל דלת בפני לווי

ואיש כי יכה איז לי לא איש המכה האשה המכה מנ תל מכה איש
בין איש בין אשה איז לי לא שהכה את האיש הבה את הקטן ואת
האשה מנ תל כי יכה בין איש בין אשה בגן קטן יכול אפ הבה את
הנפלים יהא חייב תל איש מה איש מיוחד שהוא בן קיימה יצא הנפלים
שאין בני קיימה כי יכה כל נפש עד שיכה כל הנפש להביא המכה
חבירו ואין בו כדי להמית ובא אחד והמיתו שהוא חייב הכוהו עשה
בני אדם בעשר מקלות בבת אחת פטור לך בזה אחד זה פטור לך
יהודה בן בתירה אומ' האחרון חייב מפני שהוא קירב את מיתתו אם
ל יוחנן ושניהן מקרא אחד דרשו איש פי יכה כל נפש אדם רבנן
סברי כל נפש עד דאיכא כולה ול יהודה בן בתירה סבר כל נפש
כל דהוא נפש מותיו בסייף ומכה ~~נפשה~~ לא אם ומכה נפש
בהם ישלם הייתי אומ' מכה אדם ישלם בהם וכשהוא אומ' ישלמה
בבהמה עסקתי במזיק בהמת חביבא הכת מר' שהוא חייב בתשלומין
וסמך ליה ואיש כי יתן מום בעמיתו מה להלן בתשלומין אף כאן
בתשלומין ואיש כי יתן מום בעמיתו איז לי לא שנתן בו מום
מנ עדם באזנה תלש בשערו דקק והגיע בו הדוק והעביר טליתו
ממנו ופרע לאשה שלאשה תל כ' אשר עשה כן יעשה לו מנ דהו
באחד יד וצניקס ובטמוס ^{ש' יש בידו} תל ועשה כאשר עש כן יע
לו מנ אחזו והעמידו בחמה ונשתרב בצנה ונצטנן השיך בן אתהכל
השיך בו את הנחש תל ועשה כאשר על כן יעט לו יכול אפ אם לוקחמן
לי כאן בחמה ונשתרב בצנה ונצטנן שיסה בו את הכלב שיסה בן את
הנחש תל ועשה מה דאית לרבות את לו ולהוציא את לו אחד שני
הכת מעט מדבה אני את לו שהן מעשה ידו ומוציא אני את לו שאין
מעשה ידו עבר תחת שכל יכול אפ סימה את עינו יסמה את עינו
קטע את ידו יקטע את ידו שיבה לגלו יצטרך את לגלו תל ומכה אדם
ומכה בהם מה מכה בהם בתשלומין אף מכה אדם בתשלומין אם
נפשו

כח

שלחן כובש את יצחק לעשות דבון אביהן שבשם עושה דברו לשמוע
 בקול דברו שהדימו עשייה לשמיעה בסיני דא גבורי כח עושה
 דברו במשמיטי שביעית הכת מדבר נא כאן עושה דברו נא להלן נא
 דבר השמטה וכי יש לך כח גדול מכוון שלל שרואין עדותיהן
 כשהן מלאים זרעים וכדמיהן כשהן מלאין ענבים ובני אדם וחיות ובהם
 נכנסים לתוכן ואוכלין ומחדיבין אותן ואינן גועדין בהן יש לך גבורים
 מאן ועליהן נא טוב ארך אפים מגבור מעשה באדם אחד שהיתה לו
 שדה אחת והיה מתפרנס ממנה כלימיו כיון שהגיעה שנה שביעית אמר
 לאדיסיו פלצו את ברדיה וקצצו את פירותיה וסתמו מעינותיה הלכו
 ועשו כך לימים עברו עליה ודאו אותה שהיא דיש לבני אדם ולבהמות
 ולחיות והיא חריבה וננושה התחילו מטפחין על פניהן והלכו אצל בעל
 השדה ואמרו לו ערב לך שתהא אותה השדה שהיתה מכלכלת אותך
 מכל מיני מעדנים דיש לכל אמר להן שוטים שבעו אתם איך אתם יודעין
 ששנה זו שביעית היא המתין עד שתיכנס שנה שמינית ואתם רואין
 אותה טובה ממה שהיתה והלא ישל עצמן נמשלו בשביעית של כי כדם
 יי צב בית ישראל אלף ששעבדך אותה שנה שעבודך מל ואדם ובבל
 ומדי ופרס ויון ובא השעבוד השביעי ואיבר כל מלכיות שלפניו והשביעית
 מישל ששה דבר שכינה ואורים ותם וקדבנות ומלכות ונבואה ואיזה
 הוא שביעי זה ישמעאל מנ שנמשלה מלכותו בשביעית כת התם גדי
 גדל והשליכי כי מאס יי ויטש את דוד עבדו ובשביעית נא תשמו
 ונעשה אמר הקב"ה יעבוד השביעי הזה ואני אשקיף לכם טובות יתדין
 מן הדאשנים שביטלו מכם של וקטיבותי מדאשיותיכם ואומ' והאדן בלח
 הנשמה היתה כגן עדן ואומ' ואת שבתם ונזרעתם ל יסי אומ' כשם שנצטוו
 ישראל על השבת כך נצטוו על השביעית בשבת נא שבת שבתון ובשביעית
 נא ושבתה האדן שבת ליי ואומ' שבת שבתון יהיה לאדן וכל המשמד
 שביעית כדאוי אבדך אותה ואת ארצו ואת מעשי ידיו ואוכה וקונה

כל אשר דבר
 נעשה ונע

צושתעצדו

דל

יחז

נעצד

וירבד משה אל בני ישראל ויצאו את המקלל למחץ למא זה הוא שאמרו
 שבית דין מבפנים ובית הסק מבחוץ ואין פחות מששה מילין כנגד
 בית דינו של משה וילגמו אותו ולא כסותו אבן מלמד שאם מת
 אף באבן אחת יצא ואצטרך למכתב אבן ואצטרך למכתב אבנים
 דאי כתב רחמנא אבן הוה אמינא היכא דמחייה באבן אחת ולאמת
 נהדר ונקטליה כתב רחמנא אבנים ואי כתב רחמנא אבנים הוה
 אמינא אע"ג דמית באבן אחת מצוה לסקלו באבנים כתב רחמנא אבן
 ובני ישראל עשו כאש צוה יי את מע לסמיכה אף לדחייה אף לתלייה
 אף לא תלין נבלתו על העץ הדחמין יטה לבינו לעבודתו ויזכינו להגות
 בתורתו ולא נשגה לער ממעותיו ככת הט לבי אל עדותיה ואומ בבל
 לפי דרשתיה אל תשגני ממעותיה כן יאמר בעל הרחמים
 פדעשתה פהר ספינא

<p> מ'רשות האל הנאמן שומר הבדיית הוא יושע בחמלתו יונתו העבדית ידנה בדרון לבה ונפשה האכזרית הנה אשמיד קדיך ממעל וגזעך אכרית וליונתני אשולח אש נסתד בנחל כרית ואתנה לתהלה ולשם ולשארית </p>	<p> הינדע ועד ומגיד מראשית אכרית ויגלה מהרה מיד אמתיה המצרית ויאמר לה יען בעמל התגרית ואמטיר עליך בחמה פחם אש וגפרית וארצה בה גפשיעיה אכבס בבולרית </p>
<p> יזכינו האל רוכב בגאותו על מלכיו ועל פיו יסעו ויחכו נגדו וחשכיו ליטיח צנפלאותיו וללכת בדרכיו ויבנה לנו עיר קדש קדית מלכיו לכן חבל נחלתו ונין איתנו נסוכיו כדבס עט ברסו יי מלאכיו </p>	<p> אשר צידו מהלך מהיריו גבוליו המשביע לכל חי ומספיק לו צדיו ולהשכיל בצמתו ולהבין במהלכיו ויקבץ לתוכה קהלת עם חוכיו תנא תורה ליי וברסו שמו צדע ברוביו </p>

זהו שם בדכיו יי מלאכיו או ישראל שני חני אמדתי אלים גבורי יכח
 שהן

שהחזיקו בו עולי בצל עד כזיב אסור בעבודה וכל הספיחין העומסין
בו אסורין באכילה וכל שהחזיקו בו עולי מצ בלבד שהוא מכזיב עד
הנהד ועד אמנה אעפשהוא אסור בעבודה בשביעית הספיחין העומסין
בהן מותרין ומדברי סופרים שתהא שביע נהגת בסוריא בעבר הידן
ולא גזרו על ספיחין אבל עמוז ומו ומצ ושנער אין שביעית נהגת
בהן כי מצ לא הא' מנ' אתה אומ' כבשו ולא חלקו חלקו ולא כבשו חלקו
למשפחות ולא חלקו לבית אבות חלקו לבית אבות ואין כל אחד ואחד
מכיר שדהו וכדמך גמיה כל אחד ואחד מכיר כדמו נמצאת אומ'
כיון שעבדו ישראל את הידן נתחייבו בחלה ובערלה ובחדש הגיע
שעה גמיה בניסן נתחייבו בעומר ^{ש"ה} חמשים ^{ש"ה} נתחייבו בשתי הלחם
לארבע עשרה שנה נתחייבו במעשרות והתחילו מונין לשמטה לעשרים
ואחת שנה עשו שמטה לששים וארבע עשו יובל שבעה עשר יובלים
סג' ישראל משכנסו לארץ ועד שיצאו שנה שיצאו בה שחרב זה הבית
בראשונה מוצאי שביעית היתה ושנת שש ושלישים ביובל היתה וכיון
שחרב הבית בטל מנין זה ונשארה הארץ חריבה שבעים שנה ונבנה
בית שני ות' וכ' שנה עמד בשנה השביע' מבנינו עלה עזרא והתחילו
למנות מנין אחד מ' שנה זו ועשו שנת שלש עשרה לבנין בית שני שמטה
ומנו שבע שמטות וקדשו שנת חמשים אעפ' שלא היה שם יובל בבית
שני מונין אותו היו כה' לקדש שמטות נמצאת למד שהשנה שחרב
בה הבית באחדונה שתחלתה מתשרי שאחד החכבן בשני חדש מוצאי
שביע' היתה ושנת חמש עשרה שנה מן היובל התשיעי היתה משחרב
בית גמ' לא מנו שנת חמשים לא שבע שבע בלבד מתחלת שנת החכבן
וכן אותו שבעים שנה שבץ בית ראשון ובית שני לא מנו לא שמטות
בלבד בלא יובל ושבתה הא יכול מלחסור בורות שיהיו ומעל ומלתקן
את המקוות תל' שדך לא תז' וכל' לא תז' אין לי לא לזרע ולזמר לעדד לחדש
לנכס' לכסח לבקע תל' שדך לאכרמך לא כל מלאכה שבשדך וכל מלאכה

או כי תבאו
ל הארץ

חלקן יכול יגו
חייבין בשמטה
תל' שדך לא
תזרע שיהיו
כל אחד ואחד
מכיר

2

עבדים ושפחות ובהמות שכן והיתה שבת הא' לכם לאכיל' וללבוש ולוא
וכל מי שאינו משמר שביעית כדאוי סוף שהוא מוכד נכסיו שכן
סמוך לענין וכי תמכרו ממ' לעמ' אם חזר בתשובה מוטב ואם לאו סוף
שהוא מוכד ביתו שנ' ואיש כי ימכד בית מושב עיר חמ' אם חזר בו
מוטב ואם לאו סוף שהוא לווה בדבית שנ' וכי ימורך אחיך אל תקח
מאתו נשך ותל' אם חזר בו ואם לאו סוף שהוא מוכד עצמו שנ'
וכי ימורך אחיך אם חזר בו ואם לאו סוף שהוא מוכד עצמו לגוי שנ'
וכי תשיג יר גר ותושב עמך ומך אחיך עמו ונמכר לגד תוע' וכן
את מוצא שלא גלו ישראל על שביטלו מצות שביעית דתנו לבנו
שלשה דברים ניתנו לישראל על תנאי ואו' הן מלכות בית דוד ובית המק'
וארץ ישראל מלכות בית דוד שנ' נשבע יי' לדוד אמת אם ישמרו בעך
בדיתי' כיון שבאו תולדתיו וקלקלו ניטלה מהן המלכות בית המקדש
דכת' הבית הזה אע' אבה בונה חס' תלך בחי' ואמרים יידשו בעבד ישימו
תקיו ותלתי' ינצלו זו תורת שביעית אמ' להן הקב"ה הזהמתי אתכם
בכמה מקומות על מצות שביעית כל זמן שאתם מקיימים אותה
אתם יושבין על אדמתי ואם לא קיימתם אותה אתם גולים ממנה
הא' לפי שמצות שביעית חסודה כל כך אמ' הקב"ה למשה לך ואמור
להן לישראל שלא הכנסתי אתם לארץ ישראל לא על מנת שיקבלו עליהן
מצות שביעית מנ' ממה שקדונו בענין וידבריי' א' משה בהר סיני
דבר א' בני ישראל כי תב' אהא ושבתה הא' שבת ליי' וידבר יי' למשה
בהר סיני' מה ענין שמטה לענין הר סיני' א' מה שמטה נאמרו כללותיה
ופלוטותיה ודקדוקיה מסיני' אף כל המצוות כולן נאמרו כללותיהן
ופלוטותיהן ודקדוקיהן מסיני' דבר א' בני ישראל ואמ' איהם כי תבאו יכול
משבאו לעבר הירדן תל' אל הא' אל הא' המיוחדת יכול משבאו לעמון
ומואב תל' אשר אני נתן לכם לא לעמון ומו' מיכאן אמ' אין שביעית
נוהגת א' בארץ ישראל בלבד בי' בפני הבית בי' שלא בפני הבית בל'
שהחזיקו

כיון
שקלקלו
חלבו
ארץ ישראל
דכת' ויתן
לכם אדמות
גוים ועמל

תשבייתו אותה מחרישה וזריעה שנ' ובשנה השבי' שבת שבתון לארץ
 ואם לא עשיתם כן הריני נפרע מכם אמ' ליה ההוא מינא לרב אבהו
 איתכו גחכאנא הוא אמ' ליה ליחזקא שכב על צדק השמאי ושכבת
 על צדק הימני אתא ההוא תלמידא אמ' ליה מאי טעמא דשביעיתא
 אמ' ליה השתא מינא לכו מילתא משויא לתדויכו אמ' הקבה זרעו
 שש והשמיטו שבע כדו שתדעו שהארץ שלי היא והז לא עשו כן
 מנהבו שלעו מלך בשר ודם שסכחה עליו מדינה אם אכזרי הוא הוגג
 את כולה ואם רחמן הוא הוגג את חציה ואם הוא רחמן מלא רחמים
 מייסר את הגדול שבהז ביסוריז כך יסר הקבה ליחזקא כדו למדק
 עונותיהז שלישל' ובשנה השבי' מיכאז אם באחר בתשרי ראש הש
 לשמיטין מנא לן דכת ובשנה השבי' שבת שבתון יה לא וגמר שנה שנה
 מתשרי דכת מדשית השנה וער אחר שנה ולגמר שנה שנה מניסן דכת
 ראשון הוא לכם לחדשי השנה דנין שנה שאין עמה חדש משנה שאין
 עמה חדש מנ' לשלשים יום לתני ראש השנה הדי הז ככל השנה הל'
 ובשנה השבי' שבת שבתון מיכאז אם בנות שוח שביעית שלהן ענייה
 שהן עושיין לשלש שנים שבת לאי' כשם שהשבת צריך להוסיף מחול
 על קדש כך השביעית מיכאז אם עבדת הארץ בשנה ששית שלשים
 יום סמוד לשביע' אסורה הל' למע' מסיני ודבר זה בזמן שבית המקדש
 קיים וגזרו חכ' שלא יהא חורשיין שדה האילן עדכ שביע' בזמן
 המקדש לא עד העצדת ושדה הלבן עד הכסח ובזמן שאין מקדש
 מותרין בעבודת הארץ עד ראש השנה כדיון תורה יאף בזמן הזה אין
 נוטעין אילנות ואין מכביזין ואין מבדיכין עדכ שביע' לא כדו
 שתקלוט נטיעה ותשהה אחר הקליטה שלשים יום וסתם קליטה שתי
 שבתות נמצאת אומ' שהנוטע או המבדק או המכביב עדכ שביעית
 קודם ראש השנה בארבעה וארבעים יום יקיים פחות מיכאז יעקור
 ואם לא עקר הפירות מותרין שרף לא תז וכל לא תזמ' כל מלאכה

פ יא
 מעיז

ואין דנין שנה
 שאין עמה
 חדשים משנה
 שיש עמה קדש
 כש
 ש
 בשבת
 בדאשיות
 שבת לוי
 כן גאמ'
 בשביעית
 שבת לוי

שבכרמך מן אין מיצלין ואין מפרקיין ואין מאבקיין ואין מעשניין
תל שרך לא וכרמה לא כל מלאכה שבשרך וכל מלאכה שבכרמך מן
אין מקרסמין ואין מזרדיין אין מפסליין באילן תל שרך לא אבל לא
כל מלאכה שבשרך וכל מלאכה שבכרמך או שרך לא וכל לא יכול לא
יקושש תחת הדיתים ולא ימלא את הנקעים שתחת הדיתים ולא יעשה
עוגיות בין אילן לחבירו תל שרך לא תל וכרמך לא תל הזנע והזמיר
בכלל היו ולמה יצאו להקיש איהן מה זרע וזמיר מיוחדין שהן עבודה
בארץ ובאילן יכול אף אין לי לא דבר שהוא עבודה בארץ ובאילן
יכול יהא לוקה על עבודה שבארץ בארץ תל שרך לא תל וכל לא תל
את ספיח קצ לא תל ואת ענבי נץ לא תבצ והלא הזמירה בכלל
הזריעה והבצירה בכלל הקצירה ולמה פדטן הכת לומר לך על שני
אבות ושני תולדות או בלבד הוא שחייב ועל שאר האבות והתולדות
שבבעבורת הארץ והאילן אינו לוקה עליהן לא מכת מל שש שנים
תל שרך יכול אף שנת היוכל תהא עולה ממנין שני שבוע תל שש שנים
תל שר שני זרעים עולין ממנין שני שבוע אין שנת היוכל עולה ממנין
שני שבוע מן לאורז ולרוחץ ולפדגין ולעומש מין שנבמר פדין לפני
ראש השנה שכוונסין אותן בשביע תל ואספת את תבוא בשביע יכול לעפ
שלא נבמר פדים תל שש שנים תזרע ואספת ששה זרעים וששה
אסיפין לא ששה זרע ושבעה אסיפין ל יונתן ביר יוסי אום מן לתבוא
שהביאה שליש לפני ראש השנה כונס אותה בשביע תל ואספת את תבוא
אף משהביא שליש וכך קטנות ופירות האילן אם הגיעו לעובת
המעשרות קורם שביעית הדי או נאספין בשביע דא שש שנים
מפני מה אמרה תורה שש שנים תל שרך ובשביע תשמיט אם הקלה
לישל דע שבששה ימים בדאתי את עולמי שנ כי ששת ימי עשה יי
את השם ואת הא ובשביעי הנחתי לו שנ וינח ביום השביעי אף ארץ
זו שאני נותן לכם שש שנים התרתי לכם לחרשה ולזרעה ובשביעית

תשבייתו

שבשרך ושל מלאכה שבבגדך את ספיק קצירך לא תקח שלא
 יקצור בדרך שקוצרין בכל שנה ואם קצר כדרך הקוצרין לוקח
 כיצר כגון שקצר את כל השדה והעמיר כלי ודש בצק או שקצר
 לעבודת האדץ לא קוצר מעט מעט וחובט ואוכל ואת ענבי נזירך
 לא תבצ לא תבצר כדרך הקוצרין מיכאן אמר תאנים שלשביעית איז
 קוצרין אותן במוקצה אבל קוצה הוא בעריבה ואיז עושין זיתים בבור
 ובקוטבי אבל כותש הוא במכתשת ומוציא לבוידה דא את ספיק
 קצר לא תק מיכאן סמכו חכ על הספיקין שהוא אסור בשביע' ואת
 ענבי נז' לא תבצ מן השמור באדץ איז אתה בוצר אבל אתה בוצר
 מן המופקר באדץ איזה הוא ספיק זה שתוציא האדץ בשנה שביעית
 ביז מן הדמע שנפל בה מקורם שביע' ביז מן העיקרין שנקצרו מקורם
 וחזרו ועשו ולמה אסרו הספיקים מפני עובדי עבודה שלא ילך
 ויזרע תבן וקטניות וזרעוני גנה בתוך שדהו בסתר וכשיצמחו אוכל
 מהן ויאמר ספיקין הא למדת שאיז אוכלין מפירות שביעית לא פירות
 האילן והעשבים שאיז זורעין אותן רוב האדם יוצא פגם והילכו ויזין
 השוטיץ וכיוצא בהן אבל הידקות הנזרעות בגנות ומיני תבואה
 וקטניות אסורין מדב' ל' שמעון בן יוחי איעבד בשמיטתא וחמא חר
 מלקיט ספיקי אמ' ליה ולית אסיר לאספיקין אנון אמ' ליה ולית את
 הוא שאתה מתיר אמ' ליה ולא חבדי חולקין עלאי וקרא עליו וסורץ
 גרד ישכנו נחש' שנת שבתון יהיה לאדץ כיון שיוצאת שביעית
 אעפ' שפירותיה שמטה מותר לעשות מלאכה בגופו שלאילן אבל
 פירותיו אסורין עד חמשה עשר בשבט' והיתה שבת הא' לכם
 לא מן העבודת באדץ אתה אוכל איז את אוכל מן השמור מיכאן אמ'
 שדה שנטייה בשביעית בית שמאי אומ' איז אוכלין פירות שביעית
 בטובה ובית הלל אומ' בטובה ושללא בטובה' לכם לא לאחרים' לכם
 וכל צורככם מלמד שמותר לכם במיני כבוסים כגון בורית ואחל'

מלכה
 יאין
 ירמין
 וביט
 בית
 אבל
 קוצר
 מוצע
 אנשיך
 פ
 מעצרה
 צידה
 גא

אעצאב
 אעצאב
 אעצאב
 אעצאב

לאכלה
 מילותיה ובית
 33 אומ' אוכלין
 בית שמאי אומ'
 איז אוכלין

משויתא מים אוכלין פתו בשדה הבאיש כונס לתוך ביתו וכו' כל
 כיוצא בזה הדיתים משיכנסו דביעית לסאה פוצע ואוכל בשדה
 הכניסו חצי לוג בפתו וסך בשדה הכניסו שליש מותר להכניס לתוך
 ביתו שהיו הגיטו לעונת המעשרות וכך כל כיוצא בזה ושאר כל המדות
 האילן בעונתן למעט כך עונתן לעביע ולא כל דבר שרדכו להיאכר
 שלא יטנה דבר מבדיתו שרדכו להיאכל חי לא יאכל אותו מבוסר
 ודבר שרדכו להיאכל מבוסל איך אוכלין אותו חי וספדת לך
 זו מצות עשה לספור את השנים שבע שבע יכול כל יחיד ויחיד יספור
 לעצמו כספירת העומר תל לך אחד סופר ואין שנים סופדין הא כיצד
 מלמד שרדכ זה מסור לבית דין הגדול הן שמונין והן שמקדשין והכל
 סומכין עליהן שבע שבתות יכול שבע שבתות ימים תל שבע
 שבתות שנים או שבע שבתות שנים יכול יספור שבע שמטיץ זה אחד
 זה ויעשה יובל תל שבע שנים שבע פעמים הא עד שיאמרו שני כתובים
 ואם לאו לא שמענו נמצינו למדין שמצוה למנות שנים ומצוה למנות
 שמטיץ ומנ שיספור לשני יובל תל ודין לך תשע וארבעים שנה מנ עשה
 שביעית אלפ שאין יובל תל והיו לך ימי שבע שבתות הא מנ עשה יובל
 אלפ שביע תל והיו לך תשע וארבע שנה דברי ל יהודה וחכאומ
 שביעית נהגת אלפ שאין יובל והיובל אינו נוהג אא אם כן יש עמו
 שביעית והעברת שופר תדועה בחדש השבי שווא היובל לדאש הא
 לתקיעות ולברכות מה זה בשופר אף זה בשופר מה זה פשוטה לפניה
 ופשוטה לאחריה אף זה פשוטה לפניה ופשוטה לאחריה מה זה שלש
 שלש שלש שלש אף זה שלש שלש שלש שלש מה זה מלכיות זכרונות
 ושופרות אף זה מלכיות זכרונות ושופרות לך נא בחדש השביעי
 לך כל תדוע שלחדש השביעי יהיו שוויין כד מפרשינן לעיל ביום
 הכפורים ביום לא בלילה ביום הכפור אפלו בשבת זה חומר ביובל מדאש
 השנה תעבירו שופר בכל ארץ מלמד שכל יחיד ויחיד חייב מיכאן

ומנ שיספור
 לשני שבע
 תל והיו לך
 ימי שבע
 שבתות השנים

האכסגיא שמאכילין אותה ולבהמהך ולחיה מה תלמה אם חיה
שאינה בדשותך הדי היא אוכלת בהמה שהיא בדשותך אינן דין
שתהא אוכלת או כן הייתי אומ' יכניס את הבהמ' ויהיה אוכלת
והולכת עד לעו' כשהוא אומ' ולבהמהך ולחיה מקיים בהמה לחיה כל
זמן שהיה אוכלת מן השרה בהמ' אוכלת מן הבית כלה להחיות השרה
כלה לבהמ' מן הבית מיכאן אמ' פירות שביעית אינן אוכלין אותן לא
כל זמן שאותו המין מצוי בשרה שנ' ולבהמ' ולחיה תה' כלתב לאכל
כל זמן שהחיה אוכלת מן השרה אתה אוכל ממה שבבית כלה לחיה
מן השרה חייב אתה לבער אותו המין מן הבית וזה הוא ביעור שלפירות
שביעית וכיצד הוא ביעורן אם היה לו מאותו המין שכלה מן השרה
הרבה מחלקו מזון שלש ספורות לכל אחד ואחד לא מצא אוכלין בשעת
הביעור שורף באש או משליך לים או מאבד בכל דבר שמאבד
מיכאן אמ' שלש ארצות לביעור יהודה ועבד הידרין וגליל ולמה אמרו
שלש ארצות שהיו אוכלין בכל אחת ואחת עד שיכלה האחרון שבה
וכל הארצות כאחת לזיתים ולתמרים דא' ולבהמ' ולחיה פירות המיוחדין
לאדם אינן מאכילין אותן לבהמ' לחיה ולעופות יכול אם הלכה חבהמה
מחילה לתחת התאנה ואכלה יהא חייב להחזירה תל' ולבהמ' ולחיה
אע"באל תה' כלתב לאכל אשר בארצך מה שבארצך אוכלין לא שהוציא
עקילוס לעבדיו לפינטוס מיכאן אמ' אינן מוציאין פירות שביעית
מן הארץ לחוצה לארץ ואפ' לסוריא אינן מוציאין תהיה אף להדלקת
הנר אף לצבוע בה צבע תהיה בהוייתה תהיה לעולם כיצד שאם
מכר פירות שביעית נתפסו הרמים ונעשו כפירות שביע' והפירות
עצמן לא נתחללו לא הדי הן כמות שהיו זה חומד בשביעית מבקורע
כל תב לאכל מלמד שאינה נאכלת לא תבואה מיכאן אמ' מאימתי
אוכלין פירות האילן בשנה שביע' פגים שלתאנים משידדיחו אוכל
מהן פתו בשרה בחלו בונים לתוך ביתו וכן כל כיוצא בזה הבוטל

בשרה

משיוצא

שכל יושביה פתקנך לא בזמן שמעודבבין שמעון בדאובין ודאובין
 בשמעון נמנעו אלא כיון שגלה שבט דאובין ושבט גד ודני שבט
 מגשה בטלו יושביה יובל היא בכל מקום מיכאז אמ' בזמן שהיובל נהג
 בארץ נהג בחציה לארץ ביץ בכני הבית ביץ שלא בל' הב' ובזמן שהיובל
 נהג דין עבד עבדי ודין בתי עדי חומה נהג ודין עדה חלמים ודין
 עדה אחזה ומקבלין גר תושב' ונוהגת שביע' בארץ' והשמטת כספים
 ביץ בארץ ביץ בחוצ' לארץ דין תורה' ובזמן שאין היובל נהג אין נהג
 דין עבד עבדי ולא דין בתי עדי חומ' ולא דין עדה אחזה ולא עדה חלמ'
 ואין מקבלין גר תושב' ונוהגת השביע' בארץ מדבריהן' והשמטת כספים
 בכל מקום מדבר' יובל יכול אעפ' שלא השמיטו אעפ' שלא תקעו אעפ'
 שלא שילחו עבדים תל' היא' מיכאז אמ' שלשה דבר מעכבין ביובלי תקיעה
 ושילוח עבדים והחזרת שדות לבעליהן וזו היא השמטת קרקע'
 ושביתם איש אל אחיז אמ' ל' אעזר בן יעק' במה הוא מדבר אם בנמכר
 שש הרי אמור' ואם בנמכר שנה הרי אמור' ואם בנמכר שנים הרי הוא
 אמור' הא אינו מדבר לא בנדרע לפני היובל שיהא היובל מוציא
 לא ושביתם איש אל אחיז למה שהוחזקה משפחתו הוא שני עבדי
 ל' מאיר ל' יהודה אומ' לאחזתו ולמשפחתו הוא שב אינו שב לשדד
 שהיה בה' וכך הוא אומ' בגולה תשובו לרכות את האשה' יובל היא
 שנת החמט' מה תל' לפי ש' וקדע' את שנת החמט' שנה עיכול בכעסיה
 תהא מתקדשת מראש דענה' וביציאתה תהא מושכת והולכת עד יום
 הכפו' ש' מוסיפין מחול על קדש תל' יובל היא שנת החמט' שנה אין
 קדושתה לא עד ראש הש' לא תז' ולא תק' כסם שנ' בשביעית כד' נא
 ביובל' מיכאז אמ' כל שאסור בשביעית אסור ביובל מעבודת האדץ'
 וכל שמותר בשביע' מותר ביובל' ומלאכות שלוקין עליהן בשביע' לוקין
 עליהן ביובל' ודין פירות שנת יובל לאכילה ולמכירה ולביעור כדין פירות
 שביעית וכל דבר יתירה שביעית על היובל שהיא משמטת כספים כד'

אמר מצוה זו מסורה לבית דין תחלה שנ' והעבדת שופ' תלו ואחר
כך תעבירו שופ' בכל ארץ כל יחיד ויחיד חייב לתקוע יכול אף תלוע
ראש הש' תרחק שבת תל' והעבדת שופ' תלו במדע השב' ביום חכפ'
מה תל' בעשור לחדש לא בעשור לחדש דוחה שבת בכל ארצכם
איך תלועת ראש הש' דוחה שבת בכל ארץ לא לבית דין בלבד מיכא
אמ' ביבול תוקעין ב' בבית דין ש' קדשו את החדש ב' בבית דין
שלא קידשו בו את החדש ~~כל יחיד ויחיד חייב לתקוע כל זמן~~
שבית דין יושבין ושלא בפני הבית ובראש השנה שחל להיות בשבת
איך תוקעין לא בבית דין שקידשו את החדש ואיך כל יחיד ויחיד
תוקע לא בפני בית דין וקדשתם את שנת החמשים הדי' זו
מצות עשה לקדש שנת החמשים ומצוה זו מסורה לבית דין וקדע
את שנת ~~החמשה~~ באחד בתשרי ראש השנה ליובלות יובלות באחד בתע
בעשרה בתשרי הוא דכת ביום הכפ' תע שופ' בכל ארץ כדתנאי
ל' ישמע בנו של יוחנן בן ברוקה שנת היובל מראש השנה היא
מתקדשת דתניא וקדשתם את שנת החמ' מה תל' לפי שנ' בעשור לח
יום הכפ' יבול לא תהא מקודשת לא מיום הכפ' ואילך תל' וקדע את שנת
החמ' מלמד שמתקדשת והולכת מראש השנה מיכא אמ' ל' ישמע
בנו של יוחנן בן ברוקה מראש הש' ונר' יום הכפ' לא עבדים אוכלין
ועשותין ושמהים ועטרותיהן בדאשיהן מראש השנה ועד יום הכפ'
כיון שהגיע יום הכפ' ותקעו בית דין בשופ' נפטלו עבדים לבתיהן
וחזרות שדות לבעליהן לא וקדע את שנת החמ' שנים אתה
מקדש ואיך אתה מקדש חדש מיכא אמ' איך מקדשין לא חדש שנאה
בזמנו ואם לא נראה בזמנו איך מקדשין אותו שכבד קדשוהו שמים
וקראתם דלור' איך דלור' לא חידות בארץ לכל יט' בזמן שיושבו
עליה לא בזמן שגלו מקצתן יכול אפ' היו עליה והיו מעורבין שבת
יהודה בנימין ושבת בנימין ביהודה יהא יבול נוהג תל' יושבין צימין
שכל

לא הן עבדים
נפטלין לבתיהן
ולא משתעבדין
לאדוניהן ולא
היו שדות חוזרות
לבעליהן

לכל יושביה

עבהז ריבד הכת' מנ' להבנות את המטלטלין תל' מיד עמי' לא להבנות דבד
המיטלטל' מנ' שאין הוניה לקרקעות תל' או קנה מיד עמי' אל תונו
מטלטלין יש להז' אונאה אין אונאה לקרקעות' ומנ' שאין אונאה לעבד
תל' והתנחלתם אותם לבניהם חחר' לדע' אחז' מת' אחזה אין להז' אונאה
אף עבדים תל' להז' אונאה' ומנ' שאין אונאה לשעדות תל' ממכר' מהזה
מיותב' שאלו מסד וגופו לקח' יצאו שטרות שלא גופן מסד ולא גופן לקח'
לא מכר' לא הראיית עבהז' לפיכך המוכד שטרות לבס' יש לו אונאה
ומנ' שאין אונאה בהקדשות תל' אל תונו איש את אחיו ולו הקדש'
לא איש את אחיו ולא הגוי' וגוי' שהונה את ישל' מחייר אונאה
בעי' ל' זורא שכירות קרקע יש לה אונאה או אין לה אונאה' ממסד אם
רחמנא שכירות לא' או רלמא לא שנא' אם ליה אביי מאי כת' ופי' תל'
מל' לעולם ממכר סתמא כת' והאיי' ליומה מכורה ונויא והוא הדין
לכועלין שאין להז' אונאה' אל תונו איש את אחיו' זו אונאת ממון'
יכול זו אונאת רבד אמרה' לא אני מקיים אל תונו איש את אחיו דג'
אונאת ממון' ובית' אין לי לא שנתאנה לוקח נתאנה מוכד מנ' תל'
או קנה' מיכאז אם אחר הלוקח ואחר המוכד יש להז' אונאה' וכשם
שהוניה להדיוט כך אונאה לתבג' שני איש את אחיו מכל מקום' מי
שהוטל עליו ידו על העליונה דעה אומ' תנ' לי את מעותי או תן לו מה
שהונותני' אל תונו' כמה היא אונאה שהוא חייב להחזירה שותות
בשוה' כי צד הדי' שמכר שוה' שעה בחמשה' או שוה' שעה בשבעה או
שוה' חמשה בששה או שוה' שבעה בששה הדי' זו אונאה ונקנה מקח
וחייב המונה להחזיר למתאנה היתה ההוניה פחות משותות אינו חייב
להחזיר כלום שכל פחות משותות מחילה היא' היתה ההוניה יתירה
משותות בטל המקח והמתאנה יכול להחזיר ~~המתאנה~~ אבל לא המונה וער'
מתי מותר להחזיר עד כדי שילאה לתבג' או לקדושו' ברא' בלוקח אבל
המוכד חוזר לעו' וכשם שההוניה בפירות ובבהמ' כך יש אונאה במעבדות

אונאת רבד
כשהוא חסד
ולא תונו איש
את עמיתו
הדי'

מגדשינן במחזמו ואין היוכל משמיט כסיוותר יוכל על השביעית
שהוא מוציא עבד ומשמיט קרקע וזה הוא דין מכירת שדור
האמור בתי יוכל משמיט קרקע בתחלה ששבע אין משמטת כסף
לא בסופה כי יוכל היא קדש תה לכם מה קדש תופס את דמו
אף שביע תופסת את דמיה או מה קדש יוצא לחולץ ודמיו נתפסין
אף שביע כן תל היא היא בקדושתה נמצאת אומ אחרון אחרון
נתפס בשביע והפדי עצמו אסור כיצד לקח בסירות שביעית בשל
לא ואו מתבערין בשביע לקח בשל דגים יצא בשל ונתפסו דגים לקח
בדגים שמן יצאו דגים ונתפס שמן האחרון אחרון נתפס בשביעית
והפדי עצמו אסור והוא הדין ביוכל מן השדה תא כל זמן שאתה
אוכל מן השדה אתה אוכל מן הבית כלה מן השדה כלה מן הבית
לא מן השדה שלא יאסוף פירותיו לתוך ביתו לא יפקיד הכל ויד
הכל שווין בו ויש לו להביא מעט לתוך ביתו כדרך שמביאין מן
ההפקד חמש כרי שמן עשירה כרי יין ואם הביא יתר מזה מותר
בשנת היוכל הזתע אפלו הנמכר שנה אחת לפע היוכל הדי זה יוצא
לחירות ביוכל שנ בשנת היוכל תשבו בשנתו הזתעבו זו מוציאה
עבדים אין שמטה מוציאה עבדים שמטה שהיא משמטת כס אינו
דין שתהא מוציאה עבדים תל בשנת היוכל הזתע זו מוציאה עבדים
אין שביע מוציאה עבד קלוחו ליוכל שישמיט כסף מה אם השביע
שאינו מוציאה עבד משמטת כסף יוכל שהוא מוציאה עבד אינו דין
שישמיט כסף תל וזה דבר השמטה שמוט שביעית משמטת כסף אין
יוכל משמיט כסף תשבו איש אחז לבנות את המוכר שדהו ועמד
בנו וגלה שתחדוד לאביו ביוכל לא תשבו איש אחז לבנות את המתני
מיכאז אמ הנותן שדהו במתנה הדי זו חוזרת לו ביוכל וכי תמכרו
ממכר לעמ מנ כשאתה מוכר לא תהא מוכר לא לעמיתך ומנ כשאתה
קונה לא תקנה לא מיד עמי תל או קנה מיד עמי אין לי לא קדש עמית
שבהן

הלא דין הוא
מה אם היוכל
שאינו משמיט
כספים מוציאה
עבדים

שנ וכי תמכרו
ממכר לעמ

אכל חם מכר אילנות סאין נבלין בפחות משתי שנים שהרי לא יחזיק
לתבו ואם לא גלץ איז חוצות ביוכל שנ' ושב לאחתו ולא לאילנות
ולא תוננו איש את עמיתו זו אונאת רבד' אתה אומ' באונאת רבדים
או אינו לא באונאת ממוץ כשהוא אומ' וכי תמ' ממ' לעמ' הר' אונאת
ממוץ אמר' הא מה אני מקיים ולא תוננו איש את עמ' באונאת רבדים
הסת' מה' כיצד היה בעל תשובה לא יאמ' לו זכור מעשיך הראשונים
אם היה בז' בדים לא יאמ' לו זכור מעשה אבותיך אם היה גדו' בא' ללמוד
תורה לא יאמר לו פה שאכל נבלות וטל שק' ורמט' יבוא וילמד תורה
שניתנה מפי גבורה היו חללים באין עליו ויסודין באין עליו או שהיה
מקבד את בנו לא יאמ' לו כדרך שאמרו לו חבריו שלא יב' הלא ידעתך
היא כסליתך זכר נא מי הוא נקי חבר' אם היו חמדין מבק' שי' תבוא
לא יאמ' להן לכו אצל כל שמוכר תבואה והוא יודע שאין לו תבו' ולא
מוכר תבו' מעו' ל' יהודה אומ' אף לא יתלה עניו' על המקח ויאמר
בכמה חפץ זה והוא אינו רוצה ליקח שמה יאמר עצה טובה חע' נותן לך
והדי הרבה מסור ללב' וכל דבד' שהוא מסור ללב' נא בו וידאת מה' אמר'
יחנן משום ל' שמעון בז' יוחי גדו' אונאת רבד' מאונאת ממוץ שזו נא
בה וידאת מה' וזו לא נא בה וידאת מה' ל' לעזר אומ' זה בגופו וזה בממוץ
ל' שמו' בד' נזמני אומ' זה נותן לה' שבו' וזה לא נותן לה' שבו' אמר' ל'
חנניה בל' אירי מאי ולא תוננו איש את עמ' עם שאתך בתו' ובמצוות
אל תונהו' אמ' לב' חסדא כל השערים נכעלו חוץ משערי אונאה שנ'
יהנה יי' נצב על חומת צנף' ובידו צנף' אמר' ל' לעזר הכל עלי ידי שליח
חוץ מז' אונאה שנ' ובידו צנף' אמר' ל' רבי' אבהו שלשה איז המדגוד נכעל
בפניהן ולא הן אונאה וגדלו ועז' אונאה רבד' הנה יי' נצב על חומת
צנף' ובידו צנף' גדל רבד' חמס' ושר' ישמע בה' על סני' תמיד עז' רבד'
העם המכעיסים אותי על פני תמיד' כי אני יי' אלהים' ממהר אני
להיפרע עלי ידי אוניה' מיכאן אמר' כל הצועק מאונאת רבד' נענה מיד

א"כ

ר"ב

פ"ה ת"א

ת"ע

פ' אסתאדה

ידמ' ו'

יש סו'

כִּי עָרַה ה' אֶת־הָאָרֶץ לִפְנֵי דִינָהּ זֶה־בַּאֲדָבָה וְעַשְׂדִּים דִּינָה שְׁלֹמֶסֶף וְעִדְמָה
 בַּעֲסָרִין דִּינָה אֶת־בְּשִׁמוֹנָה וְעַשְׂרִים הָרִי זֶה מִחֲדָה אֶת־הַהוֹנִיָּה יִתֵּן עַל
 זֶה בְּשֵׁל חֲדָה־קָסָה פְּחוֹת מִיכָאֵן מַחִילָה וְכֵן אֶת־הַשְּׁלֹסָלִים חֲסֵדָה שְׁתֹּת
 וְהָיוּ מוֹצִיאִין הַסְּלָעִים בְּמִנִּין לֹא בַמַּשְׁקָל מִחֲדָה אֶת־הַשְּׁלֹסָלִים בְּעֵדָה כִּמְהָ יֵשׁ
 לוֹ לְהַחֲזִיר בְּכַרְכִּים גַּם כִּי שִׁירָאָה לְשַׁלְּחָנִי וּבְכַרְכִּים אֶת־הַשְּׁלֹסָלִים עַד־כִּי
 שְׁבַתוֹת אִם הָיָה מְפִיבָה אֶפְלוּ לְאַחַר שְׁנִים עֶשֶׂר חֲדָשׁ מִקֵּץ מִמֶּנּוּ
 וְאִי־לֹו עָלָיו אֶת־תְּרַעוֹמָתָהּ וְאִם אֶפְשָׁר לְהוֹצִיאָהּ עַל־יְדֵיהֶרְזִיחָהּ אִי־כֵן
 יִכּוֹל לְהַחֲזִירָהּ לְאַחַר זִמָּן שְׁאִינָה אֶת־נַפְשָׁהּ לְעַד אִם כֵּן קִיבְּלָהּ מִמֶּנּוּ
 בְּמַדַּת חֲסִידוֹתָהּ אֶת־תּוֹמָא אִישׁ אֶת־אֲחִיו אִין לִי אֶת־אִישׁ אֶת־אִישׁ אִישׁ
 אֶת־אִשָּׁה אֶת־אִשָּׁה אִישׁ אֶת־אִשָּׁה מִן־תֵּל אֶת־אֶת־אֶת־אֶת־אֶת־מִכָּל־מִקּוֹם
 בַּמַּסְפָּד שְׁנִים אַחֲרֵי הַיּוֹבֵל מִן־לְמוֹכַד שְׂרָהוּ בְּשַׁנַּת הַיּוֹבֵל שְׁאִינָו
 מוֹתֵר לְגַל לְפָחוֹת מִשְׁתֵּי שְׁנִים תֵּל בַּמַּסְפָּד שְׁנֵי תַבּוֹ יֵמֵ לָךְ וְאֶפְלוּ דְּרַחַ
 הַלּוֹקָח הָרִי זֶה אֶסּוֹר שְׁנֵי בַּמַּסְפָּד שְׁנִים אֶחָד הַיּוֹבֵל אִין פְּחוֹת מִשְׁתֵּי
 שְׁנִים מִלְּעַתָּה לְעַתָּה מִיּוֹם הַמַּכִּידָה אַחֲרֵי הַיּוֹבֵל סְמוּךְ לַיּוֹבֵל מוֹתֵר־לָךְ
 מִיּוֹבֵל מִן־תֵּל לְפִי רֹוב הָעָלְ תֵּל מִן־גַּלְפִּי מִעַ הָעָלְ תֵּל מִחֲנָתוֹ בַּמַּסְפָּד שְׁנֵי
 תַבּוֹ צְדִיק שִׁיאֲכַל הַלּוֹקָח שְׁנֵי תַבּוֹ בְּשַׁתֵּי הַשְּׁנִים וְאַחֲרֵי כֵךְ יִגַּל לְסִכָּךְ
 אִין שְׁנַת שְׂדִכּוֹן אִין יִדְקוֹן אִין שְׁמִיעִית עוֹלָה לוֹ מִן־הַמִּנִּין לִי אֶעֱזֹר
 אִין מַכְרָה לוֹ בְּדָאֵשׁ הָעֵנָה מַלְיָאָה פִּירוֹת וְגַאֲה אַחֲרֵי שְׁתֵּי שְׁנִים יִכּוֹל
 לֹאֵם לוֹ הַנִּיחָה לִי מַלְיָאָה פִּירוֹת כִּדְרָךְ שְׁהַנְחִיתָהּ לְפָנֶיךָ מַלְיָאָה פִּירוֹת
 תֵּל כִּי מַסְפָּד תַבּוֹ הוּא מוֹכֵר לָךְ פְּעָמִים שְׁחָתָה אוֹכַל מִמֶּנָּה שְׁלֹשׁ תַבּוֹאוֹת
 בְּשַׁתֵּי שְׁנִים וּמִן־שְׁאִינָו מַחֲשַׁב עִמּוֹ אֶת־לֵפִי שְׁתֵּי שְׁנִים בְּלִבִּי שְׁנֵי בְּמַסְפָּד
 שְׁנִים לֹא בַּמַּסְפָּד תַבּוֹ מַכְרָה בְּשַׁנַּת הַיּוֹבֵל עַצְמָה אִינָה נִמְכָּרָת וּמוֹצֵר־לָךְ
 הָרַמִּים מִן־מַכְרָה שְׁנָה אֶחָד לְפָנֶי הַיּוֹבֵל שִׁיחָא הַלּוֹקָח אוֹכַל אֶת־הָעֵנָה
 שְׁנָה שְׁנִיָּה אַחֲרֵי הַיּוֹבֵל תֵּל שְׁנֵי תַבּוֹ מִן־מַכְד נִקְעִים מַלְאִים מִיָּם אִין
 סְלָעִים שְׁאִינָן רִאוּיִין לְחִדְיָעָה שִׁיחָא פּוֹרָה בְּפָחוֹת מִשְׁנַתִּים תֵּל
 בְּמַסְפָּד שְׁנֵי תַבּוֹ יֵצְאוּ אִין שְׁאִינָן רִאוּיִין לְתַבּוֹאָהּ וְאִם לֹא גַאֲה מוֹצֵר־לָךְ הַיּוֹבֵל

נלה או הצידה
עולה לו מן המעין:

לשובע

פ
להלכות
האדף
שבע

עונשה שלאונחת דבר לבד כי אני יי א ממהר אני להמיר
ועתה את חץ ואת משפ תע ליתן שמירה ועשייה לחקים ושמירה ועשייה
למשפטים ויעצתם בלילה לא גולין לבטח לא מופחדין ונתנה הא
יבו ואכל לשון שיהיה אדם אוכל הרבה ושביע רבדי ל יהודה רבן שמעון
בן גמ' אומ' אהיה סימן ברכה חס כן למה נא שיהיה אוכל ולא גוססה
ל אומ' ואכלתם לע שלא יהא רבד חסר על שלחנו שלא יהא עולה לו
וישבתם לא מופחדין עליה לא גולין וכי תאמרו עתידין אתם לומ'
מה נאכל בשנה השביע הז לא נזרע ולא נאסף אמ' ל עקי מאחד שאם
שחין זורעין מאיזן הז אוספין מיכאן לספיה שאסור בשביעית וחכ'
אומדין איז ספיהן מדברי תורה לא מדברי סופר דא' הז לא נזרע
ולא נאסף אמרת לנו אלתזרעו מה אנו אוספין ואם מכנסין אנו לקום
אמרת לנו בעדוהו מה אנו אוכלין מז הביעור ואילך וצוית את בר'
לכם בע השבי' איז לי לא בשנה השביעית בחמישית ברביעית בשלישית
בשנייה מפיחה משנה לחברתה מנ' תל' ועשת את התבו לשלש השנים
לששית לשביעית למוצאי שביעית דא' לשלש הש' לשביעית ולמבל'
ולמוצאי יובל וזרעתם את הש' השמי' זו שמינית שאחר השמטה כשהוא
אומ' שנה זו תשיעית שאחר היובל שאחר השמטה עד בוא תבואתה תא'
ישן' ושהיא אחת עשרה לחית' ואכלתם מז התבו ישן' בלא סלמנטון'
מאי בלא סלמנטון' רב נחמן אמ' בלא דצינא' רב ששת אמ' בלא
שרופא' תניא בותיה דרב נחמן ואכלתם מז התבו ישן' יכול יהואישל'
מ' צל' למרש' מפני ישן' תל' עד בוא תבו עד שתבוא מאיליה' והאדף
לא תמ' לצמ' חלוטנות דג מצות לח תעשה ואם מכר לצמיתת שניה
עוברין בלא תעט ואין מעשיהן מעלין לא תחזור השדה לבעלה ביובל'
והמוכד שדהו לששים שנה אינה יוצאה ביובל שאין חוזר ביובל אלא
רב הנמכד סתם או הנמכד לצמיתת' כי לי האדף אלתדע עינך בה'
כי גרים ותוט' אל תעשו עצמכם עיזר' וכן הוא אומ' כי גרים אבחנו

ואפלו נעשה שאלה שורבד חכמה לא יאמר למי שאינו יודע אותה חכמה
מה תשיב בדבר זה או מה דעתך בדבר זה שאלו אונאת דברים היא
ל דימי מנהדרעא אית גדולות דספינתיה דאית אתא לקמיה דריש
גלותא איתחדי ולקמיה דרב אשי לא אתחדי אלא דיש גלותא ורבא
פוק חדי או צורבא מדבנן הוא נקייט ליה שאקא שורבד דבא לרב אדי
בר אהבה ואם ליה פוק תהי ליה בקנחניה נפסן בעא מניה עיל שבלע
קפיפה מצדית והקיאה דרך בית הדאי בכלי גללים דמיא ולא מקבלת טומ
או דלמא בכלי עץ דומיא ומקבלת טומ לא הואי ביריה אם ליה מיהו
רבא טפח ליה בסנדליה אם ליה בן דלי לרבא דלגי דלגי לא נקוט ליה
שוקא ואפסיר גדולות דיליה אתא לקמיה דרב יוסף אם ליה קא
חדי מר מאי עברי בי אם ליה מאן דלא שהיה לאונתא דמלכא דאדום
לא לשהיה לאונתך דכת על שלשה פשעי מואב ועל אנבעה לא אשי
על שדפו את עצמות מלך אדום לעיר נח נפשיה דרב אירי בר אבהו
בר יוסף אם אנא ענשתיה דלמניה רב דימי דמנהדרעא אמר אנא
ענשתיה דמדי עוברא אנא אביי אם אנא ענשתיה דכי הוה מעבד
להו לדבנן אם להו אדמגדרישתו בגמי בי אביי תאכלו בסדא שמינא
בי רבא רבא אם אנא ענשתיה דכי הוה אתי לגבי טבחא הוה אם להו
אנא שקילנא בסדא מיקמי שליחתיה דרבא דאנא עדיפנא מעה
רב נחמן בר יצח אם אנא ענשתיה דרב נחמן בר יצח ריש כולה דרבא
הוה וכל יומא מיקמי דניעול לכלה מהדר שמעתא בהרדי רב אידא
בר אהבה והדר עיל למתיבתא ההוא יומא דנפסן רב אידא לברא
פגעו ביה רב פפא ורב חונא בדיה דל יהוד אמרו ליה נימר לך מר
הני שמעתתא דבסופיה דמעשד בהמה היכי אמדינהו רבא אם להו
הכי אם רבא אדהכי ואדהכי נגה ולא אתאי אמרו ליה לרב נחמן בר
יצח קום דנהג לך ואמאי יתיב מיהא לא להו לא קיימנא ער דחלפא עדסיה
רבא אידא בר אהבה חליפא עדסיה רבא אידא בר אהבה הא לפי שגדול
עונשה

פ
חייך
לה
פ
כלול אסור
ניצחנות
אותו יביע
אם
הוא
פ
אולא
חכם
אם
מעלות
הבנה
פ
זכנות
ביני
וצד
רעא

פ
אדם יסיתו
ולמעני
ואחד
והו
פ
אתכסיד
דאש בלאסנא
התלמידים מן קו
ויגדס
בחפץ
שני

פ
הלך
ולא
בא

לאיש אשר מכר לו מכה לאשון במאיתים ומכרת הדאג לשעבב
 מן שאינו מחשב לא עם שני תל לאיש אל בתוכה עד כאן דברי ה' ויהי
 ל דוסת בן יהור אום מכה לו ממנה מנה והשביחה והרי היא מאיתים מן מאיתים
 שאינו מחשב לא מכה תל הערף מה שנשתייד בידו מכה
 לו ממאיתים מאיתים סכפה ואינה יפה לא ממנה מנה ומן שאינו מחשב
 לא מכה תל לערף מה שנשתייד בקרע נמצאת אום לעו מיץ
 כח המוכר שרה אחד ומריעין כח הלוקח ושב לאחזתו בבעלה
 דברתי לא דברתי במוכר למוכר ואם לא מצאה ידו מה תלמך אתה
 אום אם אינו ענין לבעלה שרה תנהו ענין לגול שיגל בסדר הזה תל
 ואם לא מצאה ידו אם לא מצאה לא לזה די השיב אינו גול חנם
 והיה ממכרו ביד הק' אתו עד שנת היכל לא בהקדש עד שנת היובל לא
 מוכר ברחוק וגול בקרוב ברע וגול ביפה ולוה וגול לחציץ אם ל שמשון
 מה הטעם לפי שבהדיוט אם הגיע היובל ולא גאל חוזרת היא שרה
 לבעלים ובהקדש אם הגיע יובל ולא נגאל חלושה היא להקדש עד
 שנת היובל שלא יכנס בה כלום נמצאת אום שדות וכספים משמיטין
 לא שהיובל מעמיט מתחלהו והשביע משמטת בסופה ויצא ביובל
 אף מן ההקדש ושב לאחזתו לרבות את האשה ואיש כי ימכר בית
 מושב שהוקף ולבסוף ישב לא שישב ולבסוף הוקף שנ בית מושב עיר
 חומה במקפת חמה מימות יהושע בן נון לא שהקיפה חומה מיכאן ולבא
 לו הן בת צרי חום שלש חצירות שלשני בתים מוקפות חומה מימות יהושע
 בן נון כגון קצרה הישנה של צפורין וחקרה שלגוש חלב וירדת הישנה
 וגמלא הרי בגליל וגדוד הרי בעבר הירדן וחדיד ואונן וירושלם הרי
 ביהודה אם ל שמו ביל יוסי לא מנז לו לא שקידשום כשעלו מן הגולה
 אבל הדאשונות בטלו כיון שבטלה הארץ והיתה גאלתו מיר וגול כל
 שנים עשר שני עד תם שנת ממ' לא שנה למנין עולם מיכאן אמרו שנה
 האמורה בקדשים שנה האמורה בבתי ערי חומה שני שנים שבשרה

שרה

יכול אפלו
 הקיפה חומה
 מכאן ולבא
 תל בית מושב
 עיר חומה

וכן דויד אומ' כי גל אנכי עמך ותושב ככל אבותי

עמך ותושב ככל אבותי אתם עבדי דיון לשב עריות כדברו כשתבוא
ה' הרי היא שלכם ובכל ארץ אחזת גאלה ונתנו לארץ זו שמנת
קרקע ביוכל והוא דין מכירת שדות האמת ונתנו מצות עשה
גאלה תת לארץ יכול לעבדים ולשפחות ולמכסות כל ארץ אחזתם
לארץ בלבד אם כן למה נא בכל גאלה לרבות בתים ונתנו עבדי כי
ימור אחיך ומכר מאחז' מנ' שאין אדם רשאי למכור בידו או שדהו
ולהניח הדמים בפונדיתו או ליקח בהן כלים ועבד ובהם לא אם העני
ולא מצא מה יאכל תל' כי ימור אחיך ומכר הא אינו מוכר לא אם העני
יכול ימכור כל נכסיו בבת אחת תל' מאחז' ולא כל אחזתו אמר ה'
לעזר בן עזריה מה אם לגבוה אין אדם רשאי להחליט את כל נכסיו
על אחת כמ' וכמ' שיהא אדם חייב להיות חס על נכסיו ובא גאלו
הק' אין מלמד שאם רצו קרוביו לגאול גואליו והקרוב קרוב קורם
וגל' את ממ' אחיו לרבות הנותן לו מתנה ואיש כי לא יהיה לו גואל ופי' יש
אדם מישל שאין לו גואל אם כן למה נא גואל שהוא יכול לגאול והשיגה
ידו ומצא די עצמו לא שילוח ויגל' ומצא עד שימצא דבר שאינו מצוי
לו בשעה שמכר' שלא ימכור ברחוק ויגל' בקרוב צדע ויגל' ביפה כדי
גאלו שלא יגל' לחציץ זה חומר בהדיוט מבהקדש' וחשב את שני ממ'
שנים הוא מחשב אינו מחשב חדש' ומנ' אם רצה לעשות חדשים שנה
עושה תל' וחשב' והשיב את העדף דין מוכר שדה אחזה לחשב הדמים
לפי השנים הנותנות ביוכל ובכל עת שירצה לסדות יחשב עם הלוקח
על השנים שאכל וגורע מדמי המכר ומחזיר לו השאר כיצד תל'
שנשאר ליוכל עשר שנים ומכר לו שדהו במאה ואכלה הלוקח שלש
שנים כשיגל' נותן לו שבעים ומחזיר שדהו' לא גאלה לא נשאה ציר
הלוקח עד היוכל תחזור לבעלים בלא כלום שנ' במספר שניתנו ימ' לך
והשיב את העדף לאיש אשר מכר לו' מנ' אתה אומ' מכרה לדאשון במנה
ומכר הדאשון לשני במאתים מנ' שאינו מחשב לא עם הדאשון תל'

לאיש כח

רא' לצמיתת הרבות את הנותן מתנה בדאשונה היה הלוקח נטמן
 יום יב' חרש שתהא חלוקה התקין הלל שיהא חולש את מעותיו בלשכה
 ויהא שובה הרלת ונכנס זאימתי שירצה הלא יבוא ויטול את מעותיו
 לקנה אתו פרט ליהושעלם שאין הבית נחלע בה לפי שלא נתחלקה לשבט
 לקנה אתו יכול לו לברו תל' לרדתיו או לרדתיו ולא לו תל' ולרדתיו יהא
 עד שיאמרו שני סתובים ואם לאו לא שמענו לצמיתת לקנה אתו
 לרל יצא הקדש שאין לו דורות מיכאז אמ' המקריש בתי ערי חומה
 וגא' אחר מיד הקדש כיון שעלתה לו שנה משעה שנגאל מיד הקדש
 ולא גאל בעליו נחלט ביד הגאל שאין הקדש חולט לא הלוקח שנ' לקנה
 אתו לרל ובתי החצלים או הן בתי החצלים שתי חצירות שלשני
 שני בתים אעפ' שמוקפיז חומה מימות יהוש' בן נון הדי הזכרתי החצרים
 אשר אין להם חמ' ולא שור אג' חמה סביב פרט לטבדיה שימה
 חומתה על שדה הארץ יחשב נותנין להן כח יפה שבבתי ערי חומה
 וכח יפה שבשדות נגאלין מיד ונגאלין כל יב' חרש כבתים ויוצאין ביוכל
 בגרעון כסף כשדות כיצר אם רצה גאל מיד כרין הבתים הגיע יב'
 חרש ולא גאל הדי זה גאל עד שנת היוכל כרין השדות ובעת שגואל
 מחשב עם המוכר וגורע לו ממה שאכל הגיע היוכל ולא גאל חוזר
 הבית בלא דמים כרין השדות ~~ועל יתבאר~~ ~~בתי ערי חומה~~
~~השדות~~ ואתר בתי ערי חומה שלכהנים ושללויים אינן גואלין
 כסדר הזה לא מוכרין לעו' וגואלין לעו' כיצר מוכרין השדות ואפלו
 סמוך ליובל וגואלין מיד ואם הקרישו שדה גואלין מיד הקדש לאחר
 היוכל וכן אם הקרישו שדה בשנת היוכל עצמה הדי זו מקודש
 וגואלין בתי ערי חמה כל זמן שירצו ואפ' אחד כמה שנים שנ' גאל עולם
 תהיה ללויים ואשר יגאל מן הל' זה כהן שמכר שדה חדמו והקדישה
 ללוקח אפלו היה הלוקח הבעלים הראשונים שהחדימוה הדי זו כשדה
 מאנה וחוזרת לכהן שמכרה ביוכל ויצא ממ' בית ממכר חוזר אין

וסמכין לרע
 סמכין

וכך מקום שיש
 ולבסוף הוקף או
 שאינו מוקף חומה
 כדאוי גלי הוא כצנ
 החצלים

אחזה שש שבעבר עבדי ושכבזן ושכבת כולן מעת לעת שנה
 האמורה בקדש מנא לך אם רב אחא בר יעקב אמר קבא כבש בן שנתו
 לא שנה למנין העו שתי שנים שבשרה אתה מנא לך דכח במספ
 שני תבו ימ לך פעמים שאדם אוכל שלש תבו בשתי שנים שנה
 האמור בבתי עדי חמה מנא לך שנ עד תם שנת מה שלן ולא שנה
 למנין העו שש שבעבר עבדי מני לך דכח שש שנים יעבד ובעת
 יצא ובשביעית יעבד שבבזן ושכבת כולן מעת לעת למאי הלכתא
 רב גדול אמר רב לערכים ימים תה גאתו ימים האמור כאן שנה
 שנ ואם לא יגא עד מלאת לו שנה תמימה ימים תה גאתו יש לו לגאול
 בכל השנה ואם הגיע עבד בתוך שנת המכר אינו חוזר ביובל לא
 יהיה ביד הלוקח עד שירצה המוכר לגאול כל שנת המכר או תמלא
 שנה ויחלט ואם לא יגא עד מלל לו שנה תמימה אינו נגא בגדעון כסף
 ואין הקדושין פורין אותו ויש לו למכור מנכסיו ולפרות אבל לא
 ילדה ולא יגא לחציין מת הלוקח יגא מיר בנן עד מל לו שנה תמי
 מנ אתה אומ' מכר לדאשון ומכר הדאשון לשני בתוך השנה שמונין
 לדאשון וכיון ששלמה השנה לדאשון נחלט ביד השני תל עד מל לו
 שנה שנה לדאשון לא שנה לאחרין תמימה להביא חדש העיבור
 מיכאז אמר שנה תמי יב חדש מיום ליום לפיכך אם נתעבדה השנה
 נתעבדה לו וקם הבית אין לי לא בית מנ בתי הברים והבולות
 והשיחין והמעדות והמרחצאות ושובכות ומגרלאות תל אשר בעיד
 יכול אף העדות תל בית מה בית מיוחד שהוא בית דירה יצאו שדות
 שאינן בית דירה וקם הבית פדע לבית שאין בו אדבע אמות שאינו
 קדוש בית אשר לו חומ' פדע לבית הבנוי בחומה וכך הוא אומ' ובחומה
 היא ישבת בחומה ולא בעיד חומה אשר לא ל אעזר ביל יוסי אומ'
 אעפ שאין לו עכשו חומה לו לפנים מיכאז לצמיתה לחלטנית
 מלמד שאם הגיע יב חדש ולא נגא הדי הוא נחלט ביד הלוקח לעולם

חמשה
 עשר
 שנים
 נמי

מתעבדה
 לא בנן

והיה

דא

היה הולך אצל אומ' לו שמעתי שאין אתה דושה ליהנות מן הצדקה
עכשו טול לך חסד זה עבד שאת מדויח ומחזירו לי כיון שהוא נועלו
ממנו הוא אומ' לו הדין הוא לך מתנה אמרו לו מה דאית לעשות כן
אמ' להן כרי לסבול מה שכתב באשרי משכיל אל דל שהדי עשדים ושתים
אשרי כתיבין ומבולן לא נטל אפכי לא זה אשרי משכיל אל דל ומהוא
אפכי שנטל כיון דעה ימלטהו יי' ואין דעה לא יום הדין דא ז' וז' פ
מלכה יי' חונן דל ל' אעזר אומ' אמ' הקבה אני כתוב בי לחם לכל בשר כתב
וזה בא וחטף את המצוה עלי לשלם לו שכרו ל' פינחס הכהן בן חמא
בשם ל' אבון מהו וגמולו ישלם לו יכול נתן פדושה לעני הקבה משלם
לו כמותה לא אמ' הקבה נפשו שלעני מפדכסת לצאת מן הדעב ונתתה
לו פדושה ער שישבה נפשו חייד שאני מחזיר לך נפש תחת נפש או
בתך באה לירי חולי או בנך בא לירי מיתה נזכר אני להן מצוה שעשית
עם העני ומציל אותן מן המיתה דא דהשה גומל נפשו איש חסד
גומל נפ' איש חסד אמרו עליו על הלל הזקן שהיה הולך מאצל תלמידיו
בכל יום והיו אומ' לו לא יכין אתה הולך והוא אומ' להן למגמל חסד עם חסד
אכסניא פעם אחת אמרו לו רבינו אית גבך אכסניא ולית את מהורעלן
אמ' להן הדא נפשי לא אכסניא היא שהיום היא עמי ולמחר אינה עמי
דא גומל נפשו זה המקרב קרוביו ועושה חסד עם קרוביו כאן הוא
עושה עם עצמו שקרוביו שלאדם כמותו ועושר שאדו אכזרי זה
שאינו מירבץ בקרוביו מיכאז אמ' לעו יתעסק אדם בגמילות חסדים עם כל אדם
וכל שכן עם קרוביו ואפ' עם מי שאינו צריך שכן מצונו מי שעשה
חסד עם מי שאינן צריכין ופרע לו הקבה ואיזה זה אברהם אבינו
שגמל חסד למלאכים שלא היו צריכין לחסד ומצונו מי שלא עשו
חסד עם מי צריכין לחסד ופרע מהן הקבה ומי הן הללו זה
עמוז ומואב ולא היו ישר צריכין להן לא המן יורד להן והבאר עולה
להן והשליח מצונו להן לא דרך ארץ היא הבא מן הדרך מקדימין אתו

השבח חזק מיכאן אמרו הלוקח שרה אברהם ונטעה אילנות והשביחה
כשהיא חוזרת ביובל שמיץ שבה האילנות שבה ונותן בעל השדה דמי
השבח ולוקח כי בתי ערי הלויים איך הלכתי לא אחד ערי הלויים
לא אחד היושב בערי הלויים מיכאן אמר ישר שירש את אבי אמו לוי
הרי זה גואל כלויים אעפ"י שאינו לוי ולוי שירש את אבי אמו ישר אינו
גואל כלויים לא כי ישר שלא נא גאול עולם תהי' ללויים לא בערי הלויים
ושרה מגדש על לא ימ' איך לא ימכר לא שלא ישנה מגדש עיר ולא
עיר מגדש לא הצדה והעיר והמגדש כל אחת משלשתן כמות שהן
לעולם וכך בשאר ערי ישראל איך עושיץ שרה מגדש ולא מגדש שרה
ולא מגדש עיר ולא עיר מג' ולא יסתור אדם את ביתו לעשות גנות
ופדרסים ולא יטע את חרבתו גנה שלא יחריבו אדני ישראל כי
אחזת עולם מלמד שאיך הכה והל' יכולין להתרים קרקע או מטלטלין
שלהן הרי הוא אומ' בשרה כי אחזת עו' הוא להם ומטלטלין הוקשו
לקרקעות כחרמ' שנ' אשר יחדים איש לוי' מכל אשר לו מאדם ובהמה
וכי ימור אחיד ומטה יח' עמך זהשה אשרי משכיל אל דל' ביום
דעה ימלטהו יי' מהו אשרי משכיל אל דל' ל' חבה בד' ידמיה בשם
ל' מאיד אומ' זה שממליך יצר טוב על יצר רע ל' יוסי אומ' זה שנותן
פדוטה לעני' ל' יחנן אומ' זה שקובד מת מצוה ודבנן אומ' זה שמבדח
מן המלכות ול' חונא אומ' זה שמבקר את החולה מאי טעמיהו אשרי
משכיל אל דל' זה שממליך יצר טוב על יצר רע יי' ישמדהו מיצר רע
ויחאיהו שנתן פדוטה לעני' יאושד בארץ זה שקובד מת מצוה ואל
תתנהו בנפש איביו זה שמבדח מן המלכות יי' יסעדנו על עדס רוי'
זה המבקר את החולה דל' אשרי משכיל אל דל' אומ' ל' יחנן אשרי
המסתכל במצותיה שלהו ויכול לעשותן דל' אשרי משכיל אל דל'
האוי מסתכל היאך יהיה העני' נהנה על ידו וכך היה ל' יונה עושה
כשהיה רואה אדם שירר מנכסיו ואינו רוצה ליהנות מן הצדקה
הי'

ויצא ממכר בית
מהל' בית
ג' וחרבה חר' למי
ג' וחרבה חר' למי
ג' וחרבה חר' למי
ג' וחרבה חר' למי
ג' וחרבה חר' למי

מכאן אמר איך
עושיץ בערי
הלויים שרה
מגדש ולא
מגדש עיר
ולא

דל' חבה

יכל ויצטרך וזו היא מעלה גדולה שבצדקה שאין למעלה ממנה זו
שמחזיק ביד ישר עמך ונותן לו מתנה או הלואה או עושה עמו שותפות
או ממציא לו מלואה כדי לחזק את ידו שלא יצטרך לשלם הבריות
גר זה גר צדק ותושב זה גר אוכל נבלות וחי עמך חייד קורמין לחיו
אל תקח מאתו נשך ותרבית למלוה הזהיר הכת לא הזהיר הכת לבנו
מיכאדאם המנה מעות שלדבית אעפ שהז יודעין שהז שלדבית אין
חייבין להחזיר דא אל תקח מאתו נשך ותל ממנו אין את לוקח
נעשה לו שטת ערב למאן אילמא לישר הא תנן ואל עובדין בלא תעשה
המלוה והלוה הערב והעדים ולא לגוי גוי נמי אסור דברינהו בתר ערב
אדיל וקבעו תחלה אשתכוח ישר הוא דקא שקיל דביתא מניה לא אמ
רב ששת בגוי שקיבל עליו לדון בדיני ישר אי קביל עליה לדון בדיני
ישר רבית נמי לא לשקול שקיבל עליו לזו ולא קיבל עליו לזו נשך
ותל את כספך לא תתן לו בנשך ובמל איזה הוא נשך ואיזה הוא תרבית
נשך דה המלוה סלע בחמשה דינרין וסאתים חטים בשלש מתני שהוא
נשך ואיזה הוא תרבית במדבה פירות כיצד לקח ממנו חטים בדינר
זהב וכז השער עמדו חטים בשלשים דינר אמ תן לי חטי שאני מוכר
ולוקח בהן יין אמ לו הרג חטיך עשויות עלי בשלשים דינר והרי לך אצלי
בהן יין ויין אין לו ואם יש לו חייב ליתן לו ונשך ותרבית אחד הוא
דתנן את כספך לא תתן לו בנשך ובמל אין לי לא נשך בכסף ודנ באכל
נשך באוכל מנ תל נשך אכל רבית בכסף מנ תל נשך כסף אם אינו
ענין לנשך כסף שהרי נא את כס לא תתן לו בנשך תנהו ענין לרבית
כסף ואין ללא בלוה במלוה מנ נא נשך בלוה ונא נשך במלוה מה נשך
האם בלוה לא חלקת בו בין בכסף בין באוכל בין בנשך בין ברבית
ומנ לרבית את כל דבר שנ נשך כל דבר אשר ישר אם כן למה חילקין
הכת לעבוד עליו בשני לאוין והא דאמרין איזו היא רבית זה המדבה
בפירות אמרין עליה איזו היא דאמרין עד השתא לאו רבית היא אמ

אף נשך ראמור
במלוה לא תחלוץ
בו בין בכסף בין
באוכל בין ברבית

פדע מאן הקצה
 מי שחינו עושה
 עם מי שהוא
 צריך

במאכל ובמשתה ומה ימי שלא עשה חסד עם מי עגא יגא צריך חסד
 על אחת כמה וכמה ומצינו מי שעשה חסד עם מי שאינו קרוב לו ואיזה
 זה יתרו עם משה ופדע לו הקבה שנ ויאמר שאול אל הקצ לצדקו
 דוד מבואר עמלקי כח אספר עמו ואתה עשית חסד עם כל בני ישראל
 וכי עם כל ישר עשה לא מלמד שכל העושה חסד עם גדולי יעל כאלו
 עשה חסד עם כל ישר ומה אם מי שעשה חסד עם מי שאינו קרוב
 לו ופדע לו הקבה מי שהוא עושה חסד עם הקרוב לו על אחת כמה וכמה
 אמר ל סימון מצינו מי שעשה חסד עם הקרוב ופדע לו הקבה ואיזה
 זה בעז עם דות שנ ויאמר לה בעז לעת האכל גושי הלום קירבה
 למלכות בישרה שעתיד לצאת ממנה דוד מלך ישר איך הלום לא מלכות
 ואכלת מן הלחם לחם המלכות וטבלת סיתך בחמץ או ישר שנתוסד דוד
 ותשב מצד הקצה עם המלכותו ששה חדשים דא שברח מאבשלום
 ויצבט לה קלי שחזר למלכותו ותאכל בעו הזה ותשבוע לימות המשיח
 ותתל לחיי העו הבא ומה אם מי שעשה חסד עם הגדים כך העושה
 חסד עם בני אבר יצויעק על אחת כמה וכמה אעפ שידלדלו וידדו
 מנכסיהן אל יהוא קלין בעיניך שסופך לקבל עליהן שכר וכח הוא אומ
 וענינים מדורים תביא בית מהו מדורים שמוקיץ הדיניץ לישל כסנהרדין
 שמוקיץ לישל תורה דא מדורים או הז שמדרו בנעלותן ומהוא תביא
 בית מלמד שכל העושה עם העניים חסד ומכניסן לתוך ביתו כאלו הקריב
 בכורים כח הכא תביא בית וכת התם ראשית בכו אר תביא בית יי א הא
 לפי שגדא צדקה וגמי חסד כל כך למה לפיכך הכת מזהיר עליה ואומ
 וכי ימוך אחיד עמד והחזקת בו וכי ימוך אחיד עמד ומטה ידו אל
 תניחנו עד שירחה הא למה זה דומה למשוי שהוא על גבי החמור
 עורדו במקומו אחד תופס בו ומעמידו נפל לארץ עשדה איך מעמיד
 אתו מן החזקת בו אפלו ארבעה וחמשה פעם חזר והחזק בו והחזקת
 יכול אתה מתסידו לתרבות דעה תל עמד והחזקת בו החזק בו שלא
 יכול

פ
 תלג
 והשמות
 ואנדי

ויהודים בן אחאב שנתן מדינת אמ' הקבה בנשך נתן ותל לקחו וחי לא
יחיה יבוא יהוא ויהדבנה ויהוא מלא את ידו בקשת ולמה נהרג
בקשת על שהקשה את המלך ופשוט ידו לטול את הבזל ואת הרבית הא
לפי שחמורה מצות דשית הוא מזהר עליה כל כך לתת לכם את הארץ
כנ' לה לכם לא' מדיכאז אמ' כל היושב בארץ ישראל כאלו נטל עליו עול מלכות
שם וכל היוצא לחוצה לארץ כאלו עבד ע'ז וכפ' דוד אומ' כי גדשוני היום
מהסתפח בנה יי' ואמר לך עבוד א' אחדים וכי יעלה על דעתינו שרוד
המלך עובר ע'ז לא שהיה דורש ואומ' כל היושב בארץ ישראל מקבל עליו
עול מלכות שם וכל היוצא לחו' לארץ כאלו עבד ע'ז תנו דבנן לעולם
ידור ארם בארץ ישראל ואף בעיר שרובה גוים וא' ידור בחוצה לארץ ואף
בעיר שרובה ישראל שכל הדר בארץ ישראל דומה למי שיש לו אלה וכל
הדר בחוצה לארץ דומה למי שאין לו אלה שנ' לכם את ארץ כנ' להיות
לכם לא' וכפ' ברור הוא אומ' אם יי' הסיתך בי ירח מנחה ואם בניאדם
אדירים הם כי גדשוני היום מהסתפח בנחלת יי' לך עבד אלהים אחדים
שכל הדר בחו' לארץ דומ' כאלו עבד ע'ז ל' זורא הוה משתמיט מניה
דרב יהודה דבעי למיסק לארץ ישראל דאמ' רב יהוד' כל העולה מבבל
לארץ ישראל עובר בעשה שנ' בגולה יובאו יי' עד יום קדדי אותם
נאם יי' ול' זורא הא' קרא מאי אבעי ליה הא' לכלי שרת הוא דכתב
ול' יהוד' קרא אוחדנא כת השבעתי אתכם בנות ירושלם קצצאות או
באילות השדה אם תעידו ואם תעודו את האהבה עד שתחפץ ול'
זורא ההוא שלא יעלו בחומה וז' יהודה קרא אוחדנא ול' חרב ברל
יוסי בר חנינה דאמ' ל' יוסי בר חנינה שלש שבוע הללו למה אחת
שלא יעלו בחומה אחת שהשביע הקבה לישראל שלא ימרו באומות
העו' ואחת שהשביע הקבה לאומ' העו' שלא ישתעבדו בישראל ונתד
מדאי' ול' יהודה מאם תעידו ואם תעודו ול' זורא כדל' לוי דאמ'
ל' לוי שתי שבועות הללו למה תלת כי אמרינן תלת אחת שלא

שם א' כו
לפי
וכי יי'
היי'
עובר ע'ז היה לא
ל' לך

שם ב'

ל אבהוא עד כאן שלתורה מיכאן ואילך שלרביהן עד כאן רבית
 קצוצה מיכאן ואילך אבן רבית אמר רבינו אבהוא רבית אינה יוצאה
 בדיונין רבית קצוצה יוצאה בדיונין אמר רבינו אבהוא רבית אינה יוצאה
 טעמיה דל' לעזר ואי אחיד עמך אהדר לה דעיה בהבך ואי אחיד
 עמך זו דרש בן פטורי שהיו מהלכין בדרכי המדבר וביד האחד
 קיתון שלמים אס שותין שניהן מתים ואם שותה אחד מהן מגיע
 לישוב דרש בן פטורי מוטב ישתו שניהן וימותו ולא יראה האחד במיתת
 חבירו שנ' וחי אחיד עמך עד שבא ל' עקי' ולימד וחי אחיד עמ' חייך
 קורמין לחיי חבירך דא' את כספך לא כסף אחרים אכלך לא אכל
 אחרים או כספך לא כסף מעשך אכלך לא אוכל בהמה כשהוא אס'
 נשך כסף לרבות כסף מעשך נשך אוכל לרבות אוכל בהמה וצמר
 לא נתן אכ' אני מיכאן אמ' המקבל עליו עול רבית כמקבל עליו
 עול מלכות שמים וכל המורק ממנו עול רבית פורק ממנו עול שם
 אני יי' אע' הוצ' את מא' מצד' על תנאי הוצאתי אתכם על תנאי
 שתקבלו עליכם עול רבית שכל המורה בעול רבית מורה ביציאת
 מצ' וכל הכופל בעול רבית כופל ביצי' מצ' דא' למה נאמ' יציאת מצד'
 אצל רבית לא אמ' הקב' אני שבחנתי במצ' בי' טיפה שלבבך לטיפה
 שאינה שלבבך אני עתיד להיפרדע ממי שתולה מעותיו ביד גוי ומלוא
 אותן ברבית ויש' וכך הוא אומ' אל תקח מאונו נשך ותל' וידאת מא'
 לפי שהוא מסור ללב נא' בו וידאת מא' את מוצא כל עבירה שאדם עושה
 אי' נחתם עליו גזר דין עד שהקב' נושא ונותן בדינו עם מלאכי
 השדת שנ' ויאמר זה בכה וזה אומר בכה אבל המלוא ברבית אי'ן
 הקב' נושא ונותן בדינו שנ' בנשך נתן ותל' לקח וחי' לא יחיה פסק
 את דינו מיר' מה מלאכי השדת אומ' את כל התוע' עשה מות יומת
 וכך את מוצא ביהודים בן אחאב שנתן ברבית לשהיה עובדיה לוזה
 ממנו ברבית ומפלגס את הנבי' עובדיה קיים כספו לא נתן בנשך

בנות שלח החוצה ושלשום בנות הביא לבניו מן החוץ ובכולן לא

פ' מדדל
שהיא עקרה

ימין את מנוח אמ' סורג' עקרה במא פלע ליה תנא וסורג' חתו בחייו

והינו דאמ' אינשי בחייו עקרה שתין שתין למא לך דילדת איפלאולר

פ' השתדל
כב שתלד

חר דמין שתין זרידי אמ' דב נחמן בד רבא אמ' אימלך וסלמון ופלוגי

בן

אלמוני ואבי נחמן כולהון בני נחשון בן עמינדב הן מאי קא משמע

זרידי

לך דאמ' משמע דאפלו מי שיש לו זכות אבות אינה מועלת לו בשעה

פ' מהאריך
שהוא מוא

שיצא לחוצה לארץ דא למה נענש אימלך על ידי שהפיל לבן שלו

לד

לפליאטוס שלמלך שהיה שריו במדינה והיו כל בני המדינה סומכין עליו

פ' עשימשיש
גדול בנים

ואומ' שאם תבוא שנת בצורת לעו כדאי היה להיסמך עליו שנים הרבה

פ' שאינן

וכיון שבאת שנת בצורת היתה שפחתו עומדת בסדקי וקופתה בידה

פ' רחוב
הגוי

כך אימלך היה מגדולי הדור ומפדנסי הדור וכיון שבא רעבון לעולם

העיר

אמ' עכשו באין כל העו בקופתן עמד ובדח מפניהן אמ' ל' חייא בדאבון

פ' ישעיה

אמ' ל' יהוע בן קדחה חס ושלום שאפלו מ' סובין לא יצאו ומפני מה

פ' ישעיה

נענשו מפני שהיה בידן לבקש רחמים על דודן ולא בקשו שנ' בצעקה

פ' ישעיה

יצילוך צבועיה אמ' רבא בר בר חנא אמ' ל' יוחנן לא שנו א' בזמן

פ' ישעיה

שמעות בזול ופירות ביוקר אבל מעות ביוקר אפ' ארבעה סאין בסלע

פ' ישעיה

יצאנראמ' ל' יוחנן נהירנא כד הוה קאים ארבעה סאין בסלע והוה

פ' ישעיה

נפישין נפיהי כפץ בטבריה מדלית איסר ואמ' ל' יוחנן נהירנא כד לא

פ' ישעיה

הוה מתגדין פעלינא למרנא קרתא מדיח פיתא ואמ' ל' יוחנן נהירנא

פ' ישעיה

כד הוה בצע ינוקא פיתא והוה נגיד חוטא דמשח על תדין רדעוהי

פ' ישעיה

ואמ' ל' יוחנן נהירנא כד הוה נטיל עודבא חרובא וסליק לריש שורא

פ' ישעיה

והוה נגיד חוטא דריבשא מריש שורא וער ארעא ואמ' ל' יוחנן נהירנא

פ' ישעיה

כד הוה מיטללין טלו וטליא כבר שית עסר וכבר שבע עסר ולא

פ' ישעיה

הוה סטאין ואמ' ל' יוחנן נהירנא כד הוה אמדין בי מרדשא דמורי

פ' ישעיה

להון נפל בדהון דמתרחץ בהון דיליה דילהון להודיעך ער כמה

פ' ישעיה

חמורה ישיבת ארץ ישראל וכי ימוך אחיך עמך ונמכר לך

פ' ישעיה

דמורי פ' מרדכי מ' שרונה בחצאן ל' דולגין דותו מ' שנישך עליהן ד' לוחין ממנו כד די עישין מלכ

פ' ישעיה

פדס שהיו מעליין לישלל באותן הימים

פ' ישעיה

מ' שנישך עליהן ד' לוחין ממנו כד די עישין מלכ

פ' ישעיה

מ' שנישך עליהן ד' לוחין ממנו כד די עישין מלכ

יגלו את הקדש ואחת שלא ירחקו ואחת שלא יגלו סוד העיבור
 בצבאות או באילות השדה אמר ל אעזר אמר להן הקב"ה לישדל
 אם אתם מקיימין שבועה זו מוטב ואם לאו אני מתיר את צערכם
 בצבאות או באילות השדה ההוא גברא דנפלה ליה יבמה ביהו"א
 אתא לקמיה דל חנניה אמר ליה מהו למנחת יבמה אמר ליה אחיד נשא
 גויה ברוך המקום שעקרו ואתה תלד אחריו אמר ל יהודה אמר שמו
 כשם שאסור לעצאת לחוצה לארץ כך אסור לעצאת מן בבל לשאר
 ארצות דבא ורב יוסף דאמר תלדיהו אפלו מפפדיהא לבי כובי
 ההוא דנפק מפפדיהא לבי כובי ושמחה דב יוסף ההוא דנפק מפפדיהא
 לוסינא ושכיב אמר אביי אבעי הא"י מדבנן חייא דבא ורב יוסף
 דאמר תלדיהו כשרים שבבבל ארץ ישראל קולטתן כשרים שבשאר
 ארצות בבל קולטתן למאי אילימא ליוחסין הא אמר כל הארצות
 עיסה לארץ ישראל וארץ ישראל עיסה לבבל לא לקבורה אמר דב יהודה
 כל הדר בבבל כאן דר בארץ ישראל שנ' הוי ציון המלטי ושבבת בבל
 אמר גמירי בבל לאתחזיא בחבלי דמשיחא תלגומה הועיל ומקריא
 קרנא רשידבתא תנו דבנן אינן יוצאין מהארץ לחוצה לארץ
 לא אם כן עמדו סאתים חטים בסלע אמר ל שמעון אימתי בזמן
 שאין מוצא ליקח אפ' סאה בסלע לא יצא וכך היה ל שמעון אומר
 אימלך מגדולי הדור היה ומפדנסי הדור היה ומפני מה נענש מפני
 שיצא מהארץ לחוצה לארץ שנ' ותוהם כל העיר עליהם ותאמרנה
 הוצאת נעמי מהו הוצאת נעמי אמר ל יצא אמר חזיתם נעמי שיצאת
 מן הא' לחוצה לארץ מה עלתה אמר ל יצא אותו היום שבאת דורב
 המואבית לארץ ישראל מתה אשתו שלבעז והינו דאמר אינשי אדנא
 שכיב שכבא קימא מנכ'ותיה אמר דבא בד יצחק אביצן זה בעז
 מאי קא משמע לן כי אירך דרבא בר יצח דאמ' דבא בר יצח אמר דב
 מאה ועשרים משתיות עשה בעד לבנו שנ' ויהי לו שלשים בנים ושלשים

את הקדש

פ
 שם
 מקום

מהארץ
 פ
 שם
 מקומות

דברי
 אביי

אבל מוצא ליקח

פ
 מקוננת
 שלו
 שם

בנות

עולין לו למנין שש חלקי שבע שנים חייב להשלים את כל החולין ימי
 ואם פגע בו יובל יצא שנת היובל יעבד עמך מלמד שהמוכר
 עצמו יש לו למכור עצמו לתוך על שש חלקי שבע שנים עצמו לעשד או
 לעשדים שנה וסגור בכול אפ אחר שנה מנ שהוא יוצא ביובל שנ
 עד שנת היובל עמ ויצא מעמך שלא תהא את בכפר והוא בכפר
 את בכפר בכפר הוא ובניו עמו מה הוא לבן חייב במזונותיו אף
 בנא לבן חייב במזונותיהן יבול אפ נשא אשה שלא מדעת לבן יהא
 לבן חייב במזונותיה תל הוא ובניו מה הוא מדעת לבן אף אשתו ובניו
 מדעת לבן ושב אל משפחתו ל לעזר בן יעק אום במה הוא מדבר
 אם בנרצע הדי אמור אם בנמכר שש חלקי אמור הא אינו מדבר אלא
 בנמכר שנה או שנים לפני היובל שיהא יוצא ביובל ושב למשפחתו
 למשפחתו הוא שב ואינו שב למה שהוחזקו אבותיו דברי ל יהודה ל
 מאיר אום אף שב למה שהוחזקו אבותיו וכן בגולה כשהוא אום לבנות
 את הרוצח מאי וכן בגולה כדתניא ישוב הנצח אל ארץ אחז לארץ
 אחזתו הוא שב ואינו שב למה שהוחזקו אבותיו דברי ל יהודה ל מאיר
 אום אף שב הוא למה שהוחזקו גמל ישיבה ישיבה מהתם דא ושב
 אל משפחתו איך עבד עבדי כהן נרצע מפני שנעשה בעל מוס והדי
 הוא אום ושב אל לחזקה שהיה בה דא ושב אל משפחתו מי שיש
 לו משפחה יצא הגד שיחז לו משפחה לפיכך איך הגד נקנה בעבד עבדי
 כי עבדי הם עטרי קורם עליהן ראשון אט הוצ אות מא מצדים
 על תבאי כך הוצ אותם מא מצ על תנאי שלא ימכרו ממכרת עבד
 שלא יעשם סילטא ולא יעמידם על אבן הלח לא תדרה בו בכפר
 שלא תאמר לו החם את הכוס הזה הוצ לי את הכוס הזה הוא אינו צריך
 לו עדר תחת הגפן הזה עד שאבוא שמא תאמ צוקד עצמי אני עושה
 והלא הדבר מסור ללב נא בו וידאת מא נמצאת אום שאינו עושה לו
 לא דבר צוב שהוא צריך לו שמא תאמ הואיל ואמרת לבו את כל זה

שגואל אחזת
 אשתו ישוב
 למה שהוחזקו
 אבותיו

משפחת

פ
 לא ימכרו
 ממ עבד
 לא תדרה
 לא מעדופה
 לביע
 לעבד

מִן שֶׁאֵין אִתָּם דֶּשֶׁאִי לְמִסּוֹר עֲצָמוֹ וְלִהְיוֹת בְּאֶפְסוּדָם לִיקַח לוֹ בִּזְמַן
וְלִיקַח לוֹ כְּלִים וְלִיקַח לוֹ בֵּית וְלִיתֵן לַפֶּעַל חֻבּוֹ לֹא אִם סָךְ צָדֵק
לֹא כֹלֵן בְּלִבּוֹ שֶׁנֶּכְרִי וְכִי יִמּוֹד אִתּוֹ וְנִמְלֵךְ הָיָה אֵינוֹ נִמְכָּר לֹא אִם כֵּן תִּעֲנֵי
וְלֹא נִשְׁאָר לוֹ כְּלוֹם הָיָה כְּסוּת לֹא תִשָּׁאֵר לוֹ מִן שֶׁאֵינוֹ רִשְׁאִי לְכַתְּחֵל
לְמִסּוֹר עֲצָמוֹ לְגוֹי אִפֹּל לְגַר תּוֹשֵׁב תּוֹ וְנִמְכָּר לֵךְ לֹא יִשְׁלַח עֲצָמוֹ אֶל לֵךְ
אֲחִיד שֶׁתִּנְהַוֵּג בּוֹ אַחֲוָה יִכּוֹל אֵף בְּעֲצָמוֹ מִנְהַג אַחֲוָה תֵּל עֲבָד יִכּוֹל
אֵף אֶתֶּה תִּנְהַוֵּג בּוֹ עֲבָד תֵּל אֲחִיד הָאֵל כִּי־עַד אֶת נוֹהַג בּוֹ אַחֲוָה וְהָאֵל
נוֹהַג בְּעֲצָמוֹ עֲבָדוֹת וְנִמְכָּר לֵךְ מִכֹּחַ עֲצָמוֹ נִקְנָה בְּכֶסֶף וּבִשְׂוֵה
כֶּסֶף וּבִשְׂטֵר מִכְרוּהוּ בֵּית דִּין נִקְנָה בְּכֶסֶף בְּלִבּוֹ לֹא תִעֲבֹד בּוֹ
עֲבָדָת עֲבָד שְׂלֵא לִטּוֹל אַחֲרֵיךְ בְּלִינְטָה וְלֹא יִטּוֹל לְפָנֶיךָ כְּלִים לְמַדְחָךְ
וְלֹא יִחְלוֹץ לֵךְ מִנְעֻלְךָ וְכִי־עַד בָּהֶן מִדְּבָרִים בְּזוּיִין שֶׁהֵן מִיּוֹחֲדִין לַעֲשִׂיית
הָעֲבָד אֵינוֹ נוֹהַג בּוֹ לֹא כְּשֶׁכִּיל לְתוֹשֵׁב יִהְיֶה עִמָּךְ לֹא תִעֲבֹד
בּוֹ עֲבָד עֲבָד בּוֹ אֵין אֶתֶּה עוֹבֵד עֲבָדָת עֲבָד אֲבָל אֶתֶּה עוֹבֵד בִּבְנֵי חוּדִין
עֲבָדָת עֲבָד מֵאֵי טַעֲמָא בֶּן חוּדִין בְּרִצּוֹנוֹ וּמִדַּעַת עֲצָמוֹ הוּא עוֹשֶׂה
כְּשֶׁכִּיר כְּתוּשָׁב מֵה שְׂכִיר בְּיוֹמוֹ תִּתֵּן שְׂכָרוֹ אֵף זֶה בְּיוֹמוֹ תִּתֵּן שְׂכָרוֹ
כְּתוּשָׁב מֵה תּוֹשֵׁב בְּטוֹב לוֹ לֹא תוֹנֵנוֹ אֵף זֶה בְּטוֹב לוֹ לֹא תוֹנֵנוֹ יִהְיֶה
עִמָּךְ לֹא אֲכָל עִמָּךְ בְּמִשְׁתֶּה עִמָּךְ בְּכֶסֶת נְקִיָּה שְׂלֵא תִהְיֶה אֹכֵל
פֶּת נְקִיָּה וְהוּא אֹכֵל פֶּת קִיבֵר אֶתֶּה שׁוֹתֶה יֵין יֵשֶׁן וְהוּא שׁוֹתֶה יֵין חֲדָשׁ
אֶתֶּה יֵשֶׁן וְעַל־גְּבִי מוֹכִיץ וְהוּא יֵשֶׁן עַל־גְּבִי תִפֵּץ וְכִי־עַד בּוֹ מִיכָאֵל אִם
הַקּוֹנֶה עֲבָד עֲבָדִי כְּקוֹנֶה אֲדֹנָי לַעֲצָמוֹ יַעֲבֹד עִמָּךְ שְׂלֵא תִמְסּוֹר
אוֹמְנוֹתוֹ לְאַחֵר שֶׁאִם הִיָּה בִּלְוֵן לְדָבָר סֶפֶר לְדָבָר נִחְתּוּם לְדָבָר
לֹא יַעֲשֶׂה לְיוֹסִי אֹמֵר אִם הִיתָה אוֹמְנוֹתוֹ לְפָנִים כֵּן יַעֲשֶׂה אֲבָל לָבוֹ
לֹא יִלְמַדְנוּ כֵּן לְכַתְּחֵל אֲבָל אִם חֵכֶם מִסְפָּר לוֹ אֶת שְׁעָרָיו וּמִכְבָּס לוֹ
אֶת כְּסוּתוֹ וְאוֹפֶה לוֹ עִיסָתוֹ לֹא כְּשֶׁכִּיר כְּתוּשָׁב שֶׁאִם בְּרַח
חַיִּיב לְהַשְׁלִים שְׁנֵי וְאִם פָּגַע בּוֹ יוֹבֵל יֵצֵא חֵלָה בֵּין שְׁחֵלָה שְׁנֵה
אַחַד שְׁנֵה אוֹ חֲלָאִים מִקּוֹטְעִין אִם הִכֵּל פְּחוֹת מֵאֲדָבָע שְׁנֵים כּוֹלֵץ
עוֹלֵץ .

פ
כִּסֵּה

ואפלו

הא ינהוג

פ
חֲנִיד
צִיד
יָלֵס
עֲלִיהָ
אֲדִי
אֲעִיתָה
אֲרִיָּאָה

יהיה עמך
שכיר

ומנ' לכל המזחזק אחדיו בנפ' שהוא בנו תל' והתנח' או לבנ' אחדים
 לרשת אחזה מה אחזה שחנ' להז' הונייה אף עבד איז להז' אונייה
 לעולם בהם תעבדו רש' דברי ל' ישמע' ל' עק' אומ' חובה אמר רב
 יהודה המשחרר עבדו סנעני עובר בעשה שנ' לעו' בהם תע' מורנ'בי
 מעטה בל' איעזר סנכנס לבית הכנסת ולא מצא עשדה ושחרר את עבדו
 והשלימו לעשדה מצוה שאני מצוה הבאה בעבירה היא מצוה רלבים
 עשה' ההיא אמתא די הואי בקום בדיתא דהוא קא מעבדא אינשי
 אאיסורא אמ' אביי אי לא לאו' דאמ' רב יהודה כל המשחרר עבדו
 עובר בעשה כפינא ליה למדיה וכתב לה גיטא דחיתתא דאבונא אמ'
 בהאי מורי רב יהודה משום מילתא דאיסורא אמ' רבא בהני תלת
 מלי' נחתי בעלי בתים מכסיהו דמיפקי עבדיהו לחידו וסאי' נכסיהו
 בשבתא וקבע סערתיהו בשבתא בערן בית מדרש' אמ' ל' חייא בר
 אבה אמ' ר' יוחנן שתי מעפחות גרו' היו בירוש' אחת קובעת סעודתה
 בערב שבת ואחת קובעת סעודתה בשבת ושתייהז נעקרו' דא
 לעולם בהם תעבדו איז לך בהז' לא עבודה בלבד שלא יבדלו לא
 ביד ולא ברבדים ולא ידבה עליו צעקה וכעס' תנן גבי הבת אידה
 הוא סימנה ל' יוסי' אומ' כשיעלה קומט תחת המ' אמ' שמואל ל' לא
 שיעלה קומט ממש לא כד' שתחזיר ידה לאחוריה ונדאית כמי
 שיעלה קומט תחת הרד' שמואל ברק באמרה ויהב לה ארבע זוזי דמי
 בושתה' שמואל לטעמיה דאמ' שמו' לעולם בהם תעב' לעבדות נתתים
 לא לבושה' שמואל מייחד לה' בהדי' עבדי רב נחמן מחלף להו קמיהו
 כ' היכי דיהדי עיניה עליהו רב ששת מסר להו לעדבאי ואמ' להו
 אזהרו מישראל אעפ' שמוותר לעבוד בעבד כנעני בפדך ויש לו
 לאדם לומ' לעבדו הכנעני עשה עמי ואיני זנך מדת חסידות שיהיה
 אדם רחמן ולא יכביר עולו על עבדו ולא יצד לו ויאכילנו וישקהו
 מכל מאכלו ומכל משקהו הרי הוא אומ' כעיני עבדים אליך ארונים

פ
 יפתקדון
 חא
 אמלא כהם

הגלילה

תל
 קט

במה נשתמש תל ועבדך ואמתך או עבד ואמה הכנענים אשר יהיו
לך מאת הגוים מה תל מנ אתה אומ ישלמי שבא על שפחתו וילדה
ממנו בן מותר את לשעבדו עבד תל אשר יהיו לך מאת הגו אט סבי
לא מן הכנענים אשר בארץ מהם תקנו בניהם ובעמיתיהם עמון
מנ שנ מהם תקנו עבד ואמה הקיש עבד לאמה מאתמה אין לה
קידושין אף עבד אין לו קידושין וגם מבני התוע הג מהם תקנו בניהם
ובנותיהם הן עצמן מנ תל תל וממט אט עמ מה תל מנ אתה אומ אחד
מכל משפחות הארצות שבא על אחת מכל הכנענים וילדה ממנו בן
מותר את לקנותו עבד תל אט הול באר וכן אחד מן האומות שבא
על שפחה כנענית שלנו הדי הבן עבד כנעני שנ אט הולידו בארצנו
אבל עבד שלנו שבא על אחת מן האומות אין הבן עבד שנ אשר
הול באר ועבד אין לו חיים אבל גוי שקנה לעבדות לא קנה גופו
ואין לו בו לא מעשה ידיו ואעפ כן אם מכרו לישל הדי גופו קבוי
לישל דאמ ל שמע בן לקיש מנ לגוי שקונה מעשה ידיו שנ וגם מבני
התוע הג עמ מהם תקנו אתם קונין מהן והן לא קונין מכס והן לא
קונין זה מזה הכי קא אמ ולא הן קונין זה מזה לגופן יכול משום
שאין קונין זה את זה לגופו כך אין קונין למעשה ידיו אמדת גוי
ישל קונה גוי גוי לא כן שכן ואימא הני מלי בכספא אבל בחזקה
לא אמ דב פסא עמוז ומואב טהרו בסיתוז ואימא גוי גוי אין אבל
גוי ישל לא אמ קרא וישב ממנו שבי והיו לכם לאחזה הדיהן
כאחזה מה אחזה נקנית בכסף ובשטר ובחזקה אף עבדים נקנין
בכסף ובשטר ובחזקה וכן נקנה העבד בחליפין בקרקע יתד עליו
העבד שהוא נקנה במשיכה כגון שתקפו והביאו אצלנו ואם היה עבד
קטן נקנה במשיכה כמשיכת הבהמה אעפ שלא תקפו והתנחלתם
אותם אותם בחזקה אין אמה עבדייה בחזקה והתנחלתם או לבניכם
אין בנתיכם לבניכם מלמד שאין אדם מוריש זכות בתו לבניו
ומנ

וממשפחות
אשר עמכם

פודין אותו מידן את כספו עמ' או דדו או בן דדו יג' או מט' בשדו
זו מצות גלת קדושים ~~הוא~~ ^{הוא} ידו עז' עצמו' ונגל' ביד כל אדם
ויש לו ללוות ולגל' ~~עצמו~~ ^{הוא} וכו' לחציין וכז' מגדע פדיונו
ויצא שג' וחשב ~~עצמו~~ ^{הוא} מט' המ' לו כיצר מכר עצמו במאה ונשאל
ליוכל עשה שג' מחשב עשר לכל שנה שעברה וגורע מן הדמים
ומשיב ~~עצמו~~ ^{הוא} כסף לא תבואה ולא כלים שג' כסף ממ' בכסף הוא נגל'
מחציתו נגל' בשווה כסף יכול הנמכר לישל' יהוה קדושים פודין אותו
תל' או דדו או בן דדו יג' לזה ולא לאחר' וכז' אינו לזה וגול' את עצמו
ולא גול' לחציין אבל מגדע אף הוא פדיונו ויצא' ממ' מכר עצמו במנה
והשביח והרי הוא יפה מאתים ממ' שאינו מחשב לא ממנה מנה תל'
מכסף מקנתו ישיב' מכר עצמו במאתים ונשחף ואינו יפה לא מנה
וממ' שאינו מחשב לא ממנה מנה תל' כפי שניו ישיב' למדנו במכר
לגוי כשהוא נמכר ידו על העליונה בנמכר לישל' כשהוא נמכר ידו
על העליונה ממ' תל' שכיר שכיר לגזי' שווה' מה שכיר אמור לגוי'
כשהוא נגל' ידו על העליונה אף שכיר האמו' בישל' כשהוא נגל' ידו
על העליונה והנמכר לגוי' הואיל ויש לו לגל' לחציין יש בו להקל ולהחמיר'
כיצר להקל קנהו לגוי' במאתים ונשחף והרי הוא יפה מנה ונתן לו חמשים
חצי דמיו והברי' והרי הוא יפה מאתים' ונתן לו מנה' כיצר להחמיר'
קנהו במאתים ונתן לו חצי דמיו מאה ונשחף והרי הוא יפה מאה ונתן
לו חמשים ויצא' נמצא נותן מאה וחמשים ואעפ' שהוא שווה עתה
מאה' עת קנהו עם קנהו הוא מחשב אינו מחשב עם בנו מיכאן אמ'
הנמכר לגל' צדק או לגוי' אפ' הבן אינו עובר לא כיון שמת האדון
יצא לחירות' משנת המכרו לו עד שנת הבט' ואינו יוצא בשש'
ישיב גלותו מכסף ממ' מלמד שהנמכר לישל' קונה עצמו בכסף ובשווה
כסף ובשטר' בשלמא כסף דכת' מכסף מקנתו' כסף ישיב לנכח שווה
כסף' לא שטר' מאי היא אילמא דכת' ליה שטמא ארמיה הינו כסף

וּבְאַחֲיֵכֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִיִּץ לֹי לֹא אִישׁ בְּאִישׁ בְּאִשָּׁה אִשָּׁה בְּאִישׁ
 אִשָּׁה בְּאִשָּׁה מִן תֵּל אִישׁ בְּאִחִיו מִכָּל מִקְדָּם וּבְאַחֲיֵכֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 אִישׁ בְּאִחִיו בּוֹ אִיִּץ אֶתְּהָ לֹדֶה בְּכֹדֶת מִכָּל מִקְדָּם בְּכֹדֶת
 רֶב שְׁעוּרִים אֲחֻהָ רֶבֶב הוּא תִקִּיף אִישׁ שְׁעוּרִים וְזִמְעִיל לֹהוּ
 בְּגִהֶדֶקָא רֶבֶב אִם לִיהָ רֶבֶב שְׁכִיר עֲבֹדֶת רֶבֶב מִיָּתִין עֲאִינֶנּוּ
 כְּשׁוּרָה מִן שְׁאֲתָה דְשָׂאִי לְהַשְׁתַּעֲבֹד בּוֹ שֶׁן לֵעֹן בְּהֵם תִּעֲבֹד וְלֹא
 נֹוֶהֶג כְּשׁוּרָה תֵּל אִישׁ בְּאִחִיו לֹא תִדְרֶה בּוֹ בֶּן וְכִי תִשִּׁיג יָד גֵּד וְתִשִּׁיג
 מִיָּגֶדֶם לִזְהָ שִׁיעֲשִׂיר רֶבֶבֶן עֲמֹד וּמִךְ אֲחִיד עֲמֹ מִי גֶדֶם לִזְהָ
 שִׁיעֲנִי דִיבֹקֶן עֲמֹ וְנִמְכֵּר מִלְמֵד שְׂאִינוּ דְשָׂאִי לְמִכּוֹר עֲצָמוֹ לְגֵד
 תִּחְלֶה דְשָׂאִי לְגֵד תּוֹשֵׁב וְאֶפְהַעֲנִי וְאִיִּץ לֹ מִהָ יֹאכֵל מִן שְׂאִם עֲבֹד
 וּמִכֵּר עֲצָמוֹ שִׁיֵּהָ מִכּוֹר תֵּל וְנִמְכֵּר לְגֵד תּוֹשֵׁב גֵּד זֶה גֵּד צִדֵּק
 תּוֹשֵׁב זֶה אֹכֵל נֶבֶן מִשְׁפַּחַת גֵּד זֶה גֵּדֶן כְּשֶׁהוּא אֹסֵף אוֹ לְעִקֵּר
 לְהַבִּיאֵם אֶת הַנִּמְכֵּר לֵעֹן עֲתֻמָּה מִן אִם בָּא וְאִם לֹ הָרִינִי מִכֵּד עֲצָמוֹ
 לְמִים שְׂאִיִּץ אֶת דְּקוֹק לֹ עֵר שִׁימְכּוֹר תֵּל אֲחֵרִי נִם גִּלָּה תִהְיֶה לֹ
 הָאֲקוֹרֶם מִכִּידָה אִיִּץ אֶת דְּקוֹק לֹ גִלָּה תִהְיֶה לֹ אֲחֵרִי מִאֲחִיו יִגְלָנוּ
 אֲנִי שְׁעֵבֶד וּמִכֵּר עֲצָמוֹ לְגֹי מִצּוֹה לְפָדוּתוֹ שְׁלֹא יִטְמַע בְּגֹיִם שֶׁן
 גִּלָּה תֵּל לֹ מִידֵּן אֶל תִּנְחֶהוּ עֵר שִׁיטְמַע וּמִצּוֹה בְּקִלּוּבִים לְפָדוּתוֹ
 תִחְלֶה וְהַקִּלּוּב הַקִּלּוּב קוֹרֶם שֶׁן אֲחֵרִי מִאֲחֵרִי יִגְ אֹרֶדֶן אוֹ בֶּן רֶבֶב יִגְלָנוּ
 מִלְמֵד שְׂאִחִיו מִאֲבִיו קוֹרֶם לְאִחִיו מִאֲמֹ אֲחֵרִי מִאֲ אֹרֶדֶן אֲחִיו אֲבִיו
 אוֹ בֶּן רֶדֶן זֶה בֶּן אֲחִי אֲבִיו אוֹ מִשְׁאֵל בֶּשׁ מִמֶּשׁ מִלְמֵד שֶׁהַקִּלּוּב הַקִּלּוּב
 קוֹרֶם וְהָתֵל יִגְלָנוּ יִגְלָנוּ שְׁלֹשָׁה פַעַם לְרִבּוֹת כָּל הַגְּאֻלָּה שִׁיֵּהוּ
 כְּסִדֵּר הַזֶּה וּבֵית דִּין כּוֹסִין אֶת קִלּוּבִיו לְפָדוּתוֹ לֹא פָדוּהוּ קִלּוּבִים
 אוֹ שְׂאִיִּץ יָדֶם מִשְׁגַּת מִצּוֹה בִּיד כָּל אֲדָם מִיֵּשֶׁל לְפָדוּתוֹ יִמִּי שְׁמִכֵּר
 עֲצָמוֹ וּבְנֵיו לְגֹיִם אוֹ שְׁלֹה מִהֵן וְשָׁבוּ אֲתוֹ אוֹ אֲסִדּוּהוּ בְּהַלְוֵאתָן
 מִצּוֹה לְפָדוּתוֹ פַּעַם דְּאִשּׁוּנָה וְשִׁנְיָה שְׁלִישִׁית אִיִּץ פּוֹדִין אוֹתוֹ אֲבִל
 פּוֹדִין אֲבִל מִיָּגֶדֶם לְגֹיִם לְאֲחֵרִי מִיָּתִת אֲבִיהֶן וְאִם בִּיקְשׁוּ לְהַרְגּוֹ

כ
 כאן
 ימסך
 פ
 אגמס
 כסא
 אגיר
 כאן
 כאמליץ
 יסתכרמהם
 ויהמלהם
 אכסא
 אגיר
 כאן
 יחמל
 כלק
 רבא
 וקת
 כדוגה
 גלגל
 פ
 יטבע

פודין

תורה על גזלו שלגוי קל וחומר על גזלו של ישראל כי לוי בני ישראל עב
ולא עבדים לעבדים כי כן אמר השוכר את הנועל והתחיל במלאכה
וחזר בו אם בחצי היום חזר ויש לו בני ישראל עב ולא עבד לעבדים
עבדי הם אם חזר ויש לו בני ישראל עב ולא עבד לעבדים
תנאי שלא ישתכרו אני יי' מה תל שכל המעבד בהן למטען
מעלין וישמעעל למעלה לא תעשו לכם אילים זה אחד מן השמות
המגלים שנתגנו בהן עץ לכל מעשיה ופסל ומצבה מה פסל אם
עשית אותו פסלו אם מצבה אם עשית פסלה מה מצבה אם בל
תקומו אם פסל בל תקומו לא תקי לכם זה המדקולים שעל גבי הדרכים
לבן שמע בן גמ אומ' או החמנים שבדאשי הגבות ואבן מע לא תתנו
בארץ להל' על אעפ שהוא משתחוה עליה לשם לוקה שכן היה דרך
עובדי ע' להניח אבן לפניה להשתחוה עליה ואינו לוקה אם השתחוה
עליה בפישוט ידיים ורגלים אבל שלא בפישוט ידיים ולג אינו לוקה לא
מכת מד' והמשתחוה לע' ביז בפישוט ידיים ולג ביז שלא בפישוט ידיים
ולג מ'כבוש פניו בקדקע לה נסקל' לא תתנו בארץ בארצכם איז אתם
משתחווין על האבנים משתחווין אתם על האב המפוצלות במקדש
ומפני זה נהגו להציע מחצלות בבתי כנסיות ובבתי מדרש הדפוסין
באבנים או מיני קש ותבן להבדיל ביז פניהם וביז האבנים לא מצא
דבר מבדיל בינו וביז האבן הולך למקום אחד ומשתחוה או שוחה
ומטה כרי שלא ידביק פניו בקדקע כי אני יי' את שבתתי תט
כנגד זה הנמכר לגוי הכת מד' שלא יאמר הואיל וכבי עובד ע'ך
אף אני אעבוד הואיל ול' מגלה עדיות אף אני אגלה עדיות הואיל
ול' מחלל שבת אף אני אחלל שבת תל' לא תעשו לכם אילים את
שבתתי ת' הזהיר כאן הכת על כל המצוות אני יי' אני נאמץ לשלם
שכר ועתיד הקבה לשלם שכר לעושי רצונו שנ' הנה יני' בחזק
יבוא ויחדעו מושלה לו הנה שכרו אתו ופעלתו לפניו ואומ' כי יש שכר

עלין כאלו

ש

ידמ

לא דכת ליה שטר בר חורין ולימא ליה באנפי מהדי זיל אמ דבא
זאת אומרת עבר עברי גופו קנוי והרב שמואל על גרעונו אין גרעו
מחול כשכיר שנה בע היה עמו מה שהוא אוכל הוא אוכל ומה
שהוא שותה הוא שותה דא כשכיר שנה בע אמר בו לא כשכיר לא
שישתעבד בו בדבדים בזוין שהן מיוחדין לעבד לא ירדנו בפל
מלמד שישל מצוין למנוע הגוי לדרות בו בספק ואם הלכתי הרי א
עובדין בלא תעשה שנ לא ירדנו בפ לעי יכול יהא נזקקיין להיכנס
לדשות הגוי ולבדוק אחריו שלא יעבידנו בספק תל בעיניך בזמן
שאתה דואה ואם לא יגל בלא ל אומ בלא הוא נגל ואינו נגל בשש
שיכול הלא דין הוא ומה אם מי שאין נגל בלא הוא נגל בשש מי
שנגל בלא אינו דין שנגל בשש תל בלא בלא הוא נגל אינו נגל בשש
דא ואם לא יגל בלא ל יוסי הגלילי אומ בלא לשחדוד ובשאר כל אומ
לשעבד ל עקי אומ בלא לשעבד ושאר כל אדם לשחדוד במאי
קא מיכלבי בהאיי סברג קא מיפלגי ל יוסי הגלילי סבר מסתברא
דקדוכים לשעבד דאי אמרת לשחדוד מי מנעי ולא פדקי ול עקי
סבר מסתברא אחרים לשעבד דאי אמרת לשחדוד הדל אצל ומזבין
נפשיה אמ ל חייא בר אבא אמ ל יוחנן זו דבדי ל יוסי הגלילי ול עקי
אמל אחדים אומ הכל לשחדוד כלום בין שפדוהו קרובין בין שפדוהו
שאר אדם יצא לחילות ויצא בשנת היוכל אם לא נפדה אינו יוצא
לא ביוכל הוא וב עמו מה הוא רבו הגוי חייב במזונותיו אף אשהו
ובניו רבו הגוי חייב במזונותיהן ל שמעון אומ מנ לגזלהגר שאסור
תל ונמכר יהול ימשכנו ויצא תל בלא תה לו יכול יגלום עלין תל
וחשב עם קנהו ידקדק עמו או אינו מדבד לא בגוי שאינו תחת
ידיך אמרת אם כן מה את יכול לעשות בו כשהוא אומ ויצא בע חסד
הוא וב עמו הא בגוי שהוא כבוע תחת ידיך הכת מד אם כך דבד תורה
בגוי שתחת ידיך על אחת כמ וכמ בגוי שאינו תחת ידיך אם כן האמירו

נאוג

פ
יטוי
עליה
אחסאב
וה
היה
מן
היה
היה
היה
היה
היה

ואם לאו הרי אתם בטלוי מן העו ועדך להם מהן שבד שלמנוות
 אם בחקתי תלכו עד סוף הענין ומתן פודענות שלעבדות ואם לא
 תע לי עד סוף כדי שידעו כשיעמדו על המנוות כמה טובות המסידו
 וכמה רעות גרמו לעצמם ולא דיין שגילה להן כל כך לא שרמד להם
 לאחוז במדת הטוב כדי שיקבלו שכר טוב וכך הוא אומ' וטוב לכם לטבול
 לטוב ולע' ~~לע' המים~~ למען תהיו ורבי' והיית ודבית' וכך בכל התורה כולה
 ולא די להן שרמד להן בכך לא עד שאחז' ואמ' ובחרת בחיים למ' תחיה
 ומרוב חיבה שהמקום מחבב את ישראל וחפץ לזכותן שהוא מתאוה שיהיו
 עמלוי בהו מנ' כמה שקדינו בענין אם בחקתי תלכו' וכך הוא אומ' לו עמי
 שמע לי כמעט איביהם אכניע' וכך הוא אומ' מי יתן והיה לבבם זה להם
 מלמד שהמקום מתאוה שיהיו ישראל עמלים בתו' אם בחק' תל' וכת' ואם בחק'
 תמאסו ממשמע ש' אם בחק' תל' איני יורע ואם בחק' תמ' ומה תל' שאל' כן
 הייתי אומ' אם בחק' תל' הרי ברכות' ואם לאו לא ברכות ולא קללות תל' אם
 בחקתי תמ' וכך הוא אומ' את הברכה אל' תע' אל מצות יי' ואם לאו לא
 ברכות ולא קללות תל' והקללה אם לא תע' וכך הוא אומ' אם תאבו ושמעתם
 טוב הא' תא' ואם תמ' ומ' חרב תאכלו' ל' שמע' אומ' ככד ומק' לידדו כדוכין
 מן העמ' אמ' להן אם עשיתם את ההו הרי ככד לאכול ואם לאו הרי מקל'
 ולקות בו' והיכז הוא פידושו שלדבד אם תאבו וע' טוב הא' תא' ואם תמאנו
 ומ' ח' תאכלו' ל' לעזר המורעי אומ' ספר וסיף ידדו כדוכין מן השמים
 אם אתם עושין מה שכת' בזה אתם ניצלין מזה ואם לאו הרי' אתם
 לוקין בו' והיכז הוא פידוש שלדבד ויגרש את האדם וישכן מקדם לגן
 עדן את הכל' ואת להט הח' המתהפכת' דא' חרב תאכלו' חרובין תיכלון'
 אמ' ל' אבה' אם צדיכין ישראל לחרובין עבדין תיובתא' אמ' ל' עקי' יאיא
 מסביבותא ליהודאי כערקא סומאקא בקדליה דסוסיא חינואדא'
 אם במק' תל' יכזל אם רצו לעשות עושין ואם לא רצו לעשות אין עושין
 תל' את' תעט' ואת' חק' תע' וללכת בהם אני יי' בעל כוריהם' וכך הוא

בין

לפניך נאם יי ושב מאלץ אויב ויש תקוה לאחריהך נאם יי
ושבו בנים לגבולם כן יאמר בעל הרחמים ירחם עלינו

נאם ביהמקדש

מרשות אדונינו ארון כל המעשים
מהשבותנו עמקן ומכל חי מכוסים
אש לפניו תאכל כקדש אש המסים
ולחומה תהיה לבנים צטן עמוסים
לשבור מעל צנאדם עול שרי מסים
תהלוט מלאה הארץ צדקה עד אפסים
אשר מפחה הרים כהגבולסים
תלהט סביבות צדון ותצעד באנשי החסמים
המחכים לביאת איש עמך בין ההרסים
ולפרותם בנפלאות וצמעשה נסים
כבת פודה יי נפש עבדיו ולא יאשמו כל החוסים

אלהי אבדך בתי וימלא פי תהלתך
מהבתי משכן כבודך ומעון ביתך
ובחלתי להסתופף בעל סתרתך
ושמתי בלבי ועל פני יראתך
ככת באורחותך ככת חשבת דרכי ואשיבה דגלי אל עדותך
זהשח חשבת דרכי ואשיבה דגלי אל עדותך
דבון העו כליום ויום הייתי מחשב ואום למקום כל אני הולך והיו דגלי
מביאות אותי לבתי כנסיות ולבתי מדרשות ההד ואשיבה דגלי אל
עדותך דא חשבת דרכי חשבת מתן שכרן של מצוות והפסידן
של עבילות ואשיבה דגלי אל עדותך דא חשבת דרכי מזה שכתבת
לנו בתו אם בחקתי תלכו מה כת בתדיה ונתתי שלום בא ואם לא תש
לי מה כת תמץ ויספתי ליסדה אתכם ואשיבה דגלי אל עדותך דא
חשבת ברכות וקללות חשבת ברכות מאף עד תיו וחשבת קללות מו
עד מים ואשיבה דגלי אל עדותך בוא וראה עד היכן חיבב הקבה את
ישר לא דייז שקידשן ונתן להן התו והבטיחן לכל טובות העו אשגילה
להן מסתדין שאם מקיימין אתם את התורה הרי אתם קיימין לעולם
ואם

כטל

במעשה ונתתי גשמים עשיתם מה שעליכם אף אני מעשה
מה שעלי ונתתי גש ונתתי אני לא על ידי מלאך לא על ידי שליח
אמ' ל יוחנן שלשה דבר ניתנו במתנה לעו' ואלו הן התורה והמאורות והגשמים
תורה מ' ויתן אל משה ככלתו המאורות מ' ויתן אותם אלהים בדקיעה
הגשם מ' ונתתי גש בעתם גשמים מלמד שהגשמים פסוקין מדאש השנה
אם זכו הן יורדין בעתם ומשתלח ברכה בהן ואם לא זכו הן יורדין בלא
עתן ולא להניח מהן כמה גשם הארץ צדיקה ל' מאיר אומ' שני חדשים
יורה ומלקוש בניסן והגשמים באמצע ל' יוסי אומ' חמשה ש' כי לשלג
יאמר הוא ארץ וגשם מטר וגשם מצרות עזו הרי חמשה ודבנן
אמדי שבעה הללו חמשה ויורה ומלקוש שנים הרי שבעה אמ' ל' אבהו
זמנא חדא הוינא עברי קמי כנישתא בלור ושמעית קליה דדבי שמואל
בר נחמני דקא דריש דבנן בשם ל' חזקיה בשעה שישאל עושין דצונו
שלהלכה פוקד את הארץ פקידה אחת ש' פקדת הארץ ותשדקיה אם
דכיתם בה תעשרנה ואם לאו דבתה תעשרנה היא עושה לכם אחד
מעשרה ל' ברכיה ול' חלבו ול' כפי בשם ל' אעזר פעמים שהוא עושה
בזכות איש אחד בזכות עשב אחד בזכות שדה אחת ושלשתן בפסוק
אחד ש' שאלו מניי מטר בעת מלקוש יי' עושה חזידים ומטר גשם
יתן להם ואיש עשב בשדה בעתם אימתי הוא עתם שלגשמים
מדחטיו וניסן ופז הוא אומ' ובני ציון גילו ושמחו ביני אלהים כי נתן
לכם את המורה לעדקה ויורה לכם גשם מורה ומלקוש בדאשסן דא
בעתם ברבעיות דא עתם בלילות מעשה בימי הדורוס שהיו הגשמים
יורדין בשחרית בלילות זרחה החמה ונשבה הדוח ונתנגבה הארץ
והפועלים יורדין למלאכתן ויודעין שמעשיהן לשם שלמים דא
ונתתי גשמי בעתם בלילי שבתות מעשה בימי שמעון בן שטח ובימי
שלמנו המלכה שהיו הגשם יורדין מלילי שבתות ללילי שבתות עד
שנעשה טים ככליות ושעורים כבלעני דתים ועדשים כדינרי זהב

פ
בדעי
בשנה
אין
לא
עבד

זכרונות ותיק שבתות ער
 דתים וערשום כדונרי זהב
 זכרונות ותיק שבתות ער
 דתים וערשום כדונרי זהב

אומ והעולה על רוחכם היו לא תהיה אם לא ביד תזקה ובז נטויה ונז
שפוכה אמר עלים והעברתי אתכם תחת השפט והבאתי אתכם במסור
הבדית אם כן מה תל אם בחק תלכו מלמד שרשותו של אדם בידו
אם בחק תל שלא יהא הילוכך ומשאך ומתנך לא בהם תלכו עשם עיקר
ואתעשם טפילה וכן הוא אומ בהתהלך תנחה אותך בעו הזה בשכבך
תשמך עליך ביום המיתה והקיצות היא תשיחך לעו הבא אם בחקתי
תלכו יכול לא המצוות כשהוא אומ ואת מצותי תע הרי מצוות אמורות
הא מה אני מקיים אם בחק תל להיות עמליך בתו וכן הוא אומ ואם לא תל
לי יכול לא המצוות כשהוא אומ ולא תעשו את כל המצ הרי מצוות אמורות
הא מה אני מקיים ואם לא תע לי להיות עמליך בתו וכן הוא אומ זכור את
יום השבת לקדשו יכול בלבך כשהוא אומ שמור הרי שמירת הלב אמורה
הא מה אני מקיים זכור שתהא שונה בפך וכן הוא אומ זכור את אשר
הקצפת את יי יכול בלבך כשהוא אומ זכור את שכח הרי שכחת הלב אמורה
הא מה אני מקיים זכור שתהא שונה בפך וכן הוא אומ זכור את אשר
יי למדים יכול בלבך כשהוא אומ השמר בנגע העלעת הרי שמירת הלב
אמורה הא מה אני מקיים זכור שתהא שונה בפך וכן הוא אומ זכור את
אע עשה לך עמלק יכול בלבך כשהוא אומ לא תשכח הרי שכחת הלב אמורה
הא מה אני מקיים זכור שתהא שונה בפך וכן הוא אומ ונתתי את עליכם
אדבה יכול מאדם כשהוא אומ והשמותי אני את האדץ אדי אדם אמור
הא מה אני מקיים ונתתי את עלי חל מעובר ומשב וכן הוא אומ והשמות
את מקדשיכם יכול מן הקדבנות כשהוא אומ ולא אדיח בדיח נחוחכם
הרי קדבנות אמורין הא מה אני מקיים והע את מקדע מן הגדולות
ואת מצותי תע ועשיתם אותם הלמד לעשות ולא הלמד שלא לעשות
שהלמד שלא לעשות נח לו שלא נברא והלמד לעשות מספיקין בידו
ללמוד וללמד ולעשות לא תשמדו ועשו מגיד שהתלמוד קודם
למעשה ומעשה בגיד מן התלמוד שהמעשה תלוי בתלמוד ואין תלוי
במעשה

יחז

אפלו
דיסודות
לא
ישארו
תלמוד

ספק עתידיו להיות עושי פירות תל ועץ השדה יתן פדיו' והשיג
לכם דיש את בציר' שתהו' עסקין בדיש עד שהוא מגיע בציר'
ובציר' ישיג את דדע' שתהו' עסקין בבציר' עד שיג' דדע' וכן הוא
אומ' לעתיד הנה ימים באים יי' ונגש חודש בקוצר ודורף ענבים
במשך הדדע' וזכרתם לשובע' אין צריך לומר שיהא אדם אוכל
הדבה ושבע לא אוכל קמעה והוא מתבדך במעיו שנ' ועברתם את יי'
א' ובציר' את לחמד ואת מימד' חמ' הקבה כשאתם עושין דצוני אב'
משרה שכינת' ובדכתי עליכם ומרשין נפשכם כענין שנ' ודוית' נפש
הכהנים רשין' וכשאתם עובדין על דצוני חני מגלה אתכם לבין הגוים
ואתם אוכלין ולא שובעין וכן הוא אומ' אכול ואין לשבעה' וישבתם
לבטח' חוצה לה' שמה תאמ' הרי מאכל והרי משתה אם אין שלום אין
כלום תל ונתת' שלום בארץ מלמד שהשלום שקול כנגד הכל וכן הוא
אומ' עושה שלום ובורא את הכל מלמד שהשלום שקול כנגד הכל גדול
הוא השלום שהוא כשאר בעיסה שאולי השלום היו החיות משכלות
והדרכים משתבשין ומשא ומתן מתמעט אבל כיון שנתן שלום בעו'
פסקו כל הטורענות' וישבתם ואין מחריד לא ידאים מכלבדיה'
והשבת' חיה רעה מן הא' ל' יהודה אומ' מעבירן מן העו' ל' שמעון אומ'
משביתן שלא ידיקו' חמ' ל' שמע' אימתי הוא שבחו שלמקום בזמן
שאין מדיקין או בזמן שיש מדיקין ואינן מדיקין הוי אומ' בזמן שיש
מדיקין ואינן מדיקין וכן הוא אומ' מזמור שיר ליום השבת למשבת
מדיקין מן העו' משביתן שלא ידיקו' וכן הוא אומ' וגד' זאב עם כבש
ופדה וד' תרעין' ושעשע' ינק על חור פתן ועל מאורת מפעל' וכו'
מלמד שתינוק משר' עתיד להיות מושיט אצבעו לתוך גלגל עינו
שליצפוני' ומוציא מדה מתוך פיו וכן הוא אומ' במול ידו הרה' זו
היא ההוכחת את הבריות' דא' והשבת' חיה רעה מן הא' לאומות
העו' המשולות בחיות המשכלות' וחרב לא תעבר בארצכם אין צריך

מגי' ע
תע עמו' ע

ידמ' ע

תע חביו' ע

בארצכם
אתם יושבין
לבטח בזה
ואין אתם
יושבין
לבטח

יש ע

יש ע

למ
ה

ה
ה

ה
ה

ה
ה

וצברו מהן חל לרדלות הבאים להוריע כמה החטא גורם לקיים מה שנ
עונותיכם הטובה והטאיתכם מנעו מכם הלואי דא ונתתי גשמיכם
בעתם לא גשמי כל הארצות הא מה אני מקיים ונברכו בך כל משפחות
הארמה ובזרעך שבע בארץ ישראל ודעו בכל הארצות והן באין ולוקחין
מכם ומעשדין אתכם בכספים כענין שנ וילקט יוסף את כל הכסף וכן
הוא אומ וכימך דבאך שיהיו כל הארצות דובאות כסף ונבאות לארץ
ישראל ונתנה הארץ יכולה זו היא הדבכה שכל הברכות כלולות בה
וכן הוא אומ ויתרון ארץ בכל הוא מלך לשדה נעבד מלך זה שהוא שליט
בארצות בארצות שלחב ושלכסף ושלחבנים טובות ומגליות והרי הוא
משלחב לארצות שבשרה ומתירא מן השדפון ומן הירקון ומאחר
שמכנים תבואה לתוך ביתו מתירא הוא שמא תדקיק הוי מלך לשדה נעבד
לכך הקבה מבשר לישראל ונתנה הא יכולה וכך לעתיד לבוא הוא אומ ובעדתי
לכם באכל ולא ישהית לכם את פרי האדמה ולא תשכל ולפי שבעו הה
מי שיש לו שדה או כרם הוא אוכל משלו ומי שאין לו הוא מצטער
אבל לעתיד לבוא הן מתפרנסין מטובות שבהרים וכן הוא אומ במדעי
טוב אדעה אותם ובהרי מרום ישראל יהיה נזיהם דא ונתנה הא יכולה
לא כדרך שהיא עושה עכשו לא כדרך שעשת בימי אדם הראשון ומנ
שהארץ עתידה להיות מזרעת ועושה פירות בן יומה תל דבר עשה
לנפלאותיו תרשא הארץ רשא עשב מזריע זרע מלמד שביום היא מזרעת
בו ביום היא מוציאה פירות ועץ השדה יתן פדיו לא כדרך שהוא עושה
עכשו לא כדרך שעשה בימי אדם הראש ומנ שהעץ עתיד ליטע ועושה
פירותיו ביום תל עץ פדי עושה פדי למינו מלמד שביום שהוא ניטע
בו ביום עושה פדי וכן הוא אומ לעתיד לבוא אל תיראו בהמות שדי בי
רשמו נאות מדבר כי עץ גשרא פדיו תציבה גפן נתנו חילם מנ
שהעץ עתיד להיות נאכל תל עץ פדי אם ללמד שהוא פדי והלא כבר
נא עשה פדיום בן עץ פדי מה הפדי נאכל אף העץ נאכל ומנאפ חילי

סדק

והמקום בה אומ' להן לישל' פני אפנה לכם אומות העו' הללו עשו עמי מלחמה
ממועטת ומני אתה להן אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה
לחשב עמכם וכך נא ופניתי אליכם ר'א ופניתי אליכם פ'אני אני עליכם
לקבל תפלתכם וכן דוד אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה
הקב'ה רבו שלעו אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה
ישראל הש' אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה אפנה
לה ומה בשעה שלא דרשוני עשיתי למען שמי אם חוזרין בהן ובאין
לפתי ומדבין תפלה ותחנונים לפני לא כל שכן שלא אעלים עיני משמע
תפלתן ואתרצה להן ואחזור ואפנה עליהן שנ' ופניתי אליכם וזו היא ששאל
פלספוס אחר את דבצ'ג' אמ' לו אתם אומ' שאלונו נפנה עלינו ומקציע
מן הגליות אמ' לו הין אמ' לו נביאים שנתנבאו לכם נביאי אמת היו או
נביאי שקר היו אמ' לו נביאי אמת היו אמ' לו כת ב'צ'חנם וב'צ'קדם ילכו
לבקש את יי' ולא ימצאו חלץ מהם כיון שחלץ לכם אלהים הלאך חוזר
עליכם אמ' לו רבן ג' שוטה כלך אצל דברי תורה ונגשה במהו אליו
לע הזק וחל נע' לו נא חלצו ממנו נעשו כצמה שחלצה לצמה ונעשו
לחזור עליה מיד קבל פלספוס והודה לבצ'ג' וממי למד דוד לשון
זה לומ' למה יי' תעמד בדחוק לא למדו לא ממשנה דבי שאמ' למה יי' יחיה
אפך בעמד אמ' לפניו רבו שלעו למה אתה כועס על בניך לא מכני
שחטאו לפניך הרי אומות העו' מתכוונין וחוטאין ומדגידין ומכעיסין
לפניך לא שפך עליהן זעמך והתרצה לעמך ישראל ופנה עליהן להטיב
להן וכך הקב'ה מבשר את ישראל ופניתי אליכם בטובה והפדית אתכם
צפריה ודביה והרבית אתכם בקומה זקופה והקימתי את ב'דית את
לא כבדית הראשונה שהפרתם אותה שנ' ה'מה הפדו צ'דית ונאנכי
בעלתי צ'פ' לא ב'דית חדשה שלא תופר מעתה עד עולמי עד שנ' צ'פ'
הנה ימים באים נאם יי' וכבדתי את בית ישראל ואת בית יהודה ב'דית חדשה
ואומ' כי הקדים ימושו והצבעות תמוט וב'דית שלימי לא תמוט לפיכך ישר

וְנִאֲסֶרָה
עָלֶינוּ עֲבָשׁ
חֶלֶץ מֵהֶם
נַעֲשֶׂה כִּיבֵם
שְׁחָלֵץ לְיִצְחָק
וּמִוֹתֶךָ

דמ' נא

نفس و دماغ

457

לֹא שָׁלַח יְהוָה בְּאִיזָן לְמַלְחָמָה אֶל שָׁלַח יְהוָה הַעֲוֹבְדִין וְהַשְׁבִּין עֹבְדִין
מִמְדִּינָה לְחִבְדָּתָה כְּדֶרֶךְ שְׁעָבְדוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִיִּכְנָן אִם מִתְּדִיעִין
עַל הַחֲרָב וְאִיזָן עֲדִיךְ לֹא חֲרָב שְׁאִיכָה עָלֶיךָ לֹא אִם חֲרָב שְׁלֹשׁ
שָׁאִין לְךָ שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ יִתֵּר מִפְּרָעָה נִכְשָׁל בּוֹ יִשְׁתָּהוּ
הַמֶּלֶךְ שֶׁנִּי שְׁלַח אֱלֹהֵי מַלְאָכָיו לֵאמֹר מַה לִּי וְלָךְ יִהְיֶה יְהוּדָה לֹא עֲלֶיךָ
אֲתָה הַיּוֹם כִּי אֵל בֵּית מִלְחָמָתִי וְאֵלֶיךָ אֲמַר לְבַחְלִנִי חֲדַל לִךְ מֵאֲלֹהֵי
אֲשֶׁר עָמִי וְאֵל יִשְׁחִיתְךָ מֵאֵלֶיךָ אִם רַב יְהוּדָה אִם רַב עַד הַיּוֹם
וְקָא מִשְׁתַּבַּח בְּעַז יְכִילָנָא לִיה וְכַת וְיִוְדוּ הַמּוֹרִים לְמֶלֶךְ יִשְׁתָּהוּ אִם
רַב יְהוּדָה אִם רַב שְׁעִשְׂאֵהוּ כְּכַבְרָה מְכַלֵּל שְׁרָאִית הַמִּלְחָמָה צְדָה
רַב וְחֲרָב לֹא תֵּעַ בְּאֵל לְעִתִּיד לְבֹא הַקְּבָה מִשְׁבִּית מִלְחָמוֹת שֶׁנִּי
וְכַתְּבוּ חֲרָבוֹתֵיכֶם וְחֲנִיתֵיכֶם לְמַדְמְדוֹת וְלֹא יִשְׁאֹו גֹי חֲרָב וְאֹמַר
וְקִשְׁתִּי וְחֲרָב וְמִלְחָמָה אֲשַׁבֵּר מִן הָאֵל וְרַדְתֶּם אֶת אִיבֵיכֶם וְנֶפֶל לֶךְ
לְחֲרָב שִׁי הוּא נֹפֶלִין לְפָנֵיכֶם אִישׁ בְּחֲרָב רַעְהוּ וְרַדְתֶּם מִכֶּם חֲמִשָּׁה
מֵאָה מִן הַחֲלָשִׁין שְׁבַח לֹא מִן הַגְּבֹרִים שְׁבַח וְמֵאָה מִכֶּם רַב יִדְתֶּם
וְכִי הִחְשַׁבְוּ כֶּךָ וְהָלֹא לֹא הָיָה עֲדִיךְ לֹא אִם וְמֵאָה מִכֶּם שְׁנֵי אֲלֵים יִדְתֶּם
לֹא לְתַבְּנָה הַמְּדֻבֵּין הַעֹשִׂין אֶת הַתּוֹרָה לְמִיעוּשֵׁין הַעֹשִׂין אֶת הַתּוֹ
בְּכָל מְקוֹם מִדַּת הַטּוֹב מְדֻבָּה מִדַּת הַפּוֹרְעָנוֹת וְהָאֵן מְדֻבָּה מִדַּת
הַפּוֹרְעָנוֹת מִדַּת הַטּוֹב לְטוֹבָה וְרַדְתֶּם מִכֶּם חֲמִשָּׁה מֵאָה לְרַעְה
אֶף אֶחָד מִפְּנֵי גְעֻלַּת אֶחָד מִפְּנֵי גְעֻלַּת חֲמִשָּׁה תְּנוֹסוּ עַד אִם נֹתְדֶתֶם
כִּתְדֶךָ עַל הָאֵשׁ הַהִיא וְכִכֶּם עַל הַגְּבָעָה וְנִפְּלוּ אִיבֵיכֶם לֶךְ לְחֲרָב שָׁלַח
כְּדֶרֶךְ הָאָרֶץ וְכִנִּיתִי אִיכֶם וְכִי הוּא מִתְּעַסֵּק עִם אֲחֵדִים אִם מִשְׁלֵ
לְהָד לְמֶלֶךְ שְׁשַׁבֵּר פּוֹעֲלִין הַרְבֵּה וְהָיָה שֶׁם פּוֹעֵל אֶחָד וְעָשָׂה עִמּוֹ
מִלְּאכָה יָמִים וְיָבִים וְנִכְנָסוּ אוֹתָן הַפּוֹעֲלִין לִיטוֹל אֶת שְׂכָרָן וְאוֹתוֹ הַפּוֹעֵל
נִכְנָס עִמָּהֶן אִם הַמֶּלֶךְ לְאוֹתוֹ הַפּוֹעֵל בְּנֵי אִמְנָה לֶךְ הִלְלוּ עֲשִׂי עָמִי מִלְּאכָה
מִמּוֹעֲטָת וְאִנִּי נֹתֵן לָהֶן שְׂכָר מִמּוֹעֲטָת אֲבָל אֲתָה הַעֲבֹז רַב עֲתִיד אֲנִי
לְחַשֵּׁב עִמָּךְ כֶּךָ אִיזָן יֵשֶׁל בְּעוֹ הָאֵל מִבְּקָשִׁין שְׂכָר מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ בְּה
וְהַמֶּלֶךְ

לֹא
לֹא

לֹא

אֵל
גֹּי

שִׁי
נֹפֶלִין
לְפָנֵיכֶם

ל
דגים
וקמח
ויסדת
ובעתי
וחומץ
והחלבתי

ועכרתי והרסנא
בבת חלה שסדתי ובנתתי והתחלתי
שנ גדול יהיה כבוד הבית הזה תלוי מן הדאשון ולא תגעל נשי
את שלא תכעיסוני בתחלת משאני גוא אתכם שוב איני מואס בכם
לא כשעשיתי לכם בתחלה את מוצא כשגלו ישר מידוע הוציאום
מקולרין אמרין חומות העו כבד מאסן אלהיז שנ כסף נמאס קראו
להם כי מאס יי בהם מה הכסף נצדק ונעשה כלי ושנ ונצדק ונעשה
כלי וכן פעמים הדבה ובאחרונה הוא כסף חבל הסיג הזה אינו נעשה
כלי ואין בו צורך כך ישר אין להן תקומה שכבד מאסן אלהיז כששמע
ידמיה כך אמר לבוז העו המאס מאסת את ידמיה משל למלך
שהכה את אשתו אמרו לו שושבינו אם לגדשה את מבקש הכה אותה
עד שתמות ואם רעתך ודמך עליה למה את מדקדק בהכיתיה אם
להן אל פלטיץ של חרב איני מגדשה כך אמר ידמיהו אם לגדשנו אתה
רוצה הכה אותנו עד שנמות שנ כי אם מאס מאסתנו קצת עלינו עד
מאד ואם לאו מדוע הכיתנו ואין לנו מדפא השיבו הקבה אפלו אני
מחריב את עולמי איני מגדש את ישראל שנ אם ימרו שמים למעלה
גם אני אמאס בכד דלע ישראל לא אעפ כן תנאי התנתי עמהן שאם
יחטאו יהא בית המקדש מתמשכן על ידיהן שנ ונתתי משכני בתוכ
ובן בלעם אומ' מה טבן אהליך יעקב כשהן בנויות משכנותיך ישכאל
כשהן חריבות אמ' הקבה לא שאני חייב לאומות אני ממשכן להן מקדשי
לא עונותיכם גדמו לי שנ או מי מנושי אשר מכדתי אתכם לו הן
בעונותיכם נמכדתם וכן התנתי עם משה שאם יעבדו ישראל על
המצוות אני ממשכן שתי משכנות בית ראשון ובית שני שנ אם
חבל תחבל אמר לו רבני עד מתי אמ' לו עד בוא השמש עד שיבוא
המשיח שנ וצדקה לכם ידאי שמי שמש צדקה לכך נא ולא תגעלנפ
אתכם משאני גוא אתכם שוב איני מואס בכם והתהלכתי בתוכם

ידמיה

והתחלתי
למלך

תע מלך

מקבלין יסודין הבאין עליהן בגלות פרי שיזבו לקבל אותן הטובות
והנחמות לימות המשיח וזאת כד פירשנו בעם ל' יוחנן אומ' משל למלך
שקירש משדונה וכתב לה כתובה מדובה כך וכך חופות אני עושה לך
וכך וכך תכשיטין אני עושה לך כך ופירשנו לאות אני נותן לך והלך
למדינת הים והניחה ושהה שם שנים רבות והיו שפלותיה מונות אותה
ואומ' לה עד מתי את תבא סבי לך בעל עד ראת טליא עד דחליך
עליך המלך הנחך והלך למדינת הים ותוב לא הדך לותך כיון שפלות
כך מיד בוכה וצועקת ומתאנחת והיתה נכנסת לתוך ביתה ונוטלת
כתובתה וקוראה בה ומתנחמת לאחר ימים בא המלך ממדינת הים
אמ' לה בתי תמיה אני עליך היאך המתנת לי כל השנים הללו אמרה
לו אדוני המלך אולי כתובתי מדובה שכתבת לי כבר היו חברותי
מאבדות אותי ממך כך לפי שבעו השה אוסרת העו מונין את ישראל
ואומ' להן עד מתי אתם מתים על אהיכם ונהרגין עליו ונותנין את
נפשתיכם עליו כמה צער הוא מביא עליכם כמה יסודין הוא מביא
עליכם בואו לכם אצלנו ואנו עושין אתכם דוכסין ואפרו כ"ץ
ואהר"טוליטין וישל כיון שעומעין כך מיד בוכין וצועקין ומתאנחין
וכיון שגכנסין לבתי כנסיות ולבתי מדרשות ונוטלין ספר תול וקודין
בו ופניתי אליכם והפ' את והדבי את והקים את בדי את מתנחמין כשאינ
הקץ הקבה אומ' לישל תמיה אני היאך המתנתם לי כל השנים הללו
וישל אומ' לפני הקבה רבון העו אולי ספר תודה שכתבת לנו כבר היו
אומות העו מאבדות אותנו ממך רבת זאת אשיב אל לבי על כן אומיל
וכן דוד אומ' לולי הודתך שעשועי איז אבדתי בעיני ואכלתם
ישן מלמד שכל המיושן מחבילו נחה מחבילו איך לי לא דברים
שדרכן לישנן דברים שאין דרכן לישנן מנ' תל' ישן נושן מפל
מקום וישן מפני חדש תועיאו שיהיו האוערות מלאין ישן והגדנות
מלאים חדש אמ' דב פפא לכל מלי עותקא מעלי לבר מתמדיא
וישל כד פירשנו ויחמדך היאך נועיאו ישן מפני חדש
דברים כשמישנן אותן יפה הוא להן
תל' ישן נושן מתקן דעתך

פ
אוערות
ממוז

פ
מקדמין
ואמרה
ואזרח
למחר

ק"ב
תל'
חזק

פ
ישן
דברים כשמישנן אותן יפה הוא להן
תל' ישן נושן מתקן דעתך

הדאשון ל יחד אומ מחד חנה בנגר היכל וכתליו ש' אשד בנינו
 כנטעים מגדלים בנותינו ~~מחנותינו~~ אחוטבות תבעת היכל קממיות
 אה ללוי בוא וראה שלא כנסת הקבה מרת בשד ודס הקבה קילל
 את ישד בשמנה אלות ומינס בעשרים ושנים אלות משה
 בירכץ בשמונה קללץ בעשרים ושתים הקבה קללץ בשמונה מן ואם
 בחק תמ עמעה נכשם וברכץ בעט ושתים מאם בחק תלכו עד קממ
 ומשה בירכץ בשמונה מוהיה אם שמוע יצד לעב וקללץ בעט ושתים
 מוהיה אם לא תע לי עד ואין קנה ואם לא תע לי אם לא תשמעו
 למדרש חכ יכול למה שכת בתו אמור הא מה אני מקיים ואם לא תע
 לי לא תשמעו למדרש חכ ואם לא תע לי מה תל לי לא זה שהוא
 יודע את דבונו ומתכוון למדוד בו וכך הוא אומ בנמדוד בצוד עיר לפ
 ומה תל לפ יי לא שהוא יודע את דבונו ומתכוון למדוד בו וכן
 הוא אומ חנשי סדום דע וחט ליי מחד שאין תל ליי ומה תל ליי
 לא שהן יודעין את דבונן ומתכוונין למדוד בו ואם לא תע מה
 תל ולא תעשו יש לך אדם שאינו למד אבל עושה תל ואם לא תע ולא תע
 הא כל שאינו למד אינו עושה יש לך אדם שאינו למד ואינו עושה
 אבל אינו מואם באחרים תל ואם בחק תמ הא כל שאינו למד ואינו
 עושה סוף שהוא מואם באחרים או יש לך אדם שאינו למד ואינו
 עושה ומואם באחר אבל אינו שונא את החכמים תל ואת משכני תגעל
 נפ הא כל שאינו למד ואינו עושה ומואם באחר סוף שהוא שונא את
 החכמ או יש אדם שאינו למד ואינו עושה ומואם באחר ושונא
 חכמ אבל מניחז לאחר לעשות תל לבתי עשות הא כל שאינו למד
 ואינו עושה ומואם באחר ושונא את חכ סוף שאינו למד ולאחר
 לעשות או יש לך אדם שאינו למד ואינו עושה ומואם באחר ושונא
 את חכ ואינו מניח לאחר לעשות אבל מודה במצוות שנאמרו אסיני
 תל את כל מצותי הא כל שאינו למד ואינו עושה ומואם באחרים

כשהוא אומ
 ולא תעשו
 את כל המע
 הלא הרי מה
 שכתוב בתורה

מושלן משל להלך למלך בשד נדם שיצא ליטיל עם אדיוס בפדדס
 היה אותו אדיוס מטמין מלפניו מלפניו מלפניו מלפניו מלפניו מלפניו
 לך מטמין מלפניו מלפניו מלפניו מלפניו מלפניו מלפניו מלפניו
 לעתיד לבוא בגן עדן והצדיקים רואים אתן ומחדעזעין לפניו והקצה
 אומ' להן לצדיק מה לכם מדדעזעין מלפני הדיני כיצא בכס יכור' לא
 יהא מוראי עליכם תל' והייתי לכם לא ואתם תה' לי לעם אים איך אתם
 מאמינין לכל הדברים הללו אני יי' אלהים אני יי' אלהים אני יי' אלהים
 אני הוא שעשיתי לכם נסים במצרים ועתיד אני לעשות לכם את כל
 הנסים הללו מהיות להם עבר מה תל' לא עבדים הין למלכים ולא
 עבדים לעצרים ואשבר מוטות עלכם מושלן משל להלך לבני
 הבית שהיתה לו פרה חרשת והשאי' איה אחד להיות חדש בה
 והיה לאותו האיש עשדה בנים זה בא וחדש' לו וזה בא וחדש וישב
 לו עד שנתגיגעה הפרה ורבעה לה ונכנסו כל הפלות ואותה הפרה
 לא נכנסה לא הספיק בדעתו לקבל פייס מאותו האיש לא מיד בא
 ושיבר את העול וקצץ את הסמלונים כך הן ישר בען הזה זה שלטון
 בא ומשעבר והולך לו וזה שלטון בא ומשעבר והולך לו והמענה אדונה
 שנ' על גבי חרשו חרשים האדיוס למענותם למחד כשיגיע הקץ
 איך הקצה אומ' לאומות העו' מפני מה עשיתם לבני כך לא מיר הוא בא
 ומשבר את העול ומקצץ את הסמלונים שנ' ואשבר מוטות עלכם
 וכן הוא אומ' יי' צדיק קצץ עבות רשעים מנ' אתה אומ' שאין הקצה
 גזא את ישר לא בשביל שהן משמדין שבתות וימים טובים שהרי כח
 למעלה מן הענין את שבתת ת' וכת' אחדיו ואשבר מוטות עלכם
 ואולך את קוממיות בקומה דקופה לא יראין מכל בדיה' דא קוממיות
 ר' שמעון אומ' מאה אמה כאדם הראשון אין לי לא אנשים נשים מנ'
 תל' בנותינו בדידות מחוטבות תבנית היכל כמה היא תבנית היכל
 מאה אמה תניא ר' מאיר אומ' מאתים אמה כשת קומות של אדם
 הראשון

וישב

פ
 דעות
 שהן
 ששורין
 בעול

תל
 קכ"ט

תל
 קכ"ט

בעון ביטול תרומות ומעשרות שמים נעדרין מלהודיר טלומטה
והיוקר הוזה והשכר אבד ובעי חסד רעין אחד המדנסה ואין מגיעין
שנ ציה גם חס יגזלו ממך שאל חטאך תנא דב יישמעאל
בשביל בברים שצוית אתכם במי החמה ולא עשו גזלו מהם ממך
שלג יחם נתנו מתבדכין שנ ודיאן את כל המעשר אל בית האוצר
ויהי טבא בבית ובחכונני נא בזאת אמר יי עבדות חס לא חסדת חס
את אבות השמים והדיוקנותי לכם בדרכה עד בלי די אמר ל אמי בר
ימר אמר רב עד שיכלו שפתותיכם מלומר די ונתתי פני בכם
כשם שנ בטובה ומנית ליכם כך בדעה ונתתי פני בכם מושלו משל
להר למלך שאמ לעבדיו פונה אני מכל עסקי ועוסק עמכם בדעה
ונגפתם לפ איב שיהא המות הורג אתכם מפני טובעלי דבב מקיפין
אתכם מבחוץ ודרו בכם שנאי שאני מעמיד עליכם לא מכם ובכם
שבשעה שאומות העו עומדין על ישר אינן מבקשין לא מה שבגלוי שנ
ועיה חס דרע ישראל ועלה מדין ועמלק ובני קתם וישיתו את צול הארץ
עד בואך עזה ולא ישאירו מחיה ביעל ושה ושור וחמור אבל
כשאעמיד עליכם מכם ובכם הן מחפסין אחד מטמוניות שלכם שנ
ואשר אכלו שאכ עמי ועוזם מעליהם הפשיטו ואת עצמותיהם פצחו
ופרשו כאשר בסיד ובבשר בתוך קלחת ונסתם מפני מאומה ואין
דרך מבלי כח ואם עד לא תשמעו לי לאיעזר אומ איז הקצה
מביא פורענות על ישראל עד שהיא מעיר בהן תחלה שנ ואם עד אלה עוד שיש
ל יהוה אומ עד שלא יהא ישראל אומ כלו המכות עוד איז לו אחרות
להביא עלי תל ואם עד לא שיש לו אחרות כלה וכלה להביא
ויספתי ליסרה אתכם שבע על חטא אתם עבדתם לפני שבע עבירות
בואו וקבלו עליכם שבע פורעניות ושבדתי את גאון עזכם זה
בית המקדש וכך הוא אומ הנני מחלל את מקדשי גאון עזכם אחרים
אומ ושבדתי את גאון עזכם לו הגאים שהן גאון שלישראל כגון פופים

אין כד

תע מלכדי

מאי עד
בלי די

שופר

תע מלכדי

עוד שיש

ועבדתי את גאון עזכם לו הגבודים שבישורא כגון יואב ק צדויה וחצירין

ושונא את חכ ואינו מניח לאחור לעשות סוף שהוא כופל במצוות
 שנאמרו מסיני תל את כל מצוותי אדנייך אדם שיש לו כל המדות
 הללו אבל אינו כופל בעיקר תל להפנים את בדי הא כל שיש בו כל
 המדות הללו סוף שהוא כופל בעיקר אף אני חטא באף ולוקין באף
 מה תל אני אני הוא שעתיד ליפדע כענין שנ' הנה אשר בנתי אני
 מהרס ואני נשעתי אני עשיתי אעשה זאת זו קדש לכם מכל
 ששמי הגדול היה לכם כענין חוב לכם מידכם היתה זאת אין
 הרעה יוצאה מלפני לעולם וכן הוא אומ' מפי עליון לא תצא הרעות
 לא יטוב והפקדתי עלי בהלה שיהיו המכות פוקדות אתכם מן
 לזו ער שהדאשנה פקודה מעלכם אביא ואסמכנה לה בהלה מה
 המבהלת את הצריות ואיזו זו מכת מותין את השחפת יש לך
 אדם שהוא חולה ומוטל במטה אבל בשרו שמור עליו תל את השחפת
 מלמד שהוא נשחף או עתים שהוא נשחף אבל נח ואינו מקדיח
 תל ואת הקדחת מלמד שהוא מקדיח או עתים שהוא מקדיח אבל
 סבור בעצמו שיחיה תל מכלות עינים או אינו סבור בעצמו שיחיה
 אבל אחדים סבורין בו שיחיה תל ומדיבת נפש וזרעתם לדיק
 זר' זורעה ואינה מצמחת ואם זורעה ואינה מצמחת מעתה מה
 האויבים באין ואוכלין לא זורעה שנה ראשנה ואינה מצמחת והשניה
 זורעה והיא מצמחת והאויבים באין ואוכלין אותה שנ' וזרעתם לדיק
 זר' ואכ' איב' לא וזרע לדיק זר' ואכ' איב' כנגד הזנים והבנות
 זכת מל שתהא עמל וסגדלן והחטא בא ומכלן וכן הוא אומ' אשר
 טפחתי ורביתי איב' כלם לא והפקדתי עלי בה' ל' לעזר בן
 יהוד' אומ' בעון חלה אף ברכה במכונס ומאמר משתלחת בשעדים
 וזרעין זרעין ואחר אוכלין אותן שנ' אף אני אעשה זאת לכם וזה
 עלי בה' אל תקרא בהלה לא בחלה וכת' וזרע לדיק זר' ואם נותנין
 מתברכין שנ' וראשית עריסתכם תתנו להן להניח ברכה אל ביתך
 בעון

וכל
 מה

אמרת

כ

תלג

דבל

מותנא

זינות

46

יהי
 מה

ומחיתין וכבר היו שנים באדץ ישר חמור נושך וממית שור נושך
ממית ושכלה אתכם או הקטנים והכדיתה את בהם מבחון
והמעיטה אתכם מבפנים ונשמו דרכי דרך דרכיכם לרבות השבילין
הגדולים והקטנים תנו לבנך חיה דעה שאמרו בצמץ הזה שהיא
משולחת מתדיעין עליה ובצמץ שאינה משולחת אין מתדיעין עליה
כיצר מתדיעין נדאתה בעיד ביום משולחת נדאתה בשדה ביום
אם נדאתה שני בני אדם ולא ברחק מהן הרי זו משולחת ואם היתה
שדה הסמוכה לאגם עד שתדרוך אחריהן ואם היתה באגם עד
שתדרוך את שניהן ותאכל אחד מהן אבל אם אכלה את שניהן אינה
משולחת אימור מכני רעבון טרפה ובתים הבנוין במקום גדודי
חיה אם עלתה לגג ונטלה תינוק מעריסה שלו הרי זו משולחת
אבל על שילוח נחש ועקד אף צדיק לול צדעין ויתושין אין מתענין
ולא מתדיעין לא צועקין בלא תרועה ואם בזה לא תוסדו לי
בעון שבועת שקר ושבועת שוא וחילול השם וחילול תורה
חיה דעה באה לעו ובהם כלה ובני אדם מתמעטין וחדרנים
משתפשות שנ ואם בזה לא תוסדו לי אל תקרא באלה לא באלה
והבאתי עליהם חרם נקמת נקם ברית אמ' ל חייא ביר צעידא עשה
י' אשר צמם כמו שכת בתו שאמ' ויספתי ליסדה אתכם עשה כן
חס ושלוס לא בצע אמרתו מהוא בצע אמרתו ל יעק דכפר חנן
אמ' בצע פורפיריה ל בדכיה מיתי ליה מן הדא והבאתי עליהם
נק' נקם בד' תנו ל חייא נקם ברית ונקם שאינו בצדית איזה הוא
נקם שאינו בצדית ל עזריה ול אחא בשם ל יוחנן כגון סמוי עינים
שסימו את עיני צדקיה מלך יהודה דכח' לכן כה אמר יי' אם לא
אלתי אשר בזה זו שבועה שנשבע לנבוכדנצר ובדית אשר הפך
דבריהן שלהד סיני ונתתיו בדאשו ושאר הגוף לא לקה אמר ל
שמו ב' צמץ זה סמוי עינים שהוא תלוי בדאש וכיון שגלו לבבל

דכח

פ
כלעתה

החז

בן יהודה ולוליינוס אכסנדר וחי' תבן רב יוסף ושכדתי אתגאון
עזכם לו בולאות שביהודה ונתתי את שמיכם כבדל ואת ארצכם
כנחשה ידעו לכם יתר מן האחרונה שבאחרונה הוא אומ' וה' ין
שמ' על דאט נחט והא אט תח בדל' שיהיו שמים מזיעין כדרך
שהנחשת מזיע והארץ לא תהא מזיעה כדרך שאין הבדל מזיע
והיא משמדת פירותיה אבל טאן הוא אומ' ונתתי את שמי כבדל ואת
ארץ כנחש שלא יהיו שמים מזיעין כדרך שאין הבדל מזיע
והארץ תהיה מזיעה כדרך שהנחש מזיעה והיא מאבדת פירותיה
ותם לדיק כחכם ר' אומ' זה הכדס ויש אומ' זה הכח' דא
זה המשיא את בתו ונותן לה ממון הדבה' לא הספיקו שבעת ימי המשתה
עד שמתה בתו נמצא קובר את בתו ומאבד את ממון' דא
ותם לדיק כחכם הרי אדם שלא עמל ולא זרע ולא נכש ולא
כיסח ולא חדש ולא עידר ובשעת קציר בא שדפון והלקה ידון
והלכה אין בכך כלום אבל אדם שעמל וזרע וחדש וניכש וכיסח
ועידר ובשעת קציר בא שדפון והלקה ידון והלקה הרי שנוי שלה
קהות ולא תתן אל את יכולה מה שאת נותן לה ועץ השדה לא
יתן פדיון שלא יהא הפך חונט פירותיו נבשענ' שהוא מתנה יהא
מקליח את פירותיו ואם תלכו עמי קדי' אתם עשיתם את
דיני עדאי בעו' כלל' שאביא עליכם ערה כדי שתשובו את תאמרו
שהנא קדי' ודבל זה ממנהג העו' אידע לנו וערה זו מקרה נקדית
הרי זו דרך עצות ואכזריות וגורם שתוסיק הערה ועדות אחרות
כענין שנ' הכיתים ולא חלו מכלל' שצריך לחול' ויפסתי עליכם
מכה שבע כחט' אתם עברתם לפני שבע עבירות בואו וקבלו עליכם
שבע פורענות והשלחתי בכם את חית הש' וט' אתכם משמע
אין לי לא חיה משכלת ס'יה שאינה מעכלת מנ' שנ' ושן בהמות
אשלח בם עם חמת זוהלי עפר' מה לו נושכין וממיתין אף לו נושכין
וממיתין

הק' אצ
אעשה
אתכם
עדאי
בעולם

חז"ה

בר עב

פ
חז"ה
א
נעם

על צד

תא שמע
ונתני
על
גולל
בתי
חז"ה
ב

דא מאכלתם בשר בני איז לי לא אבות אוכלים בשר בנים ובנות
 בנים ובנות אוכלין בשר אבות מנ שנ לכן אבות יאכלו בנים בתוכן
 ובנים יאכלו אבותם והשמדתי את בנותי כמשמען והשמדתי את
 חמני או הנחשים והקוסמים שבישר ונתתי את סג על בגדי גלולי
 וכי מה המלכים עושין אצל הגלולים לא שהיה איהו מחזר על תפוחי
 הרעם פעם אחת מצא תינוק אחד תפוח ומוטל באשפה אמר לו בני מאיזו
 משפחה אבה אמר לו משפחה כל כמה הייתם אמר לו שלשת לפים כמה
 נשתייד חכם אמר לו אני דלבר אמר לו בני רצונך לומר דבר אחד ולחיות
 אמר ליה אבלי אמר לו בכל יום ויום אמור שמע ישראל יי אחר צעק
 מיד ואמר חס לי מלהדכיד שם יי לא לימרני אבה כן מה היה עושה
 היה נוטל יראתו מחיקו ונותנה על לבו והיה מחבקה ומנשקה עד
 שנבקעה כריסו ונפלה יראתו ואתה ונפל הוא עליה לקיים מה שכא
 ונתתי את סג על סג גל אמר דב יהוד אמר דב יורעין היו ישראל בעז שאין
 בה ממש ולא עבדוה לא להתיד להם עדיות בפרהסיא מותיב דב
 משרשיא כדכר בניהם מצבא ואמר לעזר כאדם שיש לו געגועין
 עבדא דאדריקובה וגעגועי נפ את דוגלות ויש אומרים זה סילוק
 השכינה ונתתי את עלי חל עריכס לדבות כרבים ומחוזות
 והשמות את מקדשי מקדש מקדשי מקדשי לדבות בתי כנסיות
 בתי מדרשות ולא אריח בריח ניהחכס כמשמען דא והשמתי
 את מקדשי אעפ שהן שוממין בקדושתן הן עומדין מיכא אמר ל
 יהיה בית הכנסת שחדב אין מספידין בתוכו ואין מפשילין בתוכו
 מבליים ואין סנשיין בתוכו מצודות ואין שוטחין על גבן פירות ואין
 עושין אותן קפנדדיות שנ והשמתי את מקדשי בקדושתן עומדין
 אף צעהן שוממין עלו בו עשבים לא יתלוש מפני עגמת נפש תנא
 לא יתלוש ויחבל לא תולש ומניח והשמתי אני את הא יזו מרה
 טובה ליה לא ישר אומר הואיל וגליו מאד צינו עכשו אויבים

להציל את אֶמְרוּ לְכַבֹּד נֶתַד לֹא חֲשִׁיז אֶנְחֵנָא עַל דְּנָה פִתְגָם לְהַבְוֹתָךְ הָאֵתִי
 אֶלְהֵנָא הִי אֶנְחֵנָא פִלְחִין יִכְלִיל לְשִׁיז בֹּתְנָא וְהִן לֹא יִדְיֵעַ
 וְהִנָּה לֹךְ מִלְכָּא אִמֵּר הַקְּבֵה גַם אֶת בְּרֵם בְּרִיתְךָ נִזְכַּרְתִּי אֹתוֹ הִרְבֵּה
 שְׂבִינִי שָׁכַם בּוֹ וַיִּזְדַּק עַל הָעָם לְפִיכֵךְ שְׁלַחְתִּי אֲסִידִךְ מִבּוֹד אֵין
 מִים מֵהוּא אֵין בּוֹ מִים אִם לֹא פִינְחָס אֵין שְׁכַח רַמְסֵם פִּמִּים וְנִאֲמַר
 אֶל עַרְי מִן הַמַּעֲוָדָה וְשִׁלַּחְתִּי דְבַד בְּתוֹכְךָ מִכְּנִי שְׁחָא הַמּוֹת הוֹרֵג
 אֶתְכֶם מִכְּפָנִים וְצַעֲלִי דְבַב מִבְּחוּץ וְנִתְתֵּם בִּיד אוֹיֵב הֹלֵכָה אֵין מִלִּי
 אֶת הַמֵּת בִּידוּעַ וְכַשְׁמוּעִיאֵין אֶתוֹ לְקַבְּרוֹ יְהִיו קוֹבְרֵי מִיתִיכֶם נִתְנָן בְּ
 אוֹיֵב בְּשַׁבְּרֵי לָכֶם מִטָּה לָחֶם לְרַבּוֹת כָּל מַסְעֲדֵי לָחֶם וְאִפּוֹ עֲשֵׂה
 נְשִׁים לְחַמְכֶם בְּתַנּוֹד אַחֵר מִבְּלִי עֵצִים וְהַשְׁכֵּנוּ לְחַמְכֶם בְּמַעַשְׂתָּהּ
 פֶּת נִפְּלָה וְהִן יוֹשְׁבוֹת וּמִלְקָטוֹת אוֹתוֹ וּמַחֲלָקוֹת אוֹתוֹ בְּמַשְׁקָלִי אֲבָה
 יוֹסִי בֶר דּוֹרְמַסְקִית אֹמֵר מִשָּׁל בִּיד אִדָּם אִיסֵר וּפְרוּטָה וְהוּא יוֹשֵׁב וּמַשְׁקֵן
 וְאֹמֵר אֶקַּח בּוֹ פֶּת לָחֶם אוֹכֵל אֲנִי וְלֹא אֶשְׁבַּע אֶקַּח בּוֹ תַמְדִּים שְׁמָא אוֹכֵל
 וְאֶשְׁבַּע אֶעֱכֹר כֵּן אוֹכֵל וְלֹא אֶשְׁבַּע תֵּל וְאֶכְלֵתֶם וְלֹא תִשְׁבַּעוּ
 זֶה דְּעַב שׁוֹמֵה וְמָה תֵּנִיא בְּעוֹן עֲנוֹי הַדִּין וְעוֹת הַדִּין
 וְקִלְקוֹל הַדִּין וּבִיטוֹל תּוֹדָה חֲדָשׁ וּבִיזָה דְּבָה לֵעָן וְדַבֵּר בָּא וּבְעוֹדוֹ
 בָּאָה וּבְנֵי אָדָם אוֹכְלִין וְאִינֵן שְׁבַעִין וְאוֹכְלִין לְחֵמֵן בְּמַשְׁקָל שֵׁן בְּשַׁבֵּךְ
 לָכֶם מִטָּה לָחֶם בְּעוֹן גִּזְלֵי הַגּוֹבָאִי עוֹלָה וְהַדְּעַב הוּא וּבְנֵי אָדָם אוֹכְלִי
 בְּשַׁד בְּנֵיהֶן וּבְשַׁד בְּנוֹתֵיהֶן שֵׁן שְׁמַעְנוּ אֶת הַדְּבַר הַזֶּה פְּדוּת בְּשַׁד
 הַעוֹשֵׂקוֹת דְּלִים וְאִם בְּזָאת לֹא תֵּל לִי וְהִל עָמִי בֶן וְהִלְכִתִּי עִמָּךְ
 קְרִי אִם תֵּאמְרוּ שְׁהוּא קְרִי אוֹסִיף לָכֶם חֲמַת אוֹתוֹ קְרִי וְאֶכְלֵתֶם בְּשַׁד
 בְּנֵיכֶם אִמְרוּ עֲלִין עַל דּוֹאג בֶּן יוֹסֵף שְׁמַת וְהִנֵּה בֶן קִטָּן לֹאמוֹ זֵהִיתָ
 מוֹדַדְתּוּ בְּטַפְחִים בְּכָל שָׁנָה וְנוֹתַנְתָּ מִשְׁקָלוֹ דִּינְרֵי זָהָב רִשְׁמִים
 וְכַשְׁהָקִיסָה מַעֲוָדָה אֶת יִשְׂרָאֵל טַבַּחְתּוּ בִּידָה וְאֶכְלֵתוּ וְעֲלִיָּה קוֹנֵן יִרְמֵי
 אִם תֵּאבְלִינָה נְשִׁים פְּדִים עוֹלָלִי טַפְחִים מְשִׁיבָה אוֹתוֹ דּוּחַ הַקְּרִי
 אִם יִתְּלַג בְּמַקְרֵעַ יֵי כֹהֵן וְנִבְיָא זֶה זְכָרִיָּה בֶן יְהוֹדָעִיהָ כֹּהֵן דָּא

ועכשיו באין עליהן דחקו זה את זה והלגו זה את זה יתר ממה שהלגו
בהן איביהן ל' אלאי אומ' בבית הכנסת היו יושבין ושמעו קול מעל
גבי הכנסת דחקו זה את זה והלגו זה את זה יתר ממה שהלגו בהם
איביהן ~~אחרי~~ יחזקאל אומ' בבית הכנסת היו יושבין ושמעו קול מאחורי
בית הכנסת כסבורין עליהן באין ודחקו זה את זה והלגו זה את זה
יתר ממה שהלגו בהן איביהן באותה שעה אמ' לא יצא אדם בסנדל מסומר
בשבת ולא ביום טוב ועליה אמ' דוד בגאות לשע ידלק עני אמ' דוד לפני
הקבה רבוצ העו אתה נותן באזה ושלוה והשקט לדדעו שלעשו הרשעים
והן נושאין עיניהן על זרעו שליעקב שהוא עני בכל שעה ושעה והולין
באש אמרו פעם אחת גזרה מלכות הרשעה שמר שלא יתעסקו בתורה
נכנסו חכמי ישראל למערה לעסוק בתו ושכרו אדם וטפלוהו לפניהן לאחר
ימים שנפטר אותו האיש סבעו בו לומיין ואמרו לו מאין אתה בא לא
רצה לומר להן ראו תורמוסיך שהיה מקלף ואוכל בדרכך והלכו אחר קליפין
עד שהגיעו לפי המערה פתחו והוציאו ושקפום באש ועליה צוח דוד
בגאות לשע ידלק עני ולא תהיה לכם תקו לפי איב' זו שעה שנלמדה
בה ידוע ואברתם בגו' ל' עקי אומ' או עשרת השבטים שגלו למדי
אחרים אומ' ואברתם בגו' אין חדרן לא גלות יכול אברן ממש כשהוא אומ'
ואכלה את ארץ אביי הרי אברן ממש אמר' הא מה אני מקיים ואברתם בגו'
אין אברן לא גלות אמ' ל' יהודה ביל סימון לא למקום שגלו עשרת השבטים
גלו בני יהודה ובנימין עשרת השבט גלו לפנים מנהר סנבטיון שבטי יהודה
ובנימין מכוזרין בכל הארצות ועליהן הוא אומ' אף עד שינו רעננה או
עשרת השבטים שהן לפנים מנהר סנבטיון ואחת לדפני שלאנטכיה
ואחת שדר עליהן וכסה אותן וכשם שגלו לשלש גלויות כך גלו שבע
ראובן ושבט גד וחצי שבט מנשה לשלש גלויות ומה טעם בדרה אחותך
ללכת ונתתי כוסה בידך וכשהן חוזרין חוזרין הן משלש גלויות ומה
טעם לאמר לאסורים יצאו או שגלו לפנים מנהר סנבטיון לאשר באשר

יתנו לבנות לשלש
גלויות גלו שבע
אחת לפנים מנהר
סנבטיון

באין ומוציאין נחת רוח תל' ושממו עליה איביכם היש בה אף האבי
באין אחריכם לא ימצאו עליה נחת רוח וכן הוא אומ' והי בתחלת
שבתם שם וישלח יי' במטות האליות ויהיו הורגים בהם ואתכם
אזלה בג' זו מדה קשה לישל' שבשעה שבעי מדינה פולן גולין
למקום אחד הן לואין זה את זה ומתנחמין אתם אין אתם כן לא
עתידי אני לזרות אתכם לבין האומות כאלם שהוא זורה שעורים
במזרה ואין כל אחת מהן רביקה בחברתם שנ' אצלם במזרה בשער
הארץ והרקתי אחרי חלב' החרב הנשמטת אחריכם לא במהרה
היא חוזרת כמים הנשפכין שוב אינן חוזרין לכלים והיתה ארצכם
שממה זו מדה קשה לישל' שבשעה שאדם גולה מתוך כדמו ומתוך ביתו
וסופו לחזור כאל' אין כדמו וביתו חרב' אתם אין אתם כן לא והיתה ארץ
שם ועדיכם יהיו חר' מקני מה מקני שאין סופכם לחזור' אד תדעה הא
את שבתתיה אמ' הקבה אני אמלתי לכם שתהא זורעין שש ומשמיטין
לי אחת בשביל שתדעו שהארץ שלי אתם לא עשיתם כן עמדו וגל'ו
ממנה והיא תשמיט מאליה כל שמטים שהיא חייבת לי שנ' אז תדעה הא
את שבתתיה כל ימי השמה' והנשארים בכם והבא מדרך בלבבם ואיזו
זו אימה ופחד ראגה וידאה' ודרך אותם קול עליה נדרף' אמ' ל' יהושע
בן יהור פעם אחת היינו יושבין בין האילנות ונשבה הרוח והטיחו העלין
זה בזה ועמדנו ורצנו ואמדנו אוי' לנו שמה ירביקונו הפרשים לאחד
זמן הפענו לאחורינו וראינו שאין בדיה וישבנו במקומינו ובכינו
ואמדנו אוי' לנו שעלינו נתקיים ודרך אותם קול עליה נדרף' ונסז
מנסת חרב' מקני אימה' ונפלו ואין דרך מבלי כח' וכשלו איש באחי
אינו אומ' איש באחי לא בעונות אחיו מלמד שכל ישר ערביץ זה בזה
וכשלו כמפני חרב' ודרך אין' אמ' ל' אבה אמ' שמו פעם אחת שלפי
השמד היה והיו נחבאים במערה ואמרו הנכנס יכנס והיוצא אל יצא
נהפך סנדלו של אחד מהן כסבוכין הן אחד מהן יצא והכירו ההן איביהן
ועכשו

מלכ
מלכ
מלכ

דמ
טו

פ
אואכר
איאם
לשמד

על עונותיהן מיר אני חושד ומרחם עליהן שנ או אז יכנע לבבם הע
 לצד התשובה מן הדברים : ואז יראו את עונם או עד שישתלם קצם
 וזכרתי את זכרתי יעקב ואף את כל יצח ואף את כל אבותם למה
 נאמרו אבות אחרים לא אם אני עושין מעשה יעקב כדאי עדיין
 מעשתי יעקב כדאי מעשה אבד כדאי כל אחד ואחד שיתלה לעו בגינו
 ולמה לא באברהם ויעקב זכירה וזיכרון לא נא זכירה שאסרו שלא כינו
 יצחק כאלו הוא צבור על גבי המזבח ולמה נא באבד ויצח אף וזיכרון
 לא נא אף לא לפי שמטתו של אבי יעקב היתה שלימה ולפיכך הוא מקדימו
 על כולו איך לי לא אבות אמהות מנ תל את את ואין אתים אלא
 אמהות שנ שמה קברו את אבד ואת שדה אט : ומנ שהבדית כדויתה
 לארץ שנא והארץ הזכר ר יודן בן חנן אמ אם באית דוד שזכות
 אבות ואמהות בו נתמוטטה הדבה בגמי חסד שנ כי ההלים ימוש
 והגבע תמוט וחסדי מאתך לא ימוש והארץ תעזב מהם ותדץ את
 שבתתיה יען וזיכרון וכי ראש בדאש פרעתי מהן מישל והלא פרעתי
 מהן לא אחר ממאה שחטאו לפני אס כן למה נא יען וזיכרון לא יען
 במשפטי מאסו או הדינן : ואת חקתי גע נפ או המדרשות לפיכך אמר
 להן הקבא אתם עשיתם את דיני עדאי אף אני אעשה אותן עדאי
 זאת זו עונה שלמדברי : ואת זו עונה שלב על פעור ואף גם זאת
 זו עונה שלמלכי האמרי : לא מאסתי ולא געלתי : וכי מה נשתייר
 להן לישל שלא במאסו ולא נגעלו והלא כל המתנות הטובות שנתנה להן
 לישל ניסלו מהן לולי ספר תורה שנשתייר מהן לא היו משונין מאמות העו
 לא מאסתי אמ שמו יסמג סימך לא מאסתי בימי יונים ולא געלתי
 בימי אסכפסים קיסר לפלותם להכר כל אתם בימי חמץ אני יולדתי
 בימי גוג ומגוג במתנתא תנא כלמל סימך לא מאסתי בימי כשרים
 שהעמדת להן רניא איש חסדות וחנניה מישל ועזריה ולא געלתי
 בימי יונים שהעמדת להן שמעון הצדיק ומתתיה בן יוחנן כהן גדול

איך מעשה
 יצחק כדאי

הגלו. אן שידד עליהן הענן וכסה אותן על דרכים ידעו. ובכל שפיהם
מדעיתם אן שגלו לדפני שלא נטביה. אמר ל יוסי בל חנינה
ארבע גדיפות גזר משה על ישראל ובאו ארבעה נביאים וביטלו. אמר
משה וישבן ישראל בטח בדד בא עמוס וביטלה ויאמר יי' חבל נאמי
יקום יעקב וכת נחם יי' על זאת. משה אמר ונגוים לא תדגיע בא
ידמיה וביטלה הללך להדגיעו ישראל. משה אמר סקר עון אבות עלבנים
בא יחזקאל וביטלה הנפש החטאת היא תמות. משה אמר ואצרתם בגוים
בא ישעיה וביטלה ובאו האובדים בארץ אשור אן עשדת השבטים
אמר רב מסתפינא מהאיי קרא ואבד בגו מתקיף ליה רב פטא ורלמא
כאברה המתבקשת דכת תעיתי כשה אובד בקש עבדיך לא מסופיה
ואכלה אתכם ארץ אבי מתקיף ליה רב זוטרא ואי תימא רב אשי ורלמא
באבילת קשואים דהדרא. והנשאדים בכס ימקו בעונם. מלמד שהעון
מדקיב את הגוף כדרך שהעש מדקיב את הכלים. ואף בעון אבות
אתם ימקו לא והלא כבר הבטיח הקבה את ישראל שאינו רץ אבות
על ידי בנים ולא בנים על ידי אבות שנ לא יומהו אבות על בנים
אם כן למה נא ואף בעונות אבות אתם ימקו לא בזמן שהן תופסין
מעשה אבותם דור אחר דור הן נידונין על יהיה. והתודו את עונם
לצד התשובה הן הדברים שמיד שמתודין על עונותיהן מיד אני
חוזר ומרחם עליהן שנ והתודו את עון ואת עון אבי. אף אני אף עמם
בקר. הן עשו את דיני עדאי בעו אף אני אעשה אותן בעו. והבאתי
אותם בארץ אבי זו מדה טובה לישראל שלא יהא ישראל הוהיל וגלינו
לביז האומות נעשה כמעשיהן אני איני מניחז לא מעמיז אני נביאי
עליכם ומחזיקן תחת כנפי השכי שנ והעולה על נוחכם הן לא תהיה
חי אני נאם יי' אם לא ביר חזקה ובזלוע נטויה ובחמה שפוכה ממלך
עליכם של כוהבים ושלא בטובתכם ממליך אני מלכותי עליכם
או אז יכנע לבם העדל לצד התשובה הן הדברים שמיד שמתודין
על

שלבי

והשמיני ובניו לכולתם בימי המז שהעמידתי להן מדרכי ואסתר
להפך בדיתי אתם בימי דומיים שהעמיד להן ד וחכמי דודו אני
ייהאיהם לעתיד לבוא שאיך כל אומה ולשון שולטת בהן ומנשגבדית
כלותה לשבטים תל וזכרתי להם בדית דאט מלמד שהבדית כלותה
לשבטים וכן הוא אומ' זכרתי לך חסד נעורידך ואומ' זכרתי אתך
בימי נעורידך ונשכיל שני רבדים הללו הקנה מושיע את ישראל הן
התו זכרית אבות התו שנ ואף גם זאת בהיותם להפך בדי אתם כי אני
ייהאיהם ומנ שהיא תורה שנ אם לא בדיתי יומם ולילה בדית אבות
שנ וזכרתי להם בדית דאט ואומ' וזכרתי את בדי יעק' דא ואף
גם זאת את מוצא בלשון שחטאו ישראל בו בלשון לקו ובו מתנחמין
כי צד חטאו בדאש ולקו בדאש ומתנחמין בדאש חטאו בדאש נתנה
דאש ונשובה מצ' ולקו בדאש כל דאש לחלי' ומתנחמין בדאש ויעבד
מלכם ופניהם וייהאיהם בדאש חטאו בעיז ולקו בעיז ומתנחמין בעיז
חטאו בעיז ומסקלות עינים ולקו בעיז עיני עיני ינדרה מים ומתנח
בעיז כי עיז בעיז יראו חטאו באוזן ולקו באוזן ומתנחמין באוזן
חטאו באוזן ואזניהם הכבירו משמוע ולקו באוזן ואזניהם תחדענה
ומתנחמין באוזן ואזניהם תשמענה דבר מאחריהם חטאו באוזן ולקו
באף ומתנח באף חטאו באף והנם שולחים את המורה אל אפם ולקו
באף אף אני אעשה זאת ומתנחמין באף ואף גם זאת בא חטאו
בפה ולקו בפה ומתנחמין בפה חטאו בפה וכל פה דבר נבלה ולקו בפה
ויאכלו את ישראל בכל פה ומתנח בפה אז ימלא שחוק פינו חטאו
בלשון ולקו בלשון ומתנח בלשון חטאו בלשון וידרכו את לשונם קשתם
שקד ולקו בלשון דבד לשונם מונק אל חכו ומתנח בלשון ולשונם
דנה חטאו בלב ולקו בלב ומתנח בלב חטאו בלב ולבם שמו שמייר
משמוע ולקו בלב וכל לב דני ומתנח בלב דברו על לב ידועם חטאו
ביר ולקו ביר ומתנח ביר חטאו ביר ידיכם דמים מלאו ולקו ביריהי
נשים

מכנה

ענין נבד

בד

חטא

חטא

חטא

חטא

חטא

חטא

חטא

חטא

חטא

תל נפשות תנך התם האדם ידיו וערך דגלי עלי לא אמ' כלום
עוד לאשי וערך כבד עלי נותן ערך כולו זה הכלל רבד שהנשמה
תלוייה בן נותן ערך כולו נפשות לא המת אוציא את הנשמה ולא אוציא
את הגוסס תל והעמיד והעריך את שיש לו עמידה יש לו עדיכה ואת
שאין לו עמידה אין לו עדיכה דא מה תל נפשות שיכול אין לי לא
איש שהעריך את האשה אשה שהעדיפה את האיש מנ תל נפשות
דא נפשות שיכול כל שהוא בכלל דמים יהיה בכלל ערכים מוכר
ומוכר שהין שלא היו בכלל דמים לא יהוא בכלל ערכים תל נפשות
והיה מה תל שיכול כל שהוא בכלל ערכים יהא בכלל תל והיה
מיכאז אמ' יש בערכין להקל ולהחמיר כי צד אחד שהעריך את הנשמה
שבישר ואת הכעור שבישר נותן חמשים סלע ואם אמ' הדי דמא על
נותן את שיויו והדמים אינן בערכין כי צד האומ' הלי דמי עלג או
דמי זה עלי או דמי פל עלי אפ' היה אותו פל קטן בן יומיו או טומטם
או אנדרג'נס או גוי נותן שיויו דינר או אף ודואין אותו פלן הוא עבד
נמכר בשוק וגוי שאם דמי עלי או דמי פל עלי בודקין אותו אם אמ'
על העת ישר נדרתי יוציא אותו בית דין כמה שיראה להן חץ מברק
הבית וברק ידוע שנ' לא לחם ולכו לבנות בית לא ולכם אין חלק וצדקה
וצדקה בידוע ואם אמ' לשמים נדרתי יגנזו לוי' מלמד שהערכים
והדמים כולן סתמן לברק הבית ויפול הכל ללשכת בדת הבית
והיה ערך הזכר לא טומטם ואנדרג'נס יכול לא יהיה בכלל איש
אבל יהיה בכלל אשה תל ואם נקבה היא הזכר ודאי והנקבה וראית
לא טומטם ואנדרג'נס מבין עשרים שנה כל השנים הללו מעת לעת
מיום חלידה ועד בן ששים שנה מנ' ששנת ששים כלמטה הימנה
תל ואם מבין ששים שנה ומעלה מלמד ששנת ששים כלמטה הימנה
אין לי לא שנת ששים שנת חמש ושנת עשרים מנ' וריז הוא חייב בשנת
ששים וחייב בשנת חמש ובשנת עשרים מה שנת ששים כלמטה הימנה

פ
למ' חרג

פ
מי
פ
שדיו
פ
למ' חרג

התוכות

ינא' נחמ
ג

זכר

אחרי אהרן

זה אמר לו בית אהרן לו אין חסות לא אף תרם באזנו התחיל את
הגוי צועק אמר לו ומי הודיעך שזו אהרן אמר לו כל העו יודעין שהיא
אוזן אמר לו העו יודעין שהיא אוזן אמר לו כל העו יודעין שזו אף ושזו
בית וכשם שקיבלת עליך זו באמונה כך קבל עליך זו באמונה
אשר נתן יי בינו ופיץ בני ישראל זכה משה לחזת שליח ציץ ישראל
לאביהן שבשמים בהר סיני ביד משה מלמד שניתנה תורה הלכות
ודקדוקין ופירושים עלידי משה מסיני וידבר יי למענה
דבר לבני ישראל איש כי יפליא נדר בני ישראל מעדיכין אף הגוים מעדיכין
יכול לא יהוא נערכין תל איש תנן התם הנכרי למאיר אומ נערך
אבל אינו מעריך ל יהודה אומ מעריך לא נערך אמר ל מאיר
וכי מאחר שכת אחד מרבה וכת אחד ממעט מפני מה אני אומ
נערכין אבל לא מעדיכין מפני שריבה מדת הנערכין מדת המעדיכין
שהרי חדש שוטה וקטן נעבכין אבל לא מעדיכין ל יהודה אומ הגוי
מעריך אבל לא נערך מפני שריבה מדת המעדיכין ממתת הנערכין
שהרי טומטם ואנדרגיןס מעדיכין אבל לא נערכין והלכתא כל מאיר
דנערכין ואינן מעדיכין וזה וזה מורין ענה נודרין ונודרין לא הדמם
או בני ישראל אין לי לא בני ישראל מנ לרבות את הגרים ואת העבדים תל
ואמרת איהם איש פדט לקטן או יכול שאני מוציא את הקטן שיש
בו הפלא תל כי יפליא לרבות המופלא הסמור לאיש נדר נאסר
נדר ונא להלן נדר מה נדר אמור כאן כי יפליא אף נדר אמור להלן
כי יפליא מה נדר אמור להלן בל תאחד לשלמו אף נדר אמור כאן
בל תאחד לשלמו נדר בעדכך הקיש נדרים לערכין מה נדרים
בל תאחד לשלמו אף עדכ בל תאחד לשל וכן חיצין על הערכים משום
בל יחל ומשום ככל היוצא מפיו יעשה מפני שהן מכלל נדרי הקדש
בעדכך להביא ערך הסתום לא בעדכך ערך פולו הוא נותן
אינו נותן ערך איבדיו או יכול שאני מוציא דבר שהנשמה תלויה בו
תל

אבל

נותן אפלו סלע אם אין לו לא יתן לו וכל ערכך יהי בעיניו וכל
 שאין בערכך פחות מסלע ולא יתן לך מאמשים הרי שלא נמצא בידו
 אף סלע אין לוקחין ממנו פחות מסלע ולא ישאר הכל עליו מאב עד
 שיעשירו והעמידו לפניו להוציא את המת בגוף שהעדיך ומת
 קודם שיעמוד בדין אוציא את המת ולא אוציא את הגוסס תל והעמיד
 והעדיך את שיש לו עמידה יש לו עדיכה ואם עמד בדין ואחר כך
 מת יתנו היושבים יכול אף אם ערכו שלמל עלי ומת הנעדרך אחד שעמד
 בדין הוא פטור תל יעדיכנו הכ' אף הוא מת אבל אם מת הנעדרך קודם
 שיעמוד בדין אעפ' שהעדיך קיים הרי זה פטור שאין ערך למת
 על פי אש תני יד הנדר לא הנדר יד הנדר בין איש בין אשה בין קטן
 מיבאז אה' השג יד בנודר והשנים בנדר והעדיך בנעדר והעדיך בזמן
 העדיך השג יד בנודר כיצד עני שהעדיך את העשיריותן עדך עני
 ופשיד שהעדיך את הענינותן עדך עשיר' מנ' העדיך בשבוא עני
 נא עשיר' וחזר והעני שיהא נותן עדך עני תל ואם מך הוא מעדיך
 וזה בשעת העדיך עני היה השנים בנדר כיצד ילד שהעדיך את
 הנזק נותן עדך זקן וזקן אף העדיך את הילד נותן עדך ילד
 והעדיכים בנעדר כיצד איש שהעדיך את האשה נותן עדך אשה
 אשה שהעדיכה את איש נותנת עדך איש והעדיך בזמן העדיך
 כיצד העדיך נחות מבן חמש ונעשה יתל מבן חמש פחות מבן
 עשרים ונעשה יתל מבן עשרים נותן בזמן העדיך יעדיכנו
 הכהן בניז אב לכל הנעדיכין שיהא בכהן בהמה אשד יקר ממ' קר
 ליה זה המקדש שבמה טה' תמימה לברך הבית אעפ' שהוא עובר בעשה
 כד פד' עיניו לעיל שרוע וקלוט נד' תעל' אתו ^{אותו} אתה עושה נדבה לברך
 הבית יתן אתה עושה תמימים לברך הבית ולאו הבא מכלל עשה עשה
 בלא הרי' קדושה חלה עליה ונפרדית כשהיא תמימה ומעדיכה ככהן לדמיה
 ויכל' מדמים לברך הבית ואין הפודה פודה לא על מנת להקדישה למזבח ^{אותה}

ואת שאין לו
 עמידה אין לו
 עדיכה

ושור ושה

ביה

לכא

שהוא

קדשות ביום שאין עושי תמורה מן התבואה אלא מדבר סוף
 וחליפנו ולא ימ' אותו ואם במיד לוקה ואעפ' שאין בו מעשה ולמה לוקה
 והלא שבה ניתק לעשה שהרי נא והיה הוא ותמ' יה קדש מעט גי'ש בה
 עשה ושע' לאוי' ועוד שאין לאו שבה שווה לעשה שבה צדד השותפין
 אין עושי תמורה ואעפ' שהז' מזהדי' שלא ימירו ואם המירו לוקין
 וכיצד היא התמורה שיאמר בעל הקרבן על בהמת חולין שיש לו הדי'
 זו תמ' זו או הדי' זו חליפת זו טוב ברע או רע בטוב אחד הממיר
 תמימין בבעלי מומין או בעלי מומין בתמימין הדי' זו תמורה ומכ'
 שהקדושה חלה בתמורה על בעל מום קבוע שנ' או רע בטוב רע
 האמור כאן הוא בעל מום מיכאן אמ' כל התמורות שהיו בעלי מומין
 קבועין מתחלתן הדי' אן יסרו ואין יוצאין לחולין להיגזז ולהעבד
 ואם המיר ימיר לחייב ממד וחוזר וממיר כגון שהפסד בבהמה חזר
 המיר בה אם אף כולן תמורה ולוקה על כל אחת ואחת בהמה בבהמה
 כלמין בהמה במשמע כגון שהמיר בקר בצאן או צאן בבקר או כבש
 בעזים או עזים בכבש או נקבות בזכרים או זכר בנק או אחד במאה
 או מאה באחד בין בבת אחת בין בזה אחד זה לכך נא בהמה בבהמה
 דא' ל' שמענן אומ' בהם בבהם ולא נא בהמה בבהמות אמרו לו בהמה
 אחת קדויה בהמה ובהמות רבות קדוים בהמה דא' בהמה יצא עונות
 והמנות שאינן עושי תמורה והיה הוא ולא ולי' שאין ולר' בהמת
 הקדש עושי תמורה ותמורתו ולא תמורת תמורתו שאין ותמורה
 עושה תמורה ל' יוסי ביל יהוד' אומ' יהיה קדש לעשות יוגג כמזיר
 בתמורה ואם כל בהמה טמאה בבעלי מומין שיסרו הכת' מדבר
 אתה אומ' בבעלי מומין שיסרו הכת' מד' או אינו אלא בבהם טמ' ממש בעוה
 אומ' ואם בבהם הטמ' ונדה בעל הדי' בהם טמ' אמורה הא מה אני מקיים
 ויהי קדש קל ליה בבעלי מומין שיסרו הכת' מד' כגון שהקדש
 בהם תמורה למד' ונמל' בה מום שתפדה יכול יסרו על מום עובר

למה שהיא ראיה שכל הראוי למזבחו צא מירי מזבח לעולם וכן
המקדש בהמתו סתם או שהקדש נכסו סתם והיו בהם בהמות
הראויות ליקרב על גבי המזבחים ימכרו לצריכי עולה ויקריבו
אותן עולה והקצבות ימכרו לצריכי שלמים והדמים יפלו לבדק הבית
שסתם הקדשות לבדק הבית שנכלו אשר יתן ממלכה יהיה קדש
כלום כל הראוי ליקרב לגבי המזבח יקרב היו בהן יונות שמנים וסלתות
ועופות ימכרו לצריכי אותו המזבח ויקריבו אותן והדמים ילקח בהן זבחים
ויקריבו עולות ומנלי מה יקריבו דמי או עצמן ודמי הבהמה התמימה יפלו
לבדק הבית לפי שהבהמה הקדישה למזבח אם נפל בה מום יש לה פדיון
ואם שנפסלו איך להן פדיון שנ' והעמיד את הבהמה לפי הבהמה והעדיף
הכהן אותה כל שישנה בכלל העמדה יסעו והערכה איך לה פדיון
יכול אם לגלו שלחו עולה תהא כולה עולה תל אשר יתן ממלכה יהיה קדש
איך כולה קדש יכול תצא לחולין תל יהיה קדש הא כיצד יעשה תמיד
לחייבי עולה ודמיה חולין חוץ מרמי הדגל אבל אם אמר לכה או ראוי
שלחו עולה הואיל והוא דבר שהנשמה תלויה בו הרי כולה עולה
לא יחליטנו ולא ימ' אותו איך עושה תמידה לא קדשי מז' יכול איך
הקדש בדרך הבית יהא עושה תמידה תל קרבן יצא הקדש בדרך הבית
שאינו קרבן אוציא הקדש בדרך הבית שאינו קרבן ולא אצא שלל עבוד
ולא אצא שלשותה תל ולא ימיר אותו היחיד עושה תמידה ולא שותף
ולא ציבור עושה תמידה אמר שמעון והלא המעשה בכלל היה ולמה
יצא להקיש אין מה מעשה קרבן יחיד אף אין לי לא קרבן יחיד או
דבר שאת לומדו בדרך אחת את לומדו בכל הדברים שיש בו מה
מעשה מיוחד הקדש מזבח ונוהג בבקר ובצאן ונאכל למי ימים
אף אינו מוצא לא את כיוצא מן לרבות קדשי קדשים וקדש-קלים
שליחיה תל בהמה ואם בהמה מה מעשה קרבן מ' אף אין לי לא קרבן
מזבח מה מעשה בהמה הקדש למעשה דגן שאין הגוים חייבים בו יצאו

ויקריבו
אותן
שלמים

דבר יש לו
פדיון ושאינו
בכלל העמדה

תל לא יחליטנו
ולא ימיר אותו

קרבנות

דמי כגון דאקדשה בפלגה דארבעין ותמניה תל וח' הכהן
הכל מקונו ואם גא' יגא' אחד המקדיש עצמו או אשתו או אחד
מיודשיו וקגאן מוסיפין חומש לכך כא' ואם גא' יגא' לרבות את כולו
כסף ע' וקס' לו בנתינת הכסף הוא קס' לו מיכאן אמ' הטודה מיד
ההקדש משך במנה ולא הספיק ליתן הדמים עד שעמד במאתים
נותן מאתים משך במאתים ולא הספיק ליתן עד שעמד במנה נתי
מאתים לא יהיה כח הדיוט חמור מכח הקדש פרה במאתים
הדמים ולא הספיק למשוך עד שעמד במנה כבד קנה בנתינתו
פרה במנה ונתן הדמים ולא הספיק למשוך עד שעמד במאתים מה
שפרה פדיו שאין ההקדש מקבל מי שפדע' ואם לא יגא' את בעלים
ואם מכר את השדה גזבר לאיש אחר אחד ולא יגא' לא יגא' עוד אינה
חוזרת לבעלים לעו' לא תצא לכהנים כלום אם לא גא' המקדיש קודם
היובל או שגלה אחד מיר ההקדש אפלו בתו של מקדיש או שאל קדושו
הוא חזר המקדיש וגא' מידן קודם היובל הרי היא יוצאה לפי היובל
כל אם גלה בנו של מקדיש הרי זו חוזרת ביובל לאביו והיה
ע' ויבצאו ביובל מלמד שהשדה קדו ואם גזבר קדש לו
יהוד' אומ' אם הגיע היובל ולא נגלה השדה נכנסין לתוכה וכותבין
את דמיה שהדינא בשדה אחזה קדש ונא במקדיש ביתו קדש מה
להלך אינו יוצא לא בפדיון אף כיון אינו יוצא לא בפדיון שאין
הקדש יוצא בפדיון אבל אם גלה אחר והגיע יובל והיא א' ביד
הרי זו יוצאה לכהנים בלא כלום שכבד נסדנת מיד המקדש יכול
אף הקדיש אילנות הגיע יובל ולא גא' יהוא צאין לקה ביובל תל
והיה העל' בצ' ביובל ואין לו שדה או יכול אף הקדיש טרשין והיא
שדה שאינה באויה לצדיעה ולא גא' חורם היובל לא תהא יוצאה
לקה תל והיה הל' בצ' ביובל וזו שדה בקראת בשדה החרם וקאן
תה אחר מלמד ששדה חרמו' לו כשהגא' אחז' ל' שדה אחזה

עכ"ל

הקדש
פדיון
גלה
יובל
הדי
לכ

אשר לא יקל ממקל לויי מה שאינה קריבה כל עיקר ויתא את ח שאמ
על פי שאין קריבה היום קריבה למחר * והעמיד את הוזהמה לנע
הכל זה עמדה הכל מלמד שצריכה העמדה והערכה לפי כך אם מתה
קודם שתיערך ותפדה אין פורץ אותה אחר שמתה לא תקבר שחט
בה שנים או רוב שנים ועדיין היא מכרכסת הרי זו נערכת ונפדית
שהרי יש בה עדיין בכלל והעמיד והעדיך והעדיך הכל אותה בין טוב
ובין רע מלמד שנקרית בשויה ואם גא' יגא' ויסף חמיש' אחה המקדש
את אשתו או יורשו יוסף חומש וכופין את הבעלים לפתוח לאשון
והחומש האמור בכל מקום שיהא הוא וחומשו חמשה ואיש כי יקרי
את ביתו מה ביתו ברשותו אף כל דבר שברשותו פדט למקדש דבר
שאינו ברשותו את ביתו בין שהיה מבתי עדי חומה בין שהיה מבתי
החצרים הרי זה נגא' לעו' גמלו מיר הקדש אם היה בעיד חומה
וקם ציד גבול שנים עשר חדש נחלט ואם היה מבתי החצרים והגיע
היובל והוא ביד הגא' חוזר לבעליו ביובלי והעדיכו הכל בין טוב וביין
רע מלמד שהוא נפדה בשיווי ואם נפדה בפחות משיווי אף הקרי
שויה מנה נחיללו על גווה פלוטה הרי זה פדוי ומותר ליהנות בו
ומדברי סופ' שהוא צריך חקירות דמים וחייב להשלים את דמיו
כאשר יעדיך אתו הכל מיכאז אמ' ההקדשות בשלשה העדכין והמטל
בשלשה ובקדקעות תשעה וכהן ואדם כיוצא בהן מאי העדכין והמטל
אמ' ל' באומל עדכי עלי ובא כהן לגבות מטלטלין ביבה הימנו בשלשה
קדקעות תשעה ובקל תשעה וכהן מנח לן הני מלי אמ' שמו עשרה
כהנים כתיבין בפרע דלחר ליופיה עשי להו חנד הוה מיעוט אחד
מיעוט וא' מיעוט אחד מיעוט לא לדבות דאסלו תשעה ישראלים
ואחד כהן ואדם כיוצא בהן אדם מיכא' ע'ש אמ' לב אבהוא באומ
דמי עלי תניא נמי האומ דמי עלי שמיך חובו טעם בר ועבר את
ל' קדקעות ואם המקדש יגא' את השרה המקדש לא המטל

ג

קס

אחד

אחד

קס

מיכא

ערכו אודותיו ואברו או נגנבו אלכ שלא אמ עלי חייב בז חריות
 עד שיתנו ליד הגזבר דא ונתן את העל ביום הד שלא ישה
 מדגליות ללולז מיכאז אמ אין אום אסילקה לעבד זה כסח בשלש
 ימי משבית הוא במנה ופז פדה אם ממתיניז אותה לאטלס משבחת
 עשה ופז מדגלית אם מעליז אותה לכרך משבחת היא אין להקדש
 לא מקומו ושעתו שנ ונתן את העל בי הה ומה תל קדש לוי לרבות
 כל דבר שלהקדש שאין מכרכסיז אותו ואין ממתיניז בו לשון ויהי
 מוליכיז אותו ממך למך לפי שאין משתכדיז בשלהקדש ברא במטעם
 ועבד אבל הקדשות מכריזיז עליהן ששים יום רצופיז בבקר ובערב
 ואחר כך מוכריז אותן וכל ערכך יה בע הק' זו היא שאמברנו אין
 בערכיז פחות משקל שאם היה עני נותן סלע ונפטר עשרים גר
 יהיה ללמדך כמה תהא הסלע ומל שאם רצה לרבות ידבה תלייה
 אם רצה לפחות יפחות תל המ' וכגבה היא הנקראת פלשון חכ
 ומשקלה שש עשרה שעורות נמצא שקל שלהודה שלש מאות
 ששים שעורה מכסף טהור וכבר הוסיפו חכ עליו ועשו משקלו
 פחות ארבע ושמונים שעורה אף בכור אשר יבכר לוי
 לא יקדיש איש אתו הקדש מלפני אדני זו אזהרה למשנה את
 מקדושתו לקדש שלא יעשנו עולה או שלם יכול לא יקדישנו
 ונתן תל אשר יבכר לא יקדיש משניבוכר אין אתה מקדישו
 ונתן מקדיש בבטן מיכאז אמ כיצד מערימיז על הבטן
 וזו למד בקדש אחד מבכר שהיתה מעובדת אומה שבמעה
 ונתן אם הוא יהא עולה אבל איש יכול לומר זבחי שלם שאינו
 מקדיש ונתן כדי ליהנות בו אין לו לא צבור מכלל הקדש
 משניז אותה ונתן לקדושת תל בזהמה לא קדיש איש אותו
 שזבת אחד אום העכר תקדיש ונתן
 הבכור ונתן זה קודש יכול אם לא

יום
 השוק
 שיוכל
 סוק
 שם
 ביע
 להם
 ידועה

אדם שדרה חדר
 שזכה בן כן
 אדם שדרה חדר
 אדם שדרה חדר

אם החרמה ישר הרי זו מותרת ויוצאה לאחיו הפה"ש ומ
 שאם גל אחד מן הכה שרה אחזה והגיע יובל והיא תחת ידו לא
 יאמ הוא ל והיא יוצאה לכה ביובל הרי היא תחת ידיו והרי היא שר
 לא יוצאה לכל אחיו הכל תל כשרה החרם חרם לא לא אא החרם
 לכהז תה אחז ניתנת לכה שבמשמר שפגע בו היובל ואם היו
 ראש השנה שליובל בשבת שהרי משמר יוצא ומשמר נבנס'תני
 למשמר היוצא ואם את שרה מקנתו אינו היא שרה מקנה ד
 שרה שלקה או שרה שזכה בה אעל לא משדה אחז מנולול
 שרה מאביו והקדישה בין בחיי אביו בין אחר מיתת אביו מני
 שתהא לפניו כשרה אחזה תל ואם את שרה מק אש לא משדה אחז
 שרה שאינה לאויה להיות שרה אחז יצאת זו שהיא לאויה והיו
 שרה אחז והשב לו הכהז את מכסת העל אא מכסת לא דמים
 וכז הוא צ"מ והרמ מכס מלמד י"היא נפרית בשיוויה כיצד שמ
 ונתה ברמיה ולואין כמה היא שווה עד היובל ופורה אותה כל
 שירצה ואם פדיה המקדיש אינו מוסיף חומש וכשיגיע יובל
 תחזור לבעל ראשון ויבנה בין שנפרית מיד הגז והרי היא י"ה
 מיד אחר בין שלא נפרית והרי היא יוצאה מיד ההקדש הרי זו
 חוזרת למוכר שג בשנת היובל יש הט' לאע"ק מאתו ואינה יוצאת
 לכהן שאין אדם מקדיש דבר שאינו שלו ומנ מכר שדהו לדאש
 ומכרין ראשון לשני ושני לשלישי אפ מאה שתהא חוזרת לאדון
 ראשון ב"ב תל בשנת היובל יש הט' מאתו לאע"ק אחזת האדן
 ונתן את העדכך ביום הה ק"ש ל"י מה תל לפי שמת ובהקדש
 ומעשר שני שמתחולל על מעות שברחלון נגבדו אי יבדו אינ
 חייב באחריותן יכול אף זה כז תל ונתן את העל ביום הה קדש
 כ יציג ליד הגזבך הרי הוא קדש עד שכלל דמיו ל"י הגזבך יתל
 שהפדשו הרי הוא חולץ ל"פ חייב באחריותו מיכאז אמה פלי
 עלכין

לוי

הקדישו לא יהא קדוש תל לוי הוא מכל מקום בין הקדש
הקדישו יכול אם הקדישו קדושה אהדת יהא קדוש
איש אתו מלמד שאינו יסוף לשנותו לקדושה אהדת
תל לא יקדש אדם בכור תל לא יקדש איש אהדת יסוף
קדש בלוי וזהו מהקדש מזבח שאינו חל על הכל
בכור ומכיל כל הקדש שאין משניז אותו מקדושה לקדושה
איש אתו אם שור אם שה יכול לא יקדשם הקדש
תל אך מה דאית להביאם להקדש עלוי שהוא חל על הכל והוא
מהקדש מז אחר שעיבה הכה מיעט מפני מה מביאין להקדש
שהוא חל על הכל ומביאין מהקדש שאינו חל על הכל אם שור
אם עז וליי הוא הוא קדוש איז תמורתו קרובה לא תלעה עד שיפיו
זה מום ותאכר לכהנים ואם בבהמה הטמ זה המקדש בהמה
בין עז ויש להמזבח בין הקדש לבדק הבית הרי זו קדושת דמי
בגדיה בשיוויה ויפלו דמיה לבדק הבית או יביא בדמיה לבדק
הקדש למזבח ופרה בעד מה תל לך שט בשקל הקדש
סלעים שלה יש מן לבבות דבר המטלטל תל וסדה בעד
דבר שאוה כסף ואפלו שוה אם כן למה נאישין קדו
דבר שהוא מיטלטל ובלבד שהוא צריך לשמש בשקל פרה דבר
משיווה נא לחולין וחייב להשלים דמיו ויסק חמיע על שיה
הוא חמיעו חמשה ואם לא יגל לבעלים ונקבד בעד
אך כל איש איש חרם איש חרם בחרמי כהנים הבית
אשר לו מאדם לרבות עבדו ופחתו הכנענים או אר לרבות
ושפחתו אבדים גל מאדם לא כל אדם ובהמה לא כל
אחד וא כל שאתה זהו ואם חרמים כל איש איש
אמר אעזר בן עזריק מה אט לגבד
נכסיו קל וחומר להדיק שאת אדם

כלומר שיחדים
הבכור לשמים
לא אהדת
ביתו להקדש
ולכהנים
קדש מזבח
הקדש שיהיה נכס
מיעט מפני
מה מביאין
להקדש עלוי
שהוא חל על
הכל

בפחות

סדרת הדפוס

על ויקרע, אשר בתחלתו דף אחד ומסמכים בשוף פרשת בתקוה. ויש
בו חבורה על אנליזות, הפוסקים אסובלים בתוך הסדרת הם סנוקד.
על דפים נייר 2. בחיבה חיסנית, ישן גושן וישה סאוד.

261

258/170